

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Hackländer, F. W.; med Illustrationer af A. Langhammer.
Titel Title:	<u>Europæisk Slaveliv : Samfundsroman</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Nordstjernens Hovedekspedition ; Trykt hos Nielsen & Lüdiche, 1886
Fysiske størrelse Physical extent:	1-2 i 1 bd. (358 s.) :

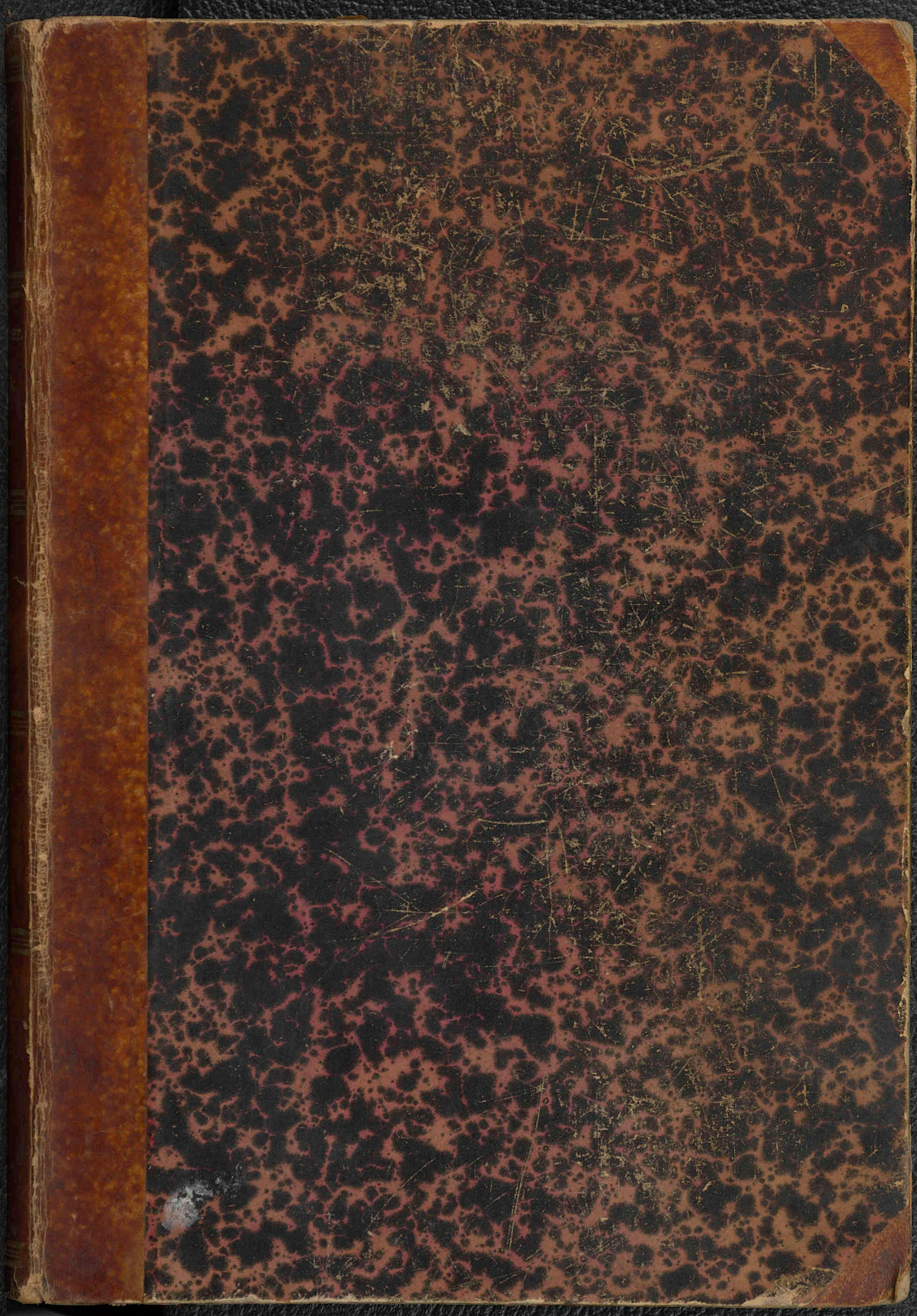
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

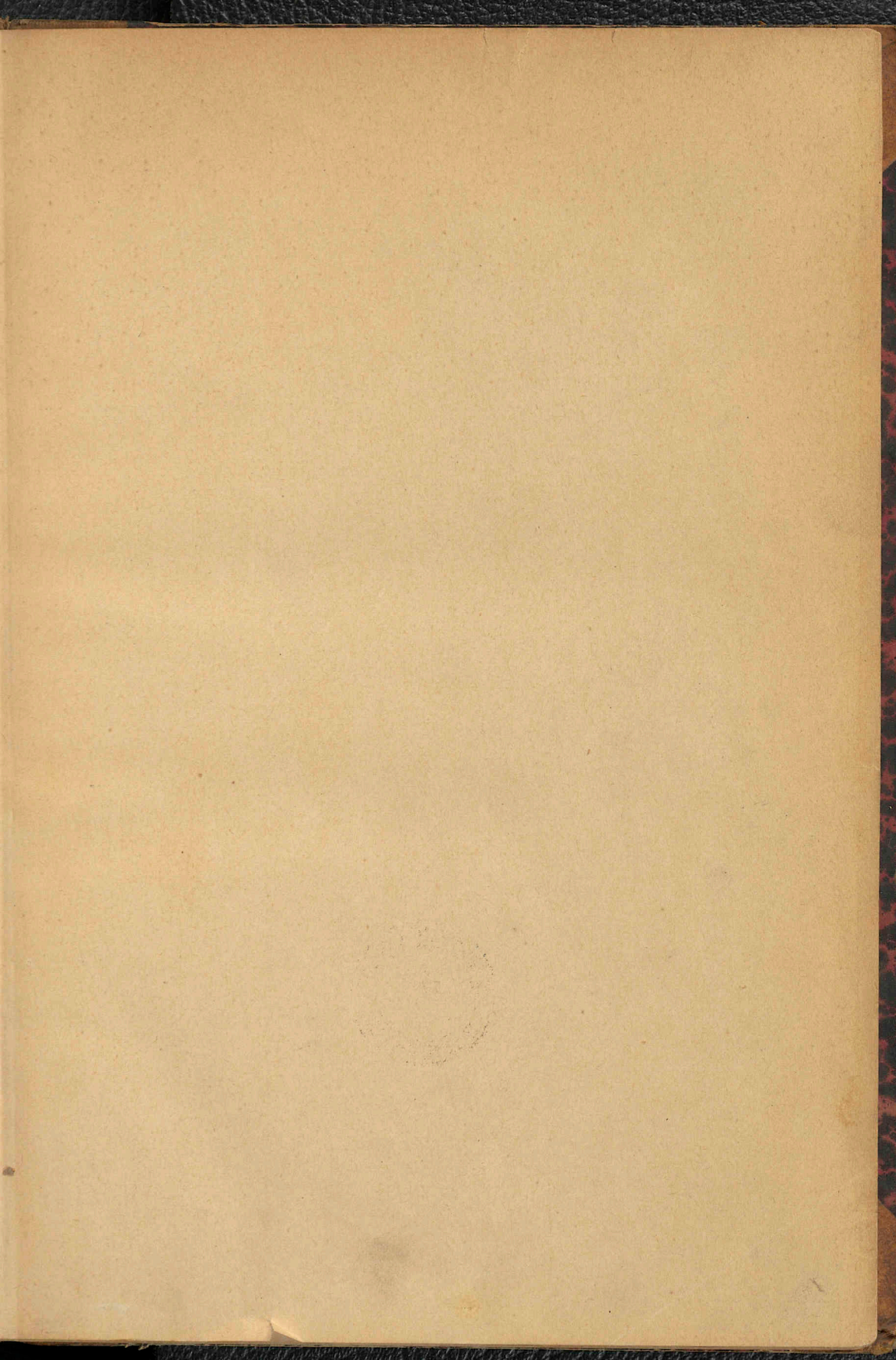
57.- 418

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024233635

Europæisk Slaveliv.

Samfundsroman

af

H. W. Backländer.

Med Illustrationer

af

A. Langhammer.

1ste Del.

Gratis Tillæg til „Nordstjernen“, illustreret Ugeblad,
udgivet af Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

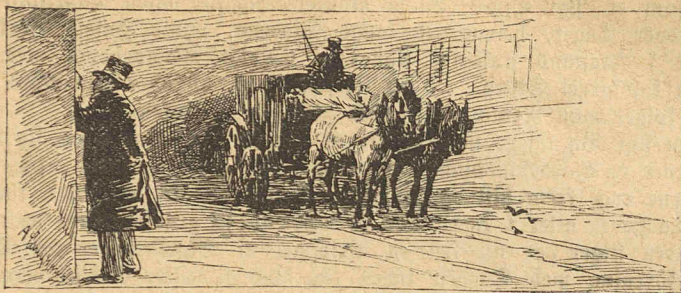
Kjøbenhavn.

Nordstjernens Hovedexpedition.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

1886.

Første Kapitel.

Theatervognen.

Det er ret ejendommeligt, kjære Læser, at man i Begyndelsen af en Fortælling er tilbøjelig til at anstille Betragtninger over Vejret, ja, det er ikke blot ejendommeligt, det er ligefrem nødvendigt. Hvad vilde man f. Ex. sige om et Maleri, hvor Figurerne — selv om de vare nok saa interessante — bevægede sig i Omgivelser, der ikke bar tydeligt Præg af en bestemt Aarstid? Her vilde man aabenbart mangle noget; derimod kommer man strax i Stemning, naar det i Begyndelsen af et Kapitel hedder, at Solen skinner i al sin Pragt, at Vinden sujer, eller at Regnen pisser paa Ruden.

Den simple og sandfærdige Historie, vi her ville fortælle, tager imidlertid sin Begyndelse om Vinteren, altsaa paa en Tid af Aaret, da man sædvanligvis betragter Naturen som død og gold, da man fremfor at færdes derude foretrækker at opholde sig i en varm og hyggelig Stue, da kunstige Blomster maa erstatte de levende, og kunstige Udspreddelser de naturlige.

Man har dog næppe Ret til at kalde denne Aarstid uskøn. Der gives jo nemlig Vinterdage, hvis ejendommelige Skønhed vi ikke ville bytte bort for den duftvangreste Foraarsmorgen eller for den pragtfuldeste Sommeraften, f. Ex. en saadan, hvor Jorden efter en mild Regn bliver dækket af en tæt Taage, som ved en pludselig indtrædende Kulde forvandles til en let Rimfrost; betragt en Gang denne Rim, der som en blændende hvid Hinde udbreder sig over alle Gjenstande paa Jorden dog uden derfor at skjule Omridsene . . . ikke sandt, den er langt skønnere at se til end det tykke Snelag, der i jævn Kjedsommelighed tildækker Marker og Haver, Højder og Dale, og som ubarmhertig udviser alle Former. Den lader alt komme til sin fulde Ret. Mark og Eng ere som dækkede af hvidt Græs, Bustene hænge fulde af de fineste Krydstaller og Træerne med deres Grene, der ligesom er bestrøede med Sukker, ser ud, som om de stod fix og færdige til at bæres ind paa Zulebordet.

I det hele og store har Landskabet et højt tiltrækkende Udseende. Paa Bjergtoppen i Udkanten af en lille Lund staar et Lysthus, hvorfra der

er Udftgt over Dalsstrøget neden under. Dets Mure ere rødlig, Binduerne glimte som et Par Øjne. Vilde Ranker, maaste ogsaa Kaprifolier flynge sig op over Taget, hænge ned langs Siderne, pynte Husets Forside, saa det hele i Grafsand stufende ligner et vældigt kæmpehoved med snehvidt Haar og solbfarvet Skjæg . . . det ligesom luder ud over Afgrunden, og ubilkaarligt følger man Retningen af dets Blik ned i Dalen.

En stor By ligger udbredt for os derne. Husene tegne sig i forstjellige Farver og Farveblandinger af grønt, rødt, blaat og sort; talrige og høje Kirkeetaarne rage frem hist og her, men de ere ikke til at kjende, thi Gaarsdagens Taage er atter i Færd med at udspænde sit graalige Slør over Staden, og desuden stiger der nu fra en Brimmel af Skorstene en tæt Dampfog, som i Forening med Taagen inden kort Tid tildækker Enkelthederne. Men Taagen sænker sig dybere og dybere, og atter vexler Scenen, — et nyt Panorama kommer til Stue. Staden er helt forsvunden . . . det ser ud, som om vi stod ved Bredden af en uhyre Sø, der havde overskyldet den fuldstændig . . . ligesom de Søer, vi læste om i vor Barndom . . . en uhydelig Rumlen og Raslen naar vort Øre og lader os aue Byens Tilværelse og i næste Minut hæves enhver Tvivl derom, da samtlige Kirkeklokker tydeligt slaar fire Slag.

Men da det ved Lag Klokkerne fire om Eftermiddagen i December Maaned er i Færd med at mørknes, ville vi forlade Trylleslandskabet og strax begive os ned i Staden. Taagen daler hurtigere, end vi gaa nedad, snart rage de større Bygninger atter op over den indbildte Vandflod, og ligesom vi naa Stadens Porte, har den lette Aftenvind sønderrevet det graa Slør, den nedgaaende Sol sender os sin sidste Hilsen og farver Landskabet med sine Straaler . . .

Der er roligt paa Gader og Torve; den, der ikke absolut skal ud, slaar sig til Ro i den varme Stue; det er for sent til at spasere og for tidligt til at gaa i Selskab.

Mørket falder paa, Lygterne tændes, lidt efter lidt bliver der ogsaa tændt i Butikkerne, og Opstillingen her tage sig i det straalende Udsyn dobbelt indbydende ud.

Omtrent ved den Tid ruller en Vogn gjennem det Kvarter af Byen, hvor der kun sjelden viser sig en Ekvipage. Denne Vogn, en bred Glasfaret, kommer fra de kongelige Stalde og har i Almindelighed to fulsorte Heste for; en gammel hvidhaaret Kudst med et temmeligt gnavent Ansigt sidder paa Buxen indhyllet i en tyk blaa Kavaj. Da han den paagjældende Aften tog fat i Tommerne, spurgte han en Tjener, der sprang op bagpaa „om det skulde hentes altsammen,“ og hertil svarede Tjeneren „ja vist saa, altsammen.“

Saa rullede Vognen bort, og Tjeneren bagpaa holdt sig fast i Remmene og stod og ghygede blideligt frem og tilbage. I Modsetning til Rusken havde han et venligt og smilende Ansigt og vilde sikkert gjerne have slaaet en lille Pasfiar af med ham, om det havde kunnet lyffes ham. I de affidesliggende Gader, Vognen befarer, gjør den som oftest Holdt foran de mindste og uanseligste Huse. Tjeneren springer da hurtigt ned, trækker stærkt i Klosserstrængen og indtager saa en afventende Holdning, medens Kudsten slapper Tømmen, duber med Hovedet og hviler Pibsten paa sit Laar.

Saa faare der er ringet paa, bliver et Bindue i Huset lukket op, et Hoved viser sig og der raabes ned: „Ja, Schwindelmann! jeg kommer strax, jeg skal bare have drukket min Kaffel!“ eller ogsaa: „Nu er jeg ved at pakke

min Kurv." Saa brummer Rudffen i Skjægget, og Schwindelmann giver sig til at slojste og tramper med Fodderne for at holde Varmen.

Strax efter hørtas der Trin paa Trappen . . . Døren til det lille Hus gaaer op, og en ung Pige træder frem, indhyllet i et Shawl eller en Raabe; bagefter hende kommer Moderen eller en Søster bærende paa en Pafke eller en Kurv, som Schwindelmann strax expederer ind i Vognen. Saa slaar han Trinet ned, men hvis Vognen holder tæt op til Huset, hopper den unge Pige gjerne med et Spring ind ad Døren; er Afstanden derimod for stor, og der tillige er sølet paa Gaden, saa siger hun til Schwindelmann: „Na, Schwindelmann, vær saa venlig . . .“ og saa smiler Schwindelmann, løfter hende op og befordreder hende med en vis Bæthed ind i Vognen, slaaer Døren til og indtager atter sin Plads, hvorpaa de kjører videre. Naar nu Vognen paa denne Maade efterhaanden er blevet optaget af fire eller fem unge Damer, træder Schwindelmann gjerne hen foran Døren og spørger: „Har vi Plads til et Par Stykker endnu, eller skal vi kjøre derhen? Undertiden tilføjer han: „Det er slemt koldt iaften . . . Andreas vilde gjerne tidlig hjem . . . kan De ikke nok rykke lidt tættere sammen? Saa hører man en Juiisen derindefra eller et lille Hvin, naar En bliver traadt paa Fodderne, men da Kaleschen er rummelig, og Pigerne holde meget af Andreas, saa presse de sig sammen, saa Vognen ofte kommer til at indeholde en halv Snes levende Væsener, hvori blandt maatte et Par Smaaabørn, der naturligvis blive skubbede hen ved Binduet. Men Pakterne og Kurvene er det ulige vanskelige for Schwindelmann at saa anbragt; ja er det godt Vejr, har det ingen Nød! Saa stabler han dem allesammen ovenpaa Vognen, undertiden til stor Ulempe for Andreas, der sidder paa Buxen, og hvis det tillige er mørkt, saa tager han selv en stor Kurv paa Hovedet, og saa sætter Toget sig langsomt i Bevægelse, mens Andreas bander og brummer, og Pigerne inde i Vognen holder et syndigt Kommers!

Den Ekvipage, kjære Læser, som du saaledes kan se flere Gange om Agen rulle forbi dig mellem Klokken fire og fem om Eftermiddagen, er Theatervognen, eller som gode Hoveder kalder den, „Theatriskearren“; den har i sine unge Dage været Hofskareth, men da Forghybningen gik af den, vilde Hofdamerne ikke mere vide af den at sige. Den Eftermiddag, da vor Historie begynder, var den temmelig tidlig paa Færde. Om Aftenen skulde der gives en ny Ballet, og i den Aaledning maatte hele den dansende Del af Personalet give Nøde. Vognen var allerede ganske godt pakket, da Schwindelmann traadte hen til Døren for at erfare, om der ikke med en Smule god Billie nok kunde skaffes Plads til én endnu.

„Hvem mangler vi da?“ spørges der fra Vognen.

„Froken Clara!“ svarer Theatertjeneren.

„Na . . . Prinsessen!“ lo de derinde. „Det er slemt nok, men saa maa hun finde sig i at kjøre baglænds . . . hun vil vistnok tage det meget fortrydeligt op at skulle sidde her selvstjette!“ . . .

Schwindelmann kunde meget godt, naar det traf sig, give ondt af sig, men førend han lod sig henrive dertil, trak han sig selv i Dret, som om han vilde sige „bare rolig!“ og i Dag gjorde han det samme, men han kunde alligevel ikke tage det med No, og udbrød derfor i en temmelig myndig Tone: „Snak om en Ting! Var Enhver af Jer bare halvt saa medgjorlig som Clara, saa kunde vi magelig spare et Par Pyntekoner og endda blive færdige

i den halve Tid . . . Er det nu noget, at gjøre Ophævelse over! Vil I eller ej? . . .

„Jeg har egentlig ikke noget imod det,“ sagde En.

„Ja, jeg saamænd heller ikke,“ sagde en anden, „naar hun selv kan finde sig til Rette her . . .“

„Jeg tror, Clara staar sig godt med Schwindelmann,“ lo en tredje, „han tager sig saa naadigt af hende!“ Og saa brast de allesammen i Latter over dette temmelig tarvelige Indfald.

Schwindelmann brummede og smækkede hastig Døren i; Bognen holdt noget efter foran en gammel men temmelig anselig Bygning med spidst Gavltag og paa fire, eller — hvis man regnede Lejlighederne i Gavlen med —

paa sex Stager, hvor der i det mindste boede femten Familier. Om Aftener, naar alle Vinduerne vare oplyste lignede Huset en Kaserne eller en Fabrik eller lidt af begge Dele, og hele Dagen igjennem var der et evigt Renderi af Store og Smaa op og ned af de gamle Trapper.

Schwindelmann trak i Kloffen; og strax efter aabnedes et Vindue øverst oppe, og en tynd, sitrende Stemme raabte ned: „Ja, ja, nu kommer hun lige strax!“

Et Par Minuter efter gik Døren op, og to Personer, en større og en mindre, viste sig. Den større var Clara, den mindre var hendes savaarige Søster, der bar en Pакke under Armen, medens Dandserinden selv slæbte af med en endnu større, som Schwindelmann imidlertid strax stilte hende af med.

„Har du Sytset?“ spurgte Clara Søsteren. . . . „giv mig det her og skynd dig saa at komme op, det er koldt i Aften. . . .“

Hun strøg til Afsted sin Haand hen over Barnets Haar, og steg saa ind i Vognen. Schwindelmann trykkede Døren i og gav Rudsten Signal. „Til Theatret!“ raabte han, og afsted rullede de.

Clara klemte sig ind i et Hjørne og sagde ganske rolig: „Godaften, allesammen! det er mig aldeles umuligt i dette Mørke at se, hvem af Jer det er! Det gjør mig ondt, at J for min Skyld skal sidde saa knebent!“

„Na, det er vi saa vant til!“ sagde hun, der sad lige overfor, og en anden tilføjede: „Ja, naar du blot ikke havde saa mange Pакker med. . . . hvad vil du med disse to?“

„Den store indeholder min Kjøle, og i den lille har jeg. . . et Arbejde,“ sagde Clara lidt spagserdig.

„Et Arbejde?“ raabte de, „naa, du maa da endelig blive rig, saa flittig du er!“

Clara sukkede blot, og da Vognen lidt efter kjørte op foran en stærkt oplyst Trappe, blev Samtalen afbrudt.

Udstigningen gik for sig ganske som Indstigningen, kun i omvendt Orden: først kom Pакkerne, saa de respektive Gjerinder. Og saa her blev Clara, der var den sidste, begunstiget af Theatertjeneren. „De har jo to Pакker,“ sagde han, „lad mig bære den ene op for Dem. . . .“

Men forinden han fulgte hende op ad Trappen, gav han Rudsten Ordre til at møde igjen Kloffen ni.

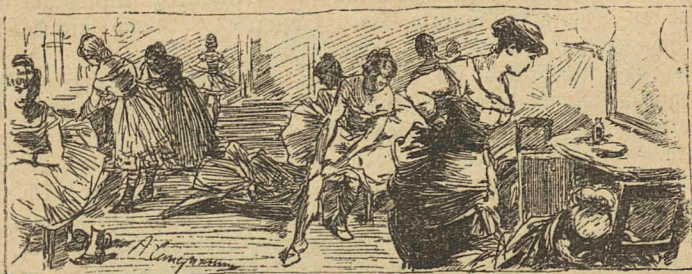
Andet Kapitel.

Sorte og røde Sløjfer.

Det er vistnok ikke ret mange af mine ærede Dandserinder, der have haft Lejlighed til at besøge Paaflædningsværelserne i et Theater. Mine ærede Dandser vil jeg slet ikke tale om, for dem er disse Steder aldeles spærrede, for dem ere de et Slags forbudt Paradies, hvis Vogter vel ikke træder dem imøde med et flammende Sværd men med en forsvarlig Stok, for med en gammel Tyrks Nidkjærhed at værne om Helligdommen. De-

meldte Vogter er utilgængelig for Bestikkelse, — men os maa han uantastet lade passere.

Balletgarderoben bestaar af tre store Værelser, der stode op til hinanden; der er en Brimmel af større Spejle med bevægelige Gasarme ved Siderne; langs Væggene findes en Række Skabe med Dobbelt-døre, Opbevaringssted for de Gjenstande, som den vedkommende Ejerinde ikke vil føre med sig hjem. Her findes et helt Lager af Dansesto, Baand, Tricots, Garn og Klude, endvidere de forskellige Slags Sminker og Pomader, endel Kamme, Haarnaale, Væsker med Pudder og lignende Ting.

Klokken er henad fem, den sidste Theaterbogn er mødt. De fire og tyve unge Piger fordele sig i de tre Værelser, lægge Overtøjet fra sig og begynde under lystig Skæmt og assisterede af Pyntefonerne at iføre sig deres Stads; men det har alligevel ingen rigtig Art med Munterheden for de stramtidsbiddende Tricots er kommen paa; saa er det ligesom det var faret en hel anden Aand i dem, de sætte sig i Stilling, de sno sig og kro sig og holde saadant et Paastyr at Overpyntefonen med de store Brillen paa tidt maa gjøre sin Værdighed gjældende for at tilbejehbringe No. Saa pludselig hører man et højt Hvin, da der bliver banket paa Døren; det er Theaterfrisøren der spørger, om han tør komme ind. Strax kaster Damerne i det forreste Værelse Mantiller eller Tørklæder over sig, hvilket selvfølgelig gaar for sig under stor Kommers, og saa først faaer det uheldige Menneske Lov til at betræde Helligdommen. Ja uheldig er han virkelig: for det første fordi han skal gjøre det umulige muligt ved tilfredsstillende at frifere fire og tyve unge Piger, og dernæst fordi han af og til — men altid forgjæves — har forsøgt at gjøre Haneben til en eller anden af de kjønne Figurantinder, hvad han naturligvis stadig og ikke just paa den staansomste Maade faaer at høre af de andre.

Hr. Frits — bemeldte Theaterfrisør — bliver altsaa indladt mens Døren til det næste Værelse bliver lukket, for at de derinde kan gjøre sig i Stand til at modtage ham.

Det er dog ikke dem alle, der istemme denne lystige Tone, og det er heller ikke dem allesammen ligegyldigt om Tørklædet skulde finde paa at glide ned mens Frisøren ordner Haaret, nej hele Paaklædningsprocessen saavel som den paafølgende Indtræden paa Scenen foraarsager mange af dem ulidelige Kvaler. „Men“ — vil man saa spørge — „hvorfor har de valgt sig en saadan Stilling?“ — Ja, valgt den har de vel neppe; der er vist ingen, der har spurgt, om de havde Lyft eller ej. Her sidder en Moder i smaa Aaar;

hun har to kjønne Smaafiger, men da hun selv maa slide haardt i det og ikke har Raad til at holde Pige til Børnene, saadan som de bedre stillede, saa tager hun sin Tilflugt til Balletskolen og betænker ikke, hvor dyrt det første Skridt i Reglen kommer Børnene til at staa. Først skal det undersøges, om Pigerne ere velstøbte og sunde, om de har kjønne Øjne og gode Tænder, og saa blive de viet til et Liv, der — seet paa Afstand — tager sig overmaade tiltrækkende ud, men som i Virkeligheden dækker over megen Jammerlighed. For den sorgløse Ungdom seer det i Begyndelsen herligt nok ud; de smaa Stakler fryde sig rigtig, naar de faar de snevne Tricots eller de mangesfarvede og guldbesatte Dragter paa for at betræde Scenen, og de se slet ikke, at alt dette Glitterstads, alt dette Glimmer egentlig kun er gyldne Lænker, der gjør dem til Slavinder og binder dem til et uroligt ja tidt ustyrligt Liv. Bevidstheden kommer først, naar der er gaaet en Del Aar, — kommer maaske først, naar det allerede er for sent, naar Danserinden slet ikke kan tage fat paa andet men ene og alene er henvist til Balletsalen og Skuepladsen for med sin Smule Gage at skaffe Brødet til sig — og maaske til Førcaldre og Sødskende med.

Det er virkelig et Liv, der i mange Henseender er værre end det, en virkelig Slavinde fører; hun kan dog have Lov til at give sit forpinte Hjerte Luft i Taarer, eller til at udtrykke en Smerte ved at hvide Tænderne sammen, men Danserinden maa — selv om det bløder i hende — træde smilende frem for Lamperæffen og hykle en Glæde, hun maaske slet ikke føler. Ganske vist, Slavinden bliver ligesom enhver anden Handelsvare undersøgt paa det omhyggeligste i hver en Krog af sin Person, men det skeer dog kun én Gang, — Danserinden derimod maa hver eneste Aften stille sig til Skue og roligt finde sig i at, Riffelterne rettes imod hende, for at Øjet ret kan fryde sig over nøjere at betragte de velstøbte Lemmer, og for at man kan hviffe sin Sidemand i Øret: „Hun har udviklet sig godt“ eller maaske: „Hun taber sig mer og mer!“ . . .

Noget lignende gaar for sig oppe bag Kulisserne, og fra Theatret forplantes det ud i Hverdagslivet. De stakkels Bøssener blive Gjenstand for Dmtale, maaske ogsaa Gjenstand for nærgaaende Tilnærmelser . . . det er jo kun Danserinder! Og de kunne ikke en Gang paaregne Medlidenshed hos deres eget Kjøn . . .

Inde i det tredje Værelse ere alle i fuld Virksomhed. Her samles ogsaa de Danserinder, vi ledsage hertil, og da de komme lidt sent, maa de skynde sig desto mere.

En af Figurantinderne træder — i en Skovnymfens luftige Kostume — hen foran et stort Spejl; det kjødfarvede Tricot dækkes foroven af et overmaade kort Skjort, for Resten er hun iført et lysegrønt Atlaskes Livstykke, der knager og brager ved enhver Bevægelse, hun gjør. Ved Siden af hende sidder paa en Stol en anden Figurantinde, med Armene overkors og Benene strakt langt frem, saa at Skjortet næppe nok dækker hendes Ans. Det er kjønne Piger begge to; hun foran Spejlet har mørkt Haar, livlige Øjne og en god Figur; den anden er blond og ser temmelig rolig og lidenstabsløs ud.

„Har du lagt Mærke til, at Marie igjen staaer og græder derhenne?“ sagde den sidste; „at hun da ikke kan tage mod Fornuft!“

„Na, det kommer nok!“ mente den anden og bøjede sig lidt tilbage foran Spejlet for at rette ved Sløfserne . . . „har vi maaske faaet det ganske som vi vilde have det?“

"Ja jeg har det . . ." vedblev den blonde, "og netop derfor gør det mig bitterlig ondt for Marie."

"Ja det er vist noget godt noget, du har faaet!" udbød den anden med et spøst Smil, idet hun med Fingrene spændte sig om Livet og kastede et veltilfreds Blik i Spejlet.

"Men han gifter sig jo med mig."

"Og dermed er du færdig! Nej, Tak, Elise, vi bære os anderledes ad! . . . Og dersom Marie nu ikke vil, hvem kan saa tvinge hende?"

"Du veed jo nok, at hendes Forældre ere døde, og at hun boer hos sin Tante."

"Ja, hos den gamle Drage derne, der ved Siden af sin Frugthandel driver en anden Forretning, som . . . nej, veed du hvad! tvinges skal hun ikke . . . vi maa se at indvirke paa hende!"

"Ja gør du det, Therese!" sagde Blondinen. "Du veed jo nok, at Marie er af et blidt Gemyt . . . og Veninder, der vil hende vel, har hun vistnok ingen af."

"Vi maa se at indvirke paa hende!" vedblev Therese stolt. "Lad bare mig om det!" Saa kroede hun sig atter foran Spejlet, vendte og drejede sig og skred derpaa majestætist henimod Marie. Hun stod i en Krog og havde den daarligste Plads af dem allesammen, thi hun var ung i Gaarde endnu;

med Tiden kunde hun maaske rykke op til en bedre. Ved Siden af hende stod der en anden ung Pige, der ogsaa hørte til her. De saa' godt ud begge to, havde mørkt Haar og mørke Øjne og dog vare de højest forskellige. Vi kjende dem forresten meget godt: den ene har Figurantinderne derhenne fortalt os om, og den anden var Frøken Clara, hende, der kom sidst ind i Vognen.

Den første af de nævnte unge Piger havde et smukt Ydre, en god Figur, runde Arme, et rundt blomstrende Ansigt og et Par Kinder saa friske og røde, at den hvide Sminkes flet ikke kunde saa Bugt dermed; den røde var aldeles overflødig her, thi naar hun havde danset lidt, blussede hun saa stærkt, saa man troede, hun havde et tæt Lag Sminkes paa. Hun havde mørke livfulde Øjne, men saa' ellers ikke videre opvakt ud; Hænder og Fødder vare heller ikke ganste som de skulde være, saa det faldt hende svært at indtage graciøse Stillinger, hvorfor hun heller aldrig kom frem i de Dansendes forreste Række.

Clara var af Middels størrelse og paafaldende fint bygget; hun havde en ganste lille Fod og en ganste lille Haand, hele hendes Figur gjorde et fuldstændig harmonisk Indtryk. Ansigtet var langagtigt, dog ikke smalt, Hudfarven lidt bleg, Øjnene store, Læberne friske og Tænderne blændende hvide. Det sorte Haar var saa svært, at Frisøren forgjæves opbød al sin Kunst paa at saa det sat, som det skulde. Derhos besad denne unge Pige stor naturlig Ynde, saa at der aldrig var noget kantet over hendes Bevægelser; hun var i høj Grad smidig og højelig, lærte med Lethed de vanskeligste Trin og overgik langt alle sine Kollegaer, det kan derfor synes underligt, at hun ikke her blev uddannet til Solodanserinde, men det havde sine gode Grunde; Clara havde ikke blot sig selv at værne om og sørge for og kunde ikke ret vel afse den nødvendige Tid til at øve sig, naar det rigtig skulde blive til noget med hende; dertil kom at Solodanseren flere Gange havde efterstræbt hende, skjønt hun taktfuldt havde søgt at undgaa ham, og da det temmelig lystige Liv, som de øvrige Figurantinder førte, flet ikke faldt i hendes Smag, var hun kommen til at indtage en isoleret Stilling, der hyppig paadrog hende Stikserier af de andre. Frøken Marie var den eneste, der af virkelig Hengivenhed havde sluttet sig til hende.

De to unge Piger var skiltende bleven enige om saa lidt som mulig at kræve Hr. Theaterfrisørens Bistand; de havde efterhaanden opnaaet Færdighed i at hjælpe sig selv. De vare i Almindelighed ogsaa færdige før de andre; saaledes ogsaa nu i Dag; og mens der herskede stor Forstyrrelse omkring dem, havde de allerede skilt sig af med deres sædvanlige Tøj og stod i fuldt Kostume og syslede med andre Ting.

Clara havde taget sit Sytøj frem, Marie stod ved Vinduet og stirrede ud i Mørket; hun havde folket sine Hænder.

Saa forskellige vare de, men Udtrykket i deres Ansigt var saa omtrent det samme; de saa' dybt bevægede ud, og de røde Øjne tydede paa, at der var fælbet Taarer. Clara havde maattet sminke sig stærkt for at overvinde denne skrækelige Blegthed. Vi have allerede hørt en Smule om Marsagen til Mariæ Taarer og kaste vi blot et flygtigt Blik paa Venindens Arbejde, ane vi strax Grunden til Clara's Bekymring: hun syede paa en Barnekjole og var i Færd med at besætte den med sorte Sløjfer. Nu nærmede Frøken Therese sig til dem og sagde:

„Saa I er allerede færdige? . . . Og Clara har faaet Sytøjet i Gang . . . sig mig du, hvad laver du der?“ . . .

„Min lille Søster er død i Nat,” svarede den unge Pige. Og da hun saa' op paa Danserinden, bemærkede denne, at hendes Øjne stod fulde af Taarer.

„Virkelig?” udbrød Therese medlidende, „saa din Søster er død? Det vidste jeg ikke noget af . . . og nu sner du paa . . . hendes sidste Klædning?” Clara bøjede sit Hoved i Tavsshed.

„Hvor gammel var hun?”

„Aa . . . to Aar . . . men saa sød . . . saa allerkjæreste . . .”

„Naa, ja nu har hun det jo godt,” vedblev den anden. „men det gjør mig ondt for dig, . . . du holdt vel grumme meget af hende?”

„Ja, som det kunde være hendes egen!,” sagde Marie, der var bleven staaende ved Vinduet; hendes Stemme vibrede og hun havde Taarer i Øjnene.

Nogle andre Danserinder, deriblandt den blonde Elise, havde hørt denne Samtale og traadte nu deltagende til. Clara var snart omringet af

en hel Sværm, og det var med et højest forunderligt Blik disse før saa overgivne Piger nu stod og saa' paa denne Vignat. Stilheden i dette Værelse dannede en stærk Modsatning til Lystigheden i det ved Siden af, hvor der blev sunget og danset, og hvorfra der høstes taktsfaste Trin, blandet med Raftagnetternes Klappen.

„Men hvorfor besætter du den med sorte Sløjfer?” spurgte Therese efter en længere Pausse og bøjede sig ned og tog fat i Kjolen . . . „man plejer jo at bruge røde . . . og disse her er nok ogsaa af Bomuld . . .”

Clara saa' op og smilte lidt tvungent. „Sort er jo Sorgens Farve,” sagde hun, „og desuden havde jeg nu disse Vaand . . . de røde er saa dyre . . .”

„Naar man ser rigtig til, har du vel endogsaa sprættet dem af en gammel Kjole,” vedblev den anden . . . „det kan jeg ikke finde mig i! . . . hvor mange Sløjfer skal du bruge? . . .”

„Na, lad det nu være godt,“ sagde Clara stilsfærdig, „jeg holder jo dog ikke mindre af Barnet, fordi jeg slyr sorte Sløjfer i Kjolen...“

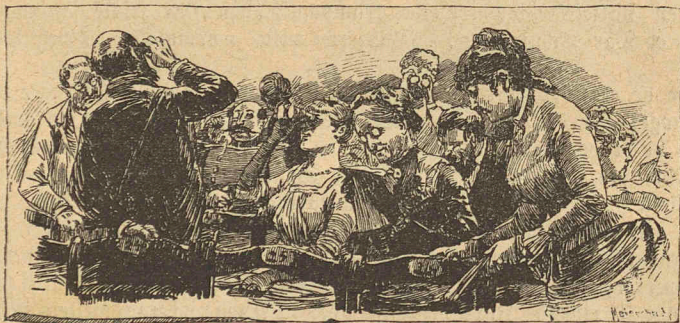
„Nej, min Pige, det finder jeg mig virkelig ikke i!“ sagde Therese bestemt, saa henvendte hun sig til de andre: „Na, kaff os nogle røde Sløjfer!“ Danserinderne kom i travl Bevægelse, der forplantede sig til de andre Bærelser, og saasnart det rygtedes, hvad det gjaldt om, blev alle Skabene aabnede, og enhver af Nymferne, saavel som af de straalende Gudinder og de fornemme Frøkener ilede til med sit Bidrag af røde Sløjfer, saa at Clara fik hele Skjodet fuldt. Al denne Deltagelse gjorde hende godt, og hun havde stor Fornøjelse af at betragte Kjolen, der nu kom til at se langt kjønnere ud og hvis røde Besætning vilde passe saa smukt til Barnets yndige lille Ansigt!

„Naar skal hun begravnes?“ spurgte den blonde Figurantinde, der traadte til med en lille Krans af kunstige Orangeblomster i Haanden... „det er jo en Selvsølge, vi gaar med allesammen.“

„Ja, det forstaar sig,“ sagde Therese, „og selv om vi kun kunne ebne at bringe Krans af kunstige Blomster, saa ved du jo, at det er lige godt ment.“

„Begravelsen foregaar i Overmorgen Klokken 10... det skalde glæde mig meget, om I ville komme...“

„Det kan du trygt stole paa,“ forsikrede Therese. Saa løstede hun Kjolen højt i Vejret, for at de allesammen kunde se og beundre den. Men i samme Øjeblik blev der ringet stærkt tre Gange; det var Signalet til at Danserinderne skulde ind paa Scenen. Nu fik de travlt, smækkede hurtigt Skabene i, stillede sig for sidste Gang hen foran Spejlet, glattede paa Kjolen, betragtede Skoene, om alt var i Orden, og saa stormede hele Skaren ned ad Trappen og bruste i sluttet Trop ind paa Scenen.

Tredie Kapitel.

Slavinder.

Den Aften blev der som sædvanlig givet et lille Lydspil foran Balletten. Det gjør man blandt andet for at give sentkommende Tilskuere Lejlighed til at naa deres Pladser i Ro og Mag før Hovedforestillingen begynder, og derfor vælger man gjerne et lille Lydspil, som man ikke taber stort ved at miste det halve af. Den meget rørende Ballet, som skulde opføres i Aften,

var i fire Akter og tolv Tableauer. I Balletmesterens Traværelse havde Solodanseren overtaget Kommandoen. Han kastede et spejdende Blik til alle Sider for at se om det nu ogsaa var altsammen, som det skulde være, eller for i modsat Fald uddele sine Ordre. De fleste af de unge Damer tog det med Ro, naar den gode Danser da ikke var altfor nærgaaende, andre kredse omkring ham i dristige Svingninger for at præsentere sig tilgavns og foer saa tilbage i Kulisen. Der var enkelte, der saa godt som ignorerede hans Anvisninger ved ikke i mindste Maade at lade sig forstyrre i deres Samtale eller ved ganske ligefremt at vende ham Ryggen.

„Hvor er Frøken Clara? spurgte Danseren og saa' sig om efter hende . . .

„Jeg maa bede Frøken Clara om strax at træde frem . . .“

Saa maatte hun adlyde, skjønt hun gjorde det nødig; da hun nærmede sig den lange Danser, der stod alene midt paa den halvmørke Scene, vedblev han: „Det er mærkeligt, man altid skal kalde to Gange paa Dem, før De kommer . . .“

„Hvad ønsker De?“ spurgte hun med usikker Stemme.

„Na . . . ikke meget forresten!“ sagde han . . . „De danser i forreste Række sammen med mig og fem andre . . . lad os see om Deres Dragt er, som den skal være . . . og saa kan vi foretage en lille Prøve . . .“

„Min Dragt er i Orden,“ svarede hun og trak sig tilbage.

„Er Skoene ikke for store?“

„Jo lidt, men jeg har syet dem ind.“

„Og Deres Tricot sidder stramt? . . . lad mig se . . .“

Hun rørte sig ikke, men hendes Kinder blusede under Sminken.

„Naa vær nu ikke saa snerpet . . . husk paa, De kan intet Tillæg vente Dem næste Aaened, dersom De vedbliver med denne Opsættighed mod mine Ordre . . . naa rask, lad mig se!“

Den stakkels Pige krøllede krampagtig den fine Kjole sammen og løstede den et Par Tommer . . . Danseren vilde nærme sig, da veg hun hastig tilbage.

De er et stort Barn! De har meget at lære endnu, hvis De vil bringe det til noget . . . Men . . . er De ikke snoret for stærkt? „Han greb hendes Arm og holdt den fast . . .“ De har en god Figur, Clara, Garderobesagerne passer Dem saa daarlig . . . der skulde egentlig altid syes nyt til Dem . . . Og dersom . . .“ Hun frøsøgte, men forgæves, at slide sig løs; han vilde vedblive den nærgaaende Undersøgelse, men heldigvis kom der i det samme et Par Figurantinder farende ind paa Scenen og tørnede med saadan Kraft lige mod Danseren, at han nær var dumpet over Ende; de greb fat i Clara og drog hende i rivende Fart med sig over Scenen og ind mellem Kulisserne. Den ene af dem — det var Therese — kastede sig her med en skingrende Latter ned paa en Bænk og betragtede de andre, der standse foran hende. Clara trak Bejret dybt og sagde saa: „Hvordan skal jeg takke dig, Therese . . . du rev mig virkelig som en frelsende Engel ud af en højst ubehagelig og pinagtig Situation . . .“

„Som gjentager sig i Morgen, min Skat!“ lo den anden.

„Ja . . . jeg ved det nok men . . . hvad skal jeg gjøre . . . jeg staar saa alene . . . og saa hjælpeløs . . .“

„Der er to Ting, du kan gjøre,“ svarede Therese og kastede den højre Fod op paa det venstre Knæ for at efterse sin Sko . . . enten giver du efter . . .“

„Nej . . . aldrig!“ raabte Clara forfærdet.

„Ja ja! Saa kan du jo skaffe dig en Kjæreste, der paa given Foranledning kan tiltale den paatrængende Dansmester omtrent som saa: Hør min gode Ven, dersom du skulde understaa dig til at berøre Frøken Clara med saameget som Spidsen af din Finger, saa skal jeg have den Fornøjelse at lade dig pibe ud tre Aftener i Træk!“

„Eller han møder ham en Aftenstund i en mørk Gade, og saa . . .“ tiisøjede den anden; det var Elise.

„Nej . . . nej . . .“ raabte Clara ængstelig og sitrende . . . jeg er Danserinde, men jeg har da ikke solgt mig . . .“

„Jo vist har du solgt dig,“ sagde Therese rolig og spændte sig om det stærke Liv med begge sine Hænder . . . „vi har allesammen solgt os, du!“

„Nej, Therese . . . du overdriver . . . jeg har det ikke!“ sagde den blonde Elise.

„Ikke det?“ vedblev Therese ubarmhjertig . . . „saa huster du nok ikke, at du fik Gagetillæg for en tre Aars Tid siden, . . . har man ikke ogsaa lobet dig Tillæg, lille Clara?“

„Jeg sælger mig ikke!“ udbød den unge Figurantinde med et funklende Blik . . . „jeg er ingen Slavinde!“

Therese smilte; saa saa' hun op paa det malede Palmetræ, de stod under, og hvis kæmpemæssige Krone bredte sig over dem: „Lad os kun blive i Vignelsen,“ sagde hun . . . „du mener, vi er ikke Slavinder . . . nej ganske vist ikke i den Forstand som de stakkels Bøesener, der bo i hine, fjerne Lande, under en solrig Himmel, og som hverken kjende til Kulde eller Sult, men som er omgivne af Frugter og skønne Blomster . . . nej, du har Ret, den Slags Slavinder er vi ikke, men vort Slaveri er alligevel haardere, grusommere og mere langvarigt end deres. De berneede ved meget godt, at der er Forskjel paa dem og deres hvide Søstre . . . det er nu en Gang saadan

her i Verden, og der maa vel være en Grund derfor . . . men vi, der ved Forholdenes Magt er bleven gjort til Slaverinder, skjønt vort Ansigt er akkurat lige saa hvidt som deres, der se ned paa os med Foragt, vi har langt større Grund til at føle os forurettede, end de andre. Og har vi ikke mindst lige saa meget at gennemgaa som de?"

"Fordi vi er Danserinder?"

"Ikke blot derfor, men se Jer om i Verden, det gaar saadan med de fleste! Na . . . jeg kender Folk, der raabe af og ve over det forfærdelige Slaveri, der drives eller er bleven drevet derovre i Amerika, og som ikke desto mindre er de værste Tyranner i deres Hjem . . . Na, det er til at blive gal over!"

"Du overdriver!" sagde Elise.

"Saa—aa? . . . Er ikke du, er ikke jeg, er ikke alle de mange tusinde stakkels Piger, der maa trække for det daglige Brød, mer eller mindre solgte . . . forudsat at de er skønne? Og til hvem maa jeg spørge? Maaſte til en Herre, der ligesom de sortes Herre, har Fordel af at behandle os godt? Na nej, det ved I nok, der er ingen, der bagefter spørger os, om vi fryser eller vi sulter, og møder man os hændselsvis efter Mars Forløb og det friske blomstrende Ydre, vi havde den Gang, er borte nu . . . ja, saa trækker man paa Skuldrene . . . eller vender Hovedet til Siden . . ."

"Men Børnene da . . .?"

"Ja, dem kan man ganske vist ikke sælge, saadan som derovre," gjensvarede Therese ibrig, "men kunde man det blot! Saa kom de maaſte i Hænderne paa Folk, der vilde sørge ordentlig for dem! saa gik der ikke saa mange Tusinder til Grunde i et elendigt og kummerfuldt Hjem!" . . .

"Ja, for dem vilde det unægtelig være bedre at dø!" ytrede Clara sagtnodig.

"Men saa længe vi lever og aander, skal vi se at holde Verden Stangen!" udbød Therese energisk og rejste sig op . . . "Dem der ude," vedblev hun og pegede ud mod Tilskuerpladsen, hvorfra man hørte Latter og Haandklap . . . "dem har jeg svoret evig Krig, og jeg fører den, saadan som jeg kan. I kan tro, jeg har endda ikke saa faa Sejre at opvise!" Saa gav hun et Kast med Hovedet og forlod dem.

Clara blev et Øjeblik eftertænksom staaende.

"Saamænd . . . hun har ikke saa ganske Ret . . . Og det lader til, at Slaverinderne her, som derovre, skulle undersøges ligesom en Vare, forinden de sælges . . . Og det gjentager sig maaſte . . . aa, det er forfærdeligt at tænke!" jukkede hun og sitrede over hele sit Legeme.

Fjerde Kapitel.

Gullet i Tæppet.

Aldrig saasnart var det lille Lysspil forbi, før alt kom i travl Bevægelse saavel paa Tilskuerpladsen som paa Scenen; dernede blev Dørene smækket op og i, og den stadige Klappen med Stolesæderne forkyndte en Til-

vært i Publikums Rækker; deroppe blev Dekorationerne forandrede til en flot Festsal, og en Brimmel af straalende Kroner ophængt. Danserinderne foer frem og tilbage eller opholdt sig klyngevis ved Gullerne i Fortæppet, ventende paa efter Tur at komme til at se ud paa Publikum.

Ja ikke sandt, kjære Læser, dette Tæppe, der stiller Publikum fra Scenen, seer, naar det saaledes er rullet ned, overmaade uskyldig ud! Og dog kan du tro, der føres derigennem en meget livlig Korrespondance! Som oftest findes der nemlig i et saadant Tæppe to Smaahuller, gennem hvilke Udbyrtinger finder Sted. Snart stiftes Enden af en Finger ud . . . med eller uden Handske . . . denne Finger bevæger sig nu til højre, nu til venstre . . . snart dækkes Hullet af et hvidt Tørklæde . . . og disse forskjellige Kombinationer, ofte i Forbindelse med selve Tæppets Bevægelser, danne et meget virksomt og meget talende Telegrafsprag, som rigtignok kun de indviede forstaa.

Solodanserinderne vise sig paa Scenen. De ere i nærværende Tilfælde ikke videre skjønne at se til, men det kunde aldeles ikke falde dem ind at træde tilbage til Fordel for de smukke unge Figurantinder: den gamle Garde holder haardnakket fast paa sine Privilegier og optager ingen Rekruter i sine Rækker.

I samme Øjeblik som Duverturens sidste Toner klang gennem Salen, gik Tæppet op, en bragende Klapsalve hilste den pragtfulde Dekoration, og Forestillingen begyndte med et stort og glimrende Festsal. Til den livfulde og iørefaldende Musik svang Dansere og Danserinder sig i hvirvlende Kredse, nu fremad, nu tilbage, snart Gruppevis, snart enkeltvis; det hele gjorde Indtrykket af en vilb Forvirring, og dog gik det, som om det var trukket paa en Snor. Man fik formelig ondt i Øjnene af at se paa al den Pragt der udsolbedes, paa alle disse med Guld- og Sølvbroderier besatte mangefarvede Silkedragter, paa alle disse flagrende Skjærte, disse funkende Smykker. Saa paa et givet Signal trak Balletkorpsen sig bort, og Skuepladsen forvandlede sig til en maanebelyst Have.

Efter en saadan Anstrengelse komme de stakkels Danserinder sædvanligvis ind bag Kulisserne omtrent i samme Forsatning som unge Væddeløbsheste, der blive trænerede. De kraftigste og mest udholdende standse først dybt aandende bag Scenen, mens andre med Rød og nepp naa hen til en Stol eller en Bænk, de kunne hvile sig paa. De svagelige ere ikke saa saare som indensfor den dækkende Kulisse før de krampagtig gribe fat i en Bjælke

eller en Stang, støtte Panden dertil, presse Haanden mod Hjertet, og stønne, badede i Sved. Men der skal meget til, dersom Anstrengelsen skal lukke Munden paa dem.

„Vorherre maa vide, hvad der gaar af Kapelmesteren i Aften!“ udbrød Therese, der var en af de første, der kom til Besindelse igjen . . . „saadan som han fjører paa! Jeg syntes formelig mit Livstykke blev mig for trangt, og det skal der ellers noget til! . . . Na, din Stakkel!“ vedblev hun henvendt til en ung Danserinde, der var meget medtaget . . . „du har det nok heller ikke for godt! Men han kan vente, til han kommer herop i Mellemakten, saa skal jeg dog tale et Ord med ham! . . . Er det meget daarligt med dig?“

Danserinden rygtede paa Hovedet og sagde efter en længere Pausse:

„Na nej . . . men det angreb mig, som du seer, og hvis du ikke i rette Tid havde grebet fat i mig, var jeg bestemt styrtet ned i Suførhullet . . . Tak skal du have, Therese!“

„Men hør, du er vist suort for stramt . . . lad mig løsne det lidt,“ sagde Therese.

„Det kan ikke lade sig gjøre, du! det sidder løst nok! . . . Jeg tør ikke melde mig syg, saa er jeg bange for, de lod mig gaa med det samme, og hvad skulde jeg saa gribe til.“

Therese trak paa Skuldrene, vendte sig bort og mumlede: „Stakkels Tos!“ Saa gik hun hen bag et Klippeparti, der skulde bruges i tredie Akt, til den Figurantinde, der — som vi hørte — stod i Vinduesfordybningen ved Siden af Clara.

„Elise sagde, du havde noget at meddele mig?“ henvendte hun sig til hende. „Er det maaske din Tante, der begynder saa smaat at . . .“

Den unge Pige bøjede sit Hoved og svarede sagte: „Du kjenner jo nok Tante?“

„Jo desværre! . . . Men jeg mente ikke, du vidste noget om, hvad hun egentlig tager sig for?“

„Det varede længe, før jeg fik det at vide . . . hvor kunde jeg ane det, jeg var jo kun sexten Aar! . . . Men for flere Uger siden begyndte hun at tale om de daarlige Tider og om hvor lidt jeg fortjente . . . og saa spurgte hun, hvorfor jeg ingen Kærester havde . . .“

„Hun har maaske udseet en god Vekjendt til dig?“

„Nej, jeg omgaas jo ingen . . . men alligevel . . .“

„Ja, saa tror jeg næsten, jeg forstaar det . . . Hun vil sælge dig!“

„Na, Therese, er det ikke grusomt! Og jeg, der ingen har til at beskytte mig, naar jeg vægger mig . . .“

„Ja, det er absolut nederdrægtigt . . . det er lavt!“ sagde Therese eftertænksomt . . . Men naar du ikke véd noget nærmere, saa bliver det svært at hjælpe paa dig! Har du ikke hørt Navnet paa ham?“

„Han var en Gang derhjemme i Bærelset ved Siden af, hvor jeg var . . .“

„Du har altsaa sét ham? — „Ja!“ — Men du kjenner ham ikke?“ — „Nej!“ —

„Er han ung?“ — „Na, i Trediverne tænker jeg.“

„Ja, det er temmelig lidt, du véd. Jeg maa jo da fremfor alt vide, hvem den Paagjældende er; jeg maa kende Tjenden, før jeg begynder Krigen imod ham . . . Se at faa at vide, hvad han hedder.“

„Jeg skal vise dig ham . . .“

„Er han her i Theatret i Aften?“

„Ja jeg har seet ham.“

„Det er en anden Sag,“ udbød Therese leende, „saa lad os tage ham i Øjesyn i Mellemakten, og kjender jeg Thyren, skal jeg nok sige dig, om der er Grund eller ej til at frygte ham.“

I det samme blev der raabt: „Mine Damer, tredie Tableau skal begynde nu“ og Skuepladsen forandrede pludselig til en stor Park. Da endelig Tæppet var faldet, stulde Solodanserinderne ind for at klæde sig om, hvilket for en Stund skaffede Figurantinderne Plads ved Hopperne i Tæppet.

"Sig mig saa, hvor han sidder," sagde Therese.

Den unge Pige saa' ud og traadte strax efter tilbage med de Ord:

"Tæl fra Kongelogen fire Søjler til højre . . . Har du det?"

"Der sidder en gammel General . . ."

"Ja paa første Række . . . men paa anden . . ."

Therese saa' ud igjen, saa vendte hun sig hastig om mod Marie og udbød:

"Men kjære Marie . . . ham kan det da umuligt være . . . er du vis paa . . ."

"Det er ham . . . han sidder med Haanden under Kinden . . . han lader til at kjede sig . . ."

"Naa, det var ellers en nydelig Historie, vil jeg nok sige! Den Dame, der sidder ved Siden af ham, er hans Kone!"

"Na, Therese . . . Therese . . . hvad skal jeg gjøre? Du maa hjælpe mig!"

Therese traadte med et tungt Smil bort fra Tæppet, hun pressede Læberne sammen og foer med Haanden over Panden, som En der tager hele sin Tænkeevne i Brug . . . Lidt efter udbød hun: "Ja, ja . . . det gaar nok . . . det skal gaa . . . Vent du bare, din Hykler!"

"Du kjender ham altsaa?"

"Jeg har aldrig talt med ham, men jeg kjender ham endda. Det er en af de stinkellige Slubberter, der trækker haanligt paa Skulderen, naar der tales om Balletten . . . jeg har forresten en gammel Gjaeld at betale i det Hus . . . du veed jo, at min Søster er Sypige; hun har søgt og erholdt Arbejde hos Konen . . . men saa erklærer „Herren“ at han hellere vilde have en Pige af uberygtet Familie . . . hvad giver du mig: af uberygtet Familie!" vedblev Therese og bed harmfuld Tænderne sammen . . . "Det er fire Aar siden . . . forstaar du, den var møntet paa mig, og den Gang var jeg dog saa uberygtet som nogen, men jeg var Sigurantinde, og saa var jeg naturligvis et foragteligt Væsen . . . men han skal høre fra mig, kan han tro!"

"Ja men hvad skal jeg gjøre?"

"Foreløbig ikke andet end meddele mig Begivenhedernes Gang," svarede Therese . . . saa traadte hun lidt tilbage, smilte hoverende, negede for Tæppet og udbød: "Naa saaledes! Man vil indlade sig med Balletten . . . Meget vel! Saa erklærer jeg dig Krig, du deroppe! Du skal saa med mig at bestille . . . og jeg giver ingen Pardon!"

Femte Kapitel.

Clara.

Balletten fik da Ende, som alt i denne Verden. Tæppet faldt under et vredovende Bisald, Publikum rejste sig og forlod Theatret. Oppe paa Scenen blev Lamperne slukkede, og efter at Kvartertids Forløb var alt indhyllet i et uigjennemtrængeligt Mørke dér, hvor der nys var saa straalende

lyst. Naar en af Maskinsolkene stred hen over Scenen, gjenløb hans Trin stærkt i det store, tomme Rum. Kun i den oplyste Garderobe herskede der travl Bevægelse, men paa anden Maade end ved Forestillingens Begyndelse. Personalet var træt, der var ingen, der faldt paa at stille sig hen foran Spejlet, ingen der forsøgte en Pirouette, det gjaldt blot om at faa Dragten af og Dagligtojet paa saa fort som mulig, for at komme af Sted. Schwindelmann viste sig i Døren; den, der var først færdig, blev først expederet; ogsaa dette ansporede til at skynde sig.

Froken Clara havde imidlertid givet sig behørig Ro til at lægge alt paa sin Plads, til at binde sin Blyt sammen, Blyten, som blandt andet indeholdt Kjolen med de røde Sløjfer; saa kom Schwindelmann, ja, nu maatte hun afsted.

Det var en raakold, taaget Aften; Hestene prustede, Dampen stod dem ud af Næseborene, Gaslygterne brændte jævnt. Hjulene rullede hen over Stenbroen med en dump Lyd; Vognen sluttede tæt, og da den var fyldt med fem temmelig ophedede menneskelige Væsener, varede det ikke længe, før Ruderne anløb saa stærkt, at det var ganske umuligt at se, hvilken Gade man var i. Men naar Schwindelmann aabnede Døren og nævne et Navn, vidste man for den Gang, hvor man var; saa traadte en af dem ud, og saa rullede Vognen videre igjen. Endelig kom Turen til Clara. Schwindelmann hvi- stede til hende, mens hun tog sin Gadedørnøgle frem:

„Jeg maa nok bringe Dem en Buket Blomster i Morgen, Froken Clara, til Deres lille Søster? Jeg faar den temmelig billig hos en god Ven, der er Gartner . . .“

Clara tøvede lidt ved Døren, indtil Vognen var langt nede i Gaden; saa skyndte hun sig hen i en Bagerbutik, trak en Portemonnæ op af Lommen, købte to smaa Fransbrød og gik langsom hjemester dermed. Ja, langsomt gik hun; af og til standsede hun endog og vendte sig om, lyttede efter Vognrumlen eller Godtrinen i den temmelig øde Gade, og sagde ved sig selv: „Det er dog forunderligt . . . det er første Gang, han udebliver . . . han var heller ikke i Theatret . . . i alt Fald ikke paa sædvanlig Plads . . . og her ser jeg ham lige saa lidt . . .“

Hun var nu kommen hen til sin Gadedør og havde saaet Nøglen drejet om, da hastige Trin nærmede sig; en Mandsperson kom til Syn og med sagte Røst blev der sagt: „Froken Clara . . . kun et Øjeblik . . .“

Clara ventede lidt, Manden naaede hende i Løb og sagde forpustet: „Jeg har maattet skynde mig stærkt for dog at faa et Glimt af Dem at se . . . Gud ske Lov det lykkedes mig . . .“

„De var ikke i Theatret . . . jeg troede ikke, De kom i Aften.“

„Det var mig rent umuligt at komme i Theatret, Froken Clara . . . jeg var i et stort, grusomt kjedeligt Selskab, og først for et Kvarter siden saa' jeg mit Snit til at stifte fra det . . . jeg kom for at ønske Dem Godnat . . .“

„Nat, fordi De kom her!“ sagde den unge Pige og saa' ham med et ærligt, trofaldigt Blik ind i de store Øjne . . . „Men det er jo Dem selv, der har forværet mig med at komme i Theatret hver Aften, vi optræder . . .“

„Na . . . naar De ikke var saa ubønhørlig, Clara, saa havde De for- længst fundet et Paaskud til at indføre mig hos Deres Fader . . .“

„Nej, nej,“ udbrød hun ivrig, „det kan ikke lade sig gjøre . . . De maa være tilfreds med at se og tale med mig her . . .“

„Kækker De mig Deres Haand til Afsted?“

„Ja men saa gaar De . . .“

„Saa gaar jeg glad!“

Hun smilte og samlede med lidt Besvær sine Paller sammen for at kunne give den unge Mand sin højre Haand. Han greb den og bedækkede den med Hys . . . det var mod Reglementet! . . . Clara drog den hastig til sig, raabte Godnat og foer ind ad Døren. Manden stirrede et Øjeblik paa de oplyste Vinduer der oppe . . . nu traadte Clara viftnok ind . . . saa vendte han om og gik ned ad Gaden.

Clara var imidlertid gaaet op ad Trappen og havde gennem et Utal af smalle Gange og mørke Omdrejninger naaet fjerde Sal, hvor hun efter nogen Samlen fandt en Dør, som hun aabnede ganske sagte. Hun gik paa

Taaapidsferne gennem et lille halvmørkt Rum, hvor der var henlagt noget Sengetøj med et hvidt Klæde over, og traadte saa ind i Familiens Dagligstue. Det var et stort kolbt Bærelse med ét Fag Vinduer og Skraatag paa begge Sider af dette. Møblementet bestod af en Jernovn, der aabenbart kun blev sparsomt fodret; ved Siden af den, henne i Hjørnet, et med Bøger, Papirer og Skrivematerialer bedækket Bord; bag dette Bord stod der en Stol, paa hvilken der laa en rødstribt Pude. I det modsatte Hjørne var der anbragt en Varneseng og en almindelig Seng. Under Vinduet stod et Bord og et Par Stole; ved Siden af disse en gammel Kommode, over hvilken der hang et Spejl. Den eneste Prydelse, der var at opdage herinde, var et gammelt Krucifix over den store Seng samt et Portræt af en berømt Danserinde, der havde skænket et lignende til enhver af Ballettens Personale.

I Bærelset opholdt sig to Smaaaborn, en Pige paa sex og en lille Knægt paa fire Aar, der laa sammen i den lille Seng; det var Claras Stedsøskende. Ved Bordet stod en gammel Mand, Claras Fader, der var i Færd med at skære en Pen til, alt imens han nu og da

tildelte de Smaa en Frettesættelse, fordi de kastede sig saa urolige frem og tilbage i Sengen og ikke vilde sove. I det samme Clara aabnede Døren, kom der fra Sengen en Lyd, der kunde ligne undertrykt Graad.

Den gamle Mand bar en lang blaa, lusslidt Frakke, som han havde knappet tæt til, gule Sommerbentklæder, skjønt det var Vinter, og et Par store Morgensto. Magtet han havde Briller paa Næsen, maatte han dog holde Sjederpennen tæt op til Njæne, for at kunne se at skære den til.

„Naa, vær nu rolig . . . vær nu rolig,“ sagde han til Puslingerne der henne . . . „I har jo ikke noget at klynke for endnu . . . I kan tidsnok saa det! . . . I gaar jo opad, I to, opad Bakken! Og selv om det skulde være lidt svært sommetider, saa har I dog maasse gode Udsigter i Vente! . . . Forresten véd I jo nok, jeg kan ikke hjælpe Jer . . . I maa pænt vente indtil Clara kommer hjem . . . hun er vor Trøst i Nøden, vor

lille Smule Solstin . . . " Saa var det, Døren gik op . . . "Naa, der er hun jo! Gud ske Lov, du kom, lille Clara! Kollingerne der henne har hverken Rist eller Ro over sig . . . aa, hør hen til dem! . . . " Saa satte han sig ned paa Buden, lagde Papirerne til Rette, mumlede ved sig selv noget som "Side to og fyrrer" og tog atter fat paa sit Arbejde.

Saa saare Søsteren viste sig i Døren, rejste de Smaa sig op i Sengen og fulgte opmærksomt alle hendes Bevægelser, da hun skilte sig af med sit Tøj og lagde Fransbrødet paa Bordet under Vinduet. Det var navnlig den sidste Begivenhed, der gjorde Indtryk paa dem; den lille Pige spidsede blot Munden til, men Drengen udbød halvhøjt med straalende Ansigt, og mens de stride Taarer randt ham ned ad Kinderne: "Et Brød . . . aa, et Brød!"

Clara gik hen til Bordet, hvor Faderen sad og skrev flittig.

"God Aften, kjære Fader," sagde hun kjærligt, "saa du er ved Skriveriet endnu! Det er sent, du skulde pænt skaane dine Øjne! . . ."

Den gamle smilte og sagde:

"Ja ser du lille Clara, man kan ikke lægge Hænderne i Skjødets, fordi Porten bliver lukket eller fordi Klokken slaar elleve! Na, desværre, der kommer en Tid, og den kan blive lang nok, da jeg bliver nødt til at skaane mine Øjne; saa vil jeg dog bruge dem, mens jeg endnu kan! . . ." Nu vendte han sig om imod hende, nikkede til hende og sagde: "For Djævliffet, maa du vide, gjør jeg jo den allerbedste Brug af dem . . ."

"Til hvad da?" spurgte Datteren smilende.

"Til at betragte dig, mit Barn! Du er jo din gamle Faders Trøst og Lys, og i Aften ser det lille Hoved ud, som om det kunde tilhøre en Prinsesse . . . ja, dersom jeg vilde tage min Smule Fantasi til Hjælp, saa kunde jeg let forestille mig en Tid, da du har et virkeligt Diadem, og da de fælske Diamanter, du nu har paa, var ægte og af stor Værdi . . ."

"Skulde jeg nogensinde ønske mig saadan noget," sagde Clara og tog Faderens magre Haand og kyssede den, "saa skulde det kun være for din Skyld! Na, hvor vi saa vilde saa det godt! . . . Men hør, hvad var der i Bejen med de Smaa . . . trænger de maaske til lidt Alaps!"

"Nej, de har saamænd været meget artige i Aften, og jeg har selv moret mig over deres Uglspilstreger," sagde den gamle og lænede sig tilbage i Stolen . . . "de har har gjort Gilde for hinanden og bildt sig ind at disse op med allehaande lækre Spiser. . . ."

"Har du faaet Penge hos Boghandleren, Fader?" afbrød Datteren ham og betragtede ham ængstelig.

"Jeg har gjort Forsøg paa at faa dem," sagde den gamle med et smerteligt Smil, "men der blev sagt, Hr. Blaffer var ikke hjemme . . ."

"Saa fik du ingen Penge?"

"Nej, naar der ingen er hjemme saa . . ."

"Saa har I altsaa heller ikke faaet noget at spise? . . . Og jeg, der havde ordnet det hele saa godt!"

"Ja, kjære Barn, det havde du, men Mennesket spaa'r og Gud raa'r! Hvor intet er, har Rejseren tabt sin Ret! Forresten var der da lidt Rugbrød derhenne, som vi spiste i Forening . . . og imens var det, at vi drømte om de kosteligste Lækkerbidstener . . ."

"Jeg har halvt om halvt tænkt mig det!" sagde Clara og tvang sig til at smile . . . "og derfor har jeg taget lidt med mig hjem . . . ja, det er saamænd kun lidt Fransbrød, men nu vil jeg løbe ind til Madam Wundel,

jeg saa', der var Lys der inde, og kan jeg saa lidt Mælk hos hende, skal jeg i en Jart lave Jer en udmærket Aftensmad!"

De sidste Ord vare nærmest henbødte til Sengen og de gjorde ogsaa Virkning! De Smaa jublede af Glæde, ja Purken sprang endog op af Dynen og strakte sig frem for at se efter Clara, hvad der tog sig saameget mere pudsig ud, som Skjorten stumpede ham et stort Stykke bagpaa . . .

Den Gamle var atter fordybet i sit Arbejde.

Madam Wundel, som Clara vilde henvende sig til, boede ligeoverfor: hun var Enke og havde to Døtre og førte — i alt Fald efter hvad man vidste — et roligt og gudsfrygtigt Liv; hun gik i Kirke hver Søndag, og paa Døds- og Bededage saa' hun — i alt Fald paa Gaden — overmaade anger-

fuld og bedrøvet ud, og naar man betragtede hende saaledes, kunde man ikke nære mindste Tvivl om, at hun, der aabenbart selv var fri for Laster og store Fejl, intet hellere ønskede end af ren Barmhertighed og kristen Kjærlighed at paatage sig en forsvarelig Del af sine Medskabningers Syndebyrde for at hjælpe med til i Taalmod at lide under den almindelige Fordærvelse. Hvad Døtrene angik, saa gik de kun i Garnisonskirken og det endda kun mellem ti og halv tolv . . . paa en Tid, da Kirken nærmest var besøgt af fromme Soldater, førte af troende Lieutenanter . . .

Enken og hendes Døtre hørte til de „stille Livendes“ Klasse og de blev understøttet saa rigeligt af deres Troeskæller, at de kunde anvende deres Tid paa mere verdslige Ting og ikke behøvede at arbejde meget.

Sjette Kapitel.

Familien Bundel.

Da Clara traadte ind i Enkens Bærelse, der saa' ganske hyggeligt ud, skjønt ligeledes paa fjerde Sal, slog en ret behagelig Duft af et godt Aftensmaaltid paa brunede Kartofler og stegt Polse hende i Nøse, — og afspresede den unge Danserinde et Suk. Enken sad til Bords i en magelig Stol ved Siden af sin ene Datter; den anden stod foran Spejlet og ordnede sin Frisur. Der var dejlig varmt derinde, og en lystig Ild flammede i Ønen.

„Jh nej da!“ udbød Enken og lagde Gaslen fra sig . . . „hvad forstatter os Vren af Frøken Claras Besøg paa denne Tid af Dagen?“

„Jeg vilde saa gjerne bede Dem om at laane mig en Draabe Mælk, Madam Bundel, da jeg kom fra Theatret var Udsalget herne alleerede luffet . . .“

„Mælk, siger De? . . . Ja . . . Gud give vi bare havde noget, saa . . . hvad mener du, Emilie, er der noget Mælk?“

Havde Clara passet bedre paa, vilde hun have sét, hvordan Madam Bundel blinkede hen til sin Datter. Den lærvillige Emilie forstod det lige strax og sagde ganske rolig: „Det er meget kjædeligt, Frøken Clara, men vi ejer saamænd ikke en Draabe i Huset . . .“

„Jo, der blev bragt to Potter herop i Aften,“ ytrede nu den anden Datter, der vedblivende stod foran Spejlet, „vi kan vel nok overlade Clara den ene til i Morgen tidlig.“

Madam Bundel pressede frampagtig sin ene Haand om Gaslen og sendte sin yngste Datter et gnistrende Blik.

„Ja naar vi har noget, staar det naturligtvis til Tjeneste,“ sagde hun saa med indødt Arrigskab . . . „aa, vil du se efter, Emilie?“

Emilie stod ærgerlig Stolen tilbage og gik ind i Sidebærelset.

Stakkels Clara stod som paa Gløder, thi ret nu begyndte hun at forstaa det hemmelige Spil. Den yngste Datter tog Plads ved Bordet uden at lægge Mærke til, at Moderen stadig fulgte hende med et ikke videre taknemligt Blik, og henvendte sig strax til Clara med de Ord: „Jeg maa gjøre Dem en Kompliment, Clara, De danjede udmærket i Aften og De saa' ganske fortræffelig ud.“ Ved disse højt uforsigtige Ord traadte Moderen sin Datter eftertrykkeligt paa Foden og laante hende et Par Øjne . . .

„Saa De var altsaa i Theatret?“ spurgte Clara, der intet havde mærket . . . „Ja, det er vist en kjøn Ballet, den gjør jo Lykke . . . vi andre kan vanstelig have nogen Mening om den . . . gaar De maaske ofte i Theatret?“

„Na undertiden . . . meget sjelden forresten!“ faldt Moderen ind, med et krænket Udtryk i sit Ansigt . . . „Hun er jo saa ung . . . vi andre kommer saamænd aldrig paa saadanne Steder . . . vor Herre bebares!“

„Det er dog en ganske behagelig Fornøjelse,“ sagde Clara nølsende og med et uroligt Blik paa Døren til Sidebærelset, indenfor hvilken hun hørte en meget mistænkelig Plasken . . .

Madam Bundel lænede sig tilbage i Stolen og vedblev: „Der boer en Familie her tæt ved . . . en pæn kristelig Familie er det . . . som af og til kommer med en Billet til min Datter . . . naa, Herregud, hvad skal jeg saa

„Nordsjernen"s Romanbibliothek.

gjøre? De kan jo nok forstaa, at jeg tidt græder mine modige Taarer over det; men det er sørgeligt, men sandt, lille Clara, at mange Mennesker er saa forstøffede, saa Erkjendelsen har gruelig svært ved at komme til Gjennembrud hos dem . . ."

Nu kom Emilie Bundel ud af Sidebærelset og rakte en Skaal Mælk til Clara, der lovede at betale den tilbage næste Morgen, hvorefter hun skyndsomst forlod dem.

Vi maa desværre betjende, at de „stille Videndes" tarvelige Aftensmaaltid, — der altsaa bestod af stegt Bøf med brunede Kartofler til og Øl — ikke forløb uden adskillige Rivninger mellem Familiens tre Medlemmer. Den ældre Datter behandlede den yngre med umiskjendelig Foragt og Moderen mente, at hendes Sidstefødte var og blev en stor Gaas, og det skulde ved Gud i Himmelen aldeles ikke have forundret hende, om hun før havde sagt, at Villetten ikke var bleven dem foræret, men at den var bleven kjøbt . . . selv om ogsaa dette sidste kom Sandheden nærmere.

Smidstertid var Claras Fader bleven fiddende stød ved sit Skriveri, og den lille Broder stod forventningsfuld oprejst i Sengen . . . ogsaa han havde mærket hin velsignede Duft, der fra Madam Bundels Vejligheid trængte ud paa Gangen, da Døren blev aabnet . . . smaa, fattige og forfulgte Børn have en fin Næse.

„Du," sagde Puzken til Søsteren, „Clara har nok noget godt med til os."

„Hun har ingenting med til os!" svarede Søsteren.

„Men jeg kan jo lugte det . . . faar jeg ikke noget af det?"

„Nej, du faar ikke noget af det . . . det er de andres der inde!"

„Na, hvorfor laver vi ikke ogsaa saadan noget her . . . saa havde vi da Lov til at spise det . . . saa var det jo vores eget!"

Den gamle Mand smilte og mumlede ved sig selv: „Knægten har Ret . . . hans Slutninger er logiske . . . kun hviler Forudsætningen paa meget svage Fødder!" . . .

Da Clara saa aabnede Døren, klappede Puzken i Hænderne og raabte sjæleglad til Søsteren: „Kan du se, Clara har noget med alligevel!"

„Ja nu skal I bare se," sagde Clara smilende, „herlige Ting skal I saa! Hvad mener I om Mælkbrød . . . dejlig varm Mælkbrød . . . tror I ikke, det kan smage?"

„Ho, ho, ho, ho!" jublede Drengen, „lad mig se, Clara, hvordan du laver det . . ."

„Vist ikke nej, put dig ned, ellers bliver du forkølet . . . faar Hoste og bliver syg for os . . ."

„Det gjør ikke noget, naar jeg bare maa have Lov at se . . ."

„Ja kom saa da og saa dine Buxer og dine Strømper paa . . . saa kan du hjælpe til med at brække Brødet itu . . ."

Stumpen var ellevild af Glæde, da Søsteren løftede ham op af Sengen. Han stynge sine Arme fast om hendes Hals og raabte: „Na Clara . . . føde Clara . . . jeg holder saameget af dig . . . aa, saa meget!"

Da Danserinden lidt efter tog Mælken af Ilden og heldte den op i en Skaal, bemærkede hun strax, at det, for at erholde et større Kvantum, just ikke var raadeligt at spæde den med Vand, da Familien der inde ved Siden af havde besørget dette mer end tilstrækkeligt.

Den Gamle saa' over Brillerne hen efter Clara og sagde: „Naa, nu skal vi nok spise igjen, lader det til! Ja . . . egentlig er det Ødsleri, men . . .

jeg tror alligevel det vil gjøre godt! . . . Og det passer saa fortræffelig til Situationen, jeg er i Færd med at oversætte. Der skildres her i „Dukel Toms Hytte“ et Aftensmaaltid, og naar jeg saadan sidder og skriver om Mad og Drikke er det virkelig, som om min egen Appetit bliver skærpet . . .“

„Det gaar mig, ligesaadan,“ sagde Clara og vendte sig smilende om imod Faderen. „Naar jeg for Exempel i et Lydspil skal spise og drikke paa Scenen, er det ligesom Tænderne løb i Vand paa mig! . . . Na,“ vedblev hun henvendt til Børnene, der havde faaet Tøjet paa og vare blevne anbragte ved Bordet, hvor de med spændt Opmærksomhed fulgte enhver af Søsterens Bevægelser . . . „naa . . . I er nok ikke et Haar bedre end vi andre . . . I sidder der og spidser Munden til . . . ja nu skal I snart faa noget at proppe i den! . . .“

Den gamle gned sine Hænder og jamlede Frakken om sig. Clara vendte sig om mod den lille Søster og hvistede til hende:

„Hvorfor har du ikke fryret lidt mere i? . . . Fader fryser saadan, at han ikke kan skrive . . .“

„Jeg vilde have gjort det,“ sagde Søsteren, „men Fader mente, vi maatte ikke bruge saa meget Brænde, da det, vi havde, skulde slaa til i otte Dage . . .“

Faderen havde lagt Pennen ned og taget Brillerne af; han jad og saa' hen for sig og mumlede ved sig selv — optagen som han var af sit Arbejde — :

„Det Indre af Dukel Toms Hytte er ganske tiltalende skildret; Udfigt til en lille Have fra et hyggeligt, godt opvarmet Værelse . . . Tante Cløe staar ved Komfuret og en behagelig Duft trænger frem derfra . . . saa vender hun sig om og løfter Laaget af en Pande og tager en prægtig brunet Pande-kage frem . . . saa lægger og velsmagende, at ingen af Byens Bagere havde behøvet at slamme sig over den . . .“

Ved Ordet „Kage“ vendte Drengen hurtigt Hovedet om, og Interessens for Mælkbrødet slappedes kjendeligt . . .

„Fader taler om Kage,“ sagde han . . . „har vi Kage?“

„Nej vist ikke,“ svarede den ældre Søster. „Fader talte ikke til os.“

Men Thyren var ikke tilfreds med det, han gjentog højere, henvendt til den gamle:

„Har du Kage, Fader? Du talte om Kage?“

„Nej min Dreng . . . jeg tænkte højt . . . det var de stakkels Neger-slaver . . .“

„Der spiser Kager?“ spurgte Pigen.

„Na . . . sommetider maask! . . . Og som har et varmt Værelse . . .“

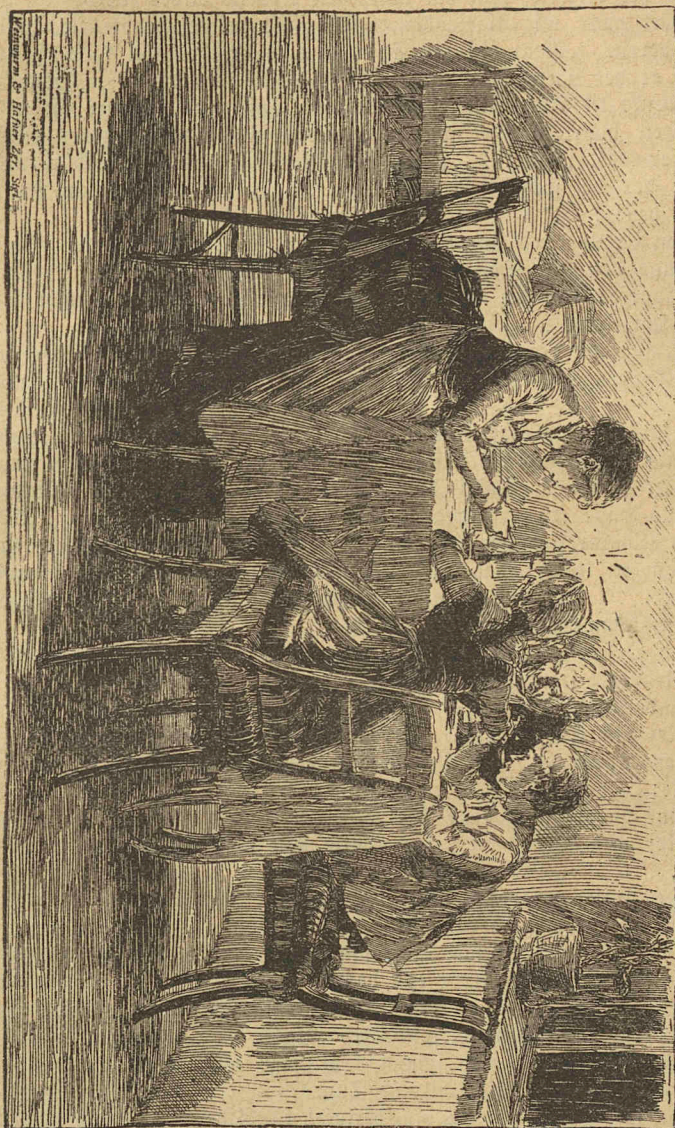
„Men Fader . . . saa kan man jo ikke kalde dem „stakkels“ . . . saa har vi andre det meget værre end de?“

Den gamle kastede et trist Blik omkring sig paa det fattige Husgeraad i det tarvelige, kolde Værelse og sukkede: „Na ja . . . Anægten har i flere Henseender ikke Uret“ . . . men som for at jage alle mørke Tanker paa Flugt sagde Clara nu i en lystig, oprømt Tone:

„Se saa Papa, læg nu dit Skriveri til Side . . . nu gaar vi til Bords!“

Den lille Pige løb hen til ham, tog ham i Haanden og førte ham med sig; men forinden de tog fat, maatte Drengen med foldede Hænder fremsige den sædvanlige Børdhøn, hvilket han sædvanligvis gjorde saaledes: „Kom Herre Jesus, vær vor Gæst, velsign hvad jeg har givet“ . . . og det hjalp ikke, om han blev rettet nok saa ofte, han blev uførtroden ved sit og saaledes

ogsaa i Aften, da al hans Hu og Tante var optagen af Mælkebrødet. Saa gik Maaltidet for sig i al Hyggelighed. Den huslige Scene belystes af et

bestedent Talglys; ved Bordenden sad den unge Danserinde, der som en om Moder først og fremmest sørgede for, at de smaa fik Strutten fyldt, og de Smaa havde en velsignet Appetit, de skoblede i sig det bedste de kunde.

„Carl, Carl!“ sagde Clara leende, „du glemmer nok rent Historien om „Barnet og Firbenet.“ Fortæl ham den, Marie.“

Og Marie fortalte:

Barnet sad udenfor Døren og havde en Staal Mælkebrød staaende foran sig. Saa kom Firbenet og drak Mælken men lod Brokkerne ligge, og saa tog Barnet sin Ske og slog Firbenet med og sagde til det: „Vil du være med, skal du spise Brød til, du!“

„Vil du være med, skal du spise Brød til, du!“ gjentog Clara og gav sin lille forslugne Broder et Slag med Steen over Munden . . .

Det gav et Sæt i Knægten, saa spilede han pludselig Dine op og sagde alvorlig: „Men nu glemmer I jo igjen at give Anna noget med . . .“ Han mente sin lille Søster, der laa død og kold inde i det andet Værelse . . .

„Na, hun spiser jo ikke mere,“ sagde Marie, „hun er jo død . . . nu er hun i Himlen . . .“

Clara kastede i Smug et Blik paa den gamle. Denne, der ikke havde spist synderligt, sad med solbede Hænder og stirrede hen for sig. Lille Anna havde ikke et eneste Djævlisk været ude af hans Tanker, tilmed da hendes Blads fod tom ved Bordet . . .

„Lille Anna er ikke i Himlen,“ sagde Drengen igjen . . . „der kommer hun jo først, naar hun er begravet, og det er jo ikke før i Morgen.“

„Du har vel alting i Orden dertil, Clara?“ spurgte Faderen og saa' over paa Datteren.

„Alt er i Orden . . . nu skal jeg vise Jer hendes Vigtøj.“ Saa gik hun hen til Kommoden men hun blev rigtignok længere der henne, end det var strengt nødvendigt for blot at tage Vigtøjet frem . . . og da hun omfider bredte dette ud for Faderen og de smaa Søstende, udbrød Drengen:

„Det er pænt . . . det kunde jeg vistnok godt passe . . .“

„Vent du kun, min Dreng,“ sagde Faderen og strøg sin Haand hen over den lilles Pande . . . „saadan noget undgaar hverken du eller nogen . . . men vi vil bede Gud, om du maa saa et, der er tre, fire Gange saa langt!“

„Pæne røde Pænder,“ sagde Marie, „det ser ogsaa bedre ud end de sorte . . .“

„Ja, det er venligere,“ ytrede den gamle . . . „hvor har du faaet dem?“

„I Theatret,“ svarede Clara, „af de andre . . . de var allesammen saa deltagende imod mig.“

„Og de røde Sløjfer, der i Gaar slagrede om Danserindens Hoved, bliver i Morgen puttet ned i den sorte Jord . . . skjult for alles Blikke . . . ja saadan gaar det! . . . Naa det glæder mig, lille Clara, at de tog Del i din Sorg . . . det taler til Fordel for dem . . .“

Clara nikkede venligt til den gamle, vendte sig derpaa om mod de Smaa og sagde i en livlig Tone: „Naa Børn, nu maa I til Ro! Nu har I spist og drukket og nu til Røjs!“ Hun rejste sig, gjorde Sengen i Stand og klæbte saa de smaa Søstende af. De klamrede sig til hinanden for at holde Barmen, og den ældre Søster lagde endydermere en ulden Kjole over Dypen. Nu havde de det saa godt; de laa og pludrede sammen i lang Tid, lo og fniste, indtil Sønnen endelig lukkede de smaa Døre til.

Syvende Kapitel.

Slaveliv.

Faderen satte sig igjen til at skrive; Clara tændte Lampen og gik med Tøjet ind i Sideværelset. Her laa den døde, tilbækt med et Klæde. Clara drog det til Side og betragtede den lille Pige; hun laa, som om hun sov, med halbaabne Øjne og Hænderne foldede over Brystet. Men den askegraa Ansigtssfarve, den glansløse Hud, den sammenpressede Mund og den spidse Næse tilkjendegav tydeligt nok, at hun var død, og da Søsteren trykkede sine varme, livsfriske Læber mod Barnets, fornam de den ejendommelige Kulde, der ikke kan sammenlignes med Noget, den, som Dødens iskolde Haand ubønhørlig efterlader. Clara dækkede atter den lille til, lagde de røde Sløjfer over hendes Leje. Barnet havde lidt meget, før det gik bort. Billedet af de sidste Åar gled forbi den unge Danserindes indre Øje; det havde været en streng Tid, siden lille Anna blev født; hendes Moder — Claras Stedmoder — var død strax efter at hun havde faaet den lille, og saa maatte den ældre Søster opdrage den, som om den var hendes egen. Na, hun holdt saa usigelig meget af dette svage lille Barn, og Anna havde sluttet sig meget inderligere til Clara end til Faderen og de andre Søskende: Clara havde erobret hendes lille Hjerte helt og holdent, erobret det ved den utrætteligste Pleje, og ved utallige Nattevagter. Og Barnet trivedes øjensynlig bedre og bedre, det blev kraftigere og stærkere . . . men saa skete der et Omslag, og saa maatte det dø, i hvor tappert end Clara gjorde Døden Byttet stridig! Hvor ofte havde hun ikke tilbragt hele Nætter ved dets Leje, og hvor skyndte hun sig op ad Trapperne, naar hun kom hjem! Og hendes første Spørgsmaal havde altid været: „Hvordan har lille Anna havt det?“

Til den Dag det var værst med hende, var der ansat en ny Ballet, og Clara maatte danse og være lystig; men i en Mellemakt sneg hun sig bag Scenen hen til en lille Dør, der førte op til Logerækkerne og her afventede hun Kongens Livsløge, som hun havde set i Theatret. Da han traadte ud, blev han ikke lidet forundret over at se den endnu kostumerede unge Danser-

inde, der bestedent henbødte sig til ham og med sitrende Stemme bad ham ganske ligefrem om at se til hendes Søster. Lægen smilte over denne Nærværelse, men ikke desto mindre lovede han Danserinden, at han skulde komme. Endnu samme Aften førte han derhen, og den flotte Ekvipage satte selvfølgelig hele Nabolaget i travl Bevægelse. Men Lægens Kunst kunde Intet

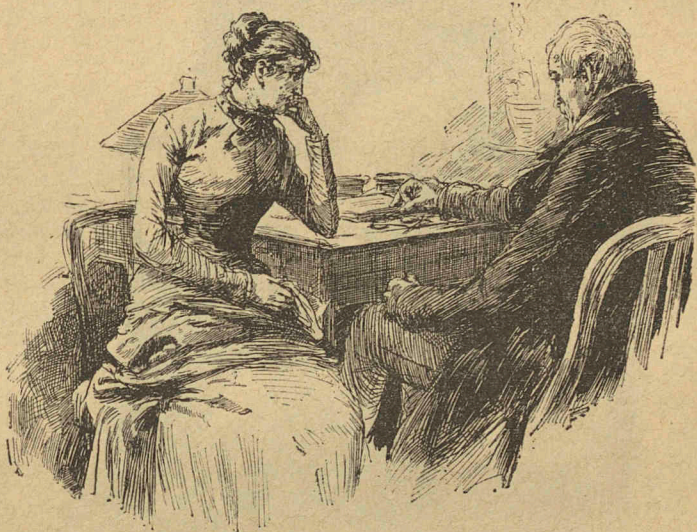
udrette, hverken den eller Søster Claras altopofrende Kjærlighed kunde gjøre det umulige muligt . . .

Clara puslede atter om det kjære Lig, og lagde Klædet til Rette om det; saa mandede hun sig op og traadte ind i Dagligstuen igjen. Faderen var øjensynlig færdig med sit Dagværk; han havde lukket Bogen i og lagt Pennen fra sig. Han lænede sig tilbage i Stolen og stirrede frem for sig. Clara tog Plads ved Bordenden, tæt ved Siden af ham.

„Det er en højt ejendommelig Bog, denne „Onkel Toms Hytte,“ jeg her oversætter,“ sagde den gamle; „den har vel nærmest været beregnet paa Amerika og især paa de Distrikter, hvor der holdes eller holdtes Slaver, og hvor man paa alle mulige Maader søger at komme Handelen dermed tillids. Naar den til Trods for de store Overdrivelser, den gjør sig skyldig i, alligevel har kunnet gjøre en vis Opøgt her hjemme i Europa, kan det vistnok kun forklæres ved vor barmagtige Mani for det Fremmede eller det purrende for os i hellere at lade Tanken slyse med Lidelser og Ulykker, der rammer fjernboende Folkeslag, end resolut at træde det ulige haardere Slaveri, den langt dybere Sammer og langt større Elendighed i Møde, der findes lige paa vor Vej . . .“

„Tror du virkelig det, Fader?“ spurgte Clara, der uvilkaarlig kom til at tænke paa sin Samtale med de andre Figurantinder forleden Dag.

„Om jeg tror det, Barn?“ svarede den gamle med et trist Smil,

„Spørger du mig virkelig, om jeg tror det? Men saa se dig dog om i Verden . . . ja, se blot paa dig selv! Ser du saa ikke, at vi, trods al vor Flid, trods al vor Virken ikke er i Stand til at forandre eller forbedre vor Stilling? Og ser du ikke, hvordan for Exempel jeg maa slide til langt ud paa Natten uden dog at kunne tilvejebringe det nødvendige til Livets Ophold, ja at du, mit kjære Barn, maa hjælpe med dertil? . . . Nej, denne Onkel Tom var lykkelig i Sammenligning med mig; han var født Slave og — jeg vil indrømme, det var triste Udsigter, men han kunde Dag for Dag vente sig, hvad der endelig hændte ham. Men selv om nu ogsaa denne Historie er sand, og selv om saadanne Grusomheder virkelig blive eller blev udøvede hinsides Havet, saa kan disse Ulykkelige gjøre Regning paa Nationernes Medlidenskab. Man beklager deres Skæbne og man gjør, hvad man kan — i Tale som i Skrift — for at lette hine sorte Slaver deres tunge Løb, — medens man derimod her hjemme gjør alt for at undertrykke og nedtrampe

os . . . os, de hvide Slaver, Slaverne af Armod og Herkomst . . .” „Jeg forstaaer dig, Fader,” sagde Clara . . . „ogsaa jeg er jo en stakkels Slavinde ringeagtet af enhver . . .”

„Ja, vær det kun, mit Barn, for Verdens Blik, men bevar dit Indre, bevar dit kjerlige Hjerte, din gode Samvittighed, saa du kan se dig frejdigt og frit omkring og ikke behøve at unddrage dig Guds Afsyn . . . hvad har du da at frygte af Menneftenes Tunger?” . . .

Lidt efter vedblev han med Henblik paa Vogen:

„Forsfatterinden, en Amerikanerinde, der har set en hel Del af, hvad hun her har skildret, har sikkert haft de skønneste og de mest prisværdige Hensigter. Hendes Bog er ogsaa bleven udbyttet af Alverdens Boghandlere, der er skrevet Sange om den, og lavet Komedier af den. Og dog, kan du tro, behøver man slet ikke at gaa derover for at finde saadanne Virkelighedsbilleder . . . aa nej! vi har dem meget nærmere! Der blev i sin Tid talt i høje Toner om denne Slavinde Elisa, der flygtede med sit Barn over Ohioflodens store Isdække . . . ganske vist en resolut Handling men som ingenlunde er enestaaende. Jeg har kjendt en Moder, der har gjort uendelig meget mere for sit Barn uden derfor at blive mere paaagtet . . . en Kvinde, der en Gang var ung og smuk og fuld af Livsmod, men som nu sidder som en sammenbøjet og forkuet Skikkelse paa et fattigt Tagkammer, hvor hun og hendes Barn jævnlig har Besøg af de to slemme Gjæster: Sult og Kulde, . . . en Kvinde, der har lidt og stridt ærligt og trofast sit hele Liv skjønt hun stadigt blev tvunget tilbage, og som nu, da Vinden farer susende gennem Sprækkerne i hendes Kammer, hellere blotter sig selv endmere for at dække sit Barn og hellere nægter sig selv Brødet for at mætte den lille . . .”

Den gamle Mand havde rejst sig og gik med Hænderne paa Ryggen op og ned i Værelset, medens Datteren fulgte ham med Øjnene.

„Og jeg har truffet en anden Kvinde, der havde kjendt bedre Dage og som var af god Familie, hvad der gjorde, at hun havde saa grumme svært ved at tigge: heldigere og mere udlærte Betlere kom hende altid i Forkjøbet . . . En Aften i Juleugen gik hun med sit Barn paa Armen ned ad Gaden . . . alle Begne var der Trælsed og alle Begne — syntes hun — var der glade Ansigter . . . hun saa' ind ad de straalende oplyste Vinduer paa de prægtige Udstillinger, men der var ikke noget af det, der fristede hende . . . hun var sulten . . . aa, der var maaske ingen af alle dem, hun mødte, der nogeninde havde følt, hvad det er at være sulten . . . til Gavn's sulten, uden at vide hvordan man skal saa den Sult stillet tilfreds! . . . saa standsede hun ved et Bageri, hvor det var saa fristende nemt at komme til . . . aa, men den blotte Tanke derom fik hende til at vige et Skridt tilbage . . . men Barnet klynkede og bad . . . og saa strakte hun sin Haand ind og tog et lille Brød . . . men hun var ikke i Stand til at flygte . . . da Forbrydelsen var begaaet, var hun som stivnet af Rædsel og Skræk over sig selv . . . Denne Slavinde undgik ikke sine Forfølgere . . . bag hendes Ohioflod stræktes ingen Vennehænder frelsende ud imod hende . . . den hvide Slavinde fik intet varmt Værelse, ingen god Seng for sig og sit Barn . . . hun havde begaaet en Forbrydelse, den straffende Retfærdighed kom over hende . . . og saa . . . ja saa forsvandt hun . . . saa gled hun bort, lydløst, sporløst . . . ingen besang hende . . . ingen begraved hende . . .”

Han standsede foran sin Datter, lagde Haanden paa hendes Skulder og sagde med usigelig Blidhed i Stemmen: „Ja, mit Barn, vi er alle Slaver,

„Nordstjernen"s Romanbibliothek.

hvad enten saa Slavemærket staar tydeligt at læse i vort Ansigt, i de indfaldne Kinder, den smertelige Trækning om Munden, eller det unddrager sig Blikket, ligesom hine indgravede Bogstaver, der enten kunne stræbes ud eller skjules under en Handske . . . se, betragt en Gang mig, din Fader: tror du ikke, at jeg langt hellere vilde bearbejde en Sukkermarke, om jeg evnede det, end sidde her og trække ved at oversætte en Bog, der er mig ubehagelig, ja mobbhydelig! . . . Men," vedblev han med et livligere Udtryk . . . "jeg véd at trøste mig, thi dersom det kun var os, dig og mig og Tusinder af vore Lige, der var Slaver, mens de andre var Herrer, saa vilde det være forfødeligt og saa kunde det heller ikke vare længe ved, thi saa vilde de undertrykke snart med et gjennemtrængende Fortvivlelsens Skrig rejse sig til Modstand mod Voldsmandene, men det er ikke saaledes, alle er Slaver, ingen er fri, end ikke de, der ser ned paa os . . . og, hvem ved, jo højere de staar, desto bitrere, desto stærkere føler de maaske deres Slaveri!"

"Men de Rige da, som for deres Penge kunde forskaffe sig alle Livets Goder . . ."

"Er Slaver af deres Penge," sagde den gamle hurtig ind, "Slaver af deres Videnskaber, Slaver af deres eget Kjød. Se dig om i det menneskelige Samfunds forskjellige Lag og spørg, hvem der maaske er fuldkommen lykkelig og tilfreds . . . du vil finde grumme saa, og maaske færrest i de rige Stænder. Her er det enten Slægtskab eller den saakaldte gode Tone, der udgjør Lænkerne, men den overfladiske Betragter ser det ikke, da de er skjulte under Guld og Blomster; her kan et Ord, et Blik saare de syge Hjerner; her bruges venlige Smil ikke til at udtrykke et tilfreds Sind men kun til at dække over Fortrydelse, Had, Nag og Misd . . . Na jo, vi slæber allesammen omkring med disse Lænker, det er klogeligt indrettet her i Verden, vi er Slaver af hinanden, vi er kædede sammen alle, vi udgjør en lang Kæde ligesom Betleren til Kongen . . ."

"Men Kongen kan du da ikke regne med til Slaverne?" indvendte Clara smilende.

"Na jo," svarede Faderen, "han er ogsaa Slave af Forholdene, af sin Skjæbne, ja, til Dels af sine Omgivelser; han kan heller ikke altid sætte sin Villie igjennem, og det maa være dobbelt haardt for en Majestæt, naar pludselig en anden Magt stiller sig overfor ham, og naar hans Befaling strander paa en Intrige. Det er ganske vist kun Bagateller, der ligesom usynlige Tråde spinder sig om Hersteren, men netop fordi hans Ønsker ellers pleje at være Befalinger, føler han i saadanne Tilfælde sin Afmagt desto mere . . . ja, alle, alle, siger jeg dig, er Slaver!"

Den gamle Mand's Blik gled ved disse Ord forbi Datterens smukke Ansigt hen paa Bæggen, og det var, som om Bæggen aabnede sig for ham og han saa' ud i det fjerne, hvor et helt nyt Liv rørte sig, under helt nye Forhold. Der lejede sig et Smil om hans Mund; de Ord, han havde udtalt for, ligesom levendegjorde sig nu for ham i Skikkelser og Billeder; han saa' ind i Fremtiden . . . og ind i de følgende Kapitler af denne Bog.

Attende Kapitel.

Arthur.

Flokken var lidt over ti om Aftenen, da den unge Mand, der havde taget Afsted med Clara i Gadebølen, forlod Huset og gik langsomt ned ad Gaden. Han befandt sig, som vi ved, i et affides liggende Kvarter af Byen, hvor man snart traf paa mørke, krumme Gader, snart paa aabne Pladser eller en simpel Havemur, bag hvilken Træerne strakte deres nøgne Grene frem, medens Gaslygten, der var anbragt oven paa den, kastede et søvnigt og mat Lys til begge Sider.

Talrige Kanaler gennemkrydsede denne Del af Byen og naar man passerede de smaa Træbroer, der førte over dem, gav Ens Trin Gjenlyd vidt omkring i den stille Nat. Der var ganske vist ogsaa en anden Vej, ad hvilken man kunde komme op i de finere Kvarterer af Staden, men den unge Mand, vi følge, dvælede med et vist Behag ved disse flodsede, uregelmæssige Bygninger, disse mørke, vildsomme Krinkeltroge, disse gamle Taarne, disse mærkelige Kirker, og han iagttog nøje de besynderlige Lysvirkninger, der frembragtes ved at Gaderne bugtede sig i Slangenform, saa at fremspringende Partier af dem laa indhyllede i et tæt Mørke medens andre vare fuldt belyste. Den ensomme Nattevandrers naaede snart den ældste Del af Byen, hvor flere Gader endnu staar i Forbindelse med hinanden ved snevre Passager mellem Husene. En enkelt af disse Passager var „overbygget," saa den lignede en hel „Tunnel," og for den syntes den unge Mand ganske særlig at interessere sig. Denne „Tunnel" eller hvælvede Gang laa mellem to gamle massive Huse med store Porte og forskellige Gaardsrum. I selve Gangen var der en enkelt Dør; denne Dør blev spærret til med et Jerngitter men førte ellers ad en Stentrappe op paa første Sal i den store Bygning, hvor der var indrettet en højst mærkelig Restauration eller „Bewærtning." Her var nemlig Tilflugtssted for alskens Gadesangere, Lirendrejere, Harpespillere eller Harpespillerster, Smaapoeter eller Folk af lignende Kategorier. Her fik de Logi for en billig Penge, her tog man det ikke saa overmaade strengt med Pas og Papirer, og om Værten i denne „Godbjørenhedsanstalt" hed det sig, at han, naar det kom derpaa an, ikke tog i Betænkning at „beskytte" en uskyldig Harpespillerinde mod Politiets Kløver, og heller ikke var bange for i længere Tid at huse far-

lige Medlemmer af det menneskelige Samfund og saaledes unddrage dem Retfærdighedens Spejderblik.

Denne Beværtning — „Næbehulen“ var dens Navn — var, som sagt, meget malerisk beliggende, og mangen en Kunstner havde her hentet Stof til Albumsblade til fornemme Belyndere.

Da den unge Mand naaede denne Passage, standsede han og saa' derind. Det var ret karakteristisk at se, hvorledes Lyset fra Gadelygten pressede sig sammen i Nabningen, saa kun enkelte Straaler faldt hen over Binduerne eller over de smukke Skulpturarbejder over Porten; da han vilde gaa derigennem, hørte han, at Jerndøren derinde blev aabnet og at Fodtrin nærmede sig. Det var ikke godt at vide, hvem han her kunde træffe paa; han blev staaende lidt for at gjøre Plads for de kommende og derefter gaa videre. Men han fik Tid til at vente, thi de to Mænd, der var traadte ud, bleve staaende foran Gitterdøren og fortsatte Samtalen her. Den ene af dem var Værten selv, Hr. Schaffer, en høj kraftigbygget Mand med resolute og stærkt markerede Træk, en bred Mund med et staaende Smil omkring, ravnforte Bassenbarter og en langagtig Næse. I det hele taget var det et Fysiognomi, man ikke glemmer, naar man blot én Gang har set det. Han var klædt i en graa Jakke og havde Rastjet paa Hovedet. Den anden, der stod ved Siden af ham, havde kastet en stor Kappe over Skulderen, hvorved hans Ansigt til Dels blev skjult; han bar en almindelig rundpullet Hat og under Kappen holdt han i den ene Haand en Spadserestok, med hvilken han i Samtalens Løb ibyrtigt bastede sig paa Støvlen . . .

Disse to Mænd var Betragteren ganske ligegyldige; han havde lige i Sinde at gaa forbi dem, da den Ubekjendte, der var indhyllet i Slængkappen, sagde nogle Ord med løftet Stemme, og Klangen af denne Stemme gjorde ham pludselig opmærksom.

„Hun skal bort herfra,“ sagde han fast og bestemt . . . „hun skal under alle Omstændigheder bort og det i Morgen den Dag! For Satan ogsaa! Hun fik jo ny Papirer for et halvt Aar siden . . . jeg kan ikke have det Renderi, vil jeg bare sige Dem!“

„Hun har stolet bestemt paa, at De vilde hjælpe hende,“ indvendte Værten. „Forresten . . . hun er ikke saa ueffen, maa De tro! Det er en allerhelvedes Tøs!“

„Naa . . . ja“ . . . sagde den anden tøvende, men saa tilføjede han hastig: „Og dog nej! hun er for bekjendt, altfor bekjendt her!“

„Na . . . ikke andet!“ udbrød Værten . . . „det skal vi nok komme ud af . . . vil De vædde, De skal ikke selv kunne kjende hende igjen, om hun pludselig optraadte som fransk Gubernante . . . Nej, lad os bare beholde hende . . . siden Lisette forsvandt, har vi netop manglet saadan en . . . Ellers kommer vi min Salighed i Fjedtesfadet ved det første større Foretagende, vi tager os paa!“

„Nej, det gaar alligevel ikke an . . . det vilde kompromittere os . . .“

„Na . . . kun paa et Par Dage,“ bad Værten igjen, „tal bare et fornuftigt Ord med ham . . .“

„Med hvem?“

„Jh, med ham!“ sagde Værten med dæmpet Røst og saa' sig ængstelig om i det samme.

„For den Bagatel's Skyld? Nej, ved De hvad, jeg har vigtigere Ting at forelægge ham.“

„Men naar jeg nu beder Dem indtrængende derom?“ vedblev Værten, . . . maaske kan man ved Lejlighed tjene ham igjen . . .“

„Naa saa lad gaa da, for Pokker! Men . . . dersom han befaler, hun skal rejse, saa prøv blot ikke paa at stjule hende hos Dem!“

„Vor Herre bevares! Jeg skal nok tage mig i Agt for at komme paa Rant med ham igjen . . .“

„Ja han kan være haard!“ sagde den anden smilende og slog Rappen tættere om sig . . . „naa, god Nat! husk nu Tegn og Adresse for næste Uge . . . og husk . . . jeg er usynlig for enhver! . . .“

„Meget vel,“ svarede Værten . . . „Altjaa Snekstræde Nr. 84“ . . .

Den Ubekjendte nikkede og skred derefter med lydelige Trin gjennem Gangen.

Den unge Mand, der havde været et ufrivilligt Vidne til denne Samtale, vilde gjerne have fulgt efter ham. Denne Stemme var ham bekjendt, men han smilte ved Tanken om, at den Person, han tænkte paa, skulde indlade sig saa fortroligt med den bergtede Vært i „Rævehulen“ . . . det var jo umuligt . . . og dog! Kunde han blot blive overbevist! Men det var yderst vanskeligt for ham, thi Værten blev staaende ved Døren indtil den ubekjendte Herres Skridt tabte sig i det fjerne; saa først gik han ind og stød Gadedøren til efter sig.

Nu foer den unge Mand hastig ud og hen til det nærmeste Hjørne, hvor han blev staaende og lyttede. Men der var natlig Stilhed rundt omkring; ikke en Lyd var at høre. Saa drev han ind gjennem flere Smaagader og naaede ud i Nærheden af Slottet. Her var mere befærdet. Ved en høj Stenportal standjede han; der var tre Veje, han kunde vælge, den første førte til hans Hjem, den anden til en meget besøgt Kafe, den tredie til en Greb Johrbach, som han kjendte godt og som han vidste gjerne saa', at man røg en Cigar og drak en Kop The hos ham paa denne Tid af Døgnet. Det var bedst at gaa hen til ham, mente den unge Mand og kørte efter drejede han ind i den lange Gade, hvor han boede.

Da vi nu staa i Begreb med at indføre denne unge Mand i et udvalgt lille Selskab, ville vi først meddele vore Læsere lidt om ham. Han er Søn af en af Hovedstadens rigeste Bankierer, er bleven uddannet paa et Akademi, er paa Grund af sit vindende Væsen velset overalt, er Maler og hedder Arthur . . . ja, Esternavnet skal følge ved Lejlighed.

Greb Johrbach, eneste Søn af den gamle General, daværende Krigsminister Johrbach, havde, siden han blev myndig, beboet en elegant lille Vagbygning i Faderens herskabelige Ejendom.

Den godmodige gamle Herre havde i den Mur, der omgav Gaarden og Haven ladet indrette en særskilt Indgang for Sønnen, og Døren stod i Forbindelse med det lille Hus ved et Ringeapparat, ja egentlig ved to, idet den ene Klokke var anbragt specielt for Venner og Fortrolige og naar den lød, sprang Døren op af sig selv, ligesom den ogsaa af den samme usynlige Magt blev smækket i igjen, naar den besøgende var kommen vel indenfor den.

Arthur ringede ogsaa paa denne Klokke og traadte saa ind i en Have, hvor Træerne — det var jo ved Vintertid — hang fulde af Rim, hvor Blomsterbedene vare dækkede til med Grankviste, hvor Espalier'er og Statuer vare omvundne med Palm, hvor kort sagt alt havde Genthjning til den dybe Vintersøvn, hvori Naturen var henfalden. Ad en lille Gangsti, der var fejret ren for Sne, naaede Arthur snart den unge Greves Bolig. Ogsaa her aabnede Indgangs- og Entrédøren sig ligesom af sig selv, og saa befandt man

fig i en oplyst og jævnt varm Vestibule; herfra traadte man om bag et Tæppeforhæng i Forværelset, hvor Grevens Kammertjener opholdt sig.

Det var en gammel hvidhaaret Mand, som altid optraadte i Kjole og hvidt Halsbind, — der var i al Fald ingen, der havde set ham i anden Dragt. Da Forhænget blev trukket til Side, rejste han sig op og gik den indtrædende i Møde.

"Ah . . . Hr. Arthur kommer tidlig," sagde han med et Smil; han brugte altid at nævne Grevens fortrolige Venner ved deres Fornavn; det var han vant til fra Akademiet, hvorhen han havde fulgt sin Herre; alle andre — og navnlig dem, han ikke rigtig vidste Bæst med — gav han den fulde Titel. "Grevnen er kommen fra Theatret for en halv Time siden," tilføjede han.

"Er der allerede nogen der inde?" spurgte Maleren.

"Na . . . Hr. Eduard og Hr. Eugen er der," svarede Kammertjeneren atter smilende . . . "og" saa rettede han sig i det samme og blev helt alvorlig . . . "endvidere Hr. Baron von Brand."

"Har Baronnen været der længe?"

"Det kan vel være et lille Kvarter siden, han kom."

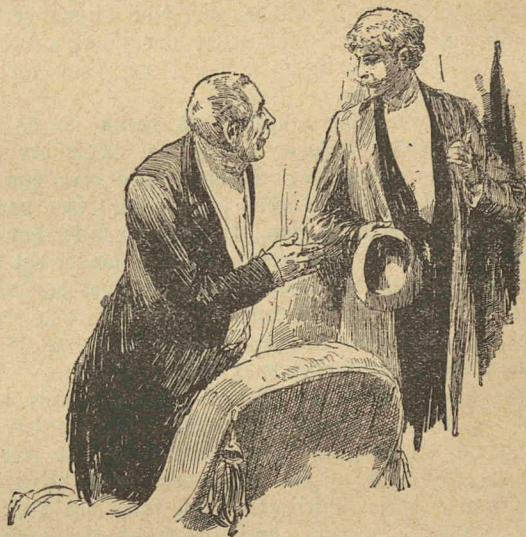
"Til Bogens eller til Fodens?"

"Til Fodens . . . og, efter hvad Kataien siger, ovre fra Hovedbygningen, hvor han netop har afslagt en Bisit . . ."

"Naa saaledes," sagde Maleren tøvende, men da han saa, at Kammertjeneren iagttog ham nøje, tilføjede han hastig: "Ja, jeg troede, jeg havde set ham et andet Sted, men saa maa jeg dog have taget fejl . . ." Dermed gik han ind en lille sparsomt oplyst Salon, hvorfra han hørte Stemmer i Sideværelset, men derindefra

hørte man ikke ham, da Salonens tykke Gulvtæppe dæmpede Lyden af hans Trin. Fra Salonen traadte han ind i et ottekantet Gemak, der havde tre Udgange: til Spisestuen, til Sovestuen og til et lille Forværelse, der gennem et Drikhus dannede den eneste Forbindelse mellem Forbygningen og denne Pavillon, og til hvilket Greven selv havde Nøglen hos sig.

Det ottekantede Gemak var overordentlig flot udstyret og tog sig fortrinlig ud navnlig ved Lys, naar de staaelgraas Tapeter kastede Skjæret fra Kronerne i Salen hundredfold tilbage; det var et stort Rum, og en Mængde Lænestole, Divaner og Chaiselongues stod hist og her, tre og tre sammen. Et pragtfuldt persisk Tæppe dækkede hele Gulvet, en stærk Ild flammede i Kaminen og Gemakket selv var meget lunt, da det paa de tre Sider var omgivet af andre Værelser og Vinduerne paa den fjerde Side skjulte af tykke Forhæng, der ligesom Betrækket paa Møblerne herinde var af rødstrøbet Silke. Forskjellige Gjenstande, saasom Handsker, Bøger, Blomster, laa i en malerisk

Uorden spredte paa Stole eller Borde, en vældig Kavallerisabel stod opstillet mellem nogle Planter.

Paa Divaner omkring Kaminen sad Greven og hans nysnævnte Gæster i magelige Stillinger.

Niende Kapitel.

Coeur de Rose.

Da Arthur traadte ind, var Samtalen saa omtrent ved at dø hen; en temmelig ligegyldig Bemærkning fremkaldte et langtrukket „Ja—a!“ eller et „Naa—aa!“ Saa dampede de videre paa Cigaren. Grev Johrbach, der sad med Ryggen mod Kaminen, rakte Haanden ud mod den indtrædende og sagde venligt: „Naa, er det Dem, Arthur! Det glæder mig, at De kom! Kul Dem en Stol herhen! Saa Dem en Cigar eller . . . vil De have en lang Pibe, saa ved De, at De paa tyrkisk Vis blot har at klappe tre Gange i Hænderne?“

Maleren takkede og hilste paa de tre andre Herrer. De to af dem, Hr. „Eugen“ og Hr. „Eduard“, som Kammertjeneren sagde, sad lige over for den knitrende Jld, den tredje, Baron von Brand, stod skjodesløst lænet til Kamingesimsen. Arthur tænkte sig en Cigar, medens han besvarede et Par ubetydelige Spørgsmaal, lænede sig derefter tilbage i Stolen og skottede i Samtalens Løb gjentagne Gange hen efter Baron von Brand, som vi her ville benytte Lejligheden til at fremstille for Læseren.

Baron von Brand kunde vel være et Par og tredive Aar; han var af Middelstørrelse, rank bygget, og sjønt han var temmelig mager, havde han et højt hvelvet Bryst og en bred Ryg. Der var noget elegant, noget graciøst over den hele Fremtoning, og han udmærkede sig endvidere ved en bethdelig Smidighed, som han ofte — for Spøg — fandt Behag i at afslægge Prøver paa. Hans Hovedform var snarere langagtig end rund, Hudfarven hvid og

frist; han havde livlige graa Øjne, meget blondt . . . ja maatte en Smule i det rødlige spillende Haar, som han bar kort afklippet og tilbagestrøget, hvilket i Forening med den opstrøgne Knebelbart gav hans Ansigt et kjæft og raist Udtryk.

Major Eugen von S. — den ældste af de tilstedeværende — henad de syvte maatte — var undersættig, men kraftig bygget, havde sort Haar og sort Knebelbart og bar Adjutantuniform.

Assesfor Eduard von R. — den anden af de to unge Herrer — var meget forsigtig og værdig i sin hele Optræden, hvad der muligvis kom af, at han gik omkring og sukkede efter en passende Titel . . .

Det var Gæsterne, nu kommer Turen til Værten.

Grev Fohrbach, der ligeledes var Adjutant hos Kongen, kunde i det højeste være otte og tyve Aar; det var en smuk Officer af et livligt og elstværdigt Gemyt, meget livligt endogsaa, thi naar han optraadte som civil Mand, var han parat til allehaande raske Streger, som han — stundom endog lidt uoverlagt — satte i Værk.

Der var indtraadt en længere Pause, i hvilken Herrerne røg. Værten lænede sig Hoved mod Kaminen og betragtede Cigarrøgen, som han langsomt og i kunstfærdige Ringe sendte op mod Loftet.

„Naa, Baron!“ sagde han endelig . . . „jeg kunde nok have lyst til at gjentage Experimentet fra forrige Age . . .“

„Hvilket Experiment?“ spurgte Majoren.

„Baronen er, som I ved, meget stolt af sin ny Hurtigløber . . .“

„Dg saa foreslog Greven ham et Væddemaal . . .?“ kaldt Assesforen ind.

„Truffet!“ sagde Greven. „Det var den gamle Historie: han skulde ride ned til A., der som bekendt ligger en Mil herfra, og tilbage igjen, mens jeg sad og spiste et halvt Pund Smaatbehalter, og den af os, der blev først færdig, havde selvfølgelig vundet.“

„Dg selvfølgelig tabte du . . . det Resultat har jeg oftere set paa den Sport,“ hylede Majoren.

„Ja ganske vist tabte jeg“, indrømmede Værten, „men jeg manglede i det højeste kun en fem, sex Stykker . . . og var jeg ikke bleven overfaldet af en fordomt Høste, der spillede mig i det mindste to Minuter, saa havde jeg ufejlbarlig vundet! Men, som sagt, jeg er parat til at begynde forfra! Jeg lader mig ikke saadan banke af!“

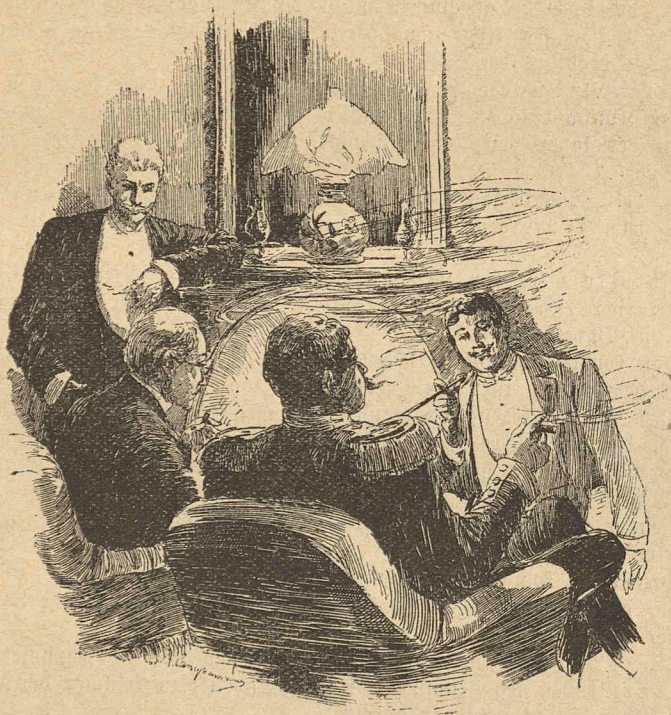
Baronen, hvem disse Ord gjaldt, saa ned paa Greven og smilte. Det var højst mærkelig at se ham smile, endnu mærkeligere at høre ham tale. Dette søde, affekterede Smil, passede ingenlunde til denne høje Pande, dette kjæffe Hoved; den friske kraftige Nøst stod i Modstrid med de sødladne Ord, den fremsførte, og som han udtalte paa en kvindagtig og pjanket Maade, hvilket enten hidrørte fra slet Bane eller vidnede om en svag, forskjælet Natur.

„Nej ved De hvad, Grev Fohrbach,“ sagde han smilende og fremviste derved to Rader blændende hvide Tænder „dette Væddemaal morede mig virkelig meget . . . det er en hel Sjældenhed at kunne vinde fra Dem . . . men dersom vi maa bytte Rollerne om . . .“

„Saadan at Baronen fik Tvebakkerne?“ spurgte Majoren . . . „naa, det vilde være et Syn for Guder! Lad mig være Tilskuer ved den Affære! Jeg ser i Anden Baronen paa den pynteligste Maade af Verden løste Tvebakken op og ondtandsfuld føre den til Munden . . . nej, Baron, det kommer De ikke vidt med!“

Baronen strøg Haanden op gennem sit Haar, trak Glippen lidt frem og svarede saa: „De har Ret, Major! Blot Tanken om at skulle jage Maden i mig, mens en anden sidder og ser derpaa, var nok til at jeg kunde tabe Bæddemaalet. Nej, maatte jeg raade, saa affstæfede jeg strax alle Middagsgilber og Aftenselskaber. Der er efter min Mening noget høist ubehageligt, noget absolut forstyrrende i at se sig omgivet af arbejdende Munde og tyggende Tænder . . . ! Coeur de rose! Det er rent affsthyeligt! og vist er det, at faar jeg Plads ved Siden af en Dame, saa sidder jeg med nedslagne Øjne, saa længe Maaltidet varer.“

„Staffels Baron!“ udbrod Grev Johrbach. „Sa, vi kjender nok Deres nedslagne Øjne . . . det er et probat Middel . . . De stirrer ned paa Tal-

terkenen . . . og saa lige med ét løfter De Hovedet og knuser det ulykkelige Slagtoffer med et eneste Blik!”

Baronen slog en klukkende Latter op, betragtede selvtilfreds sine Fingerringe, drejede Anebelsharten højere op endnu, lagde Cigaren paa Ramin-gefinjen og sagde: „De gjør mig Uret, jeg kaster i al Fald aldrig indiske Blikke omkring mig. De Herrer her ved vistnok, at ingen lever mere tilbageholden, mere indgetogen end jeg . . .“ med disse Ord og med et Smil, der aabenbart skulde gjøre hans egne Ord til Løgn, tog han sit Lommetørklæde frem og tørrede sig meget firkligt om Munden dermed. Idet han viste med det, udbredte det en ejendommelig, iøvrigt meget behagelig Duft.

„Nordstjernen“s Romanbibliothek.

"Nu har han igjen opdaget en ny Odeur," sagde Greb Fohrbach og viftede med Haanden Duften til sig . . . "Hvad Poffet er nu dette for en? Den lugter ikke ilde . . . hvad hedder denne dejlige Parfume?"

Baronen stak Klædet i Vommen og svarede vigtigt: "Ja, mine Herrer, det er min Hemmelighed . . . Enhver har jo sin. Majoren kjender i sin Egenstab af Næstkommanderende i Adjutanturen Hans Majestæts intimeste Ordonnanser! . . . vor nuværende Assessor og tilkommende "Raad" har dybt Indblik i Lovgivningsarbejdet, De, Greb Fohrbach, bekræfter Dem med Paaklædningsdepartementets Hemmeligheder og vor unge Maler gjør ligesaa, kun at han holder sig til det ydre. Men, mine Herrer, den fine Odeur tilhører mig: den er mit Departement, og paa dette Omraade skal intet Nytt undgaa mig."

"Ja, det lyder jo altsammen meget kjønt," udbrød Majoren, "men nu er vi akkurat lige saa kloge som før . . . hvad hedder denne Vidunderparfume og hvor erholdes den?"

"Her ikke!" svarede Baronen meget alvorlig. "Jeg faar den fra en god Ven i Konstantinopel, hvor næsten hele Leverancen gaar til Seraillet. Kunstneren der laver den, er Armenier; dens Navn er fransk, den hedder Coeur de rose."

"Ej, ej! Saa derfra stammer Deres ny Ed!" sagde Bærten . . . "naa! jeg er vis paa, i Morgen tidlig faar vi hver en Flacon Coeur de rose tilsendt!"

"Det vilde være for meget at forlange," ytrede Assessoren, "thi saa maatte den kjære Baron jo til at anskaffe sig noget nyt . . . han vil helst være ene om Budet!"

"Men Gudsbed! udbrød Greben leende, "det er en farlig Ting med saadan en Odeur . . . især for Hjerteknusere som vor kjære Baron; Kommer Vegtmanden ind i sin Hustrus Voudoir og mærker . . ."

"Ja, det maa være fælt!" sagde Majoren . . . "det kunde nok betage En Humøret . . . Men hør, siden vi taler om daarligt Humør, hvad er der kommen Baron von W. paa tvers?"

"Kjender jeg ikke noget til!" svarede Greb Fohrbach . . . "jeg har ikke hans Fortrolighed."

"Baronessen kommer jo hyppig til Jer . . ."

"Na, den skønne unge Kone!" udbrød Baronen smægtende og saa' op mod Loftet.

"Til os?" sagde Greben . . . "Du mener nok til Forhuset! Hvad der sker der, hører jeg grumme lidt til. Baronessen kommer der desværre aldrig, paa den Tid jeg er derovre."

"Han sagde desværre, hørte I det?" hviskede Baronen . . . "Dette desværre klinger mig meget mistænkelig."

"Denne Gang tager De mod Sæbbane fejl," svarede Greben ganske tørt . . . "Men sig mig, hvad mente du før?" tilføjede han henvendt til Majoren.

"Na egentlig ikke noget!" svarede denne. "I Morgaars, bedst som jeg stod i mine egne Tanker og saa' ud af Vinduet i Jorgemakket, over mod den Fløj af Slottet, hvor Generaladjudanten, Baron von W., boer, faar jeg pludselig Dje paa Hans Excellence, der i kjendelig Uro staar og trommer løs paa Ruderne, alt mens han stirrer ud i Gaarden; saa pludselig vender han sig om og giver sig til at gestikulere ind i Værelset til en for mig usynlig Gjen-

stand, han rimeligvis tilsatte paa følgende Maade: Nej, Baronesse, jeg hverken kan eller vil tro Dem! Men det siger jeg Dem, at hvis De oftere trækker Gardinerne i Deres luffede Vogn op eller har Deres Opmærksomhed henvendt paa andet end paa mig, saa sætter jeg mig ud over alt og sender Dem til Slottet Werdenberg, hvor De efter Behag kan kofettere med mine gamle Familienportrætter . . ."

Baronen, der aabenbart fandt denne Historie mindre morsom, gavede i Smug og ytrede:

"Jeg skulde ikke have noget af at have Majoren til Gjenbo!"

"Men hvoraf formoder du, at der hentyledes til den stakkels Baronesse?" spurgte Greven.

"Jeg nøjes aldrig med Formodninger," svarede Majoren alvorligt . . . "jeg dommer kun efter Fakta. Baronen forsvandt lige med ét fra Vinduet; jeg tænkte som saa: lad os afvente, hvad der videre sker . . . Lidt efter kjørte Hans Excellence ud, og jeg bemærkede kun nu og da noget, der ligesom en Skygge bevægede sig frem og tilbage i Værelset derovre. Langt om længe viste Baronessen sig ved Gardinet med et Lommeklæde i Haanden; jeg saa tydeligt, at hun trykkede det op mod sine røde, forgrædte Øjne . . . hun blev staaende et Par Minuter, trak sig saa tilbage i det indre . . . og . . . ja saa er der ikke mere!"

"Er Baronen virkelig saa skinnig?" spurgte Assesoren, "har han maasse Grund til at være det?"

"Til det første Spørgsmaal maa jeg svare ja, til det andet nej!" blev Majoren. "Baronessen er en stakkels fornuet lille Skabning, som fører et sandt Slaveliv hos den gamle Brumbasse derovre. Var hun blot falden i andre Hænder, det havde været bedre for hende! Hun er Elfskæddigheden selv, forsikrer jeg; Og smuk . . . ja det ved I jo nok . . ."

"Meget smuk!" sagde Baronen; nu gavede han aabenlyst. "Altsammen smukt . . . Figuren, Ansigtet . . . kun ikke Haaret."

"Haaret?" udbrød den unge Maler, der her fandt Lejlighed til at blande sig i Samtalen . . . "det maa De forlade mig, Hr. Baron, et Haar saa blankt, saa prægtig blondt, som hendes, finder De ikke let Magen til!"

"Naa Baron, der kan De se!" raabte Greven lystigt, "jeg er forresten sikker paa, De vil finde Baronessens Haar smukt, naar jeg siger Dem, at det har en Del Lighed med Deres."

De brød ud i Latter alle sammen, undtagen Arthur, der sagde ganske alvorlig:

"Der er aldeles ikke noget at le af; Greven har Ret, Baronessens Haar har virkelig stor Lighed med Baron von Brands. Ja det forekommer mig endda, de to Mennesker har Udtryk til fælles . . ."

"Saamænd!" udbrød Barten, "Arthur har Ret, tror jeg . . . Ulykkelige Baron! Se en Gang efter i Deres Stamme, om De ikke er beslægtet med Baronessen . . ."

En mørk Sky gled hen over Baronens Ansigt og han pressede Læberne sammen, men i næste Øjeblik havde han atter antaget sit sædvanlige sødmodne Smil; han stillede sig op foran Spejlet, betragtede længe og med synlig Tilfredshed sit eget Billede og svarede saa i en temmelig bestemt Tone: "Nej, mine Herrer, De tager dog fejl: I hvor smuk end Baronessen er, kan hun dog ikke gjøre Fordring paa at ligne mig!"

Det skulde naturligvis være Mandens behagelige Spøg, men de andre, der kjendte ham, kunde dog ikke lade være at slaa en høj Latter op ved disse Ord.

„Ja, ja!“ sagde Majoren, „saa lader vi ganske rolig den Sag ligge! . . . Bist er det, Baronessen er smuk . . .“

„Og Baronen med,“ tilføjede Borten . . . „Men . . . hvor bliver dog den The af i Aften . . . Klokken maa jo være mange . . . lad os ringe!“

Saa løftede han Armen og trak i Klokkestrengen.

Tiende Kapitel.

Fr. von Dankwart.

Et Øjeblik efter at den elegante Souper var anrettet, og Herrerne havde taget Plads om Bordet, nærmede Kammertjeneren sig bestebden og sagde i en halv frgytjom Tone til Greben: . . . „Baron von Dankwart er derude og lader spørge, om Fr. Greben er hjemme?“

Greb Johrbach trak let paa Skuldrene og svarede:

„For Fr. von Dankwart er jeg ikke hjemme om Dagen . . . endnu mindre om Natten!“

„Han ringede paa den anden Klokke, saa Portneren har allerede . . .“

„For Pokker! Hvorfra ved han, der er to Klokker her . . . for ham er der kun én!“

Nu traadte en Tjener ærbødigt hen til Greben og sagde dæmpet:

„Fr. Greben maa tilgive . . . men Fr. Baron von Dankwart er allerede inde i Salonen. . .“

Forhængen gled til Side; i det samme tog Greb Johrbach en Kop i den ene Haand og en Cigar i den anden, Fr. von Dankwart traadte smilende ind, og Borten udbroød, da han saa ham: „Ah! er det Dem, bedste Fr. von Dankwart . . . tilgiv mig, at jeg ikke rækker Dem min Haand . . . jeg maatte i saa Fald lade Koppen eller Cigaren falde . . .“

Den lille Mand tog sig i det og sagde leende:

„Den kjære Grebe er meget ligefrem . . . naa, mellem Venner tager man det jo ikke saa nøje!“

Saa hilste han paa Majoren og Alsjesforen og stødte let til Baron von Brand, der, uagtet han stod ved Bordet og vendte Ryggen til, udbroød: „Na, er det Dem, Fr. von Dankwart . . . saa sent? naa, det glæder mig at se Dem?“

Den lille Mand lo og sagde henvendt til de andre:

„En fortræffelig Mand, den Baron! Han vender Ryggen til mig og glæder sig dog over at se mig!“

Han lagde Hatten fra sig, tog Plads i en Bænestol og saa sig lidt overlegent om i Værelset, selvfølgelig uden at bemærke den unge Maler, der sad tæt ved ham. Greb Johrbach præsenterede da skyndsomst de tvende Herrer for hinanden.

„Fr. Arthur, en ung, talentfuld Maler — Fr. von Dankwart, Sekretær hos Hendes Højhed Hertugininden.“

Arthur bøjede sig, og den lille Mand vendte sig rask om imod ham.
 „Seg har — mærkværdig nok forresten — ikke haft den Gæde at høre fra Dem,” sagde han. „Ellers ville de Herrer her vistnok indrømme mig, at de fleste Kunstnere anstrenge sig for . . . eller, lad mig se . . . lade sig det være magtpaaliggende at stifte Bekendtskab med mig.”

„Saa Fald takker jeg Tilfældet, der har været saa god at føre mig herhen, hvor jeg har den Gæde at træffe sammen med Dem . . . for saaledes at kunne indhente det forsamte.”

Hr. von Dankwart hørte aabenbart ikke, hvad Maleren sagde; han var vant til at tale og spørge, men han afventede sjelden Svar paa sine Spørgsmaal. Han stod og stirrede ind i Kaminilden; efter en lille Pausse udbrød han:

„Sælsomt nok er det imidlertid, at der gives unge Kunstnere, der mene, at de have Naad til at undvære en erfaren Mands Bink, Vejledning og . . . Bevaagenhed! . . . Jeg tror nok at turde sige . . . ja det er forresten en bekendt Sag . . . at jeg forstaar mig meget godt paa Arrangement og Farver . . . men der gives, som sagt, Folk, der mener sig at være klogere! Na . . . lad dem om det! . . . Har de Herrer set Hendes Højheds Portræt, siden det blev færdig? . . . det er malet af Wiesel. Der klæbede tidligere en Mangel derved, som nu er bleven afhjulpen . . .“

„Ja, det er et godt Billede,“ sagde Arthur.

„Ja . . . nu!“ tilføjede Hr. von Dankwart og betonebde det sidste Ord stærkt. „Dom selv! Hendes Højhed staar udenfor sin Villa og ser frem for sig . . . I hvorvel jeg maa indrømme, hun var malet særdeles godt, tog hun sig ikke ud, som hun stod der og . . . om jeg saa maa udtrykke mig . . . stirrede tankeløs ud i et Intet . . . det varede dog længe, inden jeg kunde gjøre Maleren begribelig, at det absolut maatte forandres . . . De forstaar mig maaske ikke . . . jeg mener, der var en trykkende Tomhed ved det . . .“

„Og denne Tomhed afhjælv De?“ spurgte Majoren tørt.

„Unegtelig!“ svarede den lille Mand vigtig.

„Den Kunst var ikke saa svar endda!“ henhastede Baron von Brand . . . „man kunde jo blot anbringe en firklig Rosenbusk et eller andet Sted . . .“

„Nej . . . saa sandt jeg dog paa noget bedre!“ sagde Hr. von Dankwart med et overlegent Smil . . . „Maleren var kjendelig nok kjed af, at han ikke havde havt den Idé! Jeg lod altsaa . . .“ med talende Gester forklarede han det hele . . . „jeg lod altsaa Hertugindens lille Hund komme frem fra en Busk . . . derved fik Scenen Liv, og derved blev Hendes Naades spørgende Blik forklarlig . . .“

„Og Wiesel malede virkelig Hunden?“ spurgte Arthur.

„Selvfølgelig! Paa allerhøjeste Befaling . . .“

„Jeg mente, det var Dem, der befalede det?“ indvendte Assesoren.

„Na . . . ja . . . selvfølgelig . . . paa Hendes Naades Anmodning . . . men, hvad jeg vilde sige, ved De, af hvad Grund jeg kommer her i Aften?“

„Jeg har sandt at sige ingen Anelse derom,“ sagde Warten tørt.

„Jo . . . ser De, man har sagt mig, kjære Greve, De har faaet en Sending hypperlig Tobak . . . jeg vilde prøve om det var muligt, den kunde være bedre end min egen . . . for i saa Fald at anmode Dem om et lille Quantum . . . skal jeg klappe i Hænderne?“

„Na nej, lad det være,“ sagde Greven, „det kunde let misforstaaes . . . tillader De?“ Med disse Ord løftede han atter sin Arm og ringede paa Kloffen; strax viste Grevens Jæger sig og bragte efter Ordre den lille Mand en lang antændt Pipe . . .

Mens Hr. von Dankwart strækker sig mageligt i Sænestolen, faar vi Besjlighed til at iagttage ham nøjere.

Der var noget dvergagtigt ved ham: en lille, forresten velbygget Krop og et stort, uformeligt Hoved, der næsten dannede en regulær Trekant. Han havde et listigt men tillige højmodigt Udtryk; Kinderne vare hule og indfaldne, det var tydeligt nok at se, trods det tykke, bukkede Skæg, der dækkede dem,

Munden var lille, Øjnene derimod store, af en kjedelig vandblaa Farve og temmelig udtryksløse. Haar og Skæg var velbørstede og velvedligeholdte, men der var alligevel noget „forsømt“ ved det hele Hoved.

Hr. von Dankwart var selskabsklædt.

Hans Ankomst her bidrog ikke til at sætte Liv i Samtalen.

Bærten lænede sig med en fortrædelig Mine tilbage paa Stolen og blæste tætte Røgstykker fra sig. Majoren var bleven tabt. Assessoren tog for sig af Retterne, og Baron von Brand sad og dyppede nogle Smaafager i Vikøren . . .

Den lille Mand tog lange Drag af Røben, drak lidt The, røg igjen og udbød saa: „Ja, Tobakken er god . . . næsten lige saa god som min egen . . . vi kunne jo gjerne, hvis De ikke har noget derimod, kjære Greve, foretage en lille Udvevling — Apropos,“ vedblev han, som sædvanlig uden at afvente Svaret . . . „apropos om Udvevling! Naader Majoren mig til at bytte min Skimmel med Prins A's lille Fur . . . De maa kjende den?“

Majoren udtrykte sin Forundring over dette Bytte, men Baron von Brand forklarede det saaledes: „Det er muligvis Prinsen om at gjøre at eje noget, der har tilhørt Hr. von Dankwart . . . ligesom man statter de ubetydeligste Ting, naar de blot har tilhørt store Mænd!“

Grev Fohrbach smilede, og Hr. von Dankwart saa' hen paa den talende; men da han bemærkede dennes ligegyldige og aldeles stillestaaende Ansigtstræk og i det samme kom i Tanker om, at man ikke maa gaa altfor strengt i Rette med svaghovedede Folk, trak han paa Skuldrene og tog et vældigt Drag af Røben . . .

„Det er bleven sent,“ udbød Majoren . . . „nu maa jeg hjem. Du giver vel Møde til Jagten i Morgen?“ spurgte han Greven.

„I Morgen har jeg Tjeneste i Forgemakket,“ svarede denne.

„Saa ser jeg ind til dig henad Aften,“ sagde Majoren . . . „Maa lille Assessor, skal vi saa afsted?“

„Jeg havde gjort Regning paa en Plads i Deres Vogn, kjære Major,“ sagde Hr. von Dankwart . . . „jeg lod min egen kjøre hjem . . .“

„Det skulde De ikke have gjort i saadan et Vejr . . . Desværre kan jeg kun tilbyde Dem en snæver Plads i min Kalesche, men Godpøser har vi nok af . . .“

„Jeg skulde med største Fornøjelse have tilbudt Dem Plads hos mig,“ sagde Baron von Brand, „men for det første har jeg engageret Maleren dér og for det andet“ . . . han stødte let til Arthurs og tog sin Hat . . . „for det andet tager vi maaske ikke lige hjem . . .“

Den lille Mand var under dette almindelige Opbrud bleven temmelig lang i Ansigtet, men der var ingen andre der lagde Mærke dertil end Bærten, der — ligesom tilfældig — trak Majoren hen i en Krog og her hvilede til ham:

„I maa for alt i Verden rykke saadan sammen, at I kan have ham med Jer . . . ellers har jeg ham siddende her og prate en hel Time endnu, og saa bliver Enden paa det, at jeg maa lade ham kjøre hjem!“

„Godt!“ svarede den anden, „saa skal vi se at anbringe ham i Midten!“ Han vendte sig om mod Hr. von Dankwart og sagde til ham: „De mener vel ikke, at vi skulle være saa ugalante at lade Dem gaa hjem i dette Vejr og paa denne Tid af Døgnet . . . dersom De vil tage til Takke med en Midterplads mellem Assessoren og mig, saa staar den til Tjeneste.“

„Jeg takker,“ svarede Hr. von Dankwart livlig „og tager imod Deres

venlige Tilbud, dog nærmest fordi jeg har et Par ikke uvigtige Meddelelser at gjøre Dem . . . ellers forsikrer jeg Dem for, jeg holder meget af den kølige Natteluft . . . Naar vi har bragt den kjære Asfessor hjem, saa kunde vi maaske kjøre hen til mig . . ."

Med disse Ord rejste han sig, knappede sin Kjole tæt til, rettede sig i Bejret og rakte med fuldendt Ynde sin Haand ud til højre og til venstre for at byde Farvel; men han kunde have sparet sig den Ulejlighed, der var ingen der gav Agt paa ham.

I Døren vendte Baron von Brand sig om mod Barten og sagde: „Det er sandt, kjære Greve, hvorledes bærer De Dem saa ad ved Frøken von M's Begravelse i Morgen?"

„Jeg har tænkt at sende en luffet Vogn derhen."

„Med Rudst og Tjener?"

„Forstaar sig! Jo finere det er, desto mere betyder det! . . ."

„Godnat . . . Godnat . . . Godnat!"

Majoren, Asfessoren og Hr. von Dankwart kjørte først; men De skal ikke tro, at den sidstnævnte i al Betsedenhed havde indtaget den ham tilbudte Midterplads; han sørgede strax for at saa sig anbragt i det højre Hjørne af Vognen, lige ved Binduet, idet han udtalte sig temmelig nedsettende om de Kjøretøjer, der for Tiden brugtes i Hovedstaden og tillige meddelte, at han agtede at lykfaliggjøre Verden med et af langt findrigere Konstruktion.

Arthur fulgte med Baronen og under deres Samtale blev det ham atter paafaldende, saa dennes Stemme lignede den, han havde hørt i Gjennemgangen.

„Det er dog mærkeligt," sagde han, „hvor to Organer kunne ligne hinanden; jeg var for nogle Timer siden aldeles vis paa at det var Deres Stemme jeg hørte et Sted ude i Byen . . ."

„Det var som Pokker!" udbrød Baronen, „og hvor hørte De det, om jeg tør spørge?" En ejendommelig Duft fyldte Vognrummet; det var Baronen der havde udfoldet sit Lommeørklæde . . .

„Ja det var naturligvis en Fejltagelse," vedblev Arthur, „det var tæt ved det store Torv, der hvor de gamle Bygninger staar, som vi Kunstnere betragte med stor Interessen. Der findes en Gjennemgang dér."

„En Gjennemgang? . . . Saa—aa? Det husker jeg ikke."

„Nej, det tror jeg gjerne; denne Gjennemgang fører nemlig ind til en berygtet Kneipe, hvor alskens Musikanter og Gjøglerne holde til . . ."

Ja, det kan jo være ret interessant," mente Baronen, „har De været dér?"

„Ikke i selve Huset . . ."

„Ja, for ellers kunde De en Gang tage mig med derhen; der er uden Tvivl meget gemhytligt der . . . hvad hedder den Kneipe?"

„Rævehulen."

„Afender ikke det Navn," sagde Baronen leende, „men jeg skal se at huske det."

Da Vognen naaede Arthurs Hjem, sprang den unge Mand ud, takkede Baronen og bød ham Godnat.

Kort efter var ogsaa Baronen hjemme; da han fra Vognen vilde begive sig over til sin Dør bemærkede han, at en tilhyllet Stikkelse søgte at nærme sig ham. Han traadte et Skridt tilbage og greb uvilkaarligt til Brystlommen, maaske havde han et Vaaben skjult dér . . .

Stikkelsen, der blev denne hurtige Bevægelse vaer, udbød med en høj Latter:

„Vær kun rolig, Baron, . . . det er mig!“

Baron von Brand, der strax kjendte Stemmen, udbød yderst forbavset: „Hvad? . . . er det Dem, naadige Herre? Jeg maa tilstaa, jeg havde ikke ventet at træffe Dem paa denne Tid . . .“

„Det er Deres egen Skyld, min gode Baron! De er jo albrig hjemme, og naar man ikke giver opføge Dem paa de Steder, hvor De færdes . . .“

„Aa . . . hos Grev Fohrbach?“

„Selvfølgelig! . . . Har De Tid et Øjeblik?“

„Hele Matten, om De vil . . . Men vil Deres Højhed ikke gaa med op?“

„Nej Tak, jeg maa hjem . . . men følg med lidt henad Gaden . . . det er snart bestilt . . .“

Han tog Baronen under Armen, og de to Herrer gik i nogen Tid frem og tilbage paa Fortovet.

„De veed jo nok,“ sagde den ubekjendte, „at jeg — forresten med stort Bryderi — har faaet Eugenie von S. udnævnt til Hofdame?“

„Ja vist,“ svarede Baronen og nikkede, „hun skal bo paa Slottet, — hvor De altsaa vil finde god Lejlighed til at tale med hende . . .“

„Ja, hvad nytter det! Hun selv skal være meget streng og her bliver hun selvfølgelig omgivet af Folk, der ikke har synderlig meget tilovers for mig; hendes Moder var godt kjendt med Grev Fohrbach, og selv er hun en Niece af Major von S. . . . Dertil kommer, at Eugenie er smuk . . . hun maa vække Opsigt . . . jeg frygter, sandt at sige, den unge Grev Fohrbach.“

„Aa . . . hvad behøver De at frygte . . .“

„Jaja! jaja! ingen Smigrerier! Partiet er ulige; jeg kan hverken vente en Forbundsfaelle i Grev Fohrbach eller i Major von S. . . .“

„Men maafte Faderen . . .?“ udbød Baronen med et sølsomt Smil, men som den anden dog ikke bemærkede, da han utaalmodig vedblev:

„Aa . . . hvad nytter Faderen mig? Jeg maa kunne indvirke paa hende her . . . her . . . Kan De, Baron, skaffe mig Forbundsfaeller?“

„De fornemme Familier formaar jeg naturligvis intet over, men jeg kan indse, at det er nødvendigt, vi sætter os i Kendskab om alt, hvad hun tager sig for . . .“

„Er der en Mulighed derfor? . . . Det vil blive vanskeligt . . .“

Baronen betænkte sig lidt, saa udbød han: „Aa . . . det er ikke saa farligt endda! . . . Hvad jeg lover, plejer jeg gjerne at holde! . . . Men . . . vi maa ogsaa passe Grev Fohrbach op!“

„Det var netop ogsaa min Mening, kjære Baron,“ sagde den anden hastig; „jeg vilde være Dem overmaade taknemmelig, hvis De kunde gjøre noget for mig i denne Sag . . .“

„Stol De bare paa mig! . . . Jeg forpligter mig til for en Tid at levere Dem daglig . . . ja, om De ønsker det, Time for Time — paalidelig Beretning om haade den ene og den anden . . . Til Gjengjæld haaber jeg i paakommende Tilfælde at kunne gjøre Regning paa Deres Højhed?“

„De ved jo, kjære Baron, at kan min Indskydelse være Dem til Nytte, saa . . .“

„Jeg takker,“ sagde Baronen . . . „jeg skal ved Lejlighed tillade mig at erindre Dem derom.“

„Lad mig se det! . . . Saa er den Sag i Orden?“

„Nordstjernen“s Romanbibliothek.

„Det er den.“
 „Jeg erholder Meddelelsen . . .“
 „Saa faare Frokenen er kommen.“
 „Meget vel! . . . Modtag nu foreløbig min bedste Tak . . . Godnat
 kjære Baron!“
 „Godnat, Deres Højhed!“

Elleve Kapitel.

To Begravelser.

Først lidt efter lidt vænner man sig til at besøge Kirkegaarden.

Det er vel hændet de fleste af os, at vi ved en eller anden Lejlighed ere komne der ud i Ligtoget efter en Person, der egentlig talt var os temmelig ligegyldig og hvis sidste Hvilested vi forlade med den gode Bevidsthed, at vi nu have opfyldt en besværlig Pligt.

Men saa er det vel ogsaa hændet de fleste, at Døden pludselig er trængt ind i selve vor Familiefreds, og saa er det af et oprigtigt Hjerte og med virkelige Taarer at vi slutte os til Toget, der bøjer op mod Graven. Vi se os om for at kunne kjende Stedet igjen og lægge nøje Mærke til de Kors, de Monumenter, de Stene der findes i umiddelbar Nærhed af det.

Men hænder det saa, at vi overantvorde det fugtige Jordsmån der ude En, der var mere for os end en slet og ret Bekjendt eller Ven, En, der saa at sige udgjorde en Del af vort eget Jeg, ja saa har vi her paa Kirkegaarden erhvervet os en Ejendom, en Plads, en lille Plet Jord, paa hvilken vi kunne dvæle saa ofte vi føle Trang dertil for at mindes svundne Dage. Og fra nu af viger det fremmede, det uhyggelige ved Kirkegaarden mer og mer bort; thi alt, hvad der findes indenfor dens Mure, er ikkun Omgivelser for det Midtpunkt der — i hvor bestedent det end kan være — dog udgjør vort Et og alt; og fra nu af faar vi Interesse for de andres Grave, — det er som om den fælles Død havde forenet dem i en eneste stor Familie . . . vi glæder

os over de kjønne Smaablomster, over Stenene med Inscriptionerne, over de smaa Figurer paa de forskjellige Gravhøje . . . og det er med venligere Blikke, vi betragter det hele.

Skjønt det er Vinter, har Solstraalerne dog virket med Kraft; halvvisne Blade have ligesom faaet nyt Liv; et Par fremmelige Blomster have letfindigen aabnet deres Væger . . . for maaske at dø i samme Nat . . . Rimen paa Træerne opløser sig og drhypper ned som Vand; af den hvide Sne er der næsten intet tilbage, og det Lidet, der endnu findes i enkelte Fordybninger, gjør en ret behagelig Virkning og synes i alt Fald ingenlunde at staa i Modstrid med det ensformige bladløse Dde, der findes her paa Kirkegaarden.

Det var en klar, solrig Morgen; en dyb Fred hvilte over alt. Der var bleven gravet to Grave, en paa en stor og fri Plads, en anden mellem gamle forvitrede Træers og sammensunkne Høje i en affides liggende Del af Kirkegaarden.

De underordnede Betjente sidde paa Trappen til Kapellet. En af dem hyder en Snustobaksdaase rundt, paa hvilken der ses et Dødningshoved og et Par Knokler — Emblemet paa hans Haandværk.

Kirkeflokkerne ringe, Vigtogene nærme sig. Vi skulle kjende det ene af dem, — ikke det, der kommer først, det med den store Vigtovn i Spidsen og den lange Række af prægtige Ekvipager — men det, der bestedent drejer af fra Hovedvejen og styrer hen mod de affides Kvarterer. Man ser taarefyldte Øjne i begge Tog, men skulde Sorgens Dybde maales efter Sørgebragterne, saa var Smerten tungest i det første.

Førrest i det andet Tog gaar en Mand, der bærer noget under sin Kappe; umiddelbart bag efter ham følger de smaa Søstende, som den ældre Søster har pyntet saa godt hun formaaede; den lille Pige i en sort Merinoskjole, der rigtignok hist og her spiller stærkt i det rødlige; den lille Dreng i en lysebrun Trøje og med en lang Florløjse paa Huen; Sløffen skulde rimeligvis bøde lidt paa Trøjens ureglementerede Farve! Saa kom den unge Figurantinde selv og hendes Fader og bagefter dem fulgte Schwindelmann og Claras Kolleger fra Balletten, alle med Buketter i Haanden; i første Række gik naturligvis Frøken Therese, iført en sort Atlasfeskjole og bærende en violet Sløjelshat, hvis store tætte Slør næsten ganste dækkede hendes Ansigt.

Togene kom op omtrent samtidig, og derved gik der en ikke ringe Del af den Glans og Pragt, hvormed den afdøde Stiftsdame hædredes, over paa lille Annas Begravelse — „uden at det kostede saameget som en Øre —“ som Schwindelmann bemærkede.

Mens nu Præsten derovre forrettede den sædvanlige Bøn, fremgik Clara med høj Røst og efter sit Hjertes Indskydelse et Farvel til den lille Søster: — „Ved vel, kjære lille Anna; vi gjorde alt, hvad vi kunde, for at redde dig, men vi ebnede det ikke! Men det er nok ogsaa bedst, som det er, thi du havde vel kun gaaet et kummerfuldt Liv i Møde!“ Den gamle Fader græd, og Figurantinderne vare dybt grebne.

Øvre hos den fornemme Dame gik alt roligt af; da det var stille i Vejret naaede enkelte Brudstykker af Præstens Tale herover . . . noget om Guds Kjærlighed til alle hans Skabninger baade de fattige og de rige . . . om Gjenlynet hjisjet og de gode Gjærningers Bøn . . . det sidste Ord „Amen“ lød tydeligere end de andre. Saa var det forbi, Folk fjernede sig under en lydelig Hosten, og lidt efter kjørte Vognene bort.

Figurantinderne og de saa andre, der overværede lille Annas Jordefærd, rakte Clara Haanden, sagde et Par venlige Ord til hende, lagde deres Blomster ned i Graven og gik derpaa langsomt bort.

Schwindelmann blev tilbage for at ordne Kranjene lidt, og der var en god Del af dem; de, der vare sammensatte af kunstige Blomster, og som altsaa vilde holde sig længst, anbragte han ved Hovedenden. Da det var bestilt, fulgte han ud med Clara, den gamle Fader, de to Smaa børn og Therese. Denne havde en Vogn holdende udenfor; Clara skulde komme standsmæssigt hjem!

Den gamle forlod dem ved Porten til Kirkegaarden; han skulde nødvendigvis hen til sin Forlægger. Schwindelmann begav sig langsomt ind i Byen, Therese løftede Børnene op i Vognen, lod Clara stige ind og tog selv Plads ved Siden af hende. For Purken var denne Rjoretur den bedste Balsam paa Sorgen over den lille Søster; han trommede med Fingrene paa Ruden, sad velfornøjet og dinglede med Benene og ghyngede sig paa de bløde Synder . . .

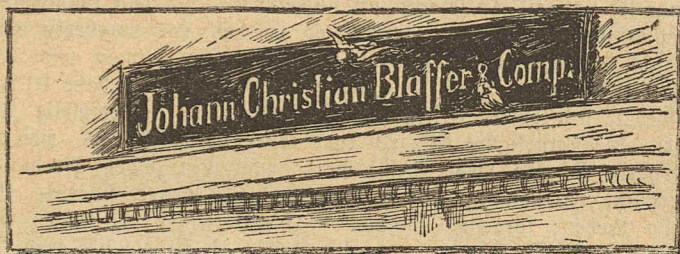
Clara sad tankfuld og stirrede ud; hun gennemgik ved sig selv, hvem der havde givet Møde ved Begravelsen, hvem hun havde set, og hvem hun havde savnet, og da Vognen nu rullede forbi en stor Bygning — en statelig Bygning med gothiske Vinduer og Altaner paa — tog hun rødmande og med et dybt Suk sine Øjne til sig.

Claras Fader var imidlertid ad en anden Vej gaaet ind til Byen og om han end, efterhaanden som han nærmede sig Maalet, stred langsommere og langsommere frem, saa naaede han det dog omsider; han gik meget eftertænksomt, talte efter paa Fingrene og regnede sammen . . . af og til kastede han et modfaldent Blik mod den klare Himmel, eller duffede Hovedet helt ned mellem Skuldrene, eller sø'r sig med sit rødtærneede Pommelorklæde hastig over Ansigtet, — altsammen Tegn paa, at Regnestykket ikke faldt ud til hans Fordel, stakkels Mand!

Nu bøjede han fra de brede Gader ind i et snevert Stræde og stand-

jede foran et Hus, over hvis Dør der var anbragt et lille sort Skilt, paa hvilket der med forgyldte Bogstaver stod: Johan Christian Blaffer & Comp.

Da det nu, i Kraft af en vis Tryllemagt, er forundt mig og mine højtærede Væfere, i et Nu at forføje os fra Sted til andet uden Hensyn til Trapper, Vejstrækninger eller deslige, ja da end ikke lukkede Døre ere i Stand til at stille Hindringer for os, saa lad os begive os op paa første Sal i bemeldte Hus og — usynlige, som vi ere — træde fra Trappen ind i et Værelse, hvor vi ville træffe Husets Ejer og Skiltets Paalydende: Forlagsboghandler Johan Christian Blaffer i egen Person.

Tokte Kapitel.

Johan Christian Blaffer & Comp.

Ovennævnte Firmas hæderlige Ihænde-haver sad ved Frokostbordet og havde en Brummel af Tryksager — som Aviser, Smaasrifter, Korrekturark — liggende foran sig; han var beftjæstiget med at gjennemse det, alt mens han dog nu og da løftede sit Blik op fra Bladet, han holdt i Haanden, for at holde vaagent Øje med hvad der foregik i Sideværelset, hvortil Døren stod aaben. Det blev forresten ikke altid ved det; af og til rømmede han sig højt og lydeligt og raabte saa derind: „Na Hr. Veil . . . De er vistnok ikke bleven ansat paa mit Kontor for at tage Maal af mine Vægge . . . det var heldigere om De påsede Deres Bøger eller gav Dem til at sortere Bestillingerne . . . Tag da for Satan Deres Øjne til Dem!“

„Na, det var et Særshyn, der havde lagt Beslag paa min Opmærksomhed,“ sagde en dyb Baskstemme.

„Jeg blæser ad Deres Særshyn, gjør jeg!“ mumlede Principalsen.

„Det var en Flue, Hr. Blaffer,“ vedblev Baskstemmen, „en væber Flue og det i December Maaned . . . den marscherede omkring paa Vostet . . . og saa tænkte jeg paa, det var interessant at vide, om denne Flue var en Levning fra i Fjor eller om . . .“

„Na, De er en Nar!“ udbrød Principalsen ærgerlig og gav sig til at blade i Aviserne; dog vedblev han at holde skarpt Øje med Sideværelset, det egentlige Kontor, et Værelse med hvidtede Vægge, paa hvilke der hang en Posttarif og et Par Vandkort; endvidere var der en stor Rasseklov, en dobbelt Strivepult og nogle Boghylder.

Bed Skrivepulten sad Hr. Veil. Denne Hr. Veil var et højt mærkeligt Menneske; paa den meget lille Krop sad en lang Hals og paa denne Hals et Hoved, hvis Dimensioner aldeles ikke passede til denne lille Krop. Dette langagtige Ansigt, denne brede Pande, dette tykke sorte Haar og disse velplejede Barter havde sømmet sig godt for en Underkrop paa sex Fod, men her tog det sig helt latterligt ud. Dertil kom, at Hr. Veil var tarvelig klædt og syntes navnlig at nære en absolut Ubillie mod hvidt Vintøj; under den gamle blaa Frakke bar han en graa Vest, der aabenbart paa en eller anden snedig Maae stod i intim Forbindelse med det sorte Merinoshalssbind. Dette uførdelagtige Ydre havde ofte bevirket, at Manden, der iøvrigt arbejdede godt, havde haft ondt ved at faa gode Pladser, hvisaarsag han ogsaa havde maattet tage til Takke med sin nuværende. Da han imidlertid ikke var meget opfat paa at beholde denne, og da han var overbevist om, at Hr. Blaffer for den lumpne Gage, han fik, vilde have grumme ondt ved at faa en anden til at gaa i Tøjet, saa tog han sig — som vi have set — afstiltige Friheder, ved hvilke Lejligheder han havde en taknemmelig Tilskuer i Lærlingen, der naturligvis ikke selv turde røre sig af Pletten, men til Gjengjæld frydede sig saa meget desto mere, naar den anden gjorde det. Bemielte Lærling var et blegt, blondt ungt Menneske med et staaende, lidt sjøllet Smil paa Læber; forresten kommer vi senere tilbage til ham; han var i Huset hos Hr. Blaffer, hvem han i sin Fritid gik til Haande med Ting, der i ingen Henseender vedrørte Boghandel eller Literatur.

Principalen, der lidt efter traadte ind i Kontoret, var en mager, temmelig høj og kraftig bygget Mand paa nogle og fyrrer; han gik noget foroverbøjet, sædbanligvis med Hænderne paa Ryggen, klædt i en noget gammel-dags, fedtet blaa Kjole og et Par snævre tærnede Benklæder, der — naar man ikke lagde Mærke til „Knæerne“ — godt kunde gaa for moderne, skjønt de lykkelig og vel havde overlevet den Tid, da vide Benklæder vare almindelige. Dertil bar han store Slæber, som han for ikke at tabe, ligesom stagede sig frem med, saa ofte han med sin lange tynde Næse i Vejret og den spidse Gage opad foretog sin Runde paa Kontoret. Naar han var i oprømt Sindstæmning — hvad der skete ikke saa grumme sjelden — fortrak han sit Ansigt til en grim Grimasse, idet han kneb det venstre Øje sammen og spidsede Munden til et haanligt Smil.

Hr. Blaffer gik et Par Gange op og ned i Bærelset, saa traadte han pludselig hen til Lærlingen, gav ham et lille Knuds i Hovedet og sagde til ham: „De er mig vel flot paa det, De Dummerhoved! Tror De maatte ikke, at Matulatur koster noget, siden De sidder saadan og tramper paa det?“

Nu tog Boghandlerkommis'en Ordet:

„Det har De saamænd Ret i, Hr. Blaffer! Matulaturen er Slam dyr . . . især den, som han sidder og paffer ind i der!“

„Det var ikke Dem jeg talte til, Hr. Veil!“ snærrede Principalen.

„Det er „det tyrkiske Riges Historie,“ som vi trykkede for fire Aar siden,“ vedblev den anden ufortrødent . . . „det var den, De forærede mig et Exemplar af . . . og det Exemplar har jeg saamænd haft god Nytte af . . . jeg saldt hver Aften saa dejlig i Sovn, naar jeg havde læst lidt i det . . . Ja, det var i det hele taget et dejligt Værk. — Naar videre! Pagina 36: . . . Rosibraten & Romp. . . , sex Exemplarer af „Ingen Vigtorne mere,“ udkommen 1850 hos Johan Christian Blaffer.“

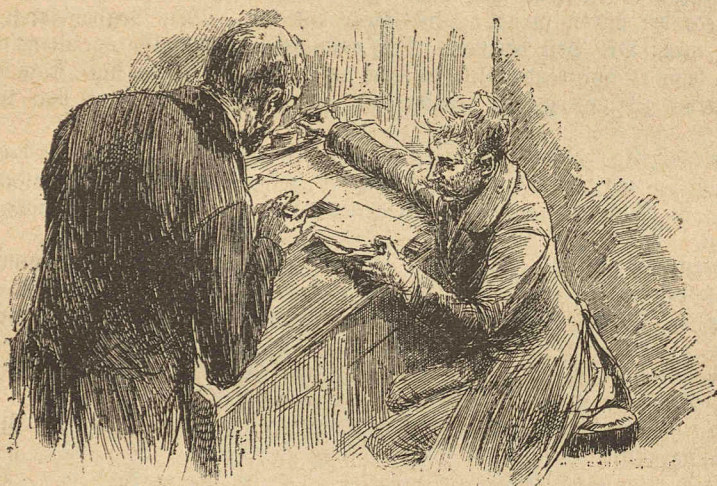
Principalen bed sin Værgrelse i sig og sagde blot:

„Det er saamænd Skade, at et Menneske, der dog har gode Anlæg, aldrig kan komme nogen Veje paa Grund af sin Lyst til barnagtig Sjanker!“

„Ja, det har De ogsaa Ret i, Hr. Blaffer!“ svarede Kommiss'en, synlig alvorlig . . . „Det er gaaet grueligt tilbage for mig . . . som sagt . . . 1850, hos Johan Christian Blaffer . . . ja ganske grueligt! . . .“

Principalen fordybede sig i Postpaffen fra om Morgenens og løb Bestillingerne igjennem, snart med et Smil, snart med et mørkt Blik. Dette sidste viste sig hyppigst, thi da Hr. Blaffer tillige var Kommissionsnær, saa hændte det meget ofte at Bestillingerne løb paa helt andre Navne end hans. Med en vis Ringeagt kunde han saa udbryde:

„Publikums Smag er kommen paa Afveje! Nu til Dags er det kun Snavset, der kan trives! De bedste Oversættelser og de dejligste Originalværker, som Forlæggerne spille Tid og Penge paa, finder ingen Kjøbere! . . .“

Hadde vi ikke denne „Onkel Tom“ og saa et Par uopslidelige Romaner af Dumas, saa skulde Janden længere være med! . . . Her har De endel Bestillinger paa „Hytten,“ Hr. Veil . . . vil De expedere dem? . . . Jeg havde ikke troet, at Slavehandelen var saa indbringende . . . Det er ganske morsomt saadan hver Postdag at forsende sine fyrrethve Slaver . . .“

„Ja, De egnebe Dem godt til en saadan Forretning, Hr. Blaffer!“ tillod Hr. Veil sig at sige . . . „var De bare bleven født i Slavernes Land, saa havde De vist kunnet levere ret artige Bidrag til en ny Udgave af „Onkel Toms Hytte“ . . . Men nu ser jeg først,“ vedblev han og saa' paa Bestillingsfedlerne, mens Principalen betegnende rystede paa Hovedet, „nu ser jeg først, at det ikke er vort Firma disse Rekvizitioner gjælde . . .“

Boghandleren værdigede ham intet Blik men svarede ganske tørt:

„De Ordre jeg giver Dem, har De bare at udføre . . . jeg vil ingen Snak have . . . det er mig . . .“

„Der er Herre og Jer, der er Slaver!“ tilføjede Hr. Veil, da Prin-

cipalen standsede lidt . . . „Naa, lad gaa da! . . . Fyrrerhye Exemplarer af første Del . . .“

I dette Øjeblik blev der banket sagte og meget bestødent paa Døren.

Boghandleren lod, som om denne Banken ikke vedkom ham; Hr. Veil ligesaa, skjønt det gav et Sæt i ham. Iffun den ustyldige Lærling, der sad nærmest ved Døren, vendte Ansigtet om mod denne og gjorde Tilløb til et „Kom ind!“ men stoppede i Tide, da han kom i Tanker om, at Principalen havde forbudt at sige „Kom ind!“ før der var banket to eller tre Gange paa.

Hr. Blaffer havde gode Grunde for dette Forbud; han plejede nemlig at sige: den, der banker to eller tre Gange paa, forlanger sjelden noget af os; men den, der kun banker én Gang og meget stilfærdigt, er enten en Tigger eller en ubekendt Forfatter.

„Har jeg ikke sagt Dem hundrede Gange, at De skal holde Deres Næst, naar der bliver banket paa?“ udbrød Hr. Blaffer, og — som optagen af sit Arbejde — tilføjede Hr. Veil sagte: „Slaveunge . . . Slavedreng!“ . . . Nu bankede det anden Gang og lydeligere end før. Men Boghandleren forholdt sig tavst; Hr. Veil derimod fik et voldsomt Hosteanfald, og Principalen tilkastede ham et gnistrende Blik, da han nu blev nødt til at sige „Kom ind!“

Døren gik op og ind traadte den gamle Mand, vi traf paa Kirkegaarden.

Selvfølgelig havde han taget sin Hat af udenfor; nu stillede han sig spagfærdig op ved Døren, strøg forlegen de hvide Haar bort fra Panden og hilste paa de Tilseendeværende, paa Principalen, paa Kommis'en, ja endog paa Lærlingen.

„Naa, er det Dem, Staiger,“ sagde Boghandleren med en Haandbevægelse mod den indtrædende . . . „ja, sæt Dem ned derhenne ved Kassen, mens jeg læser en Artikel igjennem her i Literaturtidsenden . . . den angaar ogsaa Dem . . .“

Hr. Blaffer betragtede sin Kommis stift, idet han udtalte disse Ord, men Hr. Veil var tilsyneladende aldeles fordybt i sit Arbejde.

Den gamle Mand tog Plads paa Kassen og betragtede Hr. Blaffer med et roligt Blik.

„Gad mig se,“ vedblev Principalen . . . „ja, her er det! . . .“ „Onkel Toms Hytte“ hos Johan Chr. Blaffer . . . nu skal De bare høre . . . „Oversætteren af denne ny Udgave af en gammel Bog er os ganske ubekendt. Hvem er denne Hr. Staiger?“ . . . Naa, det skal indrømmes,“ vedblev Blaffer, „Bebrejdselen gjælder nærmest mig: jeg burde have engageret en eller anden Kandidat til det Arbejde . . . der er jo nok af dem, der er parate, naar det gjælder et anstændigt Honorar . . .“

Disse Ord fik den gamle Mand til at se op . . . der var et smerteligt Udtryk i dette Blik.

„Saa tales der tillige om Mangler, der klæber ved Oversættelsen, men fremfor alt ankes der over den „utilbørlige Langsomhed,“ der karakteriserer Udgivelsen . . . og det har Kritikeren Ret i . . . det gaar utilbørlig langsomt, Hr. Staiger . . .“

„Jeg arbejder Nat og Dag,“ sagde den gamle Mand, „det er jo ogsaa af Bigtighed for mig og min Familie, at jeg fortjener saa meget jeg kan. I den seneste Tid er jeg ganske vist bleven endel forsinket . . . thi, De kan forstaa, Hr. Blaffer, at naar man har Sygdom og Død for Øje i Ens Hjem,

faa har man tidt svært ved at tumle med Slavelivet i en anden Verdensdel . . ."

"Er det Frøken Clara, der er død?" spurgte Hr. Veil deltagende.

"Nej, Gud være lovet!" svarede den gamle . . . "nej, det var min mindste lille Pige . . . et hygeligt lille Barn . . ."

"Naa, faa tak De Deres Gud, at han tog det til sig!" udbrød Blaffer . . . "Børn er en Velsignelse, men ogsaa en Byrde for Folk! . . . Naa, giv mig faa Deres Manuskript . . . Hvad! der mangler jo et Par Aft . . . Herregud! . . . Havde vi bare det Heste færdig endda!" . . .

"Ja, De har Ret!" sagde den gamle med et forlegent Smil, drejede paa sin Hat og rejste sig op . . . "Det vilde jeg ogsaa ønske . . . jeg havde

stølet paa at faa femte Heste færdig tidligere . . . thi min Datter Claras Smule Indtægter er gaaet med forlængst . . . og Begravelsen har kostet mange Penge . . . som jeg faa . . . naar femte Heste . . ."

"Ja, som sagt, jeg vilde ønske femte Heste var færdigt!" afbrød Boghandleren ham . . . "Ja, I Skribenter har det skam godt i Modsatning til os! Vær saa artig, her er Manuskript . . . vel! her er Penge derfor! . . . Har De nogen Anelse om, hvorlænge jeg f. Ex. maa vente paa mine Penge? Det har De nok ikke, kan jeg se . . . to Aar siger jeg Dem . . . to Aar!"

"Men faa faar De ogsaa større Summer ind," htrede Staiger . . . "Der drejer det sig kun om tre, fire Kroner, som jeg om en to, tre Dage igjen har arbejdet af . . . om et lille . . . lille Forstud."

"Nordstjernen" s Romanbibliothek.

„Kom ikke til en Boghandler om Forstud!“ raabte Hr. Blaffer heftig. „Forstud bringer dobbelt Fortrød; for det Første blander man os af for Penge, som vi ikke stylder endnu, og derved gaa vi Glip af Renterne, og for det andet stiller det Forlægger og Forfatter i et spændt Forhold til hinanden. Nej, for Guds Skyld lad os være fri for Forstud!“

„Men i Betragtning af det ringe Honorar, som . . .“

„Hvad behager! Ringes Honorar, siger De? . . . Saavidt jeg ved faar De to Kroner pr. Ark, kalder De det et ringe Honorar? . . . Na, sig mig en Gang,“ vedblev Principalen og vendte sig om til Hr. Beil . . . „sig mig, hvem var det, der skrev os til i Gaar, at han vilde være tilfreds med at faa halvanden Krone Arket? . . . Det var Skam en bekjendt Mand oven i Kjøbet! . . . Na, Beil, se at find hans Brev til os . . .“

„Det kan saamænd ikke nytte noget,“ svarede Kommiss'en rolig, „det er et af den Slags Brevstaber, som De siger, De gemmer i Deres egne Skuffer.“

„Naa . . . ja . . . det er muligt!“ styndte Principalen sig at sige; han frygtede aabenbart for at faa noget endnu mere ubehageligt at høre. „Saa har jeg det vel her henne . . . men . . . det er forresten det samme! Jeg forsikrer Dem for, det var halvanden Krone Arket.“

Hr. Staiger rystede paa Hovedet og sagde stilfærdig:

„Det kan aldrig gaa rigtig til! Saa maa Vedkommende benytte sig af andre Oversættelser . . .“

„Ja . . . det er Skam ogsaa en Kunst, maa De tro!“ vedblev Boghandleren og strøg sig om Næsen med Tommelen og Pegefingeren. „Der hører virkelig noget til af tre Oversættelser at lave en fjerde. Naar man bærer sig snedig ad, mærker Publikum Jngenting og Forlæggeren sparer sine Penge! . . . Nej min kjære Staiger, kom blot ikke til mig om Forstud! Det er en Ting jeg sjelden indlader mig paa, og under ingen Omstændigheder gjør jeg det, naar det drejer sig om noget, der smider saa lidt af sig som Tilfældet er med denne usalige Bog.“

Den gode Mand talte med Overbevisningens Varme, eftersom han paa sin første Kommiss' Ansigt troede at læse, at denne — hvad der skete meget sjelden — var af samme Mening som han selv.

Hr. Beil havde trukket Njenbrynene op og estertænkstomt bøjet sit Hoved til den ene Side; lidt efter sagde han med en Stemme, der var præget af stor Ro og inderlig Overbevisning: „Ja min gode Hr. Staiger, denne Gang har Hr. Blaffer virkelig fuldkommen Ret. Sagen er jo den, at De ønsker et Forstud? . . . Naa, og i hvad Hensigt? Rimeligvis for at faa Midler til at kjøbe Brød, eftersom De og Deres Familie lider Mangel; endvidere for at kunne bestribde Begravelsesomkostningerne, eftersom disse — særlig for fattige Folk — andrager en hel Sum . . . naa, har jeg ikke Ret? Var det ikke dertil, De vilde bruge Forstudet?“

Den gamle smilte sørgmodigt og nikkede med Hovedet.

„Men Hr. Blaffer nægter Dem dette Forstud, omdendstjont det kun drejer sig om nogle lumpyne Kroner. De maa jo kunne indse, at Hr. Blaffer ikke kan handle anderledes, end han gjør, ihvorvel han er en hæderlig og bundrettsfassen Mand. Lad os betragte det Hele. De skal oversætte en Bog for ham og denne Bog handler om allehaande Lidelser, som en vis Klasse Mennekter, man kalder Slaver, gennemgaar. I denne Bog forekommer Sult, Tørst, Kulde og Nød, frysende og ihjelsfrosne Børn . . . og mange lignende

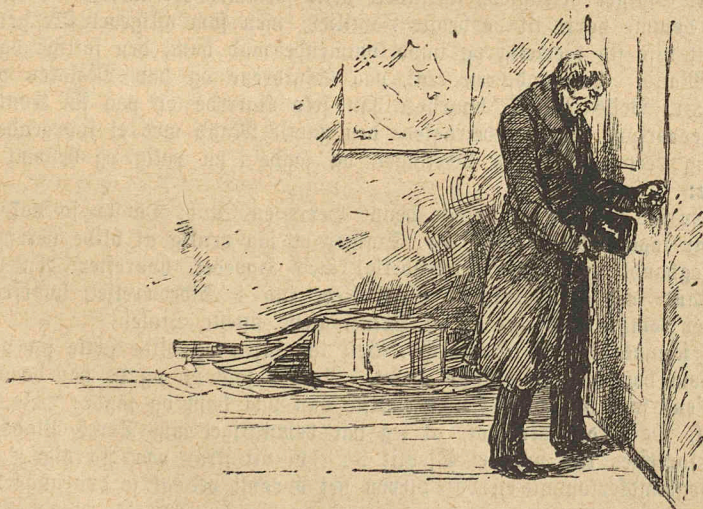
rare Ting! . . . Men jeg kan godt forstaa, det vilde have faldet Dem besværligt at gjengive alt dette i de rette Udtryk og at anslaa den rette Tone, dersom ikke Hr. Blaffer havde været saa elskværdig og saa imødekommende at give Dem Lejlighed til at opleve alle disse rare Ting og ad praktisk Vej erfare, hvorledes man i saa Tilfælde føler og tænker. Se, min gode Staiger, dette er ene og alene Marsagen til, at Hr. Blaffer nægter Dem Forstudet. —

De sidder og fryser der hjemme . . . De sulter ogsaa saadan lidt . . . haade De og Børnene . . . og . . . Alt i Alt . . . er De derved ganske fortræffelig udrustet til at levere en sand og paalidelig Oversættelse for det bekendte gode Firma Johan Christian Blaffer & Comp. . . . Det er saa ganske ligesom, synes jeg!" . . .

Hr. Veil slog med et vældigt Alast sin Hovedbog i, rutschede ned af Kontorstolen og stillede sig hen foran et usjelt lille Hjørnespejl for at sno sin Knebelbart ud i en Spids, hvorefter han skyndsomt forlod Bærelset.

Det havde i Begyndelsen ikke staaet rigtig klart for Hr. Blaffer, hvor hans Kommiss egentlig vilde hen med denne Tale. Ja, Indledningen havde vundet hans fulde Bifald, hvilket han tilkjendegav ved gjentagende at nikke med Hovedet. Men disse Smaanit hørte pludselig op, Næsen løftede sig truende i Vejret, de aftegraa Dine Skjød Lyn paa Lyn og Fingrene ligesom ledte efter en eller anden tung Gjenstand, der kunde være passende til at smækkes i Hovedet paa ham derovre paa den anden Side af Pulten! Men Hr. Blaffer betvang sig, som det sømmer sig en Mand, drog Vejret og gjorde kun en foragtelig Haandbevægelse mod Hr. Veil, der stod henne foran Spejlet.

Under hele denne lange Tale havde den gamle Mand staaet og drejet paa sin Hat, og kun en eneste Gang havde han set op paa Kommiss'en. Men dette Blik, han da tilfaste ham, var venligt og fuldt af Taknemmelighed. Da Hr. Veil var færdig, lod Staiger ogsaa til at være saa temmelig fattet i sin Skjæbne; han trak sig et Par Skridt tilbage for at gaa ud af Døren, da i det samme denne blev stødt saa rask op udefra, at Staiger nær var bleven trykket ind mod Væggen.

Trettende Kapitel.

Om Oversættelser.

Den unge Mand, der aabnede Døren, var Maleren Arthur, som vi allerede kjende lidt til. Da han saa, at Hr. Blaffer sad paa sin Kontorstol, tog han sin Hat af og traadte indensfor.

„Na, er det Dem, min kjære gode Ven!“ raabte Principalen og var med et Sæt nede af Stolen for med fremrakke Hænder at gaa den Indtrædende i Møde. „Det kan jeg lide, De er præcis . . . lige paa Slaget . . . saadan skal det være! Kom . . . skal vi gaa ind i min Dagligstue?“

Den unge Mand gjengjældte temmelig hastig Principalens varme Haandtryk og svarede:

„Nej, lad os kun blive her i Forretningslokalet . . . det er dog i Forretningsanliggender jeg kommer.“ Med disse Ord lagde han Handsker og Hat fra sig, og først da han derefter vendte sig om, opdagede han den gamle, der var i Begreb med at gaa. Hr. Blaffer blev nødt til at præsentere de to Herrer for hinanden. „Hr. Staiger . . . en af mine Oversættere, — Hr. Grichsen, en af vore talentsfuldeste og mest lovende unge Malere, der har vist os den Velbillie at ville illustrere vort ringe Værk.“

Arthur ryttede utaalmelig paa Hovedet, dog vist nærmest for at skjule sin Forlegenhed. Han kjendte meget godt den gamle Mand, der stod foran ham; han bebrejdede sig ofte, at han aldrig havde set Faderen til den unge Danserinde, han var indtaget i; derfor var han strax lidt forlegen ved pludselig at støde sammen med ham her men rakte ham dog venlig Haanden og sagde:

„Det glæder mig meget at gjøre Deres Bekjendtskab og sjønt jeg formoder, De var i Færd med at gaa herfra, maa jeg bede Dem blive et Øjeblik endnu, da Deres Nærværelse i denne Sag er mig af Bigtighed.“

Hr. Staiger betragtede forundret dette fremmede Menneske, der efter det Ydre at dømme hørte til de bedste Familier, men som alligevel ikke generede sig for at vise sig hjertelig og imødekommende mod ham, den fattige og ubekjendte Mand. Boghandleren trak paa Skuldrene og bad Maleren om at indtage Hr. Beils Plads, hvorhos han selv klatrede op paa sin Kontorstol igjen ligeoverfor. Arthur betragtede den gamle Mand med et spørgende Blik, vendte sig derpaa om mod Lærlingen og sagde i en rolig og bestemt Tone til denne:

„Er De saa god at bringe denne Herre en Stol; De ser jo nok, at vi andre har taget Plads, og at Hr. Staiger er saa venlig at blive her.“

Boghandleren nikkede fortrydeligt med Hovedet, hvorefter den blonde unge Mand med et umærkeligt Smil ilede ind i Sideværelset, hvorfra han strax efter kom tilbage med en af Principalens fineste Stole.

I samme Øjeblik traadte Hr. Beil ind igjen og vilde sætte sig paa sin Plads, som han imidlertid fandt besat. Arthur saa' op og da han bemærkede Kommiss'en, som han godt kjendte, hilste han paa ham og sagde: „Ja, kjære Hr. Beil, De undskylder nok, at jeg har bemægtiget mig Deres Plads . . . det skal forresten kun være et Øjeblik . . . vi vil strax være færdige.“

Boghandlerkommiss'en var bleven hel oprømt ved at se den unge Maler

og for første Gang i Dag sløj et Smil over hans Træt. Han gik raskt hen imod Arthur og sagde:

„Na, er det Dem! Det glæder mig at se Dem! . . . Na, vent lidt, jeg ser, De sidder med en Blyant i Haanden . . . nu skal jeg bringe Dem et Ark hvidt Papir . . . ellers kunde De let igjen gaa hen og bemale min Hovedbog med Snirkler og Sving . . .“

Arthur smilede. Boghandleren udbød utaalmelig:

„Naa, lad os nu komme til Sagen . . . Er De saa god at lade os have No, Hr. Veil! Og vær saa venlig at passe paa, at den dovne Slynge der henne bestiller noget, jeg synes ingen Vegne han kommer med den Indpaa-ning! . . .“ Saa vendte han sig om imod den gamle Mand og vedblev: „Naa Hr. Staiger, ja da De nu er her med det samme, var det mig kjært, om De vilde give Deres Besky med i Laget. Hr. Erichsen har altsaa med vanlig Elfskærdighed paataget sig at levere os en Række Illustrationer . . . fortræffelige Illustrationer . . . til den ny Udgave af „Onkel Toms Hytte.“ Jeg foretrakker nemlig Originaltegninger istedetfor at tage de engelske.“

Medens Hr. Blaffer holdt denne Tale med behørig Salvelse, sad han og saa' saa inderlig trostydlig og ærlig ud, at Arthur maatte give efter for Vinsten til i hurtige Omrids at tegne ham af paa Papiret.

„Naa, hvad mener De saa?“ vedblev Boghandleren, „skal vi give Billedet til hvert Hefte, saa bliver det otte pr. Bind, eller skal vi lade det være nok med at give et for hverandet Hefte? Hvad mener Hr. Staiger herom?“

„Det vilde maaske være temmelig dyrt at illustrere hvert Hefte?“ sagde Staiger lidt ængstelig.

„Na, Hr. Blaffer er ikke den Mand, der bryder sig om, hvad det koster, naar kun Arbejdet er godt,“ ytrede den unge Mand.

„Nej . . . saamænd!“ sagde Principalen tøvende . . . „men alligevel . . . det bliver Stam en dyr Historie med alle de Træsnit . . .“

„Na . . . Tegningerne har De jo omtrent gratis,“ henkastede Maleren let, „da De bad mig om dem, gik jeg jo ind paa at levere dem for en Bagatel, eftersom jeg gjerne vilde forsøge mig i den Genre.“

„Ja . . . ja,“ lo Boghandleren saa smaat, „jeg ved nok, hvad de Herrer Kunstnere forstaar ved „en Bagatel“! . . . Naa lad gaa da! Jeg tager det ikke saa nøje, saa lader vi altsaa følge et Billede med hvert Hefte . . . og saa vil De altsaa tegne mig dem paa Træ strax?“

Arthur nikkede.

„Dermed er den Sag afgjort!“ sagde Hr. Blaffer; saa henvendte han sig til den gamle Mand og vedblev: „Ja saa tror jeg, vi er færdig for i Dag; naar De bringer mig Manuskriptet til femte Hefte, skal Deres Onske blive opfyldt . . . Farvel Hr. Staiger!“

„Na, vent et Øjeblik“, sagde Maleren, dog uden at se op fra Papiret . . . „jeg vilde meget gjerne tale et Par Ord med Hr. Staiger angaaende Billederne. Det er dog vist ikke værd vi illustrerer de samme Scener som den engelske Original, vel, Hr. Blaffer?“

„Nej helst noget helt nyt,“ svarede denne. „Men . . . er det nødvendigt . . . saa vil Hr. Staiger vist gjerne komme hjem til Dem . . .“

„Ja, naar Hr. Erichsen blot vil fige mig, naar det er ham belejligt,“ sagde den gamle; men Hr. Erichsen udbød hastig, mens han dog bøjede sig dybere endnu ned over Papiret, der laa foran ham:

„Nej, Bevares! De maa paa ingen Maade spille Deres Tid med at opsoge mig . . . jeg er vanskelig at træffe . . . vi Kunstnere er meget paa Farten, ved De nok . . . Dersom Hr. Staiger derimod vil give mig sin Adresse og sige mig, naar jeg kan træffe ham . . . saa skal jeg med den største Fornøjelse begive mig derhen . . .“

„Det er for stor en Vre, De der beviser mig, Hr. Erichsen,“ sagde den gamle Mand, „jeg har lidt affides . . . og lidt højt til Bejrs . . . Bjællegade Nr. 40, fjerde Sal . . . jeg er for det meste hjemme hele Dagen . . . maaske med Undtagelse af mellem tolv og et, naar jeg har spist til Middag . . .“

„Bjællegade Nr. 40 . . . det skal jeg mærke mig,“ sagde Maleren og noterede det.

Under denne Samtale var Hr. Weil traadt hen til Pulten, ved hvilken Arthur sad, og mens han lod, som om han betragtede dennes Tegning, saa han sit Snit til at stifte en lille Seddel hen til ham, hvorpaa der var skrevet de Ord: „Forhør Dem — ligesom tilfældig — om hvad Pris, der bydes for Oversættelser.“

Staiger nærmede sig Døren for at gaa. Saa udbrod Maleren i en rolig og ganske ligegyldig Tone:

„Mens vi taler om Oversættelser . . . det maa jo være noget, der betaler sig godt? Der behøves ingen Forstudier dertil, det er ret beset kun Afskriverarbejde, for hvilket der erlægges et godt Honorar; det maa jo være en god Fortjeneste, ikke sandt, Hr. Staiger?“

Det var imidlertid Boghandleren, der faldt ham i Talen og tillod sig at besvare hans Spørgsmaal med et „aa ja, naar man er flittig og Arbejdet gaar raft fra Haanden, saa . . .“

„Vilde det være nærvist at spørge om, hvad der f. Ex. tjenes paa Arket af en Bog som „Onkel Toms Hytte“?“

Dette Spørgsmaal kom aabenbart Hr. Blaffer meget ubelejligt; han rynkede sine Bryn, og saa helt bister ud; Hr. Staiger slog sine Øjne ned, Hr. Weil smilte over hele Ansigtet, og Lærlingen spærrede af Forundring og Glæde Munden op paa vid Gab!

„Ja, det er vanskeligt at sige,“ tog Boghandleren saa efter en længere Pause til Orde igjen, „som jeg sagde før, naar det gaar raft fra Haanden, kan det være ganske indbringende . . .“

„Altsaa,“ vedblev Arthur med uforstyrrelig Ro, mens han atter fængslede Principalens højt forfjamstede Træk til Papiret, „altsaa gjælder det om, hvor hurtig man kan skrive saadan et Ark . . . De, Hr. Staiger, er vistnok et Exemplar af Flid og Udholdenhed . . . lad os en Gang høre, hvormeget De kan rappe af Dem om Dagen?“

Den Uds purgte vidste ikke, hvad han skulde svare hertil, eller om han i det Hele taget skulde besvare Malerens Spørgsmaal. Han stævede hen paa Boghandleren, der i stor Utaalmodighed stod og bankede i Bordet med en Lineal, og hen efter Hr. Weil, der gav ham sit Bifald tilfjende ved paa saa utvetydig og eftertrykkelig en Maade at nikke til ham, at den gamle Mand uvilkaarlig kom til at smile derved.

„Naa, hvormeget mener De saa . . .?“ spurgte Maleren igjen.

„Ja . . . ser De . . . Det er jo egentlig . . . som Hr. Blaffer meget rigtig siger . . . afhængig af . . . om . . .“

„Na, hvad kan det interessere Dem at vide?“ tog Boghandleren nu

hastig til Orde . . . "Vær saa god at gaa med ind i Dagligstuen, saa kan vi indgaa en Kontrakt om Tegningerne . . . og saa skal jeg saameend gjerne . . . om De har Lyst . . . oplyse Dem om . . . det andet ogsaa . . ."

"Nej, lad nu Hr. Staiger selv," vedblev Arthur i sin sædvanlige rolige Tone, "vi to kjender jo hinanden, min gode Hr. Blaffer. Naar De i Forretningsanliggender kommer hjem til Fader, ved jeg, at De faar al den Oplysning De onsker Dem . . ."

Det var et lille Hip til Boghandleren, der sædvanligvis, naar han gav Møde, enten for at omsætte Bøger eller for at afhænde fremmede Papirer, var ubesteden nok til at forlange sig Korrespondancerne forelagt, naar han derved kunde spare, om det var albrig saa lidt.

"Naa . . . ?" vedblev Maleren.

"Ja, i Almindelighed staar jeg op Klokken fire om Morgenene," sagde den gamle, "gjør Jld paa og rykker mit Bord hen til Ovnen; naar jeg saa, efter . . . en eller anden huslig Gjerning . . . bliver i Stand dertil, tager jeg fat paa Skriveriet. Men for jeg staar op, læser jeg gjerne et Par Rapsitler af Bogen igjennem for at være fortrolig med, hvad der gaar for sig. Saa sidder jeg stot ved mit Arbejde, indtil Børnene kommer op . . . og . . . forlanger deres Frokost . . ."

Det var med et trist Smil han sagde dette.

"Det er imidlertid ikke min Sag," vedblev han, "thi det sørger min ældste Datter Clara for. Men de fem Timer fra fire til ni er de vigtigste for mig; ved den Tid — omtrent Kl. ni — gaar Clara bort, og saa bliver jeg hyppig forstyrret af de Smaa, som jeg nu er ene om at passe. Klokken tolv maa jeg se at have godt Fyr paa, da Clara saa kommer hjem for at labe Mad til os. Efter at vi saa har spist, hviler jeg mig lidt, eller gaar en Tur, og saa kiler jeg paa igjen til Klokken ti, elleve."

"Og hvormeget kan De saa oversætte paa denne lange Dag?" spurgte Maleren deltagende.

"Aa, naar jeg er godt oplagt, et helt Ark," svarede Staiger. "Og sexten Sider som disse . . . med tæt Tryk . . . er egentlig ikke saa ganske lidt, maa Hr. Grichsen tro!"

"Aa nej . . . det tror jeg gjerne," sagde Arthur med et Suk. "Gode Gud! Hvordan mon vi Kunstnere, der er vant til Friluftsliv hele Dagen igjennem, vilde finde os i at sidde saa mange Timer bøjet over Papiret for at tumle med to Sprog paa en Gang! Jeg er vis paa, at jeg holdt det ikke ud i én Time! . . . Naa, men saa efter flere Dages anstrengt Arbejde, kan De da naturligvis have fortjent saa meget, at De har Naad til at hvile Dem en god Stund og kan lægge lidt til Side til Børnene?" vedblev Arthur ubarmhjertig.

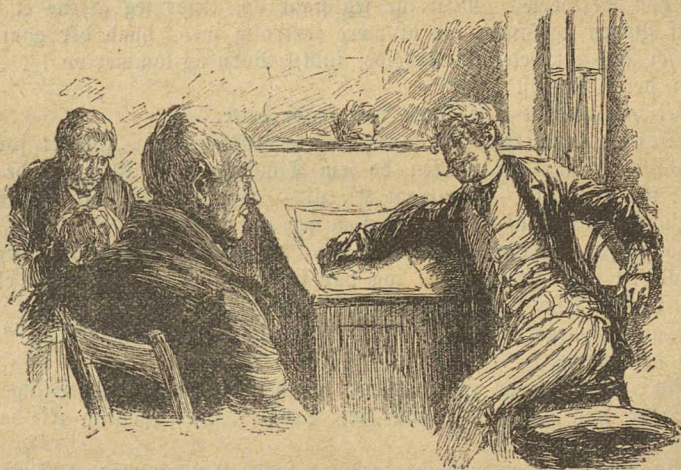
Hr. Blaffer var øjensynlig meget ilde ved det under denne Samtale; han sad og rokkede frem og tilbage paa Stolen, trommede med Fingrene i Bordet, saa' sig om, snart til Højre, snart til Venstre, trak og sled i den stakkels ustyldige Næse, der ellers var lang nok i Forvejen og udbrod endelig, idet han — forresten paa en lidt kluntet Maade — søgte at drive hen paa det:

"Ja, hvad skal man sige, kjære Ven! Arbejde maa vi jo allesammen, baade De og jeg og de fleste Mennesker . . . og selv om ogsaa en hel Del af os maa tage strengere fat end andre, saa lever de jo da ligesuldt i en velordnet og civiliseret Stat, der beskytter deres Ejendele, deres Kone og deres Børn mod den raa Magt. — Det maa vi virkelig ogsaa tage med i Betragt-

ningen; man maa være tilfreds med sin Skjæbne, man maa altid have or
Dje, hvormange Tusinde Menneſter, der har det meget værre, end vi ſelv,
hvor utallige mange, der lever et ſandt Slaveliv, mod hvilket alle vore Kvaler
er for intet at regne. Læs en Gang denne Bog. Hine Slaver lider ganſke
viſt ikke Mangel, rent materielt ſet, de ſaar rigelig Spiſe og Drikke, og de
ſaar Lov til at more ſig af og til. Men netop i denne Behandlingsmaade
ligger det oprørende, thi Plantageejeren behandler dem kun godt for at de
ikke — ſom andre Handelsvarer — ſkulle ſynke i Pris . . . Se, det var den
materielle Side af Sagen; betragter vi under Læsningen af diſſe fortrinlige
Heſter . . ."

"Hos Johan Chriſtian Blaſſer & Comp.," indſkjød Veil ſagte.]

"Turde jeg" maatte bede Dem, om De vilde være ſaa venlig at holde
Deres Mund," ſagde Principalen arrigt og vendte ſig halvt om imod Kom-
mis'en; ſaa vedblev han roligt: „altsaa . . . betragter vi Sagens anden

. . . Sagens Skyggeside, ſaa ſer vi, at det helligſte, Menneſtens beſidder, nem-
lig Familiebaandet, agtes meget ringe derovre; Fader og Moder ſtilles ad
og Børnene ſaar Pidsken at føle!"

"Noget lignende kan ogſaa ſee hos os," ſagde den gamle Mand alvorligt,
„men her er det rigtigt nok Gult og Rød og alſtens Glendighed, der ſtiller
Familien ad, og jeg gad egentlig vide, om den ſorte Moder har det værre
end den hvide, der er nødt til at ſende ſit Barn ud at tigge og ſom ofte ſaar
at ſe, hvorledes det ſenere havner i Laſten . . ."

"Ala ja," udbød Arthur, der lige var bleven færdig med at tegne Bog-
handleren af, „men . . . vi er komne bort fra vort Udgangspunkt . . . ſig
mig en Gang, gode Staiger, hvad kan De nu tjene ved at overſætte ſaadant
et Ark?"

„Honoraret er henved et Par Kroner . . ."

"Et Par Kroner?" gjentog Arthur, ſom om han havde hørt fejl . . .
„et Par Kroner for fjorten Timers aandelig anſtrengende Arbejde? Et Ar-
bejde, De ikke vil kunne udføre, naar Manden ſvigter Dem efter Ugers og

Dages ihærdig Anspændelse? Et Honorar, for hvilket De ikke har Raad til, som vi andre, at holde Raft paa Søn- og Helligdage? . . ."

"Jeg er i saa Henseende ikke værre faren end Tusinder og atter Tusinder af mine Medmennesker . . . og jeg har dog den Fordeel fremfor mange af disse, at jeg — i hvad Slags Vejr det end er — kan have Tag over Hovedet, mens jeg arbejder for mit Brød."

"Ja, hvad det angaar, ved jeg nok, at vore Arbejdere ofte lever under sorgeligere Vilkaar . . . at selv Slaverne derovre har det mangen Gang bedre end dem . . . Men alligevel er det kummerligt nok! . . . Og saa indforstriver vi disse Skilbringer, som Hr. Staiger her oversætter og jeg illustrerer, naar vi dog lige for vore Dine har Exempler, der ikke give hine noget som helst efter . . ."

Hr. Blaffer var bleven mer og mer urolig, og da Arthur bemærkede det, afbrød han sig selv: "Na Hr. Blaffer gaar De med ind i Sideværelset, jeg vilde gjerne meddele Dem mine Betingelser for Illustrationerne . . ." og da Hr. Staiger igjen vilde fjerne sig, vendte Arthur sig imod ham og sagde, idet Blaffer førte ham ind i det andet Værelse: "Na, De venter nok lidt endnu . . . saa kan vi søges ad herfra . . ."

Hvad de tvende Herrer talte om der inde, vide vi ikke, men da Blaffer kom tilbage, fulgt af Arthur, gik han hen til Staiger og sagde til ham med et meget tvungent Smil: "Jeg er kommen i Tanke om, De kan saa det Forbud, De ønskede . . . jeg er altid vant til at tænke mig godt om, før jeg løber til og handler . . . og dersom Deres Oversættelse, som iøvrigt ikke er saa fejl endda, gaar godt af, hvad der vil vise sig i de nærmeste Maanedes . . . eller . . ." rettede han sig formodentlig et betydningsfuldt Blik fra den unge Maler . . . "eller de nærmeste Uger . . . saa skal jeg ikke være uwillig til at forhøje Deres Honorar . . . nu kan vi se Tiden an!"

Aldrig saasnart var Arthur og Staiger ude af Døren, før Blaffer drog et befriende Suk, tog sit Overtøj paa og begav sig — efter Sædvane ved Middagstid — ud i Byen. Blaffer var Ungkarl og det vilde maaske have været for meget at forlange, at han skulde lade sig nøje med den samme Koft, som blev Hr. Weil og Lærlingen til Del i hans Hus.

Lærlingen stirrede ud af Vinduet efter Principalen; Weil tog det Papir, som Arthur havde kradsat sine Figurer op paa. "Ja ganske rigtig!" udbrød han . . . "Blaffer som Slavehandler . . . det er ham op af Dage, som han staar og gaar . . . og mig har Skjælmen tegnet af som Onkel Tom . . . og vil De bare se, dette Krimskrams dér i Hjørnet, med de stjerne Ben og det trefantede Hoved . . . det har en meget mistænkelig Lighed med Dem, min gode . . . Anton."

Lærlingen var slet ikke oplagt til at finde dette morsomt. Han saa' meget traurig ud og sagde med et dybt Suk: "De ved jo nok, jeg hedder August og ikke Anton . . . sig mig . . . lagde De Mærke til Hr. Erichsen?"

Weil betragtede ham spørgende; saa vedblev han:

"Ja, er det ikke et overmaade pænt Menneske? Saa elegant klædt og saa beleven i hele sin Opførsel og saa dannet, som han er! . . . Naar jeg sammenligner ham med en af os andre . . ."

"Af os andre?" udbrød Kommiss'en meget fornærmet og drejede ved sin Knebelbart . . . "Hvad behager? . . . Naa, jeg skulde mene, jeg kunde ogsaa nok lade mig se, hvor det skulde være . . . og naar De passer Deres

Bogpaffer godt, og Hr. Blaffer en Gang dør og testamenterer sin Geschäft til Dem . . . saa kan De maaſte ogſaa opnaa at anlægge Handſter og Paletot."

"Na, man kan ikke ſaa et alvorligt Ord ud af Dem i Dag."

"Det er Pinedød mit ramme Alvor! Naar jeg en Gang kommer paa min rette Hylde . . . den findes rigtignok ikke i nogen Boghandlerbutik . . . ſaa ſkal De bare ſe Døjer!"

"Havde jeg blot lært noget . . . jeg havde gode Anlæg i Skolen," blev Auguſt ved . . . "jeg kunde være bleven til noget ſom Tegner eller Maler . . ."

"Ja den Jerimiade har jeg hørt ſaa tidt . . . men Hr. Blaffer ſørger vel nok for Deres og for Deres Søſters Uddannelse . . . ſig mig, hvor nær er De i Slægt med ham?"

"Vi er egentlig ikke i Slægt med ham . . . han var en Ven af min Fader . . ."

"Og da Deres Moder døde" afbrød Weil ham, "havde vor hæderlige Principal — Gud lade ham længe leve! — en Del Forbringer paa hende . . . og da hun Jøngenting havde, kom hun ſelv tilligemed ſin Datter Marie og Dem i Huſet hos Blaffers; og Maries Formue blev anvendt til at opdrage og opføde Jer for; ſaadan man ſiger i alt Falb. Siden ſaa blev De Lærling her . . . og Marie . . . Marie . . ." gjentog han med et blødere Tonefald . . . "Marie gjør nu Opvartning her ſom Tjenestepige! . . ." Weil gjorde imidlertid hurtigt Vold paa ſig og vedblev ſtæmtende: "Nu har jeg nok af det; Klokken er over tolv! Nu ſkal jeg for en Gangs Skyld inſpicere i Kjøkkenet."

Saa tog han ſin ſorte Kjøle paa, ordnede ved ſin Frisur og ved ſit Skjæg og gik derpaa ind i Sideværelſet, hvorfra man hørte Raſlen med Tallerkener.

Der inde opholdt Lærlingens Søſter, Marie, fig. Det var en ung, attenaarig Pige, ſin af Væxt, rank og ſlank, med ſmaa Hænder og Fødder, et friſt rundt Anſigt, der ombølgedes af en Strøm af blonde Haar — alt i alt med et Udſeende, der albeles ikke harmonerede med den tarvelige Klæde- dragt. Der var i Modſætning til Broderen Auguſts bløde, kvindeagtige Gemyt til ſine Tider noget friſt, ja næſten trodsigt over denne unge Pige.

Hr. Blaffer behandlede hende højt forſkjellig: ſnart var han venlig og indſmiggende imod hende — undertiden endog vel meget, ſagde Weil —, ſnart betragtede han hende ſom en af ſine lavest underordnede og ſtraffede hende for den ubetydeligſte Forſeelfe. Sagen var nok den, at hun, der ellers over for alle andre var Venligheden ſelv, ikke viſte ſig imødekommende nok overfor, og ikke en Gang lagde Skjul paa ſin Uvillie imod ſin Herre og Meſter, hvorfor denne kaldte hende en utaknemmelig Stabning, en gjenstribig Slavinde. Naar han i ſin Tid havde forſøgt at indvirke paa hende ved Mildhed og Kjærlighed, havde hun været rent utaaſelig, hvorimod hun, naar han — med eller uden Anledning — var allerværſt imod hende, kunde le og ſpøge. Principalen havde ofte foreholdt hende hendes Opførelſe, uden at tage ſig i Agt for, om Weil var indenfor Hørevidde, og Weil var meget ofte indenfor Hørevidde, thi han, der var forelſket i den unge Pige, gik i ſtadig Angſt for, at det en ſkøn Dag ſkulde komme til fuldstændigt Brud mellem Hr. Blaffer og Marie.

I nogle Dage havde der imidlertid herſket Blidſtille i det Blafferſke Huſ, denne Sag angaaende. Principalen havde været paafaldende mild overfor Marie, ja han havde endog ladet Dyringer falde om, at det dog maaſte var

meest passende at fæste en virkelig Tjenestepige til at forrette det grovere Arbejde. Disse Ytringer havde givet Beil nok at tænke paa, saameget mere som den unge Pige nu kjendeligt undveg ham, ofte sank hen i dybe Tanker og langt fra var saa munter som tilforn. Rommis'en elskede hende, men han var ingenlunde vis paa at finde Gjenkjærlighed, og da Marie var utilgængelig for alle hans Tilnærmelser, begyndte han halvt om halvt at tro og frygte for, at en eller anden driftig Ugersvend havde sneget sig ind i hendes Hjerte og taget hendes Tanker fangen.

Nu i Dag havde hun som sædvanlig dækket Bord til sin Broder, Rommis'en og sig selv; Maaltidet forløb i dybeste Tavshed; August sad og hang med Ræbet, Beil var slet ikke oplagt til Spas, og naar han en Gang imellem rev en tarvelig Vittighed af sig, bevirkede det kun, at den unge Pige, der saa at sige ikke rørte sin Tallerken, fo'r sammen, saa' sig omkring og smilte tvungent.

Fjortende Kapitel.

Huslige Scener.

Den højadelige Stiftsdame, hvis Begravelse vi omtalte i et af de forrige Kapitler, havde været et af disse sygelige Væsenes, om hvem man — med et medlidende Skuldertræk — Dag for Dag siger: „Herregud, saa hun lever endnu?“ et Spørgsmaal, der stadig besvares med et smilende: „Ja, hun lever endnu.“

Hun havde være meget fornem og meget stolt, men fattige og Trængende var hun ikke uberebwillig til at række en hjælpende Haand, i Særdeleshed rigtignok naar hun derved kunde opnaa at blive lovpriist i Bladene.

En meget lang og meget pragtfuld Række Kjøretøjer — tilhørende Brinser, Ministre, Embedsmænd og rige Borgere — havde fulgt hende til Kirkegaarden; bagefter Bognene, der selvfølgelig vare tomme, saa's en stor Procession af Jødgængere af alle Stænder; med afmaalte Trin, med nedslagne Blik og den ene Haand stukken ind paa Brystet skred de langsomt fremad, mens de i dæmpede Toner naturligtvis sang en Lovsang over den Afdøde. Hændte det, at der taltes om andre Ting, saa gav man sig dog Udseende af, som om man med alle sine Tanker var nærværende ved den sørgelige Hænding og saadanne Emner som f. Ex. en Process, et Advancement, Prisen paa

Bomuld og Ost afhandlede med behørig Salvelse, med rynkede Bryn, med alvorssfulde Miner og med en højtidelig og værdig Nissen med Hovedet.

Alf alle de mange Menneſter ville vi ſærligt mærke os tre. Den ene var en velnæret ældre Herre med en ſtately, omfangsrig Overtrop, der i Tidens Løb havde thyget ſaa ſvært paa Underſaatterne at diſſe havde givet efter for Vægten og krummet ſig; han havde et rundt, ganſte velvilligt Anfigt, ſom han, navnlig naar han hilſte, aabenbart anſtrengte ſig for at give et værdigt og gravitetiſt Udſeende. Der var i hans Træt en Blanding af Alvor og Spøg, hidrørende fra de rynkede Bryn i Forbindelſe med det godmodige Smil, han ikke var i Stand til at udbiſſe. Han gif imellem to andre Herrer; de kunde vel være nogle og tredive Aar; den ene var blond, havde aabne Træt og et ganſte tænkſomt Blik, den anden havde mørkt Haar og Stjæg og Briller paa Næſen, bag hvilte et Par ſtiffende Øjne ſtirrede paa Gn.

"Jeg ſiger Jer," bemærkede den gamle Herre og tog ſig en Pris, "den afdøde Stiftsdame var en overmaade reſpektabel Kvinde. Hun var godgjørende, og hun var nedladende, ſiger jeg, . . . hun, en fornem Baroneſſe! . . . Var hun ikke ſaa . . . ſaa venſtabelig . . . ſaa virkelig venſtabelig hver Gang hun beſøgte min Kone . . ."

"Ja . . . men hvad var Anledningen til diſſe Beſøg?" ſpurgte den bebrillede Herre i en æggende Tone.

"Den bedſte og ædleſte," vedblev den gamle ivrigt. "Hun foranſtaltede Indſamling til fattige Pigers Udflyr og til Underſtøttelſe af trængende gamle. . ."

"Fyldebøtter!"

"Hvad . . . for . . . Noget!" udbød den gamle og lod, ſom om han havde hørt fejl; ſaa vedblev han: "Forreſten var hun, overalt, hvor vi traf hende, Elſtværdigheden ſelv . . ."

"Ja ſaamaend," henkaſtede den anden . . . "hun holdt meget af os . . . og af vor Kaſſe . . . hun nedlod ſig ganſte viſt gjerne til at gaa ned ad Trappen til os . . . men vilde vi op til hende, fandt vi Døren lukket . . ."

"Selvfølgelig!" ſvarede den gamle, "Rang og Stand maa reſpekteres . . . ligesaa hjemme hos os . . . det er min Stolthed . . ."

"Og Mama's!" indſtød den blonde lidt vemodigt.

"Kun Skade, at Arthur ikke har profiteret meget af Mama's Grundſætninger," ſagde han med Brillerne.

"Arthur er deſværre Kunſtner," ſagde den gamle; "han kommer i Berøring med Folk, der næppe har nogen god Indflydelse paa ham. Men . . ."

"At du dog ikke kan lade være med diſſe Stiklerier, Alfons!" ſagde den blonde Herre . . . "det bliver utaalelig i Længden . . . jeg vilde nødigt være din Kone."

"Og jeg nødigt din Kones Mand!" gjensvarede Alfons med et højt ubehageligt Smil.

Den blonde bed ſig i Læben og fortrak Munden til et ſmerteligt Smil; ſaa rakte han den ældre Herre Haanden og ſagde: "Farvel Fader, jeg gaar hjem et Øjeblik . . . jeg ſkal nok komme hen ſiden."

Faderen havde ikke ret opfanget de ſidſte Replikker, da han var kommen lidt foran de to Herrer; ved Eduards direkte Genvendelſe til ham, ſtandsede han og ſvarede: "Ja, glem nu ikke at komme til Middag, I er jo indbudte, ved du."

Saa gif han videre med den bebrillede Herre, hans Svigersøn, medens

den anden, hans virkelige Søn, højede til Venstre op mod et højt Hus, hvis Stueetage han beboede.

Det var, som vi vide, Vinter og temmelig koldt. Paa selve Trappen op til Huset sad en lille treaars Pige, klædt i en elegant, men tynd Dragt, og saa' meget forfrosen ud.

Den unge Mand traadte hen til Barnet, løstede det op og sagde: „Hvad bestiller du her, Anna? Hvorfor er du ikke oppe i Varmen? Hvor er Dskar?“

Den lille Pige smilede til Faderen og svarede: „Dorene stod aabne . . . Dskar og jeg fulgtes ad herved, men nu løb han hen om Hjørnet . . .“

„Og Moder?“

„Hende har jeg ikke set længe.“

Eduard tog Barnet paa sin Arm og begav sig hastig op i Huset. En bred Glasdør, der fra Trappen førte op paa Gangen, stod helt aaben. Til venstre i Gangen laa Kjøkkenet og Barneværelset og fra det sidste lød der højroftet Batter.

Han aabnede raft den Dør bag hvilken det gik saa lystigt til, og blev Vidne til en ganske aparte Scene. Hele Tjenerstabet, Koffepigen, Stuepigen og Barnepigen, stod og holdt en meget livlig Faddersladder og lod imens Børnene skjotte sig selv.

Man havde ikke kunnet fortænke Faderen i, om han i dette Øjeblik og paa en vis til Hensigten svarende Maade havde betjent sig af sin Spadsjeres stof, men han betvang sig og spurgte med alvorlig og fast Stemme: „Hvor er Børnene?“

Rapne havde de tre Damer faaet Øje paa Herren, før de med en aldeles fabelagtig Hastighed og Landsnærværelse havde grebet et eller andet, hvormed de fyslede. Koffepigen lød, som om hun var optaget af Regnskabsbogen, Stuepigen foer med Forklædet let hen over Bordet og den samvittighedsfulde Barnevogterfste snappede noget Bastetøj af en i Nærheden staaende Kurv. Det var Barnepigen, der maatte besvare Herrens Spørgsmaal, og hun gjorde det ogsaa ved i en temmelig ligegyldig Tone at sige: „De var her før et Øjeblik siden . . . de er vist inde i Sovestammeret . . .“

„De er vist!“ udbrød den unge Mand heftig . . . „Hvor tør De understaa Dem til at give mig saa ubestemt et Svar, om hvad der er betroet til Deres Varetægt?“

Barnepigen trak paa Skuldrene; Koffepigen tilkastede Herren et alt andet end venligt Blik, og Stuepigen jog hastig afsted ud paa Gangen, mens hun mumlede: „Saa, nu har vi Spektakler igjen . . . det er et rart Hus, dette her!“

Herren uddelte nu de nødvendige Ordre til Barnepigen, om at hente Dskar og beholde Børnene hos sig, hvorefter han tilsyneladende rolig traadte ind i Værelset, hvor hans Hustru opholdt sig. Skjönt Klokken var elleve, havde Fruen først fornyligt druffet sin Morgentasse.

Det var en smuk ung Dame med et hyppigt blondt Haar, der endnu ikke var bleven friseret men sad bundet op under en forpjustet men blomsterbesat Kappe. Hele den øvrige Dragt svarede dertil; sin slanke Figur havde hun tilbøls hyllet ind i en elegant Slaabrok og Abningerne i denne havde hun lukket ved Hjælp af en Sløjs Mantille, der selvfolgelig blev en hel Del forfrollet.

Det faldt hende slet ikke ind at vende sig om mod sin indtrædende Ge-

mal; tvertimod, hun gav Lænestolen, hun sad i, et lille Stub, saa hun kom til at vende Ryggen til ham.

"Det er mig, min Pige," sagde han i en temmelig sagtnodig Tone.

Fruen fandt sig ikke foranlediget til at sige noget.

"Jeg har været til Frøken von M's Begravelse . . . du var ikke staaet op, da jeg gik . . . hvordan har du det . . . har du sovet godt?"

Fruen svarede endnu ikke, men trak blot paa Skuldrene og aabnede ganske flegmatisk en Bog, hun havde liggende foran sig.

"Jeg spørger, hvordan du har det?" vedblev den unge Mand, denne Gang med løftet Stemme; hans Hustru trak igjen paa Skuldrene, vendte Ansigtet halvt om imod ham og sagde i en iskold Tone: "Man skalde ikke tro, du interesserer dig særligt for mig . . . her er jo hverken Fred Nat eller Dag . . ."

"Og det er mig, der forarsager det?"

"Na . . ." svarede hun med en Trækning ved Overlæben, "her var No saalænge du var borte, men næppe er du kommen vel hjem, før du strax hakker løs paa det stakkels Thynde . . ."

"Det stakkels Thynde!" gjentog han og flammede heftigt op. "Naa, det havde ikke været saa underligt, om jeg havde tildelt dem en skarp Tretefættelse, der var Grund nok til det . . . men . . ."

Fruen svarede ikke; det lod til, at Bogen optog hende ganske.

"Du ved naturligvis ikke, hvor Børnene er?"

"I gode Hænder, tænker jeg; Barnepigen har min fulde Tillid."

Han fortalte, hvad der var hendet.

"Og det undrer dig?" spurgte Fruen saa efter en pinlig Tavshed.

"Hvad mener du?"

"Hvad jeg mener? Jeg mener, at Anna selvfølgelig var løben ned ad Trappen for at modtage og kjæle for sin kjære Papa. Børnene bliver jo formelig dresjerede til at betragte dig som den eneste Person her i Huset . . ."

"Og hem, "dresjerer" saa Børnene, om jeg tør spørge?"

"Hvem anden end du selv?"

"Men saafremt min saakaldte "Dressur" er dig imod, hvorfor paatager du dig saa ikke selv den Gjerning? Det hører visseelig med til Moderpligterne at undervise sine Børn . . . Men, det forstaar sig," vedblev han med et bittert Smil, "for at opnaa dette, maatte du jo rigtignok have dem om dig et Par Timer om Dagen . . . og det var naturligvis for meget at forlange."

"Jæser mine Børn saa ofte det er nødvendigt," gjensvarede Fruen.

"Men i Morges var det altsaa ikke nødvendigt? . . . Na, Bertha," vedblev han med blødere Stemme, "nu er en stor Del af Dagen gaaet, uden at du har set dine Børn . . . jeg begriber dig ikke! For mig er Synet af de Smaa hver Morgen en sand Lykke . . ."

"Selvfølgelig en sand Lykke," lo hans Hustru, "saasom det maa være dig en Bederfvælgelse at se dem efter at du har set mig! . . ."

"Altid spidsfindig . . . altid Splid og Strid her!" svarede Høgtemanden, "Mit Hjem er snart bleven mig til et Helvede, men min Kjærlighed og Hengivenhed fængsler mig alligevel til dette Hjem, ja fængsler mig dertil, thi jeg er desværre ikke Mand for at bryde disse Vænter, der gjør mig til Slave af et utaaleligt Kvindelune . . . ja af et Lune siger jeg, thi jeg vil — til Beroligelse for mig selv — fralægge dig virkelige Fejl. Men det er et Lune,

at du ganske rolig overlader dine Børn til Tjenestefolkene og giver Tjenestefolkene Medhold ligeoverfor din Mand . . . det er et Lune, naar du kan gaa Dage, ja Uger, uden saameget som at udtale et venligt Ord, . . . naar du betragter Alt, hvad der omgiver dig, med Misnøie, . . . naar Intet kan glæde dig men det allerubetydeligste ærgre dig, . . . naar du ikke vil se det gode og det skønne, Gud frembringer, og naar du udviser denne skrækkelige Bigegylbigbed ved Alt, hvad der angaar mig og mit Hus . . ."

"Na . . . Fraser! Fraser! Dem har jeg hørt nok af!" hentskede Fruen hovedrystende.

"Og det er et Lune af dig, Bertha," vedblev den ubarmhertige Gemal, "naar du . . . ja, jeg tør vel nok sige det . . . en ung smuk Kvinde, der i Sirlighed og Tækelighed skulde være en Bryd for sit Hjem, endnu Allokken elleve om Formiddagen viser sig . . . i en Dragt, som denne!"

Fruen havde i Begyndelsen anlagt sit sædvanlige medlidende Smil, men ved de sidste Ord kastede hun staa'ent et Blik i Spejlet, og da det rimeligvis gik op for hende, at hendes Mand ikke havde saa ganske Uret eller, rettere sagt, at han nok havde fuldkommen Ret i sin Vebredelse, farvedes hendes Kinder af en stærk Rødme; hun pressede Læberne sammen, aabnede dem strax efter, som for at udslynge et skarpt Svar, men hendes medfødte Flegma, den Bigegylbigbed, som hendes Mand havde forekastet hende, vandt alligevel Overhaand. Hun sendte ham et mørkt og truende Blik og bøjede saa igjen sit Hoved ned over Bogen, hun holdt i Haanden.

Det var ganske rigtig, den unge Mand var virkelig en Slave af sin Hustru og hans Slaveri var tilmed af den haardeste Slags. Ja, havde han kunnet besvare Kulde med Kulde, saa havde disse to Væsener kunnet føre et Egtekab som — desværre! — mangfoldige andre. Eller dersom blot hun havde kunnet ildnes op til at give sit Hjerte Lust, til at udtale sig og til at meddele Bevæggrunden til sine Handlinger, saa vilde det Hele — efter et lille men maa'ke frugtbringende Sammentød — let have jævnet sig. Men da hun altid og ved enhver Lejlighed spillede den forurettede, naar han, der var en aaben og ærlig Karakter, bruste heftig op, og da hun oven i Kjøbet havde erhvervet sig en sjelden Færdighed i dette fortsatte Spil — der sagtens ogsaa var Udtryk for hendes virkelige Følelse —, saa endte det gjerne med, at hendes Mand troede, han var gaaet for vidt og selvølgelig igjen bød Haanden til Forsoning.

Han vandrede med Hænderne paa Ryggen urolig op og ned ad Gulbet og skottede en Gang imellem hen til Bertha, der ganske flegmatisk og ligegyldig for alt havde givet sig til at læse i sin Bog.

"Bertha," udbrød han omsider, "det kan ikke blive ved at gaa paa denne Maade . . . det maa du kunne indse . . . vort Hjem gaar til Grunde derved . . ."

Intet Svar.

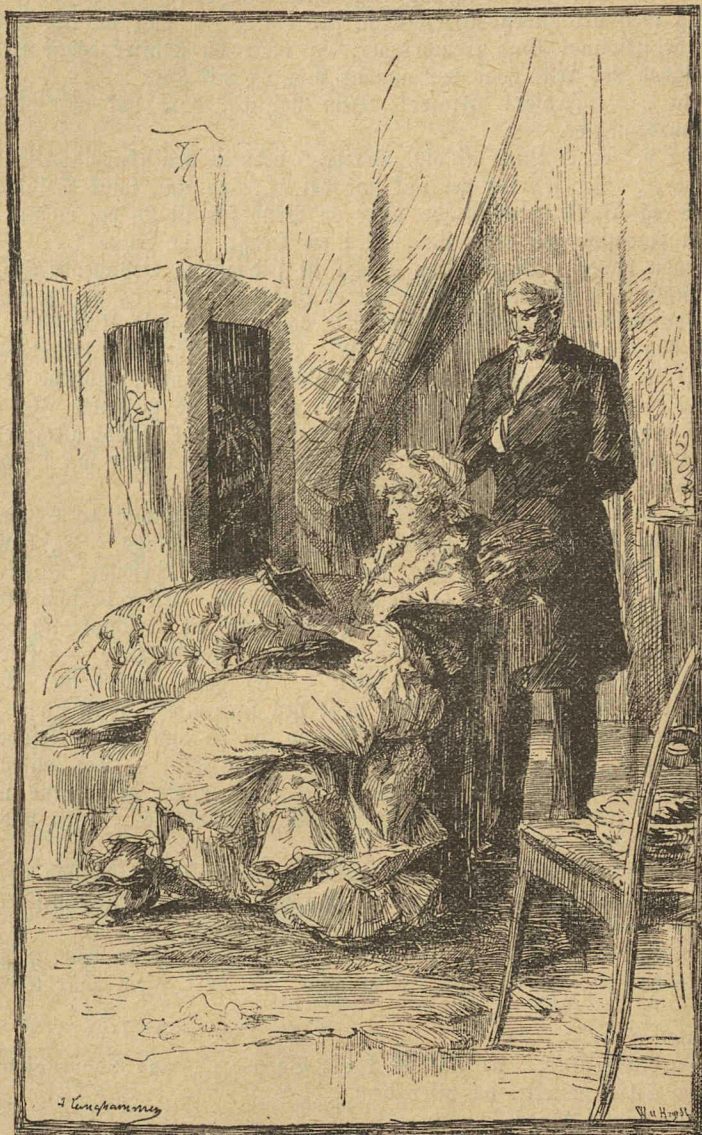
"Vore Børn . . . de stakels kjære Børn . . . maa nødvendigvis lide under den Tilfidsættelse, du viser dem . . ."

Endnu intet Svar.

"Man skulde tro, det maatte være dig en Fornøjelse," vedblev han med tilkæmpet Ro, mens Stemmen dirrede af Bevægelse . . . "ja, en Fornøjelse at vaage over dem eller i al Fald, naar du ikke selv havde Lykt dertil, saa at indstærpe Tjenestefolkene, at de gjorde deres Pligt . . . Det hører der viselig ikke meget til . . ."

Der syntes Fruen formelig at fordybe sig i Læsningen.

"I øvrigt," vedblev han med stigende Kraft, „maa det vel være din ligefremme Pligt og Skyldighed at tage dig af dit Hus og holde Dje med

dit Thynde; jeg har jo paa ingen Maade i Sinde at afholde dig fra at gjøre Besøg eller at læse eller at bære dig ad saaledes som andre unge Koner af din Stand . . . men der er vel nok Øjeblikke i dit Liv, hvor du indser, at der ogsaa er andet at leve for end netop dette."

Fruen trak Brynene sammen, som om hun var kommen til et særligt spændende Sted i Bogen.

„Thi jeg forsikrer dig, kjære Bertha, naar dette gaar op for dig, vil du finde en stor Tilfredsstillelse i Opfyldelsen af dine Blygter, mens du nu fortaber dig i Indbildninger . . . ja Indbildninger, sagde jeg! Du er saa begunstiget af Lykken, som kun saa, du har et smukt, ja et elegant Hjem . . . din Mand og dine Børn ere sunde og stærke . . . hvad vil du mere? Din Lod er sikkerlig misundelsesværdig, og dog er du bestandig trist, bestandig fortædelig! . . . Det er . . . ja, i Sandhed, det er uudholdeligt!“ brød han heftig løs, „aldeles uudholdeligt . . . og du sætter min Taalmodighed paa en Prøve . . . som den næppe bistaar!“

Den unge Mand nærmede sig Døren; han kastede endnu et Blik paa sin Hustru for at se, om hun dog ikke havde et venligt Ord til ham . . . blot et eneste! . . . der kunde have givet ham Anledning til at vende om . . . men Fruen blev siddende ubevægelig som før. Saa fo'et Blodet ham atter til Hovedet . . . han gik, og smækkede Døren haardt i efter sig.

Da han kom ind paa sit Værelse, kastede han sig paa en Stol og saa' sig omkring i det elegante, rigt møblerede Gemak, hvor alt var indrettet paa Hygge og Behagelighed.

Aa, hvor han havde elsket sin Hustru! Hvor skjønt og herligt han dog havde udmalet sig den huslige Lykkeligbed . . . Familieligheden . . . Børnene . . . en behagelig Tilværelse, i Væ for Stormen!

Dg hvad var det saa bleven til?

Stormen, der rasede i hans Indre, rev de skønne Blomster af, en for en, og vilde han have Fred, maatte han søge denne udenfor sit Hjem!

Aa, hvor hyggeligt havde han ikke forestillet sig det, ved Aftentid, naar Lampen var tændt, at sidde i Sofahjørnet ved Siden af sin Hustru og tale med hende, mens Regnen piskede paa Ruden . . .

Alt . . . naar Lampen blev tændt, forlod han som oftest sit Hjem for hos Bekjendte af sig at søge det, han savnede, det, han havde længtes efter! —

Fruen havde aldrig saa snart hørt, han var ude af Døren, før hun kastede Bogen bort, lænede sig tilbage i Stolen og mumlede i stærk Bevægelse: „Nej, det er ikke til at udholde, disse idelige Drillerier! Nu skal jeg vel snart kommanderes til at le . . . kommanderes til at græde! . . . Alt, hvad jeg siger, ja ethvert af mine Blik skal udsponeres! . . . Hvad kan det hjælpe, jeg er omgivet af Rigdom og Pragt . . . naar jeg dog i Virkeligheden er en ussel Slavinde . . . ja en Slavinde! . . .“

Den ærede Læser kan nok tænke, at Egtemanden efter denne huslige Scene maatte begive sig ene til Middagen i det sødrene Hus . . .

Fruen maatte uheldigvis blive hjemme — „paa Grund af Hovedpine!“

Sjette Kapitel.

Levende Billeder.

Kommerceraad Grichsens Hus var overmaade fornødtigt indrettet og dertil prægtig udstyret. I Stuen var Kontoret og Forretningslokalerne; Familien beboede første Sal.

„Nordstjernen“s Romanbibliothek.

Herren i Huset kjende vi allerede; ligesaa hans Svigersøn, Alfons, ham med det sorte Haar og Brillerne. Alfons var gift med Bankierens eneste Datter, Mariane, og da Moderen bedre kunde undvære sin Søn end sin Datter, havde hun overladt anden Etage til dem, hvad der saameget naturligere, som Alfons ikke alene var Medinteressent i Forretningen, men i Forretningsanliggender Chefens højre Haand.

Hr. Kommerceraad Erichsen var Familiens Hoved — af Navn. I Virkeligheden var det Kommerceraadinden, der førte Sceptret og hun regjerede med næsten uindskrænket Myndighed. Vi sige „med næsten," thi den eneste i det ganske Hus, der af og til vovede at sætte sig op imod hendes Villie, var hendes Svigersøn. Kommerceraaden var en gemhytlig Mand, der gjerne lod fem være lige, han havde maattet finde sig i meget, før han erholdt den rige Frøken's Haand, og strax da han var bleven gift med hende, havde han givet Tømmerne fra sig. Hendes hoffærdige Slægtninge havde ikke villet anerkjende ham, eftersom nogle venligsindede Sjæle havde været tilrede med at paavise, at hans Bedstefader havde haft to Brødre, af hvilke den ene havde været Raadstuetjener, og den anden slet og ret Barber. I Modsætning hertil var det godtgjort, at Kommerceraadindens Forfædre i en lang og stolt Række havde været betitlede Stats- Rancelli- Justits- Hof- eller anden „Raad," ja en af Sidelinierne havde endog forgrenet sig ind i en Familie, hvis Stamfader havde haft to Døtre i sit Vaaben, hvad der af nogle blev udslagt som Vidnesbyrd om høj Adel, medens andre vare ondskabsfulde nok til at formene, at den salig Hedengangne rimeligvis havde beklædt en anset Post i det hæderlige Slægterlaug.

Kommerceraadinden var en høj, mager Dame med strenge Træk og en Næse, der grangivelig stak frem som en Pegefinger, som — vendt mod den paagjældende Person — med Sikkerhed kunde udtrykke, enten en Opfordring til ham om at tale eller et Raadbud om, at han gjorde bedst i at holde sin Mund. Denne Næse understøttedes i saa Henseende godt af et Par stillende Øjne, der ved et eneste Blik strax tilkjendegav En, hvad Fruen ønskede; kom saa oven i Kjøbet en kortfattet Udtalelse til, saa havde man blot at lystre, og — som sagt — i det Hus lystrede de hende saa godt som Alle.

Middagen var forbi; Herren, der som sædvanlig havde taget godt for sig, spadserede med Hænderne paa Ryggen op og ned ad Gulvet. Af og til gav han et lille Nix med Hovedet og spillede Næseboerne ud, naar han kom hen til Døren for at erfare, om der ikke muligvis skulde være Kaffe i Vente. Hans Hustru sad henne i Sofaen, stiv og strunk; — det vilde ikke have sommet sig for en Personlighed som hende, at støtte sig mod Ruderne. Hendes Datter Mariane, der i saa Henseende var mere „fremstreden" end Moderen, sad ved Siden af denne, magelig lænet bagover; tilhøre for hende stod hendes Broder Eduard; henne ved Vinduet opholdt Arthur og Alfons sig.

Medens den første var beskæftiget med — i Samtalens Løb — at tegne Figurer paa de anløbne Ruder, iagttog Svogeren smilende de Billeder, der derved fremkom.

„Ja, saamænd!" ytrede han en Gang, „det bliver ganske pænt, det Hoved der, lille Svoger, . . . jeg skulde næsten tro, det Ansigt virkelig eksisterer . . ."

„Pur Fantasi!" lo Maleren . . . „men vent lidt . . . se hvordan Ansigtstrækkene forandres, naar Duggen opløser sig . . . for var de smilende . . . nu er de alvorlige . . . vædede med Taarer . . . af ja! saadan gaar det!

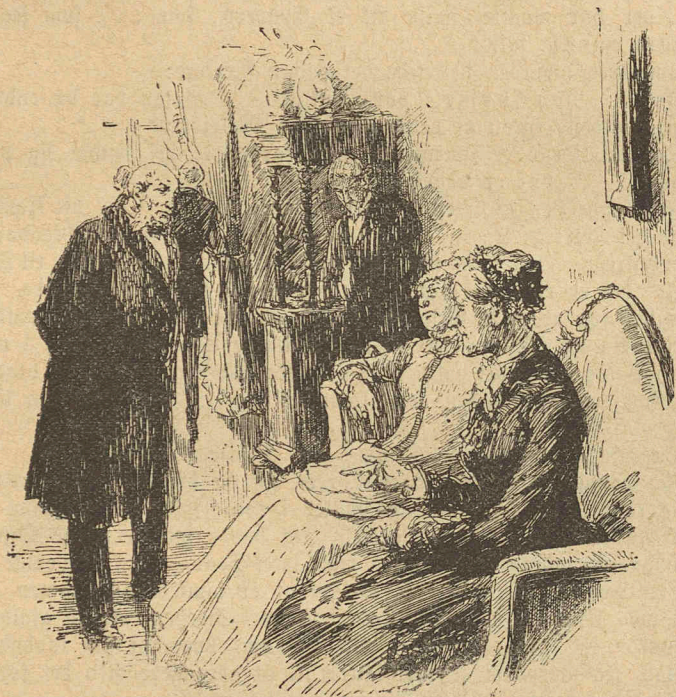
„Ganste vist! Lykken er kortvarig! . . . men Sorgen, faar den først fat, griber den hurtigt om sig . . .“

„Ja, man maa vogte sig vel for at fremkalde hine første, svage, men smertelige Trækninger paa de Ansigter, man har kjær!“ vedblev Arthur.

„Na, den, der — som du — slagrer fra Blomst til Blomst, faar næppe Lejlighed til at anstille slige Erfaringer . . . men . . . det er sandt, Arthur, man siger, du færdes saa hyppig i og omkring Bjællegade . . . er der noget særlig mærkværdigt der?“ . . .

„Saa—aa?“ svarede Arthur ganske rolig, „siger man det? Jeg vidste ikke af, at jeg kom oftere der hen end ethvert andet interessant Sted.“

„Saa Bjællegade hører altsaa til de interessante Steder?“

„Ja, ganske vist, for en Maler er det rigt paa Emner i de gammel-dags Bygninger, Kanalen, Mykret af Menneſker . . .“

„Ja, I Malere er et lykkeligt Følkeskæb! Strejfer I omkring ved Midnatstide, saa gjør I Maanestinsstudier, støder man paa Jer, før en vis Mand faar Sko paa, i en eller anden fordægtig Gade, saa har I gransket Byſvirknin-gerne i den tidlige Morgen, og træffer man Jer i et højt aparte Selskab, saa har I selvfølgelig ogsaa ſøgt dette alene af Henſyn til Kunſten! Ja, ſom jeg ſiger, I er et misundelſeskæbfuldt Følkeskæb!“

„Ja, det er kjædeligt, min gode Alfons, at du ikke ogsaa er bleven Maler,“ ſagde Arthur, idet han aandede let paa Ruden og med et Par Stre-ger tegnede Hovedet af en Satyr . . .

Kommerceraaden, der paa sin Spadseretur havde lagt Mærke til, hvad de to Herrer talte om, udbroød nu smilende: „Nej, vor Herre bevares! Vi har saamænd nok af én Kunstner i Familien! Hvad mener du, Mutter?“

Kommerceraadinden vendte ganske rolig sin spidse Næse om mod Binduet og ytrede: „Ja . . . mer end nok!“

„Der kan du høre, lille Arthurs, Mutter siger mer end nok. . .“

„Ala ja, det har jeg saamænd hørt saa mange Gange!“

„Men Mutter har Skam ogsaa Ret!“ mente Kommerceraaden. „Jeg har forsaavidt ikke noget særligt imod Kunstnerne . . . den Slags Folk . . . naa ja, det skal der jo ogsaa nogen til . . . og den, der nu en Gang er henbist til at tjene sit Brød paa den Maade, lad ham i Guds Navn gjøre det . . . men i vor Familie er du den første, der . . . ja, hvad skal jeg sige . . . der har maattet gribe til et Erhverv, som . . . som jeg ikke vil falde saadan egentlig solidt . . .“

Kommerceraadinden betoneede det endnu stærkere:

„Ja . . . den første i vor Familie . . . og saa har du endydermere valgt den usolideste Gren af denne saakaldte Malerkunst . . .“

„Den usolideste?“ spurgte Arthurs forundret og vendte sig hastig om fra Binduet . . . „det er noget helt nyt!“

„Jeg sagde den usolideste!“ gjentog hans Moder. „Er det kjønne Landskaber, er det Portrætter, du giver dig af med? Paa ingen Maade; det er nogle Narrestreger, som man ikke kan være bekjendt at vise frem til Folk . . .“

„Ja, det er rigtignok sandt,“ sagde Alfons sagte og smilende, „du har Forkjærlighed for at male Venuskikkelse, badende Piger og Danserinder . . .“

„Naturligvis, Mutter har Ret!“ stemmede Kommerceraaden i med, „du skulde lægge dig efter det solide! Hvor tidt har du f. Ex. ikke begyndt paa at male Regjeringsraadinden, der kommer her . . . og ingenting bliver det til . . .“

„Saa fin og fornem en Dame . . .“ tilføjede Fruen.

„Ja saamænd,“ svarede Arthurs, „en fin og fornem Dame med et rødt Ansigt og rødt Haar, og som vilde males i rød Kjole, rødt Schawl og røde Baand i Rappen . . . Gud bevares! Jeg havde spoleret mine Dine . . .“

Kommerceraadinden værdigede ham intet Svar. Hun henvendte sig strax til sin Hr. Gemal: „Ala Thomas, nu, da vi er samlede allesammen . . . naturligvis med Undtagelse af din Kone,“ denne Sidebemærkning gjaldt hendes Søn Eduard . . . „saa kan vi jo tale lidt om, hvem vi skal indbyde til det Aftenfjelskab, jeg mener vi er forpligtede til at arrangere med det første . . .“

„Skal der danses, Mo'er?“ spurgte Mariane.

„Ala, jeg ved ikke rigtig . . . det er saa almindeligt nu at gjøre det til en Thé dansant . . . jeg vilde hellere have noget nyt . . . noget større . . .“

„Et Maftebal maafte?“

„Nej . . . jeg har tænkt paa noget andet . . .“

„Det er udmærket . . . ganske udmærket!“ sagde Kommerceraaden og gned sig i Hænderne . . . „lad os høre, hvad det er . . .“

„Jeg har tænkt paa at arrangere levende Billeder,“ svarede Fruen i en selvsikker Tone . . . „vi kan anbringe et Fortæppe i den grønne Sal . . . og saa faar Arthurs Vejledelse til at vise, hvad han duer til . . .“

„Lad gaa!“ sagde Maleren, „jeg er med dertil!“

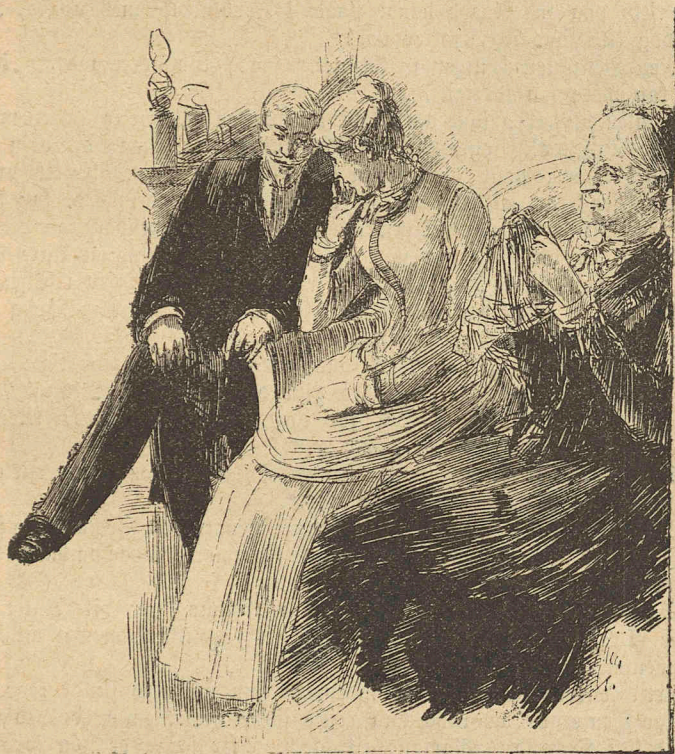
„Min Mand tillader aldrig mig at deltage i det,“ hviskede Mariane til Broderen.

„Min Kone vil ikke have noget at gjøre med den Slags „Dumheder,“ som hun vist vilde kalde det,“ svarede Broderen lidt forfagt.

„Du holder vel ikke af, at jeg er med i det?“ spurgte Mariane nu sin Mand; han vendte sig om imod hende og svarede i en henkastet Tone:

„Det er vist kun unge Koner og Piger, der deltage deri, men desuden finder jeg, at du som Huset's Datter skal holde dig lidt tilbage . . . jeg vil ogsaa tilstaa, jeg synes ikke om at se dig i slige Stillinger med fremmede unge Mennesker . . .“

Kommerceraadinden loftede sin Næse et Par Tommer i Vejret og sendte Alfons et skarpt Blik, ledsaget af de Ord: „Arrangementerne bliver min Sag,

Sr. Svigersøn, huft paa det! Naar jeg finder det passende at lade Mariane deltage deri, antager jeg ikke, at De kan have noget derimod!”

„Erro De ikke?“ spurgte Svigersønnen udfordrende. „De ved nok, Svigermoder, at De for mig kan arrangere saa meget, og saa galt De vil, naar De holder Dem udenfor mine Gnemærker . . .“

„Naa, naa, naa, godt Ord igjen!“ sagde Kommerceraaden beroligende, da han mærkede, det trak op til Uvejr. Og Arthur kastede sig hurtig ind i Samtalen med de Ord:

„Altsaa levende Villeber! Og Mo'er overlader til mig at . . .“

„At udfinde et Par, som du kan forelægge mig til Valg,“ faldt Mo-

deren ham i Tælen. „Hvad det angaar, at de Deltagende skulde være unge da kan vel Sminke og Kostumer udrette en Del . . .“

„Kostumer?“ udbød Arthur . . . „ønsker Mo'er, at jeg beder Theaterintendanten laane os nogle?“

„Theaterdragter?“ spurgte Moderen og rystede paa Hovedet. „Nej, jeg skal dog ikke have Skyld for at bringe Klæder ind i mit Hus, som Danserinder, eller den Slags har haaret! De fremmede Mødre vilde ubetvivl tage mig det ilde op.“

„Na . . . af Klæderne tager deres Dyd vel næppe Skade,“ mente Arthur.

„De vedkommende Danserinder eller Skuespillerinder kunde maaske broute af, at de selv paa en Maade havde staaet i Forbindelse med os . . . og det kan jeg dog ikke sige, jeg skjøtter om!“

„Men Hensigten helliger jo Midlet,“ sagde Kommerceraaden, „jeg synes ikke, det kan være saa farligt . . .“

„J taler virkelig, som om J blot behøvede at strække Haanden ud for at saa disse Dragter!“ sagde Arthur lidt spidst . . . „men det er i det hele taget et stort Spørgsmaal, om vi kan saa dem. Og . . . bliv ikke vred, lille Mo'er, men jeg tror, at selv om de indbudte Damer desværre kan vilde sig ind at være højt hævet over Danserinder og Skuespillerinder, saa vil de dog, naar det gjælder om at more sig, ikke tage i Betænkning at iføre sig deres Dragter. Saadan gaar det saa tidt; jeg kjenner Folk, der i Theatret ikke har Rikertien fra Djet den hele Aften, selv om de til daglig Brug ikke har Ord stærke nok til at fordømme Balletten . . .“

„For Exempel mig!“ sagde Alfons salvesesfuld og alvorligt; „ja kjære Arthur, men du maa da ikke tro, jeg gjør det for bedre at kunne se de uanstændige Bevægelser . . . nej, kun for dog at se, hvorvidt Menneskenes Forbørpenhed er i Stand til at gaa . . .“

„Dertil behøver du saameend hverken Theatret eller Theaterkikertien . . . det kan du erfare paa nærmere Hold! . . .“

„Arthur!“ udbød Kommerceraadinden strengt, „du glemmer dig selv . . .“

„J to skal altid mundhugges!“ sagde Kommerceraaden og laante Sonnen og Svigersønnen et Par Djne . . .

„Saa meget er dog vist,“ forsikrede Arthur, „at vil J ikke anskaffe ordentlige Dragter til disse Billeder, saa vil jeg ikke have det mindste med Arrangementet at gjøre.“

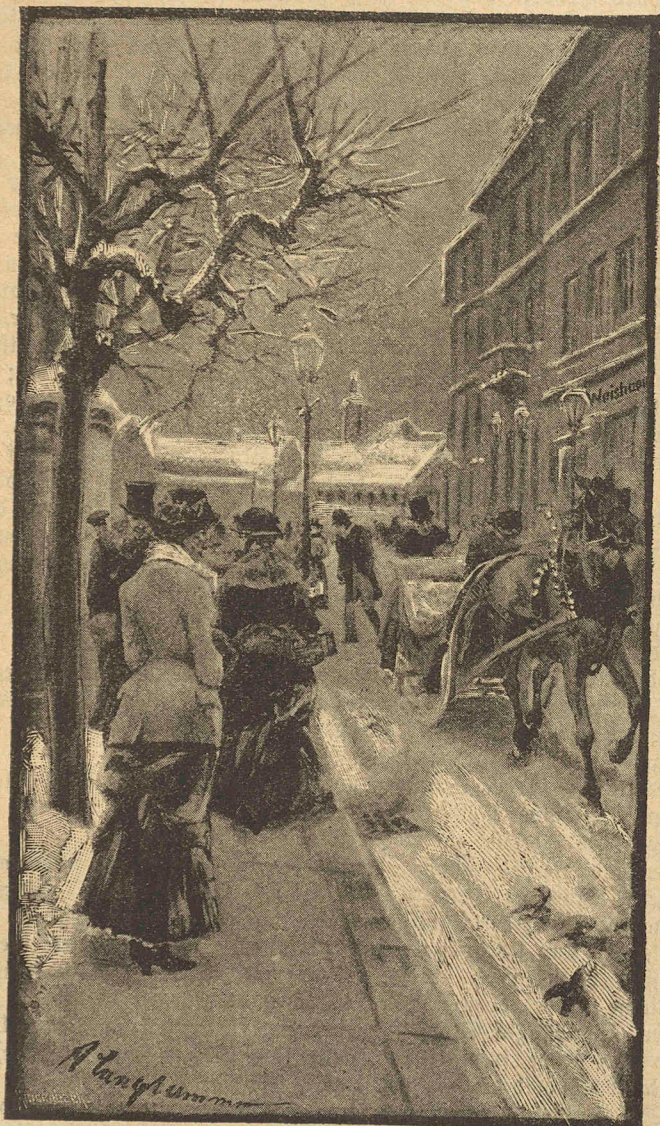
Hertil svarede Kommerceraadinden, at hun nok selv skulde tage Bestemmelse i saa Henseende, hvorpaa hun rejste sig fra Sofaen og derved gav Tegn til almindeligt Opbrud. Mariane gik hjem, efter saa godt som forgjæves at have tryglet om et venligt Blik af Hr. Gemalen; denne knappede sin Frakke til, satte Brillerne fastere paa, og belavede sig til at gaa ned paa Kontoret, — hvor Fuldmægtigene og Lærlingene med saare blandede Følelser imødesaa hans Komme. Arthur begav sig over i sit Atelier i Baggaarden; hans Moder havde en Gang for alle udtalt, at i hendes Hus skulde saadanne Planer som den, han havde fremført, aldrig blive iværksatte.

Kommerceraaden luskede sig inde i sit Privatværelse for at løbe Aviserne igjennem og spekulere over Kurserne.

Sjette Kapitel.

Moder og Barn.

Nu var det for Alvor blevet Vinter; en klingrende Frost havde stiv-

net Jorden og et tæt Snelag havde bredt sig over Land og By. Alle de fine Nuancer, vi tidligere have iagttaget, vare forsvundne, Formerne udviskede.

Inde i Byen er Kanekjorselen i fuld Gang. Om Morgenens bliver Vejen banet, og op ad Dagen høres alle Begne fra Bjælskeflang og Bidstesmæld og gennem Hovedgaderne farer i strygende Galop elegante og med stor Luxus udstyrede Kaner, trukne af vælige Heste og kjørte af pelsindhyllede Kuffte, der fra deres Stade bagpaa, med stor Rutine tumle de lange Tømmer over Hovedet paa de libligt passierende, rødkindede og rødnaesede, i tykke Tæpper og varmt Pelsværk indhyllede Skiffelser, der sidde indei.

Men i Smaagaderne er der øde og stille; kun hvor nogle Drengene løbe og bombardere hverandre med Snebolte eller forme en Snemand, lyder der højroste Stemmer, ellers ligger alt som i en dyb Vintersøvn.

Nede ved Kanalen, hvor Gaandværkerne bo, og hvor der findes en hel Del Vaskerier, er der mere Liv.

Vi ville ligge lidt indenfor i en af de store Kasernehbygninger her; vi træde usynlige ind i et rummeligt hvidt Bærelse, der opvarmes af en stor Raskelovn og faar sit Lys gennem to brede Vinduer, mellem hvilke der staar et Bord med polstrede Stole foran. Her i et Hjørne ser vi en gammel Sofa, paa Bæggen hænger et lille Spejl og et Par gulnede Kobberstik i noddbrune Rammer. To Sidebøre føre ind til de andre Gemakker.

Paa Dagligstuebordet staar et Kaffeservice; det er ganske vist kun af Tajance, men der udspringer en overmaade behagelig Duft fra det; Mælken er tilhyneladende god, og paa en dyb Tallerken ligger noget Sukker og et Par Stiver Fransbrød.

Foran Bordet sidder en tarvelig klædt Kone, paa vel omtrent et halvhundrede Aar; hun har temmelig brede, men ganske kloge Træk, der endnu vidne om fordums Skjønhed; navnlig naar hun smiler, kommer der noget vist godmodigt over hende, og det er maaske af den Grund, at hun smiler saa tidt, som hun gjør. Naar hendes Ansigt er i Ro, er der noget støvt og udtryksløst over Trækkene, noget afvisende i Blikket.

Lige over for hende sidder en Kvinde paa et Par og tyve Aar; en slank, fordringsløs klædt Pige, der egentlig ser ældre ud, end hun er, med de indfaldne blege Kinder, hvis matte Rødme almindeligvis betegnes ved Navnet „Kirkegaardsrøser.“ Dine have en tør, uhyggelig Glans og de hvide Hænder, hun har foldet foran sig paa Bordet, fitre ofte, om end umærkeligt.

Ved Vinduet sidder en anden ung Kvinde, der ved sit friske, blomstrende Ydre danner en skarp Modsetning til hin.

Pigen ved Vinduet er Frøken Marie fra Balletten.

Den anden er en Sympige, der til den aldrende Kone, Madam Beckers, utvetydige Misnøje, er kommen ind i Stuen for lidt siden. Mariens Tante havde paa en ikke videre venlig Maade anvist den blege Pige en Stol, og havde efter et Par Udbeylinger sagt til hende, mens hun rørte stærkt rundt i sin Kasse: „Ja, hvad er det saa egentlig, De vil mig, lille Kathrine? Jeg kan ikke indse, at der er stort ved den Ting at gjøre.“

Den unge Piges Sind var aabenbart i altfor stor Bevægelse til, at hun med Ro kunde fremsøre et Svar lige strax. Hun drog Bejret dybt, hendes Næsebor udvidedes, og den røde Farve paa Kinderne traadte tydeligere frem. Saa vendte hun sig halvt om mod Danjerinden og tilkastede derefter denues Tante et Blik, som vilde hun spørge, om hun kunde udtale sig i den unge Piges Nærværelse. Madam Becker nikkede med Hovedet og vedblev halv-

højt: „Na, lad hende kun faa at vide, hvordan det gaar til i Livet . . . det kan aldrig skade!“

„De ved jo nok, Madam Becker, at de Søndage kan jeg ikke komme afsted, men nu har jeg de sidste tre Søndage været der henne og hverken set noget til hende eller til Barnet . . . og det er haardt for mig . . .“

„Na, det er tilfældigt,“ sagde Madam Becker og trak temmelig ligegyldig paa Skuldrene. „De kan da ikke forlange, at den gode Døne skal sidde hjemme, og vente paa Dem?“ „Hun kan vel ogsaa have noget at gaa efter.“

„Men det er haardt for mig,“ vedblev Kathrine og foldede atter sine Hænder. „Hvad tror De det er, der holder mig oprejst, naar jeg ofte synes at være segnesjælden? Hvad tror De, det er, der anspænder mine Kræfter, Nat og Dag? Det er udelukkende Tanken om Barnet; det er jo min Glæde, min Lykke, min største Fryd at se det kjære lille Ansigt, at kysse mit Barn, atter og atter, paa Haaret, paa Panden, paa de smaa Arme, paa de søde

Dine . . . aa! og den Lille kjendte mig ganske godt . . . hver Søndag havde jeg noget med til den . . . og nu har jeg ikke set den i over fjorten Dage . . .“ Stakkels Kathrine havde talt i stærk Bevægelse og stirret frem for sig, som om hun saa' den Lille, hendes Tanker uafslædt dvælede ved . . . Madam Becker rystede paa Hovedet, drak den sidste Slurk af Koppen og sagde saa: „Jeg ser, lille Kathrine, at De er ligesaa heftig og højtravende, som De altid har været . . .“

„Na nej,“ svarede den unge Pige med et smerteligt Smil, „havde det truffet mig tidligere, saa var jeg bleven siddende paa Trappen Nat og Dag, saalænge det skulde være, indtil mit Barn var bleven bragt hjem . . . men,“ vedblev hun og foer sammen, „selv om man ogsaa har Willien endnu, saa vil Kræfterne ikke staa med!“

„Ja, hvad er det saa egentlig, De vil have mig til?“ spurgte Madam Becker lidt utaalmodig, og der kom noget skarpt, noget afvisende i hendes Blik.

„Nordstjernen"s Romanbibliothek.

Danserinden henne ved Vinduet havde ladet sit Arbejde hvile for at lytte efter denne Samtale. Nu rejste hun sig op og lod, som om hun saa' ud paa Gaden, men hun gjorde det kun, for bedre at kunne høre, hvad de andre talte om.

„Na, De ved jo nok, Madam Becker,“ begyndte Syppigen med sagte, indtrængende Stemme, idet hun højede sig helt over mod hende, „De ved jo nok, hvad der skete den Gang . . . med ham. Da han forlod mig, vilde jeg ikke mere vide af ham at sige, og afviste enhver Understøttelse af ham til mig og mit Barn . . . Det ved De jo nok . . . Jeg brød mig slet ikke om, hvad der blev af ham . . . kun at han lod mig beholde den lille. Den kunde jeg ikke undvære . . . for den skulde nu til at arbejde og stride . . . aa! tilgiv gode Madam Becker, at jeg taler saa meget om mit Barn . . . jeg har jo ikke Takke for andet! . . . Og han lod mig slet ikke til at bekymre sig om det . . . jeg hørte ikke mere fra ham . . . der gik flere Uger hen, saa en Dag fortæller Babette mig . . . det er hende, jeg syer sammen med . . . at han skulde giftes! Det er mig ganske ligegyldigt, siger jeg, naar jeg blot har mit Barn! . . . Ja, men det vil de nok gjerne have . . . Hvem? spørger jeg forfrættet . . . Al! hans Familie naturligvis! Du kan jo nok begribe, hans Familie kan ikke finde sig i, at et Barn af ham og dig lever og trives . . .“

„Aa, . . . den Sludderbøtte!“ udbød Madam Becker unvilkaarlig,

Syppigen før sig med Haanden over Panden og vedblev: „Disse Ord fik mig til at gys; jeg svedte Angstens Sved . . . ligesom nu, og havde jeg kunnet det, var jeg strax gaaet hen til Konen; men da jeg den følgende og den paafølgende Søndag igjen var der, traf jeg — som jeg sagde Dem før — ingen hjemme. Nu er jeg kommen herhen, for at raadsøre mig med Dem. De kender jo Familien og staar jo ogsaa i Forbindelse med ham. Det er mig det samme, om han gifter sig eller ej, men Barnet vil jeg have Lov til at kalde mit . . . har jeg ikke Ret i det? Han bryder sig jo dog ikke om det, mens jeg hænger ved det, som ved intet andet i den hele Verden . . .“

Madam Becker havde imidlertid givet sig til at lave en ny Kop Kaffe og gjorde det saa findigt og saa langsomt, som hun vel kunde, — sandsynligvis for derved at vinde Tid til at tænke over, hvad hun skulde svare. Mens den stakkels Pige talte, havde Madammen i kjendelig Forlegenhed rømt sig flere Gange og i sin Utaalmodighed snart kastet et Blik ud paa Gaden, snart hen paa Niecen, Danserinden, der imidlertid havde presset sig saadan ind i Vinduesfordybningen, at hun næsten var bleven helt borte. Men endelig tog hun da til Ord og sagde langsomt, for ligesom at veje hvert Ord: „Ja, ser De, lille Kathrine, det forholder sig endda rigtig, hvad jeg sagde før. De tager altfor højtideligt paa den Sag, og De tænker altid det værste om Folk. Det er en Fejl, det skal man aldrig gjøre. Jeg skal indrømme, det ser maaske noget besynderligt ud, dette her . . .“

„Ja, ikke sandt? . . . ikke sandt? . . .“

„Ja, lille Kathrine, jeg siger: det ser maaske noget besynderligt ud . . . forresten kan man jo ingenting vide for vist. Al Mo'er Bilz ikke har været hjemme de Par Gange, har nu ikke stort at betyde; det kan jo saa tit træffe saadan. Men sidst jeg mødte hende, rystede hun rigtignok paa Hovedet, den Gang jeg spurgte til Barnet . . . jeg spørger altid til Barnet, lille Kathrine . . . og hun sagde: ja, det skranter jo noget, og selv om man passer nok saa godt paa, ved man dog aldrig, hvad saadan lille Puds kan tage ved . . .“

„Men mit Barn var — ialfald for fjorten Dage siden — rask og frisk.“

„Rast og frist . . . gjentog Madam Becker, idet hun i Smug tog sig en dygtig Pris Tobak . . . „ja, det lader vi nu staa ved sit Værd, ser du! Der har lige fra Fødselen af, været noget i Vejen med det Barn . . . Hust selv, hvor elendig du var, mens du var det under dit Hjerte . . .“

„Na . . . jeg havde gennemgaaet saa meget . . . lidt og stridt . . .“

„Og hust, hvor du snørte dig i den første Tid! Du havde fine Hænder den Gang . . . du kom i fornemme Huse . . . og saa vil man nødig lade sig mærke med noget . . . men det lille Bæsen lider under det.“

„Nej, nej,“ vedblev Syppigen og ryttede vantro paa Hovedet, „Barnet fejlede ingenting, det forsikrede ogsaa Lægen mig . . .“

„Ja, saa kan du tro, hvad du vil!“ udbød Madam Becker i en hidstig Tone . . . „mig kan det jo være lige meget. Jeg vilde netop have opført dig for at fortælle dig, hvad Mo'er Bilz sagde, skjønt jeg har daarlig Tid nok til at løbe om det . . .“

„Det havde ikke været mer end billigt, at hun selv var kommen hen til mig.“

„Naa . . . ser du, hun kan jo ogsaa have nok at tage vare . . .“

„Na, hvad skal jeg gøre?“ udbød Syppigen heftig og folbede atter sine Hænder . . . „at vor Herre tog mit Barn til sig, jo det maatte jeg finde mig i, . . . skjønt det sikkert ogsaa blev min Død . . . men at det andet skulde ske . . . forstaar I mig, det andet . . . nej, det sætter jeg mig imod med Hænder og Fødder, saa svag jeg end er, det kan I stole paa! . . . Men det har vel ingen Fare, vel? De tager vel ikke Barnet fra mig?“

„Nej, hvem tænker vel paa det!“ udbød Madam Becker og skjævede i det samme hen efter Døren, paa hvilken der hørtes en sagte Bank.

„Nu er jeg roligere,“ sagde Kathrine, og hun tilføjede med et smerteligt Smil: „skjønt jeg har maattet forsømme en halv Dags Arbejde for at komme herhen, fortryder jeg det ikke . . . thi jeg har jo altsaa ikke noget at være bange for, vel, Madam Becker?“

Nu bankede det atter paa Døren der henne.

„Hvad skulde De være bange for?“ sagde Madam Becker utaalmodig og gjorde Tegn til Niecen, at hun skulde se efter, hvem det var, der bankede.

Kathrine var bleven overfalden af en let Hosten; hun støttede Haanden paa Bordet og rejste sig langsomt op.

Syttende Kapitel.

Falsk Bidnessbyrd.

Danserinden gik hen til Døren, aabnede den lydløst og talte lidt med den, der stod der ude; et Øjeblik efter traadte en ældre Bondedone ind i Bærelset; hun blev forlegen staaende ved Døren, og saa' hen efter Madam Becker, der havde rejst sig op og nu betragtede den Indtrædende i største Forbavselse. Kathrine vendte sig om og udstødte i det samme et højt Skrig, hvorved Madam Becker utaalmodig stampede i Gulvet og mumlede en Ed.

„Der er hun jo!“ raabte Syypigen og spillede sine Øjne op, mens hendes Kinder bedækkedes af en spøgelseagtig Blegghed . . . „der er hun jo! . . . nu kan jeg da saa noget at vide om mit Barn.“

Konen traadte forsigtig nærmere, idet hun hele Tiden vedblev at betragte Madam Becker, enten det nu var, fordi hun vilde paatale hendes Hjælp, eller fordi hun ikke kunde se Barnets Moder lige i Øjnene.

„Naa, hvad er det saa, De vil?“ udbroød Madam Becker lidt ilter . . . „er det mig, De vil tale med . . . eller Kathrine? . . . Her er hun, som De ser; naa, hvad er der saa i Bejen?“

Konen slog Øjnene mod Himlen, ved hvilken Mansvare der kom noget fordrejet over hendes Træk, noget hæsligt i hendes Blik.

„Er der sket noget med Barnet?“ spurgte Madam Becker lidt efter . . . „og hvad er der sket?“

„Død!“ svarede Konen, men undgik ogsaa nu Moderens flammende Blik, der ufravendt hvilte paa hende . . . „død . . . Barnet er død!“

I det samme traadte Danserinden hen til Kathrine, slog sin Arm om hendes Liv og trykkede hende kjærligt op til sig.

„Hvordan kom det sig nu egentlig?“ spurgte Madam Becker.

„Aa . . . ja, hvordan kommer det sig med saadan nogle Smaapustlinger.“ sagde Konen, „i forrige Uge var den spillevende og Ratten til i Gaar død som en Silb! Her er Dødsattesten . . . alt i Orden . . . ja, det er sørgeligt, men sandt! . . .“

Kathrine stirrede som i Drømme frem for sig; det var, som om de to ældre Kvinder formelig undveg hendes Blik, og hun havde selv en Følelse deraf; først da hun bøjede sig ned og kom til at berøre Danserinders glødende Kind og se hendes medlidende, deltagende Blik, kom der lidt Ro over hende; Marie tog hende blidt i sine Arme og anbragte hende paa en Stol, mens hun selv blev staaende ved hendes Side, for at holde paa hendes Hoved. Bondedonen kastede et sty, forlegent Blik hen paa hende og ytrede saa i en sagte Tone til Madam Becker: „Ja, det er en Ynt, det ved Gud, det er! Men hvad . . . det er bedre at komme over det paa en Gang, end om det skulde ligge som en Mare paa hende hele hendes Liv igjennem . . .“

„Det vigtigste er, om De har besørget det hele, som det skulde, thi det er i Grunden en meget vanskelig Sag . . .“

Konen thysede paa hende med Henblik paa Danserinden der henne, nærmede sig Madam Becker og sagde: „Følg med lidt i det andet Bærelset, jeg har noget at meddele Dem.“

De gik og de to unge blev ene. Marie, der var i stærk Sindssvælgelse, sendte de bortgaaende et forstendende Blik, lænede saa Kathrines Hoved op

til Stolen og ilede ind i sit Soveværelse for at hente en Flaske Eau de Cologne; hun knælede ned foran staffels Kathrine og havde den Glæde snart efter at se denne slaa Djnene op. Marie smilte til hende og hvisttede, idet hun pegede hen paa Døren: „Stille! De er der inde begge to!“ Kathrine forstod hende strax og blev rolig siddende. Marie rejste sig sagte og gik lydløst hen og stillede sig op ved Døren, lyttede et Par Minuter og vendte der- efter ligesaa stille tilbage og indtog atter sin Plads ved Kathrines Fodder.

„Stille!“ hvisttede hun igjen. „Naar de komme her ind, saa lad som intet . . . Jeg kan glæde dig med, det er ikke saa slemt, som du nys horte . . . ja, ja! det er heller ikke godt, maa du tro! . . . Men vær bare rolig, og lad være med at skrig!“

Kathrine smilte og nikkede let. Danserinden vedblev, idet hun stadig holdt vagtsomt Øje med Døren der henne: „Det er sandt nok, hvad du sagde for . . . han vil gifte sig . . .“ Kathrine sukkede.

„Og Barnet . . .“ fortsatte Marie sagte . . .

„Ja, Barnet . . . Barnet . . .?“

„Det er ikke død,“ aandede hun næppe hørligt . . . „det lever . . . men det er bragt bort . . .“

„Stjaalet altsaa . . .!“

„Ja, hvorhen det er bragt, ved jeg ikke endnu, men bryd dig om ingen- ting, vi skal nok faa det at vide . . . vi har ogsaa Folk, vi kan stole paa!“

„Na, jeg forstaar det godt . . . det skal ødelægges, det staffels lille Barn . . . ikke sandt, Marie, saaledes forholder det sig?“ Danserinden nik- kede sørgmodig paa Hovedet.

„Na, jo! . . . Jeg ved det kun altfor godt . . . de bringer det kun til et grusomt Kvindemenneske, hos hvem det skal ombringes . . . ikke paa en Gang . . . aa nej! . . . det skal pines til Døde . . . langsomt . . . om- komme af Hunger . . . Kulde . . . Elendighed!“

Staffels Kathrine sank asfægtig om, og Danserinden raabte højt: Hun dør . . . hun dør!“ Ved dette Raab ilede Veninderne til og nærmede sig hastig Stolen. Madam Becker stillede sin Snustobakssdaase fra sig paa Bor- det for at gribe Kathrines ene Haand, der hang slap ned. „Staffels Kræ!“ mumlede hun, „det gjør mig i Grunden ondt for hende!“ . . . Pulsen slog langsomt, Aandedrættet sagtnede ogsaa.

Dog — Menneskehjertet er stærkt, det kan bære de tungeste Byrder og udrette det vidunderligste, hvor det prøves i Modgang.

„Herregud,“ udbroød Bondekonen, „det var jo godt, om hun gik bort nu, synes jeg! Hun havde dog næppe levet et halvt Aar til . . .“

Danserinden, der imidlertid var i Færd med at gjenoplive Kathrine, vendte sig om imod Konen og sagde til hende: „Vær dog stille! Det er slet ikke umuligt, at hun kan høre, hvad I siger . . . hun er jo ikke død . . . se, hendes Læber bevæge sig . . .“

„Ja, nu har jeg faaet nok af det,“ vrissede Konen, „dersom hun vaagner, saa kan I give hende Dødsattesten . . . den er rigtig nok“ . . . Hun tilfæstede Madam Becker et betydningsfuldt Blik . . . „og Sengen og Klæderne kan hun ogsaa hente, naar hun vil.“

„Jeg skal nok sige det til hende,“ sagde Madam Becker med et stinkel- ligt Udtryk i sit Ansigt. „Ja, Begravelsesomkostningerne skal jeg nok sørge for . . . aa Herregud! man vil da gjerne hjælpe lidt paa saadan et sølle Kræ!“

„Ja, det er ikke store Sager, de andrager," vedblev Konen. „Min Søster der ude paa Landet besørge det hele: der blev det gravet ned, og nu dækker Sneen over Graven . . . det er en Trøst, ser I, thi" — søjede hun til og trak Lethydningsfuld paa Skulderen — „thi naar hun saa ser den til Joraaret, er hendes Sorg allerede i aftagende . . . Naa, Farvel lille Frøken, ja nu maa jeg gaa."

Danserinden nikkede tavst til hende, uden dog at se derhen, thi hun var endnu sysselsat med den afmægtige unge Kvinde. Madam Becker stak sin Daase i Lommen og tog et Tørklæde over Hovedet for at følge Bondekonen udenfor. „Hun ser dog ud, som om hun var død," sagde hun til sin Ledsagerinde, „og man kunde let tro, at det var os, der var Skyld i det . . ."

„Na, hvad! Lad nu være med at klynke! Hun er saamænd heller ikke død, det kan jo enhver se!" Saa drog hun Madam Becker med sig.

Først et Kvarterstid efter kunde Marie meddele Kathrine, hvad der var hændet.

Barnet var ikke død, men forbyttet med et andet, der Natten til i Gaar havde udstriidt, hvorefter Dødsattesten var udfærdiget. Hvor Barnet derimod var bragt hen, havde ingen af de to Kvinder udtalt sig om, men de havde ladet forstaa, at det var sket paa Tilskyndelse af hans Familie, der derved vilde sønderrive det sidste Baand, som bandt ham til hans fordums Elskede.

„Vær bare rolig," sagde Danserinden, „vi faar nok opspurgt, hvor Barnet er."

„Na, men snart, snart, hører du! Ellers omkommer de Barnet! Ja, du ser saa forundret paa mig . . . Gud velsigne dig, Marie, du kender ikke noget til den Slags Ting! . . . De kalder det just heller ikke ligefrem Mord, naar saadan et Barn langsomt hentæres i disse Anstalter . . ."

Danserinden bedækkede sit Ansigt med sine Hænder; hendes Hjerte bankede med stærke Slag. Havde hun, mellem saadanne Dmgielser, maaske en bedre Skjæbne i Vente end den ulykkelige Kvinde, der sad foran hende? Havde ikke hendes Tante allerede ladet Hentydninger nok falde om spildt Ungdom og spildt Tid, og om en Kapital, som man ikke havde Lov til at lade ligge hen uden at den trak Renter? . . . Forfærdeligt var det, ja, forfærdeligt! . . . Og den stakkels Skabning, der sad foran hende, havde dog givet sig selv hen, givet alt, hvad hun besad, for og af Kjærlighed, medens hun selv — Danserinden — stod i Fare for at blive solgt, . . . solgt, som den usleste Slavinde! —

I dybeste og inderligste Taknemmelighed for hvad Marie allerede havde gjort og fremtidig vilde gøre for hende, klynge Kathrine sig hæftig op til den unge Pige; den ene af disse to stirrede med mørkt Blik tilbage paa den forbigangne Tid, medens den anden spejdende udforskede, hvad Fremtiden vel kunde bære i sit Skjød . . .

Da blev de pludselig revne ud af deres Drømmerier ved en skarp og gjennemtrængende Lyd af en Klokke.

„Hvad!" udbrød Danserinden, „er det allerede saa sent? Kan det ogsaa virkelig være Theaterbognen? Tilgiv mig, lille Kathrine, saa maa jeg afsted . . . jeg tør ikke lade Schwindelmann vente."

„Jeg skal ogsaa selv afsted," sukkede den anden og rejste sig vaklende. Men jeg ser dig jo, saa saare du faar noget at vide?"

„Naturligvis!" svarede Danserinden og pakkede sine Ting sammen.

„Endnu i Aften skal jeg forhøre mig derom. Na, du kan tro, deroppe ved de godt Bæstebred om den Slags Ting . . . Stol du blot paa mig!”

Marie og Kathrine fulgtes ned ad Trappen. Den første gik hen imod Vognen, den sidste sneg sig langsomt videre, efter først at have tilkæstet Figurantinden et bønfuldende Blik.

„Na da!” raabte Schwindelmann, „det tog Tid med Dem i Aften, Froken Marie!” — „Jeg beder om Forladelse, men Skylden var ikke min,” sagde hun.

„Hvem var det, De fulgtes med?” spurgte Schwindelmann videre. — „Na, det er en lille Stakkel, som har døjet meget . . .”

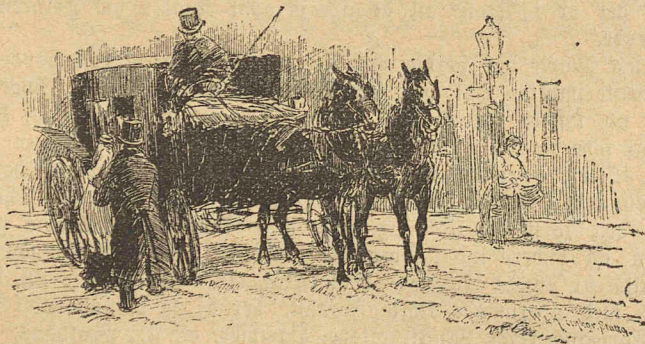
„Hvor bor hun?” raabte en af Figurantinderne ud af Vognen — „I Smedegade.” — „Der kjører vi jo netop lige igjennem,” sagde Schwindelmann, og da han saa den unge Piges pludselige Glæde, traadte han hen til Vogn døren og henbødte sig til Figurantinderne derinde, med de Ord: „Hvad mener Damerne? Er der Plads endnu til en stakfels lille Pige, som knap kan gaa? . . . Det er ikke alle, der har en Befordring, saadan som Prinsesserne der inde . . . og hvad man gjør mod sin Næste, bliver En godskrevet i Himlen . . .”

„Na, Schwindelmann bliver rørende!” lo en af Danserinderne . . . „Ja, for mig saameend gjerne!”

„Dor mig ogsaa!” raabte et Par af de andre.

Og saa blev stakfels Kathrine til stor Forundring for sig selv, paa den behageligste og bekvemmeste Maade af Verden expederet til sin Bolig.

Næsten den Aften blev Schwindelmann af Danserinderne allernaadigst udnævnt til Hoftheatrets barmhjertige Samaritan.

Attende Kapitel.

I Mellemakten.

Hersker der i ethvert stort Theater under selve Forestillingen meget Liv bag Kulisserne, saa er det ikke til at sammenligne med det Røre, der

bliver paa Scenen, saa faare Tæppet gaar ned for en Mellemakt. Nye Kulisser ophænges, og nye Forsatstykker anbringes, hvis Skuespillet, der opføres, da ikke har den gode og for Maskinfolkene og Arbejdernes Bekvemmelighed heldige Egenkab at være indrettet paa en „uforandret Scene.“ Alt imens strømmer Personalet sammen paa den halvmørke Skueplads, hvor ogsaa jævnlig Intendanten og Instruktørerne indfinde sig for lejlighedsvis at uddele Ros eller Dadel. Men de, der skulle stifte Dragt, ere skyndsomst ilede ned i Garderoben eller Paaklædningsværelset, hvor de — særlig de første Kunstnere og Kunstnerinder — stundom give sig god Tid, og derved forhale Stykkets Gang. Dist og her ses leende og sladrende Rhyger, men nu kaster Regissøren Spejderblik til alle Sider for at se om alt er i Orden, og naar den nye Dekoration er opstillet og de Rollehavende parate, giver han et Signal, der gjør samme Virkning som det første Hanegal efter Valpurgisnat: de lette, spragledede Stikklær fare afsted til højre og til venstre for at skjule sig for Lyset fra Proskeniets Lamper og th indenfor i de dunklere Regioner, hvor de have at forholde sig rolige og stille under Forestillingen.

I denne Mellemakt har Personalet faaet en stor og ikke videre stilsfærdig Tilførsel af nye Kræfter: det er Balletten, der lige er bleven særdbig med Paaklædningen, og som nu stormer ind paa Scenen, hvor de stakkels Danserinder og Figurantinder møde haanste Blikke af Operaens Primadonnaer, der fornemt se ned paa dem og naturligtvis frakjender dem selv Kunstnernavn og deres Stilling enhver Betydning.

Froken Marie havde ikke kunnet saa den stakkels Kathrine ud af sine Tanker; hendes sørgelige Skjæbne beskæftigede hende hele Tiden, mens hun iførte sig sin Dragt. Hun talte lidt med sin Veninde Clara derom, men denne havde vist sig at være saa fuldstændig fremmed for den Slags Ting, at Marie strax havde indset, at hun her ingensomhelst Støtte kunde vente sig.

„Du skulde hellere henvende dig til Therese,“ havde Clara sagt, „er der nogen, der er i Stand til at give et godt Raad i saa Henseende, maa det være hende.“

Da saa Marie var færdig med sin Paaklædning og rasst havde anbragt en lille blomstersmykket Hat paa den venstre Side af Hovedet, hvor den tog sig helt fix ud, kastede hun et Blik i Spejlet og smilte derved: jo, hun kunde nok taale at lade sig se! Da hun saa betraadte Scenen, saa' hun spejdende om til alle Sider, enten det nu var for at saa Oje paa Froken Therese, eller det havde en anden Aarsag, hvilket er nok saa rimeligt, eftersom Therese stod lige foran den første Kulisse og talte med Tenoristen. Marie gik ud af Baggrunden og dybere ind i Theatret, forbi en Del af Udenomspersonalet, blandt hvilke vi kunne nævne Theaterskræderen, Schellinger, en krumbojet Mandskling med overmaade livlig Fantasi, der af og til løb for ham; endvidere Formanden for Maskinfolkene, Hammer, en stor Pralhans, der holdt meget af at fortælle Krigshistorier af egen Erfaring, og endelig Hammers Søn, Tømmermanden Richard, et smukt og velborent ungt Menneske paa nogle og thye Aar, sund og kraftig, dygtig og hjælpsom. Den sidstnævnte stod forresten lidt affides, beskæftiget med at lægge en Snor om en Valse, hvilket Arbejde han udførte noget lejtet, hvad vi dog ikke ville lægge ham skyldelig til Last, eftersom han aabenbart hverken havde Oje for Snoren eller for Valsen, men kun for den unge Figurantinde, der langsomt nærmede sig. Hun lod, som om hun ikke saa' ham, og vilde gaa videre, da han, ved

at lade Nebet falde paa Gulvet, frembragte et Klast, der fik den unge Pige til at vende sig om.

„Jeg beder om Forladelse, Frøken Marie,“ sagde Tømmermanden, „jeg forkræffede Dem nok med dette hersens . . .“

„Na, er det Dem, Richard?“ svarede hun smilende . . . „Ja, man skal passe godt paa her, ellers kunde man let faa . . . noget i Hovedet!“ — „Naa, med Balletten er der da sjelden noget i Vejen,“ vedblev Richard, „der passer vi alle sammen godt paa, kan De tro, Frøken Marie!“ — „Na, det kan vel jagtens være de fleste af Jer det samme, om det er en Ballet, eller hvad det er, der opføres?“

„Ja, saamænd . . . de fleste af os,“ svarede Richard og traadte lidt nærmere, „men mig er det Pokker ikke ligegyldig, skal jeg sige Dem, lille Frøken. Er det f. Ex. Dem, der skal op paa en Slybemastine,“ tilføjede han smilende, „saa ser jeg selv efter, at alting er i Orden! Gud naade de andre, hvis de ikke passer deres Ting, saalænge det staar paa! Saa faar De med mig at gjøre!“

„Det skal De have Tak for, Richard,“ sagde den unge Pige, der var bleven rolig staaende, „det er altid ganske rart at vide, at der dog er En, der interesserer sig lidt for mig, mens jeg er paa Scenen.“

„De behøver ikke at sige „lidt,“ Frøken Marie,“ vedblev Tømmermanden, og strøg sig med Haanden op gennem Haaret, „sig De kun „meget“ . . . sig bare „meget“ . . . De ved jo nok, at det forholder sig saadan alligevel . . . og at det ikke alene gjælder paa Theatret her, men overalt, hvor De færdes, paa Gaden eller i Hjemmet, enten jeg saa ser Dem eller ej . . .“

„Naa, det maa jeg sige, det lyder som en formelig Kjærlighedserklæring!“

„Ja, De kan jo kalde det, hvad De vil, Frøken Marie, Navnet bethyder jo ikke noget. Jeg har længe haft i Sinde at tilstaa Dem det, men Damerne ved Balletten er ikke saadan at komme nær, det ved jeg nok. Ja, de fine Herrers Smigrerier vil I gjerne høre, men naar en af os Smaasolk falder paa at sige Jer, at han synes godt om Jer, saa griner I af ham og løber hen til de andre og siger: Har I hørt saa galt, saadan og saadan jagde Richard til mig . . . tænk Jer blot Richard! . . . Men dersom saa Richard fik det at vide, kan De tro, det vilde gjøre ham ondt . . . bitterlig ondt!“

Denne Kjærlighedserklæring, som Marie havde kaldt det, kom hende, naar vi skal være ganske ærlige, slet ikke uventet. Tømmermanden havde virkelig, som han ogsaa hentydede til, ved forskjellige Besligheder vist hende Opmærksomhed og Interesse, og skjønt dette ganske sikkert havde gjort et vist Indtryk paa Figurantindens Hjerte, havde hun dog nærmest antaget det hele for Spøg og i al Fald ikke tillagt det nogen videre Betydning. Han var jo desuden en rig Mands eneste Søn, et smukt Menneske, som de velhavende Borgerdotre troede sig for, en flink Arbejder, der var saa velbevandret i Theatrets Mechanik, at han med Tiden nok kunde vente at faa en god Ansættelse . . . ham kunde det da aldrig falde ind at . . . og dog! nu havde han jo med rene og klare Ord sagt til hende, at det var hende, han tænkte paa, at det var hende, han elskede.

Den unge Pige fo'r sammen; hun saa' i Aanden sine skønneste Drømme virkeliggjorte, hun troede ham paa hans Ord, men Tanken var altfor berusende, til at hun ubetinget skulde sætte Vid til den. Hun, der var født og opvoget under de mest trykkende Forhold, og som hidtil havde været aldeles

afhængig af denne gruelige Tante, — hun skulde altsaa ikke synke i den Afgrund, der saa længe havde truet med at opsluge hende! Thi Richards Ord stod til troende, det havde hun ofte nok hørt sige af hans Foresatte og hans Kammerater.

Marie havde ikke lagt Mærke til, at Richard havde grebet hendes Hænder eller at han gjorde Forsøg paa at se hende ind i de nedslagne Øjne. Bludselig kom hun i Tanter om, at stakkels Kathrine havde sagt til hende, da de skiltes: Naar du en Gang faar Hus og Hjem, og lidt Tid til overs, besøg saa min Grav, og hvis mit Barn lever, og du ser det staa henne ved Hjørnet og tigge, saa giv det en Almisse . . . ja, hvem vidste, hvad Fremtiden bar i sit Skjød! Disse Ord kunde maaske gaa i Opfyldelse! . . . Saa

vaagnede hun af Drømmen . . . og Richard sagde smilende til hende: „Naa, Marie, har du nu betænkt dig længe nok? . . . Skal det saa være os to, eller har du maaske mere Øyst til at slagre omkring, saadan som de andre?“ — „Na, nej, nej! slet ikke!“ svarede hun. — „Det ser jeg dig heller ikke an for!“ vedblev Richard. „Jeg mener, du er en brav Pige, til Trods for den Tante, du har! Du kan tro, jeg har altid holdt Øje med dig . . . og især med dine Arme og dine Hænder.“ — „Af hvad Grund?“ spurgte hun smilende. — „Jo, det skal jeg sige dig. Hos Jer ses det nemlig først paa Armene og paa Fingrene . . . jeg mener disse Ringe og disse Armbaand . . . disse Djævelens Lænker, som I bliver smedede fast med! Ja, jeg har havt dig mistænkt forresten.“ — „Ja, jeg ved det, men det var blot Therese, som

havde laant mig et af sine egne Armbaand . . . huft paa, jeg skulde jo være Høfdame!" sagde hun med et Smil. — "Ja, ja," udbød han med en utaalmodig Bevægelse, „det faar nu være, som det er, men endnu er jeg lige vidt! Hvad Svar har du til mig, Marie? Siger du ja, saa er Sagen dermed afgjort, og saa kommer jeg en af Dagene ned til din gamle Drage af en Tante for at tale et Alvorsord med hende. Siger du ja, saa pas bare paa, at Folk, selv de værste Sladderbøtter, kun har godt at sige om dig . . . saa hører vi hinanden til . . . ellers . . . faar jeg andet at vide om dig saa kunde der ske en Ulykke, vil jeg bare sige dig . . . Na, hvad Svar har du saa til mig?" — Figurantinden tog Hænderne til sig og sagde trostydlig: „Ja, Richard, jeg holder af dig . . . og du kan stole paa mig." — „Godt!" sagde han og tog atter hendes Haand, „dersom det gik an, skulde du paa staaende Fod have haft et Kys . . . men vi kan jo vente lidt! Jeg skal nok passe dig op siden, naar du staar af ved Kanalen . . . Na, Farvel, Marie!"

Saa tog han fat paa Balsen igjen, og Marie satte sig affides under en Gruppe Palmetræer; hun foldede sine Hænder og græd, men opdagede saa pludselig, at den røde Sminke løb ud og plettede hendes lysegrønne Atlastes Livstykke. Clara maatte hjælpe hende at gjøre det godt igjen, ved hvilken Lejlighed hun blev indviet i Hemmeligheden, der forresten stemte hende til Alvor og Eftertanke . . .

Therese stod endnu foran første Kulisse. Marie gik hen til hende: „Na, der er du; jeg søgte efter dig paa den anden Side." — „Hvad er der i Vejen? Er der noget nyt om ham . . . du ved nok?" — „Nej, jeg tænker nok, at Tante lader sig tale til Fornuft . . ." — „Na, saa det tænker du, min Skat! Ja, jeg vil dog raade dig til at passe paa!" — „Na, jeg har da min frie Villie!" — „Ja, lad os nu ikke tale mere om den Ting; du kender jo min Mening . . . men hvad var det saa, du vilde mig?"

Marie fortalte hende Historien om den stakkels Shypige, der var bleven sit Barn berøvet paa saa underfundig en Maade. Therese havde antaget et spødsft Udtryk; hun bed Tænderne sammen og stirrede ufravendt paa Spidsen af sine Silkesto. Det var, som om Tanken om noget grusuldt, foresvævede hende, thi pludselig fo'r hun sammen og pressede Haanden mod sit Hjerte.

„Du hørte vist ikke, hvad jeg sagde?" udbød Marie lidt ængstelig.

„Na jo, det er ikke svært endda at forstaa det," svarede Therese. „Der gives virkelig saadanne Steder, hvor Smaa børn forvares, indtil vor Herre falder dem til sig. Men det er vanskeligt at komme der ind, de ere lukkede, som Graven, hvis Førgemaal de jo forresten ogsaa er . . . Ja, lad mig dog tænke mig om . . . Dødsattesten har hun jo, saa Politiet kan ikke gjøre noget ved det . . . og der er ingen andre, der faar Adgang til disse Anstalter . . . der passes altfor godt paa! . . . Men jeg kommer i Tanker om, der findes vist saadan en i det Hus, hvor gamle Schellinger boer . . . ja vent lidt, min Tøs! lad os bære os fornuftig ad! Han er en gammel Rævepels, er han, vi maa lade ham udsritte af en anden." — „Du har Ret, Therese," svarede den unge Pige „men hvem faar vi til det?" Den anden trak paa Skuldrene og sagde saa efter en kort Betænkning: „Det er en filben Sag, du! Man er udsat for deres dumme Bittigheder, naar man begynder at tale om saadan noget!"

„Nu ved jeg, hvad jeg gjør," udbød Marie, „jeg henvender mig til Richard Hammer . . ."

„Na, saadan!" sagde Therese leende „Richard er altsaa din Fortro-

lige? Ja, ja da! Jeg havde nok en Auelse om det. — Naa, ja det ser jo ud til at være meget godt, men saa maa du passe godt paa hjemme! Fortæl du bare Historien til ham, saadan som den er."

Richard havde ikke det mindste imod at følge Marie hen bag en Kulisse for at høre, hvad hun havde at sige ham. Resultatet af denne Beretning blev da det, at Richard noget efter tog Schellinger til Side, og havde en længere Samtale med ham. Da den var endt, traadte de begge to hen til en Gruppe, der stod lyttende omkring Maffinmesteren Hammer, som distede og med sine Krigshistorier. Af og til hvistede Schellinger til Schwindelmann: „Det var en ordentlig Blafat, han smurte der!"

Tæppet gik op for sidste Akt, og da Operaen endelig var forbi, strømmede Folk ud. Richard, der aldeles ikke lod til at have Haftværk i Aften, stod ved Siden af Schellinger paa den halvmørke Scene, medens Hammer i

Baggrunden trakterede nogle af Maffinsfolkene med en til af sine noksom bekendte „mærkværdige Historier." Under Udsørelsen af disse, betjente han sig af mangfoldige Jagter og Bevægelser med Hovedet til højre og venstre, samt af Udtrykket „Ja—a!" hvilket sandsynligvis, sagt med behørig Salvelse, skulde betyde Tilhørerne Troen paa, at det var Vogn det hele.

Lige saadan nu: „Ja—a!" sagde han, „hør nu godt efter, Follens! Bernadotte kalder mig altsaa op til sig og saa siger han omtrent disse Ord: Hammer, siger han, her er en Depesche til Napoleon. Har du Kurage til at bringe den igjennem den fjendtlige Armes Rækker? For bliver du greben med den, saa sthyder de dig ned. — Naa jeg svørge, om Indholdet er farligt? — siger jeg saa til Excellencen — Ja, det er meget farligt og meget vigtigt, min gode Hammer, siger han, og saa viste han mig den. Den var paa sexten

tætskrebne Sider Fransk. — Nu skal jeg sige Deres Excellence noget, sagde jeg til ham, laan mig Depeschen en halv Timestid, saa kommer jeg ov til Dem igjen, og saa skal De nok blive tilfreds med Hammer. — Naa, saa fik jeg den, og hvad gjør jeg? En halv Time efter gaar jeg ov til Bernadotte og siger til ham, idet jeg med det samme leverer ham Depeschen tilbage: Vil Deres Excellence nu have den Godhed at høre mig, saa skal De bare høre! Saa lo han, og saa fremsagde jeg hele Depeschen for ham . . . hele Depeschen," gjentog Hammer og saa' sig om i Kredsen, „alle sexten Sider, og jeg forsludrede mig kun to Gange, idet jeg sagde „Allerhøjstsamme," paa et Par Steder, hvor der blot stod „Højstsamme" . . . Ja, jeg fortæller det kun, fordi der er somme, der gjør saa meget Væsen af at skulle lære en Stump Rolle, selv om de har et Par Dages Tid til det . . ."

„Det var saamænd en rar Historie!" mumlede Schwindelmann.

De andre lo saa smaat og trak sig lidt til Siden. Schellinger hvistede til Schwindelmann, med et Anstrøg af Misundelse over at den anden ligesom havde distanceret ham selv: „Det er dog Fanden til Menneſte, saa han kan lyve!"

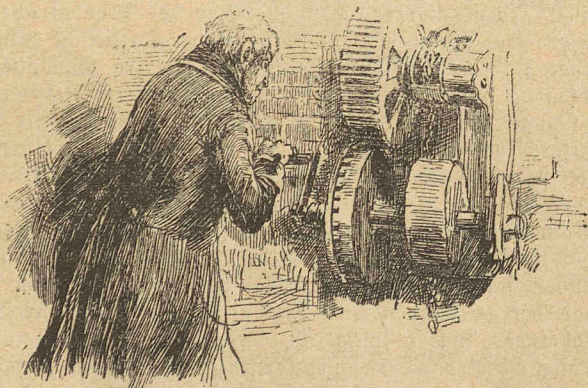
„Se saa, nu er vi færdige!" raabte Hammer, „nu er Folk endelig kommen ud . . . jeg siger bare, kommer der Jld paa her, saa Gud naade os!"

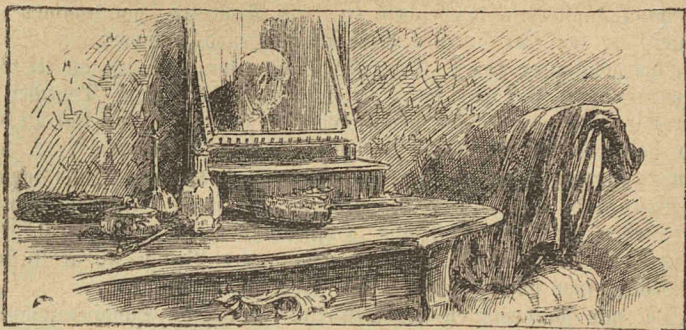
„Naa, her er det da ikke slet saa galt, som det var i C . . ., hvor der var brede Trapper og Gange . . . men hvad hjalp det, Skrækken lammede jo Folk, saa de blev fiddende alligevel . . ."

„Aa, det var vel Røgen, der bedøvede dem," mente en anden. — „Det var Skrækken, der lammede dem," paastod den fantasirige Skrædder haardt, „jeg var jo selv med!"

„Sludder og Brøvl," sagde Hammer, „vi var jo her den Aften." — „Naa . . . var vi det," svarede Skrædderen lidt slukoret, „ja vist er det nu alligevel, for Dagen efter fik jeg Brev fra C . . ., og det var paalidelig nok . . . det var nemlig fra . . . fra . . . fra . . . en af de brændte selv!"

Et højt Latterudbrud fulgte paa disse Ord; i det samme blev Bluslene i Vyktronerne slukt, Folkene spredtes til alle Sider og Skuepladsen stod øde og tom.

Nittende Kapitel.

Toilette-Hemmeligheder.

Grev Johrbach's lille Lejlighed tog sig fortræffelig ud, især om Dagen. De fleste Vinduer vendte ganske vist ud til Haven, og ved Vintertid saa' man altsaa ifkun snedækte Gange og Buske og Maatte-indsvøbte Træer, men til Gjengjæld var der desto hyggeligere inde i Salen, som vi allerede en Gang før have besøgt. Denne Sal stødte op til et stort Drivhus, der, som anført, dannede Forbindelsesleddet mellem Grebens og hans Faders Lejligheder, og som af den gamle Herre altid blev betragtet som et Slags nevtralt Gebet, hvor Sønnen og et Par fortrolige Venner af denne nok havde Lov til at færdes, for at ryge en Cigar, hvorimod Døren dertil omhyggelig blev aflaaft, naar der var større Selskab hos den unge Greve.

3 Dag — Klokken er over ti om Formiddagen — er der fri Entre, og den ville vi derfor benytte til at tage Lokaliteterne noget nærmere i Ojsyn. Drivhuset er af Jern og Glas, og det udgjør en hel Winterhave. Fra Grebens Sal forte et Par Trappetrin derned og ved Siderne af denne, er der opstillet Marmorfigurer, omgivne af en hel Skov af allehaande blomstrende Væxter; fra Statuernes Fodstykker skyder forskellige Slyngplanter sig op og forener sig med andre Snyltevæxter, der fra Glasloftet lader deres fære mørkeblaa og hvide Klotteblomster hænge ned over Figurerne's Hoveder. Drivhusets Gange, der ere bedækkede med ganske fint, lysegult Sand, bugter sig i Slangeform omkring Grupper af Orange- og Lavrbærtræer, foran hvilke der er opstillet pragtfulde Krydstalstaale med Guldfisk i. Midterpartiet af denne Have indtages af en høj Kuppel, hvor de højtstammede Træer har deres Plads, omsluttende et Marmorspringvand, fra hvis øverste Gren en Straale skyder sig højt i Vejret, hvorefter den deler sig i Luften og under en mild, melodisk Pfaffen falder tilbage fra Skaal til Skaal. Udenom denne skønne Gruppe staar der — dannende en Firkant — fire store Bure, hvis fangne, fjedrede Skabninger synger lystig op, medens deres Kammerater ude i det frie døje Kulde og Nød. Drivhuset fortsættes paa samme Maade videre hen til Fløjdøren, der fører op til Hans Excellence, den gamle Greves Værelser,

men denne Dør er laaset, og de indvendige Gardiner trukne for. Fra Vinterhaven trængte en stærk krydret Duft ind i Grevens Selskabsaal, hvor der herskede en mild og behagelig Temperatur. Tæt ved Kaminen stod der et stort rundt opdækket Bord med Levningerne af en bedre Frokost paa. To Kuberter vare øjensynlig nylig forladte, den tredje var endnu optaget af Baron von Brand, der sad, eller rettere, laa magelig henflængt paa en Stol og røg paa en Cigar, mens han nu og da løstede Blikket fra Avisen, for at nippe til Chokoladen.

Fra denne Sal førte forskellige Døre ind til Grevens Arbejdsværelse, til Garderoben og Sovesamret. I dette sidste opholdt den unge Herre sig for Øjeblikket. Han var i Færd med at isøre sig sin stiveste Puds; fra Sovesamret stod Døren aaben ind til Arbejdsværelset, og her inde sad Maleren Arthur, beskæftiget med at kopiere i Altvarel et Maleri af en Dame. Døren til Salen var lukket og dækket af et tykt persisk Tæppe.

Den gamle Kammer- tjener stod ved sin Her- res Side og rakte ham med den dybeste Alvor de forskellige nødven- dige Bæklædningsgjen- stande; nu aabnede han en lille Solbdaase, ud af hvilken Greven med Tommel- og Pegefin- geren tog en Smule bel- lugtende Pomade, ved Hjælp af hvilken han snurrede sin tilspidsede Knebelbart kjæft i Vej- ret, hvorpaa han med et vist Velbehag kastede et Blik i Spejlet. Ma- leren inde i Sideværelset ytrede da med Hensyn til denne Bæklædningsakt:

„Nu kan jeg bedre forstaa, hvorfor I Her- rer altid har faa lidt til overs af Eders me- gen Tid; det er godt og vel en halv Time siden, De begyndte at klæde Dem paa, og der er endnu langt frem!“

„Det er sandelig ogsaa en vigtig Begivenhed, særlig naar man, som jeg nu, skal til Tjeneste. Alle de Godtsfolk, der kommer i Jorgemakket, Civile som Militære, Bekjendte som Ubekjendte, har nemlig for Skik først at beglo Bæggene, dernæst os, hvilket sidste de især besørge med indgaaende Opmært- somhed.“

„Saa—aa!“ udbrød Maleren, „det har jeg ikke vidst.“ — „Men der- for vil De forstaa, at vi maa være meget korrekte i vor Dragt. Vi Adju- danter er i Grunden et Slags Barometer for de abdiensjøgende; paa os fal-

der nemlig det første allerhøjeste Solblink . . . dersom det overhovedet er Solstinsvejr den Dag . . . , ligesom det ogsaa er os, der iagttager optrækkende Skyer i Horisonten . . . og disse Væjrforandringer enten markerer eller . . . fordølger vi, ligesom det nu kan være." — "Og det gjør I . . . ved Hjælp af Dragten?" — "Jh ja! enten ved Dragten, eller ved vort Ansigtssudtryk eller ved andre Ting." — "Og hvem lægger Mærke til det?" spurgte Arthur videre. — "Kjære Ven," svarede Greven, "De, og mange med Dem, tror at det er den simpleste Sag af Verden, saadan at staa Bagt i Forgemasket og „melde" til Abdiens. Na nej," vedblev han, og knappede sin Vaabenræske til, som Kammertjeneren samtidigt trak ned i Siden. "Ser De, lad os sige at en af vore Venner søger Abdiens; vi vil gjerne — uden at sige noget, thi det kan let blive bragt videre, end man ønsker — give vor Ven Dphlysning om, „hvordan Vejret er" der indenfor. Er det smukt og klart, vandrer man fornøjet og smaanhynende frem og tilbage, eller staar ganske rolig og ser ud af Vinduet. Er Himlen derimod overtrukket eller skyet, saa er man meget formel, saa snøer man Knebelsharten lidt op, eller retter ved Sælen og Skjærpet." — "Ja, men naar nu Barometret skal vise paa Storm?" — "Ja, saa læner man sig tankesfuld til Vordet," svarede Greven og bandt Sælen om sig," og holder frem for alt den trefantede Hat under Armen . . ."

Greven havde nu lagt sidste Haand paa sit Toilette, Kammertjeneren havde rakt ham Handsker og Hat, og var derefter lydløst gaaet bort. Husets Herre traadte ind i Sideværelset og stillede sig bag ved Kunstnerens Stol; det var hans Bedstemoders Portræt, som Arthur var i Færd med at kopiere.

"Jeg takker Dem meget," udbroød Greven, "Kopien er velskaffet, jeg har længe ønsket at besidde en saadan." — "Selv Tak," svarede Arthur smilende, "det bliver nok endda mig, der kommer til at staa i Gjæld til Dem for de to smukke Pistoler, De nys forærede mig til min Samling . . ."

"Na, Bagatell!" sagde den anden og lændede sig til Stoler ryggen . . . „naar Altvarellen bliver færdig, skal jeg med Glæde give Dem endnu en Pistol . . . desværre har jeg først for nylig erfaret Deres Liebhabereri for gamle Vaaben . . . Men, hvad tænker jeg paa! Jeg staar her og underholder Dem og lader ganske rolig Baronens fide derinde og vente paa mig . . ."

"Na . . . mon han gjør det? Han har taget sig det bekæmt . . . Det er i Grunden en snurrig Fyr!" — "Saamaend, i visse Retninger, men jeg kan dog ganske godt lide ham." — Maleren saa' forsigtig henimod Døren til Salen, og da Greven blev det va'r, tilføjede denne smilende: "Nej, vær De bare rolig! I mit Hus er alting viseligt indrettet; Dørene smækker i med en Sjeber og slutter saa godt til, at ingen Lyd kan trænge igjennem dem . . . Jeg maa da have et Sted, hvor man kan tale ugenert."

"Har De kjendt Baronens længe?" spurgte Maleren i en tilsyneladende ligegyldig Tone.

"I et halvt Aars Tid omtrent; jeg sværmer ellers ikke for at slutte nye Bekjendtskaber, men han var mig meget varmt anbefalet. Na, jeg indrømmer, jeg har lidt Morstab af hans pyntelige Væsen, dertil kommer, at han er ret godmodig, han er et dannet Menneske, har set meget i sine Dage og, naar han vil, fortæller han ganske fortræffeligt. Noget nøjere Venstab agter jeg heller ikke at slutte med ham, og han forstaa mig godt. Nu sidder han for Exempel der inde; dersom jeg gif min Vej uden at hilse paa ham,

vilde han finde det i sin Orden, og alligevel ikke unblade at indfinde sig til Thebordet i Aften med et særdeles venstabeligt Udtryk i sit Ansigt.

„Ja, naar jeg spurgte om det, var det egentlig fordi . . .“

Grev Johrbach betragtede ham spørgende; saa bedblev han: „Dog nej, det vil jeg hellere fortælle Dem en anden Gang; det er et ejendommeligt Sammentræf . . . der dog maaſte, ret beſet, ikke har noget at betyde. Men jeg ſer, Hr. Greven har Haſtbæret nu . . .“

„Ja, oprigtig talt, kjære Ven,“ ſvarede Greven hurtig, „men De maa for Guds Skyld ikke glemme Hiſtorien . . . alt, hvad der angaar Baronen, intereſſerer mig i høj Grad.“

„Har han noget?“ ſpurgte Arthur. — „Det maa han have, at dømme efter hans Udgifter. Jeg traf ham for nylig hos Deres elſtværdige Papa, min Bankier, ſom paa den forbindtligſte Maade af Verden overrakte ham en Paſſe Banknoter. Kaſſereren var nærved at ſtaa paa Hovedet for ham . . . naa! ja, De ved jo nok ſelv, det er ogſaa et Slags Barometer . . .“

„Vigeſom det i Jorgemakket?“ — „Alfurat! . . . Men Guds Død og Pine, jeg glemmer jo rent mig ſelv! . . . Hvad var det nu jeg ſkulde? Vent . . . lad mig ſe, hvad Klokken er her inde . . .“

Han ſtod Tæppet til Side og aabnede Døren til Salen.

Baronen ſad ganſke rolig og læſte i Avisen, det vil ſige, han ſad med Abertiſſementspalterne foran ſig. Da Døren gik op, drejede han ganſke umærkeſelig Hovedet om imod den, og højede Hovedet ſvagt, idet Greven udbød: „Jeg beder Dem meget undſkyld mig, Baron, fordi jeg lader Dem vente, men De ved nok, Kongens Tjenefte gaar for alt. Jeg ſer, Klokken er over halv elleve, og jeg ſkal være paa Slottet præcis hel . . . jeg maa derfor . . .“

„Ej, kjære Greve, udbød Baron von Brand med ſin blideſte Stemme, idet han ſatte Koppen fra ſig og ſnoede ſin Anebelſbart paa den ſirligſte Maade af Verden . . .“ „De har jo god Tid, thi De har en ganſke udmærket Rudſt, ved jeg.“ — „Naa, De har Ret,“ ſvarede Greven og tog et Stykke Brevpapir ud af en rigt forgyldt Skrivemappe, „men jeg ſkal forſt have et lille Brev expederet . . . ja, jeg ſkal ikke forſtyrre Dem, jeg gaar ind i Sideværelſet . . .“

„Hvad mon det kan være for en Slubbert!“ ſagde Greven gabende og ſaa' ned i Avisen, han averterer om „en ſin og for alle ſkarpe og ubehagelige Dunſter befriet ægte Roſenolie . . .“ — „Aa, det er vel Deres egen Coeur de roſe! Deres Armenier har forraadt Dem, ſkal vi ſe!“ — „Umuligt!“ hentaftede Baronen og viſtede ſig med ſit parfumerede Pommertørklæde, „desuden . . . ſelv om han havde opdaget noget lignende, vilde den ſimpleſte Næſe ſtrax kjende Forſkjel.“ — Greven ſmilte og gik ind i Værelſet ved Siden af, idet han ſagde: „Ja, De undſkylder jo? . . . Jeg ſkal ſtrax være hos Dem igjen.“

Døren ſalød til, og man hørte tydeligt, at Laaſen ſmækkede i.

Tyvende Kapitel.

Tæger og Kammerjomfru.

I samme Øjeblik som Døren faldt i, løstede Baronen sit Blik fra Avisen, lod den venstre Haand, i hvilken han holdt den, langsomt synke og saa' sig forstende og spejdende omkring til alle Sider. Paa samme Tid undergik hans Ansigtsubtryk en høist mærkelig Forandring: Øjnene, der i Almindelighed skjulte sig mat og affekteret og tilsløredes af de sænkede Øjenlaag, lyne nu frem under de sammentrunkne Bryn, det søde, kvindeagtige Smil, der krusede de som oftest halvtåabne Læber forsvandt, og Ansigtets bløde, lidt slappe Linier strammedes som ved et Ryk, saa at det hele Udtryk blev energisk og resolut. Han lagde Avisen fra sig, støttede den venstre Haand til Bordet, rejste sig lydbøst op fra Stolen, vendte sig om og listede sig hen til Grebens Skrivebord, paa hvilken der i en bred Bronzestaal blandt en Del Blyanter og andre Skrivematerialier laa et lille Signet med et graveret og juvelbesat Guldstaft; dette Signet tog han sagtelig frem, betragtede det et Par Sekunder, hvorefter han hastig stak det til sig og med Rattleffed vendte tilbage til sin Stol, paa hvilken han igjen satte sig og tog sin Avis i Haanden som før. Endnu en Gang gled hans Blik forfigtig til højre og til venstre, Salen rundt, — saa pludselig antog hans Træk paany hint bløde og slappe Udtryk, som vi allerede kjende.

Lidt efter ringede Greben i Sideværelset, Kammerjeneren skred hastig gennem Salen, vendte strax efter tilbage, tændte et Stearinlys, tog en Stang Lak og rodede lidt omkring i Bronzestaalen. Han lod til at blive overrasket, saa sig omkring i Salen og gik saa hen til Sideværelset, gennem hvis Dør han lagde et Par Ord til sin Herre.

„Mitt Signet maa være der,“ lod Grebens Stemme der indefra, „det er det lille, det med Guldstaftet, det ligger i Bronzestaalen.“ — „Jeg beder meget om Forladelse, Deres Naade,“ gjensvarede Kammerjeneren, „men det ligger ikke paa det sædvanlige Steb.“ — „Saa maa det gaa til med Jandens Kunst,“ raabte Greben, „jeg saa' det der i Afstes.“

Han traadte hurtigt ind i Salonen med et Brev i Haanden; Kammerjeneren fulgte bagefter med et tændt Lys. I det samme Greben viste sig paa Tærskelen, udbød Baron von Brand i en overlegen Tone:

„Nej, nu er jeg fuldkommen beroliget med Hensyn til denne Parfume . . . jeg ser, den kaldes „Rosenstift“ . . . jeg beder Dem betænke: Rosenstift! . . . Nej, saa priser jeg min egen Coeur de rose!“

„Naa . . . ja, ja! . . . maaste!“ sagde Greben adspredt og i en halv ærgerlig Tone, thi han havde forgjæves eftersøgt Bronzestaalen og de andre Gjemmer paa Skrivebordet, hvorefter han saa' hen paa Kammerjeneren, der træk paa Skulderen.

„Hvem har ryddet op her inde i Morges?“ spurgte Greben heftig. — „Det har Jægeren, Deres Naade.“ — „Igjen Jægeren! For Pokker, naar faar dette Ende?“ — „Ja, det er forunderligt,“ udbød den gamle Mand, „dette Menneſte har fortrinlige Anbefalinger og jeg har aldrig kunnet komme efter noget, skjønt jeg har passet godt paa.“ — „Men i det halve Aars Tid han har været her, har jeg mistet forskjellige Ting fra denne Sal.“ — „Ja, desværre, jeg ved det nok.“ — „De har ingen af Jolkene mistænkt?“ —

„Paa ingen Maade, Hr. Grebe!“ — „Saa maa det jo være Jægeren alligevel.“ — „Men der lader sig intet Bevis føre, Deres Raade.“ — „Det behøves ikke heller, jeg vil ham intet ondt; udbetal ham et halvt Mars Løn, sig ham, jeg synes ikke rigtig om ham, men giv ham dog et taaleligt Skudsmaal . . .“

Den gamle nikkede. Ved Grebens temmelig højroste Tale og hestige Gebærder, fandt Baronen sig forpligtet til at træde nærmere for at høre, hvad der var paa Færde. Han stillede sig temmelig flegmatist op foran Spej-

let og ordnede ved sin Frisur, idet han sagde: „Hvad er der i Vejen, min kjære Grebe, De er saa ophidsset, synes jeg.“

Greben vilde fortælle ham om Signetets pludselige og uforklarlige Forsvinden, men da han saa Kammertjenerens bedende Blik, sagde han kun: „Na, det er en af mine Folk, der har gjort mig Knuder . . . det er min Jæger, som jeg desværre ser mig nødsaget til afskedige.“

Saa, det er vanskeligt at faa ordentlige Folk, det skal Gud vide!“ ytrede Baronen og lagde skjodesløst Hænderne paa Ryggen. „Men . . . det falder mig noget ind! For nogen Tid siden blev et Menneske mig meget varmt

anbefalet som Tjener . . . og han var oven i Kjøbet en dygtig Jæger . . . jeg tror nok, jeg tør indestaa for ham . . . hvis De vil have ham?"

"Ja, hvorfor ikke? Paa Deres Anbefaling! — Lad ham melde sig til min Kammertjener . . ."

"Saa har jeg da gjort en god Gjerning!" hentastede Baronen med sit sødeste Smil. Han traadte hen til Bordet, lagde den venstre Haand paa Pladen, og slog med en af den højres Knoer paa Bronzestaalen, der gav en fuldttonende Klang fra sig. "Vgte? . . . Antik?" spurgte han. — "Na, jeg har faaet den af en Ven, der har opholdt sig i Pompeij . . . Men Guds Død! Klokken er mange . . . lad Vognen føre frem!" henvendte han sig til Kammertjeneren, der fortrydeligt fjernede sig . . . "Hvad gør jeg nu for at faa et Signet? . . . Na, Baron, laan mig dette der." Han pegede paa Baron von Brands Uhrkæde, ved hvilken der blandt andre Kostbarheder hang en orientalsk Ring, der var prydet med en klar rødlig Edelsten, paa hvilken der var graveret nogle arabiske Bogstaver. Baronen foer med Haanden til Uhrkæden, og det ligegyldige, smilende Udtryk i hans Ansigt, var paa Nippet til at give Plads for et andet, men som en smidig og øvet Skilibrift, der i Farens Øjeblik ved en energisk Kraftanspændelse søger at gjenoprette Ligevægten, saaledes tiltvang Baron en sig strax Herredømmet over sig selv igjen, hans Haand, der syntes at skulle skjule Kæden, gled hastig fra denne hen til Ringen, som han løsne, og rakte Greven med et Smil og de Ord:

"Ja, men tag Dem i Agt! Husk paa, at disse mysteriøse Stene ifkun bringe Ejeren Lykke . . . naar en anden bruger dem til at forsegle med, kan det have slemme Følger for Modtageren af Brevet . . ."

"Na, . . . Baronen er overtroisk!" udbød Greven og nærmede Brevet til den antændte Løstang . . . "I øvrigt er det mig ikke ukjært om den, der modtage dette Brev, virkelig faar Ringens Trolddomsmagt at føle . . ."

"Coeur de rose!" sagde Baronen og stillede sig forundret om, "det er en sølsom Korrespondance, De fører, min kjære Greve. Brevets Adressat er dog vel ikke nogen . . ."

"Na, hvor vil De hen, Baron! Tror De saa, jeg vilde benytte Deres Signet? Nej, Brevet er til en ubekjendt Enke, der af og til har vist mig et Par Tjenester . . . Men giv mig dog Signetet, Laffen er jo smeltet."

"Stakkels Talisman!" udbød Baronen, denne Gang med et Ansigt af Tungfind, "det Aftryk vil komme i skønne Hænder! . . . Det havde Grækerinden ingen Anelse om, da hun gav mig denne Ring!"

Greven benyttede Signetet og skulde derpaa afsted. "Tager De med?" spurgte han Baron, Denne betænkte sig et Øjeblik, saa udbød han: "Ja, hvorfor ikke? Dersom De vil sætte mig af paa Rastelspladsen?" — "Meget gjerne."

Medens nu Baron i Forværelset tog sin Overfrakte paa og svøbte et stort Cachemirs Tørklæde om Halsen, var Greven gaaet ind til Maleren Arthur igjen.

"Farvel, kjære Arthur, nu maa jeg bort. Blev De her blot, saalænge De vil . . . De ved jo, hvor Rhygetøjet findes! Men naar De gaar, kan De maasse gjøre mig den Tjeneste at aflevere dette Brev paa Posthuset . . . jeg stoler paa, at ingen af mine Folk faar Adressen at se . . . De kan trække paa mig igjen, naarsomhelst De vil."

"Med stor Fornøjelse!" svarede Arthur og stal Brevet til sig. "Maasse kan jeg . . . hvis jeg maa se Adressen . . . selv besørge det . . ."

"Vist maa De!" udbød Greven; og i Døren tilføjede han: "Men dersom De bringer det personlig, saa tag Dem i Agt! De kunde let komme i en Krydsild fra to skønne Dine . . . og den kunde være farlig nok . . . selv for en Maler . . . naa, Farvel saalænge!"

Dermed ilede han bort.

Baronen, der havde taget Plads i et Hjørne af Vognen, udbød, saasnart denne satte sig i Bevægelse: "jeg kunde i Grunden have lyst til at bede Dem om en Villighed til . . . og i Dag er De næppe til Stands at nægte mig noget! De har faaet Lov til at benytte min Talisman!" — "Dg til Gjengjæld ønsker De?" — "Ja . . . jeg tror, jeg har noget tilfælles med en Fæstemand i Dag!" vedblev Baronen med et Smil. "Jeg har anbragt min Jæger hos Dem . . . nu har jeg tillige en fortræffelig Kammerjomsfru, som jeg meget gjerne vilde staffe Plads paa Slottet . . ."

"Hun er ung og smuk?" — "Bevares, kjære Greve, dette Spørgsmaal kunde let krænte mig! Jeg forsikrer Dem for, jeg tager kun Hensyn til de indre Egenheder hos denne Pige. Men . . . for at berolige Dem i saa Henseende . . . maa jeg dog sige, at den Paagjældende — efter hvad jeg ved — hverken er absolut ung eller smuk . . . Men hun er erfaren, i hvad der angaar Toilettesager og hun taler godt Fransk." — "Naa, ja det kan maaske nok lade sig gjøre. De vil helst have hende anbragt paa Slottet?" — "Helst . . . ja!" — "Saa skal jeg tale med Fru von B. derom . . . Men nu er vi paa Kastelspladsen."

Han trak i en Snor, der stod i Forbindelse med Rudsken, og næsten i samme Nu holdt Vognen stille.

"Jeg er Dem dobbelt takskyldig," udbød Baronen smilende, idet han steg ud . . . "for Kammerjomsfruen . . . og for Kjøreturen."

"Dg jeg iligemaade Dem," tilføjede Greven, "for Jægeren . . . og for Talismanen!"

Saa rullede Vognen videre.

Baron von Brand blev staaende lidt paa Hjørnet af den store Kastelsplads, der — som Navnet antyder — var beliggende i Nærheden af et gammelt Slot, og i dette Slot befandt Arkiverne sig. Den skumle gamle Bygning var flankeret af Taarne og havde paa Forsiden en hel Masse Jordbysninger eller ind- og udgaaende Vinkler, der blandt andet skulde opfange det nedstyrtende Regnvand, hvorfor ogsaa Stenbroen paa de Steder bestod af store Fliser med Gitteraabninger, gennem hvilke Fugtigheden havde Afløb.

I Dag, da Frostens var slaaet om til stærk Tø, styrtede Vandet i Strømme fra Tagrenderne ud i disse Smaakroge, for derefter skummende og sydende at forsvinde i Jorden, gennem Gitteret mellem Fliserne.

Baron von Brand gik bagom det gamle Kæstel til det Sted, hvor den mørkeste af disse Kroge fandtes. Saa knappede han forsigtig sin Overfrakke og sin Kjole op, tog det omtalte Signet op af Lommen, og lod det falde ned paa Fliserne; et Øjeblik efter var det af Regnvandet skyllet ned i Jorden . . .

Baronen smilte paa en ejendommelig Maade, knappede Frakke og Kjole til igjen, stak Hænderne dybt ned i Lommen og forsvandt i et snevert Stræde, der mundebe ud paa Kastelspladsen.

Enogtyvende Kapitel.

Hos Politidirektøren.

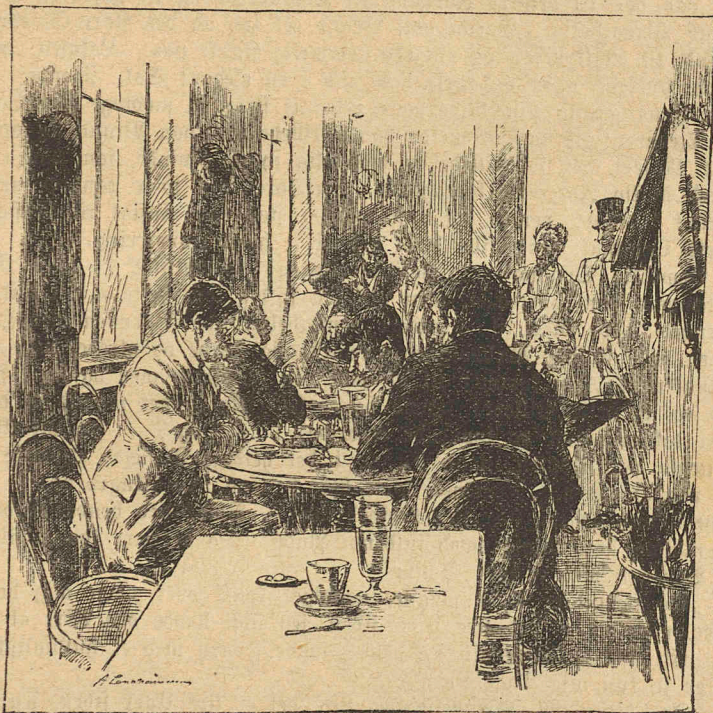
Den gode Baron havde en ganske aparte Holdning; gif han alene ned ad Gaden, vandrede han som i dybe Tanker, med højet Hoved og Blikket fæstet paa Fodspidsen. Men denne Indesluttethed var kun tilsyneladende, thi i Virkeligheden bemærkede han alting, og naar han en Gang imellem slog Øjnene lidt op og saa' sig omkring, saa var han strax paa det rene med, om der havde vist sig noget i Binduerne paa de Huse, han passerede. Hans Venner havde ofte sagt til ham, at han kofetterede med denne Indadvendthed, denne dybsindige Grublen, men ligemeget hjalp det, — Baron von Brand, der ikke gjorde Fordring paa at besidde store Egenskaber eller overraskende Talenter, vilde derimod gjerne anses for at være et overmaade høfligt og hensynsfuldt Menneſte, og derfor hilste han gjerne paa Folk, ja rev endog sin Hat af, naar han i en Afstand af et Par hundrede Stridt saa' en Gadedreng lette paa Raskjetten; som sagt, der var intet, der undgik hans skulende Blik. —

Den paagjældende Dag vandrede han som sædvanlig, eftertænkſom og med Øjnene hæftede paa Jorden; kun af og til kastede han et Blik paa Husrækkerne eller paa de forbigaaende. Efter en lille Stunds Forløb kom han ud paa et stort Torv, hvorfra de brede Gader — paa hver sin Side af en flod Kafe — førte op gennem den finere Del af Byen, og paa dette Torv — lige oven for Kafeen — laa en anſelig Bygning: det var Hovedpolitistationen. Med et eneste Blik oversaa' Baron den store Plads, og standſede pludselig, som om noget forundrede ham, men før at det ikke skulde synes paafaldende, vendte han sig om imod et Butiksvindue; nu var han tilsyneladende fordybet i Beskuelsen af et Kobberstik, men i Virkeligheden holdt han skarpt Øje med den anden Ende af Torvet. Derovre var ligeledes en elegant Butik, foran hvilken en Strøm af Menneſter og Ekvipager passede frem og tilbage. Medens Baron stod og saa' derovre i Smug, undergik hans Anſigtsſtræk den samme Forandring som tidligere i Grev Forbachs Salon, kun med den Forskjel, at de nu nærmere udtrykte spændt Forventning end bestemt Villie. Lad os undersøge, hvad der, som i den Grad optager hans Opmærksomhed. Mellem Birvaret af Bogne og Fodgængere bemærke vi en liberiklædt Sakaj, der, trods det stærke Regnſtyl, uden Paraply og temmelig ligegyldig vandrer op og ned. Snart ſtikker han Hænderne i Lommen, snart lægger han dem paa Ryggen; undertiden ſtandſer han og betænkter sig; saa gaar han raſt til igjen og lidt efter ſtandſer han paany. Saa ſtiller han sig endelig op foran et Vindue i Buegangen, men i Stedet for at ſe paa de fremlagte Varer, ſkoter han over efter Politistationen, der ligger lige tæt ved.

Baronen havde ſet det hele og mumlede ved ſig ſelv: „Derſom den Tyr havde et Ørinde at beſørge, ſaa ſkulde dette neberdrægtige Vejr nok drive ham til at ſkynde ſig dermed . . . men jeg holder ſlet ikke af at ſe ham ſaadan ſpanke eftertænkſomt omkring i Nærheden af denne hemmelighedsfulde Bygning . . . Lad os paſſe paa ham!“

Sakajen beſandt ſig nu ved Opgangen til Politistationen, han ſtandſede atter og ſaa' ſig om, læſte Beſjendtgjørelſerne paa Muren, figgede ind i

Vestibulen og . . . sneg sig videre. Baronen aandede atter. Men et Djeblif efter pressede han frampagtig Haanden sammen, hans Øjne stød Syn paa Syn . . . Lakajen var igjen vendt om, og denne Gang tog han Mod til sig og forsvandt gennem Døren, der førte ind i den store Bygning. Baronon bed Tænderne sammen, gav et Kast med Hovedet og mumlede: „Det traf sig jo ret heldigt!“ hvorefter han raft traadte ind i Kafeen, forlangte en Cigar og en Abis, og tog Plads ved Døren. Skjønt han — at se til — var fordybt i Læsningen, veg hans Blik dog ikke fra Torvet derude. Han ventede en halv Times Tid, saa kom Lakajen ud igjen. „Lad os se, hvordan han gaar derfra,“ tænkte Baronon, „luster han afsted, paa samme Maade som han kom, saa er der ikke noget i Vejen . . . men dersom han . . . aa!

den Hallunk!“ Det sidste Udbrud undslap ham mod hans Willie saaledes, at de øvrige Gjæster hørte det, men da han strag efter lod, som om det gjaldt en Artikel i Bladet, han læste i, saa var der ingen, der lagde videre Mærke til det. Sagen var imidlertid den, at han havde set Lakajen komme farende ud paa Gaden og styndsomst begive sig bort. Efter et Par Minuters Forløb gik Hr. von Brand langsomt, og som om intet var hændet ham, over til en Droste, steg ind i den, og befalede Kudsten hurtigst muligt at kjøre ham hjem efter den opgivne Adresse.

Det kunde være ret interessant at afslægge et Besøg hos Baronon i hans Hjem, men da vi paa et senere Stadium faar bedre Lejlighed dertil,

og da Barten desuden lader til at have Hastværk nu, ville vi opgive det foreløbig. Hr. von Brand var neppe kommen inden for Gangdøren, før han ved en ejendommelig Fløjten hidskaldte en Tjener, til hvem han i Forbisarten raabte: „Min Vogn, men hurtig!“ hvorefter han ilede ind i sit Paaklædningsværelse. Da Vognen holdt for Døren, var Baronen allerede iført en flædelig og elegant Formiddagsdragt, Rammertjeneren bandt ham et rødt Baand i Knaphullet, og med en let Paletot kastet om sig, ilede Baronen derpaa hastig ned ad Trappen igjen.

„Til Politidirektøren!“ raabte han til Kudsten. Vognen jog afsted og holdt noget efter udenfor den store Bygning paa Torvet.

Smidlertid var enhver Sky forsvunden fra Baronens Pande; med et lyst Smil stred han let og adræt op ad den brede Trappe; paa den øverste Affats var der til venstre Indgang til Kontorerne og til højre til Politidirektørens Privatbolig. Baron von Brand gik ind ad den store Glasdør, der førte ind til Lejligheden og ringede temmelig stærkt paa. Lakajen, der lukkede op, bukkede dybt og førte ham ind i en elegant Sal, sigende, at den naadige Frue ganske vist vilde være rede til strax at modtage Hr. Baronen. Mens Tjeneren gik for at melde ham, stillede Hr. von Brand sig op foran et stort Maleri, der forestillede en temmelig fyldig Kvinde, som han i nogen Tid med synlig Interesse betragtede. Da Døren gik, so'ér han op med halvt forfrækket Udraab, vendte sig rask om og stod saa Ansigt til Ansigt med Billedets Original, der smilte blidt ved at se hans Forvirring.

Bemeldte Original — Politidirektørens Gemalinde — var ikke saa smuk længere som Portrættet, men nok saa fyldig som dette. Det blide Smil om hendes Læbe blev til et meget venstabeligt, da Baronen med Hatten i Haanden og i fyldig Erbødighed nærmede sig hende og ytrede, med Genblik paa Maleriet: „Jeg kommer til at hade den Kunstner mer og mer, for hver Gang jeg ser dette Billede! Hvad havde han ikke kunnet faa ud af det! . . . Et saa taknemmeligt og lønnende Arbejde! . . . Dog . . . jeg vil ikke længere tænke paa Kopien, naar jeg er i det heldige Tilfælde at kysse Originalen paa Haanden.“ Dermed førte han Fruens fede Fingre op til sin tilspidsede Mund og tog — efter Opfordring — Blads ved hendes Side, hvilken Handling han udførte med fuldenbendt Ynde. Da de vare komne til Sæde, sagde Baronen med et sødt Smil:

„De forundrer Dem maaske, naadige Frue, over at se mig her igjen allerede, men det er dog fire Uger siden, jeg sidst havde den Ære at . . .“

„Ej, Baron, hvor vil De hen!“ sagde Fruen med et hulsalsligt Smil.

„Det er jo kun otte Dage siden . . .“

„Jeg beder om Forladelse, jeg ved, det er fire Uger siden, jeg var her sidst.“

„Og jeg er sikker paa, at De var her sidste Torsdag . . . men lad os en Gang høre Augustas Mening . . .“

Baronen vidste meget godt, hvor Moderen vilde hen, han smilte let, aandede dybt og saa stift paa sine lysegule Håndster. Fruen havde ringet, og det var mærkbarlig nok Augusta selv, der traadte ind for at erfare, hvad der onstedes . . . nu kunde hun jo gjerne blive med det samme. Augusta var en fjøn, blond Pige paa nogle og tyve Aar. Da Moderen havde underrettet hende om Stridens Gjenstand, svarede hun med nedslagne Øjne og rødmenende Kinder: „Hr. Baronen var virkelig sidste Torsdag hos os.“ — „Hvor den Tid har været lang for mig!“ udbrød Baronen og saa' først

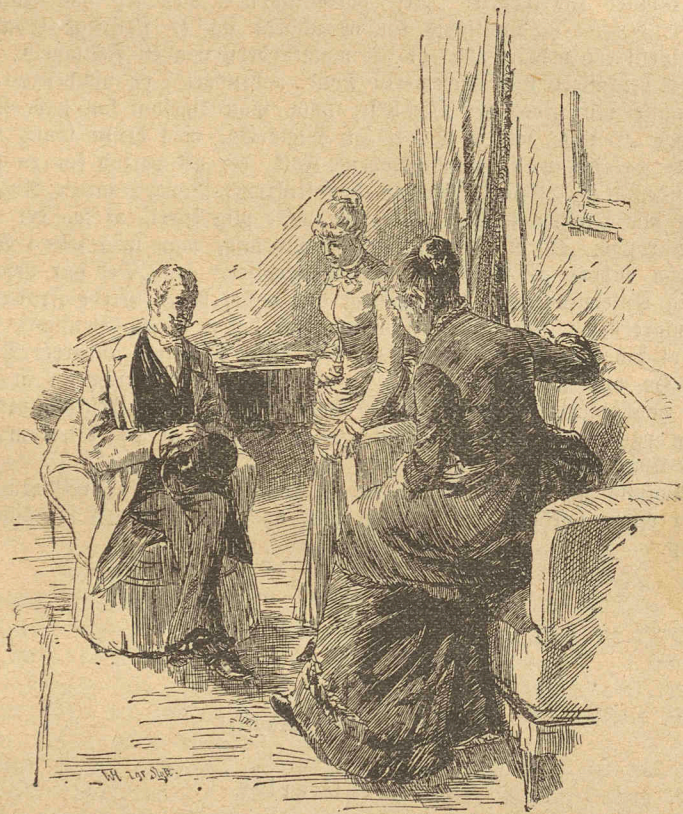
over paa Naadigfruen, hvorefter han tilkastede Datteren et morderisk Sideblik. Augusta besvarede det med det glatte Dag fra sine kjønne blaa Øjne, men vendte sig derpaa i synlig Forlegenhed om.

„Saa har jeg dobbelt Grund til at bede Dem om Tilgivelse,“ sagde Baronen, „først fordi jeg atter i Dag ulejliger Dem med min Nærværelse . . .“

„De er os til enhver Tid velkommen!“ indstød Moderen.

Baronen højede sig let og fortsatte saa:

„Og dernæst fordi jeg saaledes forreguede mig med Hensyn til Tiden

. . . Men hvad skal man sige dertil? Jeg kan jo ikke gjøre ved, at Dagene blive til Uger for mig, naar jeg ikke er sammen med Dem!“ . . .

Der opstod nu en højt elskværdig lille Pausse.

Baronen rev sig pludselig ud af sine Drømmerier med de Ord:

„Naar jeg befinder mig her i Dag, har det i øvrigt sin Grund . . . i Aftes hos Grev Fohrbach kom vi nemlig til at tale om det Toilette, naadige Frue, De har forleden Aften . . . Greven paastrød, at de Kamelier, De bar i Haaret, var røde . . . jeg mente, de var hvide . . . jeg maa bekjende, vi indgik et Bæddemaal i saa Henseende . . . Og da jeg før befandt mig

„Nordstjernen“s Romanbibliothek.

ovre i Kaféen . . .” — „Her lige overfor?” spurgte Augusta med et Smil og en fast umærkelig Rødmen. — „Ja, min Frøken . . . her lige over for . . .” De blaa Øjne sendte ham atter det glatte Lag, men han fattede sig strax og vedblev: „Ja, jeg besøgte migovre i Kaféen . . . afventende en passende Tid til at turde gjøre Dem min Opvartning . . . Men saa paa en Gang opdagede jeg, at Grev Johrbach desværre var kommen mig i For-
tjebet . . .”

„Grev Johrbach har vist ikke været her, vel?” udbrød Fruen med et Blik paa Datteren, der strax ytrede: „Nej, han har ikke været her.” — Baron vedblev ufortrøden: „Nej, personlig ikke, men jeg saa’ hans Tjener gaa herind . . . sandsynligvis for at udbede sig et skriftligt Svar . . .” Fruen forsikrede vedblivende, at det maatte bero paa en Fejltagelse, hvorpaa Baron henkastede i en sværmerisk Tone, aabenbart i en vis bestemt Hensigt: „Ja ganske vist gives der Øjeblikke, hvor man ligesom kan have stirret sig blind paa et Lys, saa at Synet kan svigte En, men denne Gang tager jeg ikke fejl . . . det var en af Grevens Følf, der gik herind for en god halv Time siden.” — „Maaske Greven har tilskrevet Papa,” mente Augusta. — „Under alle Omstændigheder vilde det være mig kjær, at saa det at vide,” sagde Baron, „thi ikke sandt, De forstaa mig, man maa selv i Smaating passe paa enhver af Modstanderens Bevægelser.” — „Det har neppe været i en sliq Anledning, om han virkelig har været her,” ytrede Fruen, aabenbart smigret over den Opmærksomhed, hun havde været Gjenstand for . . . „Men vi kan snart saa det afgjort. Na, lille Augusta, underret Direktøren om, at Hr. von Brand er her . . .” — „Men jeg er bange for at forstyrre ham i hans vigtige Forretninger,” sagde Baron. — Fruen gjorde en let Bøjning og svarede med et Smil: „For en Ven af Huset har min Mand altid et Kvarters Tid til overs . . .”

Augusta gik for at underrette Faderen derom, og Direktøren indfandt sig strax efter, særdeles vel fornøjet over at skulle hilse paa saa kjærkommen en Gæst.

Toogtyvende Kapitel.

Tyvehistorier.

Politidirektøren var en mager lille Mand med tørre, alvorlige Træk, graa piffende Øjne og en lang Næse, som han holdt meget af at sidde og vriske ved, og som han snoede, snart til højre og snart til venstre. Da han traadte ind i Værelset, sprang Baron op med et dybt og ærbødigt Blik, hvorpaa fulgte et venkfabeligt Haandtryk og en Anmodning om dog endelig at tage Plads igjen. Da de Begge vare komne til Sæde i magelige Lænestole, tog Baron til Orde: „Jeg hadde netop en lille Strid med Da-
merne . . .”

„Det angaar et Bæddemaal, som neppe interesserer dig,” saaldt Fruen ham i Talen, „men i den Anledning paastaar vor kjære Baron, at du i

Dag maa have faaet Bud fra den unge Grev Johrbach, Hans Majestæts Adjutant."

"Paa ingen Maade," svarede Direktøren, "men hvorpaa grunder Baron den denne Paastand?" — "Paa mine to Øjne!" svarede denne smilende, "jeg saa' for en halv Time siden Grevens Tjener gaa herind."

"De tager alligevel fejl, kjære Baron. Der var ganske vist en Tjener hos mig, men han bar et mørkegrønt Viberi, medens Grev Johrbachs Tjener bærer et mørkebrunt . . ." — "Na . . . ja vist! De har Ret! Jeg tager ogsaa fejl!" udbrød Baron den tilshneladende forbløffet . . . "ja, saa beder jeg om Forladelse . . ."

"Hvem var det, der var hos dig?" spurgte Fruen sin Gemal. Denne, der eftertænkstomt sad og bearbejdede den ullykkelige Næse, svarede efter et lille Ophold: "Ja, det er en løjerlig . . . en meget løjerlig Historie! Min Fuldmægtig fører for lidt siden en Tjener i mørkegrønt Viberi ind i mit Kontor . . ."

"Hvem i al Verden kan det dog være, der har mørkegrønt Viberi?" henvendte Baron den meget alvorlig og tankesfuld . . . "Jagen af dem, jeg kjender i al Fald . . . det maa være et meget ubekjendt Herfald . . ."

"Det er det ogsaa," svarede Direktøren og slap Næsen fri for med den højre Haand at fremtage en Strimmel Papir af sin Bomme . . . "Viberiet var ogsaa ganske ubekjendt for mig — og det vil dog ellers sige noget, thi Politiet er saa temmelig godt underrettet i saa Henseende — det tilhører nemlig en Hr. A., en Privatmand . . . Rentier tror jeg, han er . . . en ældre Mand, der skal bo udenfor den 6.'ste Port." — "Oho!" raabte Baron den og slog sig for Panden. "Nu er jeg med! Ja, ganske rigtig, det er hans Viberi!" Saa vendte han sig om imod Direktøren og sagde til ham med et fornøjet Smil: "Saa De noget at gøre med ham, saa vil De stifte Bekjendtskab med en snurrig Patron . . . en Original . . ."

"Ej, ej!" sagde Politidirektøren med et Udtryk af Forsigtighed. — "Saa saa, en Original?" tilføjede Fruen. "Vi har maaske aldrig truffet paa ham?" — "Det har De neppe, min naadige!" bemærkede Baron den, sysselsat med at ordne sin Guldstjæde, hvis Ledstykter vare komne i Norden; "det er en Mand paa nogle og trede, maaske mere; han gaar sjelden ud og har ikke Omgang med nogen. Hans Gjendom har De vist oftere set . . . den ligger som sagt udenfor den 6.'ste Port; den ligner en Fæstning i det smaa, er omgivet af Mure og Grave og forsvaret af besat med jernbeslagne Døre og Porte . . . for at holde en mulig Fjende fra Halsen!"

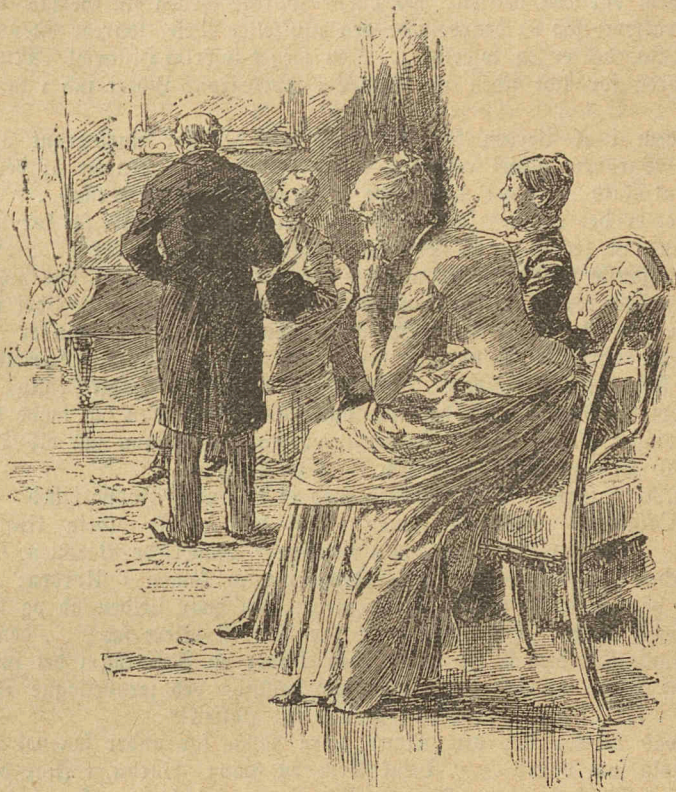
"Hvad Pokker kan den Mand være hange for under saa vel ordnede Politiforhold som vore? . . . Tænk Dem en Gang, Baron, i Fjor blev der begaaet tyve Mord her, og alle tyve Gjerningsmænd blev grebne . . ."

"Ja, ganske vist," sagde Baron den anerkjendende . . . "kun var Mordene uheldigvis begaaede . . ."

"Selvfølgelig," udbrød Politidirektøren noget forbløffet og greb fat i Næsen . . . "De var begaaede . . . det forstaar sig . . . men det kan have sine gode Sider, at Politiet bestandig holdes i Aande . . . Jeg tænker ofte paa den berømte engelske Statsmand . . . ham . . . denne . . . naa! ja han der udtalte disse mindeværdige Ord: Dersom der i Parlamentet ingen Opposition fandtes, saa vilde jeg købe mig en! . . . Jeg siger ligesaadan om Tyvknægtene og Morderne, thi de er — for at udtrykke mig korrekt — den Elibesten, ved hvilken Embedsmændenes Iver stedsse skal holdes blank og skarp."

„Men du gode Gud, lille Papa! det er jo nogle ghfelige Grundsætninger, du har!“ sagde Augusta og skottede imens hen paa Baronen. Denne svarede strax og smilte derved: „Na, De kan være ganske rolig, Frøken, foreløbig kan Deres Hr. Fader spare sig den Udgift, thi der fattes os visse- lig ikke Ugjerningsmænd . . . end ikke saadanne, hvis Forbrydelser aldrig blive opdagede . . . vel, Hr. Direktør?“ Fruen tog strax Ordet og sagde, henvendt til Baronen: „Men vi kom bort fra, hvad vi talte om . . . det var denne Original, denne Rentier? . . .“

Baronen havde imidlertid været meget talende Bliffe med Augusta.

Fruens Ord rev ham ud af hans Drømmerier og han udbød, lidt aandssfraværende endnu: „Na . . . ja . . . det er sandt . . . det var disse Tybehistorier . . .“ — „Nej, kjære Baron, det var om denne snurrige Patron, De vilde fortælle os lidt,“ sagde Fruen med Tillob til et Smil. — „Ganske vist,“ svarede Baronen høfligt, „men i Fortællingen om ham forekommer ogsaa Tybehistorier.“ — „Det var som Polker!“ udbød Politidirektøren og slap sin Næse, som om han med det samme slap en Sporhund løs . . .

„Ja, han omgaas flittigt med Tyve og Røvere“, vedblev Hr. von Brand . . . „det vil sige, kun i Indbildningen! Denne Hr. A. er nemlig

meget rig, og nu har han faaet den Idé, at han er omgivet af Tyve og Mordere. Derfor har han indrettet sit Hus paa at modstaa et Angreb, og han betror Ingen sine Røgler til Dørene. Kineser der, lukker han selv op, og om Natten gjør han flere Gange en Runde gjennem hele Huset, ledsaget af sine bebaende Tjenere, for at undersøge hver eneste Krog, hver eneste Laas."

"Na . . . nu gaar der en Praas op for mig!" sagde Direktøren leende, men Baronon vedblev uden at ændse det: "Det er paaafaldende, saa den Slags Ting er smitsomme." — "Dog neppe for Dem?" spurgte Fruen. — "Ja . . . hvem ved! Men jeg er mig bevidst, hvilket fortræffeligt Politikk, vi har, og derfor er jeg rolig . . . Nej, nu skal De høre! Da jeg for et Par Aar siden opholdt mig her, havde jeg en Tjener, der havde tjent hos denne Hr. A., et brugbart og dygtigt Menneſte forresten, men besængt med den samme Frygt som hans forrige Herre. Han turde hverken det ene eller det andet og var ikke til at tale til Fornuft! Hans Fantasi var ligesom overmættet med alſkens frygtelige Historier . . ."

"Som han alſaa troede paa?" spurgte Politidirektøren.

"Ja . . . han havde en vidtforgrenet og velorganiseret Tyvebande i Hovedet . . . den havde, efter hans Mening, sit Tilhold . . . ja, nu huster jeg ikke længere, hvor det var, men nok af det, han tude mig Ørene fulde om dens Bedrifter." — "Selsjamme Historie!" mumlede Direktøren og knusede igjen sin Næse, medens Hr. von Brand uførtroent vedblev: "Tilſidſt maatte jeg jage ham paa Porten, da han ellers havde gjort hele mit Tjenestefab forrykt med sine Syner . . ."

Politidirektøren rettede sig i Sædet, antog en gravitetiſt Holdning, saa' op mod Loftet og ytrede da: "Ja, det er uden for al Tvivl . . . det er alſkurat den ſelvsamme forrykte Historie . . . det er dog højt mærkværdigt . . . højt mærkværdigt!" Baronon gav ſlet ikke Agt paa Faderens Ord, han var efterhaanden ſnildelig avanceret nærmere og nærmere hen imod Datteren ved enten at rykke ſin Lænestol lidt frem for at tage en Haandſke op eller ved andre henfigtiſkevarende ſmaa Manøvrer.

"Det lader til at være en betydningsfuld Dag i Dag," sagde Fruen til ſin Mand, "hvad ſigter du til med diſſe Ytringer?" — Politidirektøren foldebe langſomt Papirſtrimplen ud og ſagde: "Jeg ſigter til det ſamme ſom vor kjære Baron . . . ſom jeg ſagde, var der nemlig en Tjener i mørkegrønt Liberi inde hos mig . . ."

"Ja, er det ikke forunderligt, hvor man kan tage fejl!" udbrød Baron von Brand ſmilende, "jeg var overbevist om, at det var Grev Johrbach's Tjener . . . men De maa indrømme mig, Hr. Direktør, Ligheden er ſkuffende . . . Na, om Forlædſe, jeg afbrød Dem . . ."

"Betyder intet! Alſaa Tjeneren kommer og langt om længe gjør han Anmeldelſe om en vidtforgrenet og velorganiseret Tyvebande, der ſkal huſere her i Byen." — Baronon brød ud i latter. "Huſſpøgeliſet gaar igjen . . . det er en ren Mani!" — "Naa, naturligviſ," vedblev Direktøren, "min Guld-mægtig og jeg fandt det i Begyndelſen ganſte komiſt at tænke paa, at en velorganiseret Tyvebande ſkulde kunne trives her i Reſidens, hvor vi med Kraft og Omſigt føre Lovens Tøjler! . . . Jeg maa tilſtaa, at vi lo a denne Anmeldelſe . . . men Menneſket blev ved ſit, han tilbød at give os fuldgylldige Beviiſer for ſin Paaſtand, og da han oven i Kjøbet forpligtede ſig til at levere Anføreren for Banden i vore Hænder, nægter jeg ikke, Datteren

forgik mig." — „Fantasterier!" udbød Baronen hastig . . . „denne Hr. A. burde forbydes at holde Tjenere . . . han gjør dem alle forrygte . . ." — „Ja, noget galt var der ved ham her," sagde Direktøren, „han vilde mod en Sum af to Tusinde Gylben, strax udbetalt, bestemt angive os Tiden, naar Vanden var samlet, og Stedet, hvor de mødtes . . . hvad jeg selvfølgelig først maatte indhente højere Tilladelse til at indgaa paa."

„Hvad du naturligvis nu er saa god at lade være med!" sagde Fruen i en bestemt Tone . . . „det er dog ikke værd at gjøre sig latterlig!"

Direktøren trak paa Skuldrene. „Det vilde sikkert være sket, hvis jeg ikke i Dag havde faaet disse Meddelelser af vor kjære Baron," sagde han. „Min Fuldmægtig var meget opsat paa at fremme Sagen, skjønt jeg selv naturligvis nærede store Betænkeligheder derved." — „Du skulde se at holde Hr. Fuldmægtigens Tjenesteiver indenfor de rette Grænser!" henvendte Fruen noget skarpt, og Baronen lod til at være af samme Mening. Politidirektøren vedblev dog ganske rolig: „Han vilde endog have Thyren sat fast foreløbig, men jeg — der halvt om halvt gennemskuede det hele — lod det være nok med at lade ham opgive sin Adresse og sit Navn paa Papiret her; saa kunde han komme igjen i Morgen." — „Jeg billiger fuldkommen Deres Adfærd, Hr. Direktør," sagde Baronen yderst ærbødig . . . „en Anholdelse af Tjeneren vilde kun have forøget den gamle Hr. A.'s Mistænksomhed." — „Naturligvis! Det indsaar jeg strax!" svarede Direktøren livligt . . . „her kan De se hans Opfskrift. Kommer han igjen, saa indlader jeg mig kun med ham, isald han bringer mig fuldt paalidelige og troværdige Oplysninger." — „Det tvivler jeg om, han kan!" henvendte Baronen i en ligegyldig Tone, mens han tog Papiret. Der var dog ingen af de tilstedeværende, der bemærkede, hvor Tingene rystede paa ham, idet han solgede Strimlen ud. Han sagde med behersket Stemme: „Ja, ganske rigtig, dette kan godt være skrevet af en Bakajs plumpe Haand . . . Adressen er meget nøjagtig angivet . . . tilligemed Anvisning paa at sætte sig i Rapport med ham selv, uden at hans Herre mærker noget . . . Jeg er virkelig meget bange for, den Thyr har ogsaa en Skrue løs!" — „Tillader De, Hr. Baron?" spurgte Fruen og rakte Haanden ud efter Papiret.

Hr. von Brand overleverede hende det paa den sirligste Maade af Verden, men en opmærksom Jagttager vilde have set, at hans skarpe Blik fulgte den mindste af hendes Bevægelser og at hans Læber uvilkaarlig pressede sig sammen, da hun kastede Strimlen fra sig over mod Kaminen. Det var virkelig et kvalfuldt Øjeblik for den gode Baron. Skjønt hans Ansigtstræk affætrede den største Ligegyldighed ved det hele, var han ikke desto mindre i saa stærk en Spænding, at han neppe vovede at drage sin Aande. Augusta greb Strimlen, læste den, krollede den sammen og lagde den fra sig. Den faldt ned paa Tæppet, og Baron von Brand pønsede nu paa Lejlighed til at bemægtige sig den igjen, uden at vække Mistanke. Hans Forsigtighed tillod ham ikke at udbede sig den direkte for endnu en Gang at indprente sig dens Ordlyd.

Smidertid var Tiden saa fremrykket, at Baronen maatte gaa, hvis han ikke vilde udsætte sig for at falde Direktøren til Besvær. Men hans gode Lykke kom ham til Hjælp. Den gamle Herre rejste sig og udbød:

„Ja, De undskylder nok, Baron, at jeg forlader Dem . . . jeg har et Par Rapporter at gennemse . . . men bliv De kun hos Damerne . . . jeg antager ikke, I har noget særdeles for i Dag?" Ved disse Ord saa' Politi-

direktøren hen paa sin Rone, og Baronens tilfaste Augustas de mest glø-
dende Blikke, hvorpaa Moder og Datter enstemmig erklærede, at de vilde føle
sig meget smigrede, om Hr. von Brand vilde blive hos dem en lille Stund
endnu.

Direktøren rejste sig med megen Værdighed og rakte Baronens sin Haand.
Hr. von Brand sprang hastig op fra Stolen og takkede for den behagelige
Formiddag, han alt havde tilbragt her, og tilføjede, at han „hvis det maatte
tillades ham for en Gangs Skyld at være indiskret," vilde komme igjen en
af de første Dage ved samme Tid.

Politikchefen saa' spørgende paa ham. Baronens vedblev, med et højt
indtagende Smil: „Ja, det er barnagtigt af mig, men hvad skal man sige
dertil? Jeg har altid haft umaadelig stor Vægt til at være Vidne til saadan
en Rapport . . . der maa komme mærkelige Ting for Dagen!"

„Na ja, saamænd!" svarede Direktøren. „Det kan være ganske lære-
rigt . . . Ja, har De Vægt," tilføjede han smilende, „saa skal jeg ved en saa-
dan Lejlighed antage Dem som min ny Gehejmesekretær!"

„Det er meget elstændigt af Dem!" sagde Baronens, henvendt til Di-
rektøren, idet han dog samtidig tilfaste Datteren et omt Blik. „Og jeg
tager Dem paa Ordet! En af Dagene vil Deres ny Sekretær melde sig hos
Dem . . ."

„Som De behager!" sagde Direktøren med formel Høflighed, hvorefter
han forlod Værelset.

Treogtyvende Kapitel.

Strimlen og Røglen.

Hr. von Brand vendte sig om mod Fruen og sagde: „Jeg ved ikke,
hvoreledes det kan være, naadige Frue, men naar jeg først er kommen op til
Dem, falder det mig meget vanskeligt at skilles fra Dem igjen . . . her er
altid saa hyggeligt, saa hjemligt . . . men jeg maa nødvendigvis indskrænke
mine Besøg, da jeg ellers er bange for, at De bliver kjed af mig."

Idet Fruen vilde svare ham, traadte en Tjener ind og meldte, at Fru
von B. gjerne vilde hilse paa Hendes Naade. Baronens skyndte sig da at
sige: „Ja, nu hører jeg min Dom . . . jeg maa altsaa gaa . . ." men i det
samme, han sagde det, tilfaste han Augusta et usigeligt bønfoldende Blik.
Hun sad foran ham, og den skæbnesvangre Strimmel Papir laa tæt ved hende
paa Gulvet. Han maatte have den, hvad det saa end skulde koste ham; nu
var han beredt paa at gribe til det yderste Middel og bukke sig ned for at
tage det op, da Augusta uhyggeligvis ganske tilfældig kom til at sætte sin Fod
derpaa.

Fruen havde imidlertid rejst sig for at gaa. Hun henvendte sig til
Baronen med de Ord: „Bliv De kun, Hr. Baron . . . nej, gjør nu ingen
Omstændigheder, bliv De kun . . . jeg modtager denne Dame i Sideselskab
. . . min Datter vil med Glæde holde Dem med Selskab her saalænge."

Aldrig saasnart var Fruen borte, før Hr. von Brand saa' sig om i Bærelset med et forstende Blif — og han gjorde det saa paafaldende som muligt, øjensynlig for at bibringe Augusta den Tro, han vilde se, om de ogsaa virkelig vare ene. Saa tænkte han ved sig selv: „Om Ti Minuter har jeg Moderen her igjen, det gjælder altsaa om inden den Tid at erobre Papiret uden at vække Opfigt . . . og jeg skal gjøre det, om det saa skal koste

mig en Kjærlighedserklæring!" Han tog nu Plads i Direktørens Lænestol, som han ved en snild og dristig Manøvre fik anbragt lige overfor Augustas.

Der indtraadte en kort og megen forlegen Pave, som Baronnen forresten benyttede til at betragte den unge Pige med sværmeriske Blikke. Hun rødmede og udbød hastig: „Det er sandt, Hr. Baron, det Bæddemaal, De omtalte før, tabte De: Grev Fohrbach havde Ret, Mama var virkelig en rød Kamelia den Aften" — Han drejede forlegent paa Stofken, mens han

svarede: „Na, tror De ikke, jeg vidste hvem det var, der bar en hvid Kamelia i Haaret hin uforglemmelige Aften? . . . Jeg maa bekjende, at jeg kun indgik dette Bæddemaal for at faa Vejlighed til at . . . gjæste Deres Fru Moder . . . og Dem . . . uden at vække Mistanke . . . Na, det var Dem selv, Frøken Augusta, der bar en hvid Kamelia i Deres skønne blonde Haar . . . hvorledes skulde jeg kunne glemme dette?“ — „De har Ret,“ svarede den unge Pige undselig, „jeg bar en hvid Kamelia den Aften . . .“ „Og under den sidste Francaise saldt et lille Blad af den,“ vedblev Baronnen ømt: „Jeg . . .“ han standsede lidt, saa tilføjede han: „jeg saa' det . . .“ men efter Blikket at dømme, der ledsagede disse Ord, kunde de udtydes som: jeg tog det lille Blad op og gjemte det ved mit Bryst. Saaledes forstod Augusta det i al Fald; hun rødmede og saa' forlegent hen paa ham, mens et lille Suk pressede sig frem fra hendes Hjerte.

„Dette Bal, der i Forstningen tegnede saa godt for mig,“ vedblev Hr. von Brand lidt efter, „blev mig dog senere hen fast utaalelig! Kun fire Danse kunde jeg opnaa med Dem, dyrebare Frøken . . . jeg, der havde haabet og glædet mig til at skulle flyve afsted med Dem den hele lange Nat! . . . Na, De saa' mig ikke, Augusta! Jeg stod lidt affides i en mørk Krog og fulgte Dem med Øjnene, mens De hvirvlede afsted ved en andens Arm . . . De anede ikke, at jeg vilde have givet . . . alt, for at De en eneste Gang havde vendt Dem om imod mig og skænket mig et af Deres søde Blikke . . .“

Mens Baronnen talte saaledes, bøjede han sig fremad saa langt, at hans Aande berørte den unge Piges Pande . . . og ved de sidste Ord greb han hendes Haand, som han gjentagende Gange førte til sine Læber . . .

Augusta so'r sammen, hendes Legeme skjælvede, derved kom hun til at trække den venstre Fod, der dækkede over Papiret, tilbage, rødmede og bøjede sin Hoved. For at skjule sin Forlegenhed — eller for paa den mest takfulde Maade at drage sin Haand til sig igjen — bukkede hun sig lidt frem, og da hendes søgende Blik saldt paa Papirstrimlen paa Gulvet, tog hun den hastig op og gav sig til at glatte den ud over sit Kne, hvorefter hun langsomt viklede den op om sin Finger.

Hr. von Brand havde imidlertid været paa sin Post. Han havde rykket sin Stol nærmere endnu hen til Augustas og lagt sin Arm — som tilfældig — paa Ryggen af den, hvorfra han med Væthed langsomt kunde lade den glide omkring den unge Piges smukke Liv. Derhos saa' han hende fra neden af ind i Øjnene med et blidt sværmerisk Smil, og mens han bad hende om Tilgivelse for den Driftighed, hvormed han havde taget hendes Haand, begik han en endnu større, da hun ikke strax svarede ham, idet han sagtelig løstede hendes Hoved i Vejret og betragtede hende med et Blik fuldt af Kjærlighed og Æmhed . . . Selv om hun havde haft Villien dertil, havde hun maaske ikke kunnet modstaa dette . . . hendes Kinder glødede, da hun — for et kort Sekund stirrede ham ind i de ildfulde Øjne. De flammede imidlertid saa stærkt, at Augusta umulig kunde holde det ud, hun lukkede med et svagt Suk sine Øjne til, i den faste Overbevisning, at hun nu enten skulde synke hen i en salig Død, eller at der skulde forestaa hende noget skrækkeligt . . .

Ja, det skulde der nok! Thi næppe havde hun lukket sine Øjne i, før hun mærkede, at to fremmede Læber blidt og blødt trykkede sig ind mod hendes egne, saaledes at en ubeskrivelig Følelse gjennembævede hende og fik

hendes Bryst til at hæve og sænke sig som et oprørt Hav, mens hun selv var en Afsmagt nær . . .

Den unge Mand havde — som ovenfor antydet — meget forsigtig ladet sin højre Arm glide fra Stoleryggen ned omkring den unge Piges Liv; med den venstre Haand greb han nu hendes højre, — netop den, paa hvilken den attraaede Papirstrimmel befandt sig. Han viklede den af, som for Spøg, og trykkede saa et Kys paa den paagjældende Finger. Da han var overmaade forsigtig af sig, gjentog han den samme Manøvre med de fire andre Fingre paa Augustas Haand: lagde Strimlen om dem, viklede den smilende af igjen, og førte Fingeren til sine Læber. Det var en meget ustyldig og harmløs Leg, og Augusta lod til at finde Behag i den. Saa forsvandt Papiret saadan ganske af sig selv, og da den Del af Hr. von Brands Mission var lykkelig og vel fuldbragt, gik han dristig videre paa den betraadte Bane. Fra Haanden gik han op til Armen og avancerede over Guldbarmbaand og kostelige Stene højere og højere, indtil han med ét standsedes af et uigjennembrængeligt Knipling-væv og et tætsluttende Silkeærme.

Det er en høist forunderlig Magt, det første Kys besidder; det er i Stand til lige med ét Slag at fæste ellers uoverstigelige Sfranker og Hindringer til Jorden, til at udsylde de dybe Kløfter, der hidindtil skilte de paagjældende ad, og til at fremtrylle et Fortrolighedsforhold mellem dem, som de end ikke i deres dristigste Drømme havde forestillet sig. Det gjentager sig ofte, og det gjentog sig ogsaa her. Augusta lod ganske rolig sin Haand hvile i Baronens; hun sad med nedslagne Øjne, hvad der dog ikke forhindrede hende fra en Gang imellem, enten forstende at betragte den unge Mand eller ængsteligt at støtte hen efter Døren til Sideverrelset.

„Nu har vi en dyrebar lille Hemmelighed sammen, vi to,“ ytrede Baron en indsmigrende. „Lad os endnu i nogen Tid bevare den for os selv, skjult for Alverdens Blik, saa bliver den os dobbelt dyrebar! Thi, ikke sandt, det er en salig Fryd saaledes i Folks Øjne at gaa og gjælde for hinanden fremmede og ubedkommende Væsener, naar man saa dog ved med sig selv, at et Blik, et let Haandtryk, et svagt betonet Ord indeholder en hel Historie i sig, der ikkun forstaas af os alene.“ — „Ja vist, ja vist,“ sagde Augusta, „aa, jeg glæder mig ogsaa dertil!“ — Hun bøjede sit Hoved let til Siden, hvorved det blev muligt for ham at trykke et Kys paa hendes Pande.

Hr. von Brand omsluttede endnu den unge Piges højre Haand, der hvilede paa hendes Skjød. Af og til slap han den dog for at lege med Fingerringen. Sagen eller de øvrige blanke Gjenstande, der i Klæder vare fastgjorte til den Chatelaine af poleret Staal, hun bar ved sit Livbælte . . .

Efter Øjeblikke som disse, er det yderst behageligt og tillokkende at synke hen i stille Beskuen og i tavst Beundring, eller i hin ubestribelig blide Tone at fremsætte ganske ligegyldige Spørgsmaal, der imidlertid blive besvarede med et allerkjæreste Smil og et omt Udtryk i Stemmen.

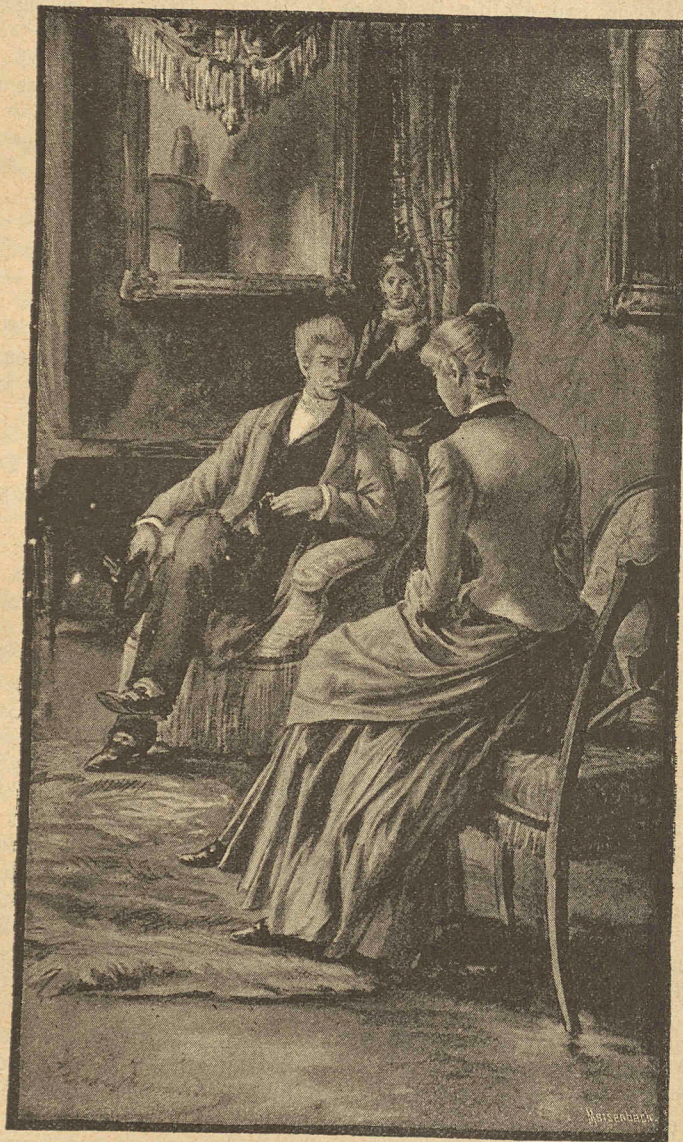
Efter en lille Pause udbød Baron en saa:

„Ej, ej! Hvad er det for en Nøgle, der hænger dér? . . . Den hører neppe til en af Froskenens Privatgjæmmeder . . .“

„Det er en Hemmelighed,“ svarede den unge Pige med et skalkagtigt Smil . . . „og den faar De ikke at vide!“

„Nu har De opvakt min Nysgjerrighed, Augusta, og nu forlanger jeg at faa det at vide . . . pas paa!“ tilføjede han smilende og truede ad hende, „jeg er skinsyg som Dzhello selv . . .“

„Grusomme Menneske!“ udbød hun, „for vovede De neppe at bede, nu med et forlanger De! . . . Nej, nej, jeg siger det ikke paa nogen Maade!“
 „Ja saa, ja saa! Det ser mig ellers lidt mistænkeligt ud! . . . Jeg

bliver nok nødt til at lægge Beslag paa den lille Tingest, da jeg herefter bliver Den, hvis Pligt det er at vaage over Dem . . . og saadant et Vaaben

kunde i Deres uerfarne Haand let blive farligt. „Han løsuede behændigt den lille Nøgle fra Kjæden, tog den i sin Haand og vedblev: „Vil De endnu ikke sige mig, hvor denne Nøgle hører til?“

„Jeg kan ikke forhindre, De tager den fra mig, men jeg siger intet!“ svarede hun og gav et lille Rast med Hovedet. „Giv mig den igjen . . . hvad kan den nytte Dem, naar De ikke ved, hvortil den er?“

„Na, det skal jeg nok faa at vide,“ svarede han muntert . . . „jeg sniger mig ved Nattetide her ind som en Tyv og prøver samtlige Vaase i det gaaske Hus, indtil jeg finder den rette.“

„De kunde godt være i Stand dertil,“ ytrede den unge Pige med et sælsomt Blik paa ham, „men det vilde jo være en sand Ulykke . . .“

„Som De kan forebygge, ved at straffe for mig!“

„Og dersom jeg gjør det, faar jeg saa Nøglen tilbage?“ — „Det kommer an derpaa!“ — „Det kan jeg ikke lade mig nøje med! Ja eller Nej?“ — „Nuvæl, dersom den ikke skjuler for noget farligt, ja!“ — „Nej, nej! Et bestemt Svar fordrer jeg!“

Baronen trak paa Smilebaandet og sagde: „De er grusom, Augusta! Dog, jeg har et Forslag at gjøre Dem: De siger mig, hvortil Nøglen er, jeg giver Dem den tilbage, og derefter tillader De mig, hvis jeg finder for godt, at bede Dem om den igjen.“

Den unge Pige betænkte sig et Øjeblik, saa udbød hun:

„Men sæt, at jeg ikke var i Stand til at nægte Dem Deres Bøn?“

„Da vilde jeg være dobbelt lykkelig!“ raabte Baronen og drog hende til sig . . . „her er Nøglen! faar jeg saa at vide, hvortil den er?“

„Det er egentlig ikke noget at gjøre saa meget Væsen af!“ svarede Augusta, „De kjender jo nok vor Have, der ligger bagved Huset? I den nederste Ende af den er der en lille Pavillon, hvorfra en Dør fører ud til Gaden. Til denne Dør . . .“

„Hører denne Nøgle?“ raabte Baronen hastig . . . „Kjære Augusta, nu er det mig magtpaaliggende at faa den . . . De vil opfylde min Bøn?“

Den unge Pige nikkede og rakte ham Nøglen uden at sige et Ord; han greb den og bedækkede atter hendes Haand med Kys . . .

I det samme maatte Visiten der inde være forbi. Som en klog og forstandig Kone, hvem Omsorgen for hendes eneste og gisteferdige Datters Vel naturligvis laa stærkt paa Sinde, hostede Fruen nogle Gange højt og lydeligt, forinden hun aabnede Døren til Salen. Baronen trak hurtigt sin Lænestol tilbage, og Augusta var snarvaadig nok til at gribe et eller andet Konversationsemne, der lod til at optage dem begge i en saadan Grad, at de slet ikke lagde Mærke til, at Fruen traadte ind. Men saa saare Baronen havde faaet Øje paa hende, sprang han hurtig op fra sin Lænestol og erklærede bestemt, at nu maatte han gaa, nu turde han ikke besvare Damerne længere med sin Nærværelse. Fruen forsikrede forgjæves, at hun gjerne saa, han blev hos dem lidt endnu, Hr. von Brand var ikke at bevæge dertil; han tilkastede Augusta et langt og smerteligt Blik, hvilket skulde betyde, hvor tungt det faldt ham at gaa; saa trykkede han et flygtigt Kys paa Moderens Haand, et ligesvem smægtende paa Datterens, og forlod hastig Kærelset.

Aldrig saasnart var Baron von Brand kommen ud paa Gangen, før han drog Bejret dybt, som om han sølte sig befriet; saa kastede han et forstødt Blik omkring sig, ilede ned ad Trappen og sprang ind i sin Vogn, efter at have raabt til Kuffen: „Kjør hjem!“

Idet det lette og elegante Rjoretøj satte sig i Bevægelse, førte Baron en med et sælsomt, triumferende Blik, Haanden til sin Brystslomme, hvor han havde gjemt Nøglen og det vigtige Stykke Papir. Da han mærkede begge Dele, sukkede hans Dine, og han sagde højt og som hen for sig:

„Det er næsten for meget paa en Gang! Først dette Blad Papir, der, efter hvad jeg har erfaret angaaende dets Ophavsmand, er mig aldeles ubetalelig, og dernæst en Nøgle, der sætter mig i Stand til, naarsomhelst jeg ønsker det, at trænge ind i Politidirektørens Hævepavillon! . . . Lykken tilsmiler mig! . . . Men det stakkels lille Pigebarn der oppe? . . . Ja, hvad skal man sige, det var et trist Middel, anvendt i et trist Øjemed! . . . Hun er baade smuk og god . . . og uerfaren! . . . Stakkels . . . stakkels Augustina!“ . . . Til de sidste Ord, som han endnu udtalte i en oprømt Tone, maa der pludselig have kjædet sig mørke, uheldsbangre og ængstende Tanker, thi hans Dine mistede lige med et deres Glans, og stirrede stift og mat hen mod et Hjørne af Vognen, Hovedet sank ned paa hans Bryst og han bed sig forlegent i Underlæben. Ansigtet blev askegraat og den kolde Sved trængte frem paa hans Pande. Man skulde have troet, at han var bleven overfalden af en heftig Krampe, der havde standset hans Hjertes Slag og slappet hans hele Legeme; han sank villieløs sammen, hvor han sad, og havde han ikke en Gang imellem mandet sig op til dybt sukkende og med Haanden paa Panden at se ud af Vinduet, kunde man godt have tænkt, at det var et livløst Væsen, der sad inde paa de bløde Hynder. Den, der for faa Minuter siden havde set ham let og fri springe ind i Vognen udenfor Direktørens Bolig, vilde ikke have troet, at det var det samme Menneske, der nu steg af, da Vognen holdt udenfor Hr. von Brands Hotel, og som langsomt bevægede sig op af Trapperne. Han maatte da i al Fald være bleven ti Aar ældre undervejs.

Nej, Sagen er den, kjære Læser, at Hr. von Brand ofte er udsat for saadanne forfærdelige Sjælelidelser, der gribe ham med dæmonisk Magt. Hans gamle Kammertjener vidste imidlertid god Bested hermed, og vidste ogsaa, hvorledes han i saa Tilfælde skulde behandles. Da han saa ham komme, gik han hen til ham, støttede ham, førte ham langsomt hen i en blød Lænestol, og lavede et beroligende Pulver til ham, hvorefter han trak Portiérerne for og rullede Gardinerne ned, for i Ro at overlade ham til hans Ensomhed og hans mørke Drømmerier. Langsomt og lydløst sneg den gamle Tjener sig ud af Værelset, og traadte i det tilstødende hen til et stort Egetræs udstaaet Skab, laasede det omhyggeligt af, og stak Nøglen i sin Lomme.

I dette Skab gjemtes Baronens Pistoler og øvrige Vaaben.

Fireogtyvende Kapitel.

Hr. von Brands Segl.

Maleren Arthur Erichsen havde imidlertid under sit Ophold i Grev Fohrbach's Arbejdsbærelse fuldført Akvareltegningen, skaaet den ud af Tegnebrættet, besæftet den paa en stor hvid Karton og i bedste Belysning stillet

den hen ved Siden af Originalen. Da det var bestilt, tog han den Billet, som Greven havde lagt hen til ham, betragtede et Øjeblik Seglet og læste Adressen. Der stod: Til Madam Becker, Kanalstræde 8.

„Kanalstræde 8,“ sagde Arthur, „det maa jo være i et af de gamle Huse med de lange stumle Gange. Ja, jeg kan jo gjerne tage det med, det lod til, at Greven satte Pris paa, at det blev nøjagtig besørget . . . og de gamle Bygninger der nebe er nok værd at se paa.“

Han sat Billetten til sig og gik ud i Entréen for at tage sit Tøj paa. I Værelset ved Siden af stod Kammertjeneren og talte med den afskedigede Jæger. Denne var meget kleg og angrebet, og Arthur hørte ham sige: „Det er haarbt, saadan pludselig at miste sin Plads . . . det nytter kun lidt at give mig et godt Skudsmaal . . . der er dog ingen af dem, som kjender Greb Fohrbach, der vil tro, at jeg er bleven afskediget for ingenting . . .“ — „Ja, jeg har jo sagt Dem, der er ikke andet i Vejen, end at Herren nu en Gang ikke synes om Deres Ansigt,“ sagde Kammertjeneren. — „Og af den Grund gør han mig ullykkelig! Na, ja naar jeg ikke vidste med mig selv, at jeg til Punkt og Prikke har gjort min Pligt! Har De noget at klage over mig? Nej, det har De ikke, for jeg tænkte bestandig paa Konen og Børnene der hjemme, og den Tanke afholdt mig lidt fra at svare igjen . . . Hvad vil de sige, naar jeg nu fortæller dem, hvordan jeg er bleven behandlet uforstyldt?“ — Kammertjeneren trak paa Skuldrene. „Ja, kan De faa en af Herrens Benner til at lægge et godt Ord ind for Dem . . . men jeg tvivler om, at det nytter noget!“ — Den stakkels Jæger drog et dybt Sæt, og gik bort for at afføre sig sin smukke Uniform, og trække den gamle Kjole paa igjen, for derefter at bringe sin Familie den trostesløse Meddelelse.

Arthur var bleven forstemt ved at høre denne Samtale; henne ved det nærmeste Hjørne steg han ind i en Droske, der i Løbet af faa Minuter førte ham til Kanalstræde.

Da han ankom her, sprang han ud af Vognen, gik tvers over den forhen omtalte øde Gaard, og steg op ad en Vindeltrappe i Bagbygningen. I den lange mørke Gang standsede han lidt, ubvis om, hvilken Dør han skulde banke paa. Han gik et Par Gange fejl, inden han kom til den rette. Da han paa et lydeligt „Kom ind!“ traadte indenfor, saa han henne ved Vinduet et Fruentimmer, der strax kom ham imøde og nejede dybt for den elegant klædte fremmede unge Herre.

„Jeg ønskede gjerne at tale med Madam Becker.“

„Det er mig,“ svarede Madammen med et yderst forekommende Smil, idet hun nejede igjen og med en Haandbevægelse indbød den unge Mand til at tage Plads. Arthur afflog det og svarede blot: „Tak! Det behøves ikke, jeg er strax færdig. Det er i Greb Fohrbach's Grinde jeg kommer herhen.“

„Na, Greb Fohrbach,“ udbød Madam Becker med fordoblet Venlighed, „ja, det er en meget elstværdis ung Mand! Elstværdis og godmodig, men af og til lidt vanskelig at omgaas . . . Men vil De dog ikke have den Godhed at tage Plads saalænge.“

Arthur betragtede hende med et prøvende Blik, og fandt hende ikke uinteressant; disse besynderlige Træk og den Forslagenhed, parret med Godmodighed, der fandtes i dem, var vel værdt at studere lidt nærmere. Efter en lille Pause tog han Brevet op afommen og sagde:

„Jeg skulde forresten blot aflevere dette til Dem.“

„Na, tillader De, at jeg henter mine Briller? I Afstand ser jeg som

en Fald, men Skrift har jeg vanstelig ved nu. Og jeg ved forresten ogsaa, at Grevens Haand er ligesaa fin og bleg som et Fruentimmers." Med disse Ord ilede hun ind i Sideværelset, og Arthur tog Plads i Sofaen. Et Øjeblik efter kom hun tilbage, og anbragte sig saa ved Siden af Maleren, tog Brillerne meget varsomt paa, og lavede sig til at læse Brevet. Forinden hun begyndte paa at tyde dets Indhold, vendte hun det om, for som en forsigtig Kone at besigtige Seglet. Men neppe havde hun kastet et Blik paa de arabiske Bogstaver, før det gav et Sæt i hende; Haanden, der holdt Brevet, sank ned i hendes Skød, og med et Udtryk af den højeste Forbavselse, blandet med en umiskjendelig Rædsel, saa' hun op paa den unge Mand, der sad ganske rolig i den anden Ende af Sofaen.

"De sagde jo, at Brevet var fra Grev Fohrbach?" — "Ja, ganske vist. Jeg mente, De kjendte Haandskriften," svarede Arthur, hvem Fruentimmerets pludselige Uengstelse blev paafaldende.

"Ja, Haandskriften . . . ja! men . . . Seglet? Har Greven selv forseglet dette Brev?" — "Han lader vist ikke andre besørge den Slags Ting for sig, tænker jeg."

"Ja, vi kan jo se, hvad det indeholder," sagde Konen og rev Konvoluten itu. Hun foldede Papiret ud, trak Brynne i Vejret og lod Underlæben hænge slap ned, medens hun læste Skrivelsen. Da hun var færdig, rystede hun betænkelig paa Hovedet, og drog et dybt Suk.

"De ved vel sagtens, hvad Brevet handler om?" sagde hun lidt efter, med et lurende Blik paa Arthur, "De er vel Hr. Grevens Fortrolige?" —

„Nej, det ved jeg virkelig ikke!“ svarede Arthur hastig. Hendes Væsen forekom ham mere og mere underligt. „Jeg har, som sagt, kun at give Brevet i Deres Haand . . . og dermed er mit Hverv endt.“

Han rejste sig. Madam Becker, der nogle Øjeblikke havde siddet hen-sunken i dybe Tanker, so'r pludselig op af sine Drømmerier, da hun saa' at den unge Herre gjorde Mine til at gaa bort. Saa skyndte hun sig at sige: „Ja, dersom De skulde se Hr. Greven, saa kunde De jo sige ham . . .“

„Hr. Greven har ikke bedet mig om at bringe ham Svar,“ sagde Arthur lidt skarpt, „jeg har kun lovet at aflevere dette Brev. Farvel!“

Dermed gik han, og han bemærkede neppe den dybe og fast underda-nige Hilsen, som Madam Becker sendte ham til Afsted.

Da Arthur var gaaet, gav hun sig atter til at læse Brevskabet, der bl. a. indeholdt følgende Ord: „Den paagjældende unge Dames Adresse er Bjæl-legade Nr. 40, fjerde Sal. Hendes Fader er Literat, hun selv hedder Clara Staiger og er Danserinde ved Hoftheatret. Gjør Deres Bedste!“ . . . Ma-dam Becker rokkede frem og tilbage paa Stolen, alt mens hun mumlede ved sig selv: „Ja, saa kjenner jeg hende Skam nok! Hun er noget stor paa det! Jeg havde bestemt sagt mig fra det hele, dersom ikke dette fordømte Segl havde været! Hvordan kan det komme der? Det lyder jo som en Ordre: Men alligevel . . . hvordan bærer man sig nu helst ad?“ . . . Hun hentede Vejviseren og slog op i den paa Bjællegade Nr. 40. „Ja, det er jo de samme Beboere som før . . . første, anden . . . tredje Sal . . . ja, ham denne Robemester dér, kjenner jeg ikke . . . naa! fjerde Sal: Staiger, Lite-rat, Clara Staiger, Danserinde . . . ja, det er rigtig nok! . . . Men . . . hvad ser jeg, Madam Bundell! er hun flyttet derhen? Ja, saa kunde det dog være . . .“ Dermed slog Madam Becker fornøjet Bogen i og tog sig en forsvarlig Pris Tobak oven paa den Historie. —

Arthur gik imidlertid ned ad Trappen, rystende paa Hovedet og med betænkelige Miner. Det anede ham, at der var Ugler i Rosen, og den Uvil-lie, han fra første Øjeblik af fik mod Madam Becker, tiltog mere og mere, skjønt han, der iøvrigt som en velhavende Mand's Søn og som den, der i sin Egenstaaelse af Kunstner, kom en hel Del ud mellem Folk af de forskjelligste Samfundsklasser, endnu ikke havde nogen bestemt Forestilling om Karakteren af det nymodens Slaveherredømme, Madam Becker var Repræsentant for. Han angrede allerede, at han ved denne Lejlighed havde gjort sig til Bybud for Grev Johrbach, men paa den anden Side maatte han jo sige sig selv, at hvad han havde nægtet at gjøre i Dag, det var bleven fuldbgyrdet i Morgen gennem Postkontoret.

Efter et Kvarters Kjørsel steg Arthur ud af Drossen, og begav sig til Gads videre, ned gennem den lavere liggende Del af Byen. Han krydsede gennem nogle smalle Stræder, naaede Kanalen, passerede et Par Broer og befandt sig saa i den ene Ende af Bjællegade.

Nu er det rimeligt nok, at den ærede Væser aner, hvor han vil hen. Han vil i Dag indfri det Løfte, han allerede for nogen Tid siden gav Over-sætteren Staiger, da de mødtes i Boghandlerens Butik, nemlig at komme hen til ham; naturligvis vilde han kun tale med ham om Illustrationerne til den Bog, de begge to arbejdede paa. Til dette Besøg valgte han saa Middags-stunden, — uidentvibst fordi det er den mest passende Tid at gjøre Visit paa; han havde vist ikke den fjerneste Anelse om . . . at Clara netop i den Time opholdt sig i Hjemmet; det tør man vel i al Fald ikke forudsætte!

Ganste vist havde den unge Maler ofte ledsaget Danserinden til hendes Gadedør, men kun en enkelt Gang var han trængt indenfor denne, om end kun nogle Skridt, for at hindre, at hun altfor hurtig vilde unddrage sig hans Selskab. Men det er ikke saa vanskeligt endda at finde sig til rette i saadanne Forhold, og Arthur kom uden Vanskelighed op paa fjerde Sal, hvor han dog var saa uheldig at banke paa en forkert Dør. Da der blev raabt „Kom ind!“ og han lukkede op, saa’ han et ældre Fruentimmer, der med et hvidt Tørklæde om sig og en Ske i Haanden, traadte hen imod ham. Hun var aabenbart løben til fra Skorstenen for at se hvem der bankede, hvilket bekræftedes end mere ved den behagelige Stegemadslugt, der slog den indtrædende i Møde.

Arthur saa’ strax, at han var gaaet fejl; han vidste jo, at Claras Moder var død for flere Aar siden.

„Undskyld,“ sagde han, „jeg søger Literat Staiger.“

Madam Wundel — thi hende var det — satte sit ventligste Ansigt op og svarede, at i saa Fald skulde Herren gaa ind ad Døren ved Siden af; han behøvede ikke at banke paa, da der sjelden opholdt sig nogen i det forreste Værelse. Arthur takkede for Oplysningen og vendte sig om. Madam Wundel syntes aabenbart godt om det smukke unge Menneske, og da hun var en god Kone, der nødig vilde forholde sine Døtre noget godt, kaldte hun med dæmpet Stemme paa dem, og pegede gennem Doraabningen paa Arthur.

„Clara er jo ikke hjemme,“ sagde den ældste. — „Na, hvad tror du, han bryder sig om Clara!“ udbrød Moderen, „saadan et pænt Menneske! . . . Nej, det er naturligvis en Kreditor til den gamle Striber der inde! . . . Du skal se, Emilie, han kommer snart ud igjen.“

„Jeg tror, jeg vil støbe de Bøger af, her ude i Gangen,“ sagde den ældste og mest lærvillige Datter.

„Ja, gør du det mit Barn!“ svarede Moderen. „Men glat dit Haar lidt, det sidder saa uordentligt!“

Dermed gik den gamle tilbage til Skorstenen.

Arthur var imidlertid gaaet gennem Forværelset og bankede nu paa Døren til Dagligstuen.

„Kom ind!“ blev der raabt, og ind traadte han.

Femogtyvende Kapitel.

Illustrationer.

Arthur havde ganste vist forestillet sig den unge Piges Hjem som ventligt og hyggeligt, om han end ikke havde ventet at finde det særlig flot eller bekvemt udstyret. Men det forreste Værelse syntes ham dog næsten for tarveligt; hele Møblementet der bestod af en Seng, der stod i det ene Hjørne, og en gammelt Stof, der stod i det andet. Den ærede Læser har for en Tid siden allerede aflagt et lille Besøg i Dagligstuen; tog den sig den Gang — ved Aftentid — ikke videre indbydende eller hyggelig ud, saa kan det ikke

nægtes, at den Smule Dagslys, der fik Lov til at trænge derind mellem de høje Tæge, gjorde den endnu mindre tiltalende, især naar det som i Dag var mørkt i Bejret, og Luften svanger med Sne.

Gamle Staiger sad i sin uopslidelige blaa Overfrakke henne ved Binduet og skrev paa Livet løs. Der var varmere i Værelset, end da vi sidst var der, thi den lille Pige var i Begreb med at koge Kartofler i Ønnen. Døren dertil stod halvt aaben og de lette Vanddampene, der trængte ud derfra, indaandedes med synligt Velbehag af de smaa.

Da Døren gik op, rettede Staiger sit Blik skarpt mod den indtrædende. Det varede lidt, før han kjendte den unge Maler, men saa satte han rask Pennen bag Øret, gik ham i Møde og rakte ham venligt Haanden.

Burken, der stod med en lille Træstabel ved Siden og en trefantet Papirshat paa Hovedet, gjorde kjæft Hønnør for den fremmede Herre, der strax henvendte sig til den gamle med de Ord:

„Kan De se, jeg holder mit Løfte! Jeg kunde være kommen tidligere, men jeg vilde give Dem Lejlighed til i No at tænke over Sagen først.“ — „Ja, jeg har allerede bestjæftiget mig en Del dermed. Vær saa god at tage Plads her ved mit Skrivebord.“

Arthur satte sig ved Bordet lige overfor Binduet og saa' ud. Det var det samme Bindue, gennem hvilket han saa ofte tilforn havde set Lysstjæret, naar han om Aftenen havde faaet Tilladelse til at følge den unge Danserinde til hendes Dør. Nu var han uden hendes Vidende og Willie trængt indenfor i hendes lille Hjem, og havde derved ganske vist overtraadt det Forbud, hun udtrykkelig havde givet ham. Men han sagde til sig selv, at han jagtens, hvad enten han havde kjendt Clara eller ej, havde maattet opsoge Staiger i Forretningsanliggender, og med denne trøstefulde Overbevisning slog han sig saa til No.

„Hvorledes har De saa tænkt Dem det?“ spurgte Staiger. „Vil det ikke blive vanskeligt for Dem, under de rolige Forhold her tillands at finde Modeller til Deres Tegninger? Eller har De i Sinde at give Dem Fantastien i Bold?“

„Jeg vil, saavidt muligt, — dog uden ligefrem at tegne Portrætter — holde mig til de Personer, jeg tilfældig møder paa min Vej . . . aa, kjære Staiger, vi har Folk nok her hjemme, som fortræffelig egner sig til at fremstille baade Slaver og Slavehandlere . . . og Forhold med, der ikke ere hine saa ganske ulige . . . Jeg kunde f. Ex. have stor Lyst til at forevige vor fælles Ven og Forlægger . . . men jeg er bange for, han vilde nedlægge en bestemt Protest derimod!“ — „Det vil han upaatvivlelig!“ svarede Staiger med et Smil . . . „Vox Herre bevares! Saa var vi færdig med ham med det samme!“

Drengen havde imidlertid boret sit lille Hoved ind under Faderens Arm, mens han med sine trostlydige Øjne stirrede over paa den fremmede. Pigen holdt sig lidt affides.

„Er det Deres Børn, Hr. Staiger?“ spurgte Arthur nu. — „Ja, det er de to yngste. Clara, min ældste Datter, kommer strax hjem. De har vist oftere set hende?“

I hvor naturligt end dette Spørgsmaal faldt, gav det dog et lille Sæt i den unge Maler; han vidste i Øjeblikket ikke, om Faderen muligvis skulde have opdaget ham en Aftenstund uden for Gadedøren, og muligens kunde hentyde til det, men hans Tvivl hævedes strax, da den gamle meget ligefremt

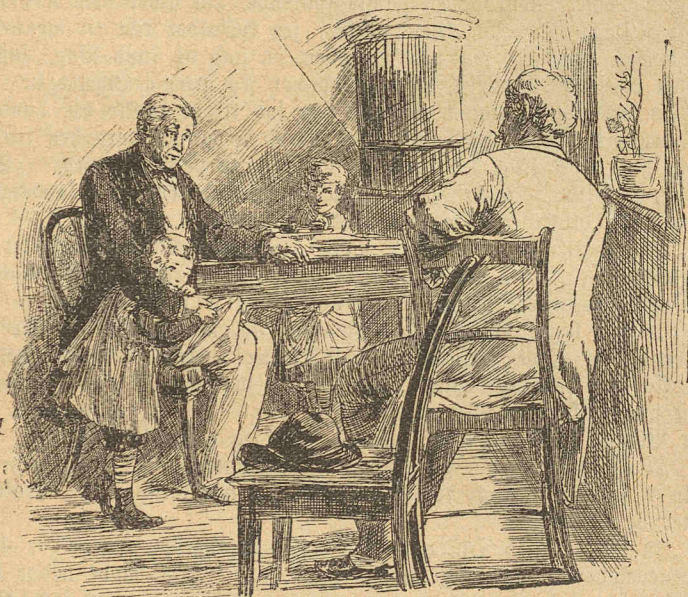
vedblev: „Jeg skal sige Dem, min Datter er nemlig ansat ved Balletten, og De har maaske oftere set hendes Navn paa Plakaterne og maaske hende selv paa Theatret?“

„Clara danser pænt!“ udbød Furken bestemt, men glemte strax sit Hoved bag Faderen, som om han pludselig var bleven bange for sig selv.

„Saa—aa?“ sagde Arthur smilende, „og hvoraf ved du det, min lille Ven? Du har da ikke været i Theatret?“

„De har faaet Lov til at overvære en Generalprøve en Gang,“ tog Faderen til Orde, „men forresten over Clara sig ogsaa her hjemme.“

„Ja, og saa har hun en kort Kjole paa,“ tilføjede Drengen. „Har du lyst til at se det, saa skal du komme i Morgen tidlig, nu er det for sildig, for nu skal vi snart til at spise.“

„Na, det ser sandt!“ udbød Arthur, „det er ogsaa ubetænksomt a mig at komme til Dem paa denne Tid af Dagen . . . Jeg havde maaske ogsaa valgt en mere belejlig Tid, naar De ikke selv havde sagt, at De holdt Hvil mellem tolv og et.“

„Bryd Dem blot ikke om den Børnesnak,“ sagde Staiger, „De ved nok, hvad Hjertet er fuldt af, løber Munden over med!“ — „Vi skal have Kartofler med Røgsauce til,“ sagde Karl alvorlig, „det holder jeg meget af; maaske har Clara ogsaa en Pølse . . . vil du gjerne spise med os?“ —

Den ældre og forsigtigere Søster var gaaet bag om Faderens Stol for at trække den lille aabnemmede Kavalier bort, og foretage en Kendskabsfest med ham, men det var ikke saa let, thi det var en hel Sjældenhed, at der kom fremmede til Huse, og Arthur selv lod til at more sig over Knekten. Saa tog Staiger imidlertid sine Papirer frem, og henvendte sig atter til den

unge Maler. „Det gjælder selvfølgelig om at tage nogle af de krasseste Epistoder frem . . . og dem er der Stam heller ingen Mangel paa," sagde han.

„Nej, hverken Balget eller Tegningerne ville forvolde Vanstieligheder i dette Tilfælde," ytrede Arthur. „Her hjemme vilde det være ulige sværere. Vore Slavehandlere gaa klædte som andre stikkelige Folk og forsvinder umærkeligt i den store Mængde . . ."

„Og dog kjendes de ofte paa det skulende Blik, de stinkelige Lader og den paaklippede Fromhed," sagde Staiger med et svagt Smil.

„Og paa at de aldrig forsømme nogen Prædiken, medens de derimod gjerne tage haardt fat paa deres syndige Medskabninger," tilføjede Arthur.

„Og maaske paa at de tage glubste Procenter . . ."

„Eller sende Regning for anden Gang, naar de har Grund til at tro, at Kvitteringen er bleven borte!"

„Gudsbd!" udbrød den gamle smilende, „vi giber dem nok rigtig deres Befomst i Dag! . . . Na, De kan tro, jeg forsalder tidt til menneskefjendste Tanker, men har jeg saa ved Haanden en god og sund Bog, saa kan den afgive en passende Modgift, og saa kommer jeg atter i Vigevægt."

De fortsatte Samtalen, men da den lod til at trække ud, havde Burken, som aabenbart kjedede sig, rhytted sig nærmere og nærmere hen til Maleren, hvis Hat han nu dristig bemægtigede sig og satte paa sit Hoved. „Saadan en kunde jeg nok lide!" sagde han, og Arthur lo ad Rnegtens løjerlige Sagter. „Ja, naar du bliver stor, faar du nok saadan en!"

„Læg Hatten bort, Karl," sagde Faderen, „du ved nok, du maa ikke være næsvis . . . Hvis Clara saa' det, vilde hun ordentlig skjænde paa dig! . . . Du skulde hellere bestille noget nyttigt og se at lære noget! . . ."

Drengen lagde pligtsthyldig Hatten fra sig, men kunde dog ikke lade være at henvende det naibe Spørgsmaal til Arthur: „Har du lært noget?"

„Na ja," svarede denne, „lidt har jeg vel lært . . . og i al Fald noget, som du maaske kan have Fornøjelse af at se . . . naar jeg kommer igjen, og du har Blyant og Papir ved Haanden, skal jeg tegne lidt for dig . . ."

„Clara tegner ogsaa for mig paa min Table . . ." — „Og hvad tegner hun saa?" spurgte Arthur ivrigt. — „Hun tegner Slangar og Krokodiller og Soldater og Officerer . . ."

„Ja saa! Ogsaa Officerer?" — „Ja rigtignok! Og de har allesammen store Rnebelsbarter og lange tynde Ben . . ." Han havde neppe faaet Ordene sagt, før han hurtig gjorde omkring og fo'r ud i det forreste Værelse med det Udraab: „Na, der er Clara!"

Søsteren maatte ogsaa have hørt hende komme, thi hun var gaaet ud af Døren, rimeligvis for at forberede Clara paa Besøget.

Den unge Maler havde rejst sig; hans Hjerte bankede stærkt; hvorledes vilde hun optage hans Komme? Vilde hun blive vred paa ham? Hun havde jo udtrykkelig forbudt ham at vise sig i hendes Hjem . . .

„Men hvem er det da?" hørte han Clara spørge der udenfor. Hvad Pigen svarede, kunde han ikke forstaa, men Drengen sagde højt og ganske tydeligt: „Det er en Mand med en sort Hat, og han sagde til mig, at naar han kom igjen, vilde han tegne for mig med en Blyant . . . Har du saa en Bøsse med, Clara?" . . .

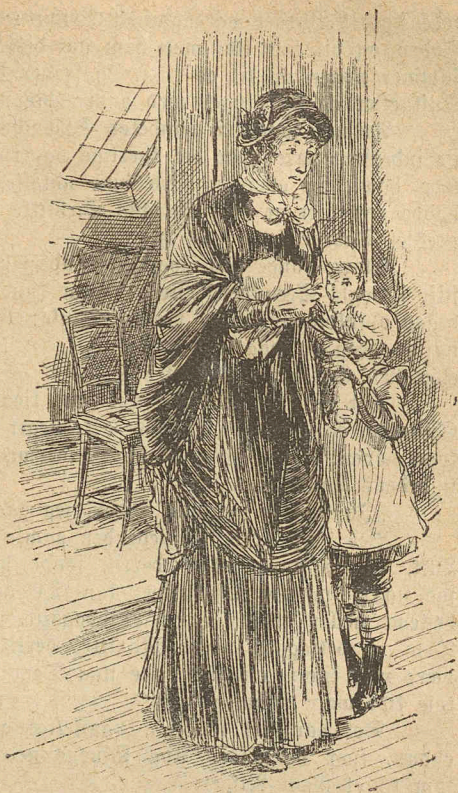
Figurantinden tystede paa de smaa, aabnede derpaa Døren, men blev overrasket staaende paa Tærstelen, medens hendes Ansigt, Hals og Nakke farvedes af en dyb og mørk Rødme. Hun kjendte ham strax igjen; hvad var

det da, der drev Blodet saa voldsomt til hendes Kinder? Maaſte Glæden over at ſe ham, maaſte ogsaa Fortrydſelen over, at han alligevel kom!

„Det er min Datter Clara,“ ſagde Staiger, der heldigviis var i Færd med at pakke ſine Papirer ſammen . . . „det er mit ældſte Barn . . . Familiens Stolthed!“

„Na . . . Fader!“ udbød hun afværgende og kjendelig forvirret, men den gamle vedblev ſmilende: „Det behøver du ſaamænd ikke at rødme for . . . Den, der tager ſig ſaa moderligt af os, ſom du, har vi nok Lov til at kalde Familiens Stolthed . . . ikke ſandt, Purr?“ Og Purren klynge ſig op til Søſteren og trykſede hendes Haand mod ſin Kind.

Clara ſtilte ſig haſtig af med Hat og Schawl, taſtede et ſjællent Sideblik ind i Spejlet og traadte nu let og graciøſt hen til Vinduet, ved hvilken den unge Maler forventningsfuld ſtod.

Serogtyvende Kapitel.

Et tarveligt Maaltid.

Hvor var hun ſmuk, ſom hun ſaaledes ſkred frem, oplivet af Dansen og den ſtarke Bevægelse! Hvor de mørke Øjne tindrede! Og hvor hun førte ſig let og frit! Arthur betragtede hende med den inderligſte Glæde og maatte tilſtaa for ſig ſelv, at en ſkønnere Fremtoning havde han længe ikke ſet. Det Blik, han ſendte hende, var ſaa indtrængende, ſaa bønligt, at det ganſke syntes at bortjage hendes Avillie. Nu tog Faderen til Orde: „Det er Hr. Arthur Grichſen, en ung Maler, jeg fornylig har ſtiftet Bekendſkab med. Vi traf ſammen hos Boghandler Blaſſer, for hvem han ſkal illuſtrere den Bog, jeg overſætter, og det er i den Anledning, han er kommen op til mig i Dag.“

Arthur ſkyndte ſig at tilføje: „Ja, jeg beſøger Deres Fader, Frøken Staiger, for at raadſøre mig med ham om dette vanſkelige Hverv.“

Clara ſmilte, men ſaa umærkeligt, at kun Arthur ſaa det. En Elſker lægger jo Mærke til alt; ogsaa kun han opfattede det hurtige Glimt i hendes Øjne og den ſælſomme Trækning ved Mundvigen . . .

De før ſaa blufſende Kinder vare nu blevne blege; den unge Pige ſtøt-

tede sig til Bordet og sagde til Arthur: „Det glæder mig, at De vil besøge Fader og vil tale lidt med ham om disse Ting . . . det er saa sjelden, der kommer nogen op til os . . . og Fader har i Grunden Trang til at udvegle Anskuelser og Meninger med andre Menneſker.“

Arthur havde i aandeløs Spænding hørt paa hende og frydede sig i sit inderſte Hjerte over det kjærlige og troſtyldige Blik, hvormed Clara betragtede ham, og over de Ord hun udtalte. Han tilstod ſelv ſenere, at dette havde været et af de lykkeligſte Øjeblikke i hans Liv, og at det endog havde preſſet Taarer frem hos ham.

Clara havde følt noget lignende; hun blev ſtaaende og betragtede ham ſtiſt i nogle Secunder, efter at hun havde tiltalt ham ſom anført. De vare begge opfyldte af en og ſamme Tanke: Glæden over at de nu kunde ſes ved højlys Dag og paa ſaa nært Hold . . . ikke ſom før i Halvmørket paa Gaden eller ved Gaslygternes uſikre Skin.

Det var den lille Dreng, der, kjed af denne tavſe Beſkuelse, tog fat i Søſteren og med et Ryk og det meget profaiſke Udbrud . . . „Kartoflerne tager over!“ . . . drog Clara og dermed Arthur fra Drømmeriet til Virkelighedens Land igjen.

„Ja, ſaa er det paa Tiden, jeg gaar!“ ſagde Arthur.

Ved diſſe Ord tilfaste den gamle Mand ſin Datter et betydningsfuldt Blik, og da hun ſmilede dertil, ſagde han: „Saalænge det ſner og blæſer ſaa stærkt ſom før Øjeblikket, kan De vel ikke ſaa godt gaa . . . og det er beſtemt heller ikke Deres Middagſtid nu? Jeg kan desværre ikke tilbyde Dem at deltage i vort Maaltid, dertil er det for tarveligt, men det vilde være mig kjært, om De vilde ſlaa Dem til No noget længere, for at vi kunne tale lidt mere ſammen . . .“

Det var ſlet ikke ſaa vanſteligt at overtale Arthur til at blive noget endnu, iſær da Clara ſlog Øjnene ned og umærkelig bøjede ſit Hoved — ſom til et ſvagt Nid.

Den yngre Søſter havde imidlertid dækket Bord. Clara fjernede ſig lidt, efterfulgt af Purken, der havde en Anſe om at hun generede ſig for at trække den omtalte Pøſe frem i ſaa ſin en Gæſts Nærværelſe, — og gaaſſe rigtig, et Øjeblik efter kom hun med den paa en Tallerken. Saa tog de Plads omkring Bordet, der rigtignok var tarvelig at ſe til, men dog pynſtelig dækket med en blændende hvid Dug og blanke Tintallerkener.

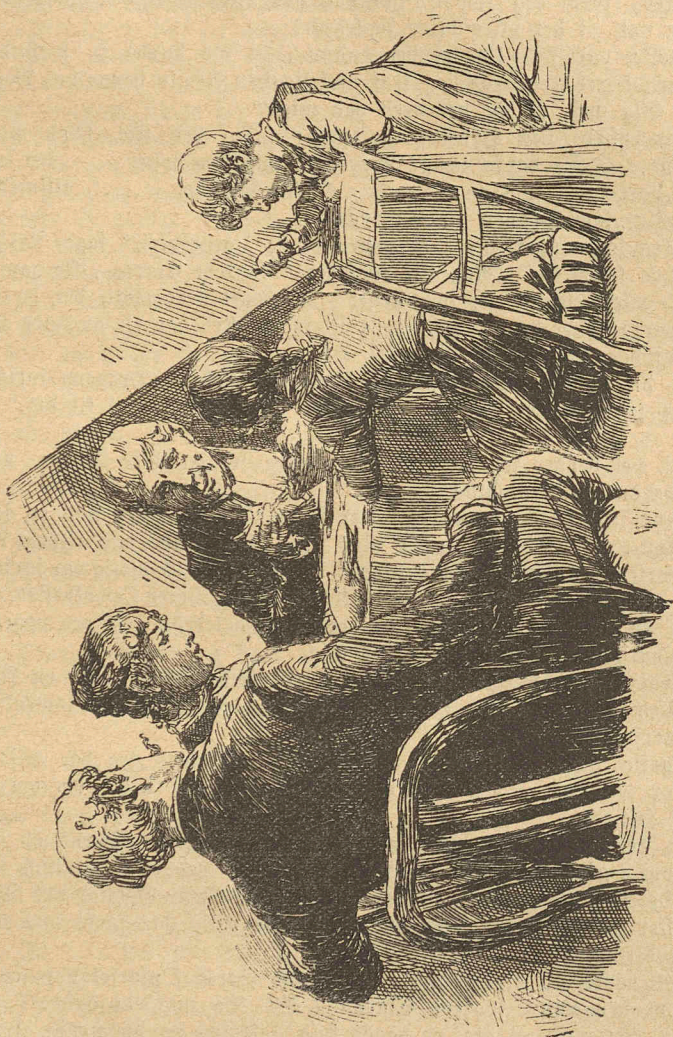
Maleren, der afſlog Opfordringen til at ſpiſe med, ſatte ſig lidt tilbage, ved Siden af Clara. Han kunde da lægge ſin Arm paa hendes Stole-ryg, og naar hun henbødte Ordet til ham, kunde han bøje ſig lidt fremad, hvorved han med ſin brændende Pande kom til berøre eller ſtrejfe hendes ſkjønne, duftende Haar.

„Bordebønnen, Karl!“ ſagde den yngre Søſter til Broderen, hvis Øjne ſtiſt vare heſtede paa den ſtore Tallerken. Meſaniſt foldede han ſine ſmaa Hænder og tankeløs begyndte han paa Morgenbønnen:

Herre Jeſus kom herned,
ſign mig med din Kjærlighed . . .

Clara rettede ham, og nu gif det bedre, men aldrig ſaaſnart havde han ſagt „Amen,“ før det efterfulgtes af de i en meget ivrig Tone udtalte Ord: „Naar jeg ſaa noget Pøſe?“

De andre lod Maden vederfares Ketsfærdighed; men Clara havde øjensynlig ingen Appetit; hun sad og „lege“ med Maden. Arthur roste Kartoflernes gode Udseende, og saa hjalp det ikke, saa maatte han smage dem. Han bekvemmede sig da til at tage en lille Bid af Figurantindens Tallerken og med hendes Gaffel. Appetiten indfinder sig under Maaltidet, siger man, og

det bekræftede sig her, thi Arthur fik Øyst til mere, og da han og Clara vogelvis benyttede Gaffen, og deres Hænder derved oftere kom til at berøre hinanden, saa holdt den unge Maler et Maaltid, som han ikke vilde have borthyttet for et kongeligt Taffel. Men desværre, det fik saa hurtigt Ende;

dog, forinden Arthur skulde gaa, maatte han tegne et Par Figurer for Purken, der plagede ham derfor, og mens dette stod paa, tog den gamle Mand sig en lille Tur i det forreste Værelse, hvor han sad paa en Stol med et Tørklæde over Hovedet. Drengen var fuldt optaget af de Streger, som Maleren traksede op paa Tablen, Pigen var i Færd med at vaske Tallerkener af henne ved Raskelovnen; Arthur sagde derfor med dæmpet Røst til Clara: „Er De vred, fordi jeg kom?“ hvorpaa hun efter et lille Ophold svarede: „Jeg anede nok, at det vilde blive saaledes.“

„Maaske var det ikke hændet endnu . . . De havde jo forbudt mig det . . . men Deres Fader og jeg traf virkelig den Aftale henne hos Boghandleren . . . Sig mig, er De vel vred paa mig?“

Clara ryttede paa Hovedet og sagde: „Jeg ved ikke, hvad man skal mene derom . . . De havde længe staaet for mig som noget . . . der kommer og spinder bort igjen som en Drøm . . . som Sollyset . . .“ tilføjede hun med et Smil, „som Regnen og Stormen . . .“

„Altsaa som noget, der i Grunden er os ligegyldigt,“ sagde Arthur og saa' over paa hende. — „Nej, ikke saaledes!“ svarede Clara, „ikke ganske saaledes. Lad mig hellere sige, som noget . . . noget behageligt, der hænder os og som vi ere glade over, men som vi ingen Ret har til at kalde tilbage, naar det spinder bort fra os . . .“

„Na, du! Slangen mangler jo Tænder!“ udbød Drengen ivrigt.

„Jeg tror hellere jeg vil tegne din Søster Clara af til dig,“ sagde Maleren.

„Nej, det bryder jeg mig ikke om, hende ser jeg hele Dagen, nej, saa vil jeg bede om en Krokodille . . .“

Arthur tegnede og henvendte atter Ordet til Clara, der stod og saa' til: „Og hvorfor . . . havde De ingen Ret . . . til at kalde mig tilbage?“

„Hvorledes skulde jeg have kunnet det, naar De pludselig var forsvunden for mig? Jeg kjendte jo i saa Fald ikke en Gang Deres Opholdssted. Desuden . . . De har aldrig — og det er godt saaledes — givet noget Løfte om at komme tilbage, naar De forlod mig . . .“

„Fordi en Indvilligelse deri fra Deres Side havde været en Forpligtelse for Dem . . . og fordi De ikke vilde paatage Dem nogen som helst Forpligtelse overfor mig.“

„Maaske De har Ret,“ svarede Clara smilende, „jeg har altid været angst derfor . . . og af den Grund var det ogsaa, jeg bad Dem om ikke at besøge mit Hjem.“

„Ja, der kan De selv se,“ udbød Arthur med et Stænk af Bæmhed, „det er, som jeg havde tænkt mig det: De legede med mig, og kom saa den Tid, da De ikke mere vilde tillade mig at hyde Dem Godnat ved Theatertrappen eller ved Vognen, saa vilde De ganske rolig gaa forbi mig uden at ændse mig det mindste . . .“

„Det havde jeg aldrig gjort, saa længe Deres Opførsel var saa exemplarisk, som den var,“ svarede Clara. „Tro De mig, de andre Figurantinder siger rigtignok, at jeg er baade kold, føleløs og hovmodig, fordi jeg ikke kan bære mig ad som de; men det er en Fejltagelse. Om Hovmod kan der ikke være Tale, jeg har altid været angst for at komme i nærmere Berøring med nogen. Jeg ved saa godt, at jeg kun er en stakkels Figurantinde, at jeg for enhver Lysthavende maa stille mig til Skue foran Lamperne, og

at jeg maa taale at høre meget. Noget lignende befrøgtede jeg ogsaa af Dem, og derfor var jeg saa ængstelig tilbageholden under bort første Møde."

"Men denne Frygt var overflødig."

"Nu ved jeg det, og nu talter jeg Dem derfor. Men," vedblev hun efter en lille Paus, som for at komme ind paa noget andet, "men De skal vide, at et Par af de andre Sigurantinder har lagt Mærke til, at jeg nu og da mødtes og talte sammen med Dem."

"Maaske de har set mig i Theatret?"

"Nej, men forleden Aften da De stod ved Bognen. Da jeg kom ind til de andre, kan De tro, der vankede! Hvad skulde jeg gjøre? Jeg kunde ikke som tidligere slippe fra det ved at benægte . . ."

"Benægte hvad?" — "At jeg saa' Dem af og til ved Bognen . . ."

"Var det da saa slemt?" — "Ja, tænkt Dem lidt om," svarede Clara og lo, "naar et ungt Menneſte ſaadan kommer farende lige hen imod en Danserinde og raaber til hende: „Na, hvor De dog dansede nydeligt i Aften! Na, hvor De saa' yndig ud! . . . " — "Ja, det ſagde jeg maaske nok," ytrede Maleren ſmilende.

"Ja, det gjorde De nok! Og naar saa ſamme unge Mand i det ſamme griber hendes Haand og trykker den heftigt . . . Jo, den Aften var jeg uægtelig lidt angst for Dem! Et lille Øjeblik var jeg ogsaa vred paa Dem, men det var maaske, fordi de andre drillede mig."

"Hvad ſagde de da?" — "De ſagde, om der nu omſider var duftet en Prins eller Fyrſte op, ſom jeg vilde nedlade mig til! . . . Men . . . jeg ſtaar her og opholder Dem med min Snak," tilføiede hun og vendte ſig fra ham. "Nej . . . nej!" udbrød han, "De maa tro, det intereſſerer mig ſaare meget."

"Selv Schwindelmann havde lagt Mærke til Dem," vedblev hun ſaa.

"Hvem er Schwindelmann?" ſpurgte Arthur haſtig, "er det en ung Mand?"

"Schwindelmann?" ſvarede hun forundret, "kender De ikke ham? Det er jo Theatertjeneren og ham der paſſer Fortæppet . . . om han er ung? De kan jo ſelv dømme: Fader og han er gamle Skoleſammerater."

"Maa—aa!" udbrød Arthur ſynlig lettet, "og Schwindelmann har ſet mig?"

"Ja, det kan De tro! Ellers plejer han at være meget behjælpelig, men den Aften lod han mig ſelv paſſe mine Sager og brummede en hel Del i Skjæget, mens jeg ſteg ind i Bognen."

"Den Schwindelmann lader til at være en brav Mand."

"Og den Aften var jeg mod Sædvane den ſidſte, der blev kjørt hjem. Vageſter holdt han ogsaa en længere Tale til mig nede i Øren." —

"Og det blot fordi jeg havde grebet Deres Haand?"

"Ja . . . det vil ſige, han kunde jo ikke vide, om der var mere end det! Han ſagde, at det var Skade for mig; jeg havde altid holdt mig ſaa tappert, der var ſlet ingen, der kunde ſige mig det mindſte paa, og nu lige med ét begyndte jeg ſaadan!"

"Den Schwindelmann lader ogsaa til at være lidt ondſkabsfuld af ſig!"

"Nej, han er ſaamænd meget godmodig," vedblev Clara; lidt efter tilføiede hun alvorligere: "Men De maa vide, han har ſet meget i ſine Dage, ſet ſaa mangen ung Pige ſtryke i Fordærvelfe, og da han, ſom ſagt, holder af mig, vilde han advare mig."

"Nordſtjernen"s Romanbibliothek.

„For et Haandtryk?“ — „Just ikke derfor,“ svarede hun med et svagt Smil, „men han sagde, at saadan begyndte det gjerne, . . . og han har maaske ikke saa ganske Uret . . . Det er jo gaaet omtrent som han sagde . . .“ vedblev hun og hendes Kinder blev pludselig blege, Blikket undvigende, „De standsede mig og tiltalte mig . . . i Begyndelsen sjældnere, senere hyppigere . . . Saa vilde De . . .“ hun tøvede et Øjeblik og vedblev først, da Arthur betragtede hende med et spørgende og alvorligt Blik . . . „saa vilde De absolut under et eller andet Paastud besøge mig i mit Hjem . . . og saa . . . var det ude med mig! . . . Gode Gud!“

Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og ilede hastig bort fra ham hen til sin lille Søster, der uden at bekymre sig om de andre, ganske rolig stod og vaskede af. Arthur var bleven siddende, øjensynlig dybt grebet af hendes Ord; han havde givet Tavlen tilbage til Drengen, der jublende fo'r hen imod Faderen, som nu atter viste sig i Stuen.

Den unge Mand vilde gjerne have beroliget sin kjære lille Clara, men det var ham ikke muligt at faa Lejlighed dertil. Hun lod ham rolig tage sin Hat og vendte sig først imod ham igjen, da han var i Begreb med at tage Afsked med de andre. Da Arthur nærmede sig hende og rakte hende sin Haand, saa' han, at hun smilede til ham — gennem Taarer.

Mens han gik ned ad Trappen, rykede han paa Hovedet og mumlede ved sig selv: „Taarer ved mit første Besøg, — og Slanger, som jeg maatte tegne . . . blot det ikke maa være onde Børsler!“

Under Arthurs Ophold inde hos Litteraten havde Frøken Emilie Wundel opholdt sig en god Stund ude paa Gangen, bestræftiget med at støve Bøger og Noder af. En Gang imellem søgte hun at trøste sig ved at nynne en lille Sang eller en Arie, men hun ventede stadig forgjæves: den unge Herre gav sig god Tid der inde, han lod sig ikke se. Da saa Clara kom hjem, og den unge Herre endnu ikke viste sig, gav Frøken Emilie et Kast med Rasken og tral sig strax tilbage til sine Enemærker. „Der havde jeg nok faaet Lov til at vente længe!“ udbød hun med en Haanlatter, „det er naturligvis aftalt Spil! . . . Hvor man dog ogsaa kan være dum!“ Dermed sigtede hun aabenbart til Moderen. „Og denne Clara! Ja jeg vil saamænd ikke have Skyld for at have troet hende for godt! . . . Det er klart nok, hun har drevet det længe i Smug . . . og nu bider hun Hovedet af al Skam og lader sin Elsker besøge sig i sit Hjem, og det ved højlys Dag. Og . . . hvem ved, om hun nøjes med ham! . . . Af, de Danserinder, de er ved Gud noget rigtig Krappl!“

Snyogtyvende Kapitel.

En Prøve paa levende Villeder.

Den menneskelige Opfindsomhed kræver stadig nye Ofre, — en Sætning der ogsaa kan finde sin Anvendelse i det selskabelige Liv.

Der var en Tid, da man arrangerede store Kaffeselskaber, ved hvilke en uhyre Mængde Bagværk blev fortæret, et passende Antal lovende Navne sønderrevet eller fornægtet, — disse blodtørstige Selskaber gav ingen Pardon, men huggede ned for Gode. Imidlertid blev man snart kjed af det; det var i Reglen de samme Mennesker, der kom sammen, og de forhaandenværende Emner for Samtalen, som: den nye Kaffekande, Sølvservicet, Betrækket paa Møblerne og lignende, var bleven noget forslidte, ligesom ogsaa Tænderne var bleven noget afstumpede ved den idelige Gnaben løs paa de kjære Medmenneskers Tænke- og Handlemaade. Saa fandt man paa at udvide The-selskaberne til den bekjendte Thé dansant, saa at den snevre Kredss formeredes med et stadigt voksende Antal af unge Herrer og Damer, det vil sige hele Familiens tjenstdygtige Mandskab af Bekjendte og Bekjendtes Bekjendte indkaldtes med passende Varsel til at give Møde og træde i Virksomhed. Og de kommer alle, baade gamle og unge, men de fornuftigste (og tillige de driftigste) af dem kommer sent og gaar tidlig, thi efter at man lykkelig og vel har passeret Forbærelserne, vexlet Ord og Hilsener med enkelte, faaet sine Vigtorne traadt af andre, naa'r man ind i det inderste og allerhelligste, hvor man saa kan vente en rum Tid, inden man faar Fruen i Tale, omgiven som hun er af en hel Stab af graanede Fædrelandsforsvarere, med hvem hun underholder sig saa levende, saa man skulde tro, de vare de eneste, der var indbudne i Aften, — efter at man, som sagt, har gennemgaaet alt dette og noget mere til, kan man ganske rolig trække sig tilbage og næste Morgen lade en god Ven fortælle sig, hvordan det for Næsten gik, om hvordan Dansemusikken lød — i det fjerne, — om hvordan Theen lugtede, hvordan Bagværket saa' ud og om hvordan Souperen smagte — paa Afstand altsammen! Hverken Vært eller Gæster have fundet deres Regning ved saadanne Festsigheder. Gæsterne have været Ofre for det ceremonielle, der forhindrer dem fra at møde sig, Værten har til ingen Nytte skovlet endel Penge fra sig, og Værtinden har ikke en Gang haft den Tilfredsstillelse at hendes i nye og glimrende Toiletter fremtrædende Døtre have gjort mere end kortvarig og forbifarende Gylte. Nu skal der imidlertid findes paa noget nyt, og et snildt Hoved faar da den Idé at fremstille de saakaldte levende Villeder, og med forventningsfuld Glæde gaar baade ældre og yngre ind paa Ideen. Dermed er man dog langt fra ude over Vanskeligheden ved at forene mange uensartede Elementer til en behagelig og livlig Tidsfordriv, thi her maafe mere end andetsteds stikker Spidsfindigheden sit Hoved frem jævnsides med Rivaliteten: hvorfor skal Den eller Den medvirke i den eller den Rolle, naar jeg kun faar denne? — Og saadanne smaa Svagheder hos Menneskeslægten aabenbarer sig selvfølgelig med stærkere Træk, naar Fremstillingen ikke gaar for sig i det private Hjem, men er henlagt til et offentligt Lokale, og Indtægten anvendes i et eller andet „godt Hjem“. Saa trækker man sig fornemt tilbage og indhyller sig i den kritiske Kappe, — til liben Fornøjelse for sig selv, og til endnu mindre Baade for det hele.

Her, som saa mange andre Steder i vort borgerlige Samfund, er det Standsforskjellen, der foraarsager Ondet, og ogsaa i saa Henseende er vi „fri

Hvide" undergivne en Bidst, der — om end usynlig — kan snærte og svide ikke mindre slemt end den, de „stakkels Sorte" revses med og bløder under. Man var meget spændt paa, hvem der skulde indbydes til at deltage i

den Forestilling, der skulde gives i Kommerceraad Grichsens Hus, og mange af dem, der følte sig „kaldede“ dertil, gik i stor Uro for at faa at vide, om

de ogsaa virkelig vare „udvalgte“. Mange Dage i Forvejen blev Huset formelig bestormet af Biskiter, og paa Gaden eller i Theatret havde mangan en

Hals af en Svanes Hvidhed eller af en Gaas' Bevægelighed anstrengt sig ud over Evne for at tildrage sig og sin Ejerinde Hr. eller Fru Erichsens Opmærksomhed, medens blide Blondiner smægtende satte Armen under Hovedet og saa' drømmende ud, — iligemaade for at gjøre sig bemærket af Festens Givere, om de muligvis skulde have Brug for Kasketter eller Helgeninder.

Arthur havde sat sin Krig igjennem, med at laane Dragterne fra Theateret, derimod havde han ikke kunnet blive enig med Moderen angaaende Indbydelseerne. Han var begyndt med at opføre de smukkeste paa Listen, hun tog ubelukkende Hensyn til Rangforordningen, og selvsølgelig maatte Kancelliraadens gule og gustne Døtre være selvskrevne til at medvirke, medens Sekretærens smukke unge Hustru og Postmesterens nydelige Pigebørn maatte nøjes med Tilskuernes passive Rolle.

Den skjæbnesvangre Dag, da første Prøve skulde holdes, stundede til; Arthur havde indrettet første Sal i Hjemmet saaledes, at han i Forgrunden paa forskjellige Staffelier havde anbragt de valgte Billeder, medens der i Baggrunden blev opstillet en lille Estrade, paa hvilken Prøven skulde foregaa. Kommerceraaden vilde ikke være med, det behøvedes heller ikke, hans Kone var Mand for at klare det uden ham. Hun paraderede i sit Sofahjørne med meget alvorlige Miner, øjensynlig i slet Humør. I den anden Ende af Sofaen sad Mariane; Svigersønnen, Alfons, gik med Hænderne paa Ryggen op og ned, og Husets Sønner, Arthur og Eduard, stod henne ved Vinduet. Der var aabenbart noget i Vejen med dem allesammen; der hvilede en tung Stemning over hele Forsamlingen, hidrørende dels fra de omtalte mindre gode huslige Scener i Eduards Hjem, og dels fra Alfons' stadige Protester mod Arrangementet af de levende Billeder, som han for sin Person nok skulde lade være at deltage i, — hvad Arthur ikke havde det mindste imod. De to Brødre stod altsaa ved Vinduet. Eduard lod som om han saa' ud paa Gaden, men holdt i Birkeligheden vagtsomt Øje med sin Hustru, der tilsyneladende overmaade rolig sad i en Lænestol henne i Baggrunden af Værelset. Var hun indvendig rolig, saa var Hr. Gemalen det tilvisse ikke.

„Du kan ikke gjøre dig nogen Forestilling om, hvor hun forstaar at pine og plage mig,“ sagde han sagte til Broderen. „Jeg vil endda ikke tale om, at hun hver Dag i Aaret — maaske paa et Par enkelte Undtagelser nær — viser mig et gnavent og fortrædeligt Ansigt, men den Egegylldighed, hun røber for vort Hus og vore Børn, er i Sandhed oprørende!“

Arthur trak paa Skuldrene. „J er begge to lige uheldigt stillede . . . det er umuligt at hjælpe Jer,“ sagde han.

„Ja desværre, det indser jeg godt; men hvad skal jeg gjøre? Saa saare jeg sætter min Fod inden for Døren der hjemme, har jeg god og gylldig Grund til Klager og Bebrejdelser . . .“ — „Du tager dig det vist alt for nær,“ mente Arthur.

„Gjør jeg?“ udbrød Broderen i en bebrejdende Tone. „Ja, jeg gad se dig i mit Sted, lille Arthur! Du ved, for at tage et Exempel, hvor megen Pris jeg sætter paa Orden i mit Kontor . . .“ — „Ja, men der har din Kone da intet at bestille . . . der maa du da let kunne holde Orden . . .“

„Det er ikke fordi hun kommer der selv; men hun lader ugenert Børnene tumle med mine Papirer og mine Sager, som de vil.“ — „Ja, det er lovlig stift, det indrømmer jeg! Men — saa luf dit Kontor af og behold Nøglen hos dig.“

"Skulde det batte noget, maatte jeg nok hellere lukke Huset af og kun tillade Børnene at komme ind til mig. Du gjør dig ingen Forestilling om, hvor den Rone kan være uordentlig . . . ja jeg tør næsten paasta, hun er særlig begabet i saa Henseende, og under andre Omstændigheder kunde en saadan Begavelse være ganske interessant at iagttage. Det skal nu aldrig falde hende ind at lukke Døren efter sig, eller lukke Vinduerne . . . det er heller ikke hendes Sag at lægge Tingene paa deres Plads . . . derimod kan hun meget godt falde paa at give Hunden Føde paa en af mine kostbare japansiske Tallerkener; og trækker hun Uhrene op, hænder det meget tidt, at hun knækker Fjedren. Hvordan hendes Paaklædning er, kan du jo selv se . . . til de mest ordentlige vil du vel næppe henregne den . . . Det vil ikke kunne undre dig, at jeg hver Dag gaar i en hyggelig Uro og Spænding over, hvad der nu skal ske!"

"Ja, men det gjør jo ikke Sagen bedre!" bemærkede Maleren. "Denne Spænding og Uro foraarsager jo netop, at du ligesom gaar paa Jagt efter den Slags Ting og bliver glad, saa ofte du finder Marsag til Klager, som kan rejsediggjøre din Mistanke. Var jeg i dit Sted, kjære Eduard, saa vilde jeg ganske simpelt tage det med Ro, og naar jeg kort og kort havde udtalt min Mening, snurre mig rundt paa Hælen og forlade Scenen!"

"Ja ganske vist," sagde Broderen med et Suk . . . "bare jeg kunde det! Men det er for meget at forlange af mig! Var der blot en eneste i Hjemmet, der vilde støtte mig . . . men de danner et helt Komplot imod mig! Og som Hersekabet, jaadan Tjenersekabet: almindelig Uorden og Uegnhed!"

"Men Herregud, Tjenersekabet kan du da kommandere over, ved jeg!"

— "Ja — dersom det kunde hjælpe! Se nu f. Ex. har jeg beordret, at Børnene hver Morgen Klokken otte skulde have deres Kaffe, og det paa et bestemt Bord, men Gud bevares! den ene faar Frokost paa Sengen, den anden paa Badstuebordet . . . hvoraf Følgen naturligvis er den, at Oskar finder det gruelig morsomt at dyppe sit Brød i Sæbeskummet! Hvad mener du om saadan noget?"

Arthur trak atter paa Skuldrene; saa vedblev Broderen:

"Ikke heller har det været mig muligt at saa fastsat en bestemt Spisetid, snart bliver det Klokken tolv, snart Klokken to — ganske efter som Fruen finder det belejligt. Naa, det er kun Bagateller, meget af hvad jeg her anker over, men alligevel! De er ti fold mere utaalelige end om der indtraf en virkelig Ulykke, der med et Slag kastede os til Jorden . . . som det nu er, pines man til Døde ved disse idelige Naalestik . . . tro mig, det er ikke til at holde ud! Og der er ingen, der tager mindste Hensyn til mig . . . man lader, som om jeg slet ikke er til!"

"Og . . . selvsjælgelig er du selv den første, der giver Kjøb . . . giver gode Ord?" spurgte Arthur i en dæmpet Tone.

"Ja, hvad skal jeg gjøre? Ellers gif jeg helt til Grunde. Du kan slet ikke tænke dig, hvad det egentlig vil sige, Dag ud og Dag ind fra Morgen til Aften at have saadant et Marmoransigt for Dje! Ingen Harm, ingen Spektakel, ingen Modsigelser . . . nej, men en tung og trykkende Uegnhed, stadigvæk overtrukken Himmel men ingen oplivende Lynglimt, der kunde varsle om en Ubladning, som atter kunde rense Luften! I det allerhøjeste en fjern Torden . . . velvilligt besørget af mit elskværdige Thynde,

der kappes med Fruen om at negligere mig og at overhøre mine Ordre . . . og om at smække med Døren og kaste Glas og Tallerkener i Gulvet!"

Arthur smilte uvilkaarligt af Broderens, forresten i en meget alvorlig Tone fremsatte Gjenbordigheder i Hjemmet; saa udbød han roligt:

"Ja, det kun jo være slemt nok, men du maa virkelig tage dig sammen, Eduard. Du maa optræde med Fasthed og Energi, vise dem, at du er Herre i Huset . . . hjælper det ikke, saa gjør som de andre, tvina dig til at se af det og tag dig den Sag let!"

"Hvor vi dog kunde have det godt og hyggeligt i vort Hjem, naar min Kone var anderledes!" sukkede den ulykkelige Egtemand. "Naar det en meget sjelden Gang hænder, at der viser sig noget som en Solstraale i hendes Blik . . . noget opklarende i hendes Afsyn . . . saa er jeg det lykkeligste Menneske paa Jorden, saa glemmer jeg alt . . . tilgiver alt . . ."

"Og fordærver alt!" kaldt Arthur ind . . . "Men maaste du har Ret . . . maaste vilde jeg selv ikke kunde bære mig ad paa anden Maade . . . vi har arvet det bløde Sind efter Fader . . . Du maa se at finde dig i det med kristelig Taalmodighed!"

"Ja," sukkede Eduard, "men naar det en Gang bliver mig for broget der hjemme, naar min Taalmodighed brister, saa . . . indestaar jeg ikke for noget," tilføjede han med dæmpet Røst.

Under hele denne Samtale herskede der iøvrigt en uhyggelig Tavshed i Bærelset. Der var ingen af de andre, der mælede et Ord . . . kun Kommerceraadinden tilkjendegav nu og da sin Nærværelse ved med Fingrene at tromme løs paa Bordet — for Resten et ubedrageligt Tegn paa, at hun var i et Sumør.

Atteogtyvende Kapitel.

Førend Gæsterne komme.

Prøven skulde begynde Klotten tre; der var altsaa endnu en halv Times Tid at løbe paa.

Tjeneren traadte ind og leverede Kommerceraadinden to Breve, som hun, efter at have gennemlæst dem, rakte over til Arthur.

Det ene af disse Breve var en i meget ærbødige og kunstlede Udtryk holdt Undskyldning for at Vedkommende ikke kunde have den Vre at deltage i Festen hos Kommerceraaden, og Undskyldningen var motiveret saaledes:

"Der blev nemlig fortalt hos Konfistorialraadens i Gaar, at Deres Søn, Hr. Arthur, ogsaa har indbudt Doktor F. . . med Familie til at medvirke i de levende Billeder! — Nu beder jeg Kommerceraadinden betænke, at man i en Soir'ee kan undvige hinanden, hvilket ikke er muligt i et Tableau, hvorfor ogsaa mine Døtre ere geraadede i stærk Bevægelse ved Tanken om, hvad der kunde ske. Hvad om nu Deres Søn, Hr. Arthur, fik i Sinde at anbringe Fru Doktorinden i et Billede sammen med min Julie! Jeg er vis paa, at Konen vil benytte Besligheden til at for-

søge paa at indlede nærmere Bekendtskab, og det kan jeg ikke sige, jeg gjerne vilde udsætte mig for. I øvrigt tegner jeg mig som altid

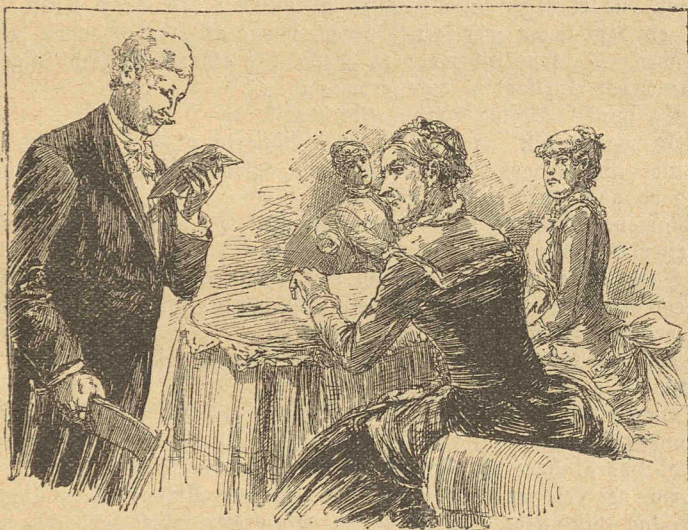
Deres meget hengivne

Onkel fru Albertine Wasser."

Med spændt Opmærksomhed havde Kommerceraadinden fulgt Læsningen af Brevet, og da Arthur ved Omstalten af Doktorfamilien fortrak Læsen til et foragteligt Smil, rynkede hans Moder sine Bryn og trommede hastigere end før. Da Sønnen saa var færdig og lagde Brevet fra sig, udbød Kommerceraadinden spidst: "Naa, maaske du saa vil forklare mig, hvad den Historie betyder?"

"Doktor F. . . er en af mine bedste Venner . . . og saa vidt jeg ved, har jeg præsenteret ham her hjemme . . ."

"Naa, men saa?" — "Og saa vidt jeg ved," vedblev Arthur med stor Ro, "har Moder og Fader gjengjældt Besøget . . ." — "Af Høflighedshensyn,

ja! Men . . ." — "Og endelig tror jeg at vide, at Doktorens vare indvi-terede her til i Fjor Vinter . . ."

"Meget rigtig," svarede Moderen alvorligt, "fordi de i Grunden opførte sig ganske net, da de vare her forrige Gang, og fordi de ved en større Thé dansant forsvinder i Mængden."

Arthur lagde sin højre Haand tungt paa Bordet, som om han var beredt til at gjøre Modstand til det Yderste, og udbød saa:

"Men . . . de har ogsaa været her senere."

Kommerceraadindens Næse løftede sig en Tomme i Vejret. Med stor Overlegenhed gav hun til Svar: "Ja . . . men det var paa din indstændige Anmodning, om du huser det, og desuden . . . havde vi indrettet det øvrige Selskab derefter . . . men jeg spørger dig atter, hvad Brevet her hentyder til?"

„Moder har selv inviteret Doktor F. . . med Frue til at være Tilskuere, men da jeg i et Tableau havde god Brug for Fruen . . . saa . . . bad jeg ham ogsaa at deltage . . . og deraf kommer det, at Enkefru Wassers har fuldkommen Ret . . .“

„Naa saaledes!“ udbød hans Moder og sendte ham et flammende Blik. Saa gav hun sig atter til at tromme . . . men nu blev det til en hel Storm-marsch . . . Og hun saa' sig om i Kredsen, som om hun vilde opfordre enhver af de Tilstedeværende til at udtale sin Misbilligelse, men de vare saa forunderlig tavse allesammen! Kun Alfons højede Hovedet til Siden, smilte lidt hoberende og sagde: „Det skulde du ikke have gjort, Arthur.“

„Hvorfor ikke?“ spurgte denne.

„Fordi denne Doktorfamilie nu en Gang ikke hører til . . . vort faste Selskab! De er kun . . . taalte!“ tilføjede han og trykkede Brillerne fastere paa Næsen.

„Og hvorfor er de kun . . . taalte?“ bruste Maleren heftig op. „Hvem tiltror sig Ret til kun at „taale“ Doktor F. . ., der har mere Røgt i sin Villesfinger end et helt Dufin Enkefru Wassers'e i hele deres Krop. Og som i Værd er dem langt overlegen! Hvem vover at „taale“, naar det gjælder Doktorinden . . . som vil være en Pryd for ethvert Selskab, ligesom hun er haade ærbar, forstandig, mønsterværdig . . .“

„Og smuk!“ indskød Arthur lidt spødst.

„Ja, ganske vist, og smuk!“ sagde Maleren. „Det er sandt, det maa du jo vide Bæst med, ligesom du vist ogsaa bedst kan give hende Attest for Dyd og gode Sæder, eftersom . . .“

Mariane tillastede ham et bønligt Blik og han tav; han vilde have sagt: „eftersom du en Gang fik Bevis derfor.“

„Hvad er der egentlig i Vejen med denne Røne?“ spurgte Kommerceraadindens Svigerdatter i en temmelig ligegyldig Tone og uden at rejse sig af den magelige Stilling, hun havde indtaget.

„Det skal jeg saamænd sige dig, lille Bertha,“ sagde Maleren, „vi behøver vel ikke at genere os for hinanden her . . .“

„Du er dog maaske saa god at forstaae os for den Historie, især i to unge Røners Paahør,“ faldt Moderen ham skarpt i Talen. „Jeg kunde forresten nok lide at høre din Faders Mening om den Sag . . .“

„Na, det behøver Moder vist ikke,“ svarede Arthur lidt skaltagtigt . . . „Moder kan vist godt selv træffe en Afgjørelse. Det forholder sig altsaa saaledes, at jeg har indbudt Doktorfamilien, og den vil være her om et lille Kvartér. Har Moder nu Øst til at krænte den og kompromittere mig, saa vær saa god, men saa forbeholder jeg mig Ret til fortælle det til alle og enhver, der gider høre det!“

Mens nu Kommerceraadinden, der i øvrigt ikke lagde synderlig Mærke til Sønnens Ord, sad og grublede over, hvad der var at gjøre, sneg den stakkels Eduard sig lydløst hen til sin flegmatistiske Vgtehalsedel, som sad og saa' ud paa den graa vinterlige Himmel og aabenbart slet ikke mere tænkte paa det Spørgsmaal, hun ikke havde faaet besvaret, men som nu for hendes Gemal skulde danne en passende Indledning til en intim Konversation. Han hvilede til hende:

„Du vilde nok gjerne vide, hvad der var i Vejen med Doktorens?“

„Na, det kan saamænd være det samme,“ svarede hun koldtsindig.

„Men du spurgte jo derom før?“ sagde han forundret.

"Ja, men det var et ganske ligegyldigt Spørgsmaal."

"Nu skal du dog vide det," vedblev han. "Du kender jo Doktor F. . . det er en af vore dygtigste Læger . . . skjønt han er meget ung, har han allerede en stor Praxis . . ."

"Ja, jeg vil haabe for ham, den er større end din!" henkastede den elstværdiske Egtefælle.

Eduard bed sig i Læben, men betvang sig og f gde ganske rolig:

"Doktorinden er af fattig men iøvrigt god Herkomst . . . hun selv har dog begaaet et Fejltrin . . . det vil sige med . . . sin Mand naturligvis . . . efter som deres ældste Barn nok kom . . . noget for tidlig til Verden . . . ja, det siger man da . . ."

"Er det det Hele?"

"Ja, . . . det er alt, hvad der kan siges hende paa . . . ellers er hun et Mønster paa en Kvinde . . ."

Disse Replikker vare blevne veglede med dæmpet Røst, da udbrod Fruen saa højt, at de alle kunde høre det:

"Ja, den Slags Ting hænder jo undertiden . . . hvordan var det, skete det ikke ogsaa med Jeres Kusine Emma, den nuværende Oberstiinde S. . .?"

"So, jo," hvistede hendes Mand noget forsjamsket, "men tal dog sagte, lille Bertha!"

Men Fruen vedblev uførtroden i samme Tone: "Det er der jo Ingen, der falder paa at gjøre Ophævelser over . . . hun kommer i Selfaber alle vegne . . ."

Det gav et Sæt i Kommerceraadinden, hun hostede temmelig stærkt og trommede en voldsom Galop, medens hun tilkastede Svigerdatteren et Blik, der tydeligt nok illustrerede Tanker, hun vilde til at ifælde Ord, da Arthur kom hende i Forløbet og i en fuldkommen rolig Tone sagde:

"Naa, Moder, hvad skal vi saa gjøre? Tiden løber paa, jeg er overbevist om, at Doktorens er meget præcis . . ."

"Ja, det tror jeg," udbrod Alfons med et haanligt Smil, "saadan en Lejlighed kommer nok ikke saa snart igjen!"

Nu havde Kommerceraadinden imidlertid taget sin Beslutning. Hendes Trommen lod nu kun som en svag fjern Torden og i en forholdsvis behersket Tone ytrede hun: "Da det nu en Gang er sket, kan vi jo ikke vel, uden at gjøre Opfigt, forandre noget derved; men Arthur maa sørge for at anvende Doktorens saa lidt som muligt . . . helst kun en eneste Gang, da jeg saa selv kan vælge de andre Medvirkende. Ved Prøven gaar det muligvis an . . . men du maa sørge for, at de udebliver fra selve Forestillingen, hvor vi jo saa kan udelade det paagjældende Vilde. Hvordan du bærer dig ad dermed, bliver din Sag! Du har i Grunden nok fortjent at komme lidt i Forlegenhed, min gode Arthur!"

Arthur kendte Moderen for godt til at vide, at Modstand var unyttig. Han gik hen til Eduard, der stod ved Vinduet, og gav sig tankesfuld til at tegne Figurer paa de anløbne Ruder.

"Har du haft noget udestaaende med Wassers?" spurgte Eduard.

"Nej," svarede Arthur, "men jeg kan ikke lide dem, og det ved de meget godt. Det er nok især Døtrene . . . meget ensfoldige og meget paatrængende Pigebørn . . . som har lagt mig Stakkel for Had! . . . jeg skal sige dig, jeg blev en Gang anmodet om at male dem, men jeg betakkede mig for den Vre!"

„Men hvad har Fru Wasser egentlig imod Doktorinden?“

„Sagen er den, at Fru Wasser selv har havt det største Bryderi med at skaffe sig Udgang til de Kredse, hvor hun nu endelig har opnaaet at blive . . . taalt; thi hendes Fortid, som hendes Familie, er der noget gaadesfuldt, noget uopklaret ved, og selv er hun en galbesyg, splidagtig Karakter. Men den egentlige Grund er nok i øvrigt den, at hun med sin lille, forbojede Figur vilde komme til at tage sig noget uheldig ud ved Siden af den statelige Doktorinde . . .“

Eduard greb Broderen i Armen og hvistede hastig til ham: „Tys! Alfons er i Begreb med at læse det andet Brev højt for Moder . . . lad os høre efter.“

Brevet indeholdt en Undskyldning fra en af Kommerceraadindens Vendinger for, at hun ikke kunde modtage Indbydelsen, og den var motiveret ved at Hr. Alfons ikke havde gjort Brevskriverindens Gemal Afvigelse for den Året, han nok i en Ordstrid havde tilføjet ham . . .

Marianes Læber sitrede, Alfons trak paa Skuldrene.

„Hvad var der i Vejen mellem Jer?“ spurgte Moderen.

„Na, jeg gav ham en Tilrettevisning, det er det Hele!“ svarede Alfons rolig. „Paa sidste Bal havde han — med min Tilladelse — danset to Gange med Mariane, men da han for tredje Gang bad om at danse med hende, nægtede jeg det selvfølgelig . . .“

„Mariane kunde vel ellers nok selv vaage over sit Rygte,“ mente den gamle Dame, „men for Resten kan jeg ikke indse, hvad det kunde skade, at han dansede tre Gange med hende . . .“

„Det kan jeg heller ikke indse,“ ytrede Datteren stilfærdig.

„Ja, men det kan jeg!“ sagde Alfons, idet han trak Øjenbrynene i Vejret og stak den højre Haand ind under Vesten. „Det kan jeg!“ gjentog han i en selvfikser Tone, „jeg ved, at mine Begreber om Belangstændighed og Anstand er noget skarpt udprægede, men jeg fastholder dem ikke desto mindre, og jeg mener, at man i saadanne Tilfælde snarere bør gjøre for meget end for lidt.“

Eduard, der stod lidt affides, hvistede til Arthur:

„De kom nok i Totterne paa hinanden henne i et Hjørne af Balsalen, og jeg har hørt, at den unge Mand skulde have sagt til vor iltre Alfons: Man skal ikke slaa med Sten, naar man selv boer i et Glashus! . . . Det maa jo være drøjt nok at tage imod!“ . . .

Det vil ikke være svært at forstaa, at de Tilstedeværendes Ansigter, efter de nys stildrede Familieinteriører, just ikke kunde straa i det allerligste Skær eller være Udtryk for den inderligste Glæde. Nej, de saa' allesammen meget bedrøvelige og vrantne ud; det eneste Middel derimod var den Omstændighed, at Prøven stundede til, og at Gæsterne begyndte at indfinde sig.

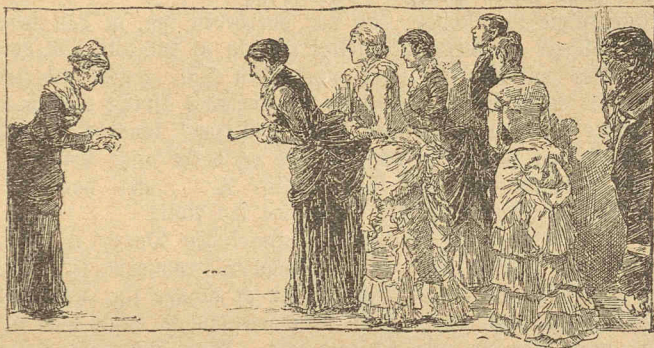
Det er mærkværdigt, hvad Mennesket er i Stand til, naar bare det vil! Aldrig saa snart havde den lille Forsamling hørt Trin paa Trappen, før alles Ansigter pludselig opklaredes og Smilet kom frem paa Læberne. Ganste vist kostede det endel Anstrengelse for enkelte af dem; men det lykkedes dog. Kommerceraadinden hverken trommede eller hostede mer. Mariane bøjede sig hjærligt over imod hende, som om hun lige havde hvistet hende noget behageligt i Øret; og den for saa fortrædelige Alfons lænede sig nu til Bordet i en Stilling som kunde antyde, at hans venstre Haand i det samme var gledet ned fra hans Hustru's Skulder. Det var virkelig en meget rosende Gruppe at se til!

Eduard var gaaet hen til sin Kone og havde hvistet til hende:

„Der kommer nogen, lille Bertha, lad mig nu se, du sætter et venligt Ansigt op . . . og lad endelig ingen mærke din Forstemthed.“

Arthur smilede saa smaat ved det Hele og tænkte som saa: „Lad nu kun Doktorens først komme med til Prøven, saa gaar det i Orden alt sammen!“ Og saa paatog han sig en munter Mine.

Saa, kort at fortælle, hele Familien afgang lige med ét et Billede paa Tilfredshed og Liv; ethvert af dens Medlemmer saa' ud som den personificerede Velvillie mod hinanden indbyrdes som mod enhver anden, og havde Kommerceraadinden kunnet skjule sin lange og spidse Næse og mildne en Smule sit stikkende Blis, saa havde Gruppen i Sofaen endog saa kunnet tage sig helt elskværdig ud.

Uagtigvende Kapitel.

Prøven.

De første, der viste sig, vare Regjeringsraadens tre Døtre, der ledsagedes af deres haabefulde Broder, et langbenet Flødestjæg, som for i Dag skulde være deres naturlige Beskytter, eftersom Moderen var indbudt til selve Forestillingen og Faderen havde altfor travlt til at kunne deltage i saadanne Vøjer. Pigebørnene fik Arthur viseligen anbragt i Daggrunden, hvor de forsvandt i Halvmørket, og med Hensyn til Broderen beklagede han i sit stille Sind, at han ikke havde valgt et eller andet Dyrmaleti, i hvilket denne unge Herre passende kunde gjøre Tjeneste som Vindspiller. Et Par af de andre Gæster kunne vi ved samme Lejlighed hurtigt lade passere Revue for os. Der er Overpræsidenten med hele sin Familie, som i majestætisk Selvsjælelse og gravitetisk Alvor strider gennem Salen. Dette noget triste Syn viger strax Pladsen for et mere livfuldt: den joviale Kontorchef under Skattevæsenet, med Hustru og Børn, hvilke sidste repræsenteredes af tre Døtre og to Sønner. Kontorchefen var en Spasmager af første Skuffe og han havde allerede udframtet en hel Del af sin Beholdning, da hans høje Foresatte,

Generaldirektøren, en ældre, alvorlig, stærkt dekoreret Gentleman i det samme viste sig, ledsaget af sine to vakre Døtre, ved Synet af hvem Arthur, der gnaven havde trukket sig tilbage i en Binduesfordybning, atter traadte frem, med Smil paa Læben. Disse to unge Piger skulde overtage Hovedrollerne, og de vidste meget godt, at de vilde tage sig ud; de hilste nedladende paa Kommerceraadinden, venligt paa Mariane og tog liben eller ingen Notice af det øvrige Selskab.

Efter dem fulgte den tykke Bankdirektør, der var ulige bedre kendt for sin Tølperagtighed end for sin Forretningsdygtighed. Som Kommerceraadens „meget ærede Kollega“ blev han beæret med at Fruen rejste sig fra sin Plads og hilste paa ham, hvorefter han nedlod sig i en Lænestol ved Siden af hende, uden i mindste Maade at give Agt paa de andre Tilstedeværende. Lidt efter begav Kommerceraadinden sig ind i de tilstødende Værelser for at modtage den Del af Gæsterne, der ikke ret vovede sig over i de andre Gemakker, hvor „den finere Portion“ befandt sig.

Arthur fulgte sin Moder; han var overbevist om, at han herinde vilde forefinde et livligere og mere fornøjeligt Udvalg af kvindelige Medvirkende til Billederne. Der var Liv og Røjer inde i den Sal, ganske anderledes end i de foregaaende. Man lo og passerede og særbedes livligt mellem hverandre. Der var yngre Handelsmænd med deres Hustruer, lovende Embedsmænds døtre, haabefulde og spirituelle unge Mænd og vakre unge Damer.

Arthur spejdede efter sin Ven Doktor J. . . men han var der ikke. Hans store Pragis tillod ham ikke at komme saa tidlig.

Paa Slaget tre aabnede Kommerceraadinden Døren til den paagjældende Sal — den grønne Sal — og Mængden strømmede til. Ungdommen stillede sig op foran de valgte Billeder for at udsøge sig, hvilke Roller der bedst egnede sig for dem, og de fleste vare naturligvis enige om, at de bedste og vigtigste vare ikke for gode til dem selv. Man anmodede Arthur om at tilfjendegive, hvorledes han havde tænkt sig Rollesfordelingen, men han tav viselig stille dermed og sagde blot, at de paagjældende Navne nok skulde blive raabt op. Arrangøren, den unge Maler, maatte mange Gange bide i det sure Æble og give en eller anden gusten og skindmager Raadsherreinde Fortrinet for ungdommeligt Blod og friske røde Kinder, men til Gjengjæld hævne han sig da ogsaa, naar han for Exempel gav Overpræsidenten med det barske Ansigt Holofernes Rolle, eller anbragte Bankdirektøren som Judas Ischariot, eller opstillede som „Nymferne“ tre af de fornemste og mest hof-færdige Damer, der ret beset nærmest passede til at agere „Jurierne.“

Nu kom Turen til et Billede, der forestillede en smuk florentinsk Have, hvor en halv Snes unge Piger og unge Mænd sadde i livlige Grupper sammen om et Springvand, medens den af dem udvalgte „Dronning“ troner i Midten, med Blomster paa Haalet og i Dragten.

Folk strakte Hals for at komme til at se og udbælge sig en passende Rolle. Ja, havde det gaaet som de Herrer og Damer ønskede det, saa havde man mageligen kunnet besætte Billedet otte Gange, — i al Fald Dronningens Parti.

Fra mange Sider blev Kommerceraadinden saa levende bestormet, at hun omfider maatte føre Arthur til Side og paa det strengeste foreholde ham, at han havde at efterkomme de fornemste Damers billige Ønsker og saaledes — efter nærmere Angivelse — besætte Billedets vigtigste Figurer med dem. Alle hans Modforestillinger prellede af paa Moderens Jernvillie; hun satte

Næsen højt til Vejrs og paatog sig en Mine, der tydeligt nok tilbageviste ethvert Forsøg paa Modstand.

Arthur betænkte sig et Øjeblik; saa sløj et ejendommeligt Smil over hans Træt, han gjorde et Par Forandringer i sin Liste og bad saa den ærede Forsamling om at give lidt Plads for at han kunde arrangere Billedet.

I forventningsfuld Tavsshed trak man sig strax tilbage. Saa udbroød Arthur: „Det er Moders Yndlingsbillede, vi skulde fremstille nu; hun har selv udvalgt de medvirkende Damer og Herrer . . .“

En Bifaldsmumlén løb gennem Forsamlingen, dels over Billedet, dels over det forventede gode Arrangement, der skulde imødekomme alle berettigede Krav. Fra andre Sider hørte man Ytringer om, at det var tydeligt nok, at Den eller Den skulde foretrækkes, og at man ikke kunde vente andet, og lignende Udtalelser.

Maleren var begyndt at raabe Navnene op. Med Herrerne blev han snart færdig, mellem dem var Spændingen ikke saa stor. Værre blev det, da Turen kom til Damerne. De lykkelige, der hørte til de udvalgte, maatte dog, hvad der ikke var synderlig oplivende for dem, løbe Spidsrobd gennem Rækkerne, for de naaede deres Plads, og paa denne Vandring vankede der mange spidse Ord og skarpe Bemærkninger.

„Vor højtærede Regjeringsraads meget ærede Døtre . . .“ blev der raabt.

„Naa! Nu bliver der Brug for hvid Smink!“ snærrede en tht Rancelliraadatter. — „Heldigvis har da Emilie faaet Siddeplads . . . saa man ser ikke hendes Ryg . . .“ tilføjede en anden venligsindet Sjæl. — „Ja hun er ikke saa lidt forvoget,“ forklarede en tredie. — „Lidt?“ udbroød en fjerde . . . „jeg har ladet mig fortælle, at hun gaar med et Jernkorset, for ellers vilde hun smække sammen som en Dommekniv . . .“

„Frøken Pauline von W.“ raabte Arthur.

„Oho!“ udbroød En dæmpet, „Ministerens gyselige Niece!“ — „De florentinske Damer maa den Gang have udmærket sig ved deres Grimhed og deres Magerhed! . . . Pauline passer ganske godt til det!“ svarede en anden. — „Jh du Forbarmende! Sikkert Billede det bliver!“ Lød en tredie Stemme, og Sidemanden tilføjede: „Ja, var jeg i Paulines Sted, vilde jeg dog nok betafte mig for at stilles saadan frem til Parade!“

De indtil nu valgte Damer tog sig ganske vist ikke ud til deres Fordel, og Billedets Totalvirkning blev endnu grellere, da Arthur anbragte Generaldirektorens tvende smukke og blomstrende Døtre ved Siden af de alt paradevende Grimrianer. Men nu skulde Dronningens Parti besættes.

Arthur havde hyppig kastet spejdende Blikke til alle Sider, tilskyndende dog uden at finde den Paagjældende. Nu var han saa heldig at faa Øje paa hende. Det var en ung og smuk Blondine, en slank og rank Kvindestikkelse, der besfeden holdt sig i Afstand og — sammen med sin Mand, Doktor F. . . — stod i Binduesfordybningen og talte med Generaldirektøren. Den unge Malers forfjendte Blikke vare blevne fejl opfattede af adskillige, og i den Anledning havde flere trængt sig frem men vare standsede igjen, da Arthur saa' hen paa en anden. Den fede Rancelliraadatter var endog kommen for Skade at sige til Maleren ved en saadan Vejlighed, hvor hun havde ment at han betragtede hende, medens hun for at fremhæve Modsatningen, havde lænet sig over mod en vindtør Hofraadinde: „Na, hvor De forstaar at arrangere, Hr. Arthur! Det bliver et prægtigt Billede!“ Hr. Arthur saa' imidlertid i en anden Retning og nikkede venligt til Doktorinden, som

han gav Tegn til at komme nærmere, hvad hun dog afflog med en fin og graciøs Haandbevægelse, mens hun samtidigt trak paa Skuldbrene og smilte, som om hun vilde sige: Nej, i den Kreds hører jeg ikke hjemme!

"Nu Dronningen, lille Arthur!" udbød Kommerceraadinden straalende glad over alle de Komplimenter, der regnede ned over hende og hendes Søn.

"Ja, nu Dronningen!" gjentog Damerne i Kor og Hjerterne bankede stærkt, da Arthur traadte ned fra Estraden og nærmede sig dem. Men han skred rolig gennem Rækkerne, hen til Fru F. . . , hvem han modstræbende førte med sig tilbage.

Selv om Lynet pludselig var slaaet ned, havde det ikke kunnet afstedkomme større Forvirring eller Bevægelse eller flere rædselslagne Blikke end denne simple Begivenhed, da "Dronningen" med stor Elegance og Værdighed tog Plads paa Estraden og med en ægte Dronningemine maalte sine Undergivne . . .

Den første, der gjenbandt Fatningen nogenlunde, var Fru von W. . . ; hun gav Kommerceraadinden et alt andet end venligt Øjeblik og ytrede med et spødest Smil om Læben, til sin Datter paa Estraden: "Du sidder vist daarlig der, min Pige?" — "Ja," svarede den forstandige Datter, "det er meget anstrengende, og ret længe kan jeg ikke holde det ud." — "De maa endelig ikke genere Dem," udbød Arthur . . . "kan De ikke holde det ud, saa raader vi let Bod paa den Ting . . ."

Frøken von W. . . rejste sig strax og traadte hen til Moderen, til hvem hun i hele Selvfabets Paahør sagde: "Det er dog vel meget at forlange, at jeg skal sidde under denne . . . Fru F. . .," og Moderen henvendte sig opbragt til Kommerceraadinden med de Ord: "Da Frøken nærmer sig sin Ende, tillader De maasse, at vi bortffjerner os . . ."

Dermed bruste hun og Datteren ud af Salen. Denne Begivenhed vakte almindelig Opsigt. Vindspilleren nærmede sig sine Søstre og sagde til dem: "I har nok egentlig faaet en uheldig Plads der?"

"Ja, det ved Gud vi har!" sagde den Ene. "Vi passer nok daarlig til det!" ytrede den anden. Saa rejste de sig begge og gik ned fra Estraden.

Arthur havde som klog General forudsat disse Eventualiteter, og for ikke at bringe Slagordenen i Fare havde han erstattet den udtraadte Frøken von W. . . med den fede Rancelliraaddatter, der til Gjengjæld saa' meget smægtende ud og trykkede hans Haand unødvendig haardt.

Imidlertid var Doktor F. . . og Generaldirektøren traadt nærmere, da de begge havde hørt, hvad der foregik. Doktoren bed sig i Læben og sendte sin Kone oppe paa Estraden et meget betegnende Blik, hvilket hun mødte med et opmuntrende Smil og en let Hoveddrysten. Generaldirektøren gik lige hen til Estraden og sagde til sine to Døtre: "Der har I jo faaet en fortræffelig Plads . . . lad mig se, I gjør det smukke Arrangement al Vre!" — en Bemærkning, til Vøn for hvilken den smukke Dronning nikkede venligt til ham. Fru F. . . var naturligvis altsor fintfølende til, at hun ikke skulde have fattet hvilken nedrig Uforstaaethed hun havde været Gjenstand for . . .

Det sjette Blad i den af Kommerceraadinden udstilte skønne levende Blomsterkrans udskilte sig ligeledes fra den og sløj bagefter Regjeringsraadens Døtre for at afhandle den lidte Krænkelse hende i et Hjørne af Salen. De saaledes borttrømte blev naturligvis strax erstattede af andre, og det fuldsærdige Billede vandt enstemmig Bisfald hos den Del af Selvfabet, der kunde se uhibet derpaa.

Kommerceraadinden selv havde under de foregaaende Scener frampagtigt knuget sin Haand om sit Kommertørklæde, og det lod til at hun havde faaet et meget ondartet Hofteanfald.

Efter Prøven forsvandt Gæsterne, idet de forsikrede Fruen om, at de levende Villeder vilde faa en fortræffelig Udførelse paa Forestillingsdagen, til hvilken de alle glædede sig meget.

Arthur havde bortfjernet sig sammen med Doktorens, men hans Moder havde lullet sig inde paa sit Værelse for i No og Mag at overveje, hvad der skulde foretages i Anledning af denne skandaløse Historie.

Credite Kapitel.

I Røvehulen.

Den ærede Læser erindrer maaske, at vi tidligere have ført ham til en affides Del af Staden, hvor der i Nærheden af det store Frugttorv fandtes en Sammenbygning af gamle massive Huse, der afgav sikre Smuthuller for alstensk Folk, der havde god og gyldig Grund til at sty Ofsentligheden og til at unddrage sig, saavidt muligt, Øvrighedens Spejderblif. Disse Bygninger, der i tidligere Tid stod enkeltvis, vare lidt efter lidt blevene forenede ved Tilbygninger af forskjellig Art, og ved Hjælp af snildt anbragte Gange eller gjenembrudte Mure eller overbyggede Gaarde var det lykkedes at gjøre hele Bygningskompleksets Indre til en sand Labyrinth, der for den Uindviiede hverken var til at finde ind i eller ud af. Der var Laager, der førte ud til et mørkt Gaardsrum med mange Døre, gennem hvilke en med Lokaliteterne velbevandret Flggtning, som blot havde et Par Skridts Forspring, kunde forsvinde, for derefter at vende tilbage ind i Bygningen ad en anden Kant længe førend Sporhundene kunde naa ham.

Der var mange Udgange til Gaden, men skjønt man kjendte dem godt og skjønt det vilde have været en let Sag i paakommende Tilfælde at spørre dem alle, (hvad der for Resten var hændet før,) saa ansaa' dog de mest erfarne Politimænd det for at være spildt Ulejlighed; thi de vare ganske overbeviste om, at der gennem Rådhusenes Kjælbere maatte findes adskillige hemmelige Udgange, som ingen af dem havde fjerneste Anelse om.

Ordenspolitiet havde selvfølgelig fikret sig uhindret Udgang til disse Bygninger, saa saare det gjordes nødvendig. Der boede en Masse Familier af det forskjelligste Erhverb, ja i en af Hølene var der endog meget elegante Butiker, saabelfom Smedeværksteder, Vognfabriker og lignende. Politiet havde vidst at forskaffe sig et udsørgt og meget korrekt Grundrids af det Hele, hvilket det en Gang havde ladet Stadsbygmesteren optage, og paa dette Grundrids var der nøjagtigt angivet hvilke Familier, der opholdt sig der, og hvor de boede, ligesom der i det Hele taget blev påsæt nøje paa, at Beboerne meldte Til- og Afgang.

Trods alle disse Forsigtighedsregler var „Rævehulen“ alligevel — som vi tidligere have antydnet — en sand Røverhule, hvor der brimlede af alstens Kjæltringeaf, af Tyve, Bedragere og de høist nødvendige Hælere og Hjelperes Hjelpere. Da der oftere var foretaget Husunderfølgelse, som ikke havde ledet til nogetsomhelst Resultat, saa var der egentlig ingen bydende Grund til enten at jævne den hele Rebe med Jorden, — hvad der i øvrigt var bragt i Forslag før — eller til at føre Bygningen tilbage til sin oprindelige Skikkelse ved at nedrive alle senere Tilføjninger, — hvad der i Grunden ogsaa blev et lobligt dyrt og overmaade vanskeligt Foretagende. Som alt anført heb det Hele „Rævehulen“; en Del af det gik under Navnet „Værkshuset i Rævehulen,“ og disse stille Gemakker ville vi tillade os at føre Bæserne ind i; det lader sig saa let gjøre, da vi ere usynlige, — hvorimod virkelige og især velklædte Personer ville være meget uvelkomne Gæster paa dette Sted.

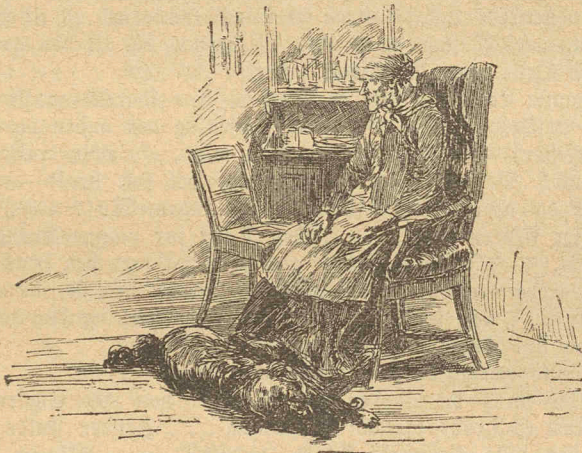
Det er kolbt, raat Vejr udenfor; Sneen hvirvler i tætte Flokke ind i den snævre, tidligere bestrebne Gjennemgang, inden Væsten, der kommer susende, endnu kan faa rigtig Tag i den; til Gjengjæld rustet denne eftertrykkelig i den gamle Lygte, der hænger i rustne Ræder under Hvelvingen og flirrende svinger frem og tilbage.

I denne Gjennemgang findes den omtalte Jerngitterdør, der er lavet af svære Stænger, forshynet med solide og kunsthærdige Laase og foroven og forneden befæstet med Staaender, der, naar de ere stødte sammen, gribe saa fast ind i hinanden, at de ikke kunne trækkes tilbage udenfra. Bag denne Dør er der en smal Vindeltrappe af Sten, der atter fører op til en velbepantset Dør; fra den kommer man endelig ind i en hvalvet Gang, til hvilken der fører en Række Døre ud, og som sparsomt oplyses af et enkelt Gasblus.

Gjennem en af disse Døre træde vi lydløst ind i et stort Værelse med brunt Træpanel, brunligt Loft og en mægtig Kasseovn. Moblementet her inde bestaar af lange og svære Egetræs Borde og Bænke; i et langt Hjørneskab staa alle slags Glas og Glas opstillede. Ved Siden af denne Bufet eller Skjænk staa der en gammel Vænestol, og i den paraderer et lille vindtørt Truentimmer, der for Øjeblikket har lagt Hænderne i Skjødet. Det er den ene af dem, der besørger Opvartningen her. Hun stirrer tilsyneladende ligegyldig frem for sig, men en opmærksom Tagtager lægger strax Mærke til, at hun under de graa, bukede Bryn bevæger de tindrende smaa Øjne.

raftløs og urolig hid og did. Foran hende ligger en stor Hund, hvis laadne Pels hun benytter som Fodstammel. Ved Siden af hende, mellem Hjørneskabet og Væggen, er der anbragt flere solide Klokkestrenger; de ere ikke saa uvæsentlige, som de se ud til, thi Sikkerheden her i Huset beror paa en Maade paa dem. Et Ryk i den ene af dem beordrer Karlen til at aabne eller lukke Dørene; med den anden signaliserer man ind i Sideværelserne; den tredie staar i Forbindelse med en Alarmklokke, der lyder over det ganske Hus; den fjerde behersker Gasledningen i Bygningerne og kan ved et eneste Ryk hensejtte Alt i det dybeste Mørke.

Det Værelse, i hvilket vi befinde os, figurerer baade som Anstaltens Stjænkstue og Portnerværelse, og det gamle Truentimmer i Vænestolen, — et listigt og forslagent Svindemenneske — er med Tilid bleven valgt til Portnereste her. Det havde heller ikke været let at finde nogen bedre end hende: hun var en til Fuldkommenhed udviklet og udlært Tyvekvind og den, der vilde jayde hende ved Fordelingen af Byttet eller ved Salget af det stjaalne, skulde staa tidlig op!

Ved et af de lange Borde sad der fire Mænd, af hvilke de tre vare i en meget ivrig Samtale, medens den fjerde havde lænet Hovedet mod Væggen, som om han sov. Den sidstnævnte var en høj og slank bygget Mand i Trediverne, med regelmæssige Ansigtstræk, sort Haar og et vel plejet tykt, sort Skjæg. Hans Paaklædning var derimod meget daarlig; han var iført en luvslidt Jakke, pjaltede Bentklæder og Støvler med kjendelig Ansats til „Bentiler.“ De tre andre sad lidt affides fra ham; den ene af dem, en rødhaaret Rab, med et plumpt, skjønt ikke helt ubehageligt Ansigt, havde lagt sine Albuer paa Bordet og støttet Hovedet i sine Hænder. Han var tarvelig, men ordentlig klædt; han havde Skindbuxer paa, lange Støvler og en tyk mørkeblaa Uldvams. — Den anden, der sad og røg velbehageligt paa en Cigar, var halvfin i sin Paaklædning og i hele sit Ydre. Den tredie var den af dem, der var bedst klædt — nemlig i et flot Liberti — men han havde et i høj Grad modbydeligt Sjæs. Han sad og strøg med Haanden hen over det

Var Tjavsjer af Haar, der i trist Ensomhed slagrede omkring hans Skaldepande; han var ikke fri for at flele lidt og spidsede Munden til et sødlaent Smil.

I Raffelovnstrogen lige overfor disse Mænd sad to Fruentimmer, hvis Haandtering man sluttede sig til af den Omstændighed, at der ved Siden af den ene stod en Harpe og ved Siden af den anden en Guitar. To Byldter laa paa Bordet, paa hvilket der tillige stod en Verftaal, som de nok nylig havde spist til Middag af. Det ene af disse Fruentimmer saa' ud til at være ved de Tredive, mens det andet var en halv Snøs Nar yngre. Den ældste — aabenbart ogsaa den mindst snærpede af dem — var iført en stærkt nedringet, rødtaernet ulden Kjole, der mer end tilstrækkeligt fremhævede hendes fulde Former; det vejrslagne Ansigt havde et stærkt og forvovet Udtryk, Læberne vare tykke, Øjnene mørke og glansfulde. Den yngre var en slank og smækker Pige med venlige Øjne, og hendes Træk udtrykte Bæstedenhed, Frygt og Undseelse. Det var aabenbart, at hun ikke befandt sig godt i disse Omgivelser, thi hver Gang hendes Blik gled omkring i Værelset og traf Mandspersonerne der henne, farvedes hendes Kinder af en let Rødme, og hendes Legeme stirede, naar en af dem saa' over paa hende.

Den rødhaarede Lufaj løftede sit Glas, tømte det ud til Bunden, bandede i Bordet med Glasen og vendte sig derpaa om til den gamle i Vænestolen med de Ord: „Hej da, stjænk i her!“

Den gamle rørte sig ikke af Pletten; hun svarede ganske rolig: „Ja, først op med Britterne!“ — „Britterne!“ gjentog den anden og smaa, „jeg har s'gu ikke fler! Du faar at kreditere mig . . . eller traktere mig . . . ligesom du vil! Vi burde for Resten have det frit her!“ — Den gamle vedblev rolig og uførtroden: „Uden Penge ingen Vin!“ — „Ja, men for Satan, jeg ejer ikke en Dre!“ — „Men Tørst for mange Kroner!“ tilføjede den rødhaarede. — „J skulde heller gaa hjem og sove den Rus ud, J har faaet,“ gjensvarede den gamle. — „Saa du vil af med os, du gamle!“ udbrød den anden. „Nej, ser du, jeg vil nu blive her, og jeg vil have Vin, ser du, og saa skal Tøsen dér spille paa Harpe for os . . .“

Den gamle værdigede ham intet Svar mere.

„Saa lad mig da give en Taar!“ sagde han med Cigaren . . . „du er et usselt Kræ til Trods for din fine Stads . . . Janden skulde være dig!“

„For det sølle Knivstiks Skyld, maaste?“ — „Altkurat derfor!“ — „Hør, hvordan hænger det egentlig sammen dermed?“ spurgte den Halvfine.

Lufajen saa' stift paa ham; dette Blik syntes at sige: er du til at stole paa eller vil du sladre af Skole? Men saa trak han paa Skuldrene og sagde i en ligegyldig Tone: „Hvorfor Janden skulde jeg nægte det . . . det var jo dette herrens Indbrud, som vi gjorde ude i Forstaden, sorte Johan og jeg.“ „Naa, det hos din Herre?“ — „Ja, se Indbrud er nu saadan et slemt Ord og det passer da for den Sags Skyld heller ikke her, for jeg havde jo bare saadan . . . skidt Skaaderne fra i Forvejen . . . Det gif, som det skulde, vi fik, hvad vi vilde, og saa snørede vi en lille Snor om Gamlingen . . . og saa var vi ganske udenfor det hele! . . .“ — „Men hvorfor gif J da derhen igjen?“ spurgte den rødhaarede. — „Ja det var af Forsigtighed, ser du, og vel var det, for Gamlingen var allerede begyndt at lirke saa smaat ved Snoren for at faa Kneblen af Munden . . . saa var det, at jeg gav ham et lille Stik . . .“ — „Ja vist saa! Nej, Jaerlil! saa ved Bladet her bedre Bæstet; hør nu: „en af disse Skurke vibragte endog den stakkels Mand i

djævelsk Raadhed flere Knivstik" . . . ja, og det skal Herren have taget svært paa Beje for!" — "Saa—aa?" ytrede den anden frækt, „hvad for en Herre?" — „Tag dig i Agt, min Gut!" sagde den halvsine, „Bæggene har Øren her!" — „Hvad fanden rager det mig! Har jeg maaſte ofret mig til Haandteringen for at lade mig hundse? Naa, ja det manglede bare!"

„Enten er du fuld eller gal, Faerlil! men i hvert Fald vil jeg raade dig til at fortrække herfra, og vil du for en Gangs Skyld bære dig rigtig ad, saa holder du dig borte fra „Rævehulen" i en fire Ugers Tid."

„Det skal fedt hjælpe ham, naar han vil have Fingre i ham . . . og jeg ſtulde tage meget fejl, om han ikke har et godt Øje til dig . . ."

„Na . . . jeg blæſer ham et Stykke, gjør jeg! Nu vil jeg drikke!" raabte den anden og ſlog et Tordenslag i Bordet med ſin højre Kno . . . „frem med Vinen! Og vil du ikke lade mig ſaa det paa Kridt, dit gamle Spektakel, ſaa tag her mit Uhr . . . jeg ſkal nok løſe det ind i Morgen, kan du tro!"

Dermed rejſte han ſig og gif hen til Skænken. Da han kom forbi de to Piger, der endnu ſad paa Bænken, tilkaſtede han dem lyſtne Blikke og henvendte nogle temmelig letſærdige Ord til dem, hvorover iſær den yngſte ſyntes at forarge ſig; hun rødmede atter, klyngede ſig ængſtelig op til Harpeſpillerinden og hviſtede til hende: „ſkal vi ikke gaa i Seng, Nanette? Jeg er ſaa ghſelig træt." Nanette, der øjenſynlig var mere fortrolig med Forholdene, ſvarede ganſke rolig: „Har du Mønt?"

„Ja, jeg har en Kronens Penge endnu," ſagde den yngſte, „og jeg vil gjerne ofre dem alleſammen, naar jeg bare kan komme bort herfra."

„Naa, ja lad os ſaa komme afſted . . . ſaa kan vi jo ſnakkes nærmere ved, naar vi kommer ovenpaa." Dermed gif hun hen til den gamle og hviſtede noget til hende.

Fruentimret tog en Nøgle ud af Skabet, tilligemed en Bygte med en Stump Talglys i, hvilke Ting hun leverede Pigebarnet . . . dog førſt efter at hun i ſin knoklede Haand havde modtaget et fyldeſtigjørende Bederlag for Opholdet.

Nanette tog ſin Harpe og ſin Byldt, den anden ſin Guitar og ſin Byldt, og ſaa fjerne de ſig haſtig . . . efterfulgte af Mændenes plumpe Tilraab.

Enogtredivte Kapitel.

Paa Loftſkammeret.

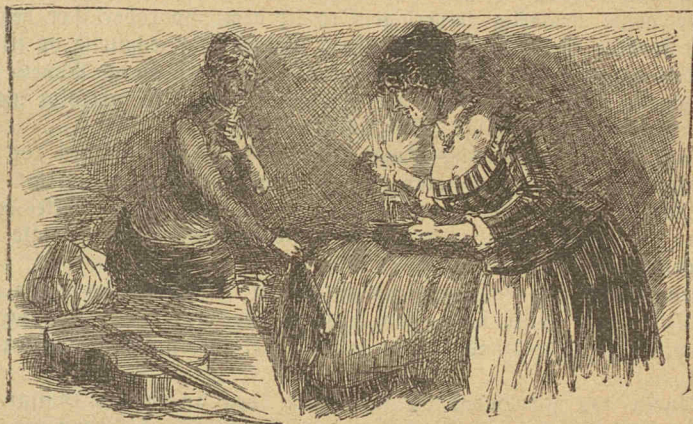
Pigerne gif ned til Enden af den lange Gang og ſteg derefter op ad en Bindeltrappe. Nanette, der lod til at være huſvant her, gif forreſt med Bygten i Haanden. Omſider naaede de Døren til det dem anviste Værelſe, der havde Paakriſten „Nr. 24." Det var et temmeligt ſtort Rum men koſtd som en Ulykke! Hele Møblementet beſtod af et vaklende Bord, et Par faldefærdige Stole og en ſelfſeng med et meget tarveligt Tilbehør; der var for

Eksempel ikke Spor af Lagener. Vinduet, der vendte ud til Gaarden, var utæt og Vinden pib gennem Sprækkerne.

"Naa, her skal vi være," sagde Nanette . . . "det var saamænd Synd at sige, her er for hyggeligt! Men jeg tror, jeg er søvnig . . . det er du vel ogsaa?"

"Nej . . . det er jeg desværre ikke!" svarede den anden og satte Guitaren fra sig mens hun lidt mod i Hu mønstrede det triste og øde Værelse. "Men sig mig, tror du, vi er i Sikkerhed her?"

"Det kommer da an paa, hvad det er, du frygter for," ytrede Nanette. "Du maa indrømme, paatrængende er jeg ikke, min Snut! for endnu har jeg ikke udspurgt dig om en eneste Ting, siden du skj og forfæremt kom til mig i Vaden, hvor du fik den blonde Agnes' musikalske Efterladenskaber for at drage rundt med mig og musicere for Folk . . . Skjønt jeg just ikke vil paa-staa, du er særlig begavet i den Retning! . . . Men lad os nu komme til No, saa kan vi jo tale om det! . . . Læg dig ind under Tæppet her . . .

det er for, toldt til at tage noget Tøj af sig . . . saa er jeg forresten parat til at høre din Ulykke . . . for det er naturligtvis ikke noget godt, du har at melde!"

"Kan vi ikke smække Døren?" spurgte den unge Pige ængstelig.

"Nej, den gaar ikke her!" svarede Nanette. "Det er ogsaa imod Reglementet . . . her paa disse Værelser kan vi ikke smække af!"

Den anden sukkede og gik hen til Sengen, hvor hun lagde sig under Tæppet, medens Nanette tog en Stol og stillede op ved Enden af det usle Leje; saa hvilede hun sin Overkrop paa Sengen og dækkede sit Bryst til og lagde Benene op paa Stolen.

"Naa, saa begynder vi altsaa. Hvorfra kom du saa?" — "Jeg kom fra Byen N. hvor jeg er født og opdragen. Da mine Forældre døde, kom jeg i Huset hos en Slægtning af mig, hos hvem jeg lærte at strikke og sy. Men da jeg var sexten Aar, kom jeg ud at tjene . . . Jeg fik en Plads hos en ung Kjøbmand, der var gift med en ældre Kvinde, og som havde et eneste Barn."

„Det var en dum Streg af din Slægtning," sagde Nanette.

„Na, han gik for at være et Dydsmonster . . . der var ingen flittigere Kirkegænger end han . . ."

„Ja, saadanne Folk er sommetider de allerværste! Naa, videre!"

„Det gik godt nok, saalænge Konen var hjemme, men hun var svagelig og rejste hver Sommer til et Badested . . ."

„Og saa blev du alene i Huset med ham?"

„Ja," mælede den unge Pige sagte og neppe hørlig . . . „for det faldt mig ikke ind, at der kunde være noget i det. Saa kom han hyppigere og og hyppigere ind i Stuen, paa den Tid, da jeg var der og passede Barnet, og han vilde gjerne lege med, naar vi legede. Men han blev mere og mere nærgaaende, skjønt han stadig talte baade alvorlige og belærende Ord til mig . . . og saa en Dag, da han havde talt om, at jeg maatte være glad ved at være kommen i saa godt et Hus, hvad der var en sand Blykke for en ung uerfaren Pige . . . saa var han bleven saa rørt over sine egne Ord, at han pludselig greb min Haand . . . og kysede mig paa Panden . . ."

„Naa, det var jo nydeligt! Den Fyr gad jeg nok kende!"

„Du kan tro, jeg lærte ham at kende, men først for et Par Dage siden . . . Da jeg nemlig en Gang var gaaet ind paa mit Bærelse . . ."

„Ja, Næsten kan du spare dig," sagde Nanette og trak Tæppet tættere om sig . . . „du havde hverken Mod eller Kraft til at værgе dig . . ."

„Jo . . ." svarede den unge Pige med opblussende Styrke, „det var netop det, jeg havde . . . og det blev min Blykke . . . eller min Ulykke, om du vil! Han haandede mig og skjældte mig ud og sagde, jeg havde kun at adlyde . . . han vilde komme igjen . . . men aldrig saasnart var han faret ud af Døren, før jeg smækkede den i efter ham!"

„Du var maaske forlovet?" — „Jeg havde været det, men jeg havde mistet ham . . . som jeg har mistet alt her i Verden!" — „Naa, saa videre! skjønt jeg kan slutte mig til Næsten!"

Den unge Pige tørrede sine Øjne og vedblev lidt efter:

„Nej, det kan du ikke! Da jeg Dagen efter op ad Formiddagen kom fra Byen, traf jeg ham, der i Forening med Koffepigen stod inde paa mit Bærelse og havde trukket min Ruffert frem; jeg maatte aabne den for dem . . . og Herren maa vide, hvordan det var gaaet til! . . . den var fuld af allehaande Sager, som de sagde jeg havde stjålet, men som jeg i Virkeligheden aldrig havde set for mine Øjne før."

Ved disse Ord vendte Harpepillerinden sig langsomt om imod sin nye Kammerat og saa' forskende paa hende; saa rystede hun paa Hovedet og udbrød: „Det var en sæl Streg, vil jeg nok sige! Naa . . . hvad skete der saa? Na, jeg kan for Næsten tænke mig det! Naar saadan en „ærlig og from Sjel," som denne Mand, paadutter saadan noget Kryb som os et eller andet, saa maa det jo nødvendigvis være sandt! . . . Naa, saa blev du allsaa sat fast?"

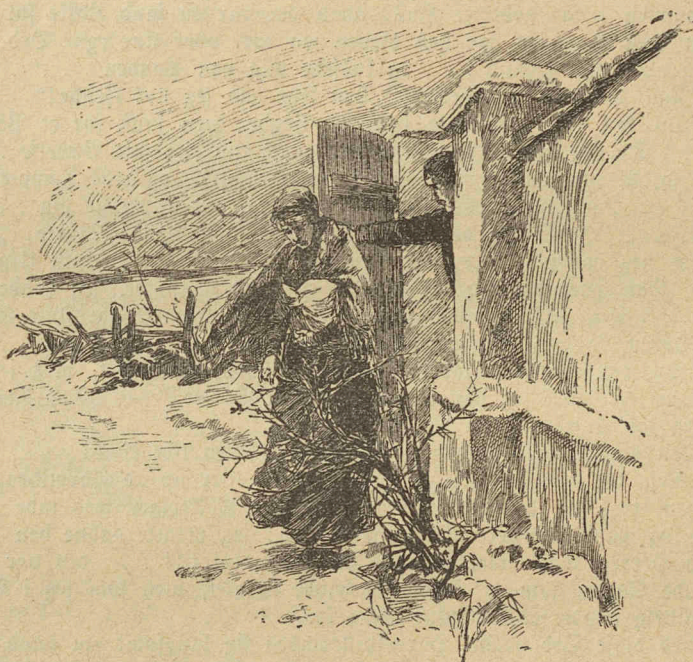
„Jeg skulde have været det . . . men Kjobmandens Bogholder gik i Bøn for mig . . . og saa jog de mig ud af Huset med det samme. Jeg fik en lille Blydt med mig . . . af det allernødvendigste Tøj . . . men da jeg grumme nødig vilde ud af Gadedøren, saa var Bogholderen saa barmhjertig at lufte mig ud af Havelaagen, der førte ud paa aaben Mark. Og da jeg vilde gaa, tog han mig i Haanden og sagde ganske alvorlig til mig: „Gaa med Gud, Henriette, og selv om De har fejlet svært, saa husk paa, at

Han, der føder Fugl og Markens Vilier klæder, ogsaa vil tage sig af Dem," og saa nikkede han venligt til mig . . ."

"Ja, det var en from Tyr!" udbød Nanette og lo.

"Ja, men da han vilde gaa ind igjen, kunde jeg ikke andet, jeg maatte sige til ham, at jeg var uskyldig og jeg vilde forklare ham det hele. Men han rystede paa Hovedet og sagde: „Dyv nu ikke ogsaa, Henriette! Naar Husbond, saadan en kjærlig Mand, anklager dig, saa maa det være sandt!" Dermed lukkede han Daaen til, og saa kunde jeg gaa, hvorhen jeg vilde . . . Saa var det, at jeg stakkede saa længe omkring, indtil jeg kom til den aabnstaende Dade, hvor jeg traf dig."

"Ja, saadan gaar det mange andre end dig, min Pige! det er en Stump Hverdagshistorie, men ikke af de lystigste!" udbød Harpespillerinden. „Kan

det interessere dig, skal jeg til Gjengæld fortælle dig, hvad der er handet mig . . . det er snart gjort." Hun rejste sig op paa Albuen og vedblev: „Du kan jo nok se, jeg ligner ikke En, der lader sig hyde hvadsomhelst, og derfor har jeg ogsaa tumlet meget omkring. Fra et fattigt Hjem kom jeg i Tjeneste hos en Fabrikant, og da han efter nogen Tids Forløb blev næsvis, smækkede jeg ham paa staaende Fod saadan en paa Dret, som jeg tænker, han havde godt af længe! De andre Piger troede jeg var bleven gal, men jeg var saamænd klog nok! Naturligvis tøflede jeg af fra Fabrikken strax; og da en ung Musikklerer, jeg havde truffet et Par Gange, fandt, at jeg sang godt og egnede mig for Scenen, lod han mig engagere ved Theatret som Koristinde. Men værre Slaveri har jeg aldrig kjendt! Var der en Herre

i Fabrikken, saa var her et helt Dufin, og allesammen mente de at have samme Ret over de stakkels unge Koristinder! Der var Direktøren og hans Broder og Regissøren og første Tenoren og Gud ved hvem flere! . . . Saa var der ogsaa ved det samme Theater en pæn ældre Frue, som spillede Anstandsrol-lerne og som undertiden hjalp til med at sufflere . . . det var et praktisk Fruentimmer, lod det til . . . jeg ser hende saa tydelig for mig endnu . . . hun gik med et rødtærnet Schawl, havde gjerne en stor Dylbt i den ene Haand, en Snustobakksbaase i den anden og Briller paa Næsen. Hun havde fattet Forkjærlighed for mig — vor Herre maa vide hvorfor! — og en Dag, da jeg havde givet Direktørens Broder en ordentlig Bister, tog hun Anledning til at holde en længere Formaningstale til mig, om at det var godt nok at

være dydig, naar man var rig nok til at kunne føre det igjennem, men at i vor Stilling . . . naa, og saadan en hel Del fik jeg, og jeg sølte godt, at der var noget i det, men alligevel kriblede det indeni mig! Hun blev nu ved at pine og plage mig et helt Aarstid igjennem, og de andre for den Sags Skyld ogsaa . . . og mine Kollegaer haanede mig formelig . . . jeg forstaaar ikke, at jeg holdt det ud saalænge . . . men saa kunde jeg da heller ikke mere."

"Hvorfor forlod De Theatret?" spurgte den unge, "De havde jo Talent."

"Aah! . . . Ja, det sagde han, men jeg mærkede snart, det var Løgn. Alt, hvad jeg havde, var et fjønt og frist Ansigt og en god Figur! Da saa Troppeu opløste sig, var jeg færdig med Scenen . . . heldigvis havde jeg lært at spille paa Harpe . . . og saa blev jeg rejsende Virtuos," tilføjede

"Nordstjernen"s Romanbibliothek.

hun leende . . . „og nu tager jeg Livet, som det falder, og slaar mig igjennem det, som jeg kan, indtil der en Gang kommer Bud efter mig!“

Den unge Pige havde meget opmærksomt lyttet til sin ældre Kollegas Fortælling; nu udbroød hun pludselig: „Hvad skal der blive af mig? . . . hvad er det bleven til med mig? . . . hvor er jeg kommen hen? . . .“

„Det var tre Spørgsmaal paa én Gang,“ svarede Nanette med et Smil . . . „Hvad der skal blive af dig? Na, du kan jo følge med mig omkring . . . jeg er kommen til at holde en Klat af dig . . . og saalænge du er hos mig, kommer du da ikke i Slet Selskab! . . . Hvad det er bleven til med dig, ved du vel bedst selv, og hvor du er kommen hen, er ikke saa let at svare paa! Huset her hedder „Rævehulen,“ man spiser billig her og ser aldrig saameget som en Politibetjent! Men for dybdige Fruentimmer er det et farligt Sted . . . for Dørene her kan ikke smækkes af, som du ved! . . . og du lader til at bære ganske dybtig endnu . . .“

Den anden sad og stirrede hen for sig, som om hun i Tanker gjen gennemgik alt, hvad hun havde lidt og døjet i den seneste Tid. Da det varede Nanette for længe, vedblev denne:

„Na, min Pige, nu har du betænkt dig længe nok, vil du saa følge med mig, saa skal jeg lære dig et Par Alfoder, og et Par Sange, og saa skal vi to nok gjøre Forretninger, hvor vi kommer hen! Men . . .“ tilføjede hun efter endnu en lille Pausse, „jeg er bange for, at du er for fin paa det, og i saa Fald vil jeg sige dig noget: Det er ikke saa ilde, saadan at rejse omkring med et Instrument, men ganske vist, vi maa vænne os til at vide, at den Mønt, der falder paa vor Tallerken, ikke blot er for vor Sang . . . men maaſte endnu mere for vor fyldige Darm, vore smægtende Blik, vor smækre Midie . . . og Giverne mener ved deres Gave tillige at have kjøbt sig Ret til at hviſte os et og andet i Øret . . . som vi ellers ikke holdt af at høre . . .“

„Almægtige Gud! . . .“ jamrede den unge Pige.

„Ja, det maa vi vænne os til, men derfor kan vi nok holde de frække Hænder borte fra yderligere Tilnærmelse. Der er Folk, der ikke forstaar, hvorfor vi, der er udsatte for saameget her i Verden, ikke heller strax gjør en Ende paa det „usle Liv“ ved at springe i Søen for Exempel. Na, den Slags Folk kjender os slet ikke, skjønt de — rigtignok fra et hyggeligt Hjem og med en slybt Vorn — nok saa haanligt rynker paa Næsen af os og myndigt udtaler deres Dom over os! — Na, hvad vil du saa? Tænk bare ikke paa, at du kan rejse hjem igjen! Din Husbond er nødt til at gjenoptage Klagen mod dig . . . i Folks Øjne er og bliver du dog en Tyvekvinde!“

„Na, staa mig! staa mig!“ bad den unge Pige og skjulte angstfuld sit Hoved i Buderne . . .

Pige i det samme hørte de En rabe ved Døren udenfor.

„Hvad nu?“ raabte Henriette, rejste sig lidt op og saa' ængstelig hen efter Døren. I en Fart var Nanette kommen paa Benene og med spændt Opmærksomhed afventede hun, hvad der vilde ske. Døren gik langsomt op og en af Kavalererne fra Skjænkstuen — den Halvsine — viste sig i Nabningen med et udsøgt Øjs i Haanden.

„Hvad vil I her, Strauber? Vi har betalt for Værelset og vil være i Fred, hvor vi er!“ udbroød Harpespillerinden i en bestemt Tone.

„Der er ingen, der vil dig noget, din Skarnbøtte!“ sagde Manden.

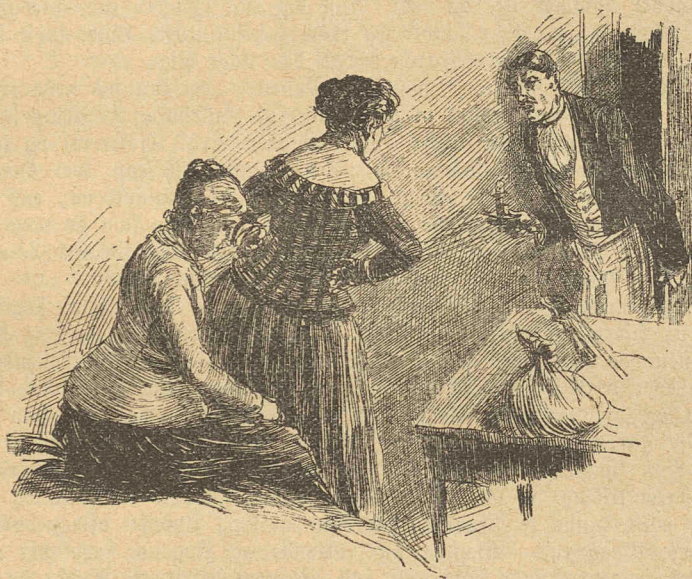
„Saa det er min Søster, du vil tale med?“

"Din Søster? . . ." og saa lo han . . . "din Søster? Ja, du maatte være glad, om hun var det! Hun har langt ædlere Blod i sine Aarer end du!"

"Vil du, jeg skal kalde paa Mathias eller paa Johan?" spurgte Nanette og indtog en truende Holdning lige overfor Tyren, der nu saa' noget slukøret ud og svarede undvigende: "Jeg syntes at . . . at hun blinkede saa venligt til mig der nede under sør . . ."

"Na, hun har bestemt villet gjøre Nar af dig, kan du tro! Eller ogsaa har hun gjort det af Frygt, det kan du vel begribe . . . Stjont meget klogtig er du ikke!" gjensvarede Pigen ufortrøden og satte Hænderne i Siden, idet hun stillede sig op foran sin unge frygtsomme Kollega, der havde sat sig paa Kanten af Sengen.

I det samme klang Lyden af en Klokke stærkt gennem den hvælvede Gang der nede. Strauber spidsede Øren. "Ja, det er maaske Johan, der

kommer . . . lige tilpas!" udbrød Nanette. Den anden lod til at være meget ængstelig. "Nej, det er det vist ikke," sagde han dæmpet, "men . . . sluk din Lygte . . . lad Ingen se, her er Lyd her oppe . . ."

"Det er vel ingen Rævestreger, du har for?" spurgte Nanette og betragtede ham skarpt. Men da hun saa' Stalkens Rædsel, satte hun Lygten fra sig paa Bordet og gik med ham udenfor paa den mørke Trappegang.

Først var der ganske stille, saa lød Klokken atter, og nu trængte en Stemme, hvilken de begge gjenkjendte som Sakajens, op til dem; den var vild og trodsig og sagde, saavidt de kunde høre det: "Naa, hvad er der i Vejen? Har jeg ikke Lov til at gaa hjem, naar jeg vil? Hvem vil forhindre mig deri?"

Saa blev der pludselig Spektakel der nede, flere Stemmer talte i Munden paa hinanden, og nu hørte de tydeligt, at noget blev slæbt afsted henad Gangen . . .

„Du almægtige Gud!“ udbød Harpespillerinden, „der er sket en Ulykke!“ Saa smækkede en Dør op og i derne, og saa blev der tyst og stille igen.

„Hvad i al Verden er der paa Jærde?“ spurgte Nanette . . . „kender I den Klokke, Strauber?“

„Hys . . . Stille!“ mumlede Strauber og traadte med Nanette ind i Værelset igen . . . „Han er her . . .“

„Han?“ spurgte Pigen ængstelig.

„Ja vist,“ vedblev den anden i en hurtig, men dæmpet Tone . . . „og nu er det nok det bedste, jeg ser at ville af! . . . Naa, god Nat og sov vel!“ Dermed sneg han sig forsigtig og lydløst ned ad Trappen. Nanette gik tilbage til sin unge Veninde, der endnu sad paa Sengekanten, hvorfra hun i største Spænding havde fulgt Samtalen og hørt paa Varmen.

„Ja, lad os nu bare komme i Seng, min Pige!“ sagde Nanette rolig, „det Muddet kommer ikke os ved! Ryk dig lidt længere ind, saa jeg ogsaa kan faa Plads . . . det er sandt, jeg tror, jeg vil slukke Lyset først . . .“

„Nej, lad det hellere brænde,“ bad den unge Pige.

„Det kan ikke gaa an,“ indvendte Nanette, „det kan ses nede fra Gaarden . . . og Vorherre bevare mig for at give Anledning til Klage!“

Dermed vendte hun Lyset om i Stagen, trak Kjolen af og lagde sig ved Siden af sin Kæjselammerat paa den smalle Felt seng, der knægede og bragede under denne svære Vægt, og neppe kunde rumme en, end lige to. Men Pigerne delte Bladsen og Tæpperne mellem sig, som de vare Venner til, og et Par Minuter efter kunde man paa Harpespillerindens dybe og regelmæssige Aandedræt høre, at hun var falden i en rolig Søvn.

Den anden havde ikke saa let ved at sove i Nat. Hun søgte vel at dæmpe sit Hjertes stærke Slag ved at presse Haanden imod det, og hun lukkede Øjnene og søgte med Magt at trænge Mindet om de foregaaende Dages Begivenheder bort fra sin Tanke, men gennem den lette Slummer, der som en tynd og gennemsigtig Taage sænkede sig over hende, saa hun med sit indre Øje skarpt og klart Omridsene af den Virkelighed, der ængstede hendes Sind. Hun syntes de kom nærmere og nærmere; saa fo'r hun pludselig op, strøg Haaret tilbage og saa sig om; der var bælgmørkt i Stuen, og det var alt det, man kunde se Vinduet, der som en svag Lyssplet aftegnede sig mod den mørke Baggrund. Blæsten jog sukkende og klagende forbi der udenfor, af og til sendende smaa Vindpust ind gennem de utætte Ruder og Sprækkerne i Varmen. Det eneste beroligende ved hele denne Natte-scene var et nærliggende Taarnuhrs langsomme, højtidsfulde Slag. Den unge Pige talte nu efter: „Otte . . . ni . . . ti . . . Na, Gud! Ikke mere end ti endnu!“ sukkede hun og lagde sig derefter ned ved Siden af den roligt slumrende Nanette. De vildeste Drømme gennemkrydsede atter hendes Hjerne . . . hun troede sig styldig . . . forfulgt . . . domfældt . . . men hun undveg sine Forfølgere og klatrede over en høj Mur . . . saa endelig fik hun No, Taagen omkring hende blev tættere og tættere, Skikkelseerne forvandt, men deres Øjne vedblev at stirre paa hende . . . de lignede først virkelige Øjne, saa blev det til en hel Hærskare af glimrende lyse Punkter, der langsomt begik tilbage, indtil ogsaa de omsider tabte sig i Taagen.

Doogtredivte Kapitel.

En hemmelig Domstol.

Den unge Pige havde sovet noget, da hun pludselig mærkede, at En greb fat om hendes Haandled. Hun vaagnede øjeblikkelig, greb omkring sig og fik fat paa sin Kjesseammerats Arm. Da hun havde overbevist sig om, at det virkelig var Nanette, der havde taget fat i hendes Haandled og Nanette, der sad oprejst i Sengen ved Siden af hende, hvistede hun ængsteligt: „Hvad er der i Vejen?“

„Stille!“ svarede Nanette dæmpet . . . „jeg vaagnede ved at Klokken slog elleve . . . men ligesom jeg vilde slumre ind igjen, hørte jeg sagte Trin ude paa Gangen . . .“

„Hvem kan det være?“

„Na, maaske en af Gæsterne, der er sent paa Færde, og som nu gaar op paa sit Kammer . . . Hys! . . . Nej, det er et Fruentimmer . . . jeg hører godt . . . det lærer man i vor Stilling . . .“

Hun havde Ret, det var et Fruentimmer, der kom listende.

Pigerne holdt i største Angst Bejret tilbage og afventede, hvad der vilde komme. Et Øjeblik efter hørte de, at en Haand ravede ved Døren og i næste Nu aabnedes denne ganske sagte, medens en Hysstraale paa samme Tid trængte ind i Bærelset til dem. Dog kunde de ikke strax se, hvem den Indtrædende var, thi hun holdt den ene Haand over Øjnene og lod det fulde Hysstøj falde hen over Bærelsets Indre.

„Det er da rigtig?“ spurgte den Indtrædende . . . „det er da Nr. 24 her?“

„Ja vel,“ svarede Nanette, men hendes Stemme vibrerede kjendelig; saa tilføjede hun: „er der noget i Vejen?“ . . .

Fruentimmeret nærmede sig Sengen. Nu gjentjendte Nanette den gamle Kvinde, der sad ved Skjænken der nede. „Na, er det Dem!“ sagde hun synlig lettet . . . „jeg blev saa angst . . .“

„Da plejer du ikke at være saa ræd af dig!“ mumlede den gamle lidt haanligt; nu lukkede hun Døren godt til og satte Huset fra sig paa Bordet.

„Sover den anden?“ spurgte hun. — „Nej, jeg sover ikke!“ svarede den unge Pige hastig. — „Naa, det er godt, min Tøs, saa har jeg ikke Behov at vække dig!“ — „Vække mig? . . . Na men . . . du gode Gud, vil I da tale med mig?“ — „Egentlig ikke saadan direkte . . .“

„Lad hende være!“ saldt Nanette hende i Talen, „hun er bleven saa forstræmt siden Strauber, den Stympet, var her oppe for!“

„Strauber?“ udbød den gamle foragteligt, „ikke andre end ham . . . nu har vi andet at tænke paa . . . Han er her,“ tilføjede hun sagte.

„Ja, det har jeg hørt,“ sagde Harpespillerinden, „men det vedkommer jo da ikke os . . . han ved neppe, at vi er til!“

„Han ved alt!“ gjensvarede den gamle i en højtidelig Tone. „Og det bedste Bevis derpaa er, at jeg nu kommer for at hente dig . . .“

„Hente hvem? . . . Det Pigebarn der?“ raabte Nanette og sprang nu hastig ud af Sengen . . . „Barmhjertige Gud! Sender han Bud efter hende?“

Den gamle nikkede.

„Saa har du mere paa din Samvittighed, end du har villet være ved!“

sagde Nanette til den unge Pige. „Hvorfor skulde han ellers lade dig hente? . . . For Himlens Skyld sig hvem . . . hvem er du, og hvad har du gjort?“

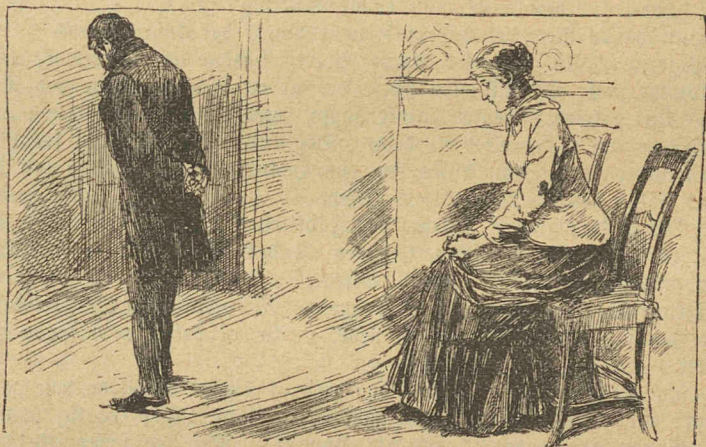
Den unge Pige saa' sig omkring med et drømmende, indadvendt Blik; saa spurgte hun ligesom mekanisk: „Skal jeg der ned?“

„Ja vist saa!“ vedblev den gamle lidt utaalmodig, „men skynd dig nu.“

„Na . . . du, der var saa god imod mig,“ udbrød den unge og vendte sig med et bønligt Blik om til Harpespillerinden, der stod et Par Skridt ude paa Gulvet og betragtede sin hidtidige Kammerat med en Blanding af Rædsel og Forbavselse . . . „Na, du, der lovede at tage dig af mig . . . du maa ikke forlade mig nu? Jeg siger dig, det maa være en Misforstaaelse . . . jeg kender jo slet ikke et Menneske her i Huset . . .“

„Ja, det kan nu ikke nytte noget, affied med dig!“ afbrød den gamle hende, og Nanette søjede til: „Nej, du maa gaa . . . kom! staa nu op! . . . og Gud være med dig!“ tilføjede hun sagte.

De hjalp begge to til med at iføre hende Tøjet. Nanette fulgte hende hen til Døren; da hun her tog Afsked med hende, blinkede hendes mørke Øjne

stærkere end sædvanlig, og da Døren havde lukket sig efter dem, rullede et Par Taarer ned ad hendes Kinder . . .

Den gamle maatte støtte og trøste hende ved ventlig Tiltale, mens de fulgtes ad ned. „Na, det er maaske ikke saa farligt! . . . Er det første Gang, du er her i Huset?“ — „Ja, det er,“ svarede hun.

„Og du kender slet ikke nogen af de Tyre, der sad nede i Skjænkstuen før? Du har aldrig haft noget at gjøre med dem?“

„Nej, nej, det forsikrer jeg!“ svarede hun og sitrede over hele Legemet.

„Ja, saa ved jeg ikke, hvad han vil dig . . . saa kan det i al Fald ikke være noget slemt!“ beroligede den gamle hende med, „men vi maa skynde os, du!“

Saa gik de ned ad én Trappe, og op ad en anden, saa hen gennem en lang Gang, saa igjen op ad en Trappe og endelig standsede de foran en Dør. Den gamle bankede tre Gange paa; der blev strax lukket op, og den unge Pige befandt sig da i et stærkt oplyst Værelse. Døren faldt tungt til efter

hende, og da hun vendte sig om, opdagede hun, at den gamle — hendes Ved-sagerste — ikke var fulgt med her ind.

Det var et stort rummeligt Værelse, godt møbleret og forsynet med en stor Kaffelovn, der udbredte en stærk Varme. En høj Mand, der gik op og ned ad Gulvet, gav den unge Pige Tegn til at tage Plads og vedblev saa usfortrøden at vandre videre. — — —

Den ærede Læser, der hidtil troligt har fulgt os, er nok saa venlig at betro sig til vort Førerstab igjen, naar vi bede ham følge os ind i et andet Værelse, der fra det, i hvilket den unge Pige opholder sig, er skilt ved et lille mørkt Kabinet.

Føreløbig — for en liden Stund — komme vi altsaa til at overlade den forfæmte Virtuosinde til hendes egne Tanker.

Det sidstnævnte Værelse er højere og rummeligere end selve Skjænkstuen, men ligesom denne panelet med Egetræ. Vægge og Loft vare bedre huldte; paa det sidste saa's et temmeligt mørkt, til dels udvistet Maleri og enkelte Forskringer. Det var vanskeligt at afgjøre, hvad der var Binduer, og hvad der var Døre; thi begge Dele vare fra Loft til Gulv behængte med tykke Tæpper. I et Hjørne stod der en vældig Ramin, i hvilken der klintrede et stort Baal. Ved Siden af den stod der et gammelt, udskaaet Bord med et grønt Tæppe paa, og foran Bordet en magelig Vænestol. Pige overfor disse Gjenstande — i det andet Hjørne af Værelset — opholdt en Gruppe Mandspersoner sig; det var stærke, kraftige Skikkelser med haarde vejrslagne Træk. Nogle af dem havde Skjæg, andre vare glat barberede. Midt i Gruppen stod hin libreflædte Mand, vi saa' i Skjænkstuen og hørte ude paa Trappegangen. Hans Holdning var imidlertid ikke saa rank som de andres; hans Knæ vakkede under ham, hans Ryg krummede sig og hans Træk bar tydeligt nok Angstens og Forvirringens Mærke.

Alles Blik vare rettede hen efter Vænestolen, — hvorhen ogsaa vi ville vende vor Opmærksomhed. Der stod en temmelig høj Mand, hvis smukke Begemsform og hurtige Bevægelser tydede paa Smidighed og Styrke. Han bar stramtfluttende Benklæder og lange Ribestøvler, der i Skæfterne vare blanke som et Spejl, men nedentil sprøjtede over med Gadesnavs. Desuden bar han en Slags Bluse af et mørkeblaat uldent Stof med meget vide Ermer. Om Livet havde han et Væderbælte og paa venstre Side af dette hang en atten Tommer lang Dolk, der foroven var saa bred som en Haand, men løb ud i en Spids. Skeden var af brunt Læder, med Staalbeslag og Guldsirater. Skæftet var af hvidt Elfenben, men paa Enden af det sad en vældig Blyknep, der aabenbart var bestemt til at hugge Modstanderen ned med. Mandens Hoved havde ligesaa smul og fin en Form som Legemet, kun hans Hudfarve var — som Pigeunerens — noget brunlig, men hans sorte Haar og sorte Skjæg passede godt dertil, medens de blaa Øjne stod i underlig Modstrid med det øvrige.

I det Øjeblik, da vi usynligt træde ind, har han lagt den højre Arm paa Stolerhyggen og med Fingrene paa den venstre legede han med Blyknappen paa Dolken.

„Naa, saaledes forholder det sig altsaa,“ sagde han med en kraftig og velklingende Stemme . . . „men da jeg ikke gjerne dømmer noget uhørt, saa kan du fremsøre, hvad du har at sige til dit Forsvar. — Skulde der være En, der har Lyft til at vidne for ham, saa lad ham kun træde frem.“

Sakajen stønnede gudsjammerligt og skottede flere Gange hen paa Mandspersonerne, der stod omkring ham, men der var ingen af dem, der værdigede ham et Blik, endfige havde Øyst til at tale for ham.

„Saa maa du klare dig selv!“

„Na . . . Herre . . . jeg ved ikke, hvad jeg skal sige . . .“ jamrede den Tiltalte. „Er det saa slemt, at jeg gav ham dette . . . ganske vist . . . det vil jeg indrømme . . . overflødige Knivstik . . . saa kan De jo straffe mig for det . . . men jeg bønfaller Dem, Herre . . . vær ikke for streng!“

Den unge Mand ytrede ganske rolig:

„Saa vær da — maaske for første Gang i dit Liv — ærlig og aabenhjertig. Det er allerede slemt nok med det skændige Knivstik, men det vil jeg endda tilgive dig, dersom du saa vil tilstaa, hvad du ellers har forbrudt imod os!“

„Hvad jeg ellers har forbrudt?“ spurgte Sakajen og saa' sig bestyrtet om i Kredsen. „Jeg vil lade mig levende radbrække, dersom jeg . . .“

„Vær nu ærlig,“ sagde Spørgeren i en meget alvorlig Tone. „Jeg vil raade dig til at være ærlig . . . ellers tager det en Ende med Forstræffelse for dig!“

„Men hvad vil De have, jeg skal være ærlig med? . . . Det ved jeg ikke . . . jeg ved Ingenting . . .“

„Slet Ingenting!“

„Slet Ingenting! . . . Men . . . jeg holder ikke af, at De ser saa stift paa mig . . . nej, jeg ved slet ingenting . . .“

„Saa kommer jeg nok til at hjælpe paa dig,“ vedblev den unge Mand, og rettede sig i Vejret, dog uden at slippe Dolkesæftet. „Kan I huske, Fol-

kens, hvad jeg for et Mars Tid siden mente om den Tyr dér? Kan I huske, at I gik i Forbøn for ham, da jeg vilde lade ham forsvinde? . . . Nu for et Par Dage siden fik jeg tilfældigvis at vide . . . at denne Person havde været hos . . . Politidirektøren!"

Disse Ord ramte baade Mændene og den paagjældende Person som et Kølleslag! To af dem vare lige i Færd med at tage ham ved Bingenet, som om de vare bange for, at han skulde stikke af, men det tænkte Stakken mindst af alt paa! Han rystede som et Espeløv og vilde være segnet om, hvis de ikke havde understøttet ham i det samme.

"Det forholder sig, som jeg siger . . . han har været hos Politidirektøren, for at give ham Oplysning om en Bunde samfundsfarlige Individer, som han mente at vide noget om, og han tilbød — forudsat at man vilde give ham en ordentlig Belønning — at angive dens Tilholdssted og dens Smuthuller . . . foruden en Del andre Smaating, den vedrørende. Han forlangte totusinde Gylben, men Politidirektøren, der er et fint Hoved, mente bestemt, at i hans Jurisdiktion kunde slikt umuligt tribes, det maatte altsaa være en løgnagtig Angivelse, men istedetfor at sætte Angiveren under Naas og Lukke — hvad jeg havde gjort i hans Sted — lod han ham løbe og bad ham komme igjen med de nødvendige Beviser . . . saa kunde han rimeligvis nok faa den ønskede Belønning! . . . Der kan I se, Folkens, jeg vaager over Jer, thi jeg fik Nys om Tyrens Anslag endnu selvsamme Dag. Det var paa et hængende Haar, at Jeres Frihed, ja maaske Jeres Liv havde været tabt! Guff vel paa det! Det vil sige: Jeres . . . jeg selv er jo et Væsen, der ikke eksisterer, men som beskytter Jer, og som undertiden træder frem for at belønne Jer . . . altsaa paa en Maade, og som denne Begivenhed klarligen viser, Jeres Forsyn! . . . Men Direktørens Guldmægtig var snedigere," tilføjede han i en lidt køligere Tone . . . "han beordrede strax en Betjent til i alle Maader og i alle Retninger at udsponere Jeres Kammerat dér . . . ja, I skal ikke være bange," skyndte han sig at sige, da han saa, at Mændene blev urolige . . . "det har ingen Fare! Jeg ledte selvsølgelig strax Betjenten paa Bilsfor, og for Øjeblikket gjør han Sagt paa et aldeles uskyldigt Menneffe . . . Na, min Ven, hvad siger du saa til alt dette? Mener du ikke, det forholder sig, som jeg har sagt?"

"Det er en Misforstaaelse, Herre! en gruelig, uforklarlig Fejltagelse," hylede Stakken. Den unge Mand tog ganske rolig og uden at fortrække en Mine sin Brevtaske frem, folgede et Blad Papir ud og spurgte saa: "Hvad er det du hedder?" Lafajen svarede ikke; han var som sønderknust.

"Ja I andre ved vel da, hvad han hedder? . . . Læs dette her; det var den Lap Papir han gav Politidirektøren, da han maatte opgive sin Adresse. Maaske kjender I ogsaa hans Haandskrift . . ."

Papiret gik fra Haand til Haand. Mændenes Ordsfører gav det tilbage til den unge Mand med de Ord: "Vi er overbeviste . . . det forholder sig som Herren siger . . ."

"Godt! Saa ved I ogsaa, hvorledes vi affstraffer en Forræder . . . for ham bort! Væk med ham!"

Forgjæves søgte den Domsældte at blodgjøre Dommerens Hjerte; han mumlede nogle uforstaaelige og usammenhængende Ord, da han i det samme blev greben af et Par haandfaste Karle; nu vilde han styrte sig paa Bænke for den unge Mand og raabte i sin Fortvivlelse om Naade, men den strenge Dommer vendte Hovedet bort fra ham og gav sig til at stirre ind i Kamin-

ilden, mens han i en ligegyldig Tone sagde til Folkene: „Ja, det har sit Forblivende derved . . . sørg for at han forsvinder paa en tilfældig Maade!“

Den samme Ordre blev gjentaget for Manden, der gik frem og tilbage i Sideværrelset. Han smilede noget overlegen og sagde: „Paa en tilfældig Maade . . . ja det forstaaer sig! Det er sent paa Aftenen . . . Gaderne er øde og tomme . . . Han har Grund til at være tilfreds . . . han faar et godt Eftermæle: i Morgen vil der staa i Bladene, at en Herstaslakaj af det og det Navn er kommen sørgelig af Dage, idet han — sandsynligvis i beruset Tilstand — er falden ud i Kanalen og druknet . . .“

Treogtredivte Kapitel.

Tæger og Kammerjomfru.

Saa saare Folkene havde forladt Værelset, gik den unge Mand hastig et Par Gange frem og tilbage derinde, standsede saa ved Kaminen, lagde sin Arm paa Gesimsen og mumlede hen for sig: „Naa, lad det nu gaa, som det vil! Vi er allesammen Slaver af hinanden og den Stærkeste har altid Ret. Hvem ved . . . maaske slaar Gjengjældensens Time for mig hurtigere end jeg aner! . . . Naa, hvad saa? Lidt før eller lidt senere . . . nu i Dag er jeg optraadt som Dommer . . . maaske bliver det i Morgen mig der staaer for Anklagebænken her . . . og dem, der sælger Dom over mig! . . . Men der er alligevel noget fristende ved saaledes at være Herre over en hel Flok . . . ja over mange Tusinders Liv og Velsærd . . . over de gamle og svage . . . over Bodagriften og Gnieren . . . over de unge og livsglade . . . skønne Piger og kraftige Mænd . . . aa, men jeg ved det nok, det gaar til en Tid!“

Han var atter begyndt at gaa op og ned i Værelset, men da han nu kom hen til Klokkestrengen, trak han stærkt i denne og vendte sig om imod Døren. Strax efter traadte en Mand ind . . . den samme vi saa' nede i

Skjænkstuen sidde med Hovedet lænet mod Væggen. Han standsede lige indenfor Døren og betragtede med et skulende Blik den unge Mand, der stod ved Bænkestolen og saa' stift og forstende paa ham.

"Det er nok gaaet dig daarligt, Joseph?"

"Ja, meget daarligt, Herre!"

"Det er underligt nok, men sandt er det, at hvad Tanden en Gang har faaet Alvor i, det giver han nødig fra sig igjen . . . Jeg vidste nok, du vilde komme tilbage til os! Men jeg tvivler om, at du kommer frivillig!"

"Nej ganske vist, men da De for en Tid siden mærkede paa mig, at jeg havde Trang til at blive et andet og bedre Menneſte . . ."

"Et bedre . . . Joseph?" spurgte den unge Mand smilende.

"Om Forladelse, Herre . . . et andet saa! . . . Da de altsaa lod mig drage bort og oven i Kjøbet forsynede mig med gode Anbefalingsſkrivelser, saa jeg igjen kunde komme ind under lovlige og ordnede Forhold, da tænkte jeg tidt med Glæde paa Dem, Herre, og velsignede Dem i mit stille Sind . . . og da saa Ulykken skete . . . da jeg saa ved dette fordømte Skud igjen havde udstødt mig selv af Samfundet, saa kunde jeg slet ikke tænke mig andet, end at jeg igjen maatte opſøge Dem . . ."

"Og dine gamle Kammerater?"

"Ja, naar det ikke kan være andet . . ."

"Du ved nok, Joseph, at jeg altid har sat Pris paa dig. Der var en Tid, da du tjente hos mig personlig, men en Mand som jeg, der kun viser sig i Ny og Næ, gjør bedst i at betjene sig selv. Men det lader ikke til, at du har lagt din store Fejl, Hidſigheden, af! For Satan ogsaa! Hvem ſkyder ſaa dan paa sine Foresatte!"

"Ala . . . naar den vedkommende behandler os som et umælsende, som en Hund, som en Slave . . . Jeg gad se, hvad De selv havde gjort, Herre!"

"Naa, jeg vil ikke indeſtaa for mig selv i ſaa Tilfælde! . . . Jeg hører, du har giftet dig?"

"Ja, med en Køn ung Pige . . ."

"Det er dumt, min Ven! En Jægersmand, som du, ſkulde bo ude i Skoven i et lille Hus og ikke have andre om sig end ſine Jagthunde . . . ingen anden Kjærlighed end til Bøſſen . . ."

"Ja . . . maaske, men jeg tror alligevel ikke, det havde gjort noget . . . nej, det værſte var, at den Herre jeg tjente, ſendte mig ud paa Jagt i fjerne Skove . . . og naar jeg ſaa kom i Tanker om Hjemmet og om hende, der ſad der hjemme, ſaa var jeg tidt lige ved at forgaa af Dængſel . . . Blodet ſteg mig til Hovedet, og jeg troede at høre Naab om Hjælp . . . aa! det var kun et Sandſebe drag, for min Hund laa ganſke rolig ved Siden af mig. Men ſaa en Dag kunde jeg ikke holde det ud længer . . . ſaa ilede jeg pludſelig hjem . . ."

"Og her ſtod det ikke ganſke rigtig til?"

"Ala . . . jeg ved det ikke endnu, Herre; kun det ved jeg, at han kom ud fra Huſet, ligesom jeg naaede det, og at jeg ude af mig selv løſtede Bøſſen op og . . ."

"Ja, det er tilſtrækkelig!" afbrød den unge Mand ham og vendte ſig om . . . "Neſten kjender vi. Som ſagt, jeg ſætter Pris paa dig, og da du nu er her igjen, har jeg beſluttet at ſørge for dig. Skytten, du nys fortalte om, er paa Vej til Amerika . . ."

"Er jeg paa Vej til Amerika?" ſpurgte han smilende.

„Væg Mærke til mine Ord: Skytten er paa Vej til Amerika . . . det stod der i alle Aviserne Morgenen efter at Skuddet faldt . . . desuden var der mange, der hulede den sølle Djævel. Forstaar du mig? Du er et helt nyt Menneſke, du kender ikke det bitterſte til den Skytte eller til den Hiſtorie . . . du hedder fra nu af Franz Karner. Her har du de nødvendige Legitimations Papirer . . . og her er et Brev, ſom du ſkal beſørge efter Adreſſen . . . kan du ſe, hvad der ſtaar?“

„Ja . . . Hr. Baron von Brand.“

„Rigtig! Hos denne Herre vil du ſaa at vide, hvor du ſkal hen . . . ſaaibdt jeg ved, kommer du i et fornemt og godt Hus, hvor du ſkal tjene ſom Jæger.“

„Jeg kan ikke noſſom takke Dem, Herre, for Deres Godhed imod mig,“ udbrød Manden . . . „jeg ſkal aldrig glemme Dem . . . kunde jeg kun være Dem til Tjenefte igjen . . .“

„Det kan du let! Du afſlægger Rapport om alt, hvad der foregaar i Huset . . . men forſt og fremmeſt vil jeg anbefale dig at knytte Forbindelſe med en eller anden i det Hus, hvor din Herres Fader boer . . . og melde mig det, naar det er ſket . . .“

Den unge Mand traf atter i Kloſteſtrengen, og da Døren gik op, raabte han ind i Forværelſet: „Jægeren ſkal have en god og anſtændig Dragt . . . og ſørg ſaa for, at han i Morgen ſlipper herfra uden at Nogen ſer det. Ja, lad ſaa Pigen komme ind!“

Han nikkede venligt til Joſeph, der ſtrax traf ſig tilbage.

Døren til det lille Forværelſe gik atter op og den unge Pige vi før forlod dér, traadte langſomt ind. Hun havde tørret Taarerne bort men hendes Kinder vare ligblege; hendes Blik ſo'r ængſieligt og ſky omkring i Værelſet og traf endelig den unge Mand, der med Billie havde trukket ſig tilbage bagved Bænkeſtolen. Hun ſitrede uvilkaarlig, men han gik hende venligt i Møde og ſagde:

„Kom kun nærmere, mit Barn! . . . Du ſkal ikke være bange . . . kom kun nærmere.“

Hun adlød men tog ſaa ſaa og ſmaa Skridt, at hun neppe naaede midt ud paa Gulvet.

„Hør nu efter, hvad jeg vil ſpørge dig om og ſvar tydeligt og korrekt . . . vil du det?“

„Ja,“ hviftede hun ganſke ſagte.

„Du kom her i Aftes i Selſkab med en Harpeſpillerinde . . . ja i bekræftende Fald behøver du intet at ſvare paa mine Spørgſmaal,“ tilføjede han hurtig, da han ſaa' den unge Piges forſkræmte Anſigt . . . „din Tavshed er mig Svar nok . . . alſaa du traf denne Harpeſpillerinde i Byen A. i Gaaraſtes? Du kom fra Byen N., hvor du var løben bort fra et meget agtet Hus, efter at du havde ſtaalet?“

„Nej . . . ved den levende Gud . . . det forholder ſig ikke ſaaledes,“ udbrød hun og vred ſine Hænder.

„Naar ja ja! ſaa ſaar du at bevife din Uſtyld . . . Anklagen mod dig er gyldig nok . . . du blev jaget bort . . . hvad ſkulde der blive af dig? . . . Saa ſøgte du Beſtyttelſe hos denne Pige, hun vil lære dig et Par Afforder, et Par lſtige Viſer maaſte, hun trækker dig med fra By til By, og ſelv om du endnu ikke har noget Tyveri paa din Samvittighed, ſaa vil du i Tiden ikke kunne undgaa at ſaa det.“

Den unge Pige foldede sine Hænder og saa' med et trøstesløst Blik op paa denne Mand, der lod til at være alvidende, og som ubarmhjerterig aflørede hendes Fortid og spaaede hende saa ilde.

"Jeg ved ikke, om jeg ret kan fæste Vid til dig . . . om du ikke foretrækker et omflakkende Liv for en rolig Tjeneste . . ." begyndte han atter.

"Na nej, nej!" udbroød hun med saadan Zunderlighed i Blik og Stemme, at den unge Mand troede paa hende og vedblev i en venligere Tone:

"Naa ja, vi kan jo prøve det. Jeg skal anbringe dig i Huset hos en fornem Dame, naturligvis som hendes Dyende og som den ringeste af hendes Dyende, thi jeg kan tænke mig, du kan ikke meget. Hvad der i al Almindelighed kræves af et Fruentimmer, er du vel i Stand til at udrette, det overige kommer snart, hvis du selv blot vil. Sig mig, har du lært noget?"

"Jeg kan en Smule Fransk, som jeg har lært af min Moder, der med sine Forældre indvandrede hertil fra Frankrig."

"Naa, det er godt. Ja, om lidt vil du saa et ordentligt Værelse her og blive iført en pæn Dragt, ligesom du vil saa en Adresse, hvorhen du skal begive dig, samt Pas og fornøden Oplysning om dit fremtidige Navn, dit tidligere Opholdssted og Tjenesteforhold samt hvem dine Forældre er og andet mere. Jeg vil raade dig til at indstærpe dig alt dette paa det nøjeste, og glemme din Fortid og dit Navn . . . det er din egen Skade, hvis du ikke gør det . . . forstaar du mig?"

"Ja," svarede hun, og tilføjede mens hun betragtede den unge Mand med et Blik fuldt af Taknemmelighed: "men hvorledes skal jeg saa Værlighed til at vise Dem, min Belgjører, hvor glad og erkjendelig jeg er, fordi De har befriet mig fra et Liv som det, jeg førte nys? . . . hvorledes skal jeg kunne takke Dem derfor? . . ."

"Det skal jeg sige dig . . . siden du spørger mig derom," vedblev han roligt; "i Oplysningerne vil du blandt andet finde Navnet paa en Mand, til hvem du begiver dig hen en Gang om Ugen og hvem du — i nøje Overensstemmelse med Sandheden — gør Rede for alt, hvad han ønsker at vide af dig. Han vil maaske vide, naar din Frue gaar ud, hvor hun gaar hen, hvem der kommer til hende, hvad de bestiller, hvem hun skriver til og andet saadant. Den samme Mand vil maaske af og til give dig et Grinde, som du saa punktlig udretter for ham."

Disse Forstrifter gjorde et stærkt nedslaaende Indtryk paa hende; hun saa' ængsteligt spørgende op paa den unge Mand, men da hans Ansigt aldeles ikke udtrykte Spøg, derimod dyb Alvor, lod hun sit Hoved med et dybt Suk synke ned paa sit Bryst. Strax derpaa vedblev han:

"Det kunde synes dig et strengt Forlangende, men den ene Tjeneste er den anden værd, og hvad jeg giver dig, opvejer rigeligt det, jeg forlanger af dig. Men betænk dig vel, du har din fri Villie, du kan godt forkaste mit Tilbud, og du skal saa Lov til uhindret at vende tilbage til dit forrige Værelse og din forrige Kammerat."

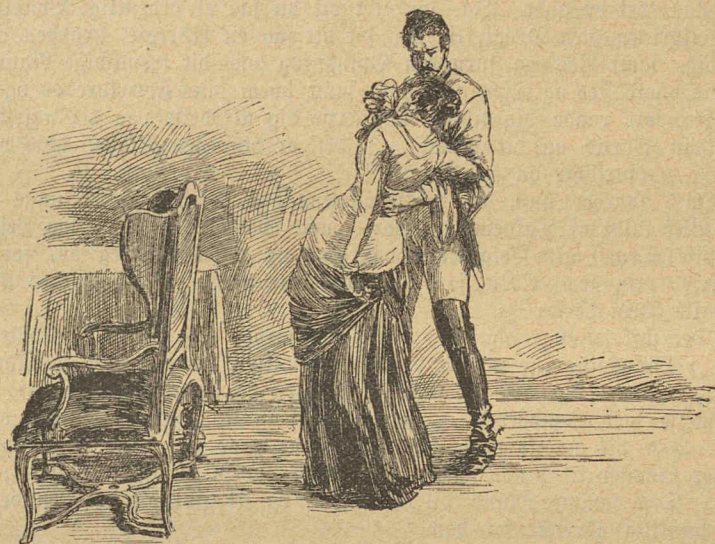
Han tøvede lidt for at afvente hendes Svar, men da han saa', at hun fremdeles kjæmpede med sig selv og pintes af Tvivl, løftede han sin Stemme og sagde i en højtidelig og dyb Tone, idet han traadte hen til hende: "Naa, bestem dig saa! Vil du indgaa paa de Betingelser, jeg har stillet dig, saa ræk mig din Haand og sig: „jeg sværger ved den Gud, der skal straffe mig, hvis jeg bryder min Ed."

Stakten rystede over hele sit Legeme og saa' tvivlsraadig op paa ham.

Men da hun bemærkede, at hans Ansigt, skjønt det udtrykte Bestemthed, var venligt og tillidsvækkende og at hans Blik med Deltagelse hvilede paa hende, og da hun minde sig sin tidligere Forfølgelse og de Farer, hun havde været udsat for under sit Samliv med Harpespillerinden, — Farer, der i ingen Henseende vilde formindskes for Fremtiden, — saa gik der ligesom en Gysen igjennem hende, hun saa' sig ængstelig og skulende omkring, som om hun var bange for, at nogen skulde se og høre hende, gik saa hastig hen imod den unge Mand og rakte ham Haanden med de Ord:

„Seg sværger det!“

Men den fysiske og aandelige Kraft, hun besad, var saa godt som helt bleven opbrugt af de foregaaende Dages Begivenheder og af denne Måls besynderlige Hændelser, saa at hun, efter at have udtalt disse Ord, sank i Knæ og omhyllede — kyntes hun — af et tæt Mørke, der dog ikke havde noget

rædsefuldt eller drømmeagtigt ved sig denne Gang. Og da den unge Mand saa', at hun asmegetig sank om, greb han hende med sin venstre Arm om Livet og holdt hende blidt oprejst, medens han med den højre vistede hende med sit Lommeklæde. Hun laa, som om hun sov, og da han bøjede sig ned over hende for at lytte efter hendes Aandedræt, blev han for første Gang va'r, at hun var smuk og indtagende, at hun havde regelmæssige Træk og fine, nu stærkt sammenpressede Læber; det var en ung, vaarfrisk og blomstrende Pige, han holdt i sin Favn.

„Ja, dersom jeg nu var en ganske almindelig Slavehandler,“ tænkte han, „saadan En som saa mange af mine ringere og fornemmere Kollegaer, saa kunde jeg jo til visse hente mig en skønnere Døn for mine Velgjerninger end den, jeg begjærede nys! Men jeg vil nøjes med at trykke et fagte Kys paa disse jomfruelige Læber . . . dette Kys vil ikke forstyrre hendes Sjælesfred, thi hun mærker intet.“

Han højede sig atter over hende, berørte svagt hendes Læber og vistede hende igjen med Tørklædet. Et Øjeblik efter slog hun Øjnene op.

"Naa, mit Barn," sagde han til hende, "gaa saa ind i Sideværelset lidt, der vil du træffe den gamle, der førte dig hid. Hun vil anvise dig et Værelse og en god Seng . . . læg dig kun trygt til Ro . . . du kunde ikke hvile sikrere i Himlen, end du nu kan det her i dette Hus!"

Hun var i Begreb med at gaa, men saa standsede hun pludselig og sagde til ham, med nedslagne Øjne og lidt rystende Stemme: "Og naar jeg kommer i det Hus . . . saa tør jeg ikke senere . . . takke Dem?"

"Nej," svarede han hastig, "det faar du forhaabentlig heller ikke Lejlighed til . . . vi to ses rimeligvis aldrig mere!"

"Men bede for Dem tør jeg nok . . . og samtidig dermed tænke paa Dem!" sagde hun med dæmpet Røst, idet hun langsomt forlod Værelset.

Han højede Hovedet, indtil Forhænget for Døren var faldet helt til; saa løstede han det atter og udbød takfuld: "Ja, havde jeg i min sejrestes Ungdomstid fundet en saadan Kvinde, saa havde meget maaske været anderledes nu. Men saadan gaar det! Man stormer vilbt fremad, og ser ikke, hvad man selv træder ned! . . . Blev denne unge Pige isørt Kløjel og Silke, kunde hun godt gaa for at være Hertuginde! . . . Jeg skal dog holde Øje med hende!"

Dermed rettede han sig i sin fulde Højde og gik atter ud i Forværelset for at give Manden derude en Ordre; saa kom han ind igjen, tog en bredskygget Hat, der laa paa Bordet, gik bag ved den store Vænestol og — var pludselig forsvunden, uden at man havde hørt en Dør knirke eller set Tæpperne foran dem bevæge sig i mindste Maade.

Men da vi leve i en Tidsalder, der er altfor oplyst til at tro paa Hæxeri, og vi slet ikke ere til Sinds at skrive et Eventyr, skulle vi forsikre den ærede Læser, at det Hele gik til paa den naturligste Maade af Verden. Ved Siden af Kaminen var der nemlig en hemmelig Dør; ved at trykke paa et vist Sted, virkede en skjult Fjeder: Døren aabnede og lukkede sig aldeles lydløst. Den unge Mand steg ned ad en Vindeltrappe, gik gennem et Par lange mørke Korridorer og traadte ud i det Fri ad en lignende Dør, som den ved Kaminen. Fra en Nische i Korridoren havde han taget en stor Kappe, som han nu kastede saaledes omkring sig, at han dermed skjulte Blusen og Dolken. Saa ilede han rask ned ad Gaden, uden at belymre sig om Blæsten og Regnen, der piskede ham i Ansigtet, og forsvandt snart i Mørket.

Den unge Pige skete det, som han havde sagt: hun blev ført op paa et varmt og hyggeligt Værelse, hvor hun foresandt en god Seng. Den gamle gik hende beredvillig til Haande med alt, og sørgede saa godt for hende, som om hun kunde have været hendes eget Barn. Men forinden hun lukkede de trætte Øjne til, laa hun en Tid og spekulerede paa, hvorledes hun var kommen til at ligge i den fremmede Herres Arm, og nu mindedes hun ganske tydeligt, at hun lige forinden havde mærket en højst ejendommelig Duft omkring sig, en Duft saa mærkbarlig fin, som om hun havde hvilet paa et Beje af Blomster eller som om En havde rakt en pragtfuld hundredebladet Rose tæt op til hende.

Europæisk Slaveliv.

Samfundsroman

af

H. W. B a c k l ä n d e r.

Med Illustrationer

af

A. T a n g h a m m e r.

2den Del.

Gratis Tillæg til „Nordstjernen“, illustreret Ugeblad,
udgivet af Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

Kjøbenhavn.

Nordstjernens Hovedexpedition.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

1886.

Fireogtredivte Kapitel.

Hofliv.

Den unge Grev Johrbach havde atter Adjutanttjeneste i Kongens For-gemaf. Forinden han havde begivet sig til Slottet, havde han i No og Mag spist sig en bedre Frokost, — denne Gang alene; derefter havde han tændt sig en Cigar, som han havde nydt med et vist Velbehag i Forvisningen om, at han ikke fik Lejlighed til at ryge mere, før i Aften sent. Døren til hans Paaklædningsværelse var imidlertid tæt tillukket, for at Tobaksdunsten ikke skulde sætte sig fast i Hr. Grebens fine Uniform og ad den Vej blive importeret til Høffet, hvor den kunde have forulæmpet de fornemme Damer, — selv om disse til daglig Brug vare ganske godt tilrøgede. Det er Hofluften, der bevirker det. Den er saa ætherisk ren, og Hjerte og Lunger blive saa modtagelige i den, at den ubetydeligste, fremmedartede Duft eller det mindste Ord kan fremkalde en højt forunderlig Høste.

Der er adskilligt at sige om denne Høste. Dens Styrke eller Svaghed, dens Klang og dens hele Natur er her af aller største Betydning. Lad os blot anføre et Par Exempler. En af de kongelige Prinser nærmer sig en Gruppe højtstaaende Hofembedsmænd; han hoster svagt, det vil sige, de skal slet ikke genere sig for ham. De dristigste lægge ved velvalgte Ord — andre ved en ærbødig Nodden — deres levende Glæde for Dagen over denne Nedladenhed fra Prinsens Side. Denne hoster lidt stærkere endnu og taler om det kjedelige raa Vejr, vi endnu stadig har, og alle de andre hoster pligtstydigt og stemme i med om, at man paa denne Aarstid vanskeligt bliver en Forkjølelse kvit. Saa bliver Prinsens mere nedladende, da Isen nu en Gang er brudt, og anmoder smilende om at høre den Historie, der lod til at interessere de Herrer saa meget, da han traadte hen til dem. „De Herrer“ smiler lumskeligen til hinanden, ingen af dem vil ud med Sproget. Den af dem, der har ført Ordet, bliver forlegen og faar et let Høsteanfald, men det hjælper ham ikke, han maa ud med Historien, thi Prinsens forsikrer, at han holder meget af det pikante. Saa kommer Historien — dog ikke uden adskillige „Hm! Hm! Hm!“ Er nu Pointen meget fastig, saa faar baade Prinsens og den rødmennde Fortæller et stærkt Høsteanfald, er den derimod almindelig og

Historien desuden ikke bliver godt opfattet af Hans Højhed, saa faar han et Anfald af en tør Hoste, der er det samme som en mild Tilrettevisning og Fortælleren skjuler sig bag et Vommestørklæde. Saar en af Gruppens Medlemmer Øje paa et Par Hofdamer, der nærme sig, saa lyder hans korte Hosten som et Signal: er Damerne meget ufskyldige og ufsjendte med Livet her, saa gaar de Gruppen tæt forbi, for at strejfe Hans Højhed saa nær som mulig; er de derimod godt med, slaar de en stor Bue om Kredsen, og skjuler sig bag Visten, mens den ældste hoster paa en Maade, der i Ord vil sige saameget som: „Saa, nu skal der atter En eller anden af os holde for!“

Selv de lavere Bæsjener i Hoffets Verden har deres ejendommelige Maade at hoste paa. Kammertjeneren, der ved, at Herren skal ud til bestemt Tid, kaster et Blik paa Uhret og hoster for at angive, at Tiden er for Gaanden; Taffeldækkeren betyder ved en fin Hosten Sakajen, at han har knust et

Par Tallerkener eller gjort en Dumhed; Sakajen endelig tillader sig ved en let Nønnen at henlede den tankefulde Grevindes Opmærksomhed paa, at han endnu ikke ved, hvor hun skal kjøre hen, uagtet hun allerede er staaet op i Vognen, — altsammen fordi det ikke sømmer sig de underordnede i Ord at gjøre deres Herstaber opmærksomme paa Forsømmelser.

Men — tilbage til Grev Johrbach.

Da han vil gaa ned til sin Vogn for at kjøre bort, beder Kammertjeneren ham om Tilladelse til at forestille den nye Jæger for ham. Den nye Jæger var — som vi vide — en høj, slank og velvogen Mand, hvis hele Figur passede fortræffelig til at bære det prægtige Viberi. Dertil kom, at han havde et ganske behageligt Ansigt, og et fast, bestemt Blik, der med

Sikkerhed og No hvilte paa Greben, medens denne maalte ham fra Top til Taa og rettede et Par Spørgsmaal til ham.

Klokken tre Kvarter til fire kjørte Grev Johrbach til Slottet. Ankommen hertil steg han op ad Trappen, forbi de her i talrig Mængde posterede Lafajer og Dørvogtere. Da han kom til Døren, han skulde ind ad, lagde Kammertjeneren sin Haand paa Elfenbensknappen for at lukke op, men hostede i det samme paa en meget bethdningsfuld Maade . . .

Adjudanten vendte sig om, og Kammertjeneren smilte.

"Er der noget nyt?" spurgte Grev Johrbach ganske let.

"Ikke noget videre," svarede Tjeneren og trak Brynne i Bejret. "Følget spiser Frokost i det gule Galleri . . . og den nye Hofdame viser sig for første Gang i Dag . . ."

Dermed trak han i Knappen og Grev Johrbach gik ind ad Døren. Da denne falbt i, drejede Kammertjeneren lidt ved sit hvide Halsbind og gned sig i Hænderne, mens et svagt Smil spillede om hans Læber.

Grev Johrbach gik gennem flere af Forbællelserne, der — som sædvanlig paa Slottet — lignede hinanden saa temmelig, paa nær Betrækkets Farve og Tapeternes Mønstre — og kom ind i det gule Galleri, hvor Frokostbordet var jerveret. Der gik nogle Lafajer og Tjenere, som lydløst ordnede Porcellænet og Sølvtøjet paa et af Sidebordene; foruden disse befandt sig her en ældre Kammerherre, og vor sælles Bekjendt, Major S., som Grev Johrbach i Dag skulde afløse. Majoren stod i en Binduesfordybning, og da han bemærkede at Greben ledte efter ham, hostede han let.

"Naa, hvordan gaar det?" spurgte Grev Johrbach og nærmede sig Binduet.

"Na jo, saamænd!" svarede Majoren. "Det er ikke rigtig klart i Bejret . . . det synes at være noget stuet i Dag . . . vi har heller ingen Rapport faaet endnu, det er ikke noget godt Tegn. Men for dig bliver der neppe meget at gjøre . . . ikke andet end et Par Audienfer . . . det staar forresten noteret paa Listen her i Pulken."

"Meget vel. Spiser du Frokost med os?"

"Na nej, jeg maa hjem . . . Det er sandt, du kommer til at gjøre Bekjendtskab med den ny Hofdame; hun kommer for første Gang i Dag og deltager vistnok i Frokosten."

"Er hun kjon?" — Majoren rettede sig, skød Djenbrynene op og svarede saa: "Om hun er kjon? Ja . . . det er en glimrende Stjerne paa den mørke Aftenhimmel . . ."

"Naa, saa meget des bedre! Vi har saadanne Stjerner haardt nødig . . . der var tidt temmelig mørkt her! Hvad hedder hun? Na, det er vel Frøken von S.? Hun maa jo være beslægtet med dig?"

"Ja . . . men langt ude. Ganste rigtig, det er Eugenie von S. Hun tilhører en fornem, men uformuende Familie. Pigebarnt er ikke fylbt nitten Aar endnu, men hun er høj og slank, har en fyrstelig Figur, mørkt Haar, et Par glimrende Øjne og to Rader prægtige Tænder . . . dejlige Tænder, siger jeg dig! og man er henrykt, saa saare hun lukker Munden op . . ."

"For Tændernes Skyld?" spurgte Greben og lo.

"Nej, Snak! Hun er tillige en af de mest dannede og mest belevne unge Damer, jeg har kjendt."

"Hun vil sagtens ofte besøge Jer?"

"Ja, det haaber jeg . . . hun er jo en Slægtning . . ."

„Saa skal jeg dog tage mig for at adbare din Kone . . .“

„For at du selv kan saa et Paastud til at komme desto oftere,“ gjensvarede Majoren smilende . . . „ja, tag dig iagt, unge Mand! Du er let fjængelig, og skulde hun falde paa at kaste sine Dine paa dig, saa er du færdig med det samme! Men,“ tilføiede han alvorligere og traadte nærmere hen til ham, „sig mig en Gang, har du ikke set hende . . . kjenner du hende slet ikke?“

„Nej, det kan jeg ikke tro.“

„Du har ingen Anelse om, hvor smuk og elskværdig hun er?“

„Paa Ere, nej! Jeg har kun hørt Tale om hende i ren Almindelighed . . . Men hvorfor spørger du derom?“

„Ja, saa tror jeg dig. Jo, jeg skal sige dig, jeg talte med Fru von B., Overhofmesterinden, du ved, og vi talte om, hvorledes den unge Dame skulde indrette sig det her, og om hendes Værelser . . .“

„Hendes Værelser? Saa hun skal altsaa bo paa selve Slottet?“

„Det forstaar sig. Men Værelserne er valgt med Omsigt; hun faar Numer fjerden . . . Vinduerne vender ud til den indre Gaard, hvor I ikke kan gjøre Krumspring med Jeres Heste . . . Men nu skal du høre videre! Vi talte ogsaa om hendes Følge, om den ældste Kammerfrue hun fører med sig, og den unge Kammerpige, hun faar her.“

„Ja, hvad angaar det nu egentlig mig?“

„Den unge Kammerpige, som du selv har anbefalet . . .“

„Som jeg har anbefalet? . . . Og til hvem, maa jeg spørge?“

„Tænk dig om. Du har for ganske nylig talt til Fru von B. om en ung Kammerpige, der søgte Plads . . .“

„Na . . . det er rigtig!“ raabte Greven og slog sig for Panden . . .

„Det er imidlertid ikke mig, der kjenner hende . . . det var Baron von Brand, der bad mig om det . . .“

„Ej, ej! Baron von Brand,“ udbrod Majoren estertænksoomt . . . „Han er jo ellers farlig i det Kapitel! Alle sværmer for ham, endog den gamle Overhofmesterinde, og det vil dog sige noget! I Aftes var han til The hos hende sammen med Frøken Eugenie von S. Ved denne Lejlighed kom Talen paa din Anbefaling og man drøftede om den Paagjældende kunde egne sig for den nye Hofdame. Den gamle Dame rystede lidt vantro paa Hovedet . . . hun havde aabenbart ingen rigtig Fidus til din Anbefaling, men da saa Baron von S. kunde huse hende . . . jeg tror han sagde, at hun havde tjent hos en Rusine af ham . . . saa var det en anden Sag, saa var der ikke det mindste i Vejen.“

„Naa, det var jo rart!“ udbrod Greven ironisk . . . „men jeg haaber da, at Vedkommende i saa Fald vil vise sig at være i Besiddelse af, hvad man kalder Taknemmelighedsfølelse . . .“

„Mod dig eller mod Baron von S.“

„Det maa vel nærmest være mod mig, som er den oprindelige Anbefaler af hende . . .“

„Ja, tag dig i Agt, Coeur de rose er ikke til at spøge med! Det skulde aldeles ikke undre mig, om han med det første prækter den skønne Eugenie en af sine Parfumer paa Halsen.“

„Nej, det er han for klog til! Det kunde bekomme hende ilde! . . . Men hys! Kammerjeneren der henne har allerede rømmet sig tre Gange . . . nu kommer de!“

Fløjdeorene til Salen blev smækkede op og Følgets Damer viste sig. De fleste af dem vare overmodne Skjønheder, kunstige Blomster, uden Duft eller Vellugt, ganske som deres Søstre — de Silkepapirs! — og ganske som disse, brusende og knitrende.

Eugenie von S., der i al Vestedenhed holdt sig bagerst, havde slet ikke behøvet at være saa smul, som hun var, for at tage sig ud her og mellem disse Omgivelser som en straalende Sol skinne frem mellem Skyer.

Greve Johrbach var virkelig overrasket over den unge Dames Skjønhed, og han blev sandt at sige noget forlegen, da hans Ven, Majoren, forestillede ham for hende. Hun hilste særdeles venligt paa ham og forsikrede, at hun

af sin Moder var anbefalet Hans Excellence Krigsministeren, hvor hun saa i den nærmeste Tid vilde faa Lejlighed til at stifte Bekendtskab med en Mand, som hun agtede og ærede saa højt.

Da Frokosten begyndte, forsvandt Majoren. Man satte sig til Bords og tog fat. Det raslede med Knive og Gaffler, Tjenerne fløj, som iltre Svaler, hid og did, og da Maaltidet var forbi, trak Damerne sig tilbage. Kammerherren og Adjubanten fulgte dem til Døren, og Greven haabede endnu at faa et Blik af den skønne Dame, inden hun drog bort. Hun bøjede sig og saa meget venligt for begge Herrerne, men hendes Blik gjaldt ligesaa meget den ene som den anden, hvad den unge Greve just ikke var videre vel fornøjet med.

Femogtredivte Kapitel.

Gyldne Lænker.

Med alvorlige Miner og værdig Holdning traadte Grev Johrbach ind i Forgemakket. Lidt efter blev Fløjdøren smækket op og Landets første Embedsmænd viste sig. Greven gik dem imøde og bukkede noget stift for dem, hvorpaa han fik en ceremoniel Hilsen til Svar. De fleste af Ministrene spadserede Side om Side op og ned i Gemakket, med Papirruller i Haanden eller Mapper under Armen og saa' overmaade alvorlige ud. En af dem, som var en særlig god Bekjendt af Grev Johrbach, tog denne med sig hen i Binduesfordybningen, hvor han indledede en dæmpet Samtale med ham. Saa Øjeblikke efter havde endel andre Herrer sluttet sig til dem. Ministeren henvendte følgende Spørgsmaal til Oberstaldmesteren: „Rider Hans Majestæt ud i Dag?“ Korttil der svarede: „Jeg ved ikke rigtig, om det er tilraadelig,“ medens Svaret ledsagedes af et bethdningsfuldt Skuldertræk. Kammertjeneren, der stod tæt ved, tillod sig nu, for Resten i den hdmgyfte Tone af Verden at sige: „Der er bestilt en Hest til Klossen tre,“ men et barsk Blik fra Oberstaldmesteren jog øjeblikkelig den lidt for ibrige Tjener over i det andet Hjørne af Gemakket.

„Det er altfor koldt for Hans Majestæt at ride ud i Dag,“ skyndte Oberstaldmesteren sig at sige, og Ministeren tilføjede: „Klossen tre kan det i al Fald ikke blive, paa den Tid skal jeg nemlig have Audiens for at forelægge Allerhøjstamme en vigtig Sag.“

Smidlertid var Audiensen begyndt; en for en traadte Ministrene ind til Hans Majestæt og afslagde deres forskjellige Rapporter; lidt efter vendte de tilbage til Forgemakket, nogle med straalende, andre med fortrædelige Ansigter. Alt mens dette stod paa, var Theaterchefen traadt hen i Binduesfordybningen til de andre; han saa' overmaade gnaben og misfornøjet ud. „Jeg er i en meget stor Forlegenhed,“ ytrede han, „Hans Majestæt har forlangt at se „den sorte Domino“ i Aften, og det gjør Forstyrrelse i hele mit Repertoire.“

„Na, er det noget at gjøre Ophævelse over, kjære Baron?“ udbrød Oberstaldmesteren. „Det kan jo være Dem det samme, hvad der gaar. Desuden — „den sorte Domino“ har De jo paa Repertoiret for Tiden . . .“

„Ja, men den gik fem Gange i forrige Uge . . . og jeg skulde absolut have den til paa Søndag.“

„For at tjene Penge paa den?“

„Snarere for at føje den første Sangerinde, Fru W.“

„For at føje hende? Ja saa!“ hentastede Ministeren.

„Ja, desværre indbragte Operaen hende ikke Bisald nok de Søgnedage . . . nu vil hun absolut prøve en Søndag.“

„Sig mig en Gang, hvem er Chef for Theatret?“

„Ja, Deres Excellence, af Navn er jeg det jo rigtignok, men i Virkeligheden er det samtlige Kunstnere og Kunstnerinder, tilligemed Regissøren og Maskinsolkene . . .“

„Det er jo den ombvendte Verden,“ sagde Ministeren, „saa er De jo en Slave af Deres Undergivne?“

„Ja, det ved Gud, jeg er!“ svarede Chefen med et højst vemodigt

Smil og saa' ud af Vinduet, „og De gjør Dem ingen Idé om, hvor afhængig jeg i Grunden er! Jeg vil endda ikke tale om de store Ubehageligheder, jeg kan være udsat for, saasom sandsfærdige Sygemeldinger, ej heller om en tilfældig indtrædende Hæshed hos en altfor uforsigtig Sangerinde. Jeg vil ikke en Gang berøre de Brovlerier jeg har af, at den ene saar større Vifald end den anden. Du retsfærdige Gud! Saa fik jeg nok at gjøre! Nej, det vil jeg altsammen lade ude af Betragtningen. Men De kan tænke Dem mine Kvaler, naar jeg siger Dem, at jeg hver Time paa Dagen, baade paa Kontoret og i mit Hjem, bliver pint og plaget . . . saa for en uksel Grilles Skjld, saa formedelst en ny Kjøle eller en Besætning paa en gammel, for en Sløjfe eller for et Ord, som Hr. Den eller Den har tilladt sig om Frøken Den eller Den . . . eller for Gud ved hvad!“

„De er en beklagelsesværdig Mand, kjære Baron!“ sagde Overstaldmesteren smilende; „men huft paa: der er ingen Roser uden Torne . . . og — tilgiv mig — Roser er der nok af i Deres Have!“

„Ja, De har let ved at tale,“ gjensvarede Chefen . . . „men De maa tro mig, det Slaveri, jeg lever under, er fast utaalelig tidt. Jeg sidder og nyder min Kaffe . . . saa ringer det. Det er Theaterbudet. Det ansatte Stykke kan ikke opføres, Hr. H. er upasselig, han kan ikke spille; det vil i Virkeligheden ikke sige andet, end at de himmelblaa Tricots, han har forskrevet fra Paris, endnu ikke var med Posten i Dag, eller ogsaa at hans Kone har sat i ham, at han skal blive hjemme. Jeg forstirer Dem for, Middagsfred kjender jeg slet ikke noget til, Madro kjender jeg kun af Navn! Mit Dre hører slet ikke, hvad min Hustru siger til mig, heller ikke hvad Dørene fluder om; det venter kun paa at høre, det skal ringe; ja, det lader mig ingen Ro, hverken Dag eller Nat, det hvister til mig, at Theaterbudet er der med Melbing om, at hele Personalet har taget Udgangsbillet eller at de er freperede allesammen, saa at jeg om Aftenen maa spille „Robert af Normandiet“ ganske mutters alene!“

„Det er unegtelig haardt,“ sagde Overstaldmesteren og lo, „men De kan trøste Dem med, vi andre har ogsaa vort Læs!“

„Na, Deres Departement taaler ingen Sammenligning med mit,“ blev Theaterchefen med et Smil, „De, som Overstaldmester, har at gjøre med rolige, fredssommelige, ja man kunde næsten sige fornuftige Dyr, medens derimod jeg . . .“

„Gudsbød, Baron!“ udbød Ministeren, „hørte Deres Primadonna dette, fik vi ingen Opera paa denne Side Jul! . . . Men alligevel! De ved jo, at Hans Majestæt var forhindret fra at høre „den sorte Domino,“ da den gik i forrige Uge, og nu har han derfor . . .“

„Jeg kan sandelig ikke hjælpe ham!“ jamrede Chefen . . . „du gode Gud! Jeg har jo allerede været hos Fru W. men saa saare jeg blot hentydede til det, fo'r hun med Haanden over Panden og forstyrede mig, at det ligesom fortneede for hendes Øjne.“

Imidlertid var en Foureur traadt hen til Hofmarskallen med et Blad Papir, hvorefter han fjærne sig igjen. Hofmarskallen aabnede det og udbød strax: „Det er umuligt! aldeles umuligt! Det kan slet ikke lade sig gjøre.“

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte en anden.

„Hans Majestæt lader mig sige, at han ønsker at dinere i den lille blaa Sal . . . hvad mener De Herrer om det? . . . paa denne Aarstid!“

„Nordstjernen“s Romanbibliothek.

„Og hvorfor ikke . . . naar Hans Majestæt ønsker det meget?“

„Men Herregud, den blaa Sal er haade for lille og for stor,“ vedblev Hofmarskallen vigtig . . . „lader jeg lægge i Ønen, bliver der ikke til at være der for Hebe, og lader jeg ikke lægge i, saa fryser vi ihjel! Det er jo et Sommerlokal! Der maa dog være Orden i alting!“

Ministeren, der havde været inde hos Kongen, vendte nu tilbage og sagde med et Smil: „Jeg faar Audiens klokken tre.“

Da Overstaldmesteren lidt efter kom tilbage fra sin Rapportafleggelse for Majestaten, sagde han til Ministeren med en velbehagelig Smadisen: Hans Majestæt rider ikke ud; han har forlangt sin lille Landauer til i Eftermiddag og udtrykkelig ønsket at prøve de sorte Hingste . . . blot nu de er fuldkommen tilføjte . . . men det maa Staldmesteren svare for!“

Dermed fjernede de sig.

Men førend Hofmarskallen gik, uddelte han nogle hemmelige Ordre til Tourererne, og da vi gjøre sikker Regning paa den ærede Lægers Diskretion, ville vi betro ham, at disse Ordre lod paa at nedtage Gardinerne og Portiørerne i den blaa Sal, for at de kunde blive eftersete, samt paa at den store Øysekone maatte hejsses ned for at Rjæden kunde blive undersøgt . . .

Adjubanten, Grev Fohrbach, vandrede nogle Gange frem og tilbage i det tomme Forgemal; saa raslede der atter en Vogn frem for Døren, og nogle Øjeblikke efter traadte Hs. Excell. Krigsministeren ind, tilligemed Almeens Generalstabslæge, der ogsaa fungerede som anden Livslæge. Den unge Grebe strammede sig op for at give sin høje Foresatte og Fader den skyldige Honnør.

Krigsministeren var en høj, statelig Mand med graat Haar og Stjæg. Den med Ordener tæt besatte pragtfulde Generalsuniform klædte ham udmærket.

Lægen var lille og noget svær, men for Resten meget bevægelig og adræt af sig; naar han blev ivrig, sægte han uafsladelig med sin Arm i Luften og Øjnene rullede stærkt.

Ministeren gav venligt sin Søn Haanden med de Ord: »bon jour, mon garçon!« hvorefter han fortsatte Samtalen med Lægen.

„Ja,“ sagde denne, „der har vi strax et levende Bevis for min Paa-stand. Deres Hr. Søn har en Figur, som det sømmer sig en Kavallerist: en velformet Taille, et hvelvet Bryst, brede Skuldre . . .“

Den gamle General betragtede Sønnen, smilte og syntes gjerne at give Lægen Ret.

„Nej, Hertugen kan virkelig ikke bruges til det, . . . Herregud! det maa De jo kunne indse!“ vedblev Lægen i en lidt hastig Tone.

„De maa vel erindre, Kjære, at Hans Majestæt Kongen har befalet, at Hertugen skal forlade Universitetet og dermed Civiletaten, for at indtræde i Garde dragonregimentet.“

„I Garde dragonregimentet!“ raabte Lægen og slog Hænderne sammen i Forbavselse.

„Ja,“ vedblev Ministeren, „saaledes forholder det sig. Desuden maa De jo vide, hvormeget Hendes Majestæt Dronningen interesserer sig for, at hendes Søstersøn . . .“

„Figurerer i en glimrende Uniform istedetfor i en sort Rjole . . . aa ja!“ fnærrede Lægen. „Naa, men hvad mener Hans Maj. da derom?“

„Han vilde gjerne høre Deres Mening først, min gode Doktor . . .“

„Fordi Hans Maj. selvfølgerlig ikke kan billige det,“ sagde Lægen og

hamrede atter i Luften med sin Arm, „Hans Maj. er altfor meget Soldat selv, til at han ikke skulde indse . . . naa! men for mig gjerne, naar det ikke kan være andet! Gjør ham i Guds Navn til Dragon, eller til Artillerist eller til Kyrasser, om I vil! . . . Naar De svarer for ham, saa har jeg ikke noget at sige dertil . . . saa har jeg naturligvis Ret!“

Kammertjeneren derhenne høstede bethdningsfuldt og aabnede Fløjderene. De to Herrer, der forstod Signalet, traadte skyndsomst ind i Kabinettet. De kom lidt efter tilbage; paa Ministerens Øringer forstod man, at Doktoren havde sat sin Mening igjennem og at Ministeren ikke havde modtaget ham — hvad Kongen muligen havde ventet sig.

Excellencen rakte atter sin Søn Haanden og forlod saa Bærelset tilligemed Livslægen.

Dermed var Rapporten udtømt; men den ærede Væser, som vi nu en Gang have indviet i disse Hemmeligheder, kan med Billighed kræve af os, at vi meddele ham, hvorledes det videre gik. Af vor Beretning vil han endvidere erfare, at Ingen — han være sig Tigger eller en af Jordens Mægtigste — er i Stand til at gjøre sin Villie absolut gjældende bestandig.

Hans Majestæt Kongen kom ikke ud at ride, som han havde ønsket; ej heller kom han til at kjøre med de sorte Hingste, — men det havde sin aparte Grund. Staldmesteren havde nemlig været driftig nok til at ville give en Dame det nødvendige Tegn ved Hjælp af denne Kongens Udflugt. Kjorte han med de to brune, saa betød det Ja; var de sorte for, betød det Nej. Da Staldmesteren nu den paagjældende Dag fandt sig foranlediget til at spørre de brune for, saa var naturligvis de sorte „altfor baltstrige endnu, til at Hans Maj. kunde tilraades at kjøre med dem.“

Ejheller fandt Dineren Sted i den lille blaa Sal, men i den røde. Man var forstemt og ordknapp under hele Taflet, thi Hendes Majestæt havde forgrædt Øjne og havde ladet sig undskyldte. Hun spiste sammen med sin Søster Hertuginde, eller rettere sagt, de spiste egentlig ikke, de udtømte sig gjensidig i forskjellige Klager over Livets Byrder i Almindelighed og over deres egne fejlslagne Ønsker i Særdeleshed.

Og da Hans Majestæt om Aftenen traadte ind i Theatret, blev det forebragt ham, at Fru W. pludselig var bleven syg, hvorfor Frøken T. vilde synges i . . . „Norma.“

Serogtredivte Kapitel.

Paa Kvisten.

I den Ejendom, der tilhørte Boghandler Blaffer, af Firmaet Johan Christian Blaffer & Co, var der højt oppe under Taget nogle Smaakamre, af hvilke nogle vare glibede, andre flet og ret panelede. Et af de første var indrettet til Bolig for Hr. Veil. Ved nogle højt mærkværdige Lithografier, et Par pjalte Gardiner og en Stump Tæppe foran Sengen var det forfægt at gjøre Lejligheden nogenlunde hyggelig. Da Bygningens store Stør-

sten tilfældigvis gik gennem dette Værelse, saa var der her — for øvrigt imod Brandanordningen — indrettet en lille Dør, som Hr. Weil dog var forsigtig nok til at bryde ned og stille hen i en Krog mellem noget andet Skramleri, naar Brandvæsenet inspicerede Huset.

Hele Møblementet bestod af en gammel Seng, et Par leddelede Stole og en stor Kasse, hvilken sidste den opfindsomme Gjermænd havde overdækket med en lille Sæk, der var betrukket med et Stykke stribet Tøj, saa det hele lignede en ganske fix lille Pus. Paa denne Pus sad Hr. Weil og August i dybt Tavshed ved Siden af hinanden. Kloften kunde vel være syv om Aftenen; paa et lille vælende Bord, som vi paa Grund af dets Uselshed nær havde glemt at medregne, stod en Tællepraas i en Blitthjefstage og udbredte et søvntigt Skjær omkring sig; forskjellige Luststrømninger og Træk-

vinde viftede den tynde Flamme hid og did og gjorde Belysningen i Værelset endnu flattere.

Hr. Weil havde lænet Hovedet mod Væggen og sad og stirrede op mod Loftet, mens han havde strakt Benene fra sig saa langt han kunde og foldet Hænderne i sit Skød. Lærlingen derimod sad foroverbøjet med Albuerne hvilende paa sine Knæ, og med Blikket stift fæstet paa Gulvet, mens nu og da et dybt Suk trængte sig frem fra hans Bryst. Weil var til daglig Brug en stor Spøgefugl. Han holdt meget af Cigaretter, som han med stor Kunstfærdighed selv lavede, og han plejede at sige: „Det er saadan paa sin spanst! Jeg tror Gud forlade mig det, jeg har noget af Don José di Mendoza ben Calatravera Bajazzos Blod i mine Arer!“ Men i Aften var han slet ikke i Humør til at spøge. Naar Lærlingen sukede dybt, fulgte Weil undertiden hans Eksempel og lod høre en svag Stønnen.

Tjenestepigen kom for at tage Kysterne af det tarvelige Aftensmaaltid ud, hvorhos hun ønskede God Nat og fjernede sig igjen.

Der blev stille der inde; den eneste Lyd man hørte, var den svage Dikken fra Værlingens Kommeuhr, der laa paa Bordet, og af og til et Vindpuft, der kom jufende mod Tagstenene og frembragte en underlig klagende Tone.

"Saa er alting ude!" udbrod Værlingen efter en længere Pafse og saa' op med et bekymret Blik . . . "alting . . . alting!"

"For Dem da ikke . . . De er jo kun en Begynder endnu!" svarede Beil. "Naa, om jeg ogsaa forlader dette Hus i Morgen den Dag . . . hvad saa? De faar snart en Kommis igjen . . . og maaske endog En, der er mindre strig mod Dem end jeg, og som er behageligere at omgaa . . ."

"Ja, det kan gjerne være . . ."

"Naa, der kan De se, De utafnemmelige Krokodille, De siger selv, det kan gjerne være . . . Na, det vil ikke være længe, før jeg er glemt."

De sidste Ord udtalte Beil i en saa hjertefjærende Tone, at Værlingen hastig lagde sin Haand paa hans Arm og sagde: "De afbrød mig for tidlig; jeg vilde have sagt: det kan gjerne være, at vi faar en ny Kommis, der . . . ja, hvad skal jeg sige . . . der vil tage lidt mildere paa mig, end De har gjort, men vi faar vanskelig En, der vil holde saa meget af mig som De."

"Naa, det kan der være noget i! men lad os nu ikke tale mere om det. Jeg kan slet ikke taale at berøre noget som helst Følelsesspørgsmaal i Dag."

"Hvad har der egentlig været i Vejen mellem Blaffer og Dem?" spurgte August lidt efter.

"Ja, det kan jeg ikke saadan sige Dem paa en Studs!" svarede Beil og pustede nogle svære Nøgster fra sig. "Alligevel burde De vide det; men lad os vente lidt . . . Hør, er her ikke ulidelig varmt?" spurgte han og knappede Jakken op; "naar saadan en Stump Brænde kan varme saadan, maa det være paa Hælden med Vinteren."

"Jeg synes, her er tilpas, men faar De det for hedt, saa kan vi jo lukke Døren op."

"Naa ja, saa luk da Døren op . . . eller, vent lidt! lad os hellere gaa over i Kammeret lige overfor . . . Der tror jeg, at vi vil finde os bedre."

"Over i mit?" — "Nej, i det andet, ved Siden af." — "I det, hvor Marie har boet?"

"Ja netop, elskelige Broder!" sagde Beil. Dermed rejste han sig langsemt op og gik hen til Bordet for at klippe den lange Lysetande med en gammel rusten Sax; da Flammen atter brændte klart, saa' man først ret, hvor bleg han var. Hans Haar, der ellers var omhyggelig plejet og passet, hang vilddt omkring hans Hoved og der var en feberagtig Glans i hans Øjne.

"Naa ja, lad os saa kun gaa," sagde han. De gik strax over i det andet Kammer. Dette, der ogsaa var hvidtet, var uhyggeligere end det, de forlod, da hele Møbementet her bestod af et gammelt Sengested med en hullet Madras. Ja, saa stod der ved Hovedenden en stor Bogkasse, paa hvilken Hr. Beil nedlod sig. Værlingen stillede sig op ved Fodenden og betragtede Kommis'en med et sørgmodigt Blik.

"Der var en Mand, som hed Goethe," begyndte Beil efter en længere Pafse, "og denne Mand lod en Gang en vis Faust sige et Par kjønne Ord i en lignende Anledning, saadan omtrent:

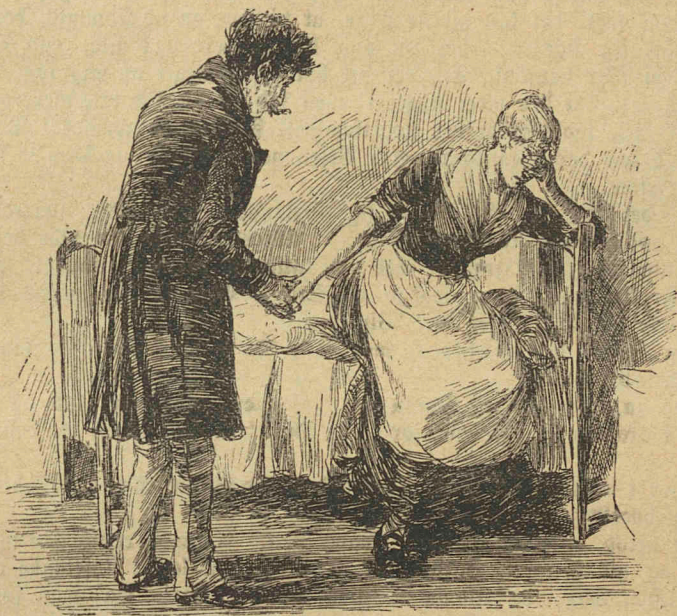
Mit Hjerte bæver i salig Fryd,
her kunde jeg dvæle, her kunde jeg drømme!

og jeg for mit Vedkommende kunde nok underskrive disse Ord, naar jeg istedetfor den „salige Fryd“ kunde sætte en dyb, dyb Smerte, en Smert., der tilsidst vil gjøre det af med mig og knuse mit Hjerte. Du godeste Gud! Hvor kan et fornuftigt Menneske være saadan et Kvæg! At klamre sig saaledes, med alle sine Tanker og sine bedste Jølelser til et Pigebarn og bygge sin Fremtid paa saadan et stobeligt Væsen! — Det er rigtigt, men det er tillige ufattelig!”

„Na, nej!“ sagde August undselig, „jeg fatter det godt.“

„Hvad er det, De fatter, unge haabefulde Verdensborger? Begriber De noget af det, der er lige ved at gjøre mig tummelumst?“

„Ja, jeg begriber, at De elsker min Søster Marie,“ svarede den unge Mand.

„Naa, den Ulykke var jo i og for sig ikke saa stor,“ sagde den anden idet han lænede sit Hoved til Sengestedet og saa' ned for sig, „at elste er skønt, men at elste haabløst er en Helvedes Kval . . . ja, haabløst, sagde jeg, og det fordi jeg er en arm sølle Djævel og fordi den rige Mand lystes at plukke den skønne Frugt, der netop frister ham. Stakkels Pige! Hun havde jo intet andet at gjøre end at flygte herfra, den Gang han, Uhyret, vor hæderlige Principal, udstrakte sine gribste Klør efter hende . . . men hendes Slægtninge kunde naturligvis ikke forstaa, at det var ham, der havde Uret, saa hun pænt maatte vende tilbage hertil igjen! Og saa . . . da hun saa sad og jamrede sig her paa Kammeret . . . her paa denne Plads . . . og jeg kom herind for at sige hende et Trøstens Ord . . . saa skulde det hverken være værre eller bedre end at han, Uhyret, skulde komme herop netop

i det samme! At jeg ikke slog ham til Jorden, den Gang han langede ud efter mig med sin Kjæp, det kan han takke Marie for! . . . Saa maatte hun marschere ned paa første Sal . . . og om Aftenen fik jeg min Afsted! Naa . . . Hurra! ja, det gaar jo allsammen glædeligt!"

"Men jeg synes, at De, efter alt hvad der sket, maa være glad over at komme herfra?" mente Værtingen.

"Ja, De snakker som De har Forstand til, min unge Ven! Naar jeg har holdt det ud saalænge som jeg har, her i dette Hus, saa kan De jo nok begribe, at det er Deres Søster, der er Marsag i det, men nu skal jeg ikke nægte, at det ser noget sort ud . . . haade for hende . . . og for mig! men lad os komme over i mit eget Kammer igjen, saa kan vi tale om Tingene der."

Da de atter befandt sig i, Hr. Beils Bærelse, vedblev Kommis'en:

"Jeg havde først tænkt at rejse herfra imorgen tidlig, men jeg vil sige Dem det rentud, jeg kan ikke længer være her . . . jeg gaar min Vej strax."

"Men det er jo bølsmørk Nat," indvendte den anden, "hvor vil De da hen?"

"Na, der bliver vel nok Plads til mig et Sted," svarede Beil med et trist Smil . . . "bryd Dem bare ikke om mig! Naar det ikke kan være andet, saa maa vi se at tage det saa gemytligt, som vi kan . . ."

"De ser just ellers ikke ud til at kunne tage det gemytligt," sagde Værtingen, idet han med en vis Angst betragtede Kommis'ens noget forstyrrede Træk. Hr. Beil gjorde imidlertid Vold paa sig og vedblev: "Det er en Fejltagelse . . . jeg ser maaske ikke videre lystig ud, det kan gjerne være, men her indenfor er alting i god Orden, maa De tro! Det værste er jo overstaet . . . hvad der nu kommer, er det rene Børneværk imod det!"

"Og det er virkelig Deres Hensigt at ville bort nu i Aften?"

"Absolut! Og jeg tror ikke, det behøves at tage videre Bagage med. Gervered indsætter jeg Dem til eneste og retmæssige Arvtager af alle mine Herligheder og Rettigheder her . . . mit Inventarium er ikke stort . . . det har Hr. Blaffer sørget for . . . det kunde næsten gjøre mig ondt, at jeg efter alt det Glid, jeg har haft her i alle de Aar, ikke ejer mere, end jeg gjør! Men det saar nu at være, som det er! . . . Ja, det er sandt, jeg havde en Gang et Uhr, som jeg ved en Fejlighed maatte af med til Pantelaaneren . . . jeg kan ikke nærmere forklare Dem, hvad det var for en Fejlighed . . . her har De Vaanesedlen . . . naar De ser Dem i Stand til at indløse Uhret, saa vis Deres Søster det . . . og sig hende, at det var den Gang da . . . ja, det ved hun nok! Her er ogsaa en en lille Ring; den maa De saa snart som mulig levere hende . . . sig hende saa, at jeg haaber paa bedre Tid . . . bed hende foreløbig om at bære den til Minde om mig . . ."

August ryttede paa Hovedet og sagde: "Jeg kan ikke rigtig blive klog paa Dem! Hvorfor vil De lade Deres Sager blive her, da De dog ikke mere vil komme tilbage hertil . . . og da De vel sagtens ikke har andre . . ."

"Jeg skal sige Dem," svarede Beil smilende, "men det bliver mellem os: jeg er i Begreb med at føre mig et helt nyt Menneſte, som det hedder! Og disse Paktenslister ville hindre mig i at fuldføre mit Forsæt; lad os nu ikke tale mere om det . . . gjør hvad jeg har sagt . . . og lad De saa mig ganske rolig seje min egen Sø."

"Men sig mig dog, hvor vil De hen! . . . paa denne Tid af Døgnet?"

"Naa, som sagt, der bliver vist Plads til mig et Steds!" sagde den anden med en let Ghysen . . . "og der, hvor jeg kommer hen, vil jeg saa

det godt; der vil være Tjenere nok, som tager sig af mig i Et og Alt; ja, de vil endogsaa bygge et helt Hus til mig, og naar jeg har taget det i Besiddelse, vil det muligt gaa mig som de fornemme Herrer, der bliver modtaget med Klokkeringning og Sammenstemmel af Folk."

"Saa, nu spørger De igjen," sagde August . . . "nej! i saa Fald var De vist for længe siden taget der hen istedetfor at føre et Liv som dette her . . ."

"Det har De ogsaa Ret i!" ytrede Veil og lagde Haanden paa den unge Mands Skulder . . . "af Børn og Narre skal man tidt høre Sandheden! Jeg havde jo nok kunnet spare mig selv for mangt og meget, hvis jeg tidligere var taget derhen . . . helst endnu før jeg kjendte noget til disse Slavegeschichter! Jeg havde maaske endog kunnet glæde mine salige Forældre dermed!"

"Men jeg hører vel fra Dem . . . jeg kan maaske faa Lov at besøge Dem?"

"At lade Dem høre fra mig, vil maaske have sin Vanskelighed . . . Postbefordringen derfra og herhen er noget mangelfuld, skal jeg sige Dem! Men hvad det angaar at besøge mig, saa haaber jeg bestemt at se Dem om kortere eller længere Tid . . . og saa skal vi fejre en Fæst for et glædeligt Gjenstyn, kan De tro!"

August rystede atter paa Hovedet og sagde lidt efter: "De taler stadig i saa ubestemte Udtryk . . . og jeg begriber ikke, hvorfor De gjør det ligeoverfor mig! Kan De da ikke give mig Deres Adresse? Saa kunde De ogsaa høre lidt fra os her . . ."

"Det faar jeg nok at høre, det har ingen Rød!" svarede Veil og han tilføjede med et ejendommeligt Smil: "Selv om det Hus, jeg flytter ind i, er lidt affides beliggende, saa er jeg vis paa, det staar i mangesidig Forbindelse med Oververdenen, især om Sommeren, naar Rattergalene synger, naar Roserne blomstre og naar de mange Smaablomster fæste deres Rødder dybt i Jordens Skjød . . . Ja, De maa tro, det er et overmaade mærkeligt Hus," vedblev han . . . "det har en vis Lighed med Semiramis' Paladser og hængende Haver, thi dér boer man ved Jorden og har de herligste, med Grønsvær og allehaande Blomster bedækkede Terrasser, oven over sig . . . Men nu kan det være nok med disse Fantasterier . . . Tiden iler . . . lev vel, dyrebare Antonius!"

Lærlingen greb med begge sine Hænder hans fremstrakte højre Haand og sagde med bevæget Stemme: "Ja desværre ved jeg jo nok, at jeg kan ikke faa Dem fra en Beslutning, De har taget, men jeg synes nok, De kunde blive til i Morgen, det kunde jo dog være, at Tingene bedrede sig til den Tid."

"Nej, nu er det forbi, som jeg siger! Det er forbi! Prøv en Gang paa at hele en Rose, som Stormen har pisset Bladene af . . . eller et Spejlglas, der er søndret . . . Rosen vil aldrig mere henrykke Dem ved sin Duft . . . og Spejlet vil kun vise Dem fordrejede Billeder . . . Nej, vi maa skilles."

Han drog det unge Menneske tæt hen til sig og vedblev saa med kjendelig Bevægelse: "Du ligner hende en hel Del, August . . . ja, du ligner hende forfærdelig, kunde jeg sige, . . . kun at hun har mørkere Øjne og en mindre Mund . . . nej, jeg kan ikke blive her et Øjeblik længere . . . afsted! væk herfra!"

Dermed trykkede han et brændende Kys paa Unglingens Pande og lyttede . . . saa sneg han sig langsomt ned . . .

Der var tykt og stille allevegne; man hørte kun Vindens Susen der udenfor og Uhrets Dikken inde i Kjøkkenet.

Pige med et blev han staaende og trykkede sig op mod Muren; thi en Dør gik op, og en Skikkelse traadte ud med et tændt Lys i Haanden. Det var let at se, hvem det var, da Skikkelsen holdt Haanden for Lysen, saa at hele Skjæret fra dette saldt paa hans eget Ansigt; det var Blaffers ubehagelige og vindtørre Træk, med et hoverende Smil om Munden, et veltilfreds Udtryk og straalende Øjne. Derimod var hans Gang ligesaa slæbende og tung som altid. Han gik ind paa sit Bærelse og lukkede Døren i Laas efter sig.

Hr. Blaffer havde heldigvis ikke set Kommis'en. Denne fortsatte sin Vej ned til første Sal, men da han kom her, standsede han og tænkte sig om. Gjennem Eprækken i en Dør havde han set et svagt Lysstjær . . . han traadte hen til den . . . den stod paa Klem . . . han berørte den let med Haanden og kom ind i et lille Kammer, der førte hen til et andet, — det, hvorfra Lysstrålen trængte ud paa Gangen. Døren ind til det inderste Bærelse stod helt aaben; det var Mariæ Sovestue. Den unge Pige sad paa Sengen-

lanten; hun havde taget sin Kjole af, sad med foldede Hænder og skønt hun duffede Hovedet, var det tydeligt nok, at hun havde Taarer i Øjnene. Ved Lyden af Beils Trin, so'r hun op, men blev atter beroliget, da hun saa, hvem det var. Vi kende alt Kommis'ens Følelser for den unge Pige, og skjønt det ikke var udtalt direkte, herskede der dog et gjenfældigt Fortrolighedsforhold mellem dem. Hun gjorde en Bevægelse, som om hun

wilbe ile ud af Bærelset, men da Beil besværgende strakte Haanden ud imod hende og hun saa' hans alvorlige Ansigt, sank hun sammen paa Sengen og græd højt og bitterlig. Kommis'en havde med et Blik overskuet Situationen; ved at se nøje til, opdagede han et Par mørkegule Pletter paa hendes Hals; han nærmede sig varsomt den unge Pige og sagde til hende i en mild Tone: „Saa skulde det altsaa ende saaledes? . . . Jeg kommer for at hylde Dem Farvel . . .”

„Og De forlader Huset endnu i Aften?”

„Ja . . . thi i Morgen vilde jeg dog blive smidt paa Døren . . .”

„Og min Broder, der hænger saadan ved Dem? . . .”

„Han maa herefter stole paa sin Søster . . . paa hende, jeg fremdeles vil tænke mig som en ren og pletfri Kvinde . . . paa hende, for hvis Fødder jeg her knæler og hvis Hænder jeg tør trykke til mine Læber . . . Lev vel, Marie, gid det i Fremtiden maa gaa Dem vel . . . bedre end hidtil! Hvis

„Nordstjernen"s Romanbibliothek.

De en Gang imellem mindes mig . . . saa indflet ogsaa mig i de Bønner, som De sender op til Gud . . . Lev vel!"

Han vilde rejse sig, men Pigen holdt ham frampagtig fast i sine Arme; hun var ude af sig selv af Fortvivlelse . . . og hun sagde til ham i dødelig

Angst for det Udtryk, han havde faaet i sit Ansigt:
"Gaa ikke . . . for Himlens Skyld! Gaa ikke! . . . De har noget forfærdeligt i Sinde!" . . .

"Nej, frygt ikke . . ."
svarede han beherstet . . .
"men her i Huset kan jeg ikke blive . . . det maa De kunne forstaa . . . derfor vil jeg søge mig noget andet og . . . bedre . . . og jeg skal finde det!"

Han slap hendes Hænder, hun sank hulkende tilbage paa Sengen; endnu en Gang betragtede han hende med et ømt, et usigelig ømt og hjærtligt Blik, — og saa sneg han sig lydløst ud af Værelset ned ad Trappen.

Maaſte var hun fulgt efter ham, for om muligt at faa ham til at opgibe sit Forſæt, men hun var bange for at træffe En eller anden i Huset . . . og ſaa lod hun ham forſætte ſin Vej, den Vej, hun jo nok havde en Anſe om, hvor forte hen.

Syvogtredivte Kapitel.

Ved Kanalen.

Hr. Weil, der var godt lokaliseret her, traadte gennem en Bagdør ud i Gaarden, sprang over et Plankeværk og befandt sig saa paa aaben Gade.

Det var henad Midnat; med Hænderne paa Ryggen og fordybet i Tanker stred han langsomt fremad, uden at ændse eller mærke den bideende Nattevind, der legede med hans Haar, — han havde nemlig glemt sin Hat der oppe. Han blev ogsaa først opmærksom paa, hvor han var, da han tørnede mod Bolværket. Han var kommen ud i en Udkant af Byen, i et meget øde Kvarter, og Bolværket var sat op for at hindre Fjoll fra at falde ud i Kanalen, der var meget dyb, og hvis Vande vare temmelig ribende paa dette

Sted, da de i kort Afstand herfra udmundede i Floden, som i en stor Galbue bugtede sig omkring Byen.

For Nattevandrer lænede sig over Gelænderet og stirrede tankesfuld ned i det mørke, skummende Vand. Man maatte først vænne Øjet til dette Mørke, før det var muligt at se Strømløbet der nede mellem de snævre Flodbredder, hvis ikke tilfældigvis Maanen kastede sit Lys ned over Vandet. Øret derimod opfattede hurtigere det vaade Element, thi Bølgerne væltede sig sydende og brusende mod Bredden, som om de med høj Røst krævede et Bytte. For hans ophidsede Fantasi klang Lyden af denne Brusen som hin Buggefang, hvormed hans Moder saa ofte tilforn havde dyssset ham i Slummer. Og da han en Stund havde lyttet til de bløde, søvnbringende Toner, mente han ogsaa at kunne fornemme Ordene, men de vare anderledes end Buggefangens. Disse fortalte om en klar, lys Dag, om smilende, blomstermynte Marker og Enge, og vare saaledes vidt forskellige fra dem, han nu troede at høre. Thi det var, som om Bølgerne dernede hvistede til ham: Her hos os er Ro og Fred . . . uforstyrret Ro og Fred . . . kom og følg med! . . .

Men saa løste de han i det samme sit Blik mod Himlen og fik Øje paa en klar, blaaligt blinkende Stjerne, der just nu tittede frem mellem Skyerne. Derved kom han atter til at tænke paa hende . . . i et Nu havde hendes Billede fyldt hans Sjæl og der paakom ham uvilkaarlig en Gysen for det kolde, mørke Vand der nede . . . men i næste Sekund var det, som om han endnu stærkere end før drog sig derimod. Stjernen forsvandt bag de drivende Skyer, og det Lys, der for et Øjeblik tændtes i hans Hjerte, sluktedes atter. Han bøjede sig igjen ud over Rælingen og strax var det, som om Bølgerne paany istemmede deres trøstefulde og letfattelige Melodi: Ro og Fred . . . uforstyrret Ro og Fred . . . saaledes sang nogle, medens andre, der muligvis vidste, at hans Tanker havde kredset om hende, hvistede og mumlede: hun vil følge dig . . . hun vil sikkert følge dig . . . vi skal sige til hende, at du gif forud for hende, og venter paa hende . . . vi skal afbøtte hendes Sjæl, saa du skal gjense den i dens fordums Renhed og Skønhed . . .

Ja, saadan var det! de dybe dunkle Strømme har for ethvert sorgbetynget og fortvivlet Hjerte paa én Gang noget uendeligt beroligende og tilføjende noget dæmonisk dragende ved sig. Man kommer ligesom tilfældig derved . . . man højer sig atter ligesom tilfældig ud over Strømmen og stirrer derned . . . og saa kan man ikke længere rive sig løs fra Betsnelsen af den hemmelighedsfulde, forborgne Glæde. Det er Glemselens Bølger, der skyller hen over alt . . . over alt det, der her i Livet ængster og pincer vort Sind.

Den unge Mand stod længe og saa' ned paa de ustandseligt fremadskridende Strømme; men da han en Gang løste sig sit Blik og søgte at gjennemtrænge det tætte Mørke, der herskede rundt omkring, greb han uvilkaarlig og i heftig Angst med begge sine Hænder fast om Gelænderet, thi han bemærkede nu — ikke to Skridt fra sig — de uthyldige Omrids af en menneskelig Skikkelse, der — ligesom han før — nu stod lænet op mod Bolværket. Skikkelsen var indhyllet i en stor mørk Kappe, som den rimeligvis havde slynget op over Hovedet — i al Fald var hverken Skulder eller Hals synlige paa den. Det saa' nærmest ud som en uformelig sort Masse, der imidlertid maatte have et Ansigt, thi Hr. Weil saa' tydeligt to funkende Øjne, der vare stift hæftede paa ham.

Dette, saaledes i Nattens Ensomhed pludselig at se sig stillet Ansigt til Ansigt med saa mystisk et Væsen, kunde jo nok sætte Nervesystemet i usæd-

vanlig stærkt Bevægelse; Hr. Weil, der for lidt siden havde følt sig saa rolig, trods det strækelige Forsæt, han stod i Begreb med at udføre, mærkede nu, at hans Hjerte bankede voldsomt; en uforklarlig Stræk greb ham og tvang ham til at blive staaende, hvor han stod, tvang ham til at betragte de funklende Dine, der endnu bestandig lyfte ham i Møde. Forunderligt nok! Han, der nys syslede med Tanken om at dø, blev betagen af en navnløs Angst for at vende sig om . . . Skikkelsen der kunde jo med ét falde over ham og kaste ham ned i Kanalen!

Men Skikkelsen blev roligt staaende; den rørte sig ikke, men vedblev at iagttage ham. Det var ham ganske umuligt at styrte sig ud, saalænge disse sælsomme Dine hvilede saa ufravendt paa ham . . . han tænkte sig, at det uhyggelige Væsen, han saa' for sig, vilde slaa en høj Latter op, naar Bølgerne havde luffet sig over ham . . .

Omsider gjorde Skikkelsen en lille Bevægelse hen imod ham . . . rettede sig i Vejret og slog Armene over kors under Kappen. Derpaa udtalte den et Ord, vel kun eneste Ord, men det var nok til at gennemryste den

arme Synner fra Jæse til Jod . . . med en dyb og klangfuld Stemme, i en halv spørgende, halv utaalmelig Tone, sagde den gaadefulde Fremtoning: „Naa?“

Weil kastede et ængsteligt og sty Blik til Siden og gentog saa med sagte Røst: „Naa? . . . Hvad naa?“

„Jeg mener, om det bliver til noget!“ vedblev Skikkelsen . . . „nu synes jeg, det har været længe nok!“

„Hvad . . . skal det sige?“ spurgte Weil forfagt . . . „jeg tror ikke, at jeg har bedet nogen

være Vidne til, hvad her . . . muligvis kunde gaa for sig!“

„Sandt nok!“ sagde Skikkelsen, „jeg er ikke hidkaldt med Ord . . . saadan direkte . . . men da jeg nu alligevel er her, saa vil jeg nødig vente forgjæves længere . . . Forspillet har taget Tid nok . . . lad det nu blive til Alvor!“

„Og hvem er du?“ spurgte Weil i stigende Angst . . . „hvem er det, der kan finde en djævelst Fornøjelse i at være Vidne til, at et ulykkeligt Menneſte, for hvem Videt kun er en tung Byrde, gjør Ende paa sin sorgelige Tilværelse?“

„Hvem jeg er, kommer jo ikke den Sag ved!“ svarede Skikkelsen . . . „maaske er jeg Selvmorderens Skjtsengel, hvem den Magt er forlenet at skjænke ham et blidt Endeligt . . . maaske er jeg kun et Væsen, der finder Behag i at se, hvilke Daarstaber Menneſtet er i Stand til at begaa!“

„Hvilke Daarftaber de kan begaa, figer du? Kan du falde det dumt at begaa en Gjerning, hvis Bevæggrunde du ikke kjender og ikke aner noget om?“

„Et Selvmord begaaes enten af Daarftab eller af Fejghed,“ svarede Fantomet og lænede sig nu rolig til Voldværket . . . „Den, der frivillig forlader denne Verden, er enten en Taabe eller en Usling: en Taabe, fordi han lader Forholdene faa Magt over sig, en Usling, fordi han mangler Mod til at lade sin Tilbærelse, sit Liv, selv om det er nok saa mørkt, faa en naturlig og følgerigtig Afslutning.“

„Na, du aner altsaa ikke, hvor tungt, hvor usigelig tungt og svært det er, at tage Afsted med Lyset . . . med Livet . . . med Tilbærelsen, selv den usleste, ellers vilde du ikke kunne stemple en saadan Gjerning som fejt!“

„Ja, ser du, det Mod, der maaske hører til for at skyde sig en Pistol for Panden eller for at springe i Vandet, er jeg ikke tilbøjelig til at benævne sandt og virkeligt Mod; nej, saaledes med et eneste Slag at kaste hele Livet fra sig, er — mener jeg — langt snarere et Udbrud af Fortvivlelse, næret af sygelige Fantasterier eller nervøse Ophidselser, fordi Selvmorderen, som sagt, er for svag til at gennemleve en muligvis længere Arrække, fuld af Sorg og Savn.“

„Og du kan slet ikke tænke dig noget Tilfælde, hvor Selvmorderen kunde være at undskyldes?“ spurgte Veil med et bittert Smil.

„At undskyldes? Nej, aldrig!“ svarede Stikkelsen, „at tilgive . . . ja, maaske, men kun i et eneste Tilfælde.“

„Og hvad er det saa for et?“ — „Det er ikke dit!“ — „Naa ja, ja! men sig mig det alligevel.“

„Na, du vilde maaske slet ikke en Gang kunde begribe det . . . slet ikke forstaa det.“ — „Vi faar at se! Efter de haarde Ord, du sagde mig før, kunde jeg naturligvis nok have Lyft til at vide, under hvilke Betingelser du finder Selvmordet tilgivelig.“

„Naa, som du vil!“ sagde den formummende Stikkelse og rettede sig atter i Vejret; „man skal jo ikke nægte en Døende noget, og da jeg anser dig for en saadan, skal jeg gjerne opfylde dit Ønske. Den Forbrydelse, vi nys talte om, kunde jeg kun tilgive i et eneste Tilfælde, det nemlig, naar Selvmorderen blev vakt til Live igjen og saa paany lagde Haand paa sig for at undgaa det værste, der vel kan ramme et Menneskebarn: at blive Gjenstand for sine Medskabningers Haan og Foragt.“

„Haan og Foragt!“ gjentog den anden med klapprende Tænder . . . „nej, nej!“ udbrød han lidt efter i stærk Bevægelse . . . „nu ved jeg, hvem du er, du er den lede Satan selv! Du vil afholde mig fra denne Gjerning, afholde mig fra at gribe Lykken . . . for at du endnu i mange Aar kan fryde dig over at pine og plage mig!“

Ved disse Ord slog Fantomet en høj Latter op, men den klang stingerende og uhyggelig. Saa sagde han: „Nej, jeg er ikke den lede Satan, som du figer . . . men det kan jo nok være, at jeg er lidt beslagtet med ham! De mørke Lidenstaber, der omtaager og opfylder din Hjerneliste, forhindrer dig ganske naturligt fra at se klart paa Tingene. Nej, ser du, dersom jeg var den omtalte Herre, saaledes som du forestiller dig ham og som Verden opfatter ham, saa maatte jeg jo fryde mig i mit inderste Sind over den Gjerning, du er i Begreb med at udføre, thi i saa Fald var du usejlsbarlig hjemfalden til mig . . . din Sjæl tilhørte mig i den samme Stund! Men, du kan være rolig: for Jer Selvmordere gives der hverken Djæble eller

Engle, hverken Belønning eller Straf, og netop deri bestaar Jeres Straf! Ved at springe i Vandet giver I frivillig Afkald paa ethvert Haab. Her paa Jorden kan I ikke mere gjøre God for at erholde det evige Liv, som vi dog allesammen tror paa . . . thi I har, som sagt, forstjættet Jer Retten til at faa det."

"Det var sælsomt," mumlede den anden, "jeg haaber dog paa et Liv efter dette."

"Ja, men det er et forgjæves Haab; du kan ikke vente, at der hijsket skal stjenkes dig et evigt Liv, naar du her paa Jorden tilintetgjør det, vor Herre har givet dig. Men lad os ikke strides mere derom . . . strid nu til Bæret . . . jeg giver ikke opholde mig længere her."

"Saa kan du jo gaa din Vej!" raabte Beil i en smertelig Tone . . . "Na, dersom du ikke var kommen, saa havde alt været forbi i denne Stund, medens jeg nu . . ."

"Er begyndt at vasse?" spurgte Stikkelsen. — "Ja, dine Øjne, der forfølger mig saa vedholdende, gjør mig urolig. Jeg vil mærke dem, selv om jeg springer ud i Flo den dér . . ."

"Du har Ret, det vil du, thi jeg er en Gang fast besluttet paa at bivaane dit Endeligt . . . det interesserer mig og derfor vil jeg tøve saalænge."

"Saa—aa?" udbrød Beil og lænede sig til Gelænderet med forslagne Arme, mens han ryttede over hele Legemet . . . "det skal vi dog faa at se."

Der opstod en længere Pausse. Omfider sagde den formummede med et Anstrøg af Munterhed: . . . "Det er i Grunden en pudsig Komedie, vi to spiller med hinanden. Jeg betragter mig imidlertid som den, der er indbudt til Forestillingen, du arrangerer, og derfor er det heller ikke mere end billigt, at du besørger Underholdningen. Nu skal jeg gjøre dig et Forslag i saa Henseende: Fortæl mig din Historie i korte Træk . . . eller ganske som du vil . . . saa skal jeg bagefter sige dig min oprigtige Mening om, hvor stor den Daarskab er, du her vil gjøre dig skyldig i."

"Og dersom du saa ikke finder denne Daarskab, som du behager at kalde det, altfor stor, vil du saa love mig, at du vil gaa din Vej og overlade mig til min Skjæbne?"

"Ja . . . paa én Betingelse." — "Og det er?" — "Er din Daarskab kun ringe, saa nægter jeg mig altsaa selv den Fornøjelse at se dig springe i Vandet . . . saa skal du til Gjengjæld love mig, at du — hvis din Daarskab befindes at være stor — opsætter dit Forehavende . . . indtil vi to ses igjen. Gaar du ind derpaa?"

Hr. Beil betænkte sig længe; omfider svarede han ja. Derpaa vendte han sig atter om mod den sælsomme Fremtoning, der endnu stod ubevægelig lænet mod Bolsbæret, og fortalte ham i bevingede Ord sin sørgelige Historie, fortalte ham bl. a. hvorledes han allerede som Barn havde været en Boldt for Kammeraternes Luner, paa Grund af sit uheldige Ydre, fortalte ham om hvorledes han var bleven tilfjedesat af Forældrene for de andre Søstendes Skyld, og om alt det onde han havde døjet i Verden, fordi han af Naturen havde faaet et blødt og følsomt Hjerte. Som Lærling maatte han i flere Aar forrette det groveste, det mest nedværdigende Arbejde og da han endelig blev antaget af Hr. Blaffer, var Pladsen, som denne retskafne Mand gav ham, hverken til at leve eller dø af; desuden maatte han finde sig i mangt og meget, hvad han ogsaa gjorde uden at kny, lige indtil det Øjeblik, da Marie og hendes Broder kom der i Huset . . . og indtil han fattede denne

saa stjernespangre Njærlighed til den unge Pige. Ved at omtale de seneste Begivenheder sitrede hans Stemme, han skildrede med glødende Farver, hvor meget han holdt af Marie og hvilke Forhaabninger, han havde næret, samt om hvor skurkeagtig Blaffer havde baaret sig ad mod dem begge. Han sluttede sin Betsjendelse med at fortælle om sin sidste tunge Gang — bort fra Huset — og om hvorledes han var kommen ned til Kanalen, hvor Bølgerne havde sunget for ham den gamle Buggesang: Ro og Fred . . . uforstyrret Ro og Fred! . . .

„Ja, se nu er jeg færdig,“ sagde han saa, „men den Ro, jeg sølte for, er nu forsvunden fra mig . . . og nu er jeg bleven tifold mere ulukkelig, end jeg var før! . . . Naa, tal saa! har jeg baaret mig ad som en Daare eller ej?“

Han bøiede sig med disse Ord ned over Gelsænderet og hvilede sit Hoved mod dette; Bølgenes Brusen var det eneste, han hørte, men lidt efter fornåm han Lyden af det sølsomme Væsens Stemme tæt ved sig . . . dog, denne Stemme, der før lød saa haardt, saa ubarmhjerlig, havde nu faaet en blød og mild Klang, idet den sagde: „Jeg har med stor Opmærksomhed lyttet til din Beretning, og jeg skal indrømme, du har lidt en hel Del, men det er ingenlunde tilstrækkelig til, at jeg kan give dig Tilladelse til at ende dine Dage i Floden der. Tænk nu først lidt over, hvad jeg har sagt dig . . . og bliv ved at leve til vi ses igjen . . . og tro mig, vi ses snart igjen. Vær ogsaa vis paa, du undgaar ikke mit Blik, og skulde du falde paa at bryde dit Løfte og atter omgaas med Selvmordstanter, saa behøver du blot at se dig omkring, du vil da finde mine Øjne rettede paa dig, som de var det før, adbarende og manende . . . Naa, bliv altsaa ved at leve . . . og lev saa godt du kan!“

Dermed tav Stemmen, og da den unge Mand lidt efter løstede Hovedet op, som før at give Gjenfvar, bemærkede han til sin største Forbavselse, at Skiftelsen var sporløst forsvunden. Og dog havde han hverken hørt Fodtrin eller Bindens Tag i den store Kasse. Han var atter ene; rundt omkring herskede der dyb Stilhed og bølsmørk Nat . . . kun Himlen deroppe saa noget venligere ud og den pragtfulde Stjerne med det blaaligt blinkende Lys var igjen bleven synlig . . .

I det samme slog Kloffen med fuldtoneende Røst et paa Kirkerne der i Nærheden.

Atteogtrediede Kapitel.

En indbringende Morgenpromenade.

Næad Morgenstunden forandrede Vejret sig; Vinden var sprungen om til Vst og Skyerne var som blæste bort, da Solen steg op paa Himlen.

Hvor ganske anderledes saa' ikke alting ud i den Belysning fremfor i Nattens Mulk! Dér var Kanalen og Bølverket, ved hvilket Hr. Weil havde haft sin sølsomme Sammenkomst med den gaadefulde Fremmede, der heldigvis

havde besejret hans sygelige Selvmordstanker — i al Fald foreløbig; nu var der aldeles intet uhyggeligt ved disse Omgivelser her, og selv om man havde set nok saa mange formummede Skikkelser med funklende Øjne, vilde ingen have bekymret sig det mindste derom. Kanalens Bredder vare dækkede af en let Rimfrost, der i Solens Skin straaede og glitrede som tallose Brillanter; enkelte Træstammer saa' ud, som vare de lueforgyltde, andre prangede i en blaalig, ubestemmelig Farvetone. Voldværket kastede en bred Skygge hen over Bejen, og Husene langs denne, — som i Nat syntes at ligge et godt Stykke herfra — traadte nu i det klare Dagslys tydeligt frem, med de solbestemmede Mure, de blinkende Vinduesruder og de røde Tage.

Ogsaa Livet begyndte at røre sig; Smaadrenge kom springende ud til Kanalen for at se om ikke dens strømmende Bande havde forbandlet sig til en blank og solid Isflade, Kvartierets Hunde snusede omkring allevegne, Røner med store Kurve fulde af Vasketøj trængte sig ned ad Trapperne, der førte til Kanalen, efter at have udvejlet deres Morgenhilsener og fornødne Privatrapporter. Bønderfolk kom rullende til Torvet med deres Væg og deres Smør; de søbnige Ansigter vidnede om, at de havde været tidlig paa Færde, og den isnende Morgenluft fik dem til at krybe sammen, mens deres Ande nu og da, som blaalige Dampe, stod dem ud af Munden.

Smaadrene vare vendte tilbage til Husene og Vaskerierne havde begyndt deres Arbejde, under ibrig Forsættelse af Distursen.

Kloffen kunde vel omtrent være ni, da et Par Folk kom gaaende henad Bejen langs Voldværket. Fruentimmeret var klædt som en Bondedone, — Det var hende, der hos Madam Becker gav Sygpen Dplysning om hendes Barns Død; Mandfolket var, trods den bidende Kulde iført en temmelig tynd og noget luvslidt sort Kjole, og naar vi hertil føje, at han bar en lavpullet Hat og at hans Kravetøj just ikke var det aller propreste, samt at han bevægede sig med stor Anstand og Værdighed, saa er der vel dem af vore Læsere, der i ham have gjenkjendt den hæderlige Hr. Strauber fra Skjænkstuen i „Nævehulen.“

Hr. Strauber havde i Dag pyntet sig med graa Uldhandsker og gif nok saa fry og lapsede sig med en Cigar, mens han af og til ved et nedladende eller et naadigt Nik gav sin Ledsageresse tilkjende, at hun maatte føle sig berøret ved, at en Person som han vilde følges med hende. Hun lod til at være meget ibrig, men han tog alle hendes Meddelelser med stor Ro; nu og da standsede de lidt, gjorde Front mod hinanden, udvejlede et Par Ord og fortsatte saa deres Vej.

Da de kom i Nærheden af det Voldværk, ved hvilket Vaskerierne stod, vilde Hr. Strauber gjerne have omgaaet disse Sladdersøstre, men det lod sig ikke gjøre.

„Naa, der er han!“ udbrød en af Vaskerierne med et ringeagtende Raab med Hovedet hen efter Strauber . . . „Han kunde saamænd have godt af at komme her ned til mig og blive struppet ordentlig ren . . .“

„Det kunde jegu ikke nytte noget,“ mente en anden; „selv om han laa hundrede Alar i Kanalen vilde han alligevel, naar han blev trukken op, være udbvendig og indvendig sort som Væg!“

Bondedonen, der havde hørt det, gif forsættlig langsommere, medens derimod hendes Ledsager paastyndede sine Skridt; da de strax efter samledes igjen, sagde Strauber meget frænkelt og med Hentydning til Rønerne: „Saa dan nogle Rattermære!“

„Ja, Fanden ved ogsaa hvor det kan være, at I har saailet et Ry paa Jer, og at I er saa kjendt allevegne som en skabet Hund!“

„Na, det er naturligvis fordi, jeg ikke kan befremme mig til at have

noget med Paktet at gjøre! Jeg skal sige dig, jeg sætter en Vre i at holde over mit Ydre! Dersom jeg gik med en fedtet Trøje, kom jeg vel nok i

„Nordsjernen“s Romanbibliothek

Aridthuset hos dem! Men det kan jeg ikke tjene dem i! . . . Og I andre kan ogsaa nok staa Jer ved, at der dog er et ordentligt Wienneste til Stede til at smakte med de honnette Folk, der forbilder sig hen til os." Saa trak han Flipperne lidt op, rettede ved sig, satte Hatten lidt mere paa Snur, og vedblev: „Jeg maa vaage over mit Rygte, ser I, og derfor er det ogsaa det klogeste, at vi to skilles her, Mo'er Bilz, for nu er vi strax i Byen . . . jeg skal et lille Slag omkring i Gaderne . . . om en halv Times Tid jæs vi igjen hos Mester Schwemmer."

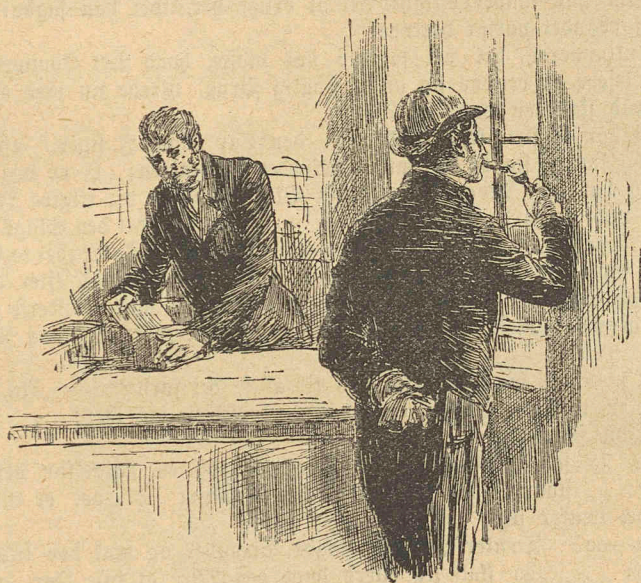
Mo'er Bilz smilte saa lunt men fjernede sig dog fra „Kavaleren," der med knejsende Hoved og den højre Haand ind under den tættilknappede sorte Kjole, langsomt drejede ind i en af de brede Gader, der begyndte her. Idet han saaledes flentrede affted, saa' det ud, som han slet ikke gav Agt paa noget, men i Birkeligheden havde han Djnene godt med sig; snart saa' han lumstelig en op og ned af Husene, snart stod han stille foran et Butiksvindue eller mønstrede i Smug de Gæster, der kom ud fra Kafferne eller dem, der gik derind; af og til forandrede han Retningen og kom derved ind gjennem et Udal af Gader, hvor han imidlertid manøvrerede med stor Snildhed. Pludselig fik han Dje paa et skinnende Punkt henne paa Brostenene og hastig som en Pil stod han derhen, bøjede sig og tog med et tilfreds Smil noget op, som han stoppede i sin Lomme. Det var en lille Portemonnæ, der var tabt her. Et Par Minutter efter kom der en ung Pige gaaende med søgende Blik og Engstelse i sine Træk, og da der kun var et Par Mennesker paa Gaden, spurgte hun Hr. Strauber, om han ikke skulde have fundet . . . Nej, det havde han sandelig ikke, forsikrede han med et høist elstværdigt Smil og lattede paa Hatten, idet han gik videre.

„Det var jo ikke saa daarligt at begynde med!" sagde han til sig selv, da han lidt efter bøjede ind i en mere befærdet Gade . . . „nu kan vi jo nok nøjes med det lettere „Gaandarbejde" for Næsten . . ."

Noget efter stillede han sig op foran et stort Boghandlervindue, mellem en hel Del Folk, der stod og betragtede et smukt udført Lithografi; det var dog ikke Kunstværket, han betragtede; Djnene so'r lynsnart fra den ene til den anden, og da han havde udlaaret sig sit Bytte, stubbede han sig hen ved Siden af en ung Dame, der holdt Hænderne i en Muffe, ud af hvilken der stat Snippen af et fint Kniplingslommelørklæde. Da han saaledes „tilfældig" kom til at berøre den unge Dames Arm, trak hun den — Manøvreren var godt beregnet — ganske rigtig ud af Muffen, hvorved det Kniplings Lørklæde kom til at hænge noget mere ud af denne. Strauber bukkede sig ned, som for at se efter Kunstnerens Navn paa Foden af Billedet der inde, og da Folk stadig trængte paa, gav han et svagt Ryk i Lørklædet, der i samme Øjeblik gled ned og forsvandt i hans Haand. Saa hurtig som mulig trængte han sig nu ud af Rhyngen og begav sig op i en Tobakshandel henne om Hjørnet. Her købte han sig en Cigar, som han gav sig rigtig god Tid til at tænde; derefter indledede han behændigt en Samtale med Manden bag Disken, alt mens han nu og da med behørig Forsigtighed passede paa, hvad der foregik ude paa Gaden, og da han omsider begav sig bort — nu var der Fred og ingen Fare — fandt han til sin store Forbavselse, at en hel Pakke Cigarer havde forvildet sig ind under hans Kjøleskjøder og saaledes frivillig var fulgte med. Han sølte sig imidlertid ikke besøjet til at gaa ind i Butiken igjen, for at berigtige denne høist ubetydelige Sag, og fortsatte derfor ganske rolig sin Vej.

Nu styrede han sin Gang mod de mere affides liggende Kvarterer af

Byen, skred tankesfuld gennem et smalt Stræde, der mundebe ud paa en aaben Plads, hvor der laa en Kirke. Tæt foran ham gik en lille niaars Pige med en Kurb i Haanden. Han saa' sig spejdende omkring, — nej, ellers var Gaden og Pladsen øde og tom. Saa tog han et Par lange Skridt, greb fat i Pigen med de Ord: „Striger du, saa ster du en Ulykke!“ og forinden den Lille endnu ret havde befinde sig, havde Tyren allerede bemægtiget sig hendes Gulb-Drenringe og var sat afsted med dem! Gennem forskellige Gader pilede han, saa hurtig han kunde, ud i den anden Ende af Byen og var saaledes i god Behold. Aldrig saasnart vidste han sig i Sikkerhed, før han sagtnede sin Gang, trak Kjolen ned, der var krøben op undervejs, rettede paa sine Slipper og satte Hatten ordentlig paa. Derefter begav han sig i en hel anden Retning, passerede „Rævehulen“ og kom ud i Nærheden af den gamle Bold,

hvor Husene stod mere spredte og hist og her adskiltes ved Smaahaver. Han traadte ind ad en lille Laage, der stod paa Klem og befandt sig saa foran et lille faldefærdigt Hus, hvis Vinduesstodder vare lukkede til, og som den til-
liggende Haves Gjer rimeligvis kun benyttede til Skur. I den underste Del af Huset opbevaredes en Del gammelt Værktøj og noget Halm; ovenpaa var der indrettet et Kammer til Beboelse for vor fælles Bekjendt, Theaterstræ-
deren Schellinger, — men der hørte rigtignok Mod til at give sig i Lag med den skrøbelige og halvraadne Trappe, der førte derop. Strauber traadte ind i Huset og skød Døren godt til efter sig. Gennem en Bagdør kom han ud i en lille Gaard, hvor der laa en anden og bedre vedligeholdt Bygning. For-
huset var rimeligvis kun opført for at skjule denne bagved liggende Bygning for uvedkommendes Blikke.

Niogtredivte Kapitel.

Hvad der gik for sig i Baghuset.

Strauber bankede sagte paa Døren til Baghuslejligheden og traadte ind i et Værelse, hvor der herskede en tung og meget ubehagelig Atmosfære. Madam Bilz stod ved Vinduet og talte med en Mand, der tronede ved Siden af Kaffelovnen i en gammel fedtet Lænestol. Manden, der næppe var fyldt fyrgetyve Aar, men nok saa' ud til at være oppe i de treds, var klædt i en mørk Slaabrok og havde tykke Filtso paa Fødderne, der hvilede paa en lille Skammel. Strauber tog Hatten af og tørrede sin Pande med det fine Lomme-tørklæde, som han fandt Lejlighed til at bruge her, idet han sagde: „J har det ellers forbandet varmt herinde!“

Fruentimmeret, der vel sagtens nok vidste, hvad Art Lomme-tørklæder Strauber plejede at betjene sig af til daglig Brug, ytrede nu med et smødent Smil: „Hvad skal den Lap koste?“

„Jeg har jo slet ikke tilbudt Jer „den Lap“ som J siger,“ gjensvarede Strauber og lavede sig til at putte Tørklædet i Lommen; „J er dog et ghesligt raat og habeslygt Menneſte, Madam Bilz, men jeg vil tilgive Jer, forbi J ikke har nhdt en ordentlig Opdragelse . . . ellers er det den Slags Spørgsmaal, man besvarer med tabs Foragt. — Forresten koster Tørklædet to Gylben.“

„To Gylben!“ lo Fruentimmeret og strakte Haanden ud efter det, hvilken Bevægelse Strauber imidlertid afbærge, idet han med et yderst forbindtligt Smil ytrede: „Nej, stop lidt! Pengene paa Bordet . . . og Tørklædet er Jeres!“

„Ja, men jeg maa vel have Lov til at se det først?“ — „Na, hvorfor det? Det er ti Gange saa meget værdt, forsikrer jeg Jer! . . . Det har tilhørt en kjon Hertuginde . . .“

„Naa, ja saa én Gylben for Tørklædet og en halv for den kjonne Hertuginde . . . slaar J saa til? Kontant Betaling . . . det er vist noget, J kan bruge, tænker jeg!“

„Saa—aa? Tænker J det?“ sagde Strauber og trak den lille Portemonnæ frem . . . „da skal jeg ellers have den Tre at vise Jer, at jeg er pr. Kasse! . . .“

„Na, det Alffum, han har Penge! Naa, kom saa med det for de to Gylben . . .“

„Ja, nu koster det en halv til,“ ytrede den anden med usforstyrrelig Ro, . . . „det er fordi, J betænkte Jer saa længe!“

„J Djævlens Skind og Ben, saa giv mig det da, inden J struer Priisen højere op!“ Hun kastede Pengene hen til ham og tog Tørklædet, som hun holdt op for Lyset for at overbevise sig om, at det var, som det skulde være.

„Skal J ikke have et Par Guld-Drenringe?“ vedblev Strauber og tændte sig imens en Cigar, — en af dem, der paa saa forunderlig en Maade havde klæbet sig fast ved ham før. —

„De har maaſte ogsaa tilhørt en Hertuginde?“

„Nej, Hertuginder bære kun Brillanter . . . men hvorfra skulde saadan En som J, Mo'er Bilz, vide det? . . . Jeg havde bestemt dem for en Slægt-

ning af mig, men de var loblig smaa, og nu vil den Svinehund af en Juveler kun tage dem tilbage for Guldets Værdi."

Fruentimmeret undersøgte dem meget omhyggelig og udbrød saa: "Jeres Slægtning maa have været en rigtig Gris, saa anløbne de allerede er! . . . og jeg tror saamænd ogsaa, der er en Blodplet . . ."

"Maa jeg bede mig fritaget for saadanne Dumheder!" sagde Strauber . . . "J ved jo nok, jeg kan ikke lide at høre tale om Blod . . ."

"Han kan hverken taale at se det eller lugte det . . . det kender vi nok," sagde Manden ved Raskelovnen.

Strauber mumlede noget om Raahed, om Folk, der vare aldeles blottede for Dannelselse og Takt, og om hvor ulukkelig et Menneske var stædt, naar han ved Forholdenes Ugunst var tvungen til at leve mellem saadan noget Ratterpaf! Mester Schwemmer — han ved Raskelovnen — havde imidlertid

givet sig til at veje Guldet og sagde nu: "Ja, Guldet er godt . . . sexten Karat . . . skal jeg have dem for halvanden Gylden?"

"Naa, lad gaa!" udbrød Strauber hastig, "skjont jeg taber paa dem . . . de har kostet mig selv sex."

Begge Parter lod dog til at være tilfredse med Handelen. Strauber skovlede Pengene til sig og Mester Schwemmer gav sig til at polere Ringene med sit rødterne Lommeklæde, og lidt efter saa' de ud, som om de vare slunkende ny.

Der indtraadte en Pafse. Efter et Par Minuters Forløb tog Strauber igjen til Orde:

"Jeg er bestilt herhen til Klokken ni . . . nu er den omtrent halv ti . . . hvad er det saa egentlig, jeg skal . . . J ved nok, Tiden er kostbar for mig."

"Ja, nu tænker jeg, Mathias kommer snart, saa kan vi saa Sagen ordnet . . . Desuden var der ogsaa et Par Breve at skrive . . . saadan om at Plejebørnene her befinder sig vel . . . vi ved jo, De er stiv i Benne . . ."

"De Breve holder jeg ikke af at besatte mig med, jeg lyver ikke saa gjerne. I øvrigt maa jeg tilstaa, denne Mathias og jeg, vi passer saa daarligt sammen."

"Ja, det ved Vorherre," sagde Madam Bilz, "I forliges jo som Hund og Kat . . ."

"Du skulde hellere sige som Kat og Mus," ytrede Mester Schwemmer, "thi aldrig saa snart faar Herren her Dje paa Mathias, før Fanden ta'er ved ham!"

Medens disse Hæler-Forretninger stod paa, hørtes der nu og da i Værelset ved Siden af stærke Barnefrig, blandede med en skarp og skingrende Kvindestemmes Kommandosprog; da det blev altfor galt, sagde Mester Schwemmer til Madam Bilz: "Na, Mo'er Bilz, gaa derind, I kan vist bedst saa de Selvedes Unger til at holde Bøtte!"

Mo'er Bilz rejste sig og gik ind i Sideværelset. Her opholdt Madam Schwemmer sig, og det var fra hende, Kommandoraabene udgik.

Madam Schwemmer var Forstanderinde for den "Plejeanstalt," der var etableret her; det var et ældre Fruentimmer af et smudsig Udseende, med en affadst Nederdel og en gullig Nattrøje paa, med Slæber paa Fødderne og en gammel Natkappe paa Hovedet, med uredt og forpudst Haar, et Par stikkende Øjne og en Næse, hvis røde Farve uomtvistelig havde sit Udspring i Brændevinskafften, der stod paa Bordet. Madam Schwemmer var i Færd med at lade en Del Stramleri, noget Jern- og Kobbertøj forsvinde gennem en Lem i Gulvet, og alt imens holdt hun Tordentaler til de "Selvedes Unger," der bare henviste til at opholde sig i en saakaldt "Stald," et firkantet, temmelig lavt Rum, med Vægge, der en Gang havde været hvidtede, men som nu af den indeluktede Luft i Tidens Løb havde faaet en gulgraa Farvetone; et usjelt og aldeles uværdigt Opholdssted, der modtog et yderst sparsomt Udsj gennem de fedtede og tilsmudsede Ruder i det eneste Vindue, der fandtes derinde.

"Na, gaa lidt ind til Ungerne," sagde Madam Schwemmer til Mo'er Bilz, "tag bare Bidsten med . . . og smør dem dygtig igennem, naar de ikke vil arte sig . . ."

"Men de bitte smaa Børn kan man da ikke . . ."

"Na, saa held dem lidt Thevand i Glæben . . . saa sover de vel ind igjen . . . jo strappere man tager fat paa saadan noget Smaafravl, desto bedre trives det, tror jeg."

"Trives?" gjentog Mo'er Bilz . . . "ja det er nok ikke værd at snakke for højt om den Slags Ting!"

"Jo, min Sjæl trives de!" sagde den anden, "det vil sige, de modnes til at himle inden ret længe! Det var jo rart, om man skulde holde Liv i dem, til de blev store! Saa var der nok ikke meget at fortjene ved den Forretning! Na, hvad ser De saadan paa mig for? . . . Jo, hun er ogsaa derinde, hende, De bragte os for en Ugestid siden . . . hun er farlig sejsklivet . . . De har aabenbart holdt hende alt for godt, mens De selv havde hende . . . Jeg tror saamænd ikke, at De duer til denne hersens Geschäft!"

"Nej, jeg har ogsaa opgivet den," svarede Mo'er Bilz med et sælsomt Blik og gik derpaa ind i Rummet, hvor Børnene opholdt sig.

Saa saare hun traadte ind, holdt de op at straa. I Mo'er Bilz var

der — og det vidste de Smaa — dog Spor af Medfølelse og Menneskekjærlighed, hvilke to Ting syntes at være absolut kanlyste fra Madam Schwemmers Hjerte, — om hun ellers havde et saadant. Strax indenfor Døren sad der en lille Pige paa Gulvet og tudskraalede, — men Dørrønnenes hygelige, tilbørlig fortrøblede Udseende, den Koft, der blev dem tilbød og den Behandling, de fik her i „Anstalten,“ frister imidlertid ikke til nogen mere indgaaende Beskrivelse, og vi ville ogsaa forstaae vore Læsere for en saadan. Der var kun en af de Smaa, en endnu ikke forfuet sogaars Dreng, der vovede at sætte sig op mod Madam Schwemmer, og det var ogsaa ham, der nu paa de andres Vegne førte Ordet for at forklare Mo'er Vilz, hvorledes „Madammen med den røde Næse“ behandlede dem. Da bemeldte Næses Gjerinde fra Sideværrelset hørte, hvad Drengen sagde, vilde hun have været ind igjen for at tage den uforstammede Sladderhank ved Bingebeinet, men hun blev standset i det samme af en høj, sværlæmmet Mandsperson, der lod til at være ganske godt kjendt med Vejligheden, og som nu tiltalte hende i en temmelig bydende Tone saa-

ledes: „Der er noget sandt i, hvad Anægten siger! For Satan! I havde vel ogsaa nok kunnet finde et bedre Rum til dem end dette Hul, hvor der ikke en Gang findes en Raskelovn. Og saa den Lugt, der er! Herre Zemini! Jeg har set meget i mine Dage, men Mage til dette her har jeg dog ikke oplevet nogeninde! Men tag Jer i Agt! Saar han Nys om det, saa ser det galt ud for Jer, det kan I tage Gift paa! . . . Jeg var der inde før; den lille Stakkell, der ligger og gisper efter Vejret og som forhaabentlig ikke har lang Tid tilbage, har jeg nu bedet Mo'er Vilz om at tage sig lidt af . . . og Anægten skal jeg ogsaa nok have i Erindring . . . For Resten vil jeg sige Jer, at jeg har i Sinde at se Jer paa Fingrene en Gang imellem her . . . det er jo en Skandale, saa I bærer Jer ad! . . . Lad mig ikke oftere høre saadan Skraalen derinde fra . . . ellers skal jeg Pinedød komme efter Jer! Jeg har sine Øren, maa I tro, og jeg skal vide at spidse dem godt! . . .“

Dermed gik han ind i den forreste Stue, hvor Mester Schwemmer og Strauber endnu opholdt sig. Fruentimmeret saa' efter ham med et uroligt Blik; derpaa begav hun sig ind i Børnekammeret for at bede Mo'er Bilz om at blive lidt hos de Smaa og hun søjede til: „J kan jo nok saa, hvad J skal bruge til det, men sæt mig dog ikke i unødvendig Udgift for den Unges Skyld, . . . der er alligevel ikke stort at gøre, kan J nok indse!“

Mo'er Bilz tog nu den lille toaars Glut, der i en huktørdig Forsætning laa paa en pjaltet og fugtig Galmadrats, op paa Skjødets, viklede den ind i et gammelt Schawl, der laa der, og mumlede ved sig selv:

„Jeg kan saa, hvad jeg skal bruge, sagde hun! . . . Men om jeg havde Alverdens Skatte, vilde de ikke kunne nytte noget her! . . .“ Barnet slog Djæne op og saa' paa hende. Der laa et sælsomt Udtryk i disse kjønne blaa Øjne; det var den sidste Opblusken af Livsaanderne, som endnu en Gang afspejlede sig i det hidtil saa matte Blik, og som syntes at ville sige saa uendeligt meget, om det blot kunde. Det var paa en Gang Udtrykket for en bitter Anklage over dem, der havde voldet det, og en mild Taksigelse for den Hjælp, der nu blev ydet det i dets sidste Stund.

Syrgetyvende Kapitel.

Hvad der forhandlede i Baghuset.

I det forreste Bærelse opholdt som anført Strauber og Mester Schwemmer sig. Under hele det foregaaende Optrin havde den første været beskæftiget med at nedskrive en Del Breve efter Diktat af den sidste, angaaende de Plejebørn, der vare betroede til Madam Schwemmers Baretægt. Brevene vare stillede til de Mellemmand eller Befuldmægtige, der havde anbragt Børnene hos hende, og da man jo nok vidste, hvad Modtagerne af disse Skrivelser helst hørte, saa hed det snart „at Barnets Sundhedstilstand bedrede sig Dag for Dag,“ og snart „at det sygner langsomt hen og vil, trods den omhyggeligste Pleje, ikke være til at frelse,“ — og det er sørgeligt at skulle sige det, men vi maa tilstaa, de fleste Skrivelser vare affattede efter den sidstnævnte Opstrift. Da saa den Mand, der havde talt Madam Schwemmer saa haardt for lidt siden, nu traadte ind til de andre, stillede han sig ganske rolig op foran Kaffelovnen og hørte efter, hvad der blev dikteret. Denne Mand hed Mathias.

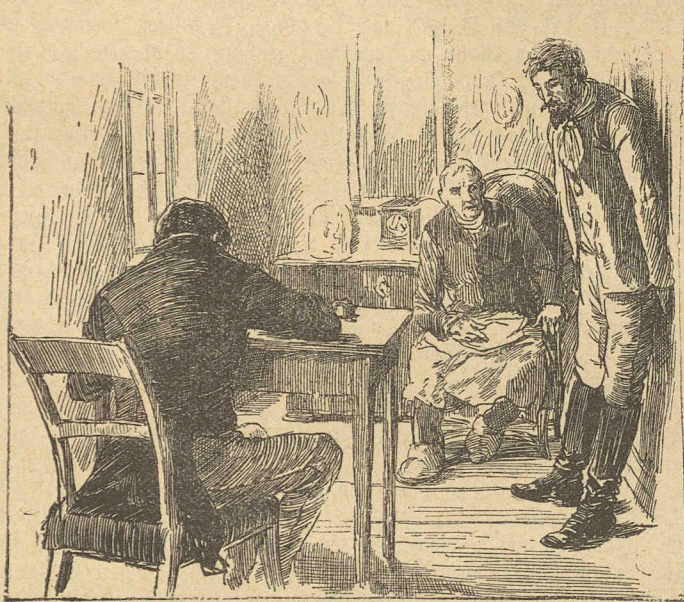
„Saa, nu kommer vi til den vigtige Skrivelse, der angaar det Pigebarn, som led saameget i Morges, efter hvad jeg hører,“ sagde Mester Schwemmer. — „Men som sikkert nu er uden for Fare,“ tilføjede Mathias. — „Hvad skal det sige?“ — „Simpelthen, at den stakkels Lille vistnok er udløst fra sine Kvaler ret nu . . . Ja, der gaar J Glip af en kjon Rospenge!“

Mester Schwemmer saa' paa ham, som om han vilde sige: Hvad rager det egentlig dig? men saa udbroød han i en lidt gnaven Tone: „Ja, det er jo ikke godt at vide . . . Ungen har været nær ved det før og er dog levet op igjen . . . pas paa, den kommer sig nok! . . .“

"Ja, ellers sørger I vel for, at besætte dens Plads med en anden . . ."
Mester Schwemmer tilkastede ham et arrigt Blik men han vedblev rolig:
"Fanden forstaar, hvordan I bærer Jer ad med saadan at understøde Bør-
nene . . . hvad? Hvordan gaar det egentlig til? Ud med Sproget, gamle
Hallunk!"

Mester Schwemmer rokkede utaalmodig paa Stolen og sagde: "Det er
noget, som Fruentimmerne besørger . . . det har jeg ikke noget med at gjøre.
Men lad os nu faa det Brev skrevet . . . altsaa giv Agt! Nu differer jeg:
Højstærede Hr. Doktor! Pengene for sidste Maaned har jeg rigtig modtaget
. . . og for det lille Tillæg takker jeg Dem i Barnets Navn . . ."

"I Barnets Navn," gentog Strauber skrivende og kneb det venstre Øje
til i det samme.

"Barnets Tilstand er fremdeles betænkelig . . . det kan kun holdes i
Live ved at det i alle Maader faar en omhyggelig Pleje."

"I alle Maader faar en omhyggelig Pleje," gentog Strauber pligtstyldigt.

"Og det tør jeg love for, min Kone giver det. Men desuagtet maa
jeg desværre meddele Dem, at Barnet neppe har langt tilbage; det er svagt
fra Fødselen af, siger vor Læge, der tilser det flere Gange om Ugen."

"Flere Gange om Ugen . . . Punktum!" sagde Strauber med en kort
Latter.

"Ja, Punktum!" vedblev den anden roligt . . . "Vi ved jo fuldtud,
højstærede Hr. Doktor, at De er rede til at ofre alt for dette Barn. Derfor
har min Kone ogsaa været betænkt paa, at skaffe det et eget Værelse . . ."

"Eget Værelse." — "Og en privat Plejerske," vedblev Mester Schwem-

"Nordstjernen"s Romanbibliothek.

mer i en meget fortrædelig Tone, foranlediget ved det ironiske Smil, som Mathias satte op.

„Og en privat Plejerste . . . vel!“ gjentog Strauber.

„Men De indser nok, Hr. Doktor,“ dikterede Mester Schwemmer videre, „at den afforderede Sum ikke forslaar hertil. Derfor maa vi ærbødigt anmode Dem om fremdeles at lade os tilflyde det Extra Tillæg, De var saa god at sende os forrige Maaned. Og dermed tegne vi os med særdeles Agtelse.“

„Med særdeles Agtelse . . .“ sagde Strauber og sluttede med en lang Krusedulle, hvorefter han lænede sig tilbage i Stolen og betragtede med Velbehag sit Værk. Saa rakte han Skrivelsen over til Mathias, der igjen leverede den til Mester Schwemmer.

„Hør, sig mig en Gang,“ udbrød Mathias og rystede paa Hovedet, „hvordan bærer J Jer egentlig ad, naar det træffer sig, at en af dem, J smører om Munden med den Slags Breve, kommer her hen for at se til Barnet? . . . Ja, J ved jo nok, jeg forraader Jer ikke, vi hører jo saadan sammen . . . og det er endnu mindre min Hensigt at oprette saadan en Anstalt selv . . . men jeg kunde dog nok lide at vide noget derom.“

Mester Schwemmer kjendte sin Mand og vidste nok, at han ikke kunde hjælpe sig ved Udflugter; derfor svarede han: „Ja, det træffer sig jo . . . men saadanne Besøg iværksettes som oftest paa anden, tredje Gaand . . . og saa hjælper vi os saa dejligt med dette her . . .“ han lod, som om han talte Penge op i Gaanden. — „Men det forstaar sig, det kan jo ogsaa ske, at Bedkommende selv aflægger os en Visit, men saa har man gode Naboer, der for en billig Penge i en Gaandebending stiller et anstændigt Værelse og et vakker lille Barn til vor Raadighed. Der er mange, der er i stærk Uro, naar de kommer hertil, — de kan muligvis have hørt et eller andet ufordelagtigt om os — men det fortager sig strax, naar de bliver ført ind i saadant et pænt Hus . . .“

„Ja, den er ganske godt regnet ud!“ ytrede den anden, „men naar nu tilfældigvis en Moder kommer herhen for at se til sit Barn . . . hvad saa? Hende kan J da min Sjæl og Salighed ikke putte Blaar i Øjnene ved at vise hende et andet Barn end hendes eget?“

„Na, det sker saa godt som aldrig, kjære Mathias; i alt Fald ikke med den Slags Børn, som vi har her. Enten er Moderen allerede død for længe siden, eller ogsaa sidder hun selv saa daarlig i det, at den Behandling, vi giver hendes Barn, maa anses for tilstrækkelig i Forhold til det Lidt, vi faar for den, — eller ogsaa hører hun hjemme i de højere Samsundslag, og saa er hun aller glædest, naar der slet ikke er noget til, der minder hende om Fortiden.“

„Naa, saaledes!“ sagde Mathias med et eftertænksomt Udtryk, og lidt efter vedblev han: „Sig mig saa, den raske Gut derinde, ham, der end ogsaa har Mod til at bide sin hæderlige Værtinde i Tængene, naar hun hugger ham i Hovedet med en Pibst, skal han ogsaa, ligesom de andre, sendes væk en Gang . . . eller skal der da ske noget aparte med ham? . . . Tyren staar mig Pokkers godt an!“

„Ja, det skulde ikke undre mig, om han en Dag brændte Huset af over Hovedet paa os allesammen; nej . . . ham maa jeg desværre beholde her!“

„Hvor stammer han monstro fra?“ spurgte Mathias igjen. „En Pokkers ras og velskabt Knøs er han s'gu! Og fikke Fødder og fikke Hænder han har, saa fine og nysselige! Naa, Kræfter har han ogsaa, det har jeg set.“

"Ja," sagde Mester Schwemmer, "man behøver jo ikke at være meget klarsynet for at se, at han er af en anden Kaliber end de andre. De fleste, vi faar, er Halvblods: enten har de en fornem Fader eller en fornem Moder. Men den Tyr er Helblods, det kan I roligt bande paa!"

"Men du store Kineser, sig mig dog hvorfor Forældrene, naar de begge to er fornemme og rige, ikke selv beholder Barnet, men sender det til saadan en . . . ja tilgiv mig . . . Glendighedsanstalt, som denne hersens?"

"Ja, hvor kan jeg vide det?" vedblev Mester Schwemmer; "kanste Barnets Fader ikke har kunnet gifte sig med Moderen . . . jeg tror nok, at hun satte en Sum Penge ud for Knechten, men senere ægtede hun en anden, meget fornem Herre. I Begyndelsen gik alting godt, men saa maa Manden — hvordan fanden det saa er gaaet til — være kommen efter, at der var noget galt ved hendes Fortid, og ved at smide om sig med Penge, havde han nok saa omtrent faaet Drengens Opholdssted at vide; men Moderen kom ham i Forfjæbet, tog Sønnen ud af det Hus, hvor han var, og saa kom han . . . paa tredje eller fjerde Gaand . . . her til os."

"Men der bliver da betalt godt for ham?"

"Aa ja . . . saamænd! Til Gjengjæld blev der forlangt af os, at vi maatte endelig sørge for at holde fast paa ham . . . og det er en Betingelse, som vi . . . ærlig og redelig opfylder . . . har I maaske set!"

"I Djævelspak! Ja, det skal jeg love for, I gjør!" udbrød Mathias. "Men jeg siger bare: tag Jer i Agt! En skøn Dag flyver Suglen fra Jer og aabenbarer hele Menagen her for den ganske By . . . og saa vilde jeg nødig hedde Mester Schwemmer!"

"Aa—h!" lo Barten, "nej, min Fa'r! vi skal nok stænge ham inde . . . fornøden Fald ved jeg, hvor der ligger en Stump Reb . . ."

Strauber havde under hele denne Samtale set ud, som om han slet ikke hørte efter, men i Virkeligheden var der ikke et eneste Ord undgaaet hans Opmærksomhed, og han tænkte ved sig selv: "En rig og fornem Dame, der vil skjule ham . . . og en rig og fornem Herre, der vil finde ham . . . det var Folk vilde vist betale godt for en lille Gaandsrækning . . . hvem af dem, der nu vil give mest! Og saa kunde man dog gjøre en god Gjerning tillige ved at frelse Buxten ud af denne Røverrede! . . . Jeg skal dog huske det!"

Nu gik Døren op og Mo'er Bilz traadte ind. Hun saa' bleg og medtaget ud, ja en opmærksom Jagttager vilde endog have set Taarer i hendes Øjne, men eftersom det ikke faldt nogen af de Tilstedeværende ind at belynre sig om saadanne Barnagtigheder, saa satte hun sig ganske rolig ned paa sin Stol ved Vinduet, saa' takfuld hen for sig og lagde Hænderne i sit Skjød. Mathias stillede sig op ved Siden af hende, med Hænderne paa Ryggen og stirrede ud i den lille Gaard.

"Hvormange er der saa ialt, der skal sendes afsted?" spurgte han efter en lille Paase.

"Ja, det var jo tre Piger og fem Drengene denne Gang," svarede Mester Schwemmer og saa' over paa Mo'er Bilz, der gav et lille Nik med Hovedet.

"Det er i Grunden en nederdrægtig Forretning, denne her," sagde Mathias lidt efter og som hen for sig. "Hvad bliver der af de Staller, som vi saadan sender ud af Vandet? Kommer de maaske under en ordentlig Mester, der baade holder dem i Drengene og sørger for dem? . . . nej, Drengene bliver med Tiden Tiggere af Profession, eller Gabytve eller maaske endog Røvere og Mordere, og Pigerne . . . ja, lad os ikke tale om det! . . . Jeg forstirrer

Der for, Mester Schwemmer, at ingen af de Mørkets Gjerninger, vi har be-
drevet, vil tynge saa svært ned for os, som dem vi forøver mod de stakkels
Slabninger her, der ender deres Liv i Elendighed og Synd . . ."

Mo'er Bilz nikkede igjen, men Strauber, der ellers ikke havde sagt no-
get, udbrød nu: „Man maa ikke tage det saa nøje med Mathias . . . han
har imellem sine svage Øjeblikke . . . men det gaar nok over!"

Mathias tilfaste ham et hvast Blik, sat Haanden ind paa Brystet og
vedblev ganske rolig: „Ja desværre . . . det gaar over! men jeg trøster mig
ved, at jeg dog har svage Øjeblikke, som du siger! Selv om jeg til daglig
Brug maaste vader dybt nok i Sølet, er det mig ret behageligt, en Gang
imellem tørstet at kunne bestige et Bjerg og fryde mig over Udsigten der-
oppefra. Det er allens falsk dog bedre end som I andre at . . . dog, jeg vil
ikke kaste Perler . . . nok sagt!" Dermed tog han sin Hue og forlod Stuen
og Huset uden at værdige dem et Blik eller et Ord mere.

Strauber holdt Øje med ham, indtil han var forsvunden bag Forbyg-
ningen, saa med ét gjenvandt han sin gamle Snakkesalighed. Han trak Flip-
perne lidt op og sagde med et Anstrøg af Melankoli: „Det er ellers haardt
nok for en Mand af min Opdragelse at skulle omgaas en Karl, som denne
Mathias! Han vil gjerne føre det store Ord . . ."

„Ja men han handler ogsaa lidt derefter," sagde Mo'er Bilz. —
„Saa—aa? Har I maaste Bevis for det?" — „Forleden Dag blev ude i
Forstaden, hvor jeg boer, en stakkels Kone med samt hendes fem Børn og
den Smule Sager, hun havde, sat ud paa Gaden af et Uhyre af en Hus-
vært . . . det var en Ynk at se det . . . Konen havde et lille Barn ved
Brystet, og de rystede allesammen af Kulde, saa det var forfærdeligt! Hvem
tror I, der hjalp hende og gik hende til Haande i hendes Nød?"

„Vel aldrig Mathias?“ spurgte Mester Schwemmer med et vantro Smil . . . „i al Fald har han da stillet Betingelser først!“

„Nej, det har han ikke . . . men ham var det alligevel!“ sagde Mo'er Bilz med en vis Sikkerhed i Stemmen og et overlegent Blik paa de andre.

„Ja pas paa, hvad jeg siger!“ udbød Strauber. „Den Fyr er ikke paalidelig; det skulde ikke undre mig om han en Gang med det Første forraader os, saa vi bliver nappede, mens han selv gaar fri . . . og griner af os!“

„Na Snak!“ raabte Mester Schwemmer, „det gjør Mathias aldrig!“

„Ja, I skulde dog tage Jer i Agt for, at han ikke faar Nys om de Tanter, I tillægger ham,“ sagde Mo'er Bilz rolig, men med et foragteligt Blik paa den gamle, „det kunde let hænde, at det saa blev det skarpe Hjørne for Jer, som I let kunde støde Jer til Blods paa!“

„Dad os være fri for at høre Tale om Blod,“ sagde Strauber gysende og rejste sig i det samme.

Forhandlingerne vare til Ende. Mester Schwemmer trak sig fortrædelig tilbage i Kaffelovnstroen, Mo'er Bilz blev siddende taktesfuld ved Vin-duet og Strauber strøg Haaret op, trak sine Uldhandsker paa, tog sin Hat og forlod hastig Stuen.

Enogsyrgetyvende Kapitel.

Juleglæder.

Det var atter bleven Jul! Den var atter kommen, den kjære, velsignede Tid, da Store og Smaa ret kunde fryde og glæde sig af Hjertens Lyst, de Første ved at give, de Sidste ved at modtage, — men Ingen har endnu kunnet sige, hvem der fryder og glæder sig mest derved! Og de Smaa anstrenge sig af yderste Evne for at faa de Store til at skrive hele deres Synderregister i Glemmebogen før Juleaften oprinder, og de Store er i Dagene før Jul godmodige nok til at række hinanden en hjælpsom Haand og til, (om der skulde være noget i Vejen, der ellers kun kunde udjævnes ved en Tordentale eller en Straffeprebeden) nu at trække paa Skuldrene og sige med et undskyldende Smil: „Naa ja, ja! i Betragtning af, at det snart er Jul, lader vi det gaa for den Gang!“

Ikke sandt, kjære Læser, du husker nok den livsalige, fredshyite Juletid med alle dens mange Glæder? Du husker den nok, selv om du læser disse Linier ved Midssommertid, ja selv om den sidste Jul, du fejrede, ikke just var den glædeligste af dem, du har oplevet, og selv om det er længe siden, du veglede Gaver med dine kjære! Ja netop saa vil du maaske, om end med Bemoed, mindes hin Tid, da du sidste Gang frydede dig i Samvær med dem, da du sidste Gang fejrede Julen i deres Kred, sidste Gang gav eller modtog en smuk Foræring . . .

Det er atter bleven Jul! Sneen falder langsomt ned i tætte Flokke . . . det gjør ikke noget, den hører med til Julen. Det barste Vejr er draget bagefter de mange Grantræer, som fra den dunkle Skov ere flyttede ind i

Byen. Hvem bryder sig om, hvordan Vejret er? Det er der Jagen, der gør! Man hjælper sig som man kan, naar bare man faar sit Jndtjeb hjem.

Juleaften er kjønne i Mørkningstiden, naar de tallose Gasblus tændes i Butikerne rundt omkring og gjøre deres Bedste for at afløse Dagens Lys; thi Solen kan ikke trænge ind i de dunkle Kroge, hvor Gyngehesten staar, eller hvor Trægevæerne, Sablerne og Bidstene hænge.

Men nu er der en Glans og Pragt allevegne, nu træder hele Udstillingen frem i forstjønnet Skikkelse; ved Vegetøjsbordene, hvor de forgyldte Hjelme blinker, hvor Soldaterne staa opstillede, hvor Vognene rulle frem og tilbage, hvor den ene Herlighed herligere end den anden aabenbares af de hvide Trækasjer, naar de udsolde deres Jndhold, — her flokkes endnu den ene Skare Runder efter den anden, og alle ere saa forunderlig gemyttlige, saa venligt smilende, saa meddelsomme og saa høflige. Men det er jo ogsaa Jul!

Og midt under Travlheden lyder Kirkeklokkernes langsomme højtidelige Slag ud over Byen; og gjennem de aabne Døre trænger tætte Skarer sig ind, skubber til hinanden, træder hinanden over Fødderne, støder til hinanden med Paraplyerne og fylde Luften med en ejendommelig Dunst fra de vaade Klæder. Og naar Sangen er forbi der inde, saa er det bleven Jul, saa ønsker man hinanden en glædelig Fæst og stunder sig ud for snarest muligt at komme hjem til Julebordet, hvad enten det er prangende og rigt eller fattigt og thyndt bejat. Undervejs kaster man et Blik mod Himlen . . . mon det bliver godt Vejr i Juledagene? . . . Himlen ser saa mørk ud . . . vi faar mere Sne . . . men dér henne er der en lille Rift i Skymassen . . . en enkelt Stjerne glimter frem der igjennem . . . man har da Dov til at tro, at det var den, der straaled over Bethlehems Krybbe . . . eller til at fortælle Puslingerne det, naar man kommer hjem! . . .

De fleste Butiker holde længe aabent; men efterhaanden som Runderne tage af, forsvinder ogsaa den ene Kommis efter den anden, indtil omsider den sidste af dem . . . eller i fornødent Fald en af Jomfruerne . . . i trist Ensomhed sætter sig hen ved et Bord med Haanden under Kinden og falder i Tanke! Og Tanterne drage ind i Dagligstuen der hjemme, hvor det netop nu gaar lystigt til, hvor Grantræet er tændt og hvor der jubles og synges . . . men i Butiken er der ensomt og trist . . . dens Overflødighed af tiloversblevne Julegaver er ikke nok til at fremkalde Julestemning hos den, der holder Vagt over dem! Men . . . der kunde jo endnu komme en Efternøler ind, det gik altsaa ikke an at lukke.

I en af Butikerne paa Hovedgaden sad der saadan en Jomfru Vagt . . . og hun kjæbede sig ganske forfærdelig . . . der kom heller Jagen ind til hende . . . hun var lige ved at føle Medlidenskab med sig selv i en lille Enetale, hun fandt sig foranlediget til at holde, da i det samme en fin Ekvipage standsede uden for Døren. En elegant klædt Herre sprang ud og traadte hastig ind i Butiken.

„Jeg havde næsten troet, det var for sent,“ sagde han i en oprømt Tone til Jomfruen, „og det havde været meget ubehageligt . . . jeg vilde gjerne se paa nogle fine smaa Silketørklæder til Damer . . . De undskylder nok, at jeg kommer og forstyrrer Dem, men det var nødvendigt!“ tilføjede han smilende.

„Ja, men det værste er, Hr. Doktor,“ svarede den unge Pige, der hurtigt var sprungen op, „at vi ikke ved Lys kan se Farverne rigtig . . . det hele tager sig ganske anderledes ud ved Dagen.“

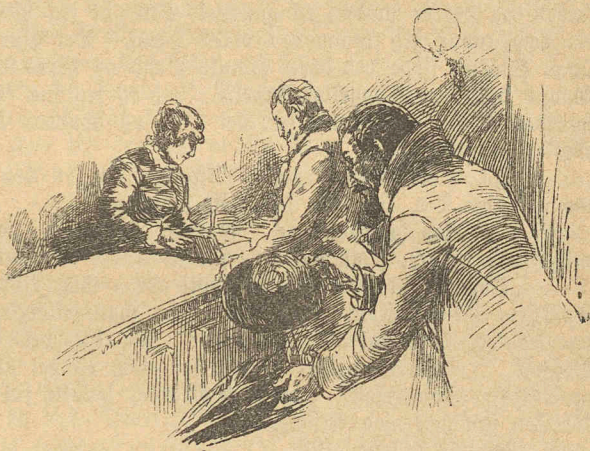
„Fuldkommen rigtig, men om Dagen er jeg saa optaget . . . der er megen Sygdom i denne strenge Vinter. Men jeg stoler i saa Henseende paa Dem. Na, vær saa god med det samme at bringe mig nogle Øster Dame-handster,“ raabte han til hende, da hun gik for at hente det forlangte . . . — „Al ja ja! Jeg havde saamaend nær glemt, det var Juleaften!“

„Det vilde Doktorinden nok ikke have syntes om,“ sagde Zomfruen smilende, idet hun stillede de paagjældende Kasser hen foran Herren. „Men det er ogsaa kun Deres Spøg . . . De har uden Tvivl for flere Dage siden kjøbt smukke Julegaver til Deres søde smaa Børn . . .“

„Ja, det har De Ret i! Men det er heller ikke saa svært at finde noget, som Børnene synes om . . . det er ulige vanskeligere med de voksne!“ tilføjede han sagte.

„Vil De behage at se paa disse Tørklæder, Hr. Doktor . . . det er de nyeste og de eleganteste, vi har.“ — „Vel! saa tager vi to: et rødt og et blaat . . . jeg ved ikke, hvilken Farve min Kone sætter mest Pris paa. Og saa var det Handsterne . . .“

Wens den unge Pige var bestjættiget med at aabne Kassen, traadte en anden Herre ind i Butikken. Han rystede sig lidt for at banke Sneen af sig, og nærmede sig saa til Disken. Denne Herre bar Briller, som han nu tog af og gav sig til at pudse, idet han imens stirrede ud for sig med det for Nærsynede ejendommelige Blik. Zomfruen hød ham venlig Godaften. Doktoren, der stod højet over

der stod højet over Handstæfterne udbrød nu: „Ja, saa tager jeg to Dufin . . . af Nr. 7 . . . Farverne kan De selv vælge . . .“

Den anden Herre tog hurtigt sine Briller paa, betragtede Doktoren fra Siden og slog ham derefter let paa Skulderen. Han vendte sig strax om. „Hvad, er det dig, Alfons! . . . Og du kommer her saa sent?“ udbrød han overrasket og rakte ham Haanden.

„Ja . . . jeg har ogsaa glemt et Par Indkjøb . . . ligesom du . . . Hør, I kommer da hen til os?“ — „Det forstaar sig! Det plejer vi jo.“

„Disse Farver synes mig de kjønneste,“ sagde Zomfruen og pakkede de valgte Handster ind til Doktoren, „og Kvaliteten er den samme, som i de Handster, Deres Hr. Svoger kjøbte forleden . . .“

„Saa du har ogsaa kjøbt Handster til din Kone?“ udbrød Doktoren i en ligegyldig Tone, men da han havde Øjnene fæstede paa Pakken, der laa foran ham, bemærkede han ikke, at Alfons' Læber fortrak sig paa en højt ubehagelig Maade.

„Ja . . .“ sagde Alfons lidt efter, „det er naturligtvis til Mariane, men det er ikke til i Aften . . . jeg har kjøbt noget andet, som hun skal have i Julegave . . . Sig mig, har du faaet, hvad du skal have til Børnene?“ tilføjede han, aabenbart for at tale om andre Ting.

„Nej, ikke alt,“ svarede Doktoren oprømt, „men det kommer nok . . . jeg glæder mig dertil som et Barn! Naar man, saadan som jeg, har fartet rundt den hele Dag igjennem og været Vidne til, hvorledes de mest forskjellige Familier allesammen forberede sig til Festen, saa længes man formelig efter at kunne fejre den i sit eget Hjem.“

„Men undskyld, Hr. Doktor,“ indvendte Jomfruen, „De har dog vist betænkt dem der hjemme med adskillige smukke Ting . . . jeg saa' at De fik en stor Pafse ind i Vognen fra Kræmmeren der skraas overfor, da De i Formiddags kjørte her forbi. Det var vist Vegetøj, ikke sandt?“ tilføjede hun med et Smil.

„Ja . . . men det var saamænd ikke til mine egne Børn,“ svarede Doktoren og betragtede den listige og lumst smilende Svoger med et aabent Blik. „Jeg kjender fra min Pragis saa mange Smaabørn, der ellers aldrig faar noget, og det er saadan en gammel Skik, at jeg hver Jul bringer lidt med til dem, naar jeg kommer i deres Hjem. Det gjør mig saa ondt at se de smaa Stakler sidde ved deres Smule Brød og deres Kartofler . . . i et mange Gange koldt og uhyggeligt Værelse . . . og jeg saa kommer til at tænke paa, hvordan Oskar og Anna har det . . . og hvordan de faar alle deres bedste Duster opfyldte.“

„Ja kjære Ven,“ sagde Alfons, „det er den Slags Uligheder i det mennesselige Liv, som ikke lader sig udjævne.“

„Det kan gjerne være,“ svarede Doktoren, „men det skal ikke afholde mig fra at gjøre, hvad jeg kan, for at lindre den fattige hans trange Naar.“

„Amen!“ tilføjede Alfons spottende. Saa kjøbte han alligevel et lille Tørklæde til sin Kone, skjønt han, som sagt, allerede havde betænkt hende, og vedblev, henvendt til Svogeren: „Du kan vel nok tage mig med i din Vogn? . . . den Omvej er jo ikke saa stor, og det bliver ved at sne stærkt.“

„Ja, udmærket,“ svarede Doktoren, betalte sin Regning og forlod saa Butiken sammen med Alfons.

Vognen rullede afsted.

Udenfor Kommerceraadens Hus blev Alfons sat af og idet han gik ind, raabte han til Doktoren, der blev siddende i Vognen: „Naa, ja saa ses vi jo!“

Nu var det ved den Tid, da Julelysene tændtes trindt omkring, da Jubelen var paa sit højeste . . .

Lægen tittede af og til ud af Vognvinduet og fornøjede sig rigtig, hver Gang han kom forbi et Sted, hvor han gennem Gardinerne kunde skimte Herligheden der indenfor. Han var aldrig paa nogen Juleaften før kommen saa sent hjem som paa denne; ellers var det altid ham, der pyntede Træet, tændte det og førte Børnene ind til det. Men det sidste vilde han ikke gaa Glip af, derfor havde han befalet, at de skulde vente med at tænde Træet, til han kom hjem. Desuden var flokken ikke saa mange endda . . . de smaa Barnepjne kunde sikkert, i Forventningen om alt, hvad der skulde ske, holde sig aaben længe endnu.

Doogsfyrgethvende Kapitel.

Fuleforger.

Doktoren naaede snart sin Bolig, sprang af Vognen og ilede op ad Trapperne i det glade Haab, at Børnene skulde komme ham jublende i Møde. Men der var Ingen, der viste sig. Saa aabnede han Spisestuedøren . . . der inde plejede Fuletræet at staa; der var mørkt, men en Lugt af brændt Vortlys og Grangrene — usædvanlig stærkt forøvrigt — gjorde ham det klart, at der maatte være sket noget. Han vendte sig hastig om til Døren der førte ind i Barneværelset, rev den op og vilde være traadt ind, hvis ikke Stuepigen havde standset ham ved med Fingeren paa Munden og i dæmpet Tone at sige: „Undskyld Hr. Doktor, De maa gaa lidt stille . . . de sover.“

„Hvem sover?“ spurgte han overrasket. — „Jh, Børnene . . . de ligger i al Fald aldeles rolige.“ — „Saa tidlig, hvad skal det sige?“ — „Ja . . . jo . . . Hr. Doktor . . . det er fordi, der indtraf . . . et Uheld . . . et lille Uheld i Aften . . .“ svarede Pigen forlegen. — „Hvem? hvem?“ — Det var Børnene . . . — „For Himlens Skyld, hvad er der sket?“ raabte Doktoren . . . „hvor er Goldammen henne?“

Madam Bendel viste sig henne ved Sengen, endnu mere forvirret end Pigen, men hun beherskede sig og sagde: „Gjør nu da heller ikke en Myg til en Elefant . . . De maa ikke tro, det er saa slemt, Hr. Doktor . . .“

„Slem eller ikke slem,“ udbød denne i højeste Grad utaalmodig, „jeg vil vide det . . .“

Det var først efter gjentagne Forlangender, at han fik dem til at rykke ud med Sproget. Fuletræet havde staaet i Spisestuen, alle Gjenstandene der omkring, og saa snart det blev mørkt, havde Fruen ladet det tænde . . .

„Men jeg havde jo sagt, der skulde ventes dermed, indtil jeg kom hjem?“ — „Ja . . . men Fruen gav mig Ordre til at tænde det, saa saare det var bleven mørkt.“ — „Og Fruen gjorde det heller ikke selv?“ spurgte han forundret. — „Nej, Fruen vilde først komme derind, naar Børnene havde faaet deres Ting og var bleven lidt mere rolig . . .“

Han bed Tænderne sammen og tænkte sit ved disse Meddelelser, men sagde dog saa behersket, som han kunde, til Goldammen:

„Naa, og saa? Hvad skete saa?“ — „Ja, saa tændte vi Træet . . . og Børnene morede sig guddommelig over det . . . det ved Gud de gjorde,“ sagde Madam Bendel, men da hun blev va'r, hvor ophidsset Herren var, og at han allerede begyndte at løste paa sin Stof, saa skyndte hun sig at tilføje: „Saa gif jeg et Njebli udenfor . . . men Nanette der var hos Børnene.“

„Det er ikke sandt,“ sagde Stuepigen ilbrød i Hovedet . . . „Fruen havde ringet paa mig lidt i Forvejen . . .“

„Da tror jeg ganske bestemt, at Nanette var derinde,“ vedblev Goldammen og stak i at græde, „men da vi hørte et højt Skrig, løb vi strax til . . . og saa var Træet . . . falden om . . .“

„Paa Børnene?“ raabte Herren. — „Ja, det var fordi Dskar . . .“

Men Doktoren hørte ikke længer paa dem, han var hurtig traadt ind i Værelset og hen til Sengen, hvor Børnene laa. Men Goldammen blev ved at fortælle: „Og saa løb jeg ned i Gadedøren for at se efter Herren . . .“

men da Herren ikke kom . . . og Distriktslægen netop kjørte forbi i det samme, saa kaldte jeg paa ham . . . og saa kom han her op og saa' til dem . . ."

Børnene havde glædet sig saa meget til at Faderen skulde komme hjem for som sædvanlig at tænde Juletræet og føre dem ind til det. De vidste ikke, at han havde givet Ordre til at vente, ellers havde de saa gjerne villet vente, men Moderen havde ment, det var bedst at saa Ende paa den Staahej, og saa var det sket. Oskar havde villet tage en Bidst, der hang højt oppe, og saa var han traadt op paa en Skammel, men Skammelen væltede med ham, og i Faldet rev han Træet med omkulb. Nu hørte de Faderen kom, men de turde ikke lade sig mærke med, at de vare vaagne. Distriktslægen havde anordnet forskellige Ting — de vare blevne brændte begge to temmelig slemt over Øjnene — og disse Forstrifter havde man nøjagtig fulgt.

"Aa Fader, det var ikke som den Gang, da du var med, og da du talte: En, to, tre . . . og saa lukkede du Døren op . . ." sagde Drengen og klynge sig tæt op til Faderen. — "Ja, ja, min Dreng," svarede denne, "saa gjør vi det om igjen . . . og saadan som vi plejer. Men nu maa I ligge rolige og se at falde i Søvn." — "Naar skal vi gjøre det om igjen?" spurgte Anna. — "I Morgen Aften maaste." — "Det var rigtignok rart," sagde Oskar og lod sig nu saare villig rejse op i Sengen for at Faderen kunde undersøge Brandsoaret. Det smertede endnu, men der var heldigvis ingen Fare forbunden dermed.

Doktoren tog Plads mellem Børnenes Senge, og saa skulde de Smaa fortælle ham, alt hvad de havde faaet i Julegave. Men Skrækken og Smerten havde i den Grad betaget dem, at de glemte det halve, og Faderen glædede sig til, at de i Morgen vilde have en fuld og hel Fornøjelse af det prægtige Træ, han da skulde pynte. Da han sagde Godnat til dem, klynge de deres smaa Arme om hans Hals og raabte efter ham, da han gik: "God Nat, søde Fader, god Nat!"

Saa gik han langsomt og sagte ud af Stuen og ind i Forbærrelset.

Her sad Madam Wendel og Stuepigen og surmulede ad hinanden og ad Herren, thi selvfølgelig havde de hver for sig Ret. Doktoren ændrede det dog ikke, men sagde i en bestemt Tone til Guldammen: "Sørg for at Børnene faar nye Omslag, før de falde i Søvn . . . og lad dem saa saa Ro." Saa gik han hen til Dagligstuedøren, men standsede og spurgte: "Har De set min Kone fornylig?" Men da han ikke havde rettet sit Spørgsmaal til en enkelt af de to dybt krænkede Væsnere, saa maatte han finde sig i at gentage det til Stuepigen.

"Fruen er nede hos Etatsraadens," svarede denne mut, "men hun kommer vistnok strax op."

"Vil De sige hende, at jeg er her," sagde han kort, og gik saa ind i Stuen. Først nu bemærkede han, at han ikke havde stilt sig af med sit Overtøj; han lagde da sin Vinterfrakke paa en Stol og fik derved fat paa de to Smaapakker med Julegaver, han havde kjøbt til sin Kone, og som han havde iommen. Han kastede dem hen paa Bordet og gav sig til at gaa op og ned ad Gulvet.

Det var ikke længere Brede, der opfyldte hans Sind; nej, det var en dyb Smerte, en bitter Følelse af, at denne Aftens Dyd var ham forsvundet ved hans Hustrus utilgivelige og ufattelige Genhensløshed. Havde hun været her før, saa vilde det uden Tvivl været kommet til et heftigt Sammenstød mellem Mand og Hustru, thi han var i høj Grad opbragt over hendes

Handlemaade, men nu havde han faaet Tid til at besinde sig, til at slaa koldt Vand i det fyrige Blod . . .

Fruen lod ham isvrigt vente temmelig længe, før hun behagede at indfinde sig.

„Hvad hjælper det, om jeg vilde forsøge at tale hende til Rette?“ tænkte han, mens han fortsatte sin Vandring op og ned . . . „vil hun lade sig sige? Nej, det vil hun sikkert ikke! . . . Og saa bliver hun ikke anderledes, end hun er! . . . Men hun vil da vel, om ikke for andet, saa fordi det er Juleaften, modtage mig med et venligt Ansigt . . . men nu synes jeg gjerne at hun kunde afbryde den Visit, naar hun ved, at hendes Mand . . .“

Nogle Øjeblikke efter hørte man Trin paa Trappen, Glasdøren og dernæst Salsdøren gik op . . . Fruen traadte ind. Det vil være banfeligt at sige, om hun hilste sin Mand med et Nik eller hun ikke gjorde det, men derimod tør vi dristig sværge paa, at hun ikke havde en eneste Stavelse til overs for ham. Hun smækkede Døren temmelig haardt i efter sig, gik hen til Bordet, der stod midt i Værelset, lagde Haanden paa det og sagde ganske højt: „Her er jeg saa . . . hvad er der i Vejen?“

Doktoren studsede lidt; han havde — som vi vide — ikke været forberedt paa at se et saa stolt snejsende Hoved, et saa overlegent Blik, som det, hun fremtraadte med her, men han fattede sig og svarede roligt: „Det er et sælsomt Spørgsmaal . . . især paa en Aften som denne . . . Du spørger, hvad der er i Vejen? Nuvel, hvis jeg havde været i dit Sted, havde jeg ikke forladt mit Hus i Aften, og det af flere Grunde . . . for det Første, fordi Børnene, der er syge, trænger til Opsigt, og for det Andet fordi du burde være den, der bragte din Mand Underretning om det Uheld, der er indtruffen . . .“

„Og for det tredie, fordi jeg strax skulde være parat for at bede om Forladelse!“ tilføjede hun med et ondt Smil.

„Maaste! Ja . . . naar du egenmægtig handler stik imod min Befaling . . . jeg vil ikke en Gang sige mit Onske . . .“

„Na, jeg ved virkelig ikke, hvorfor vi absolut skulde vente, til du fik i Sinde at komme hjem?“

„Fik det i Sinde? Det var ikke kjønt sagt, eftersom du maa vide, at jeg ikke selv er Herre over min Tid.“

Fruen trak paa Skuldrene og svarede, idet hun samtidig gav et lille Rast med Hovedet: „Ja Vorherre bevare mig for at komme i Klammeri med dig . . . der kom jeg nok til kort! Men jeg vil dog nok spørge, om der er saa stor en Forskyndelse i at jeg, ligesom andre Mennekter, lader Juletræet tænde i stikkelig god Tid og mens Børnene endnu kan have nogen Glæde af det?“

„Nej, saamaend er der ikke . . . dersom du selv havde gjort det, men din Forskyndelse ligger hovedsagelig i, at du lod det tænde. Men,“ vedblev han i stigende Hæftighed, „da det jo aabenbart kunde være dig, der imidlertid sad i din Vænestol, saa temmelig ligegyldig, om Børnene fik Juletræet lidt før eller senere, eftersom du jo ikke en Gang god være Vidne til deres Jubel og barnlige Henrykkelse, saa havde du gjort rettest i at overholde min Befaling, hvorved du vilde have sparet mig for en stor Uergælsel og Børnene for en ikke ringe legemlig Smerte.“

Fruen lod til at blive utaalmodig. „Nu skal vi nok atter her hjemme

undgælde, fordi du har haft Fortrædelighed i Byen," sagde hun . . . "saa-
dan at gjøre Ophævelser for ingen Ting er en meget let Sag . . ."

"Ophævelser? For ingen Ting?" gjentog han med et harmfuldt Ud-
brud . . . "hvor tør du i Grunden sige mig det, efter hvad der er fore-
faldet her i Huset i Aften? Ophævelser, siger du? . . . Hør en Gang: da
du kom herind, var jeg besluttet paa at være rolig og fredssommelig . . . og
saa fordi det er en Helligaften . . . en Festsaften . . . jo! jeg skal love for,
her er Fest i Aften! Og jeg havde været det endnu, dersom du havde mødt
mig med et eneste undskyldende Ord . . . eller i al Fald med et venligt An-

sigt, en fremstrakt Haand og en Udtalelse som: Na, er det dig, det glæder
mig, at du kom! . . . saa havde jeg været fornøjet, og naar du derpaa
havde fortalt mig om Uheldet med Suletræet der inde, saa havde jeg svaret
dig ganske ligesfremt: Ja Kjære, lad os derfor saa vidt muligt se at opfylde
hinandens Ønsker og rette os efter dem . . . Men du bryder dig ikke om at
saa Fred," vedblev han heftigere, "og du bryder dig heller ikke om at stifte
mig den . . . Na, du ved ikke, hvor inderligt jeg havde glædet mig til i
Aften, til sammen med dig og med vore Børn at tilbringe en hyggelig og
rar Sulekvæld . . . og nu har du forspildt os det Hele! . . ."

„Nej tvertimod,“ udbød Fruen og saa' sin Mand dristig ind i Øjnene, „nu har du jo netop faaet det, som du helst vil have det: nu kan du skjælde og smælde igjen . . .“

„Ja, det vil jeg ogsaa!“ raabte Doktoren og i det samme slog han — det kan ikke nytte at nægte det — et saadant Dunderslag i Bordet, at Glas og Glas, der stod paa det, klirrede stærkt. Fruen traadte uvillkaarligt et Skridt tilbage, men satte sig strax igjen i Positur og spillede Øjnene op.

„Hør mig!“ vedblev Doktoren i en usædvanlig myndig Tone. „Hvis du var en Kvinde, der var i Besiddelse af Følelse og Hjerte, saa vilde du forstaa, at du har berøvet mig den Glæde at være Vidne til mine Børns Overraffelse og Jubel! Ja . . . havde du berøvet mig det til Fordel for dig selv, saa havde det været tilgiveligt, ihvorvel vi vel nok kunde været to om det, men det har du ikke! Dette for mig saa dyrebare Øjeblik kastede du hensynsløst hen for andre, der selvsølgelig ikke have forstaaet at burdere det.“

Der spillede et ironisk Smil om hendes Læber, men hun sagde kun: „Du overgaar virkelig dig selv i Dag. Du taler om Følelse og Hjerte, og saa i samme Øjeblik bestylder du din Hustru for at stjæle fra dig.“

Doktoren sitrede; ja, saadan bar hun sig jo altid ad; det var hendes Maner, at ribe et Par Ord ud af deres Forbindelse og saa forefaste ham dem.

„Du behøver ikke at fordreje mine Ord . . . jeg er overbevist om, du forstaaer meget godt, hvad jeg mener, . . .“ svarede han og saa' hende stift i Øjnene, men hun smilte endnu og ytrede i en let henkastet Tone: „Ja, undskyld, hvis denne Scene skal vare meget længere, saa tillader du vel, at jeg sætter mig ned . . .“

„Nej,“ raabte han med et flammende Blik og greb hende fast om Haandledet, da hun vilde sætte sig . . . „du skal høre mig staaende . . . en saadan Straffeprediken modtager man ikke henslængt i en magelig Vænestol! Men det er karakteristisk nok! Hvis ikke netop Magelighed havde været din fornemste Videnstabs, saa stod det anderledes til her i Huset, men hvad kan man vente sig af Tjenestefolkene, naar Fruen ikke besatter sig det mindste med sit Husvæsen! Kalder du det ikke Magelighed paa en Afstien som denne at overlade dine Børn til dine Folk? For den Sags Skyld kunde du let have arrangeret os en Ildbrand her . . . for ikke at sige noget værre!“

Fruen blegnede men i næste Nu havde hun befinde sig igjen, og da hun bemærkede, hvor haardt Manden havde klemmt hendes Haandled — det var ganske rødt deraf — sagde hun kolbt, næsten foragteligt: „Ja saaledes tror du dig berettiget til at behandle mig! Men jeg fortjener det jo, jeg stjæler fra dig og stifter Ild paa dit Hus, ja myrder maaske dine Børn! Men nu er jeg træt og kjed af at lade mig sjofle som en Tjenestepige! Endnu i Dag tager jeg hen til min Moder for at overlægge med hende, hvorledes Sagen bedst lader sig ordne til alles Tilfredshed . . .“ og saa tilføjede hun strax efter: „Du tillader vel, at jeg taler med min Moder om det?“ . . .

Da Manden ikke svarede hende, skjønt hun tøvede lidt, vendte hun sig hastig om og gik ud af Værelset, mens den tykke Silketjole raslede omkring hende.

I samme Øjeblik som hun lukkede op til Gangen, fo'r de tre tjenende Mander, Koffepigen, Ammen og Stuepigen, med Lynets Fart hver til sin Side bort fra Døren, ved hvilken de havde posteret sig for at være Vidne til den Bataille, der leveredes inde i Stuen, og som lod til at more dem i særlig høj Grad. For dette vigtige Formaa's Skyld havde Koffepigen nemlig

ladet Suppen tage over, Annnen ladet Børnene raabe saa galt de vilde, ja Stuepigen havde endog saa forsomt sine private Sykler derfor.

Doktoren var bleven staaende ved Bordet; han saa' efter sin Hustru indtil hun var forsvunden bag Døren, saa lod han Armene synke og udbød med dybt bevæget Røst: „Ja, lad hende kun gjøre, hvad hun finder forsvaret, jeg vil ikke holde hende tilbage.“

Dermed tog han Lampen fra Bordet og gik ind paa sit Studereværelse, men hans Haand ryfede saa stærkt, at Glasset og Kuppelen flere Gange flirrede stærkt sammen.

Treogsyrrgetyvende Kapitel.

Moder og Barn.

Doktoren vandrede længe omkring herinde og drøftede med sig selv det nye foresaldne; men Synet af de velbekjendte Ting, Bøgerne, de gamle Møbler, og de Minder fra hans tidligste Ungdom, som i rig Mangfoldighed mødte hans Øje, beroligede ham lidt efter lidt. Havde han været heftig før? . . . Nej, det havde han ikke, men han var dybt bedrøvet over, hvad der var sket . . . hans Hustru havde endog talt om Skilsmisse . . . saa vidt havde han dog ikke tænkt sig, det skulde komme. Men hun var jo hans Børns Moder . . . maaske kunde det endnu jævne sig. Holbt hun derimod fast ved sin Udtalelse, saa var det ude med ham, thi han elskede hende endnu bestandig.

Han kastede sig i sin Vænestol, begravede Ansigtet i sine Hænder og grublede. Han tænkte ikke, han drømte med aabne Øjne og saa', hvorledes triste og lyse Billeder begynde gledes forbi hans Blik og følte hvorledes den vilde Smerte, der for rorte op i ham, nu ligesom begyndte at dulle, mens dog de overstandne Videlser endnu knugede hans Hjerte sammen ved hvert Andedbræt.

Der blev ringet paa Klokken, ganske sagte, saa sagte, at Doktoren neppe hørte det. Pigen, der luskede op, saa' en ung Kvinde, der hviskede noget hvorpaa hun svarede: „Nej, Doktoren er ikke at træffe nu . . . mellem to og tre hver Dag . . . De maa komme igjen i Morgen . . .“ Døren blev atter lukket. Bøgen fo'r op af sine Drømmerier . . . der var en Vidende derudefor, som Pigen vilde vise bort, saa meget havde han hørt . . . Det forekom ham, som om han netop nu kunde finde Beroligelse i at høre paa andre Menneskers Nød og Ulykke . . . saa trak han i Klokkestrengen, der hang over hans Skrivebord og gav Pigen Ordre til at bringe den unge Kvinde tilbage . . . det var et fattigt Fruentimmer, havde Pigen sagt. Noget Minuter efter førte hun hende ind i Doktorens Værelse.

„De vilde tale med mig endnu i Aften?“ sagde Bøgen venligt til hende.

Hun havde bestemt stillet sig op lige udenfor Døren og svarede nu med sagte Røst: „Ja, undskyld, Hr. Doktor, jeg vidste jo nok, det var en upassende Tid at søge Dem . . .“

"Naar man er syg, kan man ikke tage Hensyn dertil . . . Hvormed kan jeg hjælpe Dem? Kommer De for Dem selv eller for en anden?"

"Ingen af Delene, Hr. Doktor," svarede hun og saa' bønligt op paa ham . . . Saa tog han sin Skrivebordsnøgle frem og sagde: "De trænger altsaa til Hjælp paa anden Maade?"

Den unge Kvinde forstod ham strax og skyndte sig at sige: "Ja jeg trænger til Hr. Doktorens Hjælp, men kun . . . som et Raad."

"Det er altsaa noget, De vil spørge mig om? . . . Værsgod . . . tag Plads!"

Han rejste sig, satte en Stol hen for hende og tog Stjærmen af Lampen, saa at hendes Ansigt blev fuldt belyst. Lægen saa' strax, at han havde en Lidende for sig, og det en uheldbrebelig Lidende. Det var Syppigen Kathrine. Hun satte sig ned; hendes Bryst arbejdede stærkt og Næseborene udvidede sig hver Gang hun drog sin Aande. Hendes Rinder vare blegere end tidligere, og den plettede Rødme traadte endnu skarpere frem end før.

"Jeg maa endnu en Gang bede om Forladelse, fordi jeg valgte denne Tid . . . men jeg tænkte, at De vilde være mere tilbøjelig til at høre paa mig, efter at De havde tilbragt en hyggelig Juleaften sammen med Deres Familie . . ."

"Kan jeg hjælpe Dem, saa skal jeg," svarede Doktoren hastig . . . "Tal kun frit."

"Det er vanskeligt for mig at saa begyndt," sagde hun og slog Øjnene ned . . . "men Lægen . . . og Præsten . . . kan man jo betro alt . . . og jeg vil aabent strifte for Dem . . . Jeg havde et Barn, et yndigt lille Barn . . ."

Doktoren vilde gjøre et Spørgsmaal, men hun kom ham i Forkjøbet og vedblev: "Nej, Hr. Doktor . . . jeg er ikke gift . . ."

"Naa . . . ja bliv kun ved," sagde han i en godmodig Tone.

"Jeg havde anbragt Barnet hos en Kone, som passede det ganske vel; jeg saa' det hver Søndag, og det trivedes godt og blev fyldigere for hver Gang, syntes jeg . . . det lægger en Moder jo altid Mærke til . . ."

"Betalte De selv Kostpengene?" spurgte Doktoren og betragtede Pigen opmærksomt, idet han lænede sig tilbage i Stolen.

"Ja . . . selv brugte jeg kun lidt . . . Na, naar man arbejder for sit Barn, har man saa let ved at holde ud fra Morgen til den Aften . . ."

"Men Faderen . . .?" spurgte Doktoren tøven.

Kathrine strakte Haanden ud og sagde: "Ham vil jeg Intet tage af . . . nej, ikke en Smule . . . efter at han havde forladt mig." — "Vel! Jeg forstaar Dem!" —

"Na, jeg var saa lykkelig over mit lille Barn, saa lykkelig, at jeg kan ikke sige Dem det! Derfor tog det jo ogsaa saadan paa mig, da jeg en Dag fik at vide, at mit Barn pludselig var død."

"De vidste altsaa ikke, at det var sygt?" — "Aldeles ikke." — "Og De blev ikke hentet, da det laa for Døden?" — "Nej, jeg fik først Dødsattesten at se . . . efter at det var begravet." — "Dødsattesten . . . lad mig se den."

Kathrine gav Lægen Papiret. Han læste det opmærksomt igjennem og udbrød saa: "Ja, efter dette kan det jo ganske vist ikke være Tvivl underkastet, at der hos en Madam Wilz er død et Pige-barn paa to Aar Ratten til den 16de . . . Alt er i Orden, Formaliteterne ere iagttagne og Underkriften lader til at være ægte nok."

„Men desuagtet er . . . Barnet ikke død“ . . . sagde Pigen med et sælsomt Smil.

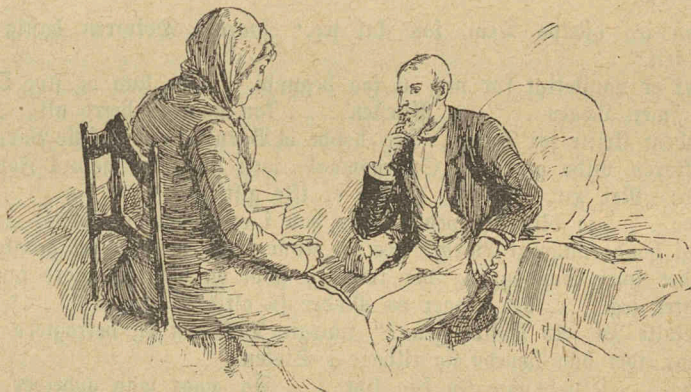
„Hvorledes mener De?“ spurgte Lægen forskende. „Mener De, at det ikke er død af sig selv? . . . At det er . . . ombragt? . . . Nej, det er ikke tænkeligt, Digtuet optages i saa Henseende meget omhyggeligt.“

„Jeg mener kun,“ svarede Pigen, „at mit Barn er ombyttet med et andet, over hvilket denne Attest er udstedt.“

„Jeg forstaa Dem ikke rigtig,“ sagde Lægen. „Noget saadant kunde kun iværksættes i en vis bestemt Hensigt?“

„Netop!“ sagde Kathrine. „Barnets Fader — han tilhører de højere Samfundslag,“ tilføjede hun med en vis Stolthed — „staar i Begreb med at gifte sig. Hans fornemme Slægtninge vil derfor gjerne rydde Barnet af Vejen . . .“ „Men huff dog paa, det er en Forbrydelse, De sigter dem for.“ — „Gudskelov Barnet er i Live,“ vedblev hun usfortrøden . . . „de har kun skaffet det bort . . . ei eller andet Sted hen . . . og denne Vødsatteji gjælder det underfundte Barn . . .“

„Maafte!“ sagde Lægen. — „Det er aldeles vist, vi har soleklare Be-

viser derfor . . . vi ved, hvor Barnet er, men det er vanskeligt at saa Udgang til det. Men . . . De bliver vist kjed af at høre paa mig, Hr. Doktor.“

„Paa ingen Maade,“ sagde denne venligt, „vi Læger er ogsaa en Slags Skriftestadere og et Trøstens Ord af vor Mund har ofte virket bedre end den kraftigste Medicin . . . Bliv De kun ved.“

„Jeg opholdt mig en Dag hos en vis Madame Becker . . .“

Doktoren saa' eftertænkende op mod Loftet og trak Brynene sammen.

„Ja jeg ved nok, hun har ikke det bedste Ny paa sig,“ skyndte hun sig at sige, da hun blev Lægens sælsomme Udtryk va'r . . . „det var ogsaa nærmest hendes Niece jeg kjendte, og som jeg oftere før havde besøgt . . .“

„Na, hende . . . Figurantinden?“ — „Ja netop; hun er i enhver Henseende en agtværdig Pige . . .“

„Det skal hun være,“ sagde Doktoren med et ejendommeligt Smil, „jeg har hørt Tale derom . . . men gaa De kun videre.“

„Her bragte den Kone, hos hvem jeg havde anbragt Barnet, mig Underretning om dets Død.“

„Hvad hedder den Kone?“ — „Hun hedder Madam Bilz.“ — „Madam Bilz, ej, ej!“

„Af en Samtale, som de to Koner førte i Sideværelset, troede min Veninde Figurantinden at forstaa saameget, at mit Barn ikke var død, men ombyttet. Men hverken den Politibetjent eller den Profurator, som jeg henvendte mig til i min Nød, kunde gjøre noget ved den Sag, da, som de mente, Dødsattesten var ægte og lovformelig. Imidlertid opgav jeg ikke Haabet; jeg tænkte udelukkende paa mit Barn, og jeg syntes mine Kræfter vogede derved . . . man kan gjøre utrolig meget for dem, man rigtig holder af . . .“

Doktoren kom til at tænke paa, hvor underlig ulige Sykkens Goder og endnu mere de fine og sømme Jølelser ere fordelte heri Livet . . . havde hans Hustru kun tænkt og følt som denne unge Pige!

„Da Rettens Folk altsaa ikke kunde hjælpe mig,“ vedblev hun, „forhørte jeg mig andre Steder, og af en Figurantinde fik vi at vide, at der findes saadanne Anstalter, hvor Smaa børn optages, og hvor mit Barn rimeligvis ogsaa var ført hen. Ikke sandt, Hr. Doktor, saadanne gives der?“

„Ja desværre! Og det er ikke rigtig lykkes at faa dem stillet under Kontrol, thi man kan jo ikke paabyde Folk at give deres Børn ordentlig Næring og Pleje, naar de ikke har Raad til det. Det hænder nok, at Politiet gjør ryddeligt i saadanne Steder, men i Almindelighed passes der godt paa der.“

„Og Børnene har det vel ikke godt saadanne Steder?“ spurgte Pigen angst.

„Nej!“ svarede Lægen tøvende . . . „af ti dør omtrent syv eller otte. Hvor gammel var Deres Barn?“

„Lidt over to Aar.“

Lægen rystede paa Hovedet og trak paa Skuldrene, men da han saa at Pigen iagttog ham meget nøje, skyndte han sig at sige: „Naa, De skal ikke blive bange! Forholder det sig, som De siger, og Barnet lever, saa beror det altsaa kun paa at faa at vide, hvor det er. Der gives jo, naa De huske, ogsaa honnette Folk iblandt dem, Folk, der opfylder deres Pligt.“

„Jeg har endvidere faaet opspurgt, at en Theaterstræder Schellinger boer ude i Forstaden i samme Hus, hvor der er saadan en Anstalt.“

„Ved De ikke nærmere, hvor det er?“

„Jo . . . udenfor den Øste Port; men Huset ligger skjult saa godt, at end ikke Naboerne kan efterspore, hvad der gaar for sig der inde.“

„Ej, ej!“ udbrød Doktoren. Kathrine standsede lidt, saa vedblev hun:

„Bagved Forhuset ligger Mesters Schwemmers Kønne. . . det er hans Kone, der har Børn i Pleje . . . Tror De, Hr. Doktor, at det er en af . . . de flemme Anstalter?“

Lægen betænkte sig lidt, saa sagde han: „Ja, jeg vil ikke skjule Sandheden for Dem; denne Mester Schwemmer er en Tyr, der ser ud til allehaande! Selvfølgelig har jeg aldrig været der inde . . . Folk i min Stilling faar ingen Afgang der . . . men der siges adskilligt om den Menage, der føres paa det Sted.“

„Var de i Stand til at ombringe mit Barn dér?“

„Udelukkende ganske vist ikke, det lader sig ikke gjøre, men . . .“ han trak paa Skuldrene og tav.

„Jeg forstaa Dem!“ sagde hun og pressede Hænderne mod sit Bryst, „det er Kulde og Sult, der anvendes paa de smaa Stakler . . . aa Gud! og der er mit lille Barn ogsaa kommet hen.“

„Nordstjernens“ Romanbibliothek.

„Naa, naa, berolige Dem, Kjære!“ sagde Doktoren og greb hendes Hænder, som hun nu sægte vilbt omkring sig med . . . „et toaars Barn omkommer ikke saa let paa den Maade, men det gjælder jo rigtignok om, at der hurtig kommer Hjælp!“

„Ja vist,“ svarede Kathrine roligere. „Vi har indhentet Dplysninger hos den gamle Schellinger og skjønt han nødig vilde ud med Sproget, fik vi dog saa meget at vide, at Barnet lever . . . han sagde, det sad paa Gulvet og legede.“

„Naa, der kan De se,“ sagde Lægen godmodig, „hun legede, saa er det neppe saa slemt, som vi tror.“

„Endnu maaſte ikke, med det gode faar vi hende vel neppe udleveret.“

„Det tror jeg heller ikke, thi saa maatte jo Dødsattesten røbe Bedrageriet.“

„Men Hr. Doktor . . . mener De, at det vilde være Uret . . . eller maaſte endog Synd . . . om jeg gjorde Forsøg paa at saa mit Barn tilbage enten med det gode eller . . . i fornødent Fald . . . med Magt?“

„Det er et Spørgsmaal, De hellere ſkulde henvende Dem med til en Præst, end til mig.“

„Det har jeg gjort, men Præsten mente . . . ja, nu bliver Hr. Doktoren vel af samme Anskuelse . . .“

„Na nej, jeg lader mig ikke saa let paavirke . . . hvad mente han da?“

„Han mente ikke, at der var noget at gjøre ved den Ting, og fremfor alt maatte jeg paa ingen Maade gjengjælde Vold med Vold! . . . Det gjorde mig tvivlsraadig, Hr. Doktor, og jeg vidste ikke, hvem jeg mere ſkulde ty til om Viſtand og Raad. Jeg ſtaar ſaa ene i Verden . . . jeg er, ſom De vel kan ſe, ſvag og lidende, der er Ingen i den hele vide Verden, der bryder ſig noget om mig! . . . Saa i Dag ſaa jeg Dem, Hr. Doktor. Det var ude paa Broen hos en fattig Familie, hos hvem jeg ſher . . . De ſaa ſaa god ud og De var ſaa venlig og ſaa deltagende mod den ſtakkels ſyge Kone og ſaa betænksom mod de ſmaa Børn . . . til Dem turde jeg troſtig henvende mig, ſyntes jeg . . . og derfor kom jeg herop.“

„Med Rettens Hjælp kommer vi ingen Veje,“ tog Doktoren til Orde, „og hvad Liſt eller aabenbar Magt angaar, ſaa lad os høre, hvad De har i Sindet, og hvad De tror at formaa.“

„Vor Medhjælper, en ung Tømmermand ved Theatret vil i Forening med flere andre ved Nattetid bryde ind i Huſet og tage Barnet ud . . .“

„Ja, men det er jo ligefrem Indbrud eller i det mindſte Forſtyrrelſe af Huſfreden . . . det gaar ikke an . . . det kan jeg ikke raade Dem til.“

„Men de vil jo kun tage mit Barn, ſom man har berøbet mig . . .“

Lægen rystede alvorlig paa Hovedet. Kathrine vedblev: „Ja, men ved Liſt kan vi maaſte ogſaa . . .“

„Lad os ſaa da høre, hvad I har udklæftet?“

„Den Schellinger, jeg talte om før, har for Skik at beſøge Meſter Schwemmer og diſſe op med alſtens Hiſtorier der inde, men da han er et gammelt Brøblehoved, ſaa ender det gjerne med, at de gjør Nar ad ham og han maa gibe Kjøb. Nu har han imidlertid lovet os at yppe Riv med dem den paagjældende Aften, og ſaa vil de rimeligviſ prøve paa at ſætte ham ud med Magt, naar de bliver fjed af ham, og ſaa ſkulde han raabe om Hjælp, og ſaa ſkulde Tømmermanden og de andre ile til og bagefter foretage en lille Huſunderſøgelse . . .“

„Ja maaſte, ſkjønt Planen jo nok kunde være bedre lagt,“ ſagde Lægen. „Det gaar jo meſt ud over denne Schellinger, men vil han bøde ſin Trøje,

saa hvorfor ikke! Spørger De mig om min Mening, saa maa jeg sige Dem, at jeg vel nok kan forstaa og delvis billige Deres Forhavende, at ville erobre Deres Barn tilbage, men tilraade Dem det direkte, det tør jeg ikke paatage mig. Det kan ende galt! Smidlertid, lykkes det, faar de Folk en alvorlig Straf! . . . Nu skal jeg sige Dem noget," vedblev han lidt efter og med et Smil . . . „Vær saa god at lade mig vide et Par Dage i Forvejen, naar det skal gaa for sig. Saa skal jeg nemlig sørge for, at der er Hjælpetropper i Nærheden, som, hvis det skulde behøves, kunne give Tømmermanden og de andre en Haandskrækning. Men De skal ikke tale til Flere om Sagen . . . gaa De nu rolig hjem og huft at give mig et Bink i rette Tid."

Dermed rejste Doktoren sig; den unge Pige stod ligeledes op, udtalte sin hjertelige Tak, fordi han ikke alene havde villet være hendes Fortrolige men ogsaa hendes Vejleder, og lovede ganske bestemt at angive ham Dagen og Timen.

Da han havde lukket hende ud, gik han ind i Sovestuen til Børnene, saa' Forbindingen efter og besøgte deres Pande og deres Hænder; de sov ganske roligt, Feberen havde allerede lagt sig. Ved at se de Smaa sove saa trygt i deres varme og gode Senge, og ved at tænke paa den stakkels unge Kvinde, der nys havde været her, forstod han saa godt, at en Moder, der ved sit Barn i fremmede, maaske ufsjærlige og strenge Hænder, kan lade sig drive til det yderste og endog gribe til voldsomme Handlinger, for at frelse det.

Under disse Betragtninger gik han rystende paa Hovedet ind i sit Studereværelse, trak sin Overfrakke paa, tog Hat og Gadedørsnøgle og gik bort, efter at han dog havde paalagt Pigen at sige til hans Kone, der endnu ikke var vendt hjem, at han vilde tilbringe Natten af Aftenen hos sine Forældre.

Fireogfyrgetyvende Kapitel.

Hos de Rige.

Det var Skik og Brug i Kommerceraad Grichsens Hus, at hele Familien samlede sig Juleaften. Saadan skulde det da ogsaa være denne Gang. Tidligere vare endog de alleryngste Medlemmer — som f. Ex. Doktorens to Smaa — komne med, men da saa Hr. Alfons ved at se dem sølte sig smertelig berørt, (hans Ugteskab var nemlig barnløst), saa maatte de blive hjemme, hvad der i nærværende Tilfælde saa rart gav Doktorinden Paaskud til ogsaa at blive hjemme.

Vi ville nu ikke paastaa, at Juleaften i Kommerceraadens Hus vandt i Hyggelighed ved denne Bestemmelse; det var saare langtfra! De muntre Barnestemmer havde dog bragt lidt Afveksling ind i de snusfornuftige og lidt forfærdelig stive Samtaler, de ældre førte. Det var Fruen selv, der arrangerede Juletræet, og naar alt var, som det skulde være, tog hun højtidelig Plads i sin Sofa og ringede paa Klokken, hvorefter Tjeneren slog Sløjdøren op og „Børnene" traadte ind. Kommerceraaden regnede sig for denne Aftens Skyld med blandt disse, ja han var i Grunden den eneste i Flokken, der

endnu kunde tilkjendegive sin Glæde paa en vis barnlig Maade. Han blev sædvanligvis staaende i Døren og udbrod næsten hver Gang, blændet af al denne Pragt: „Nej, dette her i Dag overgaar virkelig alle de andre Aar! . . . ja, det gør det! Det overgaar alle de andre Aar!“ og saa vendte han sig om til „Børnene“ og sagde: „Kom, lad os nu talke Mutter for alle de dejlige Ting, hun har til os!“

Selv gjorde han Begyndelsen med at kysse „Mutter“ paa Haanden, hvorefter de andre, der imens havde kastet et hurtigt Blik paa Gaverne, gik hen og gjorde ligesaa. Arthur var den yngste, og derfor kom han naturligvis sidst, men denne Gang lod Moderen, som om hun ikke saa ham, da han pligtstyldigt højede sig ned for at kysse hende paa Haanden. Da han havde besørget det, tilføjede Kommerceraabinden ham et Blik, der just ikke var saa overbærende venligt, men som dog heller ikke var saa mørkt og truende som det, han regelmæssigt fik i Dagene lige efter Proven paa de tvende Villeder.

„Det kan jeg lide, Mutter,“ udbrod Kommerceraaden, „lad nu den Ting være glemt . . . Arthur har vistnok ogsaa indset sin Uret.“

Kommerceraabinden rejste sig i Sædet, vendte sin spidse Næse og sine graa Øjne temmelig bredt om mod Hr. Gemalen og svarede: „Den, der indser sin Uret, plejer dog gjerne at gøre den god igjen . . . og det har Arthur ikke gjort Skridt til!“

„Jo, jeg har,“ sagde Maleren, „men Mama har ikke villet lade mig komme til Orde . . .“

„Du har ikke ubetinget villet indrømme din Uret, og det maa jeg bestemt forlange i en Sag som denne, hvor det angaar mit Hus' Ære!“

„Naa . . . ja . . . Mutter har Stam Ret,“ ytrede Kommerceraaden, „du maa overgive dig paa Naade og Unaade, lille Arthur!“

Fruen trommede sagte paa Bordet, mens hun med ophøjet Værdighed saa sig om i Kredsen.

„Du har villet kapitulere og endda foreskrive Betingelserne,“ bemærkede Alfons smilende. „Du skulde have afgjort Sagen paa bedste Maade med din kjønne Doktorfrue strax efter Proven, synes jeg.“

„Det kunde jeg ikke,“ sagde Arthur bestemt, „jeg vilde ikke støde nogen for Hovedet — og allermindst mine bedste Venner. Det maa gaa ved selve Opførelsen, som det gik ved Proven. Jeg kan ikke gøre noget derved nu.“

„Men naar vi talte med Doktoren . . .?“ vedblev Alfons — „Vil du maaske gøre det?“ spurgte Arthur. — „Nej . . . men maaske naar Fader . . .“

„Nej, Vorherre bevares, maa jeg bare blive fri!“ raabte Kommerceraaden og slog ud med Haanden. „Den Slags Kommissioner stjæler jeg dog ikke om!“

Kommerceraabinden sad ganske stille og hørte paa dem; men Enhver, der kjendte hende, vilde strax være paa det Rene med, at hun kun belavede sig paa at hugge ind. Lidt efter sagde hun:

„Den kjære Frue maa dog upaatvivlelig have mærket, hvor ubehageligt det var for de andre Damer, at du havde tildelt hende den fornemste Plads.“

„Hun var den, der passede bedst dertil,“ sagde Arthur kort, men saa vendte han sig direkte mod Moderen og vedblev i en indsmigrende Tone: „Lad nu Naade gaa for Ret, lille Moder! Husk paa, at Fru von W . . ., hende, der nærmest følte sig krænk, en Gang tidligere har vist os sin Ringagt!“

Arthur havde baaret sig ganske fiffig ad. Den adelsstolte Fru von W . . . havde nemlig en Gang havt den utrolige Frækhed at sige i et stort

Selskab, at Kommerceraadens Stamfader havde været slet og ret Barber, mens det var notorisk, at han havde været Amanuensis hos en berømt Læge, og idet nu Kommerceraadinden blev mindet herom, løstede hun Næsen et Par Tommer i Vejret og saa' yderst krænkter, yderst overlegen ud! Arthur skyndte sig at smedde, mens Jernet var varmt og vedblev derfor: „Ja, jeg overgiver mig paa Naade og Unnaade, jeg indrømmer min Uret, men tilgiv mig for denne Gang, lille Moder! Og sæt mig ikke i den pinlige Forlegenhed at skulde gjøre Stridt mod Doktorens, som maaske kunde have farlige Følger for mig. Jeg lover for, at det Hele skal blive saa glimrende, at Folk skal komme til at tale om det i lange Tider . . .“

„Det faar du ikke Bejlighed til,“ svarede Fruen meget myndig, „thi nu er jeg bestemt paa, at der slet ikke bliver noget af det!“

„Ja, se det er en anden Sag,“ sagde Arthur koldt og gik bort fra Bordet, „saa har jeg heller ikke mere at bede om . . . Jeg haaber, Mama undskylder mig.“

Der opstod nu en højst ubehagelig Pausse, og skjønt de Tilstedeværende alle som en lod til at være aldeles optagne af de herlige Ting, der laa udbredt for dem, var der ikke det mindste Udbrud af Glæde, ikke den fjerneste Ytring af gjensidig Taknemmelighed; enhver passede sit, og i flere Minuter hørte man ikke andet end Taffelhrets Dikken og Børlyshenes Knitren, naar de brændte paa Grangrenene.

„Hvor er din Kone?“ spurgte Mama lidt efter sin Søn, Doktoren. „J Aften havde jeg saa sikkert ventet hende! Skal hendes Plads maaske vedblivende staa tom?“

„Jeg maa bede om Forladelse, fordi jeg ikke for har undskyldt hende,“ svarede Lægen og traadte hen til Sofaen. „Der indtraf nemlig et lille Uheld der hjemme . . . ja, det betyder saamænd ikke stort . . . der gik Ild i Juletræet og Oskar fik Haaaret fædet lidt . . . men der maatte jo blive En hos Børnene og Bertha . . .“

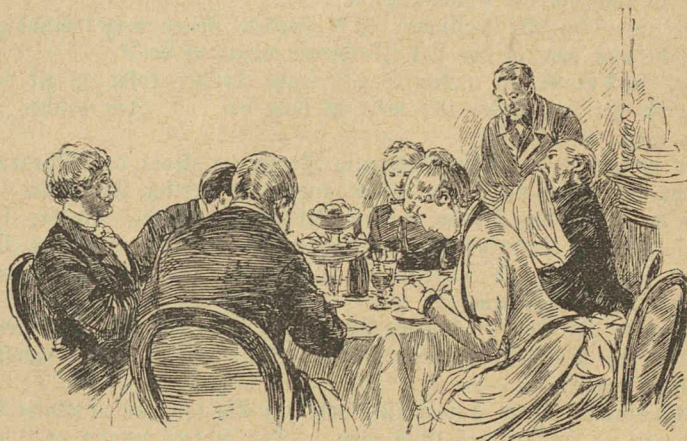
„Blev som en god Moder hjemme,“ indskød Alfons med et stygt Smil. Kommerceraadinden saa' stift paa Sønnen og spurgte saa i en forholdsvis mild Tone: „Er der ikke andet?“

Doktoren var et Øjeblik i Tvivl med sig selv, om han skulde aflægge Beretning om den huslige Skærmhydsel, han havde haft med sin Kone, men da han bemærkede det stadefro Blik, hvormed han blev iagttaget af Svogeren, svarede han ganske rolig:

„Det er det Hele, forsikrer jeg. I Morgen vil Oskar igjen være rask og saa kommer han og Unna her hen for at hente deres smukke Julegaver.“

Senere ud paa Aftenen skulde der indtages et lille Maaltid. Stemningen ved dette var imidlertid — som man kan tænke — ikke den bedste. Kommerceraaden var den eneste, der holdt Humøret oppe; han spiste med god Appetit og talte vidt og bredt om de forestaaende Helligdage, mente at der vilde komme mere Sne og gjentog flere Gange det noksom bekjendte, „at en grøn Jul giver en hvid Paaaste.“ Nu og da søgte han ogsaa at dreje Samtalen hen paa politiske eller kommercielle Emner, men der var ingen, der var synderlig oplagt til at indlade sig med ham; Alfons var den eneste, der sagde noget rigtigt. Kommerceraadinden gav den fornemme og viste med en svag Haandbevægelse Tjeneren bort, hver Gang han præsenterede hende noget. Arthur var tabt og indekluttet; Samtalen med Moderen havde gjort ham forstemt; det maatte naturligvis gjøre et pinligt Indtryk paa Doktorens, naar

de fik at vide, at der ikke blev noget af Forestillingen. Han spiste meget hurtigt, som om dette havde kunnet fremskynde Maaltidet, og han holdt stadig Øje med Taffeluhret, som allerede nu viste halv ti. „Saa er det jo næsten for sent,“ mumlede han utaalmelig. Mariane, der ellers var den, der ved slige Lejligheder førte Ordet, sad og stirrede tabs paa sin Tallerken og so'r sammen, hver Gang Faderen henvendte et Spørgsmaal til hende. Det var dog ikke den almindelige Rjedsomhed, som tyngede paa hende nu, den var hun saa vant til, dels i Dmgang med sin Mand, dels i Dmgang med Mo-

deren, — nej, der var noget særligt i Vejen med hende. Da hun om Formiddagen gik forbi Døren til Mandens Kontor, der stod aaben, saa' hun, at han var i Færd med at pakke nogle Damehandsker ind — Kvinder tager aldrig fejl i slige Ting — og at han slog en rød Snor om det hvide Papir. Var det maaste en Overraskelse til hende? Nu fik vi at se i Aften! Men om Aftenen spejdede hun forgjæves efter den lille hvide Pakke mellem sine Foræringer . . . hvem var den da til? . . . Na, disse Tanter kunde jo nok lysselsætte hende . . . her var en Del at spekulere paa!

Femogfyrgetyvende Kapitel.

Hos de Fattige.

Derfor Læseren saa vil følge os, forlade vi Kommerceraadens store og rigt udstyrede Spisestue med det af kostelige Retter bugnende Bord, omkring hvilket vi have set en Rreds af gnavne og fortrædelige Ansigter, — og begive os hurtigt muligt til Bjællegade, hvor vi jo forresten er godt kjendte i Forvejen. Lad os se, hvorledes de tilbringe Juleaften der.

I det forreste Værelse stod der i en Krog et kjønt lille Zuletræ, der var plantet i en Urtepotte og ganske vel forshnet med Væbler, Kræmmerhuse, forgyldte Grankogler og smaa Voglys. De to Børn havde faaet den strengeste Ordre til at lufte Djuene i, naar de passerede Værelset og Clara havde i den Anledning jagt til dem, at Jesusbarnet passede paa dem og at deres Gaver vilde forvandle sig til et pænt lille Rids, hvormed de skulde bearbejdes paa en vis kjødsfuld Del af Kroppen, dersom de befandtes at have figget!

For et Par Dage siden var Claras Fader kommen hjem og havde med glædestraalende Øjne lagt en Kulle paa nogle og tyve Kroner foran hende. Nej, hvor havde han da faaet dem fra? Jo, dem havde han faaet af sin Forlægger! Var Hr. Blaffer ikke en ædelmodig og honnet tænkende Mand? Var der nogen, der tvivlede derom? Hr. Blaffer havde ikke alene forhøjet sin Oversætters Honorar, men han havde endog saa givet ham et extra Gratiale for tidligere Arbejder . . .

Naa, vi ved maaske bedre end den gamle Staiger, hvorledes det egentlig hang sammen med denne forbavsende Rundhaandethed fra hans Forlæggers Side, men lad ham kun blive i Troen paa hans Vædelmodighed. Pengene var der, og nu skulde de anvendes paa bedste Maade. Striden stod mellem en Vinterfrakke til den gamle eller en Kaabe til den unge . . . men Enden paa det blev, at Clara sejsede: Fader skulde have en Vinterfrakke, og den skulde være en af Zulegaverne. Den gamle Zissikus havde imidlertid stultet et Par Kroner til Siden, som han — hvad Datteren lurede ham af — vilde anvende til en lille Ting til Hr. Arthur, og desuden havde han — hvad hun ikke vidste — kjøbt en pæn lille Muffe til hende selv. Ogsaa hun havde betænkt sin Faders Ven, den unge Maler, med en lille Ubethydighed, og det var jo meget passende, at Faderen havde gjort ligesaa, thi ellers synede det dog saa lidt.

Zuleaften blev Børnene sendte ind til en Naboerke, hvor de havde streng Ordre til at blive en Timestid, til det var bleven mørkt. De de i nøje Overensstemmelse hermed atter bankede paa Døren til deres Hjem, blev de standfede af Clara i det forreste Værelse.

„Kommer vi for tidlig?“ spurgte den lille Pige. — „Lad os se, hvad Jesusbarnet har haft med til os?“ sagde den lille Dreng.

„Ja, store Sager er det ikke,“ svarede den ældste Søster, „Jesusbarnet har været her og forhørt sig om Jer, og vi vare jo nødt til at sige noget . . . han vilde vide saa meget . . .“

„Vilde han vide noget om mig?“ spurgte Puzken.

„Ja, det kan du rigtignok tro, han vilde! . . . Han vilde vide, om du var artig i Skolen, om du ikke løb og legede paa Gaden med de andre Drengene istedetfor at gaa pænt hjem, om du spiste ordentlig og uden at spille og om du var kjønt lydig og ikke sagde imod . . .“

„Og hvad svarede du saa til det?“

„Ja, du ved jo nok, at Søster Clara holder meget af dig, men Sandheden maatte jo frem! Naa, men saa glemte jeg heller ikke at sige ham, at du havde lovet mig, du vilde blive en rigtig flink og rar Dreng herefter, og det fornøjede ham, kan du tro!“

„Har han da ikke haft noget med til mig?“ spurgte den lille igjen, næsten grædesfærdig.

„Jo, saamaend har han saa,“ svarede Clara og strøg ham med sin Haand op gennem Haaret, „han har bragt Gaver med til Jer begge To, men nu maa I sidde stille lidt her paa Bænken, indtil jeg kalder paa Jer . . .“

„Det skal vi nok,“ sagde Pigen, „jeg skal fortælle ham en Historie, saa falder han ikke i Søvn . . .“

„Jeg falder ikke i Søvn i Aften!“ forsitrede Burken bestemt.

Clara havde bragt Juletræet ind i det inderste Værelse, hvor hun og Faderen nu gave sig til at pynte det særdivgt. Marie skulde have en ny Kjøle og et uldent Tørklæde. Drengen en ny Table og et Par solide „Skaffstøvler.“ Allerede dette var en hel Herlighed, men vi sejle dog neppe i at antage, at det Bedste for dem var en stor pyntet Duffe og en brun Gyngehest med Sadel og Tømme. Tyren vilde naturligvis gjerne have haft en rigtig Bulderbasse af en Tromme, det havde han talt tidt nok om, men den gamle var bange for al den Spektakel, der vilde blive i Huset, naar han fik saadan en.

Staiger var i et straalende Humør over den forøgede Indtægt, han saa ubventet havde faaet; nu havde han Udsigt til at kunne klare sig pænt her-

efter og maaste endda lægge lidt til Side. Han udbrod fornøjet: „Ja, det er virkelig, som om Verherre vil give mig en rigtig glad Livsaften. Som ung var jeg altid lykkelig og frejdivg, men senere gled der store Skygger over mit Liv . . . Dog, nu er det mig, som om jeg havde naaet Højdepunktet — det Højdepunkt, paa hvilken den store Hviledag snarligt følger — og som om jeg herfra ser ned i et venligt Dalsstrøg, der belyses af Aftensolen; endnu kun et Par Skridt, og saa staar jeg under de styggefulde Træer, hvor Bladene sagtelig fuse ovenover mig, mens den dalende Sol kaster sit Guld over min Vej . . . Ja, kjære Clara, skulde det virkelig gaa opad med os, saa vil jeg i Tak til Gud anse det som en Belønning for den uendelige og selvforglemmende Kjærlighed, du viser mig gamle Mand og dine smaa Sødsfende . . .“ Han drog hende til sig og kjærtegnede hende og hun saa ham med fine ærlige, taarefyldte Øjne lige ind i Ansigtet . . . mon han havde Ret . . . mon hans Livs Aften virkelig skulde blive saa fredelig, saa lys og saa mild,

som den tegnede til? . . . Skulde det virkelig ske at . . . ? Na nej! det var umuligt, utænkeligt! I al Fald turde hun ikke give slige Tanter Rum i sit Hjerte! . . .

Saa var det, som om den gamle med Et rev sig løs fra disse Drømmes-
rier; med klar og munter Stemme sagde han til Datteren, at nu maatte de
se at gjøre deres lille Hjem saa hyggeligt, som det stod i deres Magt . . .
for ham selv var det saa smukt i Aften som ingensinde før . . . og saa
maatte hun ogsaa se til, at Maden var god . . . det var jo Herreretter, de
havde at opvarte med til denne Jul . . . den forventede Gæst skulde i alle
Maader befinde sig vel hos dem . . .

„Tror du virkelig, han kommer?“ spurgte hun og vendte sig hastig om
fra Juletræet igjen.

„Ja, det tror jeg rigtignok,“ svarede den gamle bestemt, „han har jo
lovet mig det, og saa gjør han det ogsaa.“

„Har han lovet dig det, saa kommer han nok,“ sagde Figurantinden,
mens et polist Smil spillede om hendes fine lille Mund.

„Vi kunne i Grunden godt vente med det Hele, til han kommer . . .“

„Synes du? Ja dersom de Smaa ikke bliver utaalmelige, for det er
jo dem, det kommer an paa i Aften. Men han kommer vistnok sent, sagde
han ikke det?“

„Han lovede at være her omtrent Kloden otte; de har naturligvis ogsaa
Juletræ hjemme hos ham. Det lod til at fornøje ham at komme herhen . . .“

„Gjorde det virkelig?“ spurgte Clara trosthyldig.

„Ja saamænd gjorde det saa! . . . Det er jo klart, han synes godt om
at være her, thi for Illustrationernes Skyld behøvede han da ikke at komme
her saa tidt, som han gjør.“

„Saa—aa? Tror du det?“ spurgte hun og vendte sig i det samme
om, for at gaa ud i det forreste Værelse. Paa Dørtærskelen standsede hun
og sagde: „Synes du saa, at vi skal vente, til han kommer?“

„Ja, hvorfor ikke? Ungerne gaar gjerne ind paa det og saa flytter
vi to sammen med dem saalænge i Værelset der, for at de ikke skal faa Rig
paa Stadsen! I Aften kan Dvnen godt varme op begge Steder.“

Børnene gik ind paa at vente — om det skulde være, et helt Kvarter
endnu!

Den gamle gik ud til dem og Clara ryddede lidt op imens. Deres
egne Julegaver lagde hun paa det store Bord, Arthurs paa en lille Kon-
sol, over hvilken hun havde bredt en Serviet. Da hun tog Faderens Foræring
til den unge Maler frem, smilede hun og sagde: „Et Par Kroner for saa-
dan et Lændstiftetui! Ja, den gamle har aldeles ingen Forstand paa at kjøbe!“

I det forreste Værelse sad Staiger imens og fortalte Børnene Eventyr,
det ene efter det andet, det ene skrækkeligere end det andet, og jo galere jo
bedre! Gud ved, hvor tidt han havde stildret dem den gysselige Historie om
Havuhyret, der forfulgte Skibene og nappede Besætningen og som først, da
de kastede hele Skibsapotheket i Floden paa den, fandt sig foranlediget til selv
at krepere, — lige nyt blev det for hver Gang!

Men vi ville hverken forstyrre ham eller Clara mere, hvorfor vi —
med Læserens gunstige Tilladelse — ville begive os lidt over paa den anden
Side af Gangen til Familien, som boer dér.

Særogsyrgetyvende Kapitel.

Hos en „værdig Trængende.“

Vi have allerede tidligere præsenteret Familien Wundel for vore Læsere. Det følger af sig selv, at de ikke kunde fejre Juleaften paa samme Maade som andre kristne Menneſter, eftersom Madam Wundel i Egenſkab af „værdig Trængende“ maatte holde lidt igjen paa sine Lyster — og sin Ene. Da hendes Døtre forlængſt vare komne til Skjelsaar og Alder, havde de ſelvſølgelig ikke noget Juletræ og da en Udvegling af Gaver indbyrdes beſandtes at være unødvendig, havde man beſluttet ſig til at fejre Feſten i al Stilhed og under fromme Betragtninger. Ja, ſaaledes forholdt det ſig virkelig, i hvor løjerligt det end lyder!

I Kæſtelovnen brændte en ſvag Ild, ſaa Værelſet var kun daarlig opvarmet; paa Bordet laa en grov Dug og paa denne ſtod et Fad uſtrællede Kartofler, et Brød, et Saltkar og en Flaſke Vand.

Madam Wundel og hendes Datter Emilie ſad foran det med Salmebøger i Hænderne.

Vi have imidlertid en lumſt Anelſe om, at de ikke læſte ſynderligt i dem, thi Moderen ſad og ſaa' paa ſine Regle og Datteren ſyntes at lytte efter noget ude paa Trappen, og et Øjeblik efter ſagde hun ogſaa: „Saa nu hoſter han . . . nu er han viſt ſnart nede . . .“

„Det gamle Brøvl!“ tilføjede Enken.

„Og ſaa liſter han ſig ſaa lumſt afſted lige op ad Muren for at komme bag paa Folt . . . og ſaa bræger han alligevel ſit: Gud være med Jer . . . en glædelig Jul! . . . Uſ! Den Hytler!“

„Ja, i Fjor kom han her forſte Juledag,“ ſagde Moderen, „han vegler altid med det, men det er jo godt at være belavet paa ham! Der kan du ſe, Barn, du ſkal ſtadig væk kun lade mig raade. Havde vi ikke ſaaet ſat lidt af vore Madvarer til Side, ſaa havde denne Underſøger alligevel overraſket os . . . og det havde jo været nydeligt, om han midt under den Menage var kommen her med ſin Anviſning paa Brændſel og Fødevarer . . .“

„Jeg var ſaa uheldig forleden Dag at træffe ham inde i en Manuſakturbutik,“ ſagde Emilie. „Du ved nok, jeg ſkulde have et Par Allen Silketøj til min Kjøle, men heldigviſ ſik jeg Øje paa ham, førend jeg havde forlangt noget. Han var næſviſ nok til at ſpørge mig, paa ſin egen frittende Maner, hvad jeg ſkulde have her . . . jeg gad dog vidſt, hvad det kommer ham ved! . . . men alligevel, jeg maatte jo lade, ſom om jeg var kommen for at ſaa en Stump graat Foerlærred . . .“

„Det var rigtig, min Pige! lad mig ſe, du kan ſno dig!“ ſagde Moderen og tilkaſtede ſin Datter et opmuntrende Blik.

„Naa, var det ſaa noget ordentlig, det han kom med?“ ſpurgte Emilie.

„Na ja, ſaamænd, jeg kan ikke klage,“ ſvarede Enken. „Ved Juletid ſaar alle Foreningerne jo rigelige Tilførsler baade fra dem, der mener det, og fra dem, der kun gjør det, for at blive nævnt i Aviſerne! . . . Naa, her er ſex Kroner fra Foreningen for „de fattiges Jul“ og fire Kroner fra „Underſtøttelſeſkafſen for trængende Enker af Embedsſtanden,“ og dertil mener jeg jo da nok, at jeg tør henregne mig, ſiden din Fader døde, for tidligere var vi ganſke godt anſtreven, tør jeg ſige! Det var jo ſlemm nok, at han ſkulde

ende saadan, som han gjorde, men der er Jørgenting saa galt, det er jo dog godt for noget, og her kan du se, her har jeg faaet to Kroner fra „Entekassen for de i de offentlige Anstalter afgaaede.“ — Paa godt Danst betød „de offentlige Anstalter“ her slet og ret „Forbedringshuset,“ hvor salig Wundel henlevede sine sidste Dage desformedelst, at han havde gjort temmelig udstrakt Brug af Midler, der vare betroede til hans Varetægt.

„Ja, ja,“ sagde Emilie, „det er jo ialt tolv Kroner, det er jo da noget, saa kommer vi vel over Julen.“

„Ja, og pænt over den, skal du se, min Pige!“ svarede Moderen og stak Pengene til sig igjen. „Der er forresten en Forening her i Byen, som vi maatte kunne faa lidt af, du,“ vedblev hun lidt efter . . . „ved du, hvad for en jeg mener?“

„Nej, hvad mener du for en?“

„Det er den, som vores gode Ven Schwarz er Sekretær ved . . .“

„Nej, det skal jeg dog nok bede mig fritaget for,“ sagde Emilie og brystede sig.

„For hvad?“ spurgte Moderen tilsyneladende forbavset . . . „for at kalde Schwarz vores gode Ven?“

„Nej, ikke det! Men . . . hvor i al Verden kan det dog falde dig ind, Moder, at jeg skulde henvende mig til „Understøttelsesforeningen for gamle Jomfruer?“ Det er dog lidt for galt, vil jeg nok sige!“

„Herregud, er det nu saa slemt?“

„Ja ved du hvad! Det kan saamænd være svært nok for os i vor Stilling at gjøre et ordentlig Parti, saa man skal da ikke . . .“

„Men kan du da ikke modtage en Understøttelse af ham uden at blive kaldt gammel Jomfru?“ vedblev Moderen ihærdig. „Se til din Moder, min Pige! hun modtager Hjælp fra „Foreningen for den skjulte Fattigdom,“ men jeg vilde dog nok betænke mig for at blive henregnet til den . . . i al Fald ikke saadan direkte! Jeg gad vidst, hvad slemt der er ved at være gammel Jomfru? Nu er du jo dog en Pige paa otteogthve Aar, godt og vel, og selv om der ogsaa er de gode Mennesker til, der anser dig for at være et Par Aar yngre, saa kommer der da en Tid, da du maa ind i de tredive, i hvor meget du end spræller ved det!“

„Ja, men den Forening faar du mig ikke til at ansøge om noget, det forstikker jeg! Ellers er jeg ikke saa bange af mig, det ved du nok, fra den Gang jeg henvendte mig til „Foreningen for forladte Piger,“ om en lille Hjælp.“

„Dersom du den Gang havde haaret dig rigtig ad med ham det pæne unge Menneske der syntes saa godt om dig, saa havde det maaske nu været anderledes for dig, min Pige! . . . Du min Gud og Skaber! For en „forladt Pige“ vil du nok gaa, men gammel Jomfru synes du ikke, du kan være bekendt at kalde dig! . . . Sikken Verden vi lever i!“

Madam Wundel rejste sig og travede et Par Gange op og ned i Stuen; saa standsede hun igjen foran Bordet og sagde til Datteren: „Skal vi saa have den Aaretning bort, lille Emilie? Jeg tænker, vi har en bedre henne i Skabet . . . tag et Par Glas ogsaa . . . og lad os saa endelig faa noget mere i Ønnen . . . nu har vi saamænd frosset længe nok for de Par Kroner, han havde med, det gamle Brøvl!“

Mens Emilie gik og satte til Side, tog Madam Wundel atter Blads og vedblev: „Du maa ogsaa gjerne sætte Vand paa til at koge; Madam

Becker kommer lidt hen til os siden, og dersom hun har en god Cognac med sig, saa kan vi da i denne hellige Anledning saa os et lille Glas Punsch."

"Saa vil I maaske helst være alene?" spurgte Datteren.

"Naa—aa! Hele Aftenen behøves det ikke . . . naar bare ikke Louise kommer hjem midt under det . . ."

"Det gjør hun ikke, hun er her ikke før elleve," svarede Emilie og gik ud i Kjøkkenet.

En halv Timestid efter brændte der et lystigt Baal i Ovnen; den grove Dug paa Bordet var bleven ombyttet med en finere og skinnende hvid og Kartoflerne vare forvundne for at give Plads for en pæn lille Kage og en Staal med Frugter. Stuen havde dermed faaet et helt andet Præg, end den Gang Undersøgeren havde Luffet Døren op til Lejligheden. Men det gjaldt jo ogsaa om at modtage en altid velkommen Gæst, og det var paa høje Tid, thi hun var allerede paa Trapperne.

Der gives Folk, hvem Skjæbnen har været ublid og som kæmper haardt med Fattigdom og Nød, men som alligevel unddrager sig Verdens Blik saalænge som muligt og alene og i Stilhed kæmper deres Kamp fordi de ikke ville modtage nogen Hjælp, men hjælpe sig selv, og disse Folk have i fuldeste Maal Krav paa vor Sympathi; denne Sympathi svigter dem heller ikke, naar de, efter en haardnakket Kamp for Tilværelsen omsider blive trætte og strække Haanden ud, at vi skulle løfte dem op over Hvirvlen, saa de atter kunne blive i Stand til at klare sig selv. Men ved Siden heraf gives der ogsaa dem, der bruger en tillojet Armod som et Skilt, som et Skalkestjul for bedre Kaar, og som ved Hylleri forstaar at tilrane sig, hvad der aldeles ikke tilkom dem med Rette, og den Slags Menneſker, der i Verdens Omdømme gjerne vil høre med under de „værdige Trængendes“ Klasse, kan ikke gjøre Krav paa vor Medfølelse. Skjønt Familien Wundel nu unegtelig er af den Støbning, — vi har jo saa at sige grebet dem paa fersk Gjærning, — saa maa vi dog anholde om Bæserens Overførenhed til at dvæle hos dem en lille Stund endnu, for at høre, hvad den forventede Gæst, den hæderlige Madam Becker, muligvis skalde have paa Hjerte.

Syvogsfyrgetyvende Kapitel.

En velkommen Gæst hos Wundels.

Madam Becker havde paa Grund af sin egen Bægtfylde og Trappernes Antal svært ved at vinde op til de gode Benner paa fjerde Sal, men endelig lykkedes det da.

"Naa, De boer jo ganske pænt her, lille Madam Wundel," sagde hun, da hun var kommen til Sæde i Stolen, der var sat hen til hende, „ganske pænt . . . men farlig højt tilvejs . . ."

"Ja jeg vil nu hellere bo lidt ordentligt, skal jeg sige Dem, lille Madam Becker, selv om det er højt oppe . . ."

"Det har De Ret i, og det kan jo ogsaa være ligemeget, naar man

ikke har Forretninger at afgjøre med Folt, saadan som jeg . . . Mange Tak lille Emilie," sagde hun til Datteren, der hjalp hende at faa Tojet af . . . „jeg skulde dog op at hilse paa Dem en saa høj Jelligaften . . . og saa mente jeg, at vi maaske nok kunne faa Brug for denne hersens Kammerat . . .“ dermed trak hun en Flaske frem, som hun havde holdt skjult under Schavlet . . . „udmærket Cognac . . . bare ikke for meget Vandpladder i . . . jeg for min Del holder mest af det usorfalskede.“

Nu tog hun selvbehagelig Plads ved Bordet lige overfor Madam Wundel.

„Det var pænt af Dem, lille Madam Becker, at komme . . . det er længe siden, vi har tilbragt en Aften sammen . . .“

Emilie havde imidlertid brygget en overmaade velsmagende Drif, der udbredte en liflig Aroma i Værelset, og da saa Aagen blev skaaren for, sad de tre Kvinder og nød Livet og frydede sig ved Velværet. I Samtalens Løb sad Madam Becker og legede med en lille pyntelig indpakket Kulle Papir, omkring hvilken der var stnyget et rødt Baand. Det lykkedes da ogsaa snart at henlede de andres Opmærksomhed paa den.

„Er det maaske et Juleindkjøb, De har der?“ spurgte Emilie, der længe havde fulgt Pakken med Øjnene.

„Nej, det er saamænd ikke . . . det er en Present til min Niece, Figurantinden . . . ja, men ikke fra mig! Det er noget, jeg har lovet at besørge.“

„Har Marie da ikke set det endnu?“ vedblev Emilie.

Madam Becker rystede temmelig ligegyldig paa Hovedet og svarede:

„Nej, hun kan faa det at se i Morgen . . . eller en anden Gang . . . hvis hun i det hele taget faar det at se . . . det kommer an paa, hvordan hun opfører sig!“

„Ved De, hvad Pakken indeholder?“ spurgte Madam Wundel.

„Ja, jeg skulde næsten tro, det er Handsker . . . men vi kan endelig snart faa det at vide . . .“ Dermed skar hun den røde Snor over og løste Pakken op . . . ja, ganske rigtig, den indeholdt Handsker, og det meget fine Handsker . . . en sex, otte Par.

„Nej, hvor de er fine!“ udbrød Emilie . . . „ja, de Danserinder faar nok mange nydelige Ting tilsendte . . .“

„Synes De godt om dem, lille Emilie?“ spurgte Madam Becker ganske ligefrem, „saa haaber jeg ikke, at De vil forsmaa en lille Julegave af de fire Par her . . .“

„Om jeg vil!“ udbrød Emilie blussende rød . . . „nej . . . ja, men det er virkelig altfor meget, kjære Madam Becker! Det er altfor meget! Det kan jeg ikke tage imod . . .“

Madam Wundel, der befrygtede, at det mærkværdige Tilfælde skulde indtræffe, at hendes Datter Emilie skulde undslaa sig for at modtage en hende tilbudt Gave, stnydte sig at sige: „Naar den kjære Madam Becker er saa elstværdig at ville glæde dig med disse Handsker, min Pige, saa vilde det være meget upassende, om du ikke med Tak tog imod dem.“

„Ja, men jeg synes alligevel, der er for mange . . .“

„Na, lad os nu ikke tale mere om saadan en Bagatel!“ udbrød Madam Becker, der havde Grund til at indsmisse sig hos Familien Wundel i Dag. „Vær saa god, her er fire af de kjønneste Par, og saa faar De Papiret og Snoren i Tilgift . . . De formaar vel ikke min lille Julegave,“ tilføjede hun og rakte smilende Pakken over til Emilie. Madam Wundel nikkede med Hovedet og sagde: „Ja, Madam Becker ved nok, hvordan det skal være, naar

noget skal gøres fint . . . hun har ikke for Jørgenting haft Bekjendtskab i de højere Stænder!"

Datteren forlod Bærelset og lod de to gamle Madammer snakke; hun havde en Følelse af, at det nu var paa Tiden, hun fjernede sig.

"Alt ja," begyndte Madam Wundel, "jeg føler saa tidt det triste ved at staa ene i Verden og ikke have nogen, som man rigtig kan betro sig til . . ."

"De skulde komme lidt oftere hen til mig, lille Becker," sagde Madam Wundel . . . "jeg tror, vi to passer godt sammen . . ."

"Ja, De har Ret i det, lille Wundel, derfor kommer jeg ogsaa her hen netop i Aften. Der var noget, jeg spekulerede paa, og saa lige med et tænkte jeg: Du har jo Wundel, den kjære Sjæl, hun kan maaske give dig et godt Raad! . . . Na ja! Husker De, at vi gif i Danseskole sammen . . . ja, det er nu længe siden, men jeg husker det Stum godt endnu! . . . Na, saa blev vi stillet fra hinanden, og De blev gift med salig Wundel og jeg blev gift med salig Becker, og De ved jo nok, at de to kunne aldrig spændes! . . . Jeg tror saamænd, mellem os sagt, at min salig Becker blev skingsy paa til mig . . . og det er jo rimeligt nok, at min salig Becker blev skingsy paa ham, for saadan er nu en Gang de Mandfolk! Men det maa jeg dog sige,

de var forresten stikkelige begge to, og Gud skal vide det har tidt gjort mig bitterlig ondt, at de maatte væk fra os."

Madam Wundel fandt ligesom sin Veninde her Anledning til at tørre sine Øjne til de Hedengangnes Ihukommelse, og da Horelsen saa havde sat sig lidt, vedblev

Madam Becker: "Altsaa sagde jeg til mig selv, du skal bare gaa hen i Bjælkegade . . ."

"Der gaar De heller ikke forgjæves," forsikrede den anden, "men kom, lille Becker, lad, os før vi gaar videre i Tøtten, drikke en Staal paa godt Vensteb i det nye Aar . . ."

"Og Tak for det gamle," tilføjede Madam Becker og saa drak de.

Derefter vedblev den sidstnævnte: "Ser De, nu vil jeg gaa lige løs paa Sagen . . . der skal være en Literat Staiger . . . ja jeg tror, det var saadan, han hed . . . men hvorfor sætter De saa forbudt et Ansigt op ved det?"

"For ham kjender jeg!"

"Gjør De?" udbrød Madam Becker, tilskyndende højligh overrasket . . . "nej, gjør De virkelig?"

"Ja, jeg gjør saamænd saa! Han boer jo her . . . her paa fjerde Sal . . . lige over for os . . ."

"Det var da mærkelig! . . . Saa kjender de maaske ogsaa Datteren?"

"Figurantinden? . . . Puh!"

"Hvorfor puster De ad hende?"

„Na . . . det er et opblæst og knipst Stykke Truentimmer!“

„Ja saa! . . . Har hun Krummagere monstro?“

„Ikke før i den sidste Tid har vi mærket noget til det, men han, der kommer der nu, af og til, er forresten et pænt ungt Menneske, der ser ud til at være af god Familie.“

„Og Pigen?“

„Ja, se jeg kjender jo ikke noget offentligt til deres Forhold, for vi har jo ingen saadan Omgang med de Mennesker. Clara Staiger kommer her over en Gang imellem . . .“

„Naa, hun kommer af og til her over?“ spurgte Madam Becker opmærksomt.

„Ja, men vi berører aldrig de Dele alligevel; det er jo noget, som ikke kommer en anden En ved! Men Emilie — for De ved jo, Pigebørn interesserer sig altid for saadan noget — har et Par Gange passet dem op, naar de tog Afsted med hinanden ude paa Trappen.“

„Naa . . . og saa?“

„Ja, han kyssede hende paa Panden, men hun rev sig hurtigt fra ham og smuttede skyndsomt ind ad Døren . . . Hun har aabenbart god Tro til ham, stakkels Tøs! Men det forstaar sig, selv om det var en Prins, mente hun vel ikke, at han var for god til at ægte hende.“

„Naa, der er altsaa ikke noget at sige hende paa?“

„Ikke det mindste. Men, sig mig nu, lille Madam Becker, hvad er det saa, der ligger Dem paa Hjertet? . . . Jeg kunde dog maaſte hjælpe paa Dem.“

Madam Becker fortalte saa, hvad Læseren allerede ved, nemlig at der var en ung Mand, der længtes efter at gjøre Bekjendtskab med den vakre Figurantinde.

„Det kan jo nok have sin Vanskelighed,“ mente Madam Wundel efter at have betænkt sig en lille Tid, „men ikke desto mindre paatager jeg mig at ordne Sagen.“

„Saa—aa? Hvordan det da?“

„Ja, det skal nu foreløbig være en Hemmelighed . . . men det kan jo nok være, at jeg faar Brug for Penge . . .“

„Dem skal det ikke mangle paa . . .“

Her blev de afbrudte i Samtalen ved at Emilie kom ind i Stuen igjen, og da Klokken desuden var bleven mange, brød Madam Becker op med det samme. Hun pakkede Maries Handsker ind i et Stykke Aloispapir og tog saa sit Tøj paa; Emilie tændte et Lys og fulgte hende ned i Døren, hvor hun under fornøjet Tassigelse tog Afsted med hende. Da hun atter kom op til sin Moder, sagde denne til hende:

„Hør, lille Emilie, naar du ser paa Zomfruenovre hos Manufakturhandlerinden her paa Hjørnet af Kastelstræde, minder hun dig saa ikke om En, vi kjender?“

„Jo,“ udbroød Datteren, noget forundret over dette ubenteede Spørgsmaal. „Jeg har jo altid fundet, at hun i paafaldende Grad lignede Clara Staiger . . .“

„Ja ikke sandt,“ vedblev Moderen, „man kan let forvegle de to.“

„Det kan man, dersom man da ikke kjender dem nøje, men hvad mener du med det?“

„Jeg mener, at jeg har i Sinde at forvegle de to!“

Hun fortalte Emilie, hvad Madam Becker vilde, og tilføjede, at da Zom-

fruen og Clara lignede hinanden saa meget, kunde det gaa lige op, hvem af det, der blev den lykkelige, og da Clara naturligvis ikke vilde give Slip paa sin Vejler der inde, saa vilde hun, for at redde Affairen og tjene de Skilinger, forsøge sin Dykte hos Zomfruen, og hun havde god Grund til at tro, at det vilde gaa. Emilie hørte opmærksomt efter og sagde saa med et ondskaabsfuldt Smil:

„Ja, det skulde virkelig glæde mig, om det gik! Og naar Claras Tilbeder faar at vide, at hun holder Stævnemøde med en anden Herre, saa er vi da fri for at have ham rendende her . . . det kunde jeg unde hende, den vigtige Theaterprinsesse!“

Attogsfyrgetyvende Kapitel.

En velkommen Gæst hos Staigers.

Mens Clara Staigers Skjæbne saaledes blev afgjort inde hos Wundels, gik hun selv i angstelig Spænding op og ned i Dagligstuen. I Forværelset sad Faderen og fortalte Historier for de to Smaa, der kæmpede haardt med Sønnen, thi Klokken var bleven mange. En Gang imellem forstærkede den gamle sin Røst for at vække dem op, og det lykkedes ham ogsaa, men ret længe varede det ikke, før de døsede hen igjen.

Det var et stegt Vejr udenfor; det sneede og det blæste. Rundt omkring i Kvarteret var der mørkt og stille, de fleste vare allerede gaaede til Ro, kun nu og da hørte man Lyden af en Vogns Rullen i de tilstødende Gader eller af en ensom Vandrers Fodtrin.

Clara Staiger var tungsindig og mod i Gu. Hver Gang hun forsøgte at trøste sig ved Tanken om, at han nok kom, at han ikke kunde slippe hjemmefra før, var det, som om en indre Stemme tilhviskede hende: aa, han har glemt dig, ellers havde han nok været her for længe siden . . . og dersom han kommer, saa er det kun af Medlidenhed mod dig . . . og saa maa du endda være glad over, at han ikke bliver helt borte. Og saaledes var det ogsaa; hendes kvindelige Stolthed maatte give tabt for Tanker som disse: selv

om han kun kan være her et Øjeblik, og selv om han kun kommer, fordi han vil opfylde sit Bøste, vil jeg dog være inderlig glad over at faa ham at se igjen. Men det var med et bittert Smil, hun tilstod for sig selv, at hun jo aldeles ingen Ret havde til at spørge ham, af hvad Grund han blev saa længe borte, da han dog havde lovet at komme før.

Den Juleaften, hun havde glædet sig saameget til og ventet sig saameget af, var forløben under en trykkende Tavshed og en pinlig Venten. Grantræet havde endnu ikke været tændt, Julegaverne laa endnu tilskællede, og de to smaa Sødstende sad endnu ude i det forreste Værelse, paa en Tid da alle andre Børn laa og sov sødt og drømte om al den Herlighed, de havde set i Aften; og baade de og den gamle Fader sad og frøs derude, thi Clara havde i Aften rent glemt at se til Kaffelovnen, saa Ilden var gaaet ud. Og Aftensmaden, den dejlige Aftensmad, de skulde have, var bleven helt kold ved den samme Lejlighed!

Men gamle Staiger sad uforsvoven og fortalte Historier for sine smaa søvnige og forfrosne Tilhørere, mens Clara stod ved Vinduet og stirrede ud i Mørket og Bysen henne paa Bordet sang paa sit sidste Vers . . .

Saa med ét lød der hurtige Skridt nede paa Gaden. Hun lyttede . . . Var det ham? . . . ja, nu hørte hun, han gik op ad Trappen.

Arthur kunde, som vi vide, ikke slippe hjemmefra før Klokken omtrent var ti, og da han havde maattet gaa hele Bejen, havde det taget Tid, før han kom ned til Bjælkegade. Han ilede hurtig ind ad Gadedøren, og havde i Farten nær revet et ældre Truentimmer omkuld her. Gaslygten kastede netop sit Skin over dette Truentimmers Ansigt, medens hans eget var indhyllet i Mørke. Da han havde passeret hende og gik op ad Trappen, faldt det ham ind, at han havde set hende før, og endnu forinden han naaede fjerde Sal, var han paa det Næne med, at det havde været den Madam Becker, til hvem han havde bragt Grev Fohrbachs Brev.

Saa saare Clara var bleven enig med sig selv om, det var Arthur, der kom, lukkede hun Døren op til det forreste Værelse og meddelte de andre den glædelige Efterretning. Den lille Pige gned sine smaa Øjne hvorpaa hun klappede fornøjet i Hænderne og udbød: „Naa, saa faar vi Jul!“ Men Drengen maatte ordentlig rustes op, før han blev sig selv igjen!

Da Arthur aabnede Døren standsede han forbavset ved at træffe hele Familien her i det kolde og mørke Værelse; han havde troet, at de havde fejret deres Jul, og det faldt ham slet ikke ind, at de ventede paa ham endnu.

„Uh, du bliver saa længe borte,“ sagde Drengen, der nu havde faaet Øjnene helt op, „vi har ventet paa dig i mange Timer!“

„Har De virkelig ventet paa mig med Juletræet, Hr. Staiger?“ spurgte Maleren.

„Na, ja vi troede, det kunde mere Dem . . .“ svarede den gamle med et godmodigt Smil.

„Men Klokken er jo bleven mange . . .“

„Ja, det er den jo rigtigt nok,“ hørte Clara med dæmpet Røst.

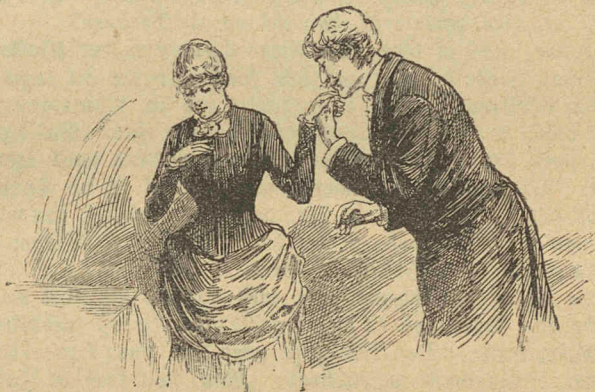
„Men vi troede hvert Øjeblik, at nu kom du!“ stemmede Drengen i med.

„Ja, det har desværre været mig umuligt at komme før,“ sagde Arthur.

„Forresten havde jeg jo sagt Dem, gode Staiger, at dersom jeg ikke var her til Klokken otte, saa var det fordi, jeg maatte blive hjemme, til der var spist.“

„Ja, det er sandt, det sagde De jo ogsaa! Men . . . da De nu er her, saa kan vi jo begynde med det samme,“ sagde den gamle og saa vendte han sig om mod Børnene og tilføjede smilende: „Ja, se I har rigtignok Bykken med Jer; nu har alle andre Børn faaet, hvad de skal have, men I har endnu Jeres tilbage!“

Clara var imidlertid gaaet ind i det inderste Værelse for at tænde Zulelysene. Arthur, der havde Kommen fuld af Vegetøj, aabnede Døren paa Alem og spurgte, om han ikke nok maatte hjælpe hende. Hun nikkede til ham, saa traadte han indensfor men lukkede Døren omhyggelig til efter sig. Hun viste ham, hvor de forskjellige Smaapakker laa, og selv fandt han derved Lejlighed til at aflægge nogle af dem, han havde ført med sig. Men Clara var saa underlig stille og indesluttet i Aften. Og der hvilte saadan et Tryk over det Hele. Ja, han var ogsaa bleven for længe borte . . . de gode Menneſker havde ventet Timevis paa ham for at dele deres Zuleglæde med ham, og saa . . . ja, han maatte jo tilſtaa for ſig ſelv, at han nok havde kunnet ſe ſit Snit til at ſlippe for Maaltidet der hjemme . . .

„De er vist ikke rigtig tilfreds med mig i Aften?“ sagde han omsider, efter at han længe forgæves havde forsøgt at faa et Blik af hende.

„Na, det mener De ikke,“ svarede hun og saa' flygtigt over paa ham, „De ved jo godt, at De til enhver Tid er velkommen hos os, . . . men,“ tilføjede hun og trak Bøjret dybt, „nu har vi for travlt til at tale derom . . . siden hen faar vi maaske mere Fornøjelse af hinanden . . .“

Han greb hendes Haand og trykkede den fast til sine Læber; hun tog den ikke til sig, men hun so'r saa stærkt sammen derved, at han uvilkaarlig slap den igjen og saa' hende stift ind i Øjnene. Men hun vendte sig hastig om og udbød med tilfyneladende munter Stemme: „Saa, nu er jeg færdig . . . nu maa De gaa hen til Døren og aabne den, naar jeg har talt til tre.“

Han lukkede Døren op paa Alem og sagde til Børnene, der stod i det andet Værelse: „Naa, pas nu godt paa!“

Clara talte: En — to — tre! . . . Arthur aabnede Døren paa vid

Gab og de to Smaa styrtede ildfærdigt ind . . . men standsede et Par Skridt fra Døren, fuldstændigt blændede af dette Lyshav og denne aldrig før setæ Pragt. Saadan et Zuletræ havde de ingenfinde før havt! De tidligere kunde slet ikke taale Sammenligning med dette! Børnene vare saa højtidelig til Møde, at Faderen ordentligt maatte stubbe dem frem! Men da saa Drengen med straalende Øjne havde raabt: „Na, en Gyngehest!“ og Pigen med stille Fryd havde sagt: „Nej, en pyntet Duffe!“ saa var Fortryllesen hævet og nu fik de Mod til at gaa omkring Træet for nærmere at betragte det og fryde sig over alle de Herligheder, det bar paa sine grønne Grene!

Den gamle var saa henrykt over sin Vinterfrakke, som om det var første Gang, han saa' den, og fra Arthur laa der til ham en Kasse Cigarer og et Cigarror. Smidletid tog Clara Servietten af Konsollen, paa hvilken de for Arthur bestemte Gaver laa. Den unge Mand modtog af hendes Haand et Cigarfutteral, som hun havde broderet til ham. Han betragtede det henrykt og ved Synet af de mange Perler og Guldbraade kom han til at tænke paa, hvor ofte hans Vilde maatte have staaet for hendes indre Øje, mens hun syselede med dette Arbejde! Han saa' over paa hende med et usigeligt mildt Blik: hun havde støttet Haanden mod Bordet og staaet sine Øjne ned. Da han taffede hende, vilde hun smile til ham, men det lykkedes hende ikke; hendes Mund fortrak sig, hun preskede Læberne fast sammen og der var Taarer i hendes Øjne.

Arthur vidste nok, hvad det var, der bevægede saa stærkt hendes Indre: hun skammede sig ikke over sin Kjærlighed men hun frygtede den; hun saa' tydeligt den Åløst, der skilte hende fra ham, en Åløst, som han undertiden søgte at glatte over med Kjærlighedsfulde Ord, naar han sad ved Siden af hende, men som atter aabnede sig mørk og uheldsvanger for hendes Blik, naar han var borte. Undertiden vovede Haabet i hende, saa hun i ensomme Timer ved Fantasiens Hjælp kunde bygge en prægtig Bro over dette gabende Svælg, en Bro, som hun da rystende og bævende betraadte Haand i Haand med ham, og som lykkelig og vel førte dem over til et vidunderligt dejligt Land . . . Dog, disse taabelige Drømmerier forstod hun atter at jage bort, uden at Haabet smuttede med, men naar hun, saadan som i Åften, tænkte sig eller havde tænkt sig ham omgivet af sin fornemme Familietræds, som han vel sagtens ligefrem maatte stjæle sig fra for at komme hen til hende et flygtigt Øjeblik, eller at hendes eget rige, varme Hjerte maatte af dem betragtedes som et Vegetøj, han snart vilde kaste fra sig igjen, — saa følte hun sig saa ulukkelig, saa navnløs ulukkelig . . .

Lignende Tanker bevægede paa samme Tid Arthurs Sind. Skulde han forlade hende, fordi hun var en fattig Figurantinde, fordi hendes Familiestab ikke stod optegnet i Bøgerne, fordi Rangklassernes hellige Stranker vare lukkede for hende, og fordi hendes Tanter og Kusiner ikke havde Sæde eller Stemme i The- Kasse- og Sladderselskaberne! . . . Nej, hun skulde være hans Hustru . . . han skulde vide at drage hende op til sig . . . hans Hustru! Han kom til at smile, ved at give dette Ord Rum i sin Tanke! Han tænkte paa sin Ungkarlejlighed, hvor det vrimlede af alstensk Skramlerier . . . paa alle disse svære Silkestoffer, der laa spredte her og som han benyttede til Draperier . . . paa alle disse mange Vasar og hel- eller halv færdige Malerier . . . og han tænkte sig Clara midt i det altsammen! . . .

Han havde regelvis betragtet sin Gave og Gavens Giver; nu udbrød

han, som vakt af Drømmen: „Jeg har ogsaa noget med til Dem, kjære Clara . . . men det er ikke sikkert, at De vil synes om det . . .“

„Åa, det vil jeg vist!“ sagde hun og saa' venligt paa ham.

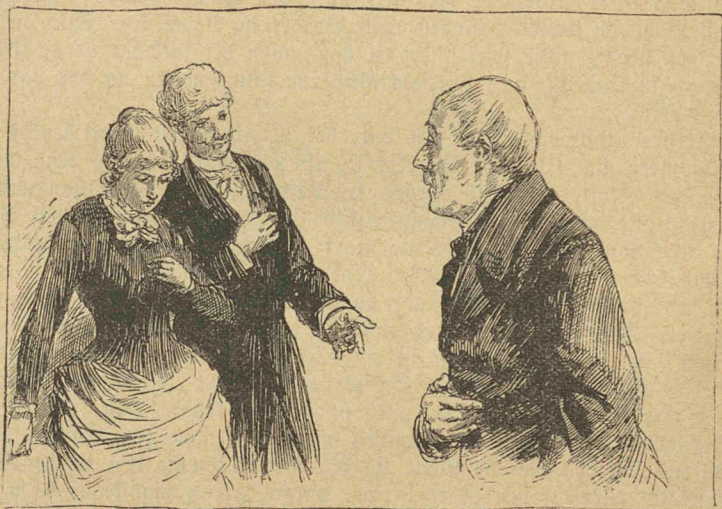
„Men først skal De gaa' og se, hvad der er, jeg har!“ sagde han og holdt den luffede højre Haand op.

„Det kan jeg virkelig ikke! De maa være ligesaa aaben mod mig, som jeg var mod Dem før . . .“

„Ja vist, da De tilbødde min Julegave med et Klæde! . . . Nej, nu skal De luffe Øjnene og saa maa De først aabne dem, naar jeg har givet Dem Lov dertil . . . det kan De jo sagtens gjøre, Deres Fader ser jo, hvad der gaar for sig her.“

„Ja, du kan jo da gjerne luffe Øjnene!“ sagde den gamle smilende.

„Naa, ja lad gaa!“ svarede hun og luffede Øjnene i. Hun var dog bleven meget bleg og hendes Hjerte bankede stærkt . . . saa med et fo'r hun

heftig sammen, da Arthur greb hendes Haand og aabnede den for at stifte en kold, glat Guldring paa en af hendes Fingre . . . Saa fik hun Lov til at luffe Øjnene op igjen og hendes Blik faldt strax paa den lille Ring, hvis Form og Betydning hun nok kjendte . . .

Hvad skulde dette sige? Den gamle Mand saa' spørgende paa Arthur.

„Hvad det skal sige?“ svarede denne med et sølsomt Smil og et Par tindrende Øjne . . . „det skal sige, at jeg elsker Clara af mit ganske Hjerte, og at hun og ingen anden skal blive min Hustru! . . .“

I hvor lykkelig end Staiger følte sig, kunde han dog ikke lade være med at ryste paa Hovedet og fremsføre Ørtinger om, at den unge Malers Forældre ingenfinde vilde give deres Samtykke til denne Forbindelse . . . men

Clara var jublende glad: Ringen her gav hende jo Ret til Arthurs Kjærlighed! Nu behøvede hun ikke længer at skjule for sig selv og for ham, hvor usigeligt hun elskede ham og hvor lyst og frejdigt hendes Syn paa Livet blev fra denne Stund!

Kiøgsyrgetyvende Kapitel.

En Nattegjæst.

Naar man efter en Aften som den nys skildrede, vil begibe sig til sit Hjem, med Hjertet overstrømmende af Kjærlighed og Hovedet fuldt af dristige Planer, — naar man saaledes for første Gang i Verdens Paaskyn har taget en hjertelig Afsted med den Pige, man elsker, og trykket hende til sig uden at bekymre sig det allerfjerneste om Forældre eller Tanter eller Søstre eller Kusiner, saa er det med en sølsom Følelse, man træder ud paa Gaden. Man er saa rask i sine Bevægelser, saa let, saa fri; man ser op og ned ad Gufene for at overtyde sig om, at de virkelig ogsaa er det samme, som man saa' for endel Timer siden, man betragter tankesuld den mørke Himmel og smiler ad Regnen, der pisser En i Ansigtet og gjør forgjæves Forsøg paa at ærgre En! Lad det blæse og regne, saa galt det vil! Det Villedet, man tager med sig fra den elskedes Hjem, kan sagtens holde En stadesløs for det altsammen!

Klokken var over tolv, da Arthur naaede sin Faders Ejendom. Naar han kom sent hjem, gik han gjerne omkring Hjørnet og ind ad en lille Sidedør, hvorfra han hurtigt naaede op paa sit Værelse. Da han denne Aften vilde til at lukke Sidedøren op, fik han pludselig Oje paa en menneskelig Skikkelse, der stod lænet mod Gaslygten. Han standsede lidt, tog dernæst med fast Haand omkring sin tunge Gadedørsnøgle og nærmede sig langsomt den fære Skikkelse. Da Arthur raabte ham an og spurgte, hvad han ventede paa dér, udbrod Skikkelsen med dæmpet Røst og i en forsagt Tone: „Na, Hr. Erichsen . . . De kan vist ikke kjende mig . . .“

„Nej, det kan jeg virkelig ikke,“ svarede Arthur, „hvem er De, og hvad vil De?“

Personen stillede sig nu, saa Lyset fra Lygten faldt paa hans Ansigt, og i det samme strøg han sit lange lorte Haar op over Panden.

„Hvad . . . Hr. Weil! Er det Dem?“ udbrod den unge Maler overrasket . . . „Hvad Bøkker bestiller De her paa denne Tid af Døgnet?“

„Jeg har et Par Aftener gjort Tillsøb til at standse Dem, naar jeg saa, De gik op,“ svarede Boghandler Blassers forhenbørende Kommis, „men jeg savnede hver Gang den fornødne Kurage! Nu i Aften forekom det mig, som om De var i saa godt Humør . . .“

„De vil altsaa tale med mig? . . . Er der noget, jeg kan være Dem til Tjeneste med?“

„Det er der maaske nok . . .“

„Men hvorfor i al Verden kommer De saa ikke op til mig ved Dagens Lys?“

„Na, det har sine Grunde, Hr. Erichsen,“ afbrød den anden ham frygtsoomt.

„Jh nu! hvorom alting er, saa følg da med mig op i Aften . . . her er forbistret koldt her nede.“

„Ja, det skal Gud vide!“ sukkede Weil.

Arthur aabnede Døren og traadte ind, fulgt af Kommis'en. Han tændte Lysen i den lille Sølvstue, som altid blev henvist efter ham paa det nederste Trappetrin, og førte derpaa Weil op i sin Lejlighed. Denne bestod af fire Værelser, der vare meget elegante udstyrede; der var jo rigtignok en svær Norden rundt omkring, men det er tilgiveligt hos en Maler. Arthur var Tjenestefolkenes Indling; de stod paa Pinde for ham ved enhver Lejlighed, men han behandlede dem ogsaa godt. Der var lagt til Kette i hans Raffelovn, en Tændstik til og det kunde ikke vare længe, før der var varmt i hans Stuer; saa tændte han en Lampe og vendte sig om

mod Weil, der stod og varmede sig ved Ilden. Ved at se Stakkens hinværdige Paaklædning, udbrød han i en godmodig Tone: „Ja, undskyld kjære Weil, men nu tror jeg at vide Grunden til, at De ikke søgte mig ved Dagens Lys.“

Den anden kastede et trostesløst Blik ned ad sig og svarede lidt forsagt: „Ja, ikke sandt? Selv om De aldrig har set mig saadan videre sin i Tøjet, saa har De dog vist ikke drømt om, at jeg skulde fremtræde for Dem i en saa reduceret Forsatning som denne?“

Han saa virkelig ynkkelig ud. Haar og Skjæg var i høj Grad forsomt, Frakken var tæt tilknappet, formodentlig for at skjule Vintøjets Tilstand, Benklæderne vare snarviede og Støvlerne gav en underlig sukkende Lyd fra

fig, hver Gang han løstede Jodderne, ligesom de ogsaa affatte meget mistænkelige Spor, hver Gang han tog et Skridt.

Da han vilde til at forklare sig, udbød Arthur: „De har uden Tvivl endel at fortælle mig, men allerførst maa jeg sørge for, at vi begge To faar tørt paa . . . jeg er ogsaa bleven dygtig vaad . . . kom! følg med mig ind i Sovestammeret.“ Men da den anden endnu ligesom holdt sig tilbage, vedblev han: „Kom De kun! Jeg har altid havt Trang til at hjælpe paa mine Medmennesker, hvor jeg har kunnet det, og i Aften har jeg en ganske særlig Trang dertil! Det gaar mig som Polykrates i det gamle Sagn: Guderne har i den Grad overbældet mig med Gudsbevisninger, at jeg hjertens gjerne vilde slynge en kostbar Ring ud i Havet, dersom jeg blot havde den og det her lige ved Haanden! Nu vil De dog maaske tillade mig at slynge Dem de kastedne Bestanddele til en Paaklædning i Armene! . . .“

Et Kvarters Tid efter var Forbandlingen foregaaet, og de to Herrer tog derpaa Plads ved Kaminen, foran et lille Bord, som Arthur havde forsynet med en Glasfe Vin og nogle Spisevarer, der nu skulde gjøre godt!

Den unge Malers uventede Gæst saa' nu ret godt ud; han havde faaet en tærnet Slobro' paa, der slæbte efter ham, og et Par varme Siltsto paa Jodderne. Da Maaltidet var endt, rakte Arthur ham en Cigar . . . „det er Fredsspisen, med hvilken jeg tager Dem, den Hjemløse, under min specielle Beskyttelse,“ sagde han. Veil tændte Cigaren og strakte sig i Stolen; dette var jo rigtignok noget andet end de tre sidste ghyselige Dage og Nætter . . . navnlig tænkte han nu med Gru paa hin Nat, da den formmede Skikkelse havde vist sig for ham! . . .

„Livet er dog sjønt! siger den udbødelige Schiller et Steds . . . og han har Skam Ret!“ udbød Veil med et Suk. „Det er vanskeligt at rive sig løs fra Tilbørelsen! Jeg kan heller ikke begribe, hvor det kan falde et Menneskebarn ind, frivillig at gjøre Ende paa sit Liv!“

„Gudsød!“ raabte Arthur og betragtede ham skarpt, „De taler jo næsten som en Selvmorder! Hvad er der dog sket med Dem? Nu har De Lov til at udtømme Deres Hjerte!“

„Det vil lette mig at gjøre det,“ svarede Veil og saa berettede han samvittighedsfuldt alt, hvad der var hændet ham lige indtil den Nat, da Skikkelsen ved Kanalen fik ham til at opgive sin forbrøderiske Gjerning. Da han var færdig, udbød Maleren:

„Det har ikke været nogen ond Aand, thi ellers havde den rolig ladet Dem udføre Deres Forset.“

„Men han forsvandt fuldstændig lydløst,“ sagde Veil.

„Og De har ikke senere mærket noget til ham?“ spurgte Arthur.

„Nej, men jeg synes at have mærket, at jeg siden hin Nat bestandig bliver forfulgt og udsponeret.“

„Na, det er sagtens et Foster af Deres Fantasi . . . det er Eftervirkninger fra Deres natlige Sammentræf med denne gaadefulde Skikkelse,“ sagde Arthur; „var De bleven forfulgt, maatte De da have mærket noget . . .“

„Det har jeg Skam ogsaa!“ svarede Veil sagte; „strax samme Nat var det, som om jeg hørte Fodtrin bagved mig, da jeg forlod Kanalen.“

„Det har naturligvis været Gjenlyd af Deres egne.“

„Ja, det mente jeg ogsaa den Gang, thi naar jeg gik langsomt, løb Skridtene ogsaa langsomt, og standsede jeg, standsede de ogsaa. Men jeg

mærkede alligevel, at det ikke var Gjenlyden . . . lidt efter hørte jeg ganske tydeligt, at der gik En bag efter mig."

"Saa var det i al Fald intet Spøgelse! Den Slags Væsener bevæger sig jo lydløst, som De ved!"

"Det var hverken et Spøgelse eller den Stikkelse, jeg havde set ved Kanalen. Det saa' jeg nemlig, da det blev lyst; paa den modsatte Side af Gaden gik Personen og lod, som om han ventede paa Nogen, Skjønt han aabenbart holdt Udfig med mig. Imidlertid slap jeg dog ind gjennem et Par Gader og kom i god Behold op til en Bekjendt af mig, en fattig Bogbinder, hos hvem jeg havde Saa om at kunne blive, til jeg fik noget andet."

"Og Deres Førfølger?" spurgte Arthur.

"Ja, da jeg gik op til Bogbinderen, saa' jeg ham for Enden af Gaden, men han lod endnu, som om han ikke anede min Tilværelse."

"Men jeg kan endnu ikke begribe, hvorfor De ikke samme Nat kom op til mig?"

"Na ja, det var en Fejl af mig, det indrømmer jeg. Men Sagen er jo den, at vi fattige Stjumpere blive saa let mistroiske mod Jer Nigmænd! Vi ommer os ved at komme til Jer . . . det faar saa let Karakteren af en Almisje, da vi ikke kan hde Gjengjæld . . . naa, men . . . ved Blaffer! . . . det var en Fejl af mig!"

"Ved Blaffer? . . . Det var da en løjerlig Ed!" sagde Arthur smilende.

"Na, det er en, jeg har vænnet mig til: man bør ogsaa give Djævelen, hvad Djævelens er!"

"Naa, men saa kom De da omsider til mig alligevel; det kan jeg lide Dem for!"

"Ja, hos Bogbinderen kunde jeg jo ikke blive ret længe. Men hver Nat, jeg søgte Dem her, mærkede jeg, at jeg igjen blev iagttaget af den samme Mand . . ."

"Og De mener, at det var ham? . . ." — "Ja, vist var det saa!"

"Det er vel en ubekjendt Belynder, der har noget i Sinde med Dem. Hvem ved! De staa maaske ved et Vendepunkt i Deres Liv . . ."

"Det har Skam allerede svinget godt omkring med mig," sagde Veil. "Naar jeg tænker paa, hvordan jeg har haft det i den sidste Tid, og paa, hvordan jeg har det nu i Nat her . . . takket være Deres Gæstfrihed, Hr. Erichsen! Jeg vil just ikke paasta, at Bogbinderens boede komfortabelt! Vejligheden bestod af en Stue og et mørkt, fugtigt Hul med en Bræddeseng og noget, der skulde ligne Madratser. I den Seng laa Forældrene og to af Børnene mens de fire andre laa i en Krog paa et pjaltet Tæppe . . ."

"Og De?" spurgte Arthur. — "Ja, jeg kastede mig for første Gang i mit Liv for Alvor over Literaturen, idet jeg nemlig redte mig et Leje af Makulatur ude i Bærstedet; en Bunke overkomplette Ark af en Digtksamling vrøblede jeg sammen til Hovedpude og min Overfrakke gjorde Tjeneste som Dyne . . ."

"De maa en af Dagene bringe de Folk en lille Understøttelse," sagde Maleren og rejste sig. Veil nikkede, udstødte et lille Suk og gav sig til at stirre ind i Kamminilden.

Taffelhuret slog et. "Naa, nu er det paa Tiden at komme til No," sagde Arthur, "ja Makulatur har jeg ikke at tilbyde Dem, men dersom De vil kaste Dem over Malerkunsten, saa kan De saa en Plads hos Nymferne her . . ."

„Jh, du alstyrende! Nej, det gaar aldrig an! . . . Hvor har De ellers tænkt at anbringe mig?“

Arthur redte ham et blødt Leje paa Sofaen inde i Dagligstuen, og traf sig derpaa tilbage til sit Sovestue.

Veil sov den Nætsfærdiges Sovn og vaagnede først, da det var højlys Dag. Han saa' sig forundret omkring og kunde længe ikke blive enig med sig selv om, hvor han var. Pigen, der kom med Frokosten til den unge Herre, havde nær faaet et Tilfælde, ved at se den Bunte sort Haar og Skjæg, der stak frem over de snehvide Lagner. Da Arthur, fuldt paaklædt, i det samme traadte ind i sin Dagligstue, brød han ud i Latter og sagde til Pigen, at hun ikke maatte omtale det nede, men at hun snarest muligt skulde faa fat paa en Barber og en Frisør, og sende dem op til ham.

Da Arthur og hans Gæst lidt efter sad ved Frokostbordet, udbrød den unge Maler: „Jeg har i Nat ligget og tænkt paa, hvad vi nu skal stille an med Dem, min gode Veil. Efter alt, hvad De har fortalt mig, kan jeg jo nok forstaa, at De ikke har Lyst til Boghandelen mere, men da De skriver godt og iøvrigt er en flink Arbejder, saa var der jo en Mulighed for, at jeg kunde faa Dem anbragt paa min Faders Kontor . . .“

„Det vilde jeg være Dem uendelig taknemmelig for,“ sagde Veil rørt, men tilføjede strax efter i en livligere Tone, for at skjule sin Bevægelse: „Jeg ser mig alt i Alanden som vordende Bankier, der vimser omkring og diskonterer Buxer og foretager Udbetalinger.“

„Ja, tænk en Gang hvor Hr. Blaffer vilde spille Dine op, naar han saa' Dem hos os! Imidlertid var det maaske det bedste, vi ventede lidt dermed af flere Grunde . . . men allerførst maa De give Afkald paa noget af dette vældige Buxlads . . . der har vi Barberen . . . saa kan Frisøren bagefter faa fat i Dem . . . vær De bare rolig, jeg skal nok sørge for, at De bliver pænt behandlet!“

Da Operationerne vare foretagne med behørig Elegance, stillede Veil sig hen foran Spejlet og erklærede, at nu var han fuldkommen vel tilfreds med sig selv. Arthur havde sat sig ved sit Staffeli og stillet en stor Kramme med hvidt Vædder hen foran sig.

„Er det et Portræt, De skal i Lag med?“ spurgte Veil.

„Ja . . . og nej!“ svarede Maleren idet han begyndte at skizzere et Kvindehoved . . . „det skulde være et Idealbillede men med kjendte Træk . . . paa Helligdage plejer jeg gjerne at more mig med at give mig Fantasi i BOLD . . . nu vil jeg se, om min Grindring staar mig bi! . . .“ Han gjorde nogle Strøg og tilføjede saa i en ærgerlig Tone: „Jordomt! . . . Altid skal jeg forstyrres! Holdt der ikke en Vogn foran Døren? Na, vær saa god at se efter?“

Veil ilede til Vinduet. „Jo, ganske rigtig . . . der holder en Vogn der nede.“

„Men nu vil jeg have Fred!“ vedblev Arthur . . . „Vil De ikke gaa ud i Forværelset og lukke Døren af?“

Veil kom alligevel for sent, thi Fredsforskyrrerne vare allerede inde.

Halvtredstindstyvende Kapitel.

I Atelieret.

Det var to Herrer; en ældre og en yngre.

"Er Hr. Erichsen hjemme?" spurgte den yngre, da Beil traadte dem i Møde.

Uden at afvente Svar gik den ældre lige hen imod Beil, slog ham paa Skulderen og sagde: "Jeg har set Dem før . . . det var vist hos Greb Johrbach? De bad mig om at besøge Deres Atelier, nu har jeg en lille Time til overs, og nu er jeg her! Baron von Brand her siger mig, at De har ganske nette Ting at fremvise."

Beil stod lidt forlegen og hørte paa denne Tiltale, og først nu fandt den anden Herre sig foranlediget til at afbryde sin Vedsager med de Ord: "Hr. von Dankwart tager fejl . . . dette er ikke Hr. Erichsen . . . men maaske en Ven af ham?" tilføjede han med et jirligt Blik.

Blussende rød i Hovedet bukkede Beil for de to Herrer og bad dem træde ind i det tilstødende Værelse, hvor Maleren endnu sad ved sit Staffeli.

Hr. von Dankwart, der havde kastet et Blik ud af Vinduet, standsede nu foran dette og saa' ned paa Bognen og Hestene, der holdt udenfor Døren. Saa var det ligesom han ganske glemte, hvor han var, thi han gav sig til at holde en lang Forelæsning om Heste, Seletøjer og Hestskabskudse; Baronen hørte lidt utaalmelig paa ham og vilde trække ham med ind i Sideværelset, men han strittede imod og ytrede: "Ja, ja, nu kommer jeg! Men jeg vil dog sige Dem, det er Synd at lade den nærmere der nede gaa for en Bogn . . . Gudsbed! den vilde vække Furore under Sadlen! . . ."

Nu kom de da endelig ind i Atelieret, hvor Maleren opholdt sig. Da Præsentationen var gaaet for sig og de første Høflighedsytringer vare udvekslede, tog Hr. von Dankwart Plads i en Lænestol. Maleren aabnede en Kasse Cigarer, bød Baron en, og vendte sig derefter om mod den lille Mand, der imidlertid afviste ham med Haanden og trak en af sine egne Cigarer frem, som han tændte.

"Jeg er kræsen af mig, skal jeg sige Dem! Jeg ryger kun Cigarer, der er sej Mar gamle."

"Den Slags har jeg desværre ikke," svarede Arthur. "Vi Kunstnere have ikke Raad til saa stor en Luxus."

"Na, De er vel ikke saa daarlig stillet endda?" vedblev Hr. von Dankwart, "De skal jo være en rig Mand . . . det er jo Deres Faders Ejendom vi er i? . . . Jeg kender godt Deres gamle! Vi har ofte haft Forretninger sammen. Hør sig mig, har han endnu den lille Skimmel? . . . Baron, kender De den? Prægtigt Dyr, men nu maa den være affældig, hvad?"

"Ja," svarede Arthur rolig, "nu spiser den Naadsensbrød her i Gaarden."

"Vel . . . vel!" udbød den lille Mand . . . "men det er sandt, jeg strev noget op, jeg skulde erindre, naar jeg saa' Dem . . . undskyld mig . . ."

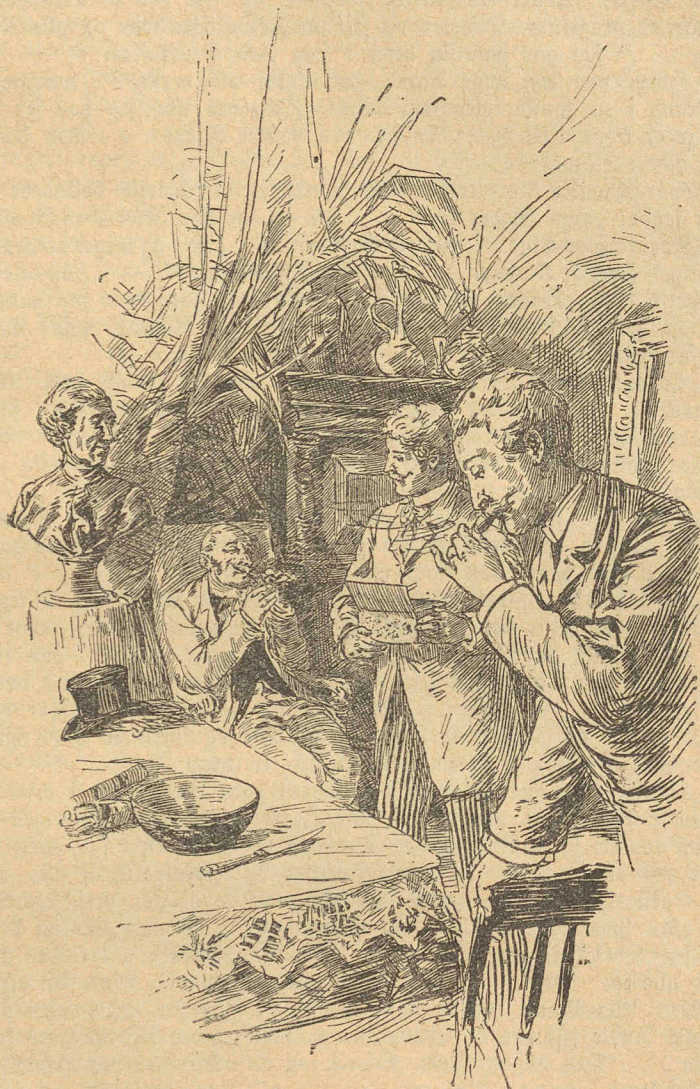
Han tog sin Brevtaske frem og gav sig til at blade i den.

Arthur nærmede sig imidlertid Baron von Brand. Hans Mattegæst, Hr. Beil, var gaaet ud af Stuen.

"Kan De huske, De lovede at besøge mig?" spurgte Baronen. "Det var den Aften, vi kjørte hjem sammen."

"Ja . . . men vi Kunstnere er et eget Følgefærd! undertiden er vi paa Gaden hele Dage, ja Uger i Træk, og til andre Tider mure vi os inde i vort Atelier . . ."

"Og det sidste gjør De nu?" — "Ja, og dog er det egentlig ikke Staffeliets, der fængsler mig mest . . ."

"Jeg har hørt Tale om en stor Fest, der skal gives i Deres Forældres Hus . . . en Fest med levende Billeder," vedblev Baronen; "det er vel Dem, der arrangerer det, kan jeg tænke. Naa, levende Billeder sætter jeg kun Pris

paa som Tilskuer . . . jeg kunde ikke befemme mig til at medvirke selv! Jeg er altfor nervøs! Ja, det er jeg virkelig! Denne Sidden paa Parade og alle disse blændende Lys . . . nej Tak! . . .” Han tog sit dustende Lomme-tørklæde op og viftede sig dermed. Hr. von Dankwart udbød nu: „Levende Billede, siger De? Na, Kjære, de kan kun fremstilles ved Høffet! Der gjør de Effekt! Andre Mennesker forstaar sig ikke paa at arrangere Sligt . . . dér er pragtfulde Dragter og skønne Fremstillerinder og glimrende Belysning . . .” saa gav han sig atter i Lag med Brevtaffen.

„Hvem var den unge Mand, der nylig gif hjerfra?” spurgte Baron von Brand i en ganske ligegyldig Tone. „Jeg ved ikke, jeg har set ham før. Han har et klogt Blik og et Ansigt, der vækker Tillid . . . men hans Ydre er ikke videre elegant!”

Spørgsmaalet kom Arthur lidt hovedfuld; imidlertid befinde han sig dog og sagde: „Han hedder Veil . . . han er for Djebliffet uden Blads . . .”

„Forretningsmand?” spurgte Baron. — „Ja, og meget affurat, meget paalidelig,” svarede Arthur. — „Kan han ellers noget?” — „Han taler Fransk og Engelsk!” — „Kunde De anbefale ham . . . garantere for hans Redelighed og gode Opførsel?” — „Absolut!” svarede Arthur, „har De maaste Brug for ham?”

„Na ja!” sagde Baron, „jeg holder, som De maaste ved, ikke meget af at arbejde . . . naa, det er en Feil, men hvad skal man sige, saadan er jeg nu en Gang! Imidlertid staar min Korrespondance i Stampe derved og mine Forretninger lide derunder. Havde jeg derimod et Menneske, som jeg kunde stole paa . . .”

„Som sagt, jeg anbefaler ham!” svarede Arthur, der var henrykt over at finde saa god en Blads til sin Ven . . . „De gjør ogsaa en god Gjerning ved at tage ham; han staar ene i Verden.”

„Naa, det var godt!” sagde Baron, „det er mig kjært, thi jeg skjøtter ikke om, at mine Følt har for stort Paahæng, navnlig ikke der, hvor jeg befinder mig. Ikke sandt, De forstaar mig, Kjære,” vedblev han smilende, „Diskretion er en Ting, man ikke kan statte for højt, og jeg har særlig god Brug for den . . . og finder jeg den, skal jeg nok vide at vurdere den.”

„Hr. Veil er tavs, hvor han ikke skal tale og spirituel, hvor man ønsker at høre hans Mening . . . en rolig Natur, en brav Fyr . . .”

„Nuvæl, saa tager jeg ham paa Deres gode Anbefaling i min Tjeneste som min Sekretær, ja maaste som min Fortrolige! Det er dermed afgjort! Lad ham komme hjem til mig paa Torsdag Aften Kl. 10, men sig ham kun, at jeg er en Hader af stærke Følelser og selvfølgerig af alt, hvad der hedder Taksigelse!” Saa vendte han sig om imod Hr. von Dankwart og sagde: „Nu synes jeg, De har søgt længe nok . . . Tiden iler og den halve Time, jeg lovede at ofre paa Dem, maa være gaaet . . . Coeur de rose! Den er allerede elleve! . . . Har De endnu ikke fundet, hvad De vilde?”

Den lille Mand løstede sig i Sædet og svarede: „Jo, men alt mens jeg søgte, stødte jeg paa en Bemærkning, som jeg nu ikke længere kan blive klog paa . . . Den angaar Dem, Baron, og er nedskrevet hos Hendes Højhed Hertugininden . . .”

„Hvad staar der da?” spurgte Baron.

„Der staar først: Spørg Baron von Brand . . . og nedenunder staar der: Politiet . . .”

„Hvad . . . for . . . Noget!“ raabte Baronen. „Bliv mig fra Livet med Politiet, saa kan De forresten spørge mig om, hvad De vil!“

„Na . . . vent lidt . . . nu tror jeg, vi er der!“ vedblev den lille Mand, „jeg tillod mig at mene, at det vilde være slemt, om Deres Ophold her kun blev kortvarig . . . og jeg tilføjede, at man burde søge at fængsle Dem . . .“

„Coeur de rose!“ . . . Og Politiet skulde være med til det. Jeg takker Dem for Deres Opmærksomhed!“

„Sagst, Politiet! Man havde hørt, at De var bleven fængslet af . . . en vis Froken Augusta . . . hos Politidirektøren . . .“

„Na, forstaa mig for den Historie!“ udbød Baronen. „Det er min og alle Ungerjvendes evige Ulykke, saa saare vi betræde et Hus, hvor der findes giftesjærdige Døtre! . . . Pas paa . . . hvor ofte er I ikke selv blevne forlovede paa den Maade!“

„Naa, saa betyder det altsaa ikke noget?“ — „Ikke det mindste!“

Hr. von Dankwart luffede Brevkassen i, uden at huste paa, at han havde søgt efter noget andet; han rejste sig og gik omkring og besaa' Malerierne og Skizzerne, der hang paa Væggene, og alt imens mumlede han: „ganske net . . . ret godt . . . meget godt . . . fortræffeligt! Jeg skal huste at nævne Deres Navn for Hendes Naade Hertuginde.“

Han strakte Haanden ud men kom heldigvis i Tanke om, at det jo kun var en Kunstner, han talte med, hvorfor han med Haanden greb hen efter sin Hat, bøjede sig umærkeligt for Arthur og forlod saa Værelset.

Da Baronen saa' det Blik, hvormed Maleren maalte den lille Mand, idet han gik bort, udbød han smilende: „Det er den Slags Folk, der hos Jordens Mægtigste protegerer og værner om Kunsten! . . . Naa, glem nu ikke denne Beil.“

Dermed fulgte han Hr. von Dankwart, der, mens de gik ned ad Trappen, igjen benyttede Lejligheden til at tude ham Ørene fulde om Hæstedressur og Vognfabrikation.

Saa saare de vel vare borte, kom Hr. Beil ind igjen; deres Blik mødtes og Arthur og han brast begge to i latter.

„Ja, her er egentlig ikke noget at le ad,“ sagde Arthur og satte sig ved Staffeliet. „Naar saadan en Kavaler tror, han har lært os udenad ved at se et Par af vore Arbejder, saa kaster han rasbælt sine Domme til højre og venstre! Gid Pokker havde de Fyre! De spilder os kun vor Tid! Det er bedrøveligt, at vi Kunstnere saa tidt maa være afhængige af Folk af den Kaliber! . . . Men hvorfor fjører de ikke derne . . . Hvad! Blev der ikke aldt paa mig? . . . Na, tjen mig i at gaa hen til Vinduet . . .“

Beil gjorde det og sagde nu med et lunt Smil: „Ham, denne . . . Dankwart . . . eller hvad han hedder . . . stikker Hovedet ud af Vognen og brøler paa Dem!“

„Saa ham brøle!“ sagde Arthur utaalmodig. „Nu, efter at han har spildt mig en Timestid med sit Vaas, skulde jeg vel pligtsthybigt strag rende ned for at spørge, hvad han behagede! Nej, han kan tro nej!“

„Ja, nu har han faaet Øje paa mig og vinker herop,“ sagde Beil.

„Hvad Fanden mon han da vil?“ — „Han er maaske kommen i Tanke om, hvad han søgte efter før!“ — „Saa ham rejse Pokker i Vold! Jeg render ikke ned til ham!“

„Man kan jo aldrig vide, hvad han vil! Han er dog en formaaende

Mand, selv om De just ikke trænger til at arbejde for Penge . . . Jeg synes, De skulde gaa erneret . . ."

Maleren forlod ærgerlig sit Staffeli og gik ned ad Trappen. Da han nærmede sig Vognen, raabte Hr. von Dankwart til ham: "Tilgiv min Glem-somhed! Men jeg har saameget at tænke paa! Nu husker jeg, hvad det var . . . Hertuginde har faaet at vide, at De har malet et Par udmærkede Portrætter . . . hun har endog saa set det ene . . . det af den unge Grev Bohrbach . . . udmærket, siger jeg Dem! Aldeles fortræffelig! . . ."

"Det er snarere Grevens Personlighed end det er min Kunst som ind-tager Dem!" ytrede Arthur koldt.

"Na, De er altfor beskedet, unge Mand!" svarede den lille Herre og rakte Haanden ud for at klappe Maleren paa Skulderen, hvilken Manøvre dog ikke lykkedes ham, da Arthur trak sig lidt tilbage . . .

"Na, ja Sagen er den, at Hans Durchlaughtighed Hertug Alfred øns-kede at blive malet af Dem . . ."

Arthur bukkede tabt.

. . . "og han vil en af Dagene være saa god at sende Bud efter Dem, for at De kan begynde . . ."

"Ja, jeg har rigtignok meget travlt for Tiden," sagde Maleren . . . "saa jeg ved ikke om . . ."

"Men Gudsbed! Naar Hans Durchlaughtighed ønsker det?"

"Ja naar han ønsker det!" gjentog Baronen inde fra Vognen . . . "Coeur de rose! Det siger dog noget!"

"Saa afventer jeg nærmere Bæstet," svarede Arthur og vendte sig om for at gaa op.

"Na, vent lidt!" raabte den vimse lille Mand efter ham, "der er mer endnu! Skjønt han ikke nærer Tvivl om Deres Talent . . . Gud bevares! . . . saa ønskede han dog, hvis De ikke vilde tage det fornærmeligt op, at se et Portræt af en bekendt Mand, udført af Dem . . . forinden han . . ."

"Altsaa . . . om jeg kan træffe Ligheden? Det er det, De mener?" "Alskurat! Og jeg skal gjerne være hjemme for Dem, hvis De kunde ønske . . ."

"De vil være hjemme for mig?" gjentog Arthur smilende.

"Coeur de rose! Tag Dem i Agt, Hr. von Dankwart; han laver en Karrikatur af Dem!"

"Det vilde være ganske umuligt!" svarede Maleren rolig.

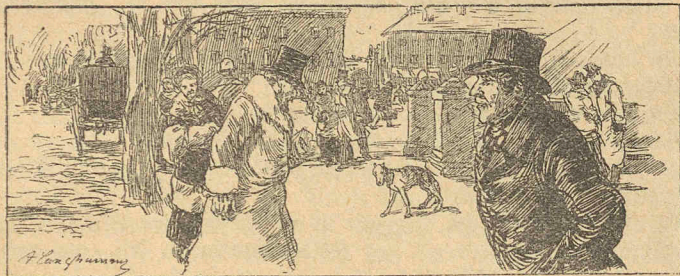
Den lille Mand saa' forskende paa ham, lænede sig derpaa tilbage i Vognen og sagde i en fornem Tone: "Det bliver altsaa derved . . . en lille Skizze af mig . . . og saa Hans Durchlaughtigheds Portræt! . . . Rør hjem, Joseph!"

Baronen smilede paa sin egen sarkastiske Maade mens Hr. von Dank-wart slog ud med Haanden til Afsked, og saa rullede Vognen bort.

Arthur blev staaende lidt og saa' efter den, skjønt det regnede stærkt; saa brød han ud i Latter, gik op ad Trappen og mumlede imens: "I Dag har jeg ladet mig ordentlig behandle!"

Da han kom op i Atelieret, betragtede han det paabegyndte Billede af den ideale Kvinde, tog Plads ved Staffeliet og ytrede til Veil lidt efter: "Med virkelig fornemme Følelse er det en Fornøjelse at omgaa . . . saadan f. Ex. Hr. von Brand. Men den anden! Han hører til den Slags Menne-sker, der til Trods for den elegante Paaklædning og de fine Hænder ikke

kunne fornægte deres lave Oprindelse! Stamrødmen stiger mig formelig til Hovedet, naar jeg hører denne Mand sige til mig: Man er tilfreds med Dem . . . meget tilfreds med Dem! . . . Naar han hilser mig med sit: „kjære Ven," gjør dette samme Indtryk paa mig, som naar jeg tiltaler min Tjener med Du! De Tjeneren, om han understaar sig til at gjøre Gjen- gjæld . . . og ve os, om vi vilde møde en saadan Hilsen ved at give ham hans „kjære Ven" venstabeligt tilbage igjen!" —

Enoghalvtredstindstyvende Kapitel.

Nytaarsdag.

Det havde knaldet ganske livligt rundt omkring i Staden paa den sidste Aften i det gamle Aar, — og det til Trods for det velvise Polities gjentagne „Indskjærpelser" og Advarsler. Ja, udenfor Politidirektørens Bolig var der endog saa faldet saa kanonagtige Drøn, at bemeldte Øvrighedsperson var faret op af sin Søvnderved og havde sat sig overende i Sengen, efter hvilken Manøvre han øjeblikkelig havde grebet sig til Næsen, — ikke just saa meget for at føle, om den sad paa sin Plads endnu, som for i denne dybsindige Stilling at overveje, hvorledes han bedst skulde blive Uvæsenet kvit.

Paa den støjende Sylvesternat fulgte en smuk Nytaarsdag med klingende Frost og klar Himmel. Talrige Spadserende fyldte Gaderne og ved Middagstid rullede den ene Ekvipage efter den anden ud til Slottet, hvor der var „Kur." Saa faare denne var vel til Ende, kjørte Herksaberne ud, og af Hoffets Betjente vare snart kun de tjensthavende tilbage. Dyb Stilhed hvilede over Slottet; en Dørs Smækken op eller i, en Lakajs Nysen derindenfor eller en Skibdvagts Høsten derudenfor var saa omtrent alt, hvad man hørte.

I Adjutantværelset var der paa saadanne Solstinsdage mørkt og trist; det laa mod Nord og vendte ud til en lille Gaard, der kun passeredes af enkelte Fodgængere. Naar man betræder disse hellige Haller er det ganske godt at have en Betjendt ved Haanden, og vi besøge derfor Adjutantværelset, fortrinnsvis paa de Dage, da den unge Grev Fohrbach har Tjeneste der, hvilket sker et Par Gange om Ugen.

Nytaarsdag tilfaldt saaledes ham, og vi ville da benytte Lejligheden til at se

ind til ham i hans Ensomhed. Han sad ved Vinduet og saa' ud, men det var ham ikke muligt at opdage noget som helst, der kunde fængsle hans Tanke. Tiden sneglede sig afsted, her var ghyselig kjedeligt i Dag! Saa lige paa en Gang hørte han en høj Latter inde fra Gaarden. Det var temmelig respektstridig, sandt han nok; han bøjede sig ud af det aabne Vindue for at se efter Gjeringsmanden, men i samme Nu opklarede hans Træk og han sagde med munter Stemme: „Ej, ej, det er dig, Major! Hvor Pokker kommer du fra? Naa, det var pænt af dig, at du vil holde mig ved Selskab . . . kom herop!“

„Ja, en lille halv Time kan jeg vel nok ofre paa dig,“ svarede Majoren og begav sig op ad Trappen. Greven anbragte imidlertid en Sænestol ved den anden Side af Vinduet, og da Majoren kom op, anviste han ham Plads her.

„Du lader til at være i godt Humør i Dag,“ sagde Greven, „det er meget heldigt, saa kan du opmuntre mig lidt!“

„Trænger du maaske til at opmuntres?“

„Vorherre tilgibe dig dette Spørgsmaal, Major! Det er nok længe siden, du har gjort Tjeneste her paa en Selligdag, saa du har glemt, hvor infamt kjedeligt her kan være . . .“

„Og ikke saameget som Skyggen af en fin og fart Skikkelse aabenbarer sig ved Vinduerne derovre . . . jeg skulde tage meget fejl, om det ikke var det, du savnede . . .“

„Spot ikke! Nu er det Alvor, stjont du maaske har svært ved at tro det! Jeg staar ved et Vendepunkt i mit Liv . . . hvad mener du vel: Eugenie von S. har gjort et mægtigt, ja et uudslætteligt Indtryk paa mit unge Hjerte!“

„Med Forlov . . . er det din Ven eller er det den lykkelige unge Dames Slægtning, du betror dig til i dette Øjeblik?“

„Du kan ikke lade være at stille! Du er et farligt Menneske! Det var forresten i din Egenkab af min Ven, jeg betroede dig det.“

„Naa, det var en Fejl af dig! Du skulde hellere betro dig til Slægtningen. Min Kone vilde være henrykt, om det Parti kom i Stand. En Grev Johrbach viser man ikke Vintervejen!“

„Ja, det er nu godt nok, lille Ven, men skal jeg finde Lykken i Vægtstabet, saa maa den Pige, jeg udkaarer mig til Brud, være beredt paa at forlade alt for at følge mig.“

„Herregud, hvor du har forandret dig!“ sagde Majoren, „det er første Gang jeg har hørt dig citere Biblen. Du er altsaa virkelig forelsket?“

„Til op over Drene!“

Majoren stirrede tankesfuld ud af Vinduet; lidt efter udbroød han: „Ja, jeg har jo nok mærket det. Du er en hel anden, naar hun er i Nærheden; du er fejtet og sty og taber helt og holden den Rutine, der ellers aldrig svigter dig. Du kan ikke en Gang finde paa at sige noget ordentligt . . .“

„Na, du kan tro, jeg ved det og jeg føler det, jeg bær mig latterlig ad, men hvad skal jeg gjøre?“

„Du maa se at bekæmpe det. En Pige, som Eugenie, har Ret til at kræve endel af den, hun skal give sit Hjerte! Det er ikke tilstrækkelig, at du kan tumle din Gæst som den stinkeste Verider . . . saadan som du f. Ex. i Gaar gav Bedrifter paa . . .“

„Har hun maaske omtalt det for dig?“ spurgte Greven hurtigt.

„Nej, hun ikke, men det blev fortalt til Hertug Alfred, der mente, at

du var styrket af Hesten . . . Naa, han skulde nødig tale om at styrte . . . han rider som en . . . nok sagt! hans Ridning betyder nok ikke stort, men hvad behøves det ogsaa! Han er jo Hertug og hvad han mangler i Begrebsfærdighed har han til Gjengjæld og til Overmaal faaet erstatet ved sin Tungeraphed!"

Stjont Majoren sagde dette i den roligste Tone af Verden, so'r Greven øjensynlig sammen, saa' ham stift ind i Djuene og ytrede dæmpet: „Du fremfører dette i en vis Hensigt, er jeg sikker paa . . . Ja, han er godt staaet for Tungebaandet, det har jeg tidt nok hørt, men . . . sig mig oprigtigt, du, tror du, at Eugenie finder Behag i ham og i hans Tale . . . vi er ene her, du maa sige mig, hvad du mener om den Ting."

„Det er vanskeligt at sige noget om," svarede Majoren rolig; „jeg kan kun gjentage, hvad jeg sagde før: han er Hertug, og han har Ordet i sin Magt!"

Greven Jochrbach gav sig til at vandre op og ned ad Gulbet med raske Trin, saa Sabelen klirrede efter ham. Majoren saa urolig efter ham og rykede paa Hovedet. Pludselig standsede Greven foran sin Ven, lagde Haanden paa hans Skulder og sagde: „Vær nu oprigtig, Eugen! der er noget, du skjuler for mig . . . jeg har en Anelse om, hvad det er, men jeg vil dog vide det . . . du kommer selvstændigt, det ved jeg, du lader dig ikke lede af andres Meninger . . . derfor beder jeg dig, sig mig, hvad du mente før."

„Det er ganske rigtig, jeg gaar ikke i de andres Røjsband . . . jeg er kun af Mængdens Mening i det Tilfælde, at denne Mening ogsaa er min egen."

„Og det er den i dette Tilfælde maaske?" spurgte Greven aandeløs.

„Altkurat! Og min Rones med!" svarede Majoren med uforstyrret Ro. „Det var ellers slemst nok! Altsaa hun holder af ham, hun taaler hans Tilnærmelser . . ." udbrød Greven heftig.

„Nej Stop Jaerlil! Nu løber du løbst igjen! . . . Sæt dig ganske rolig ned! Det skulde Vorherre Død slet ikke undre mig om en af Kammer-tjenerne staa Hovedet ind for at se, hvad her er i Vejen!"

Greven satte sig i den Stol, som Vennen havde stukket hen til ham, og efter en lille Paus sagde han: „Jeg martres af en rædsom Tanke . . . en Tanke, der maaske ogsaa bevæger dit Indre . . . tillad mig at fremføre den."

„Gener dig bare ikke . . . jeg kan tænke, hvad det er, men sig du det kun."

„Eugenies Fader . . . han er jo i Slægt med dig . . . ikke sandt?"

— „Jo, men langt ude, meget langt ude!" svarede Majoren. — „Naa, han har nok ikke det bedste Ry paa sig?" — „Han er en Spiller, en Vykteridder, men noget egentligt ondt kan man da ikke sige ham paa." — „Sidtil ikke men . . ."

Majoren saa' over paa ham med et ejendommeligt Blik, der strax fik ham til at standse. Lidt efter vedblev han: „Mon han ikke gjerne vilde, at Hertugen, der har Penge, hjalp ham lidt op? . . . Ja, undskyld mig, maaske er det Banvidstale, men jeg er saa forstyrret i Dag . . ."

„Nej, det er ikke saa helt tosset endda!" svarede Majoren og tegnede i det samme et stort E paa den anløbne Vinduesrude, han sad ved . . . „De to Herrer kunde være i Stand til alt! . . . Naa, men det kommer jo egentlig ikke den foreliggende Sag ved! Thi selv om Faderen kunde tiltroes sigt, saa kunde du da ikke for Alvor mene, at Eugenie skulde kunne gaa ind paa den Handel! Allerede Tanken herom maatte være nok til at bringe hende i Gærniss!"

„Du er en erfaren Mand," sagde Greven, „men ikke desto mindre tror jeg at være mere skarpsynet end du i denne Sag. Saadan direkte gaar Han-

„Nordstjernen"s Romanbibliothek.

belen selvfølger sig ikke for sig, men forstaar sig, man giver Vedkommende Lejlighed til at nærme sig . . . og det vil ikke falde svært at indvirke paa hende, naar man, som du siger, er Hertug og har Ordet i sin Magt!"

"Naa, helt har det vel heller ikke svigtet dig!" udbød Majoren lidt utaalmobig. "Men nu har jeg faaet nok af den Historie. Fanden ved, hvordan det gaar til, men altid skal jeg høre Brøvl for det Pigebarns Skyld! Hjemme tuder min Kone mig Drene fulde, og naar jeg saa gaar ud, er jeg saa heldig at komme fra Dynerne i Galmen ved at blive angreben af en rasende Elsker!"

"Der kan du selv se, din fule Forræder, din Kone tænker i saa Henseende som jeg! Na, Kvinderne har en ganske mærkværdig Finsølelse for den Slags Ting! Hun har altsaa ogsaa mærket, at der er Ugler i Mosen . . . naa, ikke sandt?"

"Pasfiar!" udbød Majoren hurtig, da han saa', det kneb for ham at klare sig. "Pasfiar, hun mærker Jørgenting! Og hvad er saa det Hele? Maaſte tun et højt ustyldigt Kurmageri . . ."

"Naa, saadan slap det ud!"

"Ja, saadan slap det ud," sagde Majoren og trak Vejret dybt. "Men lad mig for Guds Skyld nu have Fred! Vare jeg var gaaet forbi Slottet før!"

"Jeg slutter mig til din fortræffelige Hustru . . ."

"For at ræsonnere over mig!" raabte Majoren leende og rejste sig i det samme. "Nuvel, saa kan du saa Lejlighed til at begynde i Dag. Jeg forbeholder mig selv at være til Stede, i Forening med Eugenie, men I skal saamænd ikke genere Jer af den Grund! Jeg skal saa gjerne sætte mig hen i en mørk Krog og underholde den skønne Hofdame, mens du lægger Raad op med min Kone . . ."

"Hvad mener du med det?" spurgte Greven og lagde sin Haand paa Majorens Arm.

"Jeg mener dermed, du utaknemmelige Skabning, at jeg agter at sanke gloende Kul paa dit Hovede fordi du behandler min Slægt saa nydeligt! Jeg inviterer dig til at besøge os i Aften."

"Og Eugenie er der ogsaa?" spurgte den unge Mand hastig og med tindrende Øjne.

"Eugenie og du, min Kone og jeg . . . ellers Ingen."

"Major, du er mageløs!" udbød Greven glædestraalende. "Vi fire altsaa?"

"Og ikke flere. Vi venter dig efter Tjenestetid Klokken otte. Programmet lyder paa en lille Kop The, en lille Whisky, en lille Pasfiar . . . og da det er Rytaarsdag, skal det være dig tilladt at overrække min Kone . . . og altsaa ogsaa Eugenie . . . en lille Foræring . . . Ja, du kan da se, jeg er uegennyttig!"

"Ja, saa uegennyttig, at jeg formelig bliver hange for dig. Du er ikke daarlig til at bringe Folk sammen! Gud bevare dem, du retter dine Baa-ben imod!"

"Naa, altsaa Klokken otte!" sagde Majoren smilende, rystede Bennens Haand og gik. Greven fulgte ham ud i Venteværelset, hvor Bagten skred frem og tilbage med afmaalte Trin, medens en enkelt Sakaj, der ikke havde fundet tilstrækkelig gyldigt Paaskud til at fjerne sig, sad bagved Kaminen og sov den Retfærdiges Søvn.

Dooghalvtredsindstyvende Kapitel.

Forbiflinger.

Adjudanten vendte tilbage til sit Bærelse. Han gik nogle Gange frem og tilbage forbi det store Spejl, som han kastede stjaalne Blikke ind i. En herlig Aften ventede ham; det eneste uheldsbangre paa hans Himmel var denne Hertug, med den ganske vist ikke videre indtagende Skikkelse men med den slebne Tunge, det pyntelige Væsen! Nu og da standsede han og borede i Tanken Sabelskeden utilbørlig dybt ned i Gulvet, saa fortsatte han atter sin Gang. „I Aften skal under alle Omstændigheder min Skjæbne afgjøres,” sagde han ved sig selv.

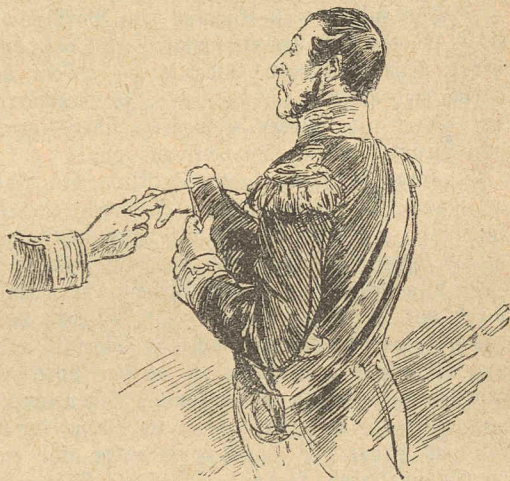
Et Par Minuter efter traadte Hofmarskallen ind i sitteste Puds og med megen Højtidelighed. De to Herrer hilste paa hinanden; det vil sige, Greven rakte hele sin Haand frem men Hans Exc. lod det være nok med at lægge Spidsen af et Par Fingre i den, som den unge Greve imidlertid benyttede Lejligheden til at ryste paa det aller venstabeligste.

„Deres Excellence møder i god Tid . . . Taslet er først Klokken sex . . . og nu er den fire; . . . saa tager jeg det mere bekendt, jeg kommer ikke før lige paa Slaget . . .”

„Naar man har saameget at tage vare paa, som jeg, saa maa man benytte Tiden,” svarede Hofmarskallen med et Suk; „det er et sandt Slaveri, maa De tro!” — „Men Deres Excellence tager ogsaa

for haardt fat, synes jeg! . . .” — „Ja, men det er nødvendigt, om alt skal gaa i regelmæssig og god Orden! Den mindste Forsømmelse kan afstedkomme Konfusion!” — „Men nu i Dag for Exempel,” vedblev Greven, „Indbydelserne til Taslet ere udstedte, Dineren saa godt som færdig og Alt i den bedste Orden . . . hvad mere skal der da være?”

Excellencen stod og saa' ud af Vinduet. Efter et Øjeblik's Pause sagde han: „Indbydelserne ere udstedte, siger De? Ja . . . og modtagne! Men i sidste Øjeblik har jeg ikke desto mindre faaet et Par Afbud paa Grund af Bedkommendes pludselige Upasselighed . . . hvad mener De saa, der skal gjøres, min unge Ven?” — „Simpeltthen arrangere Taslet lidt mindre!” — „Ja, Grev Fohrbach er en ganske udmærket Kavalleriofficer og en meget paapassende Adjutant,” svarede Excellencen med en kort Batter, „men . . . naa ja, det vilde være ubilligt at forlange for meget af Dem!” — „Saa udsted da et Par andre Indbydelser . . .” — „Som om det lod sig gøre saadan

paa en Studs! . . . Derovre i Slotsgaarden boer, som De ved, den gamle pensionerede Generaladjutant; han er én Gang for Alle indbudt til Taflet, men han melder altid Afbud . . . " — "Maaske det er foranlediget af huslige Forhold," ytrede Greven skaffagtig . . . "eller huslige Scener?" — "Det kunde jo nok være muligt," svarede Hofmarskallen med et Smil; "man beklager — og vel ikke med Urette — den stakkels Baronesse . . ." — "Ja, det skal være vanskeligt at omgaaes den gamle Bulderbasse!" ytrede Greven. "Har der været noget at sige hende paa før, saa mener jeg, hun tilstræffeligt har affonet det i sit glædeløse Ægteskab med ham!"

Excellencen saa sig ængstelig om, som om han frygtede for at Bæggene havde Dren. Greven skyndte sig at lede Samtalen hen paa andre Ting og udbød i en livlig Tone: "Skal jeg foreslaa Deres Excellence et Par andre Indbydelsler? Hvad mener De om . . . Baron von Brand?"

"Baron von Brand?" gjentog Hofmarskallen og skar Ansigt, "nej undskyld! han hører efter min Formening ikke rigtig til her . . . jeg synes at kunne se det paa ham, hver Gang han spiser ved vort Bord . . . ja, jeg skalde næsten tro, han befinder sig lidt fremmed i den fornemme Verden . . ." — "Saa fuldenbt en Kavaler som Baron von Brand! . . ." — "Ja, at se til!" svarede Excellencen ibrigt . . . "nej, min unge Ven, ham faar De nok bedre Syn paa med Tiden!" — "Men han omgaaes jo meget fortroligt endog med Hertugen . . ." — "Ja, desværre for Hertugen! Han er efter mit Skjøn ikke bleven stadigere, siden han stiftede Bekendtskab med Baron von Brand, det kan De være vis paa!"

Grev Johrbach søgte at skjule den Interesse, disse Ord indgjød ham og han sagde ganske roligt: "Ja saa! . . . Deres Excellence er meget skarpsynet! . . . Skalde der maaske være foresaldet noget?" — "De ved jo nok, at Hertugen fik Afslag, da han vilde ind i Garde dragon Regimentet?" — "Ja vist, jeg havde netop Tjeneste her den Dag . . . man fandt ham ikke stærk nok dertil, tror jeg . . ." — "Aa bah!" sagde Excellencen og sendte den anden et højt ejendommeligt Sideblik . . . "nej, der var naturligvis en ung Pige med i Spillet . . . og paa højere Steder vilde man nødig, at der ved denne Lejlighed skulde komme noget for en Dag! Jo, jeg er godt med, og jeg maa være det! . . . Lad dem tumle sig, saa galt de vil, udenfor Slottets Mure . . . men herindenfor skal jeg nok vide at opretholde Orden og Sammelighed, saalænge jeg fører Staven!" — "Og det er en sand Lykke for Hoffet, at det netop er Deres Excellence, som fører Staven," sagde Greven med et forbindtligt Blik.

Den unge Mand var henrykt over i Hofmarskallen at finde en god og paalidelig Forbundskaelle mod Hertugen. Da Excellencen til Afsked rakte sine to Fingre ud imod ham, rystede han dem atter med stor Hjertelighed og sagde smilende: "Det er sandt, jeg kunde ogsaa foreslaa Dem en anden . . . mon ikke Hans Majestæt vilde sætte Pris paa at se Hr. von Danwart ved Taflet i Dag?" . . . Hofmarskallen smilte ironisk og svarede: "Jeg skal tænke paa ham, om den Tid skalde komme, da jeg kunde ønske at paadrage mig en evig allerhøjeste Unaabe!"

Dermed skiltes de. Albrig saasnart havde Excellencen fjernet sig, før Grevens Jæger ærbødig nærmede sig, ligesom afventende sin Herres Ordre til at træde hen til ham. Greven vinkede, Jægeren rakte ham et Brev, som Kammertjeneren havde paalaat ham at bibringe Greven i Hænde snarest muligt, og derefter oppebie Herrens nærmere Bestemmelse. Grev Johrbach gik

hen i Vinduesforbyhningen, saa' paa Seglet, ryftede paa Hovedet og rev Konvoluten op. Han betragtede Underskriften; der stod: Emilie Becker. Det varede flere Minuter før det gik op for ham, hvem denne Emilie Becker var, og saa rynkede han sine Bryn og udstødte en Ed. Nu huskede han det Hele! Han havde en Gang været indtaget i en ung Figurantinde, som hed Clara Staiger, og han havde anmodet denne Madam Becker om at forklasse sig en Sammentomst med hende. Dette Brev havde Arthur besørget, og her forelaa Svaret derpaa . . . Na, ja der var nu sket saameget i Mellemtiden, han havde rent glemt det! Han tog Plads ved Vinduet og læb Brevet igjennem med kjendelig Ubillie. Madam Becker skrev, at Stævnemødet kunde finde Sted den og den Aften naar Greven selv — eller en betroet Mand — vilde møde paa Hjørnet af Prinsensgade efter Theatertid. Da han havde læst Brevet, kastede han et Blik over paa Vinduerne ligeoverfor og udbrød: „Ja, hvor man kan forandre sig! At tænke sig, jeg var forelsket i en Figurantinde! . . . Vor Herre bevare mig! . . . Nej, siden den Tid har Eugenie holdt Indtog i mit Hjerte, og ingen skal rive hende bort derfra! . . . Jeg bryder mig Pokker om de andre! . . . Men hvad skal jeg nu gjøre ved denne Affære? . . . Jeg maa se at redde mig derfra! . . . Hvad mener Brevskriverinden for Næsten med, at „den høje Ven og Beskytter skal altid adlydes?“ . . . Jeg maa tilstaa, jeg fatter det ikke . . .“

Den gode Greve kunde ikke vide, at Emilie Becker med disse Ord hentydede til Baron von Brand, hvis Segl han tilfældigvis havde benyttet til sit Brev . . .

Under alt dette stod Jægeren stiv og strunt henne ved Døren, øjenfynlig med Blikket ufravendt fæstet paa et Maleri af Kongen ligeoverfor paa den modsatte Væg. En opmærksom Jagttager vilde dog have set, at han nu og da sendte et hurtigt, men skarpt Blik hen efter Greven, der havde taget Plads ved Skrivebordet, og at han navnlig holdt Øje med Konvoluten, der laa paa Gulvet. Greven sad og betænkte sig: „Hvem skal jeg saa til at ordne den Historie for mig? Man kan jo ikke godt blive borte saadan uden videre . . . der maa dog en Forklaring til . . . men nu er Alverden her optaget af Dineren . . . om jeg sendte min Jæger? Nej, Thyren er dog for simpel til det! . . . For Fanden! disse Piger er nu ogsaa et temmelig letfindigt Folkesæd! Og hun her, som havde et saa godt Ry paa sig! . . . Ej! der falder mig noget ind! Arthur besørge Brevet . . . lad ham ogsaa ordne Sagen nu! Han er den, der aller bedst kan gjøre det . . . jeg vil skrive til ham.“

Billetten var hurtig skreven. Greven vinkede Jægeren hen til sig, gav ham den og sagde: „Besørg dette Brev efter Adressen. Er denne Herre ikke hjemme, spørger du, hvor han er, og opsøger ham. Det er mig meget om at gjøre, at han faar det snarest. Forstaar du?“

Jægeren nikkede.

„Naar du saa træffer ham og har givet ham mit Brev,“ vedblev Greven, „saa venter du paa Svar. Det gives dig mundtligt og vil være enten Ja eller Nej. Svarer Herren Ja, saa kan du ganske rolig gaa hjem; svarer han derimod Nej, saa forsegler du Brevet igjen og venter paa mig i den store Sal, hvor Taslet holdes . . . har du nu rigtig forstaaet mig?“

„Juldkommen, Hr. Greve. Men . . . tillad mig . . . at gjøre Hr. Greven opmærksom paa . . . Konvoluten, der ligger paa Gulvet . . . maaske den kunde blive glemt og komme . . . i urette Hænder . . .“

"Du har Ret . . . det kan jeg lide, du har Tanterne med dig! Jeg haaber, at vi to bliver tilfreds med hinanden!" sagde Greven og tog Konvoluten op.

"Naar kun Hr. Greven bliver det med mig . . ." svarede Jægeren i en ydmyg Tone og højede sig for at kysse hans Haand, hvilken Bevægelse Greven dog afværge ved i en Fart at vende sig om og sige: "Klokken er allerede halv syv . . . saa er det paa høje Tid! Er Johan derude med min Uniform til Tasset?"

"Han fulgtes med mig herhen." — "Vel! Saa gaa du kun og besørg mit Grinde . . . eller tag en Droske for at komme hurtigere afsted . . ."

Grev Fohrbach ilede ud af Døren, som Jægeren aabnede for ham, og dermed forlod de Begge Forgemakket.

Treoghalvtredstindstyvende Kapitel.

Hvad der gik for sig i og ved Spisesalen.

Den store Hofdiner paa Nytaarsdag var — som alle den Slags Festsamlinger er — yderst langtrukken og kjedsommelig. Det skimrede af Guld og Sølv, pragtfulde Uniformer, juvelbesatte Toiletter, Stjerner og Ordensbaand. Førend Tasset begyndte stod hele Forsamlingen efter Rang og Stand opstillet langs Væggene og da de kongelige Herskaber viste sig, blev der en Uendelighed af Knixen og Bukken, Rejen og Skraben ud, efterhaanden som de skred ned langs Rækkerne. Majestæterne henbødte paa denne Vandring nogle venlige Ord til de mest Begunstigede, gav de mindre lykkelige et naadigt Nix, sendte enkelte andre et hidseligt Blik og tog saa lidet Hensyn til den øvrige Flok, som om den slet ikke havde eksisteret.

Det kunde være ret interessant at betragte de forskjellige Fysiognomier i disse Rækker, alt eftersom de belyses af Raadens Sol eller forblive indhyllede i Mørket, men vi foretrakke at holde os til Grev Fohrbach . . . hos ham bliver der i Aftenens Løb mer end nok at iagttage. Han har sammen med nogle yngre Officerer besteden trukken sig tilbage i et Hjørne af Salen; foran denne Gruppe stod Hans Exc. Hofmarskallen saa stiv som en Pind; med sit ene Øje påseende han paa Kammertjeneren henne ved Døren til Spisesalen, med det andet iagttog han Majestæterne.

"Na, kjære Doktor," sagde Adjubanten til Biblægen, "vær saa god at træde frem i første Linie . . . Hertuginde længe øjensynlig meget efter at sige Dem et venligt Ord!" — "Ja, I har vel nok Øyst til at se, hvordan en stakkels Blue snurrer rundt om Øyet for endelig at faa sine Ringer forbrændte!" svarede den Tiltalte muntert; "nej, siden jeg erklærede den unge Hertug for umulig som Dragonofficer, er jeg kommen i Unaade paa højere Steder!" — "Det er De da meget bedrøvet over, Doktor?" — "Ja, jeg kan ikke sige Dem, hvor det smerter mig!" sagde Lægen med komisk Alvor. "Jeg har ogsaa mistet en god Del af min Pragis derved . . . nu lader

Kammerjomfruene mig ikke hente mere om Natten, naar de har forspist sig Aftenen forud . . . det gjorde de dog før!"

"Hys!" lød det dæmpet fra Hans Excellence, der endnu stod rant og

stod foran Gruppen men som havde hørt Samtalen og frygtede, at Doktorens letfærdige Ord skulde naa Øren, de ikke vare bestemt for. Men Doktoren lød, som om han ikke forstod det og vedblev: „Forresten skulde det slet ikke

undre mig, om det i Aften aabenlyst bliver tiltjendegivet mig, hvilken elendig og gudsforagaen Synder, jeg er!"

Ganste rigtig! Nu gjorde Hofmarskallen en Vending og et dybt Buh . . . hvilket begge gjaldt Hertuginde, der kom brusenende som en Svane henimod Gruppen for at tale et Par Ord med en Kavalleriofficer. Derefter henvendte hun naadigt en lille Bemærkning til enhver af de andre, der stod her, men ikke til Doktoren, hvad der tydeligt nok sagde, at hun ganste ignorede denne Personage!

Noget efter begyndte Taslet; de stramme Tailler og de stive Uniformsfrakter tillod neppe Vedkommende at tage saa meget til sig af de fine Netter, men, det forstaar sig, "Vren mætter," som Doktoren sagde. Han sad for den ene Bordende, mellem Adjubanten og Hofmarskallen, hvilken sidste kun talte til ham med sammendragne Øjenbryn og meget alvorlige Træk.

Selbigvis stod det Hele ikke længe paa. Da Taslet var hævet og Adjubanten havde forviiset sig om, at hans Jæger ikke ventede paa ham, trak han sig tilbage i en Vinduesfordybning for at iagttage enkelte af de Tilstedeværende. Ja, egentlig kun en enkelt af dem. Det var den skønne ranke unge Pige, der opholdt sig i Dronningens umiddelbare Nærhed og som derfor var utilgængelig saavel for den unge Greve som for alle de andre, der, som han, fulgte hende med Øjnene, hvor hun gik og stod.

Eugenie von S. forbunkede ganste sine Omgivelser, saavel ved sin personlige Skønhed som ved sin klædelige og langtfra prunkende Dragt. Hun bar en hvid Silkeføle, uden Besætning og saagodtsom uden Smykker; dertil havde hun et massigt Guldarmbaad, som hun havde arvet efter sin Moder. Hendes sorte Haar var stroget glat op og i tykke Fletninger slinget omkring Hovedet . . . egentlig talte ikke en Frisure for noget at regne og i al Fald vilde den ikke være bleven taalt hos andre end hos den skønne Eugenie. Hun kunde tillade sig alt.

Den eneste af Kavalerierne, der turde nærme sig Hofdamerne, var den unge Hertug, hvis Moder befandt sig i deres Kreds. Og han benyttede ogsaa den Ret, han i saa Henseende havde, i saa vidtstrakt en Maalestok, at den stakkels Greve sølte sig helt ilde til Mode ved at se derpaa. Hidtil havde Hertugen holdt sig til de andre, men nu . . . "Gid Potter havde ham!" tænkte Adjubanten . . . nu havde han manøvreret saa snildt, at han lige med ét befandt sig ene med Eugenie. "Fordømt!" lød det atter fra Vinduesfordybningen, "hvad kan han have at sige hende?"

Hertugen fremsatte et Spørgsmaal . . . Eugenie slog Øjnene ned og gav ham et kort men aabenbart slet ikke uvenligt Svar. Saa trak han paa Skuldrene og satte et bedrøvet Ansigt op, men lidt efter traadte han smilende tæt hen til den unge Pige og hviskede hende noget i Øret. Hun bøjede sig ganste let og trak sig strax derpaa tilbage. Hertugen fjernede sig ogsaa og Greven aandede atter.

"Noget stikker der under alligevel," mumlede han mellem Tænderne . . . "det gjælder om at passe dem op . . . især ham! . . . Na, nu trækker Hendes Majestæt sig tilbage . . . om man nu kunde . . . nej, for Potter! Eugenie følger pligtsthyldigt med! . . . Dog hvad nu? Hun standser i Døren . . . Hun ser sig om . . . det er, som om hun søgte nogen . . . Blot det var mig!" . . .

Han traadte hastig frem men i det samme gled Sabelen ud af hans Haand og stødte klirrende mod Gulvet. Hvad! sløj der ikke et svagt Smil over hendes Træk! . . . Bøjede hun ikke sit Hoved hen imod ham, førend hun

forsvandt gennem Døren? ... Han turde have svoret derpaa! ... Og dog, den Lykke var saa stor, at han ikke blindtuden kunde forlade sig paa den! ... Imidlertid hændte der noget, der ikke var til at tage fejl af: Eugenie havde nemlig tabt sit fine Kniplingslommestørklæde paa Dørtrinnet, og den Omstændighed satte i et Nu de tilstedeværende Kavalerer i travl Bevægelse. Men Grev Johrbach var dog den rappeste af dem alle; han tog Bommestørklædet op, ligesom Hertugen højede sig ned efter det.

„Det tilhører vel ikke Deres Durchlauchtighed?“ spurgte han med et svagt Smil ... „jeg tør vel tillade mig at overbringe Frøkenen det?“ — „Forstaar sig!“ svarede Hertugen sarkastisk, og trak sig lidt tilbage ... „Sejerherren tilkommer Vren ... og jeg skal ikke gjøre ham den stridig!“

Hadde Grevnen kun været Hofmand, saa havde han upaatvivlelig rakt Hertugen Størklædet, men han var tillige forelsket og skynsig, hvorfor han med et flygtigt Blik hurtigt muligt skyndte sig afsted.

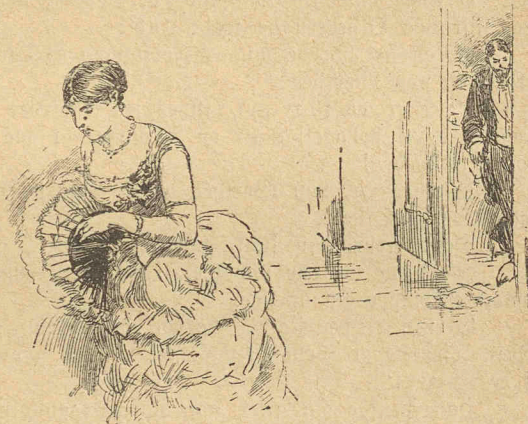
Eugenie var allerede naaet gennem flere Værelser og stod just i Begreb med at gaa op ad Trappen til hendes eget Apartement, da hun med ét hørte hastige og klirrende Skridt bagved. Hun vendte Hovedet om, og da hun saa Grev Johrbach med Størklædet i Haanden, var det, som om det nu først gik op for hende, hvad hun havde tabt, og med et Smil gik hun den lykkelige Finder i Møde.

„Jeg takker Dem, Hr. Greve,“ sagde hun; „først i dette Øjeblik savnede jeg Størklædet ... det glæder mig, at det er Dem, der er Finderen ...“ — „Det sjældne Held, Frøken Eugenie, forskaffer mig den saa længe attraaede Lykke at turde nærme mig til Dem og sige Dem et lille Ord.“ — „De har Tjeneste, ikke sandt?“ — „Jo ... og derfor tør jeg saameget mindre nærme mig den høje Kreds, hvor De straalere som en Dronning!“

Det Smil, der spillede om hendes Læber, forsvandt strax igen og hun svarede: „Slige Usandheder tør ikke høres paa dette Sted!“ — „Nej, De har Ret!“ vedblev han hurtigt ... „Her tør man kun tænke! ... Men det vil De vel tillade mig, strenge Frøken?“

„Jeg maatte da vel først vide, hvad De tænker paa?“ — „Aa, jeg tænker kun ...“ han vilde i sin Fyrighed have sagt: paa Dem! men han forandrede det behændigt til: „jeg tænker kun paa, om De bemærkede min ærbødige Hilsen før derinde i Salen?“ — „Da de traadte frem fra Vinduesforhængningen?“ — „Aa, De saa' mig altsaa?“ — „Ja, fra de Vinduesforhængninger kan man iagttage ganske artige Ting ...“ — „Det har jeg ogsaa gjort, maa De tro!“ — „Nuvæl, det kan De ved Bejlighed fortælle mig,“ sagde hun med et indtagende Smil ... „ja maaske endnu i Aften ... De kommer jagtens ogsaa til Major von S ...?“

„Nordstjernen“s Romanbibliothek.

Verst af Lykke vilde han svare hende, men da der hørtes Skridt i Værelset ved Siden af, sagde hun Farvel til ham og forsvandt hastig op ad Trappen.

Det var forresten paa høje Tid, hun gik! Den forelskede unge Mand havde maaske ellers i sin Henrykkelse over den fortryllende Pige, gjort Hendes Majestæts Hovdame en Kjærlighedserklæring for aabne Døre! Og neppe var hun borte, før Hertugen i Følge med nogle Officerer højrojstet og leende traadte ud i Vestibulen, hvor han stod.

"Ej, ej! Der har vi jo vor Ridder!" sagde han . . . "har De endnu ikke fundet Deres Dame? . . . Jo, nu ser jeg det, Sejerspantet er ikke mere i Deres Haand!"

Hadde det ikke været en fyrstelig Person, der havde tilstalt ham saaledes, og havde han ikke i dette Øjeblik været saa lykkelig som han var, saa —! Nu lod han det være nok med at bukke for Hertugen og svare ganske ligefremt: "Ja, jeg var saa heldig at overlevere Frøken von S. . . det tabte Tørklæde."

"Hans Majestæts Adjutanter begunstiges paa mange Maader!" henvendte en Dragonofficer lidt spydigt.

Greven var ikke til Sinds at lade sig noget byde fra den Kant; han saa' stift paa Officeren og sagde koldt:

"Maa jeg ubbede mig en Forklaring af Deres ikke ganske tydelige Udtalelse, Hr. von Werthen?"

"Det er da klart nok, synes jeg," ytrede Hertugen, "han mener, det maa være ret behageligt for en Adjutant at gaa paa Jagt efter Hofdamernes Bommelørklæder!"

"Mener Hr. von Werthen det?" spurgte Greven med urokelig Ro den paagjældende Officer.

Denne udbrød nu, synlig forlegen: "Nej . . . ikke ganske . . . jeg . . ."

"Maa, vi tør ikke opholde Hr. Greven længere . . . han har Tjeneste," skyndte Hertugen sig at sige.

Greven rettede sig og svarede, denne Gang halvt henvendt til Hertugen: "Min Tjeneste er forbi efter Taslet, og jeg har derfor Tid nok for enhver af de Herrer!"

Han vendte sig atter om mod Dragonofficeren, der strax, om end i lidt stammende Tone ytrede: "Ja, jeg mente kun, at det var en . . . Begunstigelse af Stjæbnen . . . at De kunde tage Tørklædet op for en saa feteret Skjønhed som Eugenie von S. . ." — "Maa, De opfattede det altsaa nærmest som en behagelig Tilfældighed? Ja, det kan lade sig høre! Thi til at blive Adjutant hos Hans Majestæt Kongen eller for at indtræde i hans Garde dragonregiment, ved De nok, kjære von Werthen," tilføjede han og greb Officerens Haand, — "at der hører ganske andre Udkomster end den at kunne tage en Dames Tørklæde op med behørig Anstand!"

Hertugen bed sig i Læben og blegnede — Snærtten havde ramt godt —; imidlertid søgte han strax at fatte sig igjen, smilte lidt overlegent, hvilket han dog kom mindre godt fra, og sagde, idet han fortsatte sin Vej: "Ja, nu er vi maaske færdige . . . i al Fald kunne vi vel vente med Resten til en mere belejlig Stund."

Hans Ledsagere fulgte ham; Adjudanten saa' efter dem, tog saa Sabelen under Armen og gik tilbage til Spisesalen, mens han mumlede ved sig selv: "Hadde jeg gjort ham hans Ret . . . naa, men det gik ikke an paa dette

Sted . . . saa lad ham da løbe! . . . Na, Gudskelov! nu har jeg andre Ting at tænke paa! Nu er jeg heldigvis fri for i Dag . . . Hovertjenesten er endt! . . . Og i Aften skal jeg atter møde Eugenie! . . . Hvem ved, maaske denne Aften blive skjæbnesvanger . . . og lykkelig for mig . . . Majorinden er en klog Dame . . . hun indretter alt paa det bedste!"

Lyskefronerne i Spisesalen vare slukkede; kun paa Anretningsbordene, mellem Krydstaller og Solbstøj, stod endel Armstager med tændte Lys i; da Greven gik gennem Salen, traadte en af Taffeldækkerne hen til ham og sagde: „Hans Excellence Hofmarskallen har flere Gange spurgt om Hr. Greven og vil strax være her igjen.“

„Naa, hvad er der nu paa Færde?“ udbrød Grev Fohrbach i en ærgerlig Tone, „jeg har jo ikke mere at gjøre her for i Dag . . . hvad kan han ville mig?“

Juden Taffeldækkeren endnu kunde svare ham, havde Hofmarskallen faaet Dje paa ham og styrede lige hen imod ham med de Ord: „Naa, det var vel, jeg fandt Dem . . . jeg har søgt Dem længe forgjæves!“

Dermed tog han sit Offer under Armen og trak ham med sig ud i Korridoren. Grev Fohrbach vidste fuldtud, at Hofmarskallen ikke søgte ham for Ingenting, — det kjendte han Hoffet nok til at vide! Han anede intet godt; imidlertid trak Excellencen ham et godt Stykke hen i den halvmørke Gang, forinden han fandt sig foranlediget til at udtale sig. Saa sagde han:

„Det glæder mig ganske overordentligt, at jeg traf Dem, min kjære Greve! Det er Dem nok bekjendt, at jeg protegerer Dem, hvorsomhelst jeg kan, og det har jeg ogsaa gjort i Aften. De har Lykken med Dem, Kjære!“

— „Det er ellers mere, end jeg ved af!“ svarede Greven beklemt . . . „men maaske jeg turde spørge om Anledningen til . . .“ — „Naturligvis! Ser De, Hendes Majestæt ønsker et Whistparti . . .“ — „Ja, jeg har hørt det,“ sagde Greven, „det arrangeres af Hertuginde, hendes Søn og Dem.“ — „Saaledes skulde det have været,“ vedblev Excellencen smilende, „men den unge Hertug har trukket sig tilbage . . .“

„Tak Skjæne!“ tænkte Greven, „nu ser det godt ud!“

„Saa tænkte vi paa at erstatte ham med Overhofmesteren . . . men saa kom jeg ved en lykkelig Indsigelse i Tanker om Dem, min kjære Greve, og saa bragte jeg Dem strax i Forslag!“ — „Mig?“ raabte den ullykkelige med klangløs Røst. — „Ja, Dem,“ vedblev Excellencen og standsede, mens han bekyttende lagde sin Haand paa den unge Mands Skulder . . . „Jeg haaber, at De heraf vil lære at sætte Pris paa mig og betragte mig som en paalidelig Ven!“

„Som min værste Fjende vil jeg betragte dig!“ tænkte Greven, mens han nødtvungen satte et taknemmeligt Ansigt op . . . „ja som mit Livs Fordærver! . . . Retfærdige Gud! hvormed har jeg gjort mig fortjent til denne topmaalt forfærdelige Naade!“

„Saa kommer De altsaa snart,“ skyndte Hofmarskallen sig at sige. Og han tilføjede med synderlig Bevaaenhed: „Ja, det er ingen Smaating, det at komme til at spille sammen med Hendes Majestæt. Jeg beder Dem, hav den Godhed at fortælle det til Papa i Morgen. Den ene Haand vasker den anden, ser De vel, og netop i Dag er min lettsindige Knægt af en Søn oppe til Officersexamen!“

„Bare han maa dumpe!“ tænkte Adjudanten og skar Tænder. „Dumpe dybt ned i den mørkeste Afgrund og hele Whistpartiet bag efter! . . . Det

er jo til at blive gal over! . . . " Saa vendte han atter et smilende Ansigt om mod Excellencen og spurgte, lidt ængstelig forresten: „Hvor længe antager De, at Partiet varer?“

„Jeg kan umulig vide det med Bestemthed,“ svarede han, „men jeg antager, til ti eller elleve . . . og saa bagefter har vi en lille Souper, som Hans Majestæt, der skal i Theatret, maaſte kommer tidsnok til at deltage i. Men saa glæd Dem dog, Mand, glæd Dem dog!“

„Na, ja! jeg glæder mig ogsaa . . . alt hvad jeg kan!“ svarede den ulykkelige Adjutant, mens allehaande gruelige Tanker fo'r om i hans Hoved. Da der var gaaet lidt, spurgte han igjen: „Hvor mon Hertugen skal hen?“

„Ja, Vorherre ved det! Maaſte til et Stævnemøde . . . ja, det ſkulde ikke undre mig! Eller muligvis til et Spilleparti i Byen . . . og hvis saa er, vilde jeg maa ogsaa i hans Sted foretrække det, fremfor at spille med sin Moder og sin Tante, Dronningen . . . forſtaa mig vel, unge Mand, jeg sagde i hans Sted . . . for vort Bedkommende ſtiller Sagen ſig anderledes. Na, i Morgen vil hele Hoffet misunde Dem! . . . Nej, Kjære, jeg gjør ſlet ikke Fordring paa nogen Tak derfor . . . jeg gjorde det meget gjerne for Deres Skyld! Det var mig, ſom ſagt, en Fornøjſe at anbefale Dem! . . .“

„Jeg takker Dem alligevel . . . af mit ganſte Hjerte!“ ſulkede den fortvivlede Adjutant og greb Excellencens Haand, ſom han ryſtede paafaldende heftig . . . „jeg takker Dem for den ſjelden behagelige Aften, De har været ſaa god at forſkaffe mig! . . . Gid Fanden havde Dem!“

Det ſidſte tænkte han naturligvis kun eller — rettere ſagt — ønskede, at det allerede havde været fuldbgyrdet for en Timestid ſiden!

Da han kom ind paa ſit Værelſe gav han ſig til i ſørſte Uro at trave op og ned ad Gulvet ſom en Løve i ſit Bur, mens han nu og da ytrede: „Frihed! Frihed! Jo, jeg ſkal love for det! . . . Er det nu ikke akkurat, ſom om jeg havde en Pænſe om Venet eller ſom om jeg ſad bag et forſvarligt Jerngitter og ſtirrede ud over en vidunderlig ſkøn Egn . . . uden at komme derhen . . . Fængſlet ſom et vildt Dyr . . . eller ſom en elendig Slave! Tør jeg ſprænge mine Pænſer? . . . Gud fri og frels mig! . . . Tør jeg tilkjendegive at jeg betragter dem mildeſt talt . . . ſom Pænſer? . . . Nej, jeg ſkal oven i Kjøbet være glad over dem og takke til, at jeg ſaar dem, og ſmile over dem, mens jeg bærer dem! . . . Og ſaa imidlertid . . . ſidder hun . . . den prægtigſte Pige af Verden . . . der henne og venter og venter og ſer efter Døren, hver Gang den gaar op . . . Og hvem ved, naar jeg atter ſaar Vejlighed til at være hende ſaa nær . . . nu i Aften var den ſaa god, ſom tænkes kunde . . . og ſaa! Død og Helvede, hvordan ſkal jeg dog bære mig ad!“

Han kastede et Blik over til Vinduerne lige overfor, men der var mørkt. Saa vedblev han: „Og Hertugen? Hvor i al Verden ſkal han monſtro hen i Aften, ſiden han ikke kan spille med? . . . Na, nej! det vilde være utænkeligt . . . og dog! han hviſtede noget til Eugenie, det ſaa' jeg tydeligt, og ved hendes Svar var det ligesom det klarede op for ham . . . Store Gud, ſkulde der ſtikke noget under det? Om nu hendes Venlighed mod mig kun ſkulde tjene til at bortlede min Miſtante . . .? Skulde det være et aftalt Spil? . . . Na nej, det taalte Majoren ikke! . . . Taalte? Na, kan han ikke blive tvungen til det . . . ligesom jeg! . . . Dette Spilleparti bliver mig en Kval uden Lige . . . men jeg vil dog, ſaavidt muligt, ſøge at tro det beſte! . . .“

Saa i det samme hørte han Sakajens Stemme nede i Gaarden: „Hans Durchlauchtighed Hertugens Bogn!“

Et Djeblit efter rullede en Eskvipage ind under Porthvælvingen. Døren blev aabnet, Trinet slaaet ned, en Mandsperson steg ind i Bognen, denne blev atter lukket og Stemmen fra før raabte til Rudsken: „Til Major von S. . .“

Neppe vare Ordene udtalte, før en Kammertjener aabnede Døren til Adjutantværelset og sagde med dæmpet Røst til Greven, der stod ved Vinduet: „Undskyld, Hr. Greve, men Klokken slaar otte nu . . . de høje Herstaber begibe sig til Spilleværelset.“

Fireoghalotredsindehundredte Kapitel.

En aparte Brevkasse.

Der skulde spilles inde i Hertugindens Værelser, fint og elegant indrettede Gemakker, der vare en hel Del mindre end Majestæternes, men netop af den Grund behageligere og mere egnede for smaa Selskaber.

I Spilleværelset opholdt sig kun faa Personer, nogle Kammerherrer og pensionerede Excellencer, der fandt særlig Behag i at bivaare Majestæternes Spil og indbyrdes i al Verbodighed indgaa Væddemaal om den Vindende.

Hendes Majestæt Dronningen var allerede kommen og Adjutanten skyndte sig paa Hofmarskallens Opfordring ind for at bede om Undskyldning, fordi han havde forsinket sig. Hertuginde var saa naadig at tage Undskyldningen for god, eftersom Hr. Greven havde havt Tjeneste den Dag, og da hun vidste, at han ellers var et sandt Monster paa Punttlighed. Dronningen tog Blads ved Spillebordet og udbød sig Hofmarskallen til Makker. Saa skulde altsaa Grev Johrbach spille med Hertuginde; just som han vilde sætte sig ned, gled Kammertjeneren smidig som en Al hen ved Siden af ham, lod, som om han rettede lidt ved Spillestagerne men hvistede i det samme med dyb Alvor i sine Træk: „Hans Durchlauchtighed skal altsaa ikke spille i Aften?“ Hertuginde, der havde hørt det, svarede idet hun samlede sine Kort op: „Nej, det er sandt, jeg har glemt at sige Dem, at min Søn maatte først komme til Souperen.“ Kammertjeneren bukkede meget dybt men blev alligevel staaende.

Greven havde nu taget Blads og givet sig til at ordne sine Jetons, da han lige med et ser Kammertjeneren strække sin tynde hvire Haand ud efter dem, mens han samtidig satte et hyerst bønligt Ansigt op. Han saa spørgende op paa Thyren, der nu med ganske sagte Stemme ytrede: „Det er Hertugens Jetons . . . jeg lagde dem frem, fordi jeg mente at han selv vilde spille.“

„Sagen er den,“ sagde Hertuginde undskyldende, „min Søn plejer altid ved Spillet's Slutning at give Kammertjeneren disse Jetons til Opbevaring, men,“ tilføjede hun henvendt til ham, „lad De dem kun rolig ligge her, de tager ingen Skade.“

Først nu fandt Kammertjeneren sig foranlediget til med et dybt Bukt at træde tilbage og forlade Spilleværelset.

„Er der noget mærkeligt ved disse Jetons, siden Hertugen saa omhyggelig vaager over dem?“ spurgte Dronningen. — „Det er rimeligvis en

Forøring,” svarede Hertuginde og trak paa Skulderen; „eller maatte kun en af Alfreds sædvanlige Griller.” — „Na, tillader De?” vedblev Dronningen og rakte Haanden frem.

Grev Johrbach rejste sig hastig og leverede Hendes Majestæt de fire Jetonsæfter. Hun betragtede dem opmærksomt og sagde: „Mon ikke de er hule? . . . Til at lufte op et eller andet Sted? . . . Jeg har set saadan noget før! . . . Husker du, Hedevig, at vor gamle Overhofmester havde lig- nende Jetons, og at han lagde Smaasæbler til Damerne indeni dem? De havde en dobbelt Bund, og naar man trykkede udenpaa dem, paa Emaillen, der angiver Kortfarven, saa sprang der et lille Laag op og i dette hemme- lige Gjemme anbragte han sine galante Brevstaber!“

„Ja, jeg husker det nok,“ sagde Hertuginde, men da hun nødig vilde gaa dybere i Tingen af Frygt for at kompromitere Sønnen, skyndte hun sig at tilføje: „Ja, skal vi saa begynde Spillet?“

Hendes Majestæt nikkede og Spillet begyndte.

Et Parti Whist kan være overmaade behageligt, naar man kun ikke spiller med Folk, der kræver, at Ens Tanter skulde kredse sig om Kortene den hele Aften og ikke paa nogen Maade maa søge andetsteds hen, saalænge de ere paa Bordet, og naar man ikke er Malker med saadanne Grobianer, der buldre op og blive røde i Rammen for hver lille Fejl, man i al Ufhyldighed kommer til at begaa, — fortjagt: naar Spillet ikke drives forretningsmæssigt. Ved Høffet er det en uanstelig Ting at spille Kort, især naar du har en fyrstelig Person til Malker. Her kan der slet ikke være Tale om at sige imod, selv om du spiller godt og din Medspillende daarlig. Det er dit Spils Skyld, naar du taber, og det er din Malters Vre, naar du vinder. Der er Ingen, der retter den mindste Bebrejdelse imod dig, men et Blik . . . et Skuldertræk . . . et dæmpet Suk . . . en let Rønnen . . . er de Raaben, der anvendes, og det med megen Virkning!

Den stakkels Grev Johrbach, der desforuden sad som paa Naale paa Grund af sin rasende Skinsyge, gennemgik denne Aften ved Spillebordet de ulideligste Øvaler. Ikke desto mindre sad han stadigvæk i Held; Lykken, der havde svigtet ham i Kjærlighed, var ham saaledes — ifølge Ordsproget — gunstig i Kortspillet og hans høje Malterske straalende af Glæde, mens Hof- marskallen blev baade gul og grøn af Misundelse.

Det var nu ikke blot Selskabet hos Major von S. . . , der beskæftigede Adjutantens Tanter, nej disse hemmelighedsfulde Jetonsæfter, der stod ved Siden af ham, fængslede maaske endnu mere hans Opmærksomhed. Hvorfor havde Kammertjeneren saadan Hast med at faa fat i dem? De vare mulig- vis hule, havde man ment; hvad gjemtes der da i deres Indre?

Saa faare Rubberen var ude, lænede Dronningen sig over mod Hertug- inden og gav sig til at tale med hende; foreløbig hvilte altsaa Spillet. Grev Johrbach tog som tilfældig den ene Jetonsæfte i sin Haand, førte den hastig ned under Bordpladen og trykkede paa Emaillen paa Laaget. Ganske rigtig, et lille Laag sprang op men Gjemmestedet der neden under var tomt. Han saa' sig om; der var Ingen, der lagde Mærke til ham, Damerne vare for- dybede i en Samtale og Hofmarskallen sad og opgjorde Regnskabet med samme Alvor, som om det var Statens Budget, det drejede sig om. Hurtig som Lynet havde Greven fat i den anden Jetonsæfte og foretog samme Manøvre med den . . . Skjæbnen var ham ugunstig, den var ogsaa tom. Endnu et Blik paa de andre . . . nej, der var Fred og ingen Fare . . . saa kom Turen til den tredie Sæfte . . . ah! der var det! et lille Stykke sammenlagt Papir gjemte sig under Laaget, der var mærket med Hjertet! Turde han tage det? Ja, hvorfor ikke, naar han lagde det tilbage igjen! Han havde vel nok Lov

til at læse Villetten . . . der var ikke lang Tid til at betænke sig i . . . Papiret ud og Væsten op paa Bordet i tilsyneladende urørt Stand . . . det var et Øjeblik's Sag, da Beslutningen først var tagen.

Nu gjaldt det jo rigtignok om at faa Sedlen læst! Og det maatte ske i en fart, thi dersom Hendes Majestæt pludselig hævede Spillet, saa vilde han blive røbet. Heldigvis var Hofmarskallen en Klodrian til at gjøre Regnskabet op i Aften . . . han rystede meget betænkelig paa sit ærværdige Hoved og rakte Papiret over til Greven med de Ord: „Na, Hr. Greve, se efter om De kan finde Fejlen? Jeg spekulerer forgjæves derpaa? . . .“

Greve Johrbach tog Papiret, det var ham ved denne Lejlighed meget velkommen; han lagde behændig Villetten fra Betonsæffen ovenpaa Regnskabet, holdt dette op for Øjnene og fordybede sig øjensynlig i Betragtningen deraf. Det var imidlertid Villetten, han med graadigt Blik slugte først; den indeholdt kun disse mytiske Ord: „Meddelelser . . . som sædvanlig Klokken elleve. Tjerde Dør i det blaa Galleri.“

„Ikke sandt, der er en Fejl? Kan De finde den?“ spurgte Excellencen.

„Ja, det er der sikkert,“ svarede Greven, der først nu skulde til at se Regnskabet efter . . . „tillader De et lille Øjeblik . . . ah! nu har jeg den! Ser De . . .“

Og mens han viste Hofmarskallen Fejlen, saa' han Lejlighed til at anbringe Sedlen paa sin Plads igjen. Det var ogsaa paa høje Tid, thi ret nu hævede Dronningen Spillet og rejste sig fra Bordet tilligemed Hertuginde. Hofmarskallen og Adjubanten bukkede dybt; den Første gik ind i Bibliotheksbærelset; den Anden stillede sig op ved Indgangen til det graa Kabinet, for at være Vidne til, hvad der vilde ske.

Saa faare de høje Herstaber vare gaaede, var Kammertjeneren strax paa Færde for at bemægtige sig Væstene, som han iagttog meget nøje, da han stillede dem bort. Greven satte sig paa en Sofa og faldt i Tanker. Her var nok at spekulere over for ham, mer end nok!

„Først maa jeg nu vide, hvem Sedlen er bestemt for,“ tænkte han. „Maaske for Hertugen? Men saa kunde Kammertjeneren jo rigtignok lige saa godt selv have givet ham den. Det bliver svært at hitte Rede paa det! Naa, maaske Sedlen er kommen her under Taslet og lagt paa det Sted, for at Hertugen uden at vække Opsigt kunde stikke den til sig. Eller mon Kammertjeneren slet ikke skulde kjende Mechanismen med disse Væster . . . men en anden . . . ja, utænkelig er det ikke! Vi faar sel! „Meddelelser . . . Klokken elleve . . .“ Hm! det maa aabenbart være i Aften, ellers havde det ikke stet paa den Maade . . . Men er det Meddelelser, der skal gives eller modtages? I første Tilfælde vilde jeg være i Knibe; Det rimeligste er dog, at der skal meddeles Hertugen et eller andet . . . indensfor fjerde Dør i det blaa Galleri. Naa, den gode Hertug har i Aften behaget at tage min Plads . . . hvorfor skulde jeg saa ikke til Gjengjæld tage hans? . . . Det er afgjort, jeg gaar derhen! . . .“

Saa forlod han Sofaen og blandede sig i Selskabet i de andre Bærelser. Konversationen gik iøvrigt lidt trægt, først ved Souperen kom der mere Liv i Gemhytterne. Der serveredes med kolbt Rjølken, Frugt og Vin. Tjenerne ilede frem og tilbage, almindelig Raslen med Knibe og Vasser, Alirren med Glas og Klappen med Tallerkener. Saa samlede man om Bordene; Herrerne spiste staaende, Damerne siddende, men de sidste Opmærksomhed var ligesig delt mellem Madvarerne og Herstaberne. Store Mund-

fulde gif det paa ingen Maade an at tage ind, thi dersom en af Majestæterne midt under en saadan Situation fandt paa allernaadigst at henvende Ordet til En, saa kunde man jo ikke svare lige strax, i al Fald blev Mælet noget tykt, og det kunde man ikke være bekjendt! Man gav derfor nøje Agt paa, naar de høje Herstaber selv spiste, for at benytte dette gunstige Øjeblik til at skyde et større Stykke Kapunsteg ned! . . . Ja, der er meget at gjen-nemgaa, selv ved et kongeligt Taffel!

Souperen var endt. Lidt efter bemærkede Hendes Majestæt, at Klokken var omtrent elleve, Kammerfrøkenen kaster den hvide Burnus over Højstfammes Skuldre og dermed er Tegnet givet til Opbrud. Nu kan man atter drage Vejret frit . . . til næste Gang! Der bliver en almindelig Rejen, hvor Dronningen og Hertuginde kommer frem paa deres Vej ud af Salen. De høje Herstaber begibe sig til deres egne Apartements, Gæsterne kjøre hjem . . . og saa er det forbi.

Hertugen var heller ikke kommen hjem til Souperen, hvad der gjorde Greven endnu mere fast i sin Beslutning om at erstatte ham ved „Meddelelserne“ i det blaa Galleri. Ude i Jorgemakket ventede hans Jæger — som sædvanlig — paa ham med hans Kappe.

„Har du truffet Hr. Erichsen?“ spurgte Greven, mens Jægeren hjalp ham Kappen paa.

„Jeg gav Brevet til ham selv, og han svarede med et Smil, at det skulde nok blive besørget.“

„Det er godt! . . . Du kan nu kjøre hjem med Vognen . . . jeg kommer ikke før om en Timestid, . . . men hent først mit Skjærf ude i Adjutantværelset.“

Femoghalvtredsindstyvende Kapitel

Meddelelserne.

Det blaa Galleri laa i den anden Fløj af Slottet; gennem lange Korridorer kunde man naa derover fra denne Side. Greven gif ned ad den sparsomt oplyste Hovedtrappe, og da han kjendte hver en Krog i disse Bygninger, var det ham en let Sag selv i Mørket, der herskede i disse lange Gange, at finde over til Galleriet, men han gif langsomt og sagte, for at ikke Sabelens Klirren eller Vyden af hans egne Fodtrin skulde forraade ham for Lakajerne eller Skildvagterne.

Da han endelig naaede det blaa Galleri, maatte han søle sig frem for at finde den fjerde Dør, thi et ravnsort Mørke indhyllede alt.

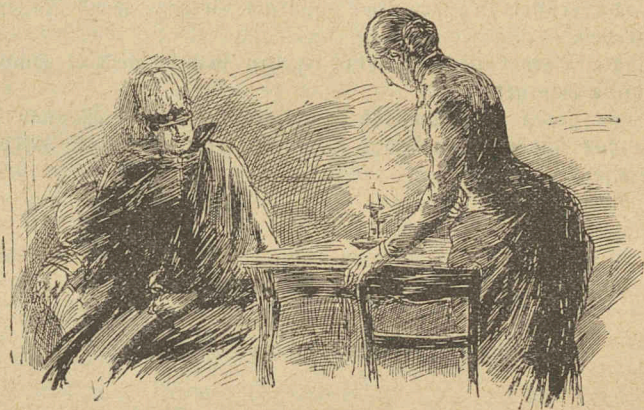
„Det er ligesom om der i dette Mørke pludselig gaar et Lys op for mig!“ tænkte han, mens han ravede sig frem . . . „nu kan jeg begribe, hvad Hertugen vil med den Blændlygte, han kjøbte for en Tid siden! Havde jeg blot havt den her! . . . Naa, det var den anden Dør . . . Men Guds død! hvis der nu skal et hemmeligt Signal til at blive indladt? . . . Tredie Dør, saa er vi der strax . . . hvad Fanden skal jeg saa gribe til? . . . naa, her er

Døren . . . men luffet er den min Salighed! Hvad nu? . . . Jeg vil forsøge at trampe lidt . . ."

Som tænkt, saa gjort . . . og det hjalp strax! Et svagt Lysstjær viste sig pludselig indensfor Nøglehullet . . . der maatte altsaa have været noget for dette indvendig . . . en Nøgle blev stukken ind i Døren og Greven aabnede denne med et rask Tag. Han traadte ind i et aflangt lille Værelse og stod nu Ansigt til Ansigt med en ung Pige, der i sin Besippelse ved at se ham, nær havde tabt Lysen, hun holdt i sin Haand. Greven paabød hende strax Tavshed, lukkede Døren efter sig, stod Tæppet for og nærmede sig derpaa Pigen, der var thyet hen i Vinduesfordybningen, hvor Gardinerne omhyggeligt vare rullede ned.

"Besynderligt!" tænkte Greven. "Skulde det være et almindeligt Stævne-møde? Saa vilde jeg øjeblikkelig trække mig tilbage . . . men Pigebarnet ser just ikke saadan ud! Naa, nu faar vi se, hvad jeg kan udrette . . . med lidt Snedighed!"

Pigen havde stillet Lysen paa Bordet, dog uden at slippe det. Hun skjælvede stærkt, kunde man se. Hun havde en god Figur, et smalt, blegt

Ansigt og blonde Haar, der i firlige Fletninger var snoet omkring hendes Hoved. Hun mindede noget om en Kammerjomfru.

Det var hende slet ikke muligt at faa et Ord frem, hendes Læber bevægede sig krampagtig og de store blaa Øjne vare stift fæstede paa den indtrædende unge Herre.

"Vær De kun rolig, mit Barn!" sagde Greven med sin allerblideste Røst, "jeg skal intet ondt tilføje Dem. Kom De kun nærmere . . . De havde nok ikke ventet mig?"

"Nej, det havde jeg ganske vist ikke," svarede Pigen med kjendelig Anstrengelse.

"Naa, men saa havde De ventet en anden . . . ja, ja, De skal slet ikke ryste paa Hovedet, jeg ved alt! . . . De skulde meddele ham noget . . . ja vist, nu slaar De jo Øjnene ned! . . . nuvel, saa er jeg her i hans Sted . . . lad mig saa høre, hvad De har at sige mig."

Hun rystede atter paa Hovedet, bred sine Hænder og trykkede dem heft-

tigt mod sine Øjne. Lidt efter vedblev den unge Mand: „De tror mig ikke? Naa, det er ikke saa sært endda! . . . De ventede En, De kjendte, og saa fremtræder en Ubekjendt for Dem, det maa naturligvis overraske Dem. Men,“ tilføjede han i en bestemt Tone og lidt langsommere . . . „men naar jeg siger Dem, at jeg er her istedetfor Hertug Alfred, som skulde have kommet, men blev forhindret, saa vil De maaske tro mig . . .“

Hun saa' over paa ham med et hjælpefuldt Udtryk i sit Ansigt og sagde frygtfult: „De kan bide over mig . . . De har mig jo i Deres Magt!“

„I min Magt?“ gjentog Greven; „nubel, jeg skal heller ikke misbruge den. Altsaa, De ventede Hertugen her?“

Hun tøvede lidt og sagde saa med sagte Stemme: „Ja, jeg ventede Hertugen.“

„Godt . . . saa meddel da hans Stedfortræder, hvad han skulde vide.“

„Jeg plejer ikke at meddele andet, end hvad der spørges om,“ svarede hun med et flygtigt Smil, „De kan jo i Guds Navn spørge mig ud . . . saa skal jeg svare!“

Greven studsede. „Det var jo en rar Historie!“ tænkte han og gav sig til at hoste lidt for at vinde Tid . . . „hvad Fanden skal jeg nu stille op med hende? Hvad skal jeg spørge om, uden strax at blive robet? . . . Naa, vi kan jo indlede det med hendes Herskab . . . saa giver det sig maaske . . .“ og saa purrede han lidt op i sit Haar og henbødte sig atter til den unge Pige, der stod foran ham i ærbødig Bøien . . . „naa, saa venter De altsaa paa, at jeg skal spørge Dem ud?“

„Ja, det gjør jeg,“ svarede hun.

„For Potter!“ tænkte han igjen . . . „hvem hendes Herskab er, tør jeg da ikke spørge om, . . . men . . . ja, det gaar an! . . . Naa, sig mig saa da, om Deres Herskab er hjemme?“

„Frokenen kom hjem for en halv Time siden.“

„Aha, det er en Froken!“ tænkte Greven . . . „naa og saa gif hun i Seng?“

„Ja, det gjorde hun.“

„Ja, det kan jeg tænke mig, det er jo fildig . . . Sig mig saa, hvor havde hun været henne?“

„Hun deltog i Tæppet fra Klokken sex til halvotte og har derefter været i Selskab.“

„I Selskab? Naa, og hvor var hun i Selskab?“

„Hun var hos Major von S. . .“

„Hvad!“ raabte Greven og sprang saa hastig op fra Stolen at Pigen ængstelig fo'r et Par Skridt tilbage . . . „hvad siger De? Var hun hos Major von S. . .?“

„Ja . . . ja . . . det er Sandhed, hvad jeg siger,“ svarede hun med angstfuld Røst.

„Saa hedder Deres Froken altsaa Eugenie von S. . .?“

„Ja . . . naturligvis,“ svarede hun højlig forundret over dette Spørgsmaal . . . „det troede jeg, De vidste!“

„Nej, for Potter! det vidste jeg ikke! . . . Det er ellers et stift Stykke, vil jeg nok sige!“

„Men saa har . . . Hertugen heller ikke bemyndiget Dem til at komme herind,“ vedblev hun ængstelig.

"Nej, nej! det har han heller ikke, men jeg takker Gud, fordi jeg er kommen her! . . . Na, det er altsaa Hertugen, De giver Meddelelser om Deres Frøken? . . ."

"Ja, det er jeg jo tvungen til," sagde hun og slog Øjnene ned.

"Tvungen til det? . . . Det forstaar jeg ikke, men jeg ved, det er en Skændsel uden Lige, at De saaledes i Et og alt forraader Deres Herstabs! Og et Herstabs som Eugenie kunde nok fortjene en smuk Tak for den Venlighed, jeg er overbevist om, at hun yder Dem i fuldt Maal!" Det var — forunderligt nok — som om disse Ord indgød den unge Pige nyt Mod, thi hun løstede sine Øjne paa den unge Mand med et Blik, der hverken udtrykte Angst og Skræk mere, og hun sagde med temmelig rolig Stemme: "Saa er De Grev Fohrbach?"

"Ja, det er jeg! . . . Hvorfra kjender De mit Navn?"

"Na, det bliver ofte nævnet hjemme hos os!" svarede hun lidt undvigende.

Til enhver anden Tid vilde dette have gjort en vis Virkning paa ham, men nu havde han faaet andet at tænke paa; nu stod han i Begreb med at opbuge et Forræderi, om hvis Maal eller Næskevidde han dog endnu ikke kunde have nogen rigtig Forestilling. Pigen saa' det strax og skyndte sig derfor at sige i en ydmyg Tone: "Na, jeg har saa længe ønsket at se Dem og tale med Dem for at anraabe om Deres Bestyttelse . . ."

Hun sank afmægtig om paa en Stol. Greven rynkede sine Bryn, be-
tragtede hende opmærksomt og sagde strengt: "Det er en underlig Komædie her spilles! De vil paakalde min Bestyttelse . . . og saa staar De selv — som det lader til — under Bestyttelse af En, der er langt mægtigere end jeg! . . . Kun det ved jeg, at Deres blide og elskelige Frøken aldrig kan have givet Dem Anledning til at foretage et saadant Skridt imod sig . . ."
"Na, nej, nej! Men jeg bliver jo tvungen dertil," svarede hun og vred sine Hænder.

"Det er anden Gang, De siger mig dette . . . De er altsaa ikke fri i Deres Handlinger? . . . Der er en Magt over Dem . . . en Magt, der kan tvinge Dem til at forraade Deres Herstabs?"

"Ja, ja . . . det er netop det, der er!" stønnede hun.

"Et Bæsen," vedblev han i stigende Forbavselse, "der befaler Dem at iagttage Deres Frøken i Et og Alt og aflægge Beretning om hendes Gjøren og Loden?"

"Almægtige Gud! Ja, ja! et saadant Bæsen er der!"

"Aflægge Beretning om det til . . . Hertugen?"

"Ja, Hr. Greve, ja! Til ham eller til hvem han sender i sit Sted."

"Og hvad er det for et Bæsen, der udøver en saadan Magt over Dem?"

"Det ved jeg aldeles ikke," svarede hun og foldede sine Hænder foran sig, idet hun tilfæstede den unge Mand et aabent og ærligt Blik . . . "jeg kjender end ikke Navnet paa ham; jeg husker kun svagt det gruelige Sted, hvor jeg første Gang traf ham, der gav mig disse Instruxer . . ."

"Og hvor var det?" spurgte Greven.

"Det var . . ." hun holdt pludselig inde og bøjede Hovedet lyttende mod Døren. Greven rejste sig. "Det er Hertugen," hviskede hun sagte.

"Saa lad os være ganske stille," svarede han saa dæmpet som muligt. Ja, Skridtene kom nærmere . . . nu blev der banket ganske svagt paa Døren . . . en Haand greb fat om Klinken for at aabne den, men det lyt-

ledes ikke; denne Manøvre gjentoges et Par Gange, saa hørte man en sagte Mumlen — som en Ed — og derpaa fjernede Skridtene sig igjen. Et Stykke nede i Galleriet blev den Paagjældende staaende lidt, men da der fremdeles var tykt og stille rundt omkring, gik han strax videre og nu lod hans Skridt rungende gennem den hvælvede Gang. Da de havde tabt sig i det Fjerne, ytrede Greven: „Naa, kjender jeg Hertugen ret, saa kommer han ikke mere i Nat! . . . De faar da vente med at give ham Underretning om Deres Frøken til i Morgen!“ tilføjede han bittert.

„Som Gud vil!“ sukkede hun og pressede Haanden mod sit Hjerte.

„Na, sig hellere: som Satan vil! Thi kun han kan paalægge Menneskene Pligter, som dem, De mener at have! . . .“

„Jeg maatte sværge en frygtelig Ed!“ sagde hun sitrende. „Sværge, at jeg skulde passe paa, naar min Frøken gik ud, hvor hun gik hen og hvem hun skrev til og hvad hun foretog sig i Hjemmet . . . jeg maatte sværge ved den almægtige Gud, der skulde straffe mig, om jeg brød min Ed.“

Der var noget saa troværdigt og sandbrun over den unge Pige, mens hun sagde dette, at Grevens Harme forsvandt og gav Plads for en dyb Medlidenshed.

„Tro mig, Hr. Greve,“ vedblev Pigen, „jeg har kun meddelt ham Ting, som ikke kunde skade min Frøken . . . jeg er ikke saa ond, som De maatte tænke . . . jeg har aldrig lyttet til de mærkelige Anmodninger, der blev rettet til mig . . .“

„Angaaende Deres Frøken?“ spurgte Greven.

„Ja . . . og det skete temmelig hyppig . . . saa skulde jeg skaffe ham en Lok af hendes Haar eller et Blad af hendes Stambog . . . og han krævede endog en Gang, at jeg ved Aftentide, naar Frøkenen var gaaet ud, skulde føre ham ind paa hendes Værelse . . .“

„Naa, det kan jeg lide!“ lo Greven haanligt . . . „og hvad gjorde saa De?“

„Jeg viste ham tilbage med det altsammen . . . Ja, Hr. Greve, jeg har holdt min Ed — det maatte jeg — men vær vis paa, at jeg altid har været hensynsfuld overfor min Frøken . . . Ganste vist kan jeg ikke sige Dem andet eller mere om hende end jeg ogsaa kan betro Hertugen, men det behøves heller ikke, hvad Dem angaar, thi . . .“

„Naa, tal De kun ud; thi:“

„Thi,“ vedblev hun med et svagt Smil, „thi min Frøken vilde maatte selv betro Dem mere, end jeg turde sige Hertugen . . .“

Greven forstod godt, hvad hun mente og hans Ansigt opklaredes ved hendes Ord. Saa sagde han hurtig: „Nuvel, siden vi to er trufne sammen her for at udvegle vore Hemmeligheder, saa lad os ogsaa tale rent ud af Bøsen! Alt, hvad der vedrører Frøken Eugenie er af Interesse for mig . . . fortæl mig derfor, hvad De om denne Sag tør sige mig, og jeg skal da raade Dem paa det bedste!“

Saa fortalte hun, hvad der var hændet hende fra det Øjeblik af at hun — som vi vide — i Følge med Hærspillerinden var kommen ind i „Rævehulen,“ og om hvorledes hun om Natten var bleven ført ned for at forhøres af ham . . .

„Hvilken ham?“ spurgte Greven.

„Ja, det ved jeg ikke; og det lod heller ikke til, at nogen der i Huset vidste det; det hed kun: han er her, han er kommen! Men selv paa de

meest forborgne og forhærdede gjorde disse Dig en stor Birtning. Harpespillerinden sagde til mig, da jeg gik ned: ja, naar han sender Bud efter dig, saa maa du afsted!"

"Det var sælsomt!" sagde Greven . . . "Og hans Ordre blev adlydte af alle?"

"Ja ubetinget!"

"Naa, huf Dem nu godt om, hvordan han saa' ud? Var det en vild, forboven Karl at se til?"

"Nej, tværtimod! Det var en yngre Mand omtrent paa Deres Højde, Hr. Greve, slank og velstakt af Figur, og med lette og utvungne Manerer. Hans Ansigt var noget mørkladent, hans Haar var helt sort, Skjæget ogsaa men Øjnene var blaa. Han lignede næsten en Zigeuner."

"Og hvordan var han klædt!" spurgte Greven, øjenhynlig meget betagen.

"Ja desværre, det huster jeg ikke . . . jeg var saa beshyrtet og saa angst i de Øjeblikke, jeg var sammen med ham . . . dog tror jeg nok, at han havde lange Ridesøvler paa . . ."

"Var han ikke Baaben?"

"Saa vidt jeg minde sig holdt han sin venstre Haand om en Dolk med et hvidt Haandtag, men . . ."

"Naa, det klinger jo ganske romantisk!" udbød Grev Johrbach . . .

"Scenen burde være foregaaet i Rom eller Neapel! . . . Jo, jeg tror Dem gjerne, mit Barn!" tilføjede han, da han mærkede, at hun vilde yderligere bekræfte det . . . "Smidlertid maa jeg dog endnu spørge Dem om, hvad der skete med Dem, da han forlod Dem?"

"Jeg fik gode Klæder den følgende Dag, og et Pas og en Instrux, som jeg lærte udenad. I Forstningen afgav jeg mine Meddelelser i et mørkt Bærelse til en Herre, der befandt sig i Stuen ved Siden af . . . det var i et Hus, som jeg blev ført hen til i en luffet Vogn . . ."

"Ej, ej! Hvor forsigtig! . . . Og saa siden fik De Ordre til at afvente Hertugen her?"

"Ja!"

"Men det er sandt, hvorledes kunde det gaa til, at De fik den Plads, De nu har? Jeg synes, at jeg selv havde anbefalet en ung Pige dertil."

"Det gik ogsaa til paa en underlig Maade. I Instruxen foresandt jeg nemlig en forseglet Anbefalingskrivelse til en fornem Herre, og den maatte jeg aflevere til ham selv; desforuden var der en anden Skrivelse, som jeg havde at levere Frøken von S. . . , hos hvem jeg nu tjener."

"Og hvem var den fornemme Herre?" spurgte Greven i største Spænding. "Kjender De ham?"

"Aa ja, meget godt! Han besøger oftere Frøkenen . . ."

"Og hvad hedder han?"

"Det er Hr. Baron von Brand. Og hos ham var det, at jeg fik Skrivelsen til min Frøken."

"Sælsomt, sælsomt!" udbød Greven og rejste sig. "Ja, nu huster jeg, det var Baronnen, der bad mig om at skaffe en ung Pige denne Plads . . . Det var altsaa Dem? I Sandhed, en mærkelig Aabenbarelse! Men De ved ikke, fra hvem det Brev var, som De bragte Baronnen?"

"Nej, det ved jeg ikke, men det forekommer mig besiemt, at der var et stort Baaben i Seglet."

Indhyllet i sin Kappe gav Greven sig til at vandre frem og tilbage i

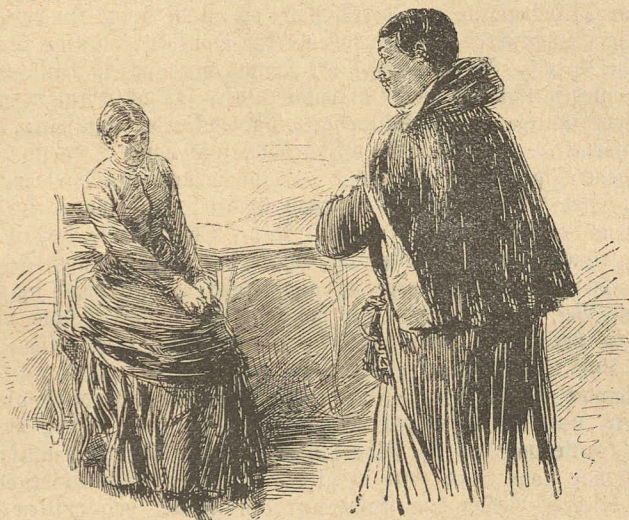
Bærelset, mens den unge Pige med Hænderne foldede i sit Skjød og med nedslagne Øjne sad ved Bordet.

„Det er en meget alvorlig Sag," sagde Grev Fohrbach endelig, „De maa for alt i Verden ransage Deres Sukommelse paa det nøjeste, betræffende hin Aften, især dog for de Øjeblikkes Vedkommende, da De befandt Dem Ansigt til Ansigt med ham. De har ikke sagt mig, om hans Stemme var høj eller lav, om den lød kraftig og energisk eller den var sødladen og spæd . . . Husk Dem om; det er af yderste Bigtighed!"

„Hans Stemme lød kraftig og stærk, som en Mands, der er vant til at befale."

„Og der er slet ikke mere, De erindrer om hin Aften?"

Hun førte eftertænksomt Haanden hen over Panden og stirrede op mod Loftet. Lidt efter sagde hun: „Jo, nu erindrer jeg en Ting til, men det har ingen Betydning . . ."

„Alt har Betydning i denne Sag! . . . Sig mig det hurtigt."

„Der hændte det, at jeg sank i Alsmagt, og at han opfangede mig i sine Arme . . . og da jeg atter kom til mig selv, følte jeg mig ombølget af en ejendommelig Duft . . ."

„En ejendommelig Duft!" raabte Greven hastig . . . „hvorledes opfattede De den? Tænk Dem godt om . . . og tal Sandhed!"

„Ja, det var en stærk krydret Duft," svarede hun, helt forfærdet over den unge Mands Hefthighed . . . „en Duft som af mange Roser . . ."

„Ah!" udbrød Greven og rettede sig i Vejret . . . »Coeur de rose!"

Der indtraadte en kort Pausse.

„Nu ved De det Hele," sagde hun saa, „sig mig, hvad skal jeg gjøre? De har det jo nu i Deres Magt enten at anklage mig for min Frosken eller at give Folk Nys om denne gaadefulde Historie. I hvad De end vælger af disse to, staar jo enten min Ære eller mit Liv paa Spil."

Greben gik atter op og ned ad Gulvet. Da hun tav, vendte han sig rask om imod hende og sagde alvorligt: „Gud bevare mig fra at styrte Dem i Jordbærvælsel! . . . Jeg skal ikke paa nogen Maade røbe Dem. De spørger mig, hvad De skal gjøre? Ja, foreløbig maa De blive ved, som De har begyndt, altsaa med at afgive Meddelelserne . . . skulde der forlanges andet eller mere af Dem, saa vær forsigtig og giv mig i al Fald strax Underretning om, hvad der er sket. Det er alt, hvad jeg forlanger at vide af Dem,“ tilføjede han smilende. „Men det er blevet sent! Jeg haaber nu, at De vil naa Deres Frosken saa meget som muligt . . . hun fortjener det, det ved jeg!“

Dermed rakte han hende Haanden til Afsked. Da hun tog Vjæstagen for at lyse ham ned, sagde han: „Ja, De maa kun gaa med hen til Vindeltrappen . . . derfra kan jeg godt selv finde Vejen.“

Da han langsomt og forsigtig gik ned ad Trappen højede hun sig alligevel ud over Rækværket med Lyset i Haanden for at vejlede ham, — men det skulde hun ikke have gjort! Thi skjont der var stille og tyst over hele Slottet, var Skildbagterne paa deres Post, og en af dem, der var bleven opmærksom paa Vyskjtæret paa Trappen, stak Hovedet indenfor Døren for at se, hvad det betød. Da Greben i det samme viste sig og hans Rappe uhel-digvis var gledet lidt ned paa den ene Skulder, saa at Epauletterne og Jang-snorene bleve synlige, smilte Skildbagten og tænkte ved sig selv: „Det er en af Abjudanterne . . . det var Greb Johrbach, som havde Tjeneste . . . ja, det er ogsaa hans Figur og hans Gang . . . hvor mon han har været henne?“

Lidt efter traadte Greben ud paa Gaden; han svøbte sin Rappe tæt om sig igjen, det var en mørk og kold Nat. Den korteste Vej til hans Hjem førte ind gennem nogle Stræder og Gyder, ned om Kanalen og over Bro-erne, men da det var Frostvejr og godt Føre betænkte han sig ikke paa at vælge denne Vej, og skjont han for saa vidt meget godt kjendte Lokaltiteterne omkring den bergrte „Rævehule,“ havde Aftenens Hændelser dog ogsaa givet ham Lyft til at betragte dem noget nøjere.

Han mødte ikke et Menneske; der var ingen Maane paa Himlen, de fleste Vgter vare slukkede og et tæt Mørke indhyllede alt. Mens han saaledes skred frem tænkte han ved sig selv: „Skulde det virkelig være mulig, at Baron von Brand har noget med dette at gjøre? At hans tilsyneladende saa sorg-løse, fri, blaserede Væsen kun skulde være en Maske, bag hvilken den gaade-fulde og uhyggelige Stikkelse skjuler sig, som Pigen omtalte for mig? . . . Hvis saa er, hvad vil han da? Hvorfor belurer han Eugenie? . . . Skulde denne „stærke, krydrede Duft“ virkelig have noget at gjøre med Baronens Coeur de rose? . . . Ja, hvem ved! Der er ganske vist mange, der finder vor gode Baron noget mystisk, noget fordægtig . . . Hofmarskallen havde ogsaa et godt Øje til ham, mærkede jeg nok! Men det er sandt, der var en Gang En, der vilde fortælle mig noget om ham . . . hvem var nu det? . . . Var det Majoren . . .? Nej, nu husker jeg det, det var Arthur! Men jeg havde ikke Tid til at høre paa det den Dag. For Pokker! skulde Baron von Brand virkelig være en saadan Person, saa maa vi bære os meget snildt ad, ellers bliver det svært at gribe ham!“

Under disse og lignende Betragtninger var den unge Mand naaet ned til den noksom bekjendte Vgning, hvis mørke Masse traadte skarpt, næsten trodsigt frem fra de den nærmest liggende Guse. Der var ikke et eneste Vindue oplyst til Gaden; de mægtige Mure tegnede sig som en eneste bred Flade, lige fra Grunden af og op til de spidse Tage, hvorfra en Række høje

Skorstene ragede i Bejret. Kun den Gjennemgang, fra hvilken man kom ind i Bærtshuset, var belyst af Stjæret fra Lygterne.

Da Grev Johrbach var kommen saa vidt, standsede han paa det modsatte Fortog og kastede et forstødt Blik ind i denne Passage. Han havde neppe staaet der et Par Minuter, før der tætt ved ham lod raske Fodtrin af En, der upaatvivlelig maatte være kommen ud fra et af de nærmeste Huse, maaske fra selve „Rævehulen.“ Greven trykkede sig saa nær som muligt op til Muren og slog sin Hætte over Hovedet. „Hvem ved,“ tænkte han, „hvor gunstigt Lykken vil være mig endnu i Nat . . . det gjælder om at passe godt paa!“

Strax efter nærmede en høj og slank Mandsperson sig, indhyllet i en Kappe, og med en ganske almindelig Hat paa Hovedet. Det klirrede stærkt for hvert Skridt han tog, og da Grev Johrbach saa' ned, idet Stikkelsen passerede ham, bemærkede han ved Hjælp af Lygterne fra Gjennemgangen derovre, at den Fremmede havde blanke Rideskiver paa. Han havde aabenbart ingen Anelse om, at han blev iagttaget, thi han gik ganske roligt og jævnt og saa' hverken til Højre eller til Venstre.

„Hvad skal jeg gjøre?“ spurgte Greven sig selv og traadte ud paa Gaden, da den Ube kjendte var forbi ham. „Følge efter ham for at se, hvor han bliver af, vil neppe føre til noget, thi er det virkelig en mistænkelig Person, kan han sagtens smutte fra mig her og jeg opnaar da ikke andet end at gjøre ham opmærksom paa mig, hvilket vilde være at forværre det Hele. Jeg har heller ingen Ret til at raabe ham an, maaske er det kun en fredssommelig Nattevandrer, som jeg selv. Da jeg har Uniformen paa, maa jeg ogsaa tage mig lidt i Agt for, hvad jeg gjør! Naar alt kommer til alt, har jeg dog et Spor, som jeg vel nok kan forfølge, hvis jeg bærer mig klogt ad!“

Dermed forlod han „Rævehulen“ og tog samme Retning som den Ube kjendte. Han standsede et Par Gange og forstærkede saa uvillkaarligt sine Skridt, naar han troede at høre de faste Fodtrin paa Stenbroen længere nede.

Da han noget efter kom til en bred Gade i den øvre Del af Byen, standsede han atter for at lytte. Men der var thyst og stille rundt omkring, ikke den mindste Lyd naaede hans Øren. Dog nu — nej, han tog ikke fejl! — nu hørte han pludselig langt nede i Gaden Hovslagene af en Hest, der satte afsted i let Trav.

Seroghaltredstændstypende Kapitel.

Forberedelser til Angrebet.

Nytaarsdag havde Baron von Brand meget travlt. Der var mange, hos hvem han skulde aflevere sit Bort, eller hos hvem han endog gjorde Forsøg paa at anbringe sin Lykønskning personlig, til Trods for at Tjenerne forsikrede ham højt og helligt, at Hørfabet var ude! Saaledes ogsaa hos Politidirektøren. Her kunde det nu aldeles ikke være Tale om, at han vilde lade sig afvise; men han bar sig saa suiblt ad, at han opholdt Tjeneren saa længe ved sin højroste Tale, indtil Dagligstuedøren gik op, og Frøken Au-

gusta viste sig. Ja, det var ganske tilfældig, at det netop var hende, der kom ud, det kan den ærede Læser være overbevist om, thi aldrig saa snart havde hun set Baronen, før hun med et lille Skrig atter vilde trække sig tilbage. Men det lykkedes ikke, Baronen var altfor hurtig! Han ilede til, greb hendes Haand og kyskede den galant, hvorefter han i de mest firlige Udtryk bad hende modtage hans allerbedste Ønsker for det nye Aar.

„Stulde det være ganske umuligt, at jeg i Løbet af Formiddagen kunde faa et Øjebliks Samtale med Dem, Frøken Augusta?“ spurgte han; „tror De ikke, at Papa vil modtage mig?“

„Han har meget travlt i Dag,“ svarede hun, „han er i Færd med at høre Assistenternes Rapport . . .“

„Coeur de rose!“ udbød Baron von Brand, „saa er jeg jo i min Ret! Han har for en Tid siden — om De husker det — tilladt mig at overvære en saadan Handling . . . jeg lader mig strax melde hos Direktøren, og,“ tilføjede han med et ømt Blik paa den unge Pige, „naar det er forbi, haaber jeg, at Deres Papa vil føre mig herover igjen . . .“

„Maaske . . . maaske . . .“ svarede hun hurtigt, „men skynd Dem saa at gaa . . . jeg hører Mamas Stemme . . .“

Inden hun endnu kunde forhindre det, havde han dristet sig til at trykke et Kys paa den unge Piges Pande, hvorefter han — medens hun rødmande smuttede ind i Stuen og lukkede Døren til efter sig — meget gravitetist vendte sig om mod Tjeneren og bad ham om at melde Direktøren, at Baron von Brand ønskede ham i Tale.

Lidt efter blev han ført ind i Politidirektørens Kontor.

Chefen vandrede op og ned af Gulvet; med den højre Haand bearbejdede han sin Næse, den venstre havde han efter Sædvane lagt om paa Ryggen. I det Øjeblik, da Baronen traadte ind, slap han Næsen løs, hvilket vel stulde antyde hans Forundring over at blive forstyrret i sine Embedsforretninger.

Fr. von Brand var imidlertid ikke den Mand, der lod sig forbløffe af saa lidt. Han nærmede sig Direktøren med et dybt Bul og sagde i en yderst forbindelig Tone: „Jeg beder Deres Excellence meget tilgive min Driftighed, men jeg kommer . . . i Forretningsanliggender. Hr. Politidirektøren har for en Tid siden tilladt mig at være til Stede ved en Rapportafleggelse, og idet

jeg nu er saa fri at benytte mig af denne Tilladelse, træffer det sig saa heldigt at jeg ved samme Lejlighed kan overbringe Dem mine varmeste og bedste Ønsker for det nye Aar!"

Med disse Ord greb han Direktørens Haand og trykkede den saa hjertesigt, at den gamle Herre virkelig blev i godt Humør og besvarede hans Sympatier i de venligste Udtryk.

"Men," tilføjede han, "hvad Rapporten angaar, da kommer De noget sent! Jeg har kun en tilbage, og den vil neppe kunne interessere Dem synderlig. Forhaabentlig kan De en anden Gang med mere Udbytte faa Indblik i det Maskineri, som jeg, uden at rose mig selv, nok tør kalde vel organiseret."

Han vinkede med Haanden og Assistenten traadte nærmere. Denne tøvede dog lidt med sin Rapport, idet hans Blik afvejlende hvilte paa Direktøren og Baron, der forresten vendte sit Ansigt bort fra ham. Hr. von Brand fandt sig foranlediget til at hviſte Chefen i Øret: "De erindrer jo nok, at jeg er Deres Gehejmesejersker." Direktøren tog sig til Næsen, vendte sig om mod Assistenten og sagde: "Ja, kom kun med Rapporten . . . for denne Herre har jeg ingen Hemmeligheder."

Saa begyndte Assistenten; men havde hans Beretning ingen synderlig Interesse for Politidirektøren, saa havde den desto mere for Baron von Brand. Det var ganske vist et heldigt Tilfælde — om ikke andet — der havde ført denne herop just i Dag! Rapporten drejede sig nemlig om en vis Mester Schwemmers Hus, som efter Assistentens Mening var Tilholdssted for alt det Baf, der ellers plejede at søge hen i den berøgtede „Rævehul." Assistenten sluttede saaledes: "Da det er bleven mig forebragt, at der en af Dagen vil blive Spektakler i det Hus, har jeg holdt det for min Pligt at bevogte dette iøvrigt temmelig afſides beliggende Sted."

Direktøren fandt dette ganske i sin Orden, hvorefter han atter vinkede med Haanden. Politiasistenten fjernede sig baglænds ud af Døren, dog først efter at han paa det nøjeste havde mærket sig Baronens Figur, — hans Ansigt kunde han endnu ikke faa at se.

Dermed var saa Forretningerne til Ende for i Dag. Hr. von Brand havde haft Held med sig. Det gik, som han havde tænkt: Direktøren var saa velvillig at føre ham over i sin Lejlighed, hvor han tilbragte flere højt behagelige Timer i Selskab med Fruen og Frøkenen. Her ville vi imidlertid overlade ham til hans Skjæbne, til Moderens skarpe Tunge og Datterens farlige Øjne, medens vi skyndsomt begiver os hen til et Sted, der har mere Krav paa vor Opmærksomhed.

*

*

*

Nogle Dage senere hen i Januar Maaned fulgtes en Eftermiddag ved det Dag Kloften fem, to Mænd ad ud i Udkanten af Byen, hvor de enkelte Huse laa spredte mellem Smaahaver.

Den ene af disse Mænd var høj og kraftig bygget, den anden lille og mager. De gik længe tavse ved Siden af hinanden, mens den lange en Gang imellem skottede ned til sin tommelideagtige Ledfager, eller denne nu og da kastede Blikket helt tilbage for at betragte Goliaths Ansigt. Af og til gned den lange sine Hænder og ytrede, idet han samtidig sluttede sig: "Det er ellers en forbandet Kulde i Dag!"

Da de saa vare komne helt udenfor Byen, fulgte de den gamle Fæst-

ningsvold og drejede efter en halv Timestids Forløb ind i den Havn, gennem hvilken den ærede Læser allerede tidligere har fulgt os, den Gang vi aflagde et Besøg i Mester Schmemmers Borneasyl. De to Mænd standsede ved det brøstfældige lille Hus, der laa i Havn. Den høje — det var Tømmermanden, den unge Hammer — satte Hænderne i Siden og maalte Huset op og ned med et prøvende Blik; lidt efter sagde han med et lunt Smil til den lille Mand, — Husets Beboer, den hæderlige Theaterkræder Schellinger — der ganske rolig stod og saa' til: „Det er min Salighed en slem Kasse, vil jeg nok sige! Folk af vor Haandtering kan saa ondt i Øjnene af at se paa den! Hvis jeg havde Tid til det, kunde det godt falde mig ind at stemme Skulbren imod for at rette lidt paa Skabelonen! Men jeg er forresten bange for, at den drattede sammen ved det! Hvordan Fanden kan du finde dig i at bo der? Gulbet er jo ligesaa skjævt som det oppe paa Theatret!“

„Na, det vænner man sig til,“ mente Schellinger, „det minder mig isørigt ogsaa om de lykkelige Dage, jeg tilbragte nede i Ballatiet, du ved, den Gang jeg var paa Rejser . . .“

„Er Gulbene ganske skjæve derne?“

„Ja ser du, den Landsby, jeg opholdt mig i, laa ved Foden af et højt Bjerg, og naar saa Sneen smeltede om Efteraaret . . .“

„Om Foraaret, mener du vist, lille Schellinger?“

„Nej, om Efteraaret, mener jeg, lille Hammer . . . saa kom Vandet i brusende Strømme styllende ned mod Huset og gik ind gennem Vinduer og Døre, men da saa alle Gulbene var skjæve udeste, saa havde det Afsløb med det samme til den anden Side . . .“

„Det var en snedig Opfindelse . . . er du Mester for den kanste?“

„Ja, snedig er den!“ sagde Schellinger blot og aabnede Døren til Huset, hvorved den saldefærdige Trappe præsenterede sig i al sin Ukelighed for Tømmermandens Kjenderøje. Stræderen jollede op ad den med stort Mod, men da han var kommen midtvejs, vendte han sig om . . .

„Gaa bare videre!“ raabte Tømmermanden op til ham fra det nederste Trin . . . „Det vil være for meget at forlange, at dette Sprinkelværk skulde kunne bære os begge to. Dersom ikke din Bært var saadant et Misfoster af et Menneſte saa skulde jeg gjerne have tjent ham i at komme her hen en Dag for at flaa et Par Søm i dette herrens Venbrækkerapparat . . . Gud fri og bevar os! man kan jo blive angst og bange ved at se paa det!“

„Na, mig gjør det nu ikke noget,“ ytrede Stræderen fra Toppen af Trappen. „Den, der har rejst i Amerika, har set det, der er værre! Hvad mener du om at skulle over en Sump, der maaler sine firetusinde Fod i Dybden, og hvor der hverken findes Broer eller Færge?“

„Ja, naar man havde et Par ordentlige Stykker . . .“ sagde Hammer idet han forsigtigt entrede op ad Trappen.

„Paa fire Tusinde Fods Længde! Naada, dersom det var mig, der kom med den, saa skulde vi bare høre, hvor Folk vilde sige: Nej, hvor den Schellinger dog lyver! . . . Nej, saadan gaar det heller ikke til! Man skal med Krokodilleposten, ser du! Krokodillerne i det Land er afrettede til det . . . de bider sig fast i Halsen paa hinanden og saa gaar man trostigt over dem! Men kommer man til at træde dem paa Snuden, saa nyser de, og saa kunde det jo nok være at man fik sig en mindre behagelig Duffert, uagtet den amerikanske Regering har garanteret for Overfarten! Du kan tro

den Bro, den slingrer mere endnu end Trappen her! Ja, man oplever meget, naar man rejser!"

"Ja, du har vistnok set mere end de Fleste," sagde Tømmermanden med et godmodigt Smil, idet han traadte ind ad Døren, som Schellinger havde aabnet for ham ind til sit „møblerede Værelse." Hele dette saakaldte Møblement bestod af et elendigt Bord, et Par amputerede Stole og noget, der gav sig ud for at være en Seng. Raskelovn fandtes der ikke en Gang en Anthydning af, og da Hammer spurgte den lille Mand, hvor han kunde nære sig for Kulde i dette Hul, hvor ingen Solstraale havde Lyft til at opholde sig et eneste Øjeblik, svarede Husets gemhytlig Beboer: „Na ser du, Kulde finder jeg mig i, det er jeg vant til fra mine Rejser i Nordlandene, men Varmen kan jeg ikke døje! Saadan var det en Gangovre i Amerika, jeg sad Model for en Maler, der mente at jeg lignede Napoleon den Første paa en Prik. Der var ethundredeogfyrgetyve Graders Hede . . . havde der været fire til, saa havde Skolebørnene faaet Ferie . . . og Sweden haglede af mig og stod i Smaapytter paa Gulvet . . ."

"Det var Skade, det ikke var skjævt, saadan som dem i Ballatiet," afbrød Tømmermanden ham, „men nu kan det forresten være nok med det! Lad os nu saa aftalt, hvad det er, vi skal tage os for! . . . Du gaar altsaa der over i Mørkningen?"

"Ja vel, om en halv Times Tid er jeg der," sagde Stræderen og rettede ved sig.

"Og saa anbringer du dig som sædvanlig ved Mester Schwemmer i Raskelovnstroen og indleder en af dine Historier; men du maa saa sørge for at gjøre den saa grovkornet, at de ikke vil tro dig . . ."

"Ja, det vil jo rigtignok falde mig noget vanskeligt," mente Schellinger.

"Naa—aa, tror du egentlig det? Ja, forsøge det, maa du jo! Og naar de saa begynder at give Grovheder, saa skjælder du dem bare ud igjen, ligesaa lystig du kan! Saa kommer J i Totterne paa hinanden, og saa trækker du . . . ja, du har da Pistolen hos dig?"

"Kors, om jeg har! Her er den," svarede den lille og trak en rusten Theaterpistol frem . . .

"Der er da vel ikke Stud i den?" spurgte Richard smilende.

"Varestens en lille Prop, som jeg styder op mod Vostet! Men hør . . . skalde jeg dog ikke først smække et Par Stykker af de Karle derinde i Gulvet, synes du?"

"Na, det er vist for megen Ulejlighed for dig," sagde Tømmermanden godmodig. „Naa, saa raaber du om Hjælp, og lukker Døren eller Vinduet op . . . og saa er vi der! Men det er sandt, tag dine Paffenelliker frem og lad mig tage dem med . . . her kan du jo begribeligvis ikke være mere efter den Historie . . . jeg finder vel nok et Hul til dig hjemme hos mig."

"Ja, det er saamænd snart pakket sammen," sagde den lille med et Suk.

"Nu har jeg saa at sige ingenting . . . men du skalde fiffen en Vogladning jeg førte med mig hjem udenlands fra! Naada! der var saadan for Exempel . . ."

"Lad det nu gaa lidt gesvindt!" afbrød Richard ham utaalmobig og tog saa med Hatten paa Hovedet og Hænderne i Lommen Plads paa en af de bedste Stole; Stræderen rammede hele sin Herlighed — gamle Skjorter, smaa Lapper, noget Værktøj, nogle Træklodser og et Par Glas — ud af en lille Kiste, hvorhos han gjorde de mest energiske Forsøg paa at disse op med flere af sine Rejse-Eventyr i fremmede Lande, men Richard stoppede ham hver

Gang i Farten, hvilket dog ikke hindrede ham i at bryde frem igjen, naar der var gaaet en lille Tid.

Da Bylden endelig var færdig, tog Richard den under Armen, og rejste sig for at gaa.

Imidlertid var Solen gaaet ned, saa klar og straalende, som den havde været hele Dagen, og efterlod endnu en god Stund en stærk Rødme i den vestlige Horisont; denne Rødme antog saa dyb og glødende en Farvetone, at Skjæret deraf endog meddelte sig til det tætte Taagenet, der lidt efter lidt lejrede sig over Byen.

Tommermanden traadte hen til Vinduet og saa' ud: „Det bliver en kold Nat," sagde han; „det er godt, jeg har klædt mig varmt paa, for vi faar naturligvis Lov til at vente længe paa dig udenfor."

„Ja, koldt bliver det," mente Skræderen ogsaa, „og vil du se, hvor

rødt det er i Luften. Derjom man troede paa Varsler, kunde man jo nemt falde paa at sige, at Begivenheden ikke vilde spænde heldig af!"

„Er Skræderen ræd?" spurgte Richard. „Der er Tid nok endnu til, at du kan træde tilbage . . . men du har jo selv tilbudt dig. Forresten anser jeg dig dog for en Karl med Mod i Bringen!"

„Ræd?" gjentog den lille foragteligt. „Nej, den, der har rejst saa meget i sine Dage, som jeg, kjender ikke til at være ræd! Jeg kunde fortælle dig mangen artig Historie herom! Men desuden! du ved jo nok, at jeg har været Theaterbud et helt Aars Tid . . ."

„Ja, det ved jeg, men deril hører der da ikke noget aparte Mod, skulde man synes!"

„Naa, ikke det! Jo, du kan bande paa, der hører baade Mod og Fasthed til! Prøv bare paa at gaa hen til en Sangerinde, der er „upasselig“ og oven i Kjøbet gal i Skrallen, og forlang af hende, at hun skal aflevere sin Rolle! . . . Na, jeg har tidt været med til at tage Ungerne væk fra Lovinderne, du! og jeg har aldrig følt den mindste Mystelse ved det . . . men dette hersens! naa, jeg siger Tak for mig! . . . Eller prøber en Gang paa — efter Chefens Ordre — at hente en af vore første Kunstnere op til at give, hvad han vil kalde en underordnet Rolle . . . eller paa at meddele ham, at det nye Kostume, han havde forlangt, ikke kan faas . . . saa gjælder det om at have Kurage, du! og ikke lade sig forbløffe! Men saadan noget, som det vi har for i Dag, det er jo det rene Børneværk!”

„Ja, men i Knejsen der bagved skal der jo være en hel Røde fuld af alstens Rakkerpæk, siger man.”

„Schwemmer vil jeg nu ikke regne for nogen Verdens Ting,” sagde Stræderen vigtig, „han har nok at bestille med sin Brændevinshoste! Strauber har ikke mere Mod i Livet end en opstræmmet Hare . . . nej, den eneste, vi kunde frygte noget af, er denne Mathias, men jeg tænker nok endda, at han lader mig gaa . . .”

„I Rødsfald har vi da en lille Reserve i Baghaanden,” sagde Richard, og saa fortalte han Stræderen, at Kathrine havde henvendt sig til en Doktor, der for at hjælpe paa hende havde anmeldt Sagen for Politiet. Schellinger lod dog ikke til at synes om det Projekt; han ytrede lidt spagfærdig: „Jeg saa’ helst at Politiet blev borte her! De kan saa let i Mørket komme til at tampe løs paa de ustyldige, og bliver man først nappet, saa varer det længe, før man slipper igjen! Men sig mig,” vedblev han og slog Armene over Kors og rynkede sine Bryn: „sig mig, hvor er Kathrine?”

„Hun er her i Nærheden! Bryd dig bare ikke om det, alt er i Orden, men naar mener du, vi kan begynde Affæren?”

„Na, om en god halv Time, tænker jeg. Mere behøver jeg vist ikke for at purre dem op, hvis de da ikke skulde være særlig sagtmødige i Dag!”

„Naa, i Guds Navn da! se saa at komme afsted!” sagde Tømmermanden, og lagde bestyttende sine Hænder paa den lilles Skuldre. „Nu kan du jo bare bilde dig ind, at du skal i Kamp med de Vilde . . . det har du vist ogsaa været med til i dine Dage! Hold dig kun bravt og kald saa paa os, naar du synes, det er paa Tiden!”

„Stal ste!” svarede Stræderen og saa’ sig om i Stuen, mens han gjorde sig rede til Afmarch. „Na, det er sandt!” udbrød han pludselig og slog sig for Panden: „Det havde jeg nær glemt! Du maa endelig tjene mig i, lille Richard, at sætte en Plakat op paa min Dør med den Paaskrift: „Schellinger er flyttet; hans Adresse erholdes paa Hofteatrets Kontor.” Jeg skal sige dig, jeg venter nemlig Besøg af en Russer, jeg en Gang traf paa mine Rejser, og som sagde til mig, da vi skiltes: Paschol Durak, Schellinger! . . . Det vil sige saa meget som: „Jeg skal aldrig glemme dig, Schellinger! . . . Det vil du nok besørge for mig, lille Richard?”

Saa gav han sin Ven Haanden og gik forsigtig ned ad Trappen. Men da han vel var kommen ned, vendte han sig om og raabte: „Na, Richard, Richard!”

„Naa, hvad er der nu?” spurgte denne.

„Na, vær saa god at skrive saadan: Den berømte Rejsende von Schel-
linger er flyttet; jeg skal nemlig sige dig, Russeren kender mig kun under
den Formular! . . . Na, klar dig nu godt, lille Richard, og lad mig se, du
ikke falder ned af Trappen . . . den er en lille Smule strøbelig, kan jeg mærke!“
Dermed sjottede Skræderen af og trak Gangdøren til efter sig.

Syvoghalvtredsfindstyvende Kapitel.

Han.

Mester Schwemmer sad som sædvanlig i Kaffelovnskrogen og snusede
den ene Pris Tobak op efter den anden; Strauber sad foran ham overstrævs
paa en Stol; han havde lagt Hænderne paa Ryggen af denne og gned nu og
da sin spidse Hage hen over dem. Madam Schwemmer var henne i et Hjørne
af Værelset i Færd med at skrælle Kartofler, hvilken Forretning hun en Gang
imellem forlod for, som det hed sig, at se til Børnenes Mad, der stod paa
Ilden, men egentlig nærmest for at trøste sig ved en lille Værke, hun havde
ude i Kjøkkenet. Strauber havde uden Tvivl fortalt noget, som i høj Grad
havde interesseret Værten, thi denne gjorde store Øjne, rystede paa Hovedet

og fortrak sin Mund lidt, idet han sagde: „Ja saa, ja saa! Og han var
sporløst forsvunden?“

„Ja, det vil sige af de Levendes Tal!“ svarede Strauber med et Rast
med Raffen; „forresten blev han nok Morgenen efter truffet op af Kanalen . . .“

„Na, saa vidste man da, hvor han var bleven af! . . . Hvem mon
der egentlig besørger den Slags Forretninger?“

„Pst! Saadan noget ved man ikke . . . eller taler i al Fald om ikke
det! . . . Det er nok ellers flet et Par Gange før, saavidt jeg har hørt.“

„Og det er ham, der fælber Dommen . . . saadan gaafte alene?“

„Aa, jeg tror, han tager et Par Andre med paa Raad. Saa det er der ikke noget at indvende imod. Men det træffer jo ogsaa, at han gaar noget egenmægtig til Værks . . . vi er jo svinebundne allesammen . . . ja Gu' er vi saa! Det er ganske ligesom jeg vil sige, at vi var Slaver! Aaa, jeg for mit Vedkommende mener nu, at det er jeg dog for god til! Desuden er der et Par kjønne Dine, der har set venlig til mig . . .“

„Ja, dersom vedkommende Dines Ejerinde var rig, saa skulde du saamænd ikke betænke dig, min gode Strauber . . .“

„Finder I ikke selv, Mester Schwemmer, at jeg er for dannet en Mand til at være i det Kompagni?“

„Aaa—aa! det vil jeg nu ikke sige,“ svarede den Tilstalte og tog sig igjen en Pris, „men du mangler den fornødne Kurage . . . du er temmelig blød, du holder ikke af at lægge Haand paa nogen . . .“

„Meget rigtig, fuldkommen rigtig bemærket,“ sagde Strauber og skød Hatten tilbage, hvorefter han bedækkede Ansigtet med sine Hænder . . . „det siger min Kjæreste ogsaa! Aa, I gjør Jer ingen Forestilling om, hvormeget hun gjør af mig! . . . Jeg ærgres mig over, at vi saadan lader os hundse! . . . Gjør vi det maaske ikke?“

„Jo, saamænd! Dog er det navnlig Jer, det gaar ud over, Jer, der søger til i „Ræbehulen“. Mig lader han saa nogenlunde sidde i Ro og Fred her.“

„Det skal du dog ikke lide for stærkt paa! Han kommer, naar han mindst ventes! Det er ikke saa længe siden, han sagde til Mathias: „hvad er det egentlig for en Bedrift, han fører, denne saakaldte Mester Schwemmer? Sig til ham, at han skal tage sig i Agt!“

Disse Ord lod til at gjøre et stærkt Indtryk paa Egteparret Schwemmer, og da Strauber saa' det, vedblev han med en vis Tilfredsstillelse: „Ja, det sagde han! Mig har han nok forresten ogsaa i Rikkerten, siger man. Han skal ikke kunde lide at mine Fingre er saa klæbrige! . . . Jeg har ogsaa tænkt paa at søge en anden Plads! . . .“

„Men hvordan faar han nu alt dette her at vide?“ spurgte Schwemmer.

„Ja, Fanden ved det!“ svarede Strauber, „han faar alting at vide! . . . Jeg maa tilfsaa, jeg har tidt havt Mathias mistænkt for at forraade os.“

„Det tager du fejl i!“ htrede Schwemmer bestemt. „Mathias er det i al Fald ikke. — Det er nu alligevel en mystisk Person,“ tilføjede han efter en lille Pausse.

„Hvem? . . . Mathias?“ — „Nej, han! . . . Har du fornylig set ham?“

„Nej, Gud være lovet! Og jeg har kun talt med ham en eneste Gang. Der er noget imponerende ved ham, det kan nu ikke nægtes. Han er ganske vist ikke ret høj, men han har en Røst, der kan gaa En til Marv og Ben, og fikke Demmer han har! Det er, som om de var af Staal og Jern!“

„Mon der er nogen af de andre, der kender ham nøjere?“

„Ganske nøje er der vist Ingen af dem, der kender ham; det skulde være Mathias eller Joseph . . . ja, du huster jo nok Joseph?“ Den anden nikkede og Strauber vedblev med et bethdningsfuldt Sideblik paa Madammen, „ja jeg kunde jo nok fortælle dig lidt nyt om ham, dersom . . .“

„Gaa ud og se lidt til Børnene, lille Mutter,“ sagde Børten til sin rødnefædede Egtehalvdel, „jeg synes, der var en af dem, der vrælte!“

Hun rejste sig og gik modstræbende ud af Stuen; saa tog Strauber fat igjen:

„Ja, Joseph forsvandt jo pludselig og var borte vist et helt Aar.

„Nordstjernen“s Romanbibliothek.

Men saa en Aften saa viste han sig igjen i „Kæbehulen“, men han var den Gang i en meget mangelfuld Forfatning; det var netop en Aften, som han var der. Naa, han maa have faaet Nys om det, for Mathias hentede Thyren op fra Skjenkestuen og lidt efter gif de begge to deres Vej. Mathias kom igjen den næste Dag, men Joseph blev borte med det samme.”

Mester Schwemmer hørte opmærksom efter; Strauber lænede sig paa Stolen saa langt frem mod Bærten som muligt og hviskede til ham: „Ja, det bliver jo mellem os, men han er her i Byen; jeg skulde tage meget fejl, om jeg ikke saa' ham forgangen Dag . . . bag paa en Hærstabsvogn . . . klædt som Jæger . . .”

„Naa, ja saa er han da godt anbragt igjen,“ mente den anden.

„Han er bleven stor paa det, du! han lod, som han ikke saa' mig, han vendte Hovedet bort, da jeg betragtede ham skarpt.”

„Det er løjerligt nok!“ sagde Schwemmer og tog sig denne Gang en mægtig Pris . . . „men nu skal jeg give dig et godt Raad, Strauber! Lad du helst være med at betragte den Jæger saa nøje . . . det kunde ellers nok hænde sig, at han fik dig til at holde dine Øjne for dig selv!”

„Er du nu der med denne han igjen?“ sagde Strauber og han søjede til med et foragteligt Rast med Hovedet: „Hvad Fanden vil han saa, naar det kommer til Stykket? Jeg har da for Pokker Lov til at se paa hvem, jeg vil! Jeg er ikke saa bange for ham, som I!”

„Na, du skal ikke tale i saa høje Toner, bitte Strauber!“ sagde Bærten smaaaleende . . . „du ved nok, hvad man siger om store Ord og fedt Glæst? . . . Jeg vilde nok se, hvordan du vilde te dig, naar han nu lige med ét traadte hen til Ruden dér, og saa' herind . . .” Med disse Ord vendte han sig om mod Vinduet, men Strauber blev pludselig saa urolig og var hel lavmælet, da han sagde: „Lad vær' med det, saadan noget spøger man ikke med!”

„Naa, du kan være ganske rolig,“ sagde Schwemmer, „han kommer ikke herhen, og det er godt det sammel . . . Men . . . sig mig en Gang . . . her er vi under fire Øjne . . . hvad mener du forresten, det er for en Person?”

Strauber trykkede sig lidt ved det, men endelig sagde han da: „Ja, det er jo ikke en af vores Dige, det ser man strax, og jeg tror ogsaa, at han er en anden, end den, han giver sig ud for hos os. Min Mening er simpelthen den, at det er en rig og fornem Herre, der af en eller anden Grund morer sig med at give den Rolle!”

„Ja, det er ogsaa min Mening,“ sagde Schwemmer med et lille Nik.

„Det er En, der finder Fornøjelse i snart at kjøre med stramme Tøjler og snart at optræde som den gavmilde! For Fortjenestens Skyld gjør han det i al Fald ikke, det er vist nok! Han forlanger aldrig noget for sin Del, under alle Omstændigheder ikke noget, der i mindste Maade kunde have Værdi for os andre.”

„Hvad forlanger han da saadan for Eksempel?“ spurgte den anden nysgjerrig.

„Na, Papirer, Dokumenter og Brevstaber, sommetider Portræter . . . og han ved paa en Pril, hvor det skal søges.”

„Det er ikke Værdipapirer, han forlanger?”

„Jeg har i det mindste aldrig hørt det. Den eneste Gang, jeg har været i nærmere Berørelse med ham, — det var en Nat, da han udviklede en dristig Plan for os — da sagde han noget, jeg aldrig glemmer; han sagde nemlig: „Ja, vi er allesammen Slaver af hinanden . . . naar jeg nu

og da er streng mod Menneskene og kræver meget af dem, saa er det maasse fordi de længe har pidsket løs paa mig og behandlet mig ilde! . . . Samme Nat fik Mathias et selsomt Gverv: han skulde snige sig ind i et Hus, gaa gjennem flere Værelser og det ikke for at tage noget, men for at bringe noget . . ."

"Nej, ved du hvad! Det faar du mig ikke til at tro!"

"Da er det min Sjæl og Salighed sandt nok!" svor Strauber, "Mathias fik en lille Pafte med Breve, som han skulde lægge paa et nøjere angivet Sted."

"Ja, men hvad i al Verden skulde det gjøre godt for?"

"Jo . . . jeg har lugtet Luntten," sagde Strauber fiffig, "det var en Mine, han lagde ind i Huset, ser du! en Mine, der, naar den knalbede løs, vilde anrette meget mere Forstyrrelse, end om der var stjaalet et hundredtusinde . . ."

I dette Øjeblik blev der banket ganske sagte paa Døren.

"Naada! hvem kan det være?" spurgte Schwemmer.

"Det er maasse Mathias." — "Nej, han banker ikke saa sagte . . . aa, gaa hen og luk op, Mutter! . . . Vi stjøtter ellers ikke om Besøg nu!"

"Det kunde ligne Stræderen derovre," raabte Strauber. "Lad ham bare komme ind, det er en grinagtig Fyr, ikke sandt?"

"Ja saamænd, lidt kan han jo nok være her, men Mathias kommer ellers ret snart, og han holder ikke af at høre det Brøl, ved jeg!"

Schellinger traadte da ind og hilste paa de Tilstedebærende. Som Indledning begyndte han at gnide sine Hænder og sige: "Jeg kan vel nok faa en Haandsfuld Varme hos Jer, det er Satans kolbt i Dag."

"Ja, I bringer en svær Kulde med Jer," sagde Barten og hostede, "sæt Jer her hen og to op."

Schillinger tog Plads, varmede sig ved Ønnen og sagde til Mester Schwemmer: "Saadan en sort Ven kunde jeg nok lide at have ovre hos mig . . . kan I ikke lade en sætte op?"

"Er De gal, Mand?" sagde Strauber, "det kan s'gu Gulbet ikke høre!"

Stræderen gav ikke Agt paa ham men vedblev, henvendt til Schwemmer: "Naa, hvordan gaar det ellers med Helbredet?"

"Aa Tak, det er ikke videre godt. Den forbandede Snue . . ."

"Ja, det har I Ket i! Den flyver paa, men den kryber af, som man siger! Den Gang jeg rejste i Rusland, havde jeg en Snue, som varede i fire samfulde Aar. Jeg huster det godt, jeg brugte fireogthve Lommetørklæder om Dagen . . . affurat to Duin . . . for jeg kom i fine Selsaber, skal jeg sige vos! — lo Stræderen.

"Og hvordan blev De saa af med den?" spurgte Strauber.

"Ved Temperaturforandring! Jeg besluttede mig til at følge med en Expedition, der drog til Nordpolen for der paa Stedet at undersøge det store Hul, som Jordagen havde boret i Isen."

"Jeg mente hellere, man skulde rejse sydpaa, for at komme af med det Djævelstak . . ."

"Nej," forsikrede Schillinger, "Vægerne tilraadede bestemt en Frysekur!"

"Og hvordan spændte saa den af?" spurgte Strauber.

"Jo, ser I, da jeg saa kom op til denne hersens Frysekur-Anstalt,

blev jeg paffet ind i tykke Pelse fra øverst til nederst, saa borede de mig et Par Huller under Næsen, stat to Nør ind og igjennem dem skulde saa Frosten indvirke paa mig. I fire Dage stod jeg saadan lige midt paa Jordbægen, indtil Snuen var frossen fast i Hovedet paa mig . . ."

"Schellinger er og bliver dog den gamle," sagde Bærten og trak paa Skuldrene.

"Ja," sagde Skrædderen, og nikkede, "vi blive os selv lig allesammen, lige til vor sidste salige Ende."

"Lad os være fri for at høre Tale om det . . . den Tid kommer tidsnof," sagde Strauber og fortrak Munden, som om han havde bidt i noget skarpt eller bittert.

"Kommer tidsnof?" gjentog Schellinger og saa' stift paa den anden, "ja saamænd, det kan være sandt nok for Deres Vedkommende. Vi andre har ingen Grund til at være bange for Døden, vi kommer til at hvile godt en tre, fire Alen under Jorden, men med Strauber er det jo en anden Sag. Jeg skulde tage meget fejl, om han ikke i sin sidste Stund bliver løftet i Vejret og faar fint Selskab, som vil kredse omkring ham og finde Smag i ham . . ."

Strauber blev ligbleg ved disse Ord og Bærten rokkede frem og tilbage paa Stolen; endelig udbroød han: "Sy, sy, Schellinger! Det er en afskyelig Tale du fører . . . man kan blive helt nervøs af at høre det . . ."

"Man maa altid tænke paa sit endeligt," vedblev Skrædderen usfortrøden. "Schwemmer er da ikke bange for Døden, skulde jeg tro? Det er jo en kjærkommen Gæst her i Huset."

Bærten fo'r sammen og gjorde et fortviblet Forsøg paa at rejse sig, men da det mislykkedes, stirrede han med sine store, uhyggeligt glinsende Øjne hen paa Skræderen; denne lod, som om han ikke mærkede det, han sad og daskede sig paa Laaret med sin højre Haand, og udbroød nu i en ligegyldig Tone: "Ja, se mig kan det jo naturligvis være ganske et og et, men Folk siger det."

"Hvad siger Folk?" spurgte Schwemmer ængstelig.

"Hvad de siger? De siger, at Mhyet her er et sandt Helvede . . . at det er uforfærligt, saa I bærer Jer ad . . . og det var egentlig ogsaa nærmest for at sige min Vejlighed op, at jeg kom her over i Dag . . . for naar man er et ordentligt Menneſte, vil man jo nødig have sit Rygte spoleret . . ."

Strauber var ikke rigtig enig med sig selv, hvad han skulde gjøre; om han skulde hugge Skræderen en Stol i Hovedet eller om han gjorde bedst i at fortrække fra et Sted, der blev omtalt saa ilde; han syntes at hælde mest til det sidste, men Skræderen tog Ordet igen og saa blev han rolig siddende overstrømmet paa Stolen for at se Tiden an.

"Det er ellers snurrigt nok," sagde Schellinger koldblodig, "snurrigt nok, at I ikke ved, hvad Folk siger om Jer . . ."

"Na, det er der ingen anden end dig selv, der siger," trøstede Bærten sig med.

"End mig?" gjentog Skræderen med stor Forbavselse . . . "mener I da virkelig ikke, at Folk, der spadserer paa Bolden, lægger Mærke til, hvordan Jeres Plejehjørn derinde synger og leer? . . . Det er dog ellers en Sang og en Vatter, der maa gaa et hvert ærligt Menneſte til Hjærtet, skulde jeg tro!"

„Nej,“ raabte Schwemmer saa stærkt, som hans daarlige Bryst vilde tillade ham, mens han samtidig blev paafaldende urolig og angst . . . „nej, det er der ingen andre end Spioner, der lægger Mærke til . . . og saadan en Spion er du . . . ja, det siger jeg, du er en Spion!“ hængende han hen imod Skræderen, som om han med disse Ord vilde bore ham en Dolk i Livet.

Schellinger var forresten ikke forkræftet af sig; selv da Kjællingen — Madam Schwemmer — med oppustede Kinder og svømmende Øjne ravede ind ad Døren med en stor Kjøkkentiv i Haanden, og han saaledes saa' sig omgivet af Personer, der maaske neppe vilde sty noget Midde til at komme ham til Livs, selv da bevarede Schellinger sin Koldblodighed og sagde ganske rolig, med et let Skuldertræk: „Ja, jeg har nu længe vidst det . . . og da jeg kjender Rumlen her, saa kan jeg nok tænke mig, at I helst vil af med mig . . . og det Ønske kan I med stor Lethed saa opfyldt . . .“

Han rejste sig, parat til alt; Varten gjorde igjen et mislykket Forsøg paa at komme op, og raabte saa til Strauber under idelig Hosten og Gylpen: „Han maa . . . han maa . . . ikke komme ud . . . stil . . . stil Jer hen foran Døren, Strauber . . .“

Strauber gjorde det, men det var tydelig nok, han var ingenlunde glad ved denne Post. Han havde dog næppe faaet sig vel placeret med Ryggen mod Indgangsdøren, før denne i en Fart blev revent op og Mathias' kraftige Skikkelse viste sig i Aabningen.

„Na, det var godt! . . . du kommer, som du var kaldet!“ sagde Schwemmer . . . „pas endelig paa at Skræderen ikke kommer ud! Han er . . . han er . . .“ Vartens Mening blev foreløbig borte i et voldsomt Hosteanfald. Strauber, der saa' den værdifulde Assistance, der i Skikkelse af Mathias tilførtes dem, blev lige med et en allerhelvedes Karl og stillede sig — da Matthias var kommen ind og havde lukket Døren — rask og udfordrende hen foran denne.

„Hvad gaar der for sig her?“ spurgte Mathias, da han var kommen midt ind i Kredsen . . . „man skulde Igu tro, Janden var løs, saadan som I staber Jer!“

„Skræderen er en Spion!“ sagde Schwemmer, der nu — om end daarligt nok — igjen havde faaet Mælet. „Han er en Spion . . . han maa holdes fast!“

„Satan!“ udbrød Mathias og rystede sine Bryn; saa fattede han sig og sagde rolig: „Ja, under andre Omstændigheder tog jeg ingen Notice af Jeres dumme Sladder . . . men jeg mærkede det nok . . . det staar ikke rigtig til her udenfor!“

Strauber og Mester Schwemmer saa' forstrækkede hen paa ham; det var alt det, at den sidste kunde tage Mod til sig og sige: „Hvad . . . mener . . . du, Mathias?“

„Jo, da jeg gik gennem Haven, saa' jeg mig, som jeg plejer, godt omkring til alle Sider, og saa fik jeg Øje paa nogle Mandspersoner, der aabenbart holdt sig i Skjul; jeg lod, som om jeg ikke havde set noget, men jeg tør bande paa, at der var en Uniformeret imellem dem, ligesom jeg ogsaa skulde tage meget fejl, om jeg ikke hørte Sabelflirren der henne . . .“

„Sabelflirren?“ gjentog Strauber og hans Mod sank igjen . . . „Gud fri og frels os!“

„Ja spørg Skræderen ud!“ sagde Schwemmer, der ligeledes var bleven urolig . . . „han ved, hvad det skal betyde!“

„Jeg ved ingenting!“ svarede Skræderen, og stak hurtig sin Haand ind under Frakken, hvor han havde gjemt Pistolen . . . „lad mig bare komme ud . . . jeg er færdig med det her!“

„Men vi er ikke færdig med dig, Faerlil!“ brølede Mathias, og traadte nærmere hen til Skræderen. „Schellinger, Schellinger! gjør du Knuder, saa véd du, jeg er ikke til at spøge med!“

„Jeg har heller ikke i Sinde at spøge,“ vedblev Skræderen . . . „jeg forlanger bare at komme ud . . . ellers raaber jeg om Hjælp . . .“ var han uforfigtig nok til at buse ud med.

Mathias fo'r uvilkaarlig et Skridt tilbage; saa udbroød han: „Naa, saa du vil raabe om Hjælp? . . . Saa du har altsaa Hjælpetropper i Nærheden? Ja, saa er det jo bedst, at vi expederer dig først!“ Dermed greb han en Stol og slyngede den med et kraftigt Tag henimod Skræderen, der dog hurtig veg til Siden, tog sin Pistol frem, knalbede løs og udstødte saa et højt og gjennemtrængende Skrig. Strauber, der troede sig saaret, rev Døren op og ilede ud paa Gangen. Ved samme gode Lejlighed saa Skræderen sit Snit til at unddrage sig videre Ubehageligheder, idet han behændigt smuttede ud endnu forinden Mathias kunde hindre det. Stolen, som denne havde sendt efter ham, havde ramt Kaffelovnen, af hvilken der rutschede et Par Jernplader ned, saa Gnisterne sløj omkring i Stuen og Røgen strømmede ud af Rørene.

Det var en forfærdelig Scene. Mathias, der allerede angrede sin Hidsighed, traadte hen til Døren, hvorfra han nu hørte flere Stemmer udenfor sige: „Nu kommer vi, Schellinger! . . . nu kommer vi!“ . . . Saa vendte han sig om mod Varten og sagde: „Jeg kan ikke hjælpe Jer her . . . jeg kan maaske snarere stabe Jer, om jeg blev . . . og derfor stikker jeg nu af!“ Saa løb han ind igjennem Kjøkkenet og forsvandt bag Huset.

Schellinger aabnede Gangdøren for sine allierede og førte dem strax over i Vaglejligheden, hvor Børnekamret laa. Richard traadte ind med en vældig Øre i Haanden, efterfulgt af et Par andre Tømmermænd, af hvilken den ene bar en Vygte. En Kvinde, der ligeledes vilde trænge sig frem, blev af Richard lempelig skudt til Side med de Ord: „Rolig Kathrine, bare rolig . . . lad os foreløbig om det . . . Schellinger fører an . . . han er godt kjendt her!“

Det var han ogsaa; han tog Vygten og ilede foran. Lidt efter udbroød han: „Døren til Børnernes Stue staa'r aaben . . . der maa være én smuttet derind, . . . naa, forfigtig, forfigtig!“

„Hvormange Mandspersoner er her at paaregne?“ spurgte Richard og tog fat om Øren.

„En een,“ svarede Schellinger, „de andre to, der er her, regner jeg for ingen Verdens Ting! Og denne ene har vist ogsaa fundet det rettest at smøre Håser, ellers havde han været her allerede, kjender jeg ham ret!“

Kathrine havde imidlertid trods Richards Forbud banet sig Vej foran Mændene; saa hørte man hende raabe med jublende Røst fra den saakaldte Børnestue: „Her er mit Barn! her er det . . . det lever! Na, Gud være lovet! Det lever!“ Og den stakkels Pige kjærtegnede under Graad og Smil det lille Bæsen, hun holdt op i sine Arme . . . „Attesten var altsaa falsk

... Marie havde altsaa Ret! ... Na, hvor det ser elendigt ud, det kjære, kjære Barn, men det lever ... det lever!"

Sindsbevægelsen var for stor; hun samlede omkring sig og vilde være trykt om, hvis ikke en af Tømmermændene havde grebet hende og Barnet i sine Arme ...

"Saa, nu bekvimer hun for os!" raabte Richard ... "det er ellers et meget ubelejligt Øjeblik at vælge til det! ... Na, Schellinger, du forstaaar dig vist paa de Dele, hjælp hende lidt her ..."

"Staffels lille Pige!" sagde Schellinger og bøjede sig ned over hende ... "ja, havde vi bare noget koldt Vand ..."

"Her er koldt Vand!" raabte en frisk Barnestemme ved Siden af Richard. Denne vendte sig om og saa' en lille Dreng, der nu havde taget Mod til sig og var traadt frem fra Sengestedet, bag hvilket han hidtil havde skjult sig. Han var temmelig daarlig og pjaltet klædt og havde et Vind om Hovedet, men han saa' kjæk og frejdig ud og der var noget tiltrækkende ved hans mørke, glimrende Øjne.

Stræderen dyppede et Tørklæde i den Rumme Vand, som Drengen havde pegat paa, og badede dermed Kathrines Pande og Tindinger.

"Hvem er du?" spurgte Richard Drengen, der imidlertid ikke svarede ham, men ryttede paa Hovedet og pegede med et polist Smil ind under Sengen ...

"Hvad!" raabte Tømmersmanden leende, "er der nogen der inde?"

"Ja," svarede Drengen, "der ligger en af dem."

Richard bukkede sig ned og saa' ind under Sengen. Ja, der laa ganske rigtig et Menneſte krøbet sammen derinde.

"Sejda," raabte han til den vedkommende, "De der! Kom lidt ud til os! ... Jeg vilde dog gjerne tale med en af Husets Folk, for at de kan vide, hvad vi har taget os for her! ... Naa, kom nu bare herud, vi skal ikke gjøre Dem noget! De skal saa Lov til at blive her, med mindre De skalde være et stjaalet Barn! ... Ja, kommer De ikke godvillig, saa maa jeg jo se at hjælpe lidt paa Dem!" ...

Der løb et dybt Suk derindefra, hvorpaa Hyren endelig bekvemmede sig til at stubbe sig baglænds ud. Først kom der et Par temmelig lange Ben til Syne, strax efter en sort Frakke, der imidlertid var krøbet op i Livet, saa at Skjorten — en mindre pæn Skjorte forresten — præsenterede sig ovenfor Buglinningen. Menneſtet rejste sig op — og Hr. Strauber i egen Person med Hatten i Haanden og yderst modfalden at se til fremstillede sig for de forbaufede Tilskuere.

"Sikken et Stykke Mandfolk!" sagde en af Tømmermændene.

"Ja, hans Samvittighed er nok ikke med de bedste!" ytrede Richard ... "Hør Schellinger, du kjenner jo hele Redeligheden her ... hvad er det monstro for en Kavaller?"

"Det er Strauber," sagde Schellinger og saa' hen paa Gruppen ...

"det er ham jeg fortalte om før ..."

"Ja, det er saamænd saa, det er Strauber i egen høist ulykkelige Person," stønede Synderen, med et ydmygt Blik. "Men de Herrer tillader maaske, at jeg forsvinder?" tilføjede han med et lunt Smil.

"Nej, Gu' gjør de Herrer ej!" skyndte Stræderen sig at sige, "han maa blive her, saa længe vi andre er her ... ellers kunde han finde paa

alſkens dumme Streger! Naar vi gaar, tager vi ham med os, og naar vi kommer op i Byen, ſaa kan vi lade ham løbe igjen."

Strauber ſvarede i en hderſt forbindtlig Tone, — i det ſtille Gaab, at han nok ſkulde ſmutte fra dem alligevel: „Jeg gaar meget gjerne ind paa dette Forſlag; det vil være mig en Vre at ledſage de Herrer!" Saa ſtrammede han ſig op igjen og ſendte et medlidende Blik hen efter Kathrine, der imidlertid var kommen til Beſindelse og nu rejſte ſig op ved Richards Hjelſp, dog uden at ſlippe ſit lille Barn.

Medens dette ſtod paa i Børnekammeret, havde Meſter Schwemmer begivet ſig ud i Kjøkkenet for at unddrage ſig den kvælende Røg, der herſkede i Dagligſtuen. Madammen ſik lang om lange Tiden ſluſket, hvor- efter hun ſmækkede Vinduerne op. Da det var beſtilt, vinkede Manden ad hende, og da hun kom hen til ham, hvilede han: „Det er Børnene, de vil have Fingre i, kan du tro! Vi andre ſlipper maaſte fra det med Strækken!"

Ronen, der nu var bleven fuldkommen ædru, ſpurgte ſaa: „Hvem af dem mon det gjælder?"

„Det er maaſte Drengen! Ja, jeg har ſagt det, den Tyr vilde bringe os i Forlegenhed en Gang!" |

„Stille! . . . der er et Fruentimmer med, kan jeg høre! . . . Du ſkal nok ſe, det er hende, den toſſede Syppige, hvis Barn Mo'er Vilz bragte os . . ."

„Maa hende, der . . . ſik den andens Dødsatteſt?" ſagde Meſter Schwemmer ganſke ſagte og blev helt lang i Anſigtet ved det.

Ronen niſkede. Lidt efter udbød hun: „Jeg ſkulde tage meget fejl, om det ikke er Straubers Stemme, jeg hører der ovre . . ."

„Den Kujon! . . ." ſagde Schwemmer bredt . . . „Gid Fanden havde ham! Saadan at løbe fra os!"

„Na, det forundrer mig ſaamænd ikke, at han gjør det!" ſagde Madammen lidt hvagt . . . „derimod havde jeg ventet mig noget mere af Mathias . . . men han har ogsaa ladet ſine Venner i Stilken!"

„Ja, du kan tro, der er en Grund for det ogsaa! Han talte jo noget om, at Politiet havde omringet Huſet . . ."

„Skal vi da virkelig rolig ſe og høre paa, hvad der foregaar der ovre?"

„Vil du maaſte have, at jeg ſkal ſtoppe dem?" ſpurgte Manden med et ynkeligt Blik ned af ſig. „Ja, havde det været for en Snes Aar ſiden! Den Gang havde jeg Næver paa Skafet, og . . . en god Samvittighed i Bryſtet . . . den Gang ſkulde ingen have budt mig noget! Men nu! . . . Nej, vi maa nøjes med at ſe paa det . . . lad os gaa ind i Dagligſtuen, nu er de i Færd med at gaa deres Vej . . . vi kan maaſte ſe, hvem det er!"

Han hinkede langſomt og beſværligt ind i Stuen, fulgt af ſin værdige Huſtru. Vinduerne bleve lukkede og Vgteparret ſtillede ſig op for at ſe, hvad der videre gik for ſig.

Førſt kom Kathrine med Barnet paa Armen; dernæſt Tømmersfolkene og den lille Dreng, der — ubemærket af de andre — ſneg ſig med. Nu gik Richard hen foran Kathrine, og hele Troppen nærmede ſig Udgangen. Da de kom hen til Gangdøren, ſtandsede Richard forbaſet.

Døren ſtod nemlig paa vid Gab og en Klynge Mandſpersoner havde

besat den. Idet Richard nærmede sig, traadte en af dem frem imod ham og tilraabte ham et bydende: „Guldt!“ Stemmen, der udtalte dette Ord, var ikke saa overmaade stærk endda, men hvad der bevirkede, at Tommermanden øjeblikkelig lystrede, var den myndige og selvsikre Tone, hvori det blev sagt.

„Guldt Døren!“ vedblev Stemmen. „Nu har vi hørt nok af de Spektakler her!“

Schellinger, der kom bagerst, havde Blændlygten i Haanden; han løstede den i Vejret for at se, hvad der var paa Jærde og for at give Richard Lejlighed til at betragte den dumdriftige, der vovede at spørre Vejen for ham.

Det var en Mand paa Middelhøjde, indhyllet i en Kappe, hvis ene

Ende han havde slynget saa højt op over Halsen og Skulderen, at den dækkede hans Hage, saa man ikke saa' stort andet af det mørke Ansigt end et Par Øjne, der funklede stærkt under den dybt nedtrykte, forresten ganske almindelige rundpullede Hat.

„Det er ellers kjønt, saa I bærer Jer ad!“ vedblev Skikkelsen med stor Ro, „I bryder uden videre ind i andre Folks Huse og iværksætte Børnerov . . . Det er et fint Stykke Arbejde, synes I ikke!“

Richard, der virkelig besad ikke saa ganske lidt personligt Mod, forstod tidt siden, at han ikke havde kunnet undertrykke en vis uhyggelig Følelse i det Øjeblik han saa pludselig stod Ansigt til Ansigt med dette myndige, men gaadefulde Væsen. Den Ro og Overlegenhed, hvormed han saaledes ganske alene stillede sig frem for hele Troppen — Døren var imidlertid

bleven luffet bagved ham — havde i høj Grad imponeret Tømmemanden. Derfor veg denne ogsaa uvilkaarligt Skridt for Skridt tilbage, medens den ubekjendte langsomt stred fremad. Da han naaede hen til Døren til Mester Schwemmers Lejlighed, stødte han den op og sagde: „En af Jer kan følge med mig . . . og Fruentimmeret og Barnet ligeledes . . . de andre bliver her udenfor.“

Richard tog Kathrine ved Haanden og gik ind bag efter Manden.

Idet Døren til Lejligheden blev smækket op, thuede Mester Schwemmer saa hurtig han kunde, ud i Kjøkkenet for her at afvente, hvad denne ny Begivenhed vilde føre til.

„Hejda!“ raabte Stemmen fra før . . . „staf os et Lys!“

„Skal jeg?“ spurgte Madam Schwemmer sin Mand, og da denne svarede: „Ja, naturligvis, der er jo ikke noget at stille op andet end at lysføre!“ tændte hun en lille Lampe, som hun tøvende satte hen paa Bordet . . .

Den ubekjendte stod midt i Stuen og nu faldt Lyset fra Lampen ned paa hans Ansigt. Mester Schwemmer iagttog ham skarpt, men Politikorpsets Opmarscheren i hans Lejlighed med selve Politimesteren i Spidsen vilde ikke have gjort nær saa mægtigt et Indtryk paa ham som denne Mandes Nærværelse her. Det svimlede for ham og han maatte holde sig fast i Dørkarmen for ikke at dekke omkuld. Men noget maatte han sige, det søgte han godt, og saa blev det da dette: „Ja, De tilgiver nok, at jeg ikke kan gaa Dem i Møde . . . jeg er et staftels svageligt Menneske . . .“

„Som ikke desto mindre er stærk nok til at indlade sig paa Ting, der nu nødvendiggjør en omhyggelig Undersøgelse, og som til hyvende og sidst fører Straf med sig . . . hvad! ikke sandt?“ afbrød den fremmede Herre ham haardt.

„Hvordan det?“ var Schwemmer ufornuftig nok til i sin Forfjamstelse at sige; samtidig skjævede han ængstelig hen efter Manden, men tog strax Djænele til sig igjen, da han ikke kunde udholde det gjennemborende Blik, den anden sendte ham.

„J maa helst vænne Jer af med at spørge!“ sagde den fremmede utaalmelig . . . „Behag blot at svare paa mine Spørgsmaal . . . andet forlanger jeg ikke af Jer!“

Mester Schwemmer frummede Ryg og blev staaende, hvor han stod.

„Hvorfra har J faaet dette Barn?“ spurgte Manden lidt efter og pegede paa den lille, som Kathrine havde paa Armen.

„Det er bleven os betroet af det's Moder,“ svarede den adspurgte noget fagte.

„Tag Jer i Agt! . . .“ vedblev den anden, „jeg vil høre Sandheden . . . som jeg ved . . . af Jeres egen Mund . . . og derfor spørger jeg endnu en Gang: hvorfra har J faaet dette Barn?“

„Ja . . . det var . . . Moer Vilz, der bragte det.“

Den Ubekjendte nikkede og saa' hen paa Kathrine, der strax udbroød: „Ja, det er rigtig . . . det var Mo'er Vilz, som fik mit Barn . . . og det var ogsaa hende, der i Madam Beckers Nærværelse sagde til mig, at det var dødt, og som leverede mig Dødsattesten.“

Den Fremmede trak foragteligt paa Skuldrene og tilkastede Værten et Blik, der fik ham til at gys. Blikket ledsagedes strax af Ordene: „Ja, jeg ved nok, hvad her gaar for sig! Men det vil jeg sige Jer, Mester Schwem-

mer, hører jeg flere lignende Historier om Jer, saa Gud naade Jer! . . .” Saa vendte han sig om mod Richard og sagde: „Gaa nu rolig herfra, og tag Pigen dér og Barnet med,” og i en hel anden, en ligesvem velvillig Tone henbendte han sig til Kathrine med de Ord: „Jeg beder Dem om at sende Schwemmer Dødsattesten tilbage . . . og jeg haaber, at De for Fremtiden ser Dem godt for, hvem De betror Deres Barn.”

Hadde Richard havt sin Hat paa Hovedet, havde han upaatvivlelig revet den af med et dybt Buf; thi den ubekjendte Herres hele Adfærd og Optræden her indgød ham den største Respekt. Han stodte sagte til Kathrine og hvistede i det samme: „Tat dog Herren, lille Kathrine . . .” men da denne vilde fremstamme en Taksigelse, vinkede den fremmede ad hende med Haanden, hvorefter hun og Richard trak sig baglæns ud af Stuen, og lidt efter forlod de Gaarden i Følge med de andre Tømmermænd og Skræderer Schellinger. Den sidste blev dog et Øjeblik standset af en af de Mænd, der ledsagede den fremmede Herre, og denne Mand sagde til ham: „Hør du, Skræder! du kunde jo have sagt før, hvad det var, det gjaldt om, saa skulde jeg nok have staaet dig bi, kan du tro! Men det var meget usorgtig, saadan som du har dig ad, for havde Stolen ramt et Par Tømmere længere til venstre, saa havde du faaet den lige i Planeten . . . og saa havde du kommet paa en længere Rejse . . . det kan du trygt bande Fanden tage dig paa! naa, lille Schellinger, en god Nat!”

„God Nat!” svarede Schellinger og skyndte sig for at naa de andre, der nu opholdt sig i Forbhjgningen, for at tale om det Passerede.

„Naa, hvad mener I saa om det?” spurgte Richard og saa’ sig undrende om i Kredsen, „har I nogentid hørt Mæge? . . . Er der nogen af Jer, der har set den Mand før? . . . Jeg har i al Fald ikke . . . har du, Schellinger?”

Skræderen var bleven takkefuld lige med et; Richard maatte gjentage sit Spørgsmaal et Par Gange, før han fik Svar.

„Jeg vil aldrig være ærlig, hvis ikke det var ham Russeren, jeg fortalte dig om før . . . han er uventet kommet os til Hjælp med sine Rosaffer; de havde jo korte Zaffer paa og Pelskuer paa Hovedet” . . . sagde Skræderen og satte et meget alvorligt Ansigt op, mens han langsomt forlod Huset, fulgt af de andre.

Den Fremmede i Mester Schwemmers Dagligstue havde ventet til de andre vare vel borte; saa lod han Kappen glide ned fra den ene Skulder, hvorved hans Begeme og hans Arme bleve synlige; den ene Haand stemmede han fast i Siden, den anden lagde han paa Bordet, han stod ved, og saa sagde han med en højt ejendommelig Røst: „Ja, Mester Schwemmer, nu ved De jo min Mening! Den Bedrist, I fører, huer mig ikke, den maa I helst opgive! Folk begynder allerede at blive opmærksom paa det . . . og Politiet havde afslagt Jer et meget uvelkomment Besøg i Aften, desom jeg ikke havde forhindret det. Tag Jer nu i Agt her! Kommer jeg herud igjen, bliver det ikke blot for at advarer.” . . .

Med disse Ord vilde han forlade Stuen, men da han vendte sig om, udbrød han uvilkaarlig: „Hvad! Hvem er det?”

Mester Schwemmer saa’ op og fik nu først Øje paa Drengen, der havde listet sig ind i Stuen sammen med Richard, og som var bleven her siden. Han saa’ nok saa fjer og frejdig ud og lod slet ikke til at være bange for at møde den fremmede Herres forskende og skarpe Blik.

"Det var paafaldende!" mumlede denne og strøg sig med Haanden hen over Øjnene . . . "dette Blik . . . og hele Hovedformen . . . store Gud! det var dog sælsomt." Og saa vendte han sig om mod Bærten og spurgte: "Hvis er dette Barn?"

Den gamle bukkede igjen og sagde med sin mest ydmyge Stemme: "Jeg ved det ikke, Herre . . . nej, jeg ved det virkelig ikke!"

"Bogt Jer for at lyve, Mester Schwemmer," sagde Manden i en streng Tone.

"Min Salighed, det er sandt, hvad jeg siger!" vedblev Bærten, "den rene stjære Sandhed! Vi fik ham for kort Tid siden af en Mellemhandlerste, som jeg kan nævne Dem . . . men hun havde ham nok igjen paa anden Haand . . ."

"Det kan jo dog være, at han denne Gang taler Sandhed," mumlede den Fremmede, med et underligt Smil; saa udbrød han: "Ja, nu skal jeg sige Jer noget, min gode Schwemmer; i Morgen Aften Kloffen ser onster jeg aldeles paalidelig Underretning om, hvem der fra først af har givet Barnet fra sig . . . har I forstaaet mig?"

"Jo . . . Herre! . . . men saa vidt jeg ved . . . saa . . ."

"Naa, ja dermed lader vi det være godt, men huff paa: jeg lader mig ikke nøje med Formodninger." Dermed vendte han sig om mod Drengen og sagde til ham: "Hvem er du?"

"Det ved jeg ikke!" svarede Knøsen med en klar Stemme. "Jeg kan ikke fortælle dig andet, end at jeg hedder Karl, at jeg boede hos Madam Fischer og at jeg vil bort herfra!"

"Hvad? vil du bort herfra? Du synes altsaa ikke om at være her?"

Barnet saa' sin omkring med et sty Blik, og da det opdagede, at Madammen var gaaet ud af Stuen, sagde det: "Nej, jeg synes slet ikke om at være her . . . de er saa onde imod mig, især Madammen med den røde Næse! Vi faar næsten ingen Ting at spise, men vi faar saa mange Prygl . . . og saa er der saa koldt derovre . . ."

"Hører I, Mester Schwemmer?" raabte den fremmede og sendte Staklen et flammende Blik . . . "hører I? her har jeg et Vidnesbyrd mod Jer!" Saa vendte han sig atter om mod Drengen og vedblev, halvt ved sig selv: "Det er dog forunderligt . . . hvilken Lighed . . . navnlig Øjnene! Ja ogsaa naar han taler . . . de samme Bevægelser med Hovedet . . . Men . . . hvor er det muligt? . . . Og dog . . . naa, ja skal der En komme til Bunds i dette Mystorium, saa maa det være mig! . . . Hør nu, min Dreng, du talte før om en Madam Fischer . . . tror du, at du kunde finde hen til hende?"

"Det er vistnok kun et falskt Navn," dristede Mester Schwemmer sig til at indskyde, og han vilde have sagt endnu mere men et Blik fra den anden standse ham strøg.

"Herfra vil jeg maaſte nok ikke kunde finde derhen," sagde Knøsen uforſagt, "men naar du vil føre mig hen paa det store Torv, hvor Slottet ligger, saa er jeg godt kjendt . . . for dér har Madam Fischer tidt givet mig Lov til at lege . . ."

"Naa, ja vi kan jo gjøre et Forsøg i Morgen . . . du ser mig ogsaa nok ud til, at du vil holde, hvad du lover! . . . Vil du følge med mig?"

„Ja, det vil jeg saa inderlig gjerne,“ raabte Barnet sjæleglad og endyds Rødme farvede dets kjæffe Ansigt.

„Men du vil maasse hen til Madam Fischer igjen? Eller kunde du have Lyst til at blive hos mig for bestandig?“

Drengen kastede et hurtigt Blik hen efter Rjokkendøren, i hvilken Ægteparret Schwemmer nu viste sig, og sagde derpaa ganske frejdigt til den venlige Herre: „Ja, først vil jeg dog nok hen til den kjære Madam Fischer for at hun kunde se, at jeg ikke var bleven slaaet ihjel . . . men saa vilde jeg gjerne blive hos dig . . . for du har vistnok mange Baaben hjemme, baade Sabler og Pistoler . . . eller ogsaa en Kniv . . .“

„Hvorfor just en Kniv?“

„Jo, for at jeg kan forsvare mig mod dem, naar de igjen vil føre mig bort . . . havde jeg bare den Aften havt mit lille Gevær . . . eller blot en Kniv . . .“ han knyttede sin lille Haand og truede hen imod Sideværelset.

Den Fremmede betragtede ham med kjendelig Interesse og Velvilje, nu lagde han Haanden over Øjnene og sagde ved sig selv: „Ved Synet af dette Barn stiger blodige Billeder fra min egen Ungdom frem i min Sjæl. Ganste saadan stod jeg . . . kun med den Forstjæl, at jeg virkelig havde en Kniv i Haanden . . . sælsomt, sælsomt! . . .“

Han gik hen til Binduet, saa' ud og mumlede: „Vel! Mathias er borte . . . det vidste jeg jo nok!“ . . . og vendte sig saa atter til Mester Schwemmer med det Spørgsmaal: „Er der nogen her i Huset, som endnu i Nat kan bringe Drengen dér hen i „Rævehulen“? Naa . . .!“

„Ja, Strauber er her vel endnu,“ sagde Mester Schwemmer og saa raabte han ind i Værelset ved Siden af: „Aa, hent Strauber her over . . . men lidt gesvindt maa det være!“

Et Par Minutter efter traadte Hr. Strauber ind ad Døren med Hat-ten i Haanden og gjorde en højst ynkkelig Figur.

„Åh!“ udbrød den Fremmede med umiskjendelig Foragt. „Hr. Strauber! ser man det! Den tapreste blandt de Tapre! jeg kunde alligevel nok have ønsket mig en anden Vedsager for Tyren her, men man maa jo tage, hvad man har! . . . Naa, giv nu Agt! De følger dette Barn den korteste Vej til „Rævehulen“, standser ikke før De kommer der og taler ikke med nogen . . . ja tag Dem i Vare. Gjør De ikke, som jeg siger, saa faar De med mig at bestille! . . . Naar De saa kommer hen i „Rævehulen“ saa leverer De Drengen til Mathias og sørger for at han bliver godt behandlet. Og sig saa til Mathias, at han i Morgen skal høre nærmere fra mig.“

„Skal jeg følges med ham dér?“ spurgte Drengen tøvende.

„Ja, kun et lille Stykke,“ svarede Herren . . . „naa, Gud i Bøld! I Morgen skal du enten komme hen til din Madam Fischer eller til en Mand, der mener dig det godt!“

Saa gik Strauber med Drengen, og den fremmede Herre fulgte dem med Øjnene, indtil de forsvandt bag Forbygningen. I samme Nu slog han sin Kappe tæt om sig igjen, nikkede i Forbigaaende til Mester Schwemmer og forlod Huset.

*

*

*

Samme Aften havde Greb Johrbach en Sammenkomst med Arthur i en af Kafeerne paa Kastelspladsen. De sad alene i et af de inderste Værelser

og talte fortrolig med hinanden. Gjenstanden for denne Samtale var for Grev Johrbach at saa indgribende og alvorlig en Bejdhning, at han for i Aften rent glemte at spørge den unge Maler om, hvorledes det saa gik med den Kommission han Nytaarsdag havde overdraget ham: Stævnemødet med den unge Dame.

Efter en halv Times Tids Forløb forlod de begge Kafeen og gik under fortsat Samtale langsomt hen over Kastelspladsen.

„De kunde altsaa ikke se hans Ansigt den Gang?“ spurgte Greven.

„Nej, det var, som sagt, aldeles umuligt,“ svarede Arthur, „han havde

flynget sin Kappe tæt op omkring Underansigtet.”

„Men Stemmen mente De at kjende?“ vedblev Greven.

„Ja, det tror jeg ganske vist; det var upaatvivlelig Baronens. Kun lod den anderledes, end naar han taler med os; den lod kraftig, energisk, ja. hydende.“

„Ja, saa kan det rigtignok ikke være Tvivl underkastet,“ sagde Grev Johrbach i en meget betænkelig Tone „... det maa jo være en og samme Person ... Men, sig mig, har De nogenfinde hørt Mage? Hvad kan der

ikke komme ud af den Sag! Tænk Dem, naar denne Mand, der har Forbindelser i de højeste Samsundslag, pludselig bliver erklæret for at være en Skurk! Det bliver en hel Skandale! Følgerne af en saadan Begivenhed er ikke til at beregne! . . . Men én Ting maa vi være enige om, kjære Arthur: skal vi have Held med os, saa maa vi gaa meget varsomt til Værk og fremfor alt iagttage den dybeste Tavsshed om, hvad vi allerede ved . . . eller tror at vide."

"Ja, naturligvis," svarede Maleren, det er jo en Selvfølge."

"Naa, saa gjælder det om at passe godt paa herefter. — De skal vel hjem?"

"Det skal jeg. . . og De?"

"Jeg har en lille Bisit at aflægge . . . altsaa Farvel . . . ses vi snart?"

"Allerede i Morgen! De erindre nok ikke, at Hans Excellence Krigsministeren har havt den Venlighed at invitere mig til Aftenfestskab . . ."

"Ej, De har Ret! Saa glæder jeg mig til at se Dem i Morgen Aften . . . og vor Baron kommer ogsaa . . . naa, god Nat, kjære Arthur!"

"God Nat, Hr. Greve!"

Dermed skiltes de; Maleren drejede til Venstre ind i en Sidegade, Greven gik videre tværs over Pladsen henimod Politidirektørens Bolig, i Nærheden af hvilken han havde ladet sin Vogn holde.

Det var bleven mørkt, Gaskygterne vare tændte, Kastelspladsen med sine pragtfulde Butiker og sine tusinder af Blus tog sig godt ud i denne Belysning.

Grev Fohrbach gik i dybe Tanker og saa' kun op nu og da, naar han gik af Vejen for En eller naar han kom forbi en af de glimrende oplyste Basargange. Da han kom over i Nærheden af Politimesterboligen, fik han pludselig et Stykke nede i en af de snævre Sidegader Dje paa to Herrer og stadsede strax, da han saa' dem. Den ene af dem var Baron von Brand. Denne Gang var det ikke til at tage Fejl af, det var hans Gang, hans Holdning, hans Figur. Han forstærkede sine Skridt og naaede snart de to Herrer. Ja, det var Baronen, nu gjenkjendte Grev Fohrbach hans Stemme da han i det samme henvendte nogle Ord til sin Vedsager; men denne var en Politiasassistent i fuld Uniform.

Ved nøjere at betragte Baronen blev Grev Fohrbach enig med sig selv om, at det var den samme Mand, han havde set hin Nat komme ud fra "Rævehulen".

Da Herrerne i langsom Marsch endelig naaede Døren til Politidirektørens Bolig, standsede de; Baronen rakte Haanden frem, hvorpaa Assistenten med et dybt Bukt tog Afsted med ham, men i Stedet for at gaa op ad Trappen, blev han staaende lidt for at se efter den anden, der dog hurtigt bøjede ind i en af de tilstødende Gader.

"Ja, nu havde jeg jo den ønskeligste Vejlighed til at følge efter ham," tænkte Greven, og uvilkaarligt gik han raskere til i det samme. "Det er jo ikke saa sent endnu . . . jeg kan raabe ham an, saa faar vi se, om han standser." Men strax efter fik han en Ide, der syntes ham bedre; han traadte hastig hen til Trappen, ad hvilken Politiasassistenten nu var i Færd med at gaa op. Greven tilraabte ham et muntert: "God Aften!" hvorefter Assistenten, der øjeblikkelig gjenkjendte Adjutanten, kom tilbage og gik henimod ham. Da han formodentlig kunde se, at Grev Fohrbach ønskede at tale med

ham, sagde han i en særdeles forbindtlig Tone: „Gr. Greven bringer mig maaske en Instrux?“

„Det just ikke, Gr. Assistent,“ svarede den anden . . . „men hvis De vil besvare mig et Spørgsmaal, vilde jeg være Dem meget taknemmelig.“

„Med største Fornøjelse.“

„Hvem var den Herre, De fulgtes med for lidt siden, og som forlod Dem her?“

Politiasassistenten betragtede ham med et lunt Smil og sagde efter et Øjeblik Betænkning: „Det er egentlig en Tjenestefag, Greb Johrbach, og selvfølgelig en Hemmelighed, men jeg stoler paa Deres Diskretion. Denne Herre, — hvis Navn jeg, paa Gre! ikke selv kender — er, mellem os sagt, . . .“ han traadte helt hen til Greven og hvistede ham i Øret: „en af Politidirektørens Sekretærer og ansat i det hemmelige Politi.“

„Hvad!“ raabte Greven i største Forbavselse . . . „ansat i det hemmelige Politi?“

„Javist, javist!“ svarede Assistenten, „men . . . De forstaar mig jo nok, det bliver jo mellem os?“

Otteoghalvtredsindestyvende Kapitel.

I fint Selskab.

Naar Hans Excellence Krigsministeren gjorde stort Selskab, hvad der skete et Par Gange om Vinteren, blev ogsaa Stueetagen, der ellers stod ubenyttet, tagen i Brug. Den bestod af en prægtig Balsal, med tilstødende Sideværelser, hvor de Dansende kunde hvile sig ud, og hvor Slægt og Venner kunde passiare i uforstyrret Ro og alligevel holde vaagen Øje med Ungdommen ude i Salen. I længere Afstand fra denne laa Spilleværelserne, og et Par Smaagemakker, hvor Bordene vare bedækkede med Albums og flere illustrerede Værker.

Den lille Winterhave forbandt — som vi vide — Hovedbygningen med Bagbygningen, hvor den unge Greb Johrbach boede. Ved større Festsigheder, som den i Aften, var Haven aaben for Gæsterne og smukt oplyst. og i Grebens Værelser foregik i Almindelighed Spisningen senere hen.

Arrangementet var overmaade smagfuldt; naar man fra Winterhaven traadte ind i den store Salon, var det, som om man befandt sig i et kæmpemæssigt Drivhus. Alle Hjørner vare besatte med tykke Bustværter hvorfra Blomster og Lovværk i de skønneste Grupperinger ligesom inddelte Værelset i en Mængde smaa Lysthuse, med Plads til fra to til tolv Personer. Lysekronen var taget bort; den vilde ogsaa kun have forstyrret Virkningen af disse kunstig anlagte Smaahaver; men mellem Blomsterpartierne var der opstillet Søjler, der bar kulørte Lamper, som altsaa enten ragede op over Blomsterne eller skinnede frem mellem dem.

Efterat Krigsministeren havde modtaget sine Gæster, opløste Forsamlingen sig i Grupper; de fornemste samlede sig i de forskjellige Værelser til

fortroligere Samtaler, de ældre Embedsmænd trak sig tilbage til Spillekabinetterne, medens Ungdommen reves med af den brusende Dansemusik. Allebegne var Konversationen i fuld Gang, de svære Silkefjoler raslede, de talrige Diamanter funkede, de friske Kinder blussede og de smukke Dine straaede. Blandt de talrige Gæster gjenfjende vi snart den allestedsnærværende Hr. von Dankwart, der nok skal sørge for at gøre sig bemærket, og ser vi os godt for, opdage vi Hr. von Brand, skjønt han med Glid søger at unddrage sig Forsamlingens Blik. Han stod lidt assides og betragtede den unge smukke Dame, der sad og saa' paa Whistpartiet mellem hendes Mand, Generaladjutant, Baron von W., Hofmarskallen og Overkaldmesteren. Nu og da kastede hun i Smug et Blik hen efter Baron von Brand, der efter en lille Tids Forløb gjorde et hemmeligt Tegn til hende, som hun besvarede ved et for de Spillende umærkeligt lille Nik med Hovedet. I samme Øjeblik var Baron von Brand forsvunden. Den unge Dame blev roligt siddende et Kvarters Tid endnu; saa rejste hun sig, lagde blidt sin Haand paa Gemalens Arm og hvistede til ham: „Jeg gaar en lille Runde gennem Værelserne, . . . Grev Fohrbach har tilbudt at vise mig sin Winterhave,“ hvorpaa hun til utvivlsom Uregelse for sin yderst mistænksomme og gnavne Wgteherre hurtig forlod Spilleværelset. I Forbigaaende hilste hun let paa Krigsministeren, med hvem hun vexlede et Par Ord og begav sig derpaa ind i Winterhaven. Denne ved Døren til den unge Grebes Værelser stod Baron von Brand, tilsyneladende fordybet i Beskuelsen af en pragtfuld Kamelia.

Saa saare hun viste sig, løstede han Hovedet og udbød i en dæmpet Tone: „Sæt dig i denne Vænestol . . . saa kan det se ud, som om du vilde hvile dig . . . kommer der nogen, skal jeg nok vide at forsvinde i rette Tid!“ Og da hun havde taget Plads, bøjede han sig ned til hende og hvistede: „Jeg har meget at tale med dig om.“

„Na, Henri,“ udbød hun, „havde jeg blot fulgt dit Raad og ladet dig sørge for Barnet . . . men man maatte jo ikke vide, at vi to havde noget med hinanden at gjøre.“

„Nej, Søster, det vilde have givet Anledning til de vildeste Formodninger! Men . . . sket er sket, og den Gang havde du jo heller ingen Anelse om, hvilken Stilling jeg indtog mellem Menneſter . . . du skulde kun ikke have ladet Barnet komme hertil Byen.“

„Na, kan du da ikke forstaa, at jeg længtes saa inderlig efter det . . . du ved jo, hvor glædeløst mit Liv har været, siden jeg blev gift med ham . . . og saa fik jeg mit Barn anbragt hos en paalidelig Kone, hos hvem jeg uden at vække Opsigt kunde besøge det, saa tidt jeg vilde. . . Saadan gik der vel et Aarstid, men saa faar jeg en skøn Dag at vide, at et Menneſte under forskjellige Paaskud søgte at nærme sig til Konen og Barnet, naar de vare ude at spadser . . . ja, dette Menneſte tiltalte dem endog og søgte paa alle Maader at udfritte dem. Samtidig hermed mærkede jeg til min store Forbavselse og Skræk at min Mands Opførsel mod mig i Hjemmet blev mere tyrannisk og despotisk, end den havde været før. Han bad mig flere Gange — det skulde nærmest komme saadan tilfældig — om at fortælle noget om mit tidligere Liv, og det traf sig ikke saa sjældent, at han forlod mig tilsyneladende ganske rolig men — jeg saa' det godt — med knyttede Hænder og meget biftet Blik . . .“

„Ja, jeg tænkte det nok, dette Spioneri var naturligvis sat i Scene af ham,“ sagde Baronen med et Skuldertræk.

„Netop! Og da jeg maatte befrygte, at han ved Vift eller Magt vilde søge at komme i Besiddelse af Barnet for at have noget at holde sig til ligeoverfor mig, saa maatte jeg sørge for, at det kom bort. Til dig kunde jeg ikke henvende mig, jeg blev skarpt bevogtet, selv mine Breve gik gennem hans Hænder . . . jeg kunde kun forhandle med den gamle Kone, der var og blev mig tro . . .“

„Med Madam Fischer?“ sagde han, som i dybe Tanker.

„Kjender du hende?“ spurgte Søsteren forbauset.

Han tog sig hurtig i det og sagde ganske rolig: „Na, du har vist selv nævnet hendes Navn for mig en Gang . . . men gaa kun videre!“

„Ja, hun talte saa til mig om en Bekjendt, ved hvis Mellemkomst mit lille Barn vilde komme i Huset hos nogle stikkelige Folk . . .“

Han slog en Haanlatter op, men da Søsteren indtrængende bad ham om at være alvorlig, svarede han: „Jeg er ogsaa meget alvorlig, . . . det er kun en Art Krampelatter, jeg faar en Gang imellem . . . bryd dig ikke derom . . .“

„Barnet blev da paa tredje Haand anbragt hos disse Folk. Alt syntes at gaa godt, men i Morges har jeg faaet at vide, at mit Barn er bleven taget fra de gode Folk, det var hos . . . hører du, taget fra dem! Na, Henry, jeg er nærved at forgaa af Vengstelse og Spænding! . . . Er der Sandsynlighed for, at Barnet saaledes kan være ranet fra dem?“

„Ja, baade Sandsynlighed og Mulighed,“ svarede Baron von Brand.

„Saa er det ude med mig,“ stønnede hun og ryttede stærkt, men Baron greb hendes Haand og trykkede den ganske let, idet han sagde: „Fat dig, Søster, fat dig, Gust paa, hvor vi er! . . . fat dig . . . og smil!“

„Jeg smile?“ udbrod hun med et helt fortvivlet Blik paa Broderen.

„Ja . . . det maa du vel have vænnet dig til i dit Ægteskab!“ sagde Hr. von Brand i en bitter Tone, men han tilføjede strax efter mildere: „Der kommer nogen . . . det er Ministeren . . . man søger efter dig . . . nuvel da: et Ord saa godt som ti: dit Barn er ikke i din Mands Vold . . . det er i mine Hænder! . . .“

Hun aandede dybt og pressede Hænderne mod sit Hjærte. Saa udbrod hun: „Na, Gud være lovet . . . Gud være lovet! . . . Ja, saa kan jeg smile . . . Tak, Henri, tak!“

Men Baron von Brand var allerede borte. Et Øjeblik efter traadte Hs. Exc. Krigsministeren ind i Winterhaven, hvor han traf den, han søgte. Og da han senere paa Aftenen kom tilbage til Spilleværelset, sagde han til Generaladjutanten, Baron von W.: „Det er en sand Fornøjelse at vise Baronessen om! Hun har megen Kjærlighed til Blomster, og jeg har aldrig truffet en mere lærvillig eller en mere elskværdig Elev end hende!“

*

*

*

Men der hændte mere endnu i Winterhaven den Aften. Reppe havde Krigsministeren og Baronessen forladt den, for den unge Greve, ledsaget af Eugenie von S. og af en af Hofdamerne traadte derind. Den sidste var fremkommen med en Øtring, som Grev Jöhrbach galant besvarede med følgende Ord: „Jeg vilde prise mig lykkelig, om Damerne vilde tillade mig at være deres Fører i dette „Widunderland“, som De behagede at kalde min

bestedne Bolig . . . den er forresten ikke altid dekoreret saa fint som i Aften, maa De tro, men for de Gæster, vi i Dag huse, har vi ogsaa gjort os særlig Anstrengelse!"

Den lille væbre Hofdame var henrykt over alt, hvad hun saa'. Men heldigvis blev hun snart træt, og nedlod sig paa en Bænk, der skjultes af et højt Bustads. De andre gik lidt længere frem endnu, og da de vare udenfor Hørevidde, sagde den unge Greve i en dæmpet Tone til sin skønne Vedsagerinde: "Frøken Eugenie, jeg skylder Dem en Forklaring for min Udeblivelse fra Selskabet hos Majoren forleden Aften . . . men De ved maaske allerede . . ."

"Jeg ved det," svarede hun ligefremt . . . "Hertugen mødte i Deres

Sted . . . han mente, at De maatte være meget glad over dette Spilleparti med Dronningen . . ."

"Men det mente De dog vist ikke, Frøken?"

"Na nej, De havde jo tidligere sagt mig, hvor meget De glædede Dem til at være sammen med mig . . . med os den Aften, skyndte hun sig at rette det til.

"Sig De kun med Dem . . . og kun med Dem, Eugenie!" udbød han, men da han saa', at hun slog Øjnene ned, tilføjede han: "Na, jeg var nærved at forgaa af Kjedsomhed den Aften . . . og det pinte mig, at Hertugen saaledes kunde være sammen med Dem i Fortrolighed . . ."

"Men hvorfor dog det, Grev Fohrbach?" spurgte hun med et Smil.

"So . . . fordi . . . fordi . . . jeg ved, at Hertugen forfølger Dem med sin Dpmærksomhed . . ."

Hun højebe Hovedet som for at betragte en Blomst; saa sagde hun dæmpet: "Ja, . . . og det er mig imod! Men hvad skal jeg gjøre? Hertuginden, hans Moder, Dronningens Søster, vilde tage mig det ilde op, om jeg . . ."

"Maaſte kunde dog et Par Ord af Deres egen Mund let og ſikkert befri Dem for denne Ubehagelighed!" udbrød Greven iſfuldt . . . "og diſſe ſaa Ord vilde med det ſamme gjøre mig til den lykkeligſte af alle Dødelige! . . ."

"Jeg ved ikke . . . hvad De mener . . ." ſtammede hun rødmen-
de.

"Det maa De vide, Eugenie," vedblev han indtrængende. "De maa have læſt det i mine Dine, følt det i mit Haandtryk . . . Na, hør mig, Eugenie, jeg forlanger kun et lille Ord ſom Svar paa det Spørgſmaal: Tør jeg . . . elſte Dem?" men da han bemærkede, at den unge Pige ſtjælvede ſtærkt, tilføiede han haſtigt: "Jeg har jo ikke dermed ſtillet den Betingelſe, at De igjen ſkulde elſte mig . . . om jeg end ikke kan tilbageviſe Haabet derom . . ."

I dette Øjeblik raſlede det mellem Bladene, og da den lille Hofdame viſte ſig, vendte Eugenie ſit Anſigt bort fra hende for at ſkjule dets ſtærke Bluſſen. Hofdamen traadte raſt hen til dem og med et Blik ud gjennem Bærelſerne raabte hun: "Du godeſte Gud, hvad tænker vi paa! Vi maa aſted Eugenie, der er Herſtaberne . . . kom, kom!"

Dermed ſkyndte hun ſig ned ad Trappen, der førte til Winterhaven, og Eugenie fulgte hende. Men da den ſidſte var kommen et Par Trin ned og nu halvvejs dækkedes af nogle ſtore Bladplanter, ſtandsede hun et Øjeblik, vendte ſig haſtig om mod den unge Greve, der fulgte bagefter hende, og ſom forgjæves havde ſøgt Svar paa ſit Spørgſmaal . . . rakte ham ſin Haand og ſagde: "Ja, Grev Johrbach . . . jeg ſiger Ja dertil . . . af mit ganſte Hjerte!"

Han blev ſtaaende lidt og ſaa' efter hende. Da hun nejede for Herſtaberne, var hun lige ſaa rolig ſom tilſorn, ikkun en let Rødme havde bredt ſig over hendes ſkønne Træt.

Greven preſſede Haanden mod ſit Bryst, aandede dybt og mumlede ved ſig ſelv: "Jeg er lykkelig nu, . . . ja, ſaa lykkelig ſom" aldrig . . . aldrig før!"

Nioghalvtredſindstyvende Kapitel.

To Hiſtorier.

Gent paa Eftermiddagen var der indtruffet en ny, en ubentet Gæſt til Grev Johrbach. Feſten var forbi, der var øde og tomt i de ſtore Bærelſer, Tjenerne ſluſkede Dyſene og Hs. Egc. Krigsminiſteren havde begivet ſig til Ro. Men — efter Sædvane — havde den unge Greve i ſine egne Bærelſer ſamllet en udvalgt Kreds om ſig for ved et Glas Punsſch og en god Cigar at

drøfte Aftenens Hændelser med dem. Hertugen havde indbudt sig selv, men Hr. von Dankwart var man heldigvis bleven kvit. Som den fornemste Gæst var Hertugen ogsaa den, der gav Tønen an. Han stillede til Baron von Brand for dennes ulastelige Toilette, der ikke var bleven det allermindste derangeret under Festens Tummel, men hverken han eller den unge Greve, der i en let hentastet Tone minde de Baronens om hans „Forbindelse med Politiet“, det vil sige hans Forbindelse med den skønne Augusta, Politidirektørens Datter, hvem han efter Sigende havde gjort stormende Kur til i Aften, — hverken han eller Greven formaaede at bringe Baron von Brand ud af den vante Rigevægt. Kun da den ny Gæst blev præsenteret for Selskabet, vilde en skarp Jagttager have bemærket en Forandring i Baronens ellers saa stillestaende Træk, og sporet en let Rystelse hos ham, — men der var ingen der iagttog ham skarpt, det skulde da kun være den nye Gæst selv. Denne var en Mand paa tredive Aar, høj og slank af Væxt, af et sundt og kjæft Udseende og med et frit og frejdigt Væsen. De fleste i Selskabet kjendte ham forresten, Hertugen maaske bedst. Hans Navn var Hugo von Steinfeld. Det var en Ungdomsven af Grev Johrbach; han havde opholdt sig i længere Tid i Udlandet og var lige kommen hjem. Ved hans uventede Ankomst her i Aften, var Samtalen ganske naturligt kommet ind i et helt nyt Spor.

„Alt De dog ikke en Gang kan blive træt af saadan at søjle omkring!“ sagde Hertugen og strakte sig magelig i Sofaen, han indtog helt og holdent . . . „Bliver De nu hos os, eller skal De afsted igjen?“

„Det beror paa Omstændighederne,“ svarede Hugo, „foreløbig vil jeg afvente Begivenhedernes Gang her . . .“

„Han deserterede fra mig i Byen W. formedelst en gaadefuld Historie . . . ja, mine Herrer, for en Begivenhed, der havde gjort et svært Indtryk paa hans unge Hjerte!“ fortalte Hertugen.

„En gaadefuld Historie?“ udbrød flere af de andre, „den maa vi høre lidt om! . . . Op med den!“

„Ja, en Historie, jeg selv paa en Maade var indviklet i,“ vedblev Hertugen, „men den Gang kunde jeg ikke saa noget rigtig ud af Byen . . . og et Par Dage efter var han væk! Det er nu sex Aar siden, saa nu synes jeg nok, det var paa Tiden, vi fik den Gaade løst! . . . Ja, kjære Steinfeld, havde De betroet mig det den Gang, saa var De bleven fri for nu at skrifte for alle de Godtfolk her!“

Paa hint Tidspunkt havde intet i Verden formaaet mig til at tale derom,“ gjensvarede den anden . . . „men nu er jo alt forbi!“ tilføjede han med et Suk.

„Altsaa frem med Historien!“ raabte Grev Johrbach muntert og saa sig om i Kredsen, „her er vi lutter gode Venner!“

Den eneste af dem alle, han ikke saa og ikke kunde se, var Baron von Brand, der et Øjeblik i Forvejen havde taget Plads paa en lav Stol bagved Hertugen.

Kjendte Baron von Brand maaske noget til denne gaadefulde Historie, der nu skulde fortælles?

Hugo von Steinfeld havde som opvartende Kavalier hos Hertugen for sex Aar siden ledsaget denne til Byen W. I denne By's Theater havde den opvartende Kavalier fra Logen en Aften vexlet fyrige Djekast med en smuk ung Pige, der sad ved Siden af en ældre Dame — formodentlig Moderen — nede i Parkettet. Da Komedien var forbi, fjernede de to Damer

sig hastig og uden at lægge Mærke til den Sværm af unge Mennesker, der havde stillet sig op for at hilse paa dem. De steg ind i en Vogn og kjørte bort. Men den opvartende Kavaler havde været snedig nok til paa Vagsædet af denne at placere Lejetjeneren Baptift, der var sat ud paa at faa noget at vide om disse Damer, til Løn for hvilken Oplysning der var lovet ham Guld og grønne Skove . . .

„Og paa denne Maade mistede jeg baade min Selfabskavaler og min Lejetjener!“ indflettede Hertugen og lo.

Unegtelig! Selfabskavaleren indsendt sig dog snart, hvorimod Baptift først viste sig næste Dag. Fæhovedet havde imidlertid begaaet den Bommert at springe ned og lufte Vogn døren op for Damerne, da de naaede hjem, og da de med Forundring havde betragtet den liberiklædte Tjener, havde han fladret af Skole med Historien, hvoraft Følgen blev den, at Damerne smælvrede slog Habelaaen i for Næsen af ham. Hos Naboerne fik han saa at vide, at den ældre Dame var Enke, en Fru B. og at Datteren hed Elise. Men ingen vidste, hvor de kom fra, og de havde kun boet der et halvt Aars Tid. Den gamle var der noget fordægtigt ved, men den unge skulde være en sand Engel.

For nu nogenlunde at høre paa denne Baptifts Genistreg, var Hr. von Steinfeld dristig nok til at sende Familien et undskyldende Brev — med Anmodning om at turde præsentere sig selv. Et Par Dage efter fik han Brev fra den gamle, at han for denne ene Gang kunde komme, hvorpaa han hurtigst muligt begav sig derud.

„Rygtet havde ikke løjet, da det havde betegnet den unge Pige som en sand Engel,“ vedblev Fortælleren. „Og hendes ydre Person harmonerede godt med hendes indre Menneske; jeg har aldrig set en skønnere Fremtoning end denne unge Kvinde. Hun var i et og alt en ren Modsatning til Moderen: en rank og slank Figur, smaa Hænder og Fødder, lette og elastiske Bevægelser. Der var noget hos hende, der mindede om den britiske Nation, og hun talte flydende engelsk.“

Da Hugo standsede lidt, lænede Hertugen sig forundret tilbage og udbrød: „Gvad, er det Dem, Baron? . . . Gudsød, De sukkede saa dybt, saa jeg blev helt uhyggelig til Mode ved det! . . . Fejler De noget?“

Ja, Baronen saa' virkelig daarlig ud! Men han fattede sig dog snart og svarede nogle undvigende Ord, medens de andre højroste raabte paa Fortsættelsen af Historien. Steinfeld fortalte saa om sit første Møde med den unge Pige og hvor magtigt det greb ham.

„Jeg følte kun altfor vel“ — sagde han — „at dette Møde vilde blive skjæbnesvangert for mig, thi jeg var virkelig bleven forelsket i hende. Det var noget mere end en flygtig Lidenkab. Da jeg kom hjem, tænkte jeg alvorlig over Sagen. Det havde dog været det bedste, om jeg var bleven min Beslutning tro, om jeg havde forladt Byen strax. Men jeg blev der! Inden jeg forlod Fru B. havde jeg erholdt Tilladelse til at besøge hende en Gang imellem . . . og jeg gjorde den videst mulige Brug af denne Indrømmelse. Jeg fik med hver Dag Elise kjære og kjære, og jeg var visstelig heller ikke hende ligegyldig. Naar man elsker, er man fintfølsom for den Slags Ting! Meget ofte var Moderen nærværende, oftere endnu var vi ene. Vi benyttede os da ogsaa af denne Frihed paa bedste Maade, og jeg fik snart Visshed for, at Elise elskede mig ligesaa højt som jeg elskede hende.“

Men saa en skøn Dag — fortalte han videre — tog Moderen

ham i Forhør og meddelte ham, at hun kun kunde skjænke Datteren til en Mand, der var i Besiddelse af en passende Formue, da de ikke alene Intet ejede, men saa omtrent vare ruinerede! Det fremgik tydelig af det hele, at Moderen var villig til at afhænde Datteren mod et passende Bederlag . . . enten saa dette blev erlagt af Hr. von Steinfeld eller . . . af Hs. Højhed Hertugen. Men Elise selv vidste ikke det mindste om disse Planer, og da Steinfeld — hvis Formuesomstændigheder ingenlunde svarede til Moderens Fordringer — blev nødt til at rejse, besvor den unge Pige ham om, at han dog endelig vilde komme tilbage. Men mens han var i England, havde der indfundet sig en Frier . . . en Mand efter den gamles Hoved . . . men ikke efter den unges Sind! Da derfor Steinfeld, hvem Længselen efter Elise med uimodstaaelig Magt drog tilbage til Byen W., atter besøgte Enken, meddelte denne ham, at Datteren rent ud havde nægtet at gifte sig med den gamle udlevede Pengeemand indtil hun havde gjenset ham.

„Naa," vedblev Fortælleren og strøg sig med Haanden over Panden, mens et Suk preskede sig frem fra hans Bryst, „saa mødes vi da igjen . . . aldrig i Evighed glemmer jeg hin Aften . . . vi talte længe og inderligt sammen . . . Men dermed er i Grunden min Historie ude.“

„De bryder af paa det mest spændende Sted . . .“ udbrød Hertugen med et sælsomt Smil. „De skal saamænd ikke genere Dem for os . . . bliv De kun ved!“

„Hvad mere vil De vide?“ spurgte Steinfeld og betragtede ham skarpt. „Læs hellere Goethes „Bruden fra Korinth“, — den poetiske Forløber for min simple Historie. Der vil De finde, hvad De søger. Da vi omsider skiltes, maatte jeg sværge højt og helligt, at jeg — hvor end vi mødes siden og under hvilke Forhold, det end var — aldrig mere vilde kjende hende . . . og jeg har aldrig set hende siden!“

„Det var ellers en løjerlig Historie!“ mente Majoren. „Denne Fru B. har ganske sikkert ikke været Elisens Moder. Der var jo ogsaa noget for-dægtigt ved hende.“

„Men hvad mener vor kjære Baron om den Historie?“ spurgte Hertugen og vendte atter Hovedet om imod ham.

„Jeg har hørt det hele“, sagde Baronen med stærkt vibrerende Stemme . . . „men hvad skal man sige? Jeg kan kun gjentage med Mephisto: Hun er den første ej!“

Dermed rejste han sig op, tog sit Uhr frem og sagde: „Tiden er meget fremrykket . . . hvis de Herrer blive længere sammen, maa jeg trække mig tilbage alene.“ Ganske vist smilede han, men det var tydelig nok kun et tvungent Smil og desuden var han ligbleg i Ansigtet. „Ja, jeg befinder mig ikke vel i Dag,“ tilføjede han, da man iagttog ham, „men jeg har dog ikke villet afflaa Indbydelsen til Hs. Excellences Selskab.“

„Gudsød og Pine!“ raabte Hertugen nu og sprang op . . . „Kloffen er to! Blive hoo, som blive vil! Jeg trækker mig ogsaa tilbage!“

Herpaa fulgte almindelig Opbrud, men den eneste, der sendte sin Bogn tom hjem den Aften, var Baron von Brand.

Han drev omkring paa Maa og Faa, Gade op og Gade ned.

"For Pokker!" mumlede han, "havde jeg haft en Anelse om at han kom! Og saa letfindig han pludrede ud med Historien! . . . Naar han om et Par Dage ser hende, maa han jo kjende hende igjen! Og selv om han holder sit Løfte, vil et ubefindigt Ord være nok til at vække den gamle skinsyge Mandts Mistanke! . . . Og jeg formaar intet her . . . jeg er værgeløs som et lille Barn!" . . . En Tanke fo'r igjennem ham og opklarede hans forstyrrede Træk. "Ja, jeg vil gaa derhen . . . jeg maa se Barnet . . . høre dets regelmæssige Aandedræt, tale med den skikkelige Veil, jeg har sat til at vaage over ham . . . saa kommer der mere Ro over mig . . . Na, man burde heller aldrig lade sig mærke med noget!" . . .

Skjønt Klokken kun var fire om Morgenen, skaffede han sig Udgang til Guset, hvor Barnet opholdt sig sammen med Madam Fjischer og Veil. Denne var i en Hast kommen paa Benene og havde faaet en Smule Tøj paa Kroppen men saa' endnu helt søvndrucken ud. Han svøbte Slobroken om sig og satte sig ned, men tog sig saa komisk ud, at Baronnen brød ud i Latter ved at se ham. Men lidt efter blev han igjen alvorlig og sagde da: "Jeg har ærgret mig grundig i Aften, min kjære Veil, men saa kom jeg pludselig i Tanker om, at naar jeg fik talt lidt med Dem, saa gik det nok over! Jeg føler mig allerede lettere nu. Naar jeg har set Knægten, saa gaar jeg helt frejdig herfra."

"Ja, Knægten har det Skam rigtig godt," svarede Veil. "Lidt egenfindig er han jo, men Humør er der i ham, og det sætter jeg megen Pris paa!"

"Sover han?" — "Ja, som en Sten!" — "Naa, ja De iagttager vel behørig Forsigtighed, naar De er ude med ham om Dagen?" — "Ja, det gjør jeg . . . men for et Par Dage siden blev vi forfulgt af en lang, mager Kavaler, efter hvad Drengen siger, den samme, der bragte ham fra de fæle Folk og her hen til os. Men saa tog jeg en Droske og kjørte ud i den anden Ende af Byen!"

"Bravo, Veil! De er en Mand, jeg kan bruge!" ytrede Baronnen, hvor-efter Veil fandt Anledning til at udtømme sig i Taksigelser for alt, hvad Baronnen havde været for ham, men Baronnen hørte aabenbart ikke efter det. Han sad og stirrede frem for sig, indtil han med et sagde, at han vilde se den Vilde, i hvilken Hensigt han strax rejste sig og forlod Stuen for at gaa derind.

Da han lidt efter kom tilbage, havde Veil gjort Jld paa. "Det er godt at saa en Bille Barme i Kroppen," sagde han, "og De ser ogsaa ud til at være noget forkommen, synes jeg."

Baronnen tog Plads i Vænestolen. Han lagde Armene paa Stolens Sidespytter, saa Hænderne hang slappe ned. Hans Hoved sank ned paa hans Bryst, hans Ansigt var blegt, hans Øjne rødkantede, som om han havde grædt. Men pludselig rystede han sig op af sin Dvale, løstede Hovedet og betragtede Veil.

"Huster De endnu hin Aften, De fortalte mig om, da De nede ved Kanalen traf dette fornummede, gaadefulde Væsen?" — "Det glemmer jeg aldrig, saalænge jeg lever!" sagde Veil alvorlig. — "De var i en nedtrykt Sindsstemning den Gang," vedblev Baronnen, "men da De saa havde fortalt, hvad der var hændet Dem, saa sølte De Dem lettet, ikke sandt? . . . Rubel! Jeg selv er for Øjeblikket i en saadan Stemning, som den De beskrev mig.

Vil De nu være for mig, hvad hint mystiske Væsen var for Dem, og har De Taalmodighed til at høre paa mig en lille halv Time, saa haaber jeg ogsaa, at jeg kan blive den Sten kvit, der tynger paa mit Hjerte. Men De ved jo nok, at slige Væsener eller . . . om De vil . . . Spøgelsier, maa være tavse som Graven . . ."

"Hvorfra de kommer!" tilføjede Beil . . . „jo, det ved jeg! Stol paa mig! Jeg skal ogsaa i saa Henseende være et respektabelt . . . Spøgelse!"

Baronen lænede sig tilbage i Stolen og stirrede op mod Loftet. Saa begyndte han:

"De har nok aldrig været langt sydpaa? Aldrig besteget Alperne eller betraadt Italiens Jord? . . . Na, det er et herligt Land . . . en prægtig Himmel . . . en dejlig Natur! Lykkelig den, der glad og fri kan svinge sig didhen og sverme, snart i de store Stæder, snart i de skønne maleriske Egne ude paa Landet! Lykkelig den, der kan opholde sig paa de klippefulde Kyster, hvorfra man ser milevidt ud over dette stolte, fri Hav, hvis Bølger skylle brusende op om vor Fod, — eller i de ensomme Bjergegne, hvor Englens Sang og den lette Næsen i Drangelundens Løb er alt, hvad man hører!" . . .

Efter denne veltalende Indledning skildrede han for sin opmærksomt lyttende Tilhører omstændeligt og i brede Træk sin Barndoms og sin Ungdoms Historie. Han var født paa Sicilien. Moderen havde været af fornem italiensk Byrd, Faderen var Englænder, Søn af en rig Adelsmand og Godsbesidder. Denne havde i Jorftningen været meget mod Partiet, men de unge havde giftet sig alligevel. Saa havde Faderen truet med at gøre Sønnen arveløs, hvis ikke han med sin Hustru og sine Børn — en Dreng paa ti Aar (Fortælleren selv) og en Pige paa fire — forlod Italien og bosatte sig i Skotland, hvor den gamle havde et Gods. Den unge Italienerinde forlod kun nødig sit skønne Fædreland, det var, som hun anede, at en Ulykke forestod hende i deres nye Hjem. Hendes Mand søgte efter bedste Evne at indgive hende Mod, men han blev dog noget ubehagelig berørt ved sitrag efter Ankomsten til det stotiske Herresæde at modtage et Brev fra sin Fader, hvori denne anmodede ham om ufortøvet at rejse ned til ham, da han, som det hed sig, pludselig var bleven syg og derfor ikke kunde være tilstede for at modtage Familien. Den unge Kone vilde følge ham, men hendes Mand modsatte sig det: hun trængte til Hvile efter den lange Rejse og skulde tilligemed Børnene blive tilbage saalænge. Saa drog han bort og overlod Familien til Tjenerskabets Forsorg. Baronen skildrede levende det uhyggelige Indtryk, som Faderens pludselige Bortrejse gjorde paa ham og hans Moder, og den slet dulgte Uvilje, de fra første Færd af mødte hos deres Undergivne, navnlig hos den af dem, der som den gamle Godsfejers Stedfortræder havde mest med dem at gøre og som foreløbig skulde vise dem til Rette. Det var en ældre Mand af et meget stummelt, næsten modbydeligt Udseende, med barske Træk og et ligefrem ondt Blik. Den første Nat havde Moderen faaet anvist ét Værelse, Børnene et andet ved Siden af, men Døren imellem dem stod aaben. Ud paa Natten vaagnede de Smaa ved at høre Støj og Skrig fra Moderens Værelse. Drengen sprang op for at ile ind til hende, men fandt Døren smækket i. Nu hørte de tydeligt Moderens Stemme derindefra; hun bad og græd og kaldte paa sine Børn. Drengen hamrede løs paa Døren og raabte til hende, — men et Øjeblik efter blev der ganske stille i Sideværelset. Tummelen og Skrigene havde nu forplantet sig til Gaarden. Vin-

duerne til denne sad imidlertid højt oppe, men saa meget blev dog Børnene klart, at deres Moder med Vold blev ført bort fra Slottet.

„De kan let tænke Dem, hvorledes vi var til Mode under alt dette,“ vedblev Baron von Brand i stærk Bevægelse, mens hans Haand sitrede og Øjnene flammede; „min Søster græd og jamrede sig, jeg selv stod et Øjeblik raadvildt og ligesom bedøvet. Men der har fra min tidligste Ungdom været en ganske usædvanlig Energi og Handlekraft over mig, og Frygt kjendte jeg slet ikke til. Saa gik Døren op og den gamle Slynge med det onde Blik og de hårde Træk traadte hastig ind. Han gav mig et Slag, saa jeg nær var styrket over Ende og gik saa hen til Vinduet. Jeg saa' mig om i Bærelset efter et Vaaben . . . jeg vilde forsvare min Moder, min Søster og mig selv . . . nu fik jeg Dje paa nogle Dolke og Knive, der hang paa Væggen . . . han havde slaaet mig, og kaldt mig en Hvalp, en Slubbert, det kunde jeg ikke taale . . . jeg fik fat paa en tveægget Kniv, der foroven var bred, men forneden skarp og spids; jeg tog den i Haanden og skjulte den paa Ryggen. Saa traadte jeg lydløst op i Sengen, bag ved den gamle, der nu, da vi hørte Moders Stemme fra Gaarden: „Mine Børn! lad mig i det mindste beholde mine Børn!“ . . . aabnede en Rude og raabte ned: „Naa, rap Jer lidt! Op i Vognen med hende og saa afsted!“ Saa paafølgte der et Skrig, saa skrækeligt, at jeg aldrig nogensinde kan glemme det . . . der blev pidstet paa Hesten, og Vognen rullede hurtig bort. Nu greb jeg fast om Kniven med den højre Haand. Det gamle Uhyre vendte sig om og traadte henimod mig med de Ord: „Saa Dreng! nu kommer Turen til dig!“ Men jeg var intet Barn længere, det var ingen menneskelige Følelser, der rørte sig i mig, jeg var et vildt Dyr, et rasende, blodtørstigt Dyr, der krævede Hævn! . . . „Kom kun!“ raabte jeg til ham . . . „jeg vil forsvare mig!“ . . . Den højre Haand holdt jeg endnu paa Ryggen . . . han anede intet, men sagde med et spodsk Smil: „Na, dig skal vi nok saa kureret med Pidsken!“ Disse Ord var de sidste, han fik sagt i denne Verden; da han var kommen tæt hen til mig, strakte jeg pludselig min højre Haand frem, men da jeg havde indset, at jeg selv næppe vilde kunne føre Stødet med behørig Kraft, holdt jeg Armen stift ud og kastede mig fra Sengen over imod ham. Mit lille, men alligevel temmelig tunge Legemes Vægt drev da ogsaa Vaabenet ind i hans Bryst . . . ja, ind i hans Bryst . . . og det lige til Skæftet!“ . . .

„Forbarmende Gud!“ raabte Beil og veg uvilkaarlig tilbage, . . . „det var jo et Mord!“

Baronen, der i stigende Hefthighed havde fortalt dette, blev strax efter rolig, forsøgte at smile, strøg sig med Haanden over Panden og vedblev: „Ja, egentlig var det jo kun Rødværge. Jeg hævnedes jo ogsaa min Moder. De maa tro, kjære Beil, det var en højere Magt, der styrede Drengens Haand, thi Slyngelejen var min Bedstefaders fortrolige Raadgiver, og den, der havde udfæstet Planen til det hele. Men,“ vedblev han efter en Pause, „det er ganske vist en uhyggelig Følelse at vide med sig selv, at man har dræbt et Menneske. . . .“

Hvad der videre skete, fortalte han i en rolig, behersket Tone. Døren var bleven aabnet og nysgerrige af Harme — var Bedstefaderen traadt ind. Det var ikke til at tage fejl af, det maatte være ham. Endnu samme Dag blev Børnene iført simple Klæder og førte bort fra Slottet. Drengen søgte saavidt muligt at indprente sig hvilke Slotte eller Kloder, de kom forbi, for senere at kunne finde tilbage. Thi hverken Faderens eller Bedstefaderens

Familienavn kjendte de; paa Sicilien var de aldrig bleven kaldt andet end Sir Roberts. De kjørte Nat og Dag, men da Morgenens brød frem, og Drengen vaagnede op af en tung Søvn, saa' han til sin Nædsel, at Søsteren var borte. Han tryglede og bad forgiæves om at faa at vide, hvor hun var. Han blev fort ind i et Hus, hvor han blev modtaget af en stinbellig Hallunk, der for en lille Kostpenge skulde beholde ham hos sig. Han skulde — hed det sig — lære et Haandværk, men Oppasseren lod ham rolig skjotte sig selv, ret som om hans Maal havde været at gøre ham til den største Lediggænger eller — efter Omstændighederne — til den største Gavtyv paa Guds grønne Jord! Nar gif hen. Drengen fik Lov til at gjøre, hvad han vilde, til at drifte, svire og spille med Egnens Folk, der allesammen paa Grund af hans kvikke, raske Væsen holdt meget af ham. Han red paa deres Heste, han passede deres Kvæg, han blev tidlig en Mester i den Kunst at forstille sig og sno sig behændigt fra al Ting: det lærte Manden ham og det medførte Livet. Men efterhaanden som Tiden gif, vaagnede Længslen efter Fader, Moder og Søster, — og med den Trangen til at hævne dem alle. Saa kom der en Gang en Zigøjnerbande til Egnen, og under dens Beskyttelse flygtede han — der nu var bleven voksen, — i al Hemmelighed bort. Paa deres Strejftog omkring i Landet kom de i Nærheden af det gamle Slot, der havde været Skuepladsen for hine Begivenheder, og her fik han at vide, at Sir Roberts italienske Vgteskab var bleven erklæret ugyldigt, at Børnene var sat ud, og Moderen sendt hjem til Palermo. Sir Roberts lod til at have fundet sig i sin Skjæbne; nogen Tid efter havde han indgaaet nyt Vgteskab i Overensstemmelse med Faderens Villie; for kort Tid siden var han imidlertid styrtet af Hesten paa en Jagttur og havde slaaet sig ihjel. Men hvor var Søsteren bleven af? „Ja, jeg havde maaske sporenstregts rejst ned til Sicilien for at søge hende der hos min Moder,“ vedblev Fortælleren, „men jeg havde faaet Smag for dette Vandstrygerliv og det var mig svært at rive mig løs fra Banden. Og dog . . . naar jeg tænkte paa min Moder og min Søster, knugede jeg krampagtig Haanden om min Dolk. Men for Øjeblikket var der intet at gjøre. Fra nu af hørte jeg Banden til med Hud og Haar, og inden ret længe var jeg den mest forslagne af dem alle.“

Saa fortalte han videre, hvorledes de blandt andet en Gang ved Nattetide overrumplede en Herreaksvogn, hvis Ejer, omringet af en Eskorte, kjørte til Byen med en stor Sum Penge hos sig. Mens Banden kæmpede med Eskorten, havde Hovedsmanden og han taget sig af Vognen og befalet den gamle forfærdede Mand at stige ud og udevere alt. „Men De kan tænke Dem min Forfærdelse,“ sagde han, „da jeg holdt Lygten hen foran hans Ansigt og — gjenkjendte min Bedstefaders haarde og stive Træk. Jeg havde kun set ham én Gang, og det var mange Nar siden, men han havde ikke forandret sig, og jeg kjendte ham strax. Jeg overlod min Kammerat at plyndre Vognen for udelukkende at holde mig til den gamle. Nu skulde han dog vide, syntes jeg, at Skjæbnen undertiden kan optræde som den strenge Retfærdigheds Udøver. Idet jeg tog den lange Kniv frem, gav det et Sæt i Manden, men jeg bad ham ganske rolig om at tænke sig otte Nar tilbage i Tiden, til hin skjænesvangre Nat, hvis Begivenheder jeg langsomt rullede op for ham igjen. Jeg mindede ham om, at han havde tvunget min Fader til at begaa en Forbrydelse, at han havde styrtet min Moder i Glendighed, berøvet os vor retmæssige Arvelod og kastet mig i Armene paa Lasten. Ja, paa Lasten, ytrede jeg, thi hvad havde været naturligare, end at jeg i denne

Stund havde siddet hos Dem i Vognen der og været Deres Beskytter, istedetfor nu at staa foran Dem som en Stratenrøver . . . og maaſte . . . om jeg havde haft Deres Hjerter . . . som en Morder!"

Beil gyste, og Fortælleren standsede lidt, rynkede Brynne og sad og stirrede frem for sig. Saa fortalte han videre, at han og Hovedsmanden, efter at de havde affundet sig med Banden, bragte deres store Bytte i Sikkerhed og delte det saaledes, at Hovedsmanden fik Kontanterne og den anden Værdipapirerne. „Han var ganske vist lidt angst for Følgerne," vedblev Baron, „men jeg beroligede ham med, at den gamle nok vogtede sig for at paakalde Politiets Hjælp i denne Sag. Han stod sig ikke ved, at der blev rørt op i det."

Saa fortalte Hr. von Brand videre, hvorledes han — men stadig for-gjæves — søgte at opspore Søsteren, og hvorledes han, der nu var rig og uafhængig, kom til Hovedstaden for at tage Ophold her. Han var tung i Sindet, valtede frem og tilbage imellem forskellige Ting, og stod endog i Begreb med at tage Livet af sig, men ryttede sig op og besluttede sig til at knytte Forbindelse med de fornemste Familier i Byen. „Men" — vedblev han — „samtidig hermed søgte jeg ogsaa — og vandt — Bekjendte, ja Venner paa de nederste Trin af Samfundets Stige; jeg sluttede Forbund med dem alle, jeg vandt Indflydelse foroven som forneden . . . og dog er der ingen, der kjenner mig rigtig. Jeg er allevegne . . . og ingen Steder . . . nærværende og dog borte, men jeg har Væner med mig overalt, kan De tro! Naar jeg nu om Natten kommer fra et fint Selskab og stiger af min elegante Vogn og affører mig min Selskabsdragt, tager jeg en Bluse paa, ordner mit Haar paa en vis ejendommelig Maade, og saa skal jeg love for, at ikke en af fornemme Damer, jeg dansede med, vil kunne gjenkjenne mig! Og De maa ikke tro, kjære Beil, at jeg ugjerne bevæger mig i de lavere Samfundslag! Tværtimod! Der ser man Menneskene i deres Oprindelighed, i deres naturlige Godmodighed saavel som i deres naturlige Slethed! Kun maa man ikke hæve sig over dem! Men mærker de, at man er dem hengiven, tilhøre de en med Liv og Sjæl." Og da Beil forundret stirrede paa ham, vedblev han rolig: „Ja, der er for mig noget pirrende ved saaledes at svæve som en Aand hen over det hele Samfundslag og have Adgang til det, naar og hvor jeg vil! Jeg er alvidende og almægtig! Intet Opgagelsespoliti ved, hvad jeg ved, eller formaar, hvad jeg formaar! Jeg holder Traaden til de mangfoldigste Intriger i min Haand, klipper dem over eller knytter dem sammen, ganske som jeg vil . . . Ikke den værste Slavehandler kan ønske sig mere Magt end den, jeg besidder!"

Beil var helt betagen af denne pludselige og mærkelige Aabenbarelse. En kold Sved perlede paa hans Pande og ved at se ind i de funklende Øjne, den anden fæstede stift og vedholdende paa ham, udbroød han langsomt: „Der er noget, der minder mig om hint mytiske . . . hint spøgelseagtige Væsen, der i den mørke Nat traadte hen til mig ved Kanalen . . . ikke sandt? det var Dem . . . det var Dem? . . .?"

„Ja . . . det var mig!" svarede Baron rolig . . . „mig, der den Gang reddede Deres Liv . . . og som nu har gjort Dem til min Ven og Fortrolige, for dog at have en, med hvem jeg kan tale rent ud . . . men vær rolig, jeg skal ingenſinde drage Dem ind i den mørke Kredsløb . . . dette Hus skal for mig være lige saa rent og ubesmittet som Barnet, der slumrer derinde . . ."

„Og dette Barn,“ afbrød Veil ham . . . „er det . . . Deres eget?“
 „Nej,“ svarede Baronen med et trist Smil, „saa lykkelig er jeg ikke!“
 Og nu fortalte han videre, hvorledes han, skjønt store Formuer ofte rullede for hans Fodder, dog aldrig tragede efter egen Vinding, men kun benyttede sine egne, ad lovlig Vis forøgede Midler til at hjælpe og støtte, hvor han kom hen. Under sit Ophold i Byen W. hørte han fortælle om en Moder, der var ond nok til at ville gifte sin eneste Datter med en gammel vellystig Nigmand, medens den unge Pige selv elskede en anden. Han besluttede da at yde hende sin Hjælp, det var som en usynlig Magt drev ham dertil. Han opsogte hende — og stod foran sin Søster! Det kunde ikke være andet, Barnets Træk vare tydeligt nok at gjenkjende hos den vogne. Saa fik han da at vide, at deres Moder var død, og at den Kvinde, Søsteren var bleven overantvortet til, og som udgav sig for hendes Moder, i Virkeligheden kun spekulerede i hendes Skjønhed og holdt hende i sit Garn paa en underfundig Maade. Han tog da Søsteren bort fra hende . . . „Staffels Pige!“ vedblev han, stærkt rystet . . . „hun havde hengivet sig til den, hun havde kjær. . . der var foreskaldet Ting, der tvang mig til at leve i streng Afsondrethed med hende. Hun var nemlig bleven Moder . . . til en lille Dreng . . . og . . . det er den samme, som besinder sig her under Deres Varetægt, og som jeg er forvissset om, at De, kjære Veil, ikke vil holde mindre af nu, fordi De ved, at hans Moder ikke var gift! . . . Na,“ vedblev han lidt efter, „men jeg havde hellere fundet hendes Grav end hende selv saaledes! Mindet om hende har bevareret mig for meget, afholdt mig fra mange uoverlagte Handlinger og har ligesom holdt igjen, naar jeg var i Begreb med at gjøre noget urigtigt eller at styrte mig ind i et vildt Liv! . . . Saa rejste vi til Sicilien og anlagde Sag mod vor Bedstefader i England; vi naaede vort Maal: hun blev erklæret for berettiget til at bære vor Faders Familienavn. Jeg gav Afkald derpaa, desuden kunde jeg være min Søster til større Hjælp, naar jeg usynlig stod ved hendes Side, end om jeg var traadt aabenlyst frem. Saa giftede hun sig og gjorde, hvad Verden kalder et glimrende Parti, men hendes Egteskab med den gamle Baron er barnløst, og hun hænger med Liv og Sjæl ved Drengen her. Jeg skal give Dem et Tegn, som De kan kjende hende paa, om hun skulde komme for at ville se ham . . .“

Med disse Ord sprang han op, saa' paa sit Uhr og sagde: „Ja, nu er det nok paa Tide, jeg gaar herfra! . . . Jeg har givet Dem et Indblik i et æventyrligt Liv, jeg har ført Dem omkring i Syd og Nord . . . og tæt forbi Galgebakken . . . nu maa det være nok! Høst paa, kjære Veil, De har en Ven i mig! Forlang hvad De vil! Jeg skal skaffe det . . . enten jeg saa skal søge det i den usleste Hytte . . . eller ved Tronens Fod . . . jeg har endnu Forbindelser i det smaa som i det store! . . . Men vil De mig noget, ved De jo, hvor jeg boer.“

Saa tog han Afsked med Veil og forlod Huset.

Det var lige i Dæmringen, en mørk og kold Vintermorgen. Skyerne drog langsomt hen over Staden, mens enkelte Snefnug nu og da drysede ned. Men inde i Bærelset var der lunt og hyggeligt. Veil slukkede Lyset, der forgjæves kæmpede med Skjæret af den frembrydende Dag. Han strøg sig med Haanden over Panden . . . ja, det var virkelig, som om han i Løbet af Natten havde læst et eller andet Eventyr eller en eller anden fantastisk Fortælling, hvis Begivenheder endnu stod lyslevende for hans indre Sans. Det var ham ikke muligt at ryste dem af sig ved egen Kraft, saa

han blev formelig glad, da fra Sidebærelset en høj og klar Barnestemme raabte ind til ham: "Saa, Onkel Veil! . . . nu er jeg vaagen . . . nu vilde jeg gjerne op!" . . .

Tredsiendstyvende Kapitel.

Onde Skjæbner.

Den store Bataille, der var bleven leveret mellem Doktor Edvard Erikson og hans Hustru Zuleaften var bleven bilagt. Men samme Aften havde Doktoren, som vi erindre, faaet Besøg af stakkels Kathrine, der havde fortalt ham om, hvorledes hendes lille Pige var bleven hende berøvet, og hun havde da ved hans Hjælp udkastet en Plan til Barnets Befrielse, en Plan, som Richard havde hjulpet hende med at udføre. Men saa døde Moderen, og Doktoren tog da det forældreløse Barn til sig. Hans mistænksomme Hustru havde heraf taget Anledning til at iværksætte det længe attraaede Brud med sin Mand og havde nu forladt ham. Men ihvorvel han ikke tog sig onde Tingers altid redebonne Vagbaskelser synderligt nær, vilde han dog gjerne have det fremmede Barn ud af Huset og anbragt hos paalidelige og kristelige Folk, hos hvem det kunde faa det godt. Arthur betroede ham da sin Tilbøjelighed for den unge Danserinde Clara Staiger og mente nok, at de hos hende, — ialt Fald foreløbig — kunde faa det sat i Pleje. Doktoren lovede til Gjengjæld sin Broder at staa ham bi i den Kamp, han vilde faa med de gamle for at erhverve deres Tilladelse til at gifte sig med en Danserinde. Men da Edwards Husvæsen, dels paa Grund af Husmoderens Flugt, dels paa Grund af Tjenestefolkenes uvillige Sindelag, var i en meget maadelig Forfatning, og Børnene trængte til Opfyldning, tog de først Bejlen om ad Søster Mariane for at bevæge hende til foreløbig at tage sig af dem og af Huset.

Paa Trappen her mødte de et Par Kvinder, af hvilke Arthur kjendte den ene; han havde set hende nogle Gange hos Clara. Det var Madam Wundel og hendes Datter Emilie, der begge havde været oppe og „pumpe“ Mariane for Penge i deres Egenkab af „værdige Trængende“.

Da Brodrene saa kom derop, traf de Søsteren i et voldsomt Oprør. Langt om længe fik de Aarsagen at vide: de to Kvinder havde af Uagtsomhed glemt et Stykke Papir, de havde svøbt om en Ubefalingskrivelse, og paa dette Papir — det samme som det, Madam Becker havde haft om Håndsterne, af hvilke hun havde givet Emilie nogle Par — havde Alfons med egen Haand skrevet: „Til Frosen Maria U., hos Madam Becker, Kanalsstræde 20.“ At tænke sig, at Alfons — denne Dydstrumpet, der ved alle Bejligheder vaagede saa strengt over sin Hustrus Handlinger — at han stod i Forhold til en Danserinde! „Det er opværende“, udbrød Mariane heftigt. „Det skal Moder have at vide endnu i Dag!“

„Overil Dig ikke, Mariane!“ sagde Arthur rolig, „der er jo ingen, der ved, hvad der er foregaaet! . . . Maaſte er det ikke saa slemt . . . muligt er der intet ſlet . . .“

„Tror du maaske, at han har behovet at anstrænge sig meget ligeoverfor . . . en Danserinde! Nej, ved Du hvad!“

Arthur sølte et Stik i Hjertet, men Broderen brød kort af og anmodede Søsteren om foreløbig at tage sig lidt af hans Hus derhjemme . . . hun vidste jo nok, det stod daarlig til der! Ja, hellere end gjerne vilde hun under disse Omstændigheder bort herfra . . . hun havde jo ingen Børn, der vilde savne hende! „Han vil naturligvis finde det meget upassende!“ vedblev hun bittert, „men lad ham blot vove at udtale det! Saa skal jeg dog ogsaa en Gang forklare ham, hvad jeg forstaar ved dette Ord!“

Dermed stiltres de, og Broderne begav sig til Bjællegade for her at anbringe det fremmede Barn.

*

*

*

Vor gamle Bekjendt, Frøken Therese, havde endelig efter moden Overvejelse besluttet sig til at forlade Scenen og indtræde i den hellige Wgtestand, en Beslutning hun for sine lykønskende Kollegaer motiverede i følgende lille Tale: „Han har saamænd kuret til mig i flere Aar — I ved nok, ham, Berger, Fattigforstanderen — men jeg svarede ham stadigvæk, at jeg var andre Steder engageret, og at jeg derfor ikke kunde have den Gæst! Men han blev ufortødent ved at hænge i! Saa sagde jeg ham, at det var meget letsin-digt af ham at ville have mig til Kone . . . han er jo en hel Del ældre end jeg, men han vilde nok alligevel! Og ser I, nu har jeg saamænd tilstrækkelig længe danset efter andres Fløjte, nu kunde jeg jo nok have Lyst til at se en anden springe! . . . Ja jeg vil naturligvis føre Tømmerne og det med uindskrænket Myndighed, det kan I stole trygt paa . . . og det ved han forresten! Naar jeg siger: se til højre, saa skal han se til højre, lige saa længe til jeg giver Kontraordre! Det kjender han . . . og paa disse Betingelser har jeg saa allernaadigst indvilget i at gjøre ham til min Livsflave!“

Therese var, som man ser, en myndig Natur, og den Autoritet hun besad ligeoverfor de yngre Danserinder, i Forening med hendes godmodige og hjælpsomme Sindelag, bevirkede ganske naturligt, at de først og fremmest henvendte sig til hende, naar der var noget i Vejen, — og paa Theatret er der altid noget i Vejen! Men ogsaa i private Forhold tyede de til hende om Raad og Hjælp, saa at hun i Tidens Løb og stadig i al Fortrolighed havde faaet mange Ting at vide, men der var tillige det gode ved hende, at hun forstod at bevare dem.

En Aften da der paa Theatret skulde opføres en ny Tryllekomedie med indlagte Danse og med mange Effektnumre, blandt andet en Flyvemaskine, havde Figurantinden Marie fundet Vejlighed til at betro Therese, at han, Hylkeren fra anden Etage, ham der havde dristet sig til at sende hende Foræringer, og som nu igjen havde tilfjællt hende en Pakke fine Handsker, han havde endogsaa vovet at opsoge hende i hendes Hjem. Tanten havde taget vel imod ham og ladet ham ene med Niesen, og han havde da været meget nærgaaende imod hende. Men Hylken vilde, at just som han saaledes greb efter hende og vilde drage hende til sig trods hendes energiske Modstand, gif Døren op og Schwindelmann traadte ind. Han misforstod Situationen og trak sig med et bebrejdende Blik paa den unge Pige skyndsomt tilbage. Han

havde nu altid fremhævet Clara og Marie for deres „exemplariske Opførsel,” men siden den Aften havde han været meget kold og formel imod den sidste. Det var tydeligt nok, at han helst undgik hende og da han var i den yderste Grad mistænksom, vilde det falde hende meget svært at vinde Tiltro hos ham ved at forklare ham Sagen. Nu var Marie bange for, at han ved et uforigtigt Ord skulde vække Richards — hendes Kjærestes — Misstanke, og han kunde saa i sin Hidsigthed og i sin rasende Skinsyge let lade sig forlede til uoverlagte Handlinger. Selv turde hun ikke henvende sig til ham, men derjom Therese vilde hjælpe hende og først omtale denne Hr. Alfons som en uforstammet Kvindejæger, saa blev Aldgangen til ham lettere for hende. Og med vanlig Redebonhed lovede Therese at gjøre, hvad hun kunde, og se at saa enten Schwindelmann eller Richard i Tale.

Det var imidlertid vanskeligt, thi ret nu skulde Tæppet gaa op, og Dansen begynde. Schwindelmann var ikke til at finde, og da Richard var fuldt optaget af sit Arbejde, saa maatte hun vel helst vente til Stykket var ude. Tæppet gik op, og sidste Akt begyndte. Den ene Dans afløste den anden, og og hele Ballekorpsen var i stadig Virkelse. Aften var meget kort, men den skulde slutte med det store Effektnummer: Gylvemaschinen. Midterlemmen blev aabnet bag de dansendes Rækker, og i Afgrunden derne, i den med alstins Kulissestykker, Trapper, Stiger, Apparater og Rekviziter opfyldte Theaterkjælder træffe vi Manden for det Hele: Richard Hammer i egen Person.

Paa en af Trapperne og tilbids skjult af Mørket stod Schwindelmann og talte med ham. Da den store Scene nærmede sig, satte Folkene Gylvemaschinen i Bevægelse oppe paa Loftet. Den af Danserinderne, der skulde befordre ned til Jorden med den, stod parat til paa første Vink at stige over i den, og i samme Nu skulde Richard stramme Touget og holde det fast, indtil Maskinen var kommen vel ned.

„J kan gjerne stable hele Balletten derop, jeg skal nok være Mand for at holde dem!” havde han sagt.

Schwindelmann havde lige underholdt sig med ham om Thereses forestaaende Giftermaal og ytret, at det var ganske godt, de blev hende kvit, hvortil Richard med et lunt Smil havde sagt: „Ja, det er nok ikke med hende, som med Clara og Marie . . . for dem gif du nok gjerne i Jlden, gamle Dreng!”

„Na, den sidste bryder jeg mig ikke meget om mere!” svarede Schwindelmann og fortrak Ansigtet, som om han havde bidt i et surt Æble. Richard studsede lidt men tog sig i det og sagde rolig: „Ja, da er jeg overbevist om, at der ikke kan siges Marie det allerringeste paa!”

„Nej, det har ogsaa hidtil været min Mening . . . men man kan jo forandre sig!”

Dette Ord „hidtil” trængte som et Dolkestik ind i Richards Hjerte. „Hidtil, siger du? Hvad mener du ellers med det?”

Endnu før den anden kunde svare, blev der raabt til Richard, at han skulde passe paa, saa slyngede han med sikker Haand Touget om en solid Bærbøjle og holdt det stramt fast; Gylvemaschinen sættes i Bevægelse, og at det var Marie der stod paa den, kunde under andre Forhold kun forøge Richards Agtpaagivenhed, men nu havde Schwindelmans mystiske Ord givet hans Tanker en anden Retning. Han blev ved at fritte den gamle saalænge til han rykkede ud med Sproget og afslagde en omstændelig Beretning om, hvad han tilfældig var bleven Vidne til i Mariens Hjem. Da han sluttede

med at sige, at de „naturligvis fløj pilsnart fra hinanden, saa saare jeg aabnede Døren,“ havde Richard højet sig over imod ham, for bedre at høre, men neppe havde han gjort denne Bevægelse, før den gamle Sladderhant fo'r i Vejret, udstødte et Skrig og holdt sig for Øjnene med sine Hænder. Derpaa fulgte et andet og langt smerteligere Skrig oppe fra Theatret, og fra Tilskerspladsen lød et hundredstemmig Angstens Raab . . . en Hoven Brædder og Tougværk var styrtet ned foran Tømmermandens Fødder og og midt imellem dem laa Legemet af en stakkels ung Pige, der for lidt siden havde staaet frejdig og smilende højt oppe over Scenen, men som nu ikke gav mindste Livstegn fra sig.

„Marie, Marie!“ raabte Schwindelmann og styrtede sig frem, fjernede Brædderne og Tougværket og lagde den unge Piges Hoved op i sit Skjød . . .

„Det var en Himlens Tilskikkelse!“ mumlede Richardt med brudt Røst. Rundt omkring fra, ad Trapper og Stiger, kom Personalet og Theatrets Embedsmand ilende til for at overbevise sig om Omfanget af den skete Ulykke. Richard og Schwindelmann stod, dødblege i Ansigtet, og stirrede paa stakkels Marie, over hvem Therese og de andre med bekymrede Miner havde højet sig ned. Ved at se disse to sammen her, havde Therese strax kunnet slutte sig til, hvad der var foregaaet.

Den første Læge, der kom til, var Doktor Erichsen. Et Dødsstille herskede i det store Rum blandt alle disse mange rædselslagne Mennecher, da Lægen varsomt løstede den livløses Hoved op, befølte hendes Hænder og Arme og saa' ind i de halvbrustne Øjne. Da han derefter vendte sig om mod Chefen og med et meget alvorligt Udtryk i Ansigtet trak paa Skulderen, indsaa' man godt, at der intet Haab var. Maries Kollegaer kappedes om at hde hende den sidste Hjælp.

Med ludende Krop, blege Læber og glandsløst Blik meldte Richard sig som den, der „havde staaet ved Touget“, og som altsaa bar Ansvaret for, hvad der var sket . . .

Paa en Bærebør blev Marie transporteret til sit Hjem. Therese havde kastet en lang Raabe om sin lette Dragt og var fulgt med ved Siden af Vaaren. Nu og da, naar hun greb sin unge Venindes slapt nedhængende Haand, faldt der en Taare derpaa, — men det var der Ingen, der saa', Ingen, uden de Tusinder af Stjerner, der funklede deroppe paa den klare, dybe Himmel.

Richard var besvimet og Schwindelmann stod hos ham og stænkede ham med koldt Vand i Ansigtet. Da han slog Øjnene op, sagde han mat: „Hun er vel ført bort? . . . Men, ikke sandt, hun lever da endnu?“

„Ja, hun lever,“ svarede den gamle med dæmpet, sitrende Røst, „men . . . sig mig . . . det vidste jeg jo ikke . . . havde ikke Anelse derom . . . Marie var jo . . . din Kjæreste?“

„Ja, det var hun,“ svarede Richard sagte, „og skulde hun dø, vil jeg altid minde hende med Kjærlighed . . . men skulde hun atter blive rask som før, saa vil hun være død for mig! . . .“

„Amen!“ sagde Schwindelmann med usikker Stemme.

Alle de andre havde forladt Kjølden; nu steg Richard og den gamle langsomt op ad Trappen, der førte til Scenen, og efter den rystende Begivenhed, der nys var hændt, indtraadte der nu en dødlignende Stilhed, der stod i uhyggelig Modsatning til det Røre, der for lidt siden herskede herude.

„Nordstjernen"s Romanbibliothek.

Enogtredsindstyvende Kapitel

Opgjørelser.

I det noksom bekjendte Bærelse i „Rævehulen“, som vi tidligere — Kapitel 32 — have besøgt, havde han en Aften i al Hast modtaget forstjellige Rapporter. Mandens Klædebragt og Bærelsets Udstyrelse var ganske som sidst og Dødsstilhed herskede overalt i den store Bygnings vidtstrakte Korridorer og Gange.

Den første Rapport gjaldt Schwemmer fra „Borneasylet“. Med ublandet Glæde hørte han, at denne værdige Mand var død og beordrede nu Mathias at foranstalte hele dette „Skandaløse“ Etablissements Nedlæggelse, — „det burde være sket for længe siden!“ ytrede han. — Ligeledes fik Mathias Ordre til nøje at vaage over Hr. Straubers Bevægelser. I den senere Tid var han bleven set hyppig i den Fløj af Slottet, hvor den gamle Baron von W. boede, — han stod sikkert i Ledtog med denne, det var jo en Tyr, der lod sig bruge til allehaande, saa der maatte passes godt paa ham.

Næste Rapport angik vor gamle Ven Blaffer. Han havde nok solgt sin Ejendom og nu gjaldt det om at faa at vide, hvor han vilde opbevare Pengene for den. Mathias fik sine Instruktioner i saa Henseende og indberettede derhos pligtsthyldigst, at den unge Pige, som opholdt sig i Blaffers Hus, og som den gamle Slynge nok skulde have forgrebet sig paa, nu, for at drille denne, spillede Kæreste med en anden. „Det er altsaa lette Varel!“ udbroød han med et Skuldertræk, men tilføjede, som hen for sig: „Stakkels Beil! Hørte han dette blev han vistnok kureret for sin Kjærlighed til hende!“

Efter Mathias fik Brev Johrbachs ny Jæger Joseph . . . eller, som han nu hed, Frants Karner, Audiens for bl. andet at levere den unge Mand et Brev fra hans Herre til Frøken Eugenie von S. I dette Brev anmodede Greven sin Hjertenskjer om ved det forestaaende Hofbal at bære et hvidt Baand paa sin Dragt . . . sagtens fordi Hertugen i Overmodighed havde væddet om, at den unge Dame, der haardnakket søgte at undgaa hans Tilnærmelser, skulde ved denne Lejlighed bringes til at kompromittere sig ved at bære hans — Hertugens — Farver. „Naa, det kan jeg lide!“ udbroød han, da han havde læst Brevet . . . „Greven gaar lige løs paa Sagen! Der vil Hertugen faa en haard Nød at knække! Men Johrbach er en flink Tyr, og jeg under ham Pigebarnet af ganske Hjerte!“

Iøvrigt havde Joseph sølt sin Samvittighed stærkt betynget ved denne tvungne Rapportafleggelse; da den unge Mand alt tidligere havde mærket dette og nu tillige hørte, at hans Hustru var vendt tilbage til ham, løste han ham fra enhver Forpligtelse til sig, paa den Betingelse at han kun engang endnu, hvis der skulde forlanges en saasom Tjeneste af ham, vilde være ved Haanden. „Naar du saa kommer udenfor dette Hus, ryf da Støvet af dine Fødder“, sagde han, „og glem at du nogensinde har været herinde! . . . Jeg skal nok bringe dine Papirer i Orden . . . og sørge for, at du ikke staar helt tomhændet, hvad du end begynder paa herester!“

Jægeren vilde takke, men den anden afværge det og bød ham gaa. Med et: „Gud være med Dem!“ forsvandt han hastig.

Et Suk trængte sig frem fra den unge Mands Bryst og han blev et

Par Minutter staaende, fordybet i Tanker. Saa rev han sig løs og forlod Værelset gennem den før beskrevne hemmelige Dør i Panelet.

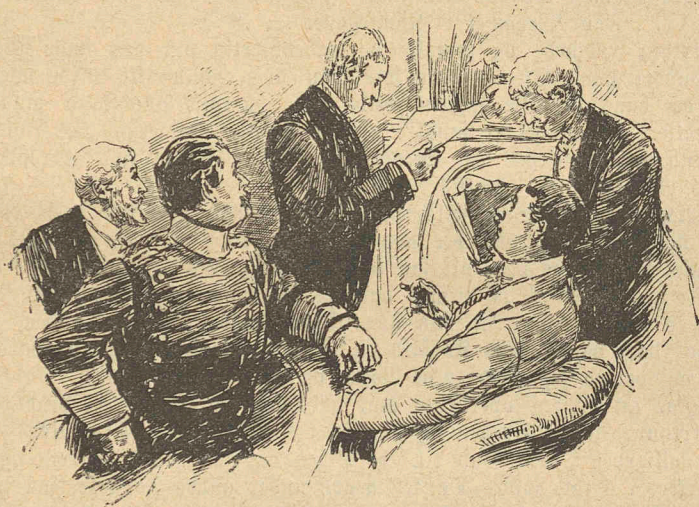
*

*

*

Fra „Rævehulen“ begibe vi os til Grev Johrbachs Salon, hvor et Selskab af Herrer er samlet, blandt andre Arthur Griksen og Hugo von Steinfeld. Noget senere ankom Baron von Brand.

Talen drejede sig om nogle Billeder, som Arthur havde tegnet, og i hvilke der i oprykkende Orden gradvis og korrekt var fremstillet Overgangen fra en fuldstændig Ubetat til Hr. von Dantwarts Person, ganske paa samme Maade som man i hundrede Plader og med umærkelige Forandringer fra

den ene til den næste, kan foretage det vældige Spring fra en udspilet Gro til den helvederiske Apollo. — Baron von Brand lod forgjæves paa disse Billeder, Arthur vilde ikke sælge dem, Spøgen kunde faa meget ubehagelige Følger, om han skilte sig ved dem.

Under den følgende Samtale, hvori Hugo von Steinfeld fortalte, at han havde besøgt Baron von W., men desværre kun faaet et Glimt at se af dennes saa lovpriiste skønne unge Hustru, befandt Hr. von Brand sig kjendelig ilde, især da en af Herrerne atter her hentydede til den forbausende Lighed, der var mellem ham og Baronessen.

Han skyndte sig at tage Afsted, og da de øvrige Herrer ligeledes vilde fjerne sig, gav Johrbach sin unge Ven Arthur et Bink om at blive lidt til-

bage efter de andre. Taler kom naturligvis strax paa Baron von Brand, som de jo begge havde mistænkt og Arthur ytrede: „Ja, er han virkelig den, vi antage ham for at være, saa er han et ganske usædvanligt Menneſte, hvem jeg mod min Willie maa beundre. Men tro De mig, han har Sjænen godt med ſig; jeg er vis paa, at den første Gaand, der bliver ſtraft ud imod ham, for at gribe ham, vil bringe ham til ſporløſt at forſvinde herfra. Det gjælder derfor om at være meget forſigtig.“ Greb Johrbach bekræftede det og oplyſte endvidere, at Politidirektøren, til hvem han havde omtalt det helt uforklarlige i at hans Signet ſaa ſporløſt var bleven borte, havde meddelt ham, at der i den ſenere Tid paa en aldeles ufattelig Maade var bortsnappet en Mængde Breve og Dokumenter fra forſkjellige Folk, og det med en Behændighed og en Sikkerhed, der grændſede til det Eventyrlige. Han havde ogſaa ment, det var bedſt at ſtride til Nedrivelsen af den formodede Vandes utvivlsomme Afſyl og Arneſted: den brygtede „Rævehule“.

„Det vil ſkam blive ſemt for os Kunſtnere!“ ſagde Maleren ſmilende og Greben ſvarede lidt poliſt: „Ja, jeg har jo nok hørt Tale om, at en af vore yngre og meſt lovende Kunſtnere fortrinſvis tager ſine Studier derude omkring . . . for Exempel i Bjællegade. . .“

Arthur rødmede og fortalte da aabenhjertig om den unge Pige, der havde bundet hans Hjerte, men ſom han dog endnu ikke turde nævne ved Navn, da hans Familie ſagtens vilde rejſe energiſt Modſtand mod denne Forbindelſe. „Men det er ſandt“, udbrød Greben pludſelig, „De ſkylder mig Oplyſning om, hvorledes det Stævnemøde, De var ſaa god at repræſentere mig ved Rytaarsaften, egentlig ſpændte af!“

„Na, det gik meget ſtilfærdig til!“ ſvarede Maleren med et Smil. „Den unge Pige, jeg paa det angivne Sted traf, var tæt tilhyllet og den ſorte Kyſe, hun havde paa, gik ſaa langt frem, at det var mig ganske umuligt at ſjelne hendes Træk, og tilmed var det jo temmelig mørkt. Jeg ſagde til hende i en venlig Tone, at hun uden Tvivl havde ventet en anden, men at Greb Johrbach havde ſaaet Forfald og bad ſig undſkyldt. Hertil ſvarede hun intet; ſaa overlod jeg hende min Vogn, og dermed ſtiltes vi.“

„Ja, nu er jeg overbevist om, at Deres Kjærlighed er ſand og ægte, kjære Arthur“, ſagde Greben og ſlog ham fortroligt paa Skulderen. „Men tal De alligevel Deres Gud til, at Pigen var ſaa godt tilfløret, og at det var mørkt . . . thi havde De ſet hende under andre Forhold, ſaa indeſtaar jeg dog ikke for Dem! Pigebarnet har hidtil gaaet for at være uſkyldig, men De maa tro, der er mange, der har taſtet begjærlige Blikke efter hende!“

„Saa er hun altsaa paa gode Veje nu, lader det til!“ ytrede Arthur med et triſt Smil paa Greben, der ſvarede: „Ja, og nu, da jeg ſelv er bleven opſkyldt af en ſand og ægte Kjærlighed, beklager jeg oprigtigt, at jeg den Gang ikke var bedre end de andre, men jeg er glad over, at det gik, ſom det gik. Jeg ſkal nemlig ſige Dem, Pigebarnet har en gammel Fader, og et Par ſmaa Søſtende, ſom hun nok halvvejs ernærer. Hun er forreſten en Kollega af Dem, Arthur . . . hun er Kunſtnerinde . . . ja ja, det er ikke ſaa farligt bevendt med Kunſten, hun dyrker, hun er nemlig Danſerinde“. Var det maaske det Skuldertræk, ſom ledſagede Bemærkningen, der gjorde ſaa ſmertelig et Indtryk paa den unge Mand, eller var det, fordi ogſaa hun — hans elſtede Clara — var Danſerinde, og ſaaledes paa en Maade ſtod i Berøring med hende, der ved denne Lejlighed havde viſt ſaa tvetydig en Opførelſe?

„Naa“, vedblev Greven „et Par Dage efter sendte jeg Madam Becker en Slump Penge, som jeg ønskede skulde komme den smukke Clara . . . saa-
dan hed hun . . . tilgode. Saa nu tænker jeg den Sag er i Orden. —
Men hør ved De hvad, her er bleven forbistret koldt!“ Med disse Ord
lænedes Greven sig ned mod Kaminen og gav sig til at lægge friske Kul paa,
— og saa' derfor ikke, at Arthur blegnede og krampeagtig pressede Haanden
mod sit Bryst mens Læberne dirrede og Øjnene aabnede sig til et stift og
stirrende Blik. „Na, det er jo umuligt“, tænkte han, „det har selvfølgelig ikke
været hende . . . men hun hed jo Clara sagde han, og var Danserinde . . .
store Gud! hvordan hænger dette sammen?“ . . .

„Hvad, synes De ikke her er bleven koldt?“ spurgte Greven og blev
ved at fyre i.

„Nej . . . nej“, svarede Arthur med Anstrængelse, „Jeg er saa hed i
Hovedet . . . jeg formelig brænder. . . .“

Det var, som om det skimrede for hans Øjne, han maatte have Vis-
hed, men hvorledes skulde han saa det, uden at røbe sig selv? Han tvang
sig til at smile, og sagde med en Stemme, han forgjæves søgte at beherske:
„Na, saa hun hedder Clara? . . . Der forraadte De Dem selv, Grev Johr-
bach!“

„Jeg gjør saamænd ingen Hemmelighed af det lige overfor Dem,
kære Ven, da De allerede ved saa meget! Men jeg vil forresten ikke stille
det stakkels Pigebarn i Gabetoffen for andre . . . naar jeg nævner hendes
Navn, saa kender De hende nok fra Theatret . . . det er Clara Staiger, en
af vore mest yndede Danserinder . . . ja, hvor de Pigebørn er letfindige!“

Arthur havde al sin Selvbeherfselse behov, for ikke at synke sammen,
og bryde ud i Hulten. Det var, som om alt løb rundt for ham, som om
Bæggene vaskede og truede med at falde over ham. Han maatte have Luft,
Luft! men Greven maatte intet mærke, han maatte lade som intet var i
Vejen, mens det dog sydede og brusete i hans Indre og mens Blodet stød i
vild Fart gennem hans Arter. . . . Heldigvis var det bleven saa sent, at
Greven ikke holdt ham tilbage, dengang han omsider rejste sig for at gaa.
Men da han — Gud ved hvordan — naaede Døren, maatte han atter til-
bage, Greven rakte ham Studiemappen, han havde glemt paa Bordet.

Men endelig, endelig var han ude! Han drog sin Ande dybt og
langsomt, idet han fornam, at Natte luften slog ham i Møde og kjoelte hans
feberhede Pande, — og saa traadte han som en Drømmer gennem Have-
laagen ud paa den ensomme og stille Gade.

Han var helt forstumlet af Sorg og Harm og med den dybeste Smerte
tænkte han paa, hvad han nys havde hørt, men ved hvilke Midler havde hin
usle Kvinde faaet hans uskyldige, hans rene Clara i sin Vold? Han minde-
des hin Dag, da han havde afleveret Grev Johrbachs Brev hos Madam
Becker i Kanalstræde og hufstede nu tydeligt, at det var Synet af Baron von
Brands Segl, der især havde virket paa hende og gjort hende til et villigt
Redskab . . . I hvad det end skulde koste maatte han hos denne Kvinde skaffe
sig nærmere Oplysning om Sagen . . . det gjaldt jo hans elskede Claras
Vre og hans egen Lykke! Men hvor gjerne han end vilde tvivle om, at
det forholdt sig som Grev Johrbach havde sagt, var det ham næsten umuligt
. . . der var altfor meget, der vidnede imod hende.

Han tilbragte en søvnløs Nat og fastede sig urolig frem og tilbage paa

sit Leje. Før Dagen gryede var hans Beslutning tagen. Han klædte sig paa i Hast og begav sig med sin Studiemappe under Armen til Baron von Brands Bolig.

Husets Herre var ifærd med at klæde sig paa, men lod ikke desto mindre den unge Maler komme ind til sig, idet han med sit sædvanlige sødeladne Emil bad ham undskyld, at han traf ham saaledes. Arthur svarede ham rolig: „Na, Hr. Baron, paa Dem gjælder Napoleons Ord ikke; De vedbliver at være en stor Mand selv i den dybeste Negligé . . . ja endog under enhver Forklædning!“ Han sagde dette ganske ligefremt og bemærkede derfor ej heller det søslomme Blik, Baronnen sendte ham.

Saa kom han frem med, hvad der laa ham paa Hjertet. Baronnen havde i Greb Fohrbachs Salon yttret stærkt Øyst til at eje de humoristiske Tegninger af Hr. von Dankwart, og Arthur havde nu endelig — skjønt modstræbende — besluttet sig til at give ham dem, i hvilken Anledning han havde ført dem med sig herhen. Men til Gjengjæld skulde Baronnen saa paa et Stykke Papir blot skrive disse Ord: „Overbringeren heraf er en Ven af mig . . . og jeg haaber, at De vil betragte ham som en saadan“. Istedetfor at underskrive det med sit Navn, skulde han blot sætte sit Segl derunder, det vil sige, med det Signet, der hang i hans Uhrskæbe. Baronnen lod til at være meget forbauset over denne besynderlige Anmodning, men iøvrigt var der ikke det ringeste at mærke paa ham, — end ikke, da Arthur med et stift Blik paa ham lejlighedsvis nævnede Madam Beckers Navn som den, der i sin Tid alene ved Synet af dette Segl blev bevæget til at opfylde Greb Fohrbachs Ønske. Hr. von Brands Attraa efter de humoristiske Tegninger fik imidlertid Bugt med hans Betænkkeligheder — og Arthur fik sit Ønske opfyldt. Men aldrig saasnart var han ude af Døren, før Baronnen med ét blev en hel anden. Øjnene funklede, Ansigtet fik et Udtryk af Kraft og Energi, og alle Musklerne var spændt. Han stampede i Gulvet og udbrød: „For Satan, hvad skal det sige! . . . Og hvad mente han med sine Forklædninger? . . . Jeg maa dog passe lidt paa ham!“ . . .

Imidlertid havde Arthur hurtigt begivet sig til Kanalstræde.

Madam Becker kjendte ham godt, skjønt han nu saa' noget bleg og forstyrret ud. Han vilde dog vide, om det forholdt sig rigtig, om virkelig Clara . . . hans elskede Clara . . . var en falden Kvinde . . . og han vilde dog vide, ved hvilke Djævels Kunster — thi i alt Fald maatte det have voldet dem Møje — de havde lokket hende i deres Garn.

Men Madam Becker var en klog og forsigtig Kone. Saa faare hun mærkede Uraad, og det mærkede hun snart, drejede hun hurtigt af og skød sig ind under, at hun havde Sorg — Nieceen, Marie, laa sig i det andet Værelse, og derfor bad hun den unge Herre om at komme igjen en anden Dag.

Men nu tog Arthur sit Papir frem, og det gik som han havde tænkt, saa snart Madam Becker havde set det bekjendte Segl var hun færdig; det gjorde kjendeligt og stærkt Indtryk paa hende, men hun samlede sig dog, lagde sin Plan og ytrede saa: „Ja, Gud bevare min Mund, Clara er saameget en prægtig Pige . . . en i alle Henseender brav Pige, det ved vor Herre, hun er! . . . Staigers har jo ogsaa altid været en pæn Familie . . . og Clara kom jo tidt hen til os . . . det vil sige, til min Marie, hende, der kom saa slem af Dage der oppe paa Theatret, med denne fæle Flyvemaskine . . . ja, det har De vel hørt? . . .“ Og saa staa hun i at græde.

Arthur blev mer og mer utaalmodig over denne lange Snak, men Madam Becker havde nu faaet Tid til at klare sine Tanker. Saa vedblev hun ganske rolig og med tørre Ord: „Ja, se selv havde jeg jo altfor megen Samvittighed, til at jeg skulde paatage mig den Sag alene. . . .“

„Hvem hjalp Dem da dermed?“ spurgte Arthur indtrængende.

„Ja, men jeg vil nødig, at der skal ske min Veninde en Ulykke . . . jeg kan jo nok betro Dem det . . . det var jo Madam Bundel, som var mig behjælpelig med at lokke Pigebarnet til det. . . .“

„Og hvor bor denne Madam Bundel?“

„Bjællegade Nr. 40. . . .“

„Altjaa i samme Hus som Clara“, udbød Arthur og sprang heftig op . . . „Ja, naturligvis! det var godt udspekuleret! Saa kunde hun jo saa nemt, hver Time paa Dagen, bearbejde den arme Pige! Jo, ret nu begynder jeg at forstaa det hele! . . . Na, min stakkels, stakkels Clara!“

Madam Becker, der af og til i Ringst havde støttet hen efter Døren til Bærelset ved Siden af, og som havde talt i en dæmpet Tone hele Tiden, udbød nu, idet hun lagde Fingeren paa Munden: „Stille, der kommer nogen!“

Døren til Sideværelset gik langsomt op — og Clara traadte ind.

Toogtredstindstyvende Kapitel.

Sammenstød.

Det var et sælsomt Møde mellem disse to. Hun var kommen herhen for at yde sin stakkels Veninde den sidste Kjærlighedstjeneste . . . men han, hvad var hans Hensigt med at komme her? . . . Hun so'r sammen, strax da hun saa ham og hendes Kinder bedækkedes med en dødlig Blegghed.

Men netop dette var for ham fuldgylldige Beviser paa hendes Skyld og skjønt hun ryttede over hele sit Legeme, betvang han sig dog, og efter at Madam Becker havde præsenteret ham for hende som „Hr. Baronen“, hvilken Titel hun ogsaa før i Samtalens Lob af og til havde givet ham, bukkede han høfligt for hende og forsikrede, at det var ham en meget stor og tillige en uventet Glæde at træffe den smukke Frøken Staiger her. Men den Tone, han sagde det i, og det Blik, der ledsagede Ordene, gjorde den unge Pige endnu mere forbavset. Hun havde jo ingen Anelse om, at han kunde være i Stand til at mistro hende, han, der først og fremmest maatte kjende hendes rene ædle Hjerte.

Men ogsaa Madam Becker følte sig kjendelig utilfreds med dette for alle Parter saa uheldige Sammentræf. Hun stammede forvirret nogle Ord om den Ulykke der nylig var hendet, og tænkte imidlertid efter, hvorledes hun bedst skulde klare sig fra denne vanskelige Situation. Arthur gik ind derpaa og snakkede op med hende, — for ligeledes at vinde Tid til at befinde sig rigtig.

Da Madam Becker saaledes tilsyneladende havde vakt hans Interesse for

hendes stakkels Marie, opfordrede hun ham til at gaa ind i Sidebærelse for at se hende, og skjönt han helst vilde have været fri, bestemte han sig dog til at gjøre det . . . maaske kunde han her bedre faa Lejlighed til at tale med Clara.

Den unge Pige aabnede Døren ind til det andet Bærelse. Arthur traadte langsomt derind. Liget laa paa en Baare, de vordne Hænder vare solbede smukt, paa Hovedet havde hun en Krans af Blomster og ved Hjertet et lille Kors. Erndu var hun ikke kommen over i Risten. Hun laa saa smukt, og hendes rolige milde Træk vidnede langt snarere om at hun sov, end at det var Døden, der her havde hentet sit Bytte. Endog Læberne vare friske og røde og Øjnene blidt tillukkede.

Arthur sølte sig dog lidt ilde berørt ved dette Syn. Det var, som om hans Hjerte snøredes sammen, og der kom Taarer i hans Øjne, — Vemodens Taarer over det unge Liv, der saa brat var bleven slukket, over de store Forhaabninger, der lige med ét var bleven knuste.

„Hun var saa ulykkelig,“ hvistede Clara, „hun maatte ikke faa den, hun holdt af . . . den gamle vilde tvinge hende til at . . . tage en anden . . .“

„Og hun lod sig tvinge?“ — „Na, hvad formaar ikke Overtalelser!“ „Ja, saamænd! De har Ret . . . Overtalelser formaar en Del! . . .“ svarede han med et bittert Smil, som hun dog ikke bemærkede . . . „men . . . fik hendes Hjælp da at vide, at hun var ham utro?“ — „Ja, men de var Synd af Schwindelmann at sige det . . . hun tænkte jo slet ikke paa at være ham utro . . . men Skindet var imod hende . . . og det var en Ulykke, Hr. Erikson!“

Han studsede lidt ved at høre sig blive kaldt „Hr. Erikson“ af hende, men svarede saa til Gjengæld: „Ja, Froken Staiger, saadan er jo Livets Gang: Iddag rød, imorgen død! . . .“ men han var i den Grad overbældet af sin Jøselse, at han hurtig brød af og i en hæftig Tone sagde til hende: „Ja, saadan gaar det . . . det kommer dog for en Dag, hos hvem saa end Utrofsaben ligger! . . . Na, Clara . . .“ tilføiede han dæmpet . . . „jeg har noget vigtigt at tale med Dem om . . .“

„Ja, det kunde jeg strax se paa Dem,“ svarede hun angst, og med bankende Hjerte.

„De har maaske ventet det . . . saa lad mig da sige Dem det her . . . muligt kan jeg Ansigt til Ansigt med Døden sige Dem det i en roligere og mere behersket Tone, end om vi vare i Deres Hjem . . . før eller siden maa det jo dog frem . . . De har bedraget mig . . .“

„Allmægtige Gud, hvad er det, De siger?“ udbød hun forfærdet og gjorde et Skridt henimod ham.

„Ja, Clara,“ vedblev han mildere, men med et smerteligt Blik . . . „ja, du har bedraget mig . . . hvorfor du har gjort det, forstaar jeg ikke. Om det var, fordi du ikke længer elskede mig . . . eller fordi du ikke kunde andet . . . det ved kun Gud . . . og du selv! Og jeg haaber, at det til evig Tid skal være og blive en Hemmelighed for mig.“

Clara havde skjult sit Ansigt i sine Hænder og var sunket om ved Siden af Maries Baare.

Arthur vedblev i en temmelig rolig Tone: „Ja, den Gang han, som elskede denne unge Pige der, og som fiktet elskede hende lige saa inderligt, som jeg elskede dig, den Gang han fik at vide, hvad der var sket hende, — saa gled Douget ud af hans Hænder, og han lod hende styrte ned for sin

Fod som et lemlæstet Vig . . . dog, jeg kan ikke . . . og jeg vilde heller ikke, om jeg kunde det, gjøre som han . . . Men det Vaand, der hidtil knyttede os til hinanden, det vil jeg rive itu, og her for den Dødes blege Afsyn erklærer jeg dig, at alt er forbi mellem os . . . hører du, alt!"

Og forinden hun endnu havde befundet sig til at springe op og tilraabe ham et: „Arthur, Arthur! for Himlens Skyld, betænk hvad du siger!" — var han allerede forsvunden.

Det hele forekom hende da som en ond Drøm, en uhyggelig Drøm, som hun slet ikke forstod . . . hun saa' sig om i Værelset . . . hun var ene, Madam Becker var, forinden dette Optrin begyndte, bleven kaldt ud, forresten meget imod sin Villie . . . men nu kom hun farende ind igjen og raabte i en nervøs forvirret Tone: „Men hvad er der dog foregaaet mellem Jer? . . . naa, jeg kan tænke mig det . . . skjønt jeg kun daarligt nok kunde høre, hvad I talte om . . . men nu ved jeg, hvem han var, det har jeg saamænd aldrig vidst før . . . Clara, du skulde dog tage dig lidt i Agt ligeoverfor disse Mennesker . . . og du huster, at det er et Medlem af den Familie, der er Marsag i min lille Mariæs Død!"

„Og en anden af dem vil være Marsag i min!" stønnede den stakkels Pige, og bøjede sig viljeløst og i den dybeste Smerte ned over den døde, — som om hun hos hende vilde søge Husværelse og Trøst for den tunge byde Sorg, der var overgaaet hende selv.

Familien i Bjællegade var ellers kommen ganske godt efter det paa den sidste Tid. Faderens økonomiske Vilkaar havde jo bedret sig betydelig, siden Boghandler Blaffer havde forhøjet hans Oversætterhonorar. Der var formelig bleven hyggeligt og pænt hjemme hos dem, ja den gamle havde endogjaa faaet et loddent Tæppe under sit Skrivebord, og Børnene havde ligeledes faaet deres Part af det forbedrede Udkomme i Form af varmere Klæder og rigeligere Føde. Som vi allerede vide, var den Staigerske Husstand bleven forøget med et nyt Medlem, den lille Pige, som Arthur og hans Broder havde sat i Pleje hos dem, og som den første naturligtvis havde lovet at betale Kostpenge for, skjønt Staiger vægrede sig ved at tage den. De Smaa havde sluttet sig sammen og legede nu ganske fornøjeligt med hverandre.

Den gamle Staiger selv havde ogsaa faaet en lille Tilvæxt i sine Bæner, og det var, maa vi bemærke, just ikke af den bedste Slags, han var nemlig — som det lod til — bleven lidt af en Gjerrig! Han var begyndt at føre Regnskab over alting, Clara fik de allernødvendigste Penge til at føre Hus for, og Resten forvarede han saa under Vaas og Luffe i sit Skrivebord. Ikke en Gang hun havde kunnet formaa ham til at anskaffe sig nogle bedre Klæder end dem, han hidtil havde gaaet med . . . Han vilde vente og se Tiden ad. Kun om Søndagen vilde han for Fremtiden nok unde sig lidt Frihed fra det anstrengende Arbejde, thi om Søndagen vilde han aflægge Besøg hos sin Svigersøn . . . Arthur Erikssen.

Ja, det kan jo ikke nægtes, den gamle Mand var lidt forsængelig af denne Svigersøn! Han udmalede sig i Tanken, hvorledes han — stiv og stram i Puds og med Handsker paa — mødte i de unges smukke Hjem for at spise til Middag sammen med dem. Og han saa' i Landen, hvorledes Clara hyggede om sin Mand og syslede med sine søde smaa Bøder . . . ja, den gamle havde allerede faaet Øje paa sine Børnebørn! Og saaledes drømte han videre, — en herlig, forunderlig hjertevarmende Drøm, der gjentog sig

for hver Gang han kastede et Blik hen paa de smaa, der tumlede omkring ham paa Gulvet.

3 Dag havde den gamle lagt sit Arbejde til Side, stjønt det ikke var Søndag. Men Familien havde faaet Besøg. Det var Therese, der var kommen herhen for at se til Clara. Men Clara var endnu ikke kommen hjem, hun var gaaet hen for at hjælpe Madam Becker med at klæde Marie. Hun maatte forresten strax være hjemme, sagde den gamle, thi hun havde været borte en rum Tid.

Den lille Søster, der lige var kommen fra Skole, skulde just til at overtage Claras Funktion i Kjøkkenet, da Døren gik op — og den unge Pige traadte ind.

Men hvor saa' hun dog ud! Saavel Therese som den gamle Fader studsede ved at se hende . . . hun gik som en Søvnjængerste — med opspilede Øjne og halvaaben Mund . . . det var først, da hun var midt i Bærelset, at hun befinde sig, hvor hun var og hvem hun havde for sig. Vorene, der ellers plejede at ile hende jublende i Møde, saa ofte hun blot viste sig, holdt sig ogsaa tilbage, strammede af dette stive, glansløse Blik og disse melaniske Bevægelser . . .

Saa paa en Gang slyngede hun sine Arme om Faderens Hals og lagde sit Ansigt ind til hans, mens en frampagtig Gullen brød løs og satte hendes Bryst i det voldsomste Oprør.

„Barn, Barn! hvad er der dog i Vejen?“ spurgte den gamle i yderste Grad bekymret og forfærdet . . . „hvad er der dog sket . . . du ryster jo over hele dit Legeme . . . er du syg, Clara? sig mig det . . . hører du, lille Clara, sig mig det . . .“

Men det varede længe før hun kunde svare ham, og alt imens herskede der en uhyggelig, dødstung Tavshed i Stuen.

„Et helt Livs Lykke . . . brudt . . . brudt!“ stønnede hun omfider med næppe hørkelig Stemme, men den gamle, der havde bøjet sig over hende, havde opfattet det rigtigt og sagde nu med en stærkt bevæget Røst: „Men Herregud, nu begynder jo først din Livslykke at blomstre op, lille Clara . . . ja, jeg ved det nok, der er slette og ondskabssfulde Mennecker til, der med Jber kaste sig over enhver nok saa uskyldig Ptring, naar den blot kan udlægges til Fordel for dem selv . . . eller til Skade for andre . . . men dit Liv er jo rent og uden Plet, mit Barn, hvad vil du saa bryde dig om onde Tunger . . . Clara, lille Clara, sig mig, er der nogen der har bobet at tale ondt om dig?“

„Jeg kommer fra Marie . . .“ begyndte hun med usikker Stemme . . . og der traf jeg . . . Arthur . . .“

„Arthur!“ raabte den gamle, og der gik i det samme en smertelig Trækning over hans Ansigt . . . „du traf Arthur hos denne . . . Madam Becker . . . det holder jeg ellers ikke af . . . men hvad saa videre da?“

„Han sagde, at . . . alt var forbi imellem os . . . aa, han sagde saa meget, men jeg forstod ikkun dette ene: alt, alt er forbi imellem os! . . . Na, Fader, Fader,“ vedblev hun, og brød atter ud i heftig Graad . . . „nu bliver jeg her hjemme hos dig . . . og hos de andre . . . nu skal jeg aldrig forlade Jer . . . nu skal vi holde sammen til det sidste . . . thi nu er jo alt forbi!“

Therese, der hidtil havde været rolig Tilskuer til dette bevægede Optrin, traadte nu til og løstede Clara op fra den liggende Stilling, hun

havde indtaget ved Faderens Fodder. Med rolig Stemme og et mildt, inderligt deltagende Blik sagde hun til hende:

„Du har altsaa været hos Madam Becker . . . og der har du talt med Arthur Eriksen . . . og han har sagt dig, at alt var forbi . . . og saa har han sagtens forladt dig i Brede og uden nogen nærmere Forklaring . . . er det ikke saaledes?“

Og da Clara nikkede, men strax efter skjulte sit Hoved i sin Benindes Skjød for paany at lade Taarerne strømme frem, vedblev Therese med et fast og energisk Blik hen paa den gamle, mens hendes Hænder krampagtig knugede sig sammen: „Der er ingen af os, der i allermindste Maade nærer Mistanke mod dig, lille Clara . . . du har jo altid været den bedste af os . . . du har jo altid været et Mønster paa Dyd og gode Sæder . . . Hvad i al Verden kan der da være sket? . . . Na,“ vedblev hun og rettede sig i Vejret, mens der glimtede et Lys i hendes Øjne . . . „jeg kunde have Øyst til at tage den Hyr lidt i Skole . . . ved den levende Gud, han skulde ikke slippe godt fra det! Skal disse Menneſker da maaske have Lov til saaledes ustraffet at gjøre, hvad de finder for godt og lade os blive en Voldt for deres Luner . . . Jeg har en gammel Gjæld at afbetale i det Hus . . . ja egentlig for en anden, er det da! . . . Hør, Clara, lad mig nu bare gaa derop . . . jeg skal nok tale med denne Hr. Arthur . . . og saa kunde jeg nemmere gjøre det andet af med det samme, jeg var der!“

Men det vilde Clara paa ingen Maade tillade. Historien med Arthur maatte hun ikke røre ved. Therese slog med Nakkens og sagde da: „Ja, ja, nu har du set, jeg havde en god Vilje til det . . . og trænger du til mig, saa send bare Bud . . . for,“ tilføjede hun smilende og usædvanligt blødt . . . „jeg holder alligevel en stor Klat af dig, min lille Pige!“ Og saa trykkede hun et Kys paa Claras Pande, nikkede til de andre og forlod hastig Stuen.

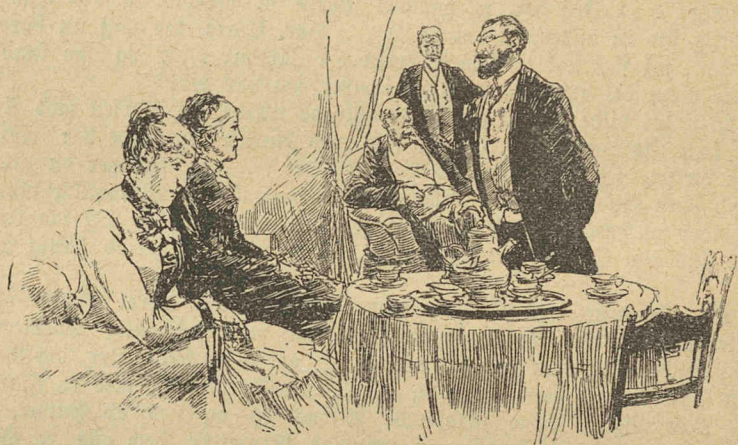
Hos Kommerceraad Eriksen havde der imidlertid været afholdt et lille Familierraad, ved hvilket Kommerceraadinden med sædvanlig Overlegenhed havde præsideret og som navnlig drejede sig om de ny Skandaler, om Bruddet mellem Doktoren og hans Kone og om Arthurs Forbindelse med en Figurantinde. Med vigtig Mine spadserede Alfons op og ned ad Gulvet, mens Svigermoderen fra sit Sofahjørne myndigt betragtede dem alle og Svigerfaderen i sin Lænestol sad og ærgrede sig over alt det Brøvl, uden dog at turde give sin Mening tilkjende. Raffen der henne interesserede ham langt mere, men om den var der foreløbig ikke Tale!

Skilsmisseaffæren var allerede gal nok, men Historien med Arthur var dog endnu værre. Dog, da den unge Maler lidt efter selv traadte ind, kjendelig nedslaaet forresten, og — til stor Forbavselse navnlig for Doktoren — udtalte sig om det fuldt berettigede i at opretholde den Skranke, der stiller den ene Stand fra den anden i Samfundet, gav Moderen ham et bisælende Nis og tog saaledes den forlorne Søn til Naade igjen. Doktoren stod lige i Begreb med at rette et Spørgsmaal til Broderen om Grunden til denne forandrede Anskuelse, — da der blev meldt, at en Dame ønskede Kommerceraadinden i Tale, angaaende en meget vigtig Sag.

Den Indtrædende var ingen anden end Therese. Hun var yderst smagfuld klædt og førte sig som en Dronning. Arthur studiede lidt, — de andre kjendte hende aabenbart ikke. Therese mønstrede Selstabet, og Kommerceraadinden mønstrede hende til Gjengjæld. Men da hun navngav sig, som

den hun var, gav det et Sæt i Kommerceraadinden: en Figurantinde i hendes Hus, hvad i al Verden skulde det vel betyde! Hun knejste endnu mer end før, og bad „Zomfruen“ forklare sig kort og godt . . . man var optagen af andre Ting! Saa fortalte „Zomfruen“ kort og fyndigt, at hun havde en Søster, der havde søgt Plads i Hr. Alfons' Hus, men Herren havde afvist hende, fordi hun havde en Paarørende, der var Figurantinde, hvad der meget maatte forundre, eftersom Hr. Alfons selv paa den sidste Tid havde . . . været gode Venner med en Figurantinde, skjønt dette Venfskab desværre blev hende til liden Naade.

Alfons var bleven ildrød i Hovedet, men Kommerceraadinden, hvem denne Historie var noget helt nyt, tilkastede ham et hvast Blik og opfordrede nu selv „Zomfruen“ her til at udtale sig tydeligere. Mariane, der fandt en uventet Bundsforvant i Figurantinden Therese, tog Bladet fra Munden og opfordrede hende ligeledes til at blive ved for at de dog en Gang kunde faa den Sag klar, og den ulykkelige Alfons, der nys havde været saa fry, da det gjaldt de andre, tørrede Sveden af sin Pande og befandt sig aaben-

bart ikke vel! Han søgte jo nok at stramme sig op og erklære det for en Bagvaskelse, men da saa hans Hustru henvendte det Spørgsmaal til Therese, om hun kjendte Figurantinde Marie U . . . og Therese roligt svarede: „Ja, jeg kjendte hende . . . nu er hun død!“ gjorde disse Ord et mægtigt Indtryk saavel paa Hr. Alfons som paa Mariane.

Og da Mariane aabenhjertigt rykkede frem med det Papir, paa hvilket Hr. Alfons egen Haandskrift fandtes, var der ingen Redning mere for den stakkels Mand, der krympe sig som en Orm under disse haarde Slag!

Therese vedblev: „Ja, de nærmere Omstændigheder vil Hr. Doktoren der kunne fortælle Dem. Men det sørgeligste ved det Hele er, at Ulykken nærmest skyldtes en ung Mand, som hun elskede, og som i sin ulykkelige Stund fik at vide, at hun skulde have været ham utro! I sin Dødsstund bad Marie mig om at underrette den Mand, der saa paatrængende havde forfulgt hende og som paa en Maade var hendes Morder, om det passerede, — og“, tilføjede hun med flammende Blik paa Stakken . . . „jeg besluttede da

hellere at sige ham det aabenslyst end under fire Djne . . . men dermed er ogsaa mit Hverv til Ende." Alfons var sthyrtet ud af Stuen, og Therese vendte sig for at gaa. Men Kommerceraadinden rejste sig og sagde efter et Djeblisks Toven: „Seg takker Dem, Jomfru, for denne Meddelelse . . ." hvor- efter hun med rolig Holdning fulgte Therese ud.

Da hun atter kom ind, tog hun Mariane hen til sig for at drøfte Sa- gen med hende, — og Kommerceraaden sad og ærgrede sig grundig over alt „dette Brovl“, der trueede med at berøbe hans Forretning dens vigtigste Støtte.

Treogtredstindstyvende Kapitel.

Johan Christian Blaffer & Comp.

Ved Beils Afstedigelse var Lærlingen August rykket op i hans Plads, det vil sige, han havde nok arvet hans Arbejde, men ikke hans Gage. Prin- cipalen søgte endnu stadig at gjøre sine Hoser grønne hos Lærlingens Søster, Marie, og denne forstod at benytte sig af hans Kurmagerier saa vel, at den gamle Slavehandler i Tidens Løb var bleven reduceret til en ydmyg Slave, der lystrede ethvert af den smukke og energiske Piges mindste Vink. At Lær- lingen benyttede sig af denne sin Søsters mægtige Beskyttelse og gjorde sig det saa mageligt som han lystede, er en Selvsølge, thi i ham var der hverken Energi eller Drift. Marie tumlede med den gamle, som hun fandt for godt, hun vidste, hun havde Magt over ham, thi den gamle var i høj Grad skin- shy, og — efter hvad vi hørte i „Rævehulen“ for kort siden — havde han vel ogsaa Grund til at være det.

Med alle sine Fejl havde August dog én god Egenstabs: han var tro- fast i sit Venstabs til sin forlums Overordnede, Beil, ja denne Hengivenhed var endog voget mer og mer, alt som Tiden gik, og det til Trods for, at han længe ikke havde hørt noget fra eller om ham.

Men saa en Dag havde han — mens han var ene hjemme — faaet Besøg af en elegant klædt Herre, der navngav sig Hr. Brander, og som præ- senterede sig med en venstabelig Hilsen fra den saa brat forsvundne Kommis. August var meget godtroende og denne Hr. Brander meget indsmigrende; han lod til at kjende Beil og hans Affærer rigtig godt, og August, der i høj Grad sølte sig beæret ved dette Besøg, udtalte sig aldeles uforbeholdent om Ting, som egentlig talt slet ikke vedkom Fremmede. Men Sagen var, at Lær- lingen, i blind Hengivenhed for deres sælles Ven Beil mere og mere og sig selv ubevidst var kommen under den fremmede Herres Indflydelse, — og Hr. Brander benyttede sig heraf paa bedste Maade. Langt om længe var han da rykket frem med sit egentlige Grinde: Beil havde i Hastværket hin Aften glemt en Pung med Penge oppe under Taget paa et Sted, som han nøje havde angivet for sin Ven, Hr. Brander, og nu kom denne for at hente den. Skjønt August jo nok fandt dette mindre troligt, blev hans Tvivl dog hurtigt besejret af Hr. Brander, der forsikrede ham for, at han skulde saa Syn for Sagen, naar han blot vilde følge med op paa Loftet.

Paa Bejen derop erkyndigede Hr. Brander sig paa den ligegyldigste Maade af Verden om de forskjellige Lokalteter, de efterhaanden passerede, om Husets hele Indretning og Værelsernes Velkommen og Anvendelse. Med ét standsede han og udbrød, idet han vendte sig om mod August: „Men det forekom mig, at De lod Kassen staa aaben . . . det er dog meget usorglig . . . hvad, om der nu skete Indbrud i Kontoret?“ August lo og svarede: „Na, De kan være ganske rolig . . . Hr. Blaffer er en forsigtig Mand, han gemmer ikke sine Penge der; nej, de ligger godt gemte i Pengekstrinet bagved Sengen i hans Sovestue.“ Den fremmede Herre lod forøvrigt ikke til at bryde sig om den Ting og paaskyndede nu deres Gang. De passerede Lageret og den tætt ved dette liggende Beboelseslejlighed . . . „men,“ vedblev August, „Sovestuen, vi nylig talte om, ligger ovenpaa, lige ovenfor Lageret . . . for der er Hr. Blaffer mest usorglig.“ — „Naturligvis!“ svarede Hr. Brander, „denne Blaffer er en Mand, der forstaar at indrette sig, det maa man lade ham!“

Omsider naaede de Maalet for deres Vandring, og August blev ikke lidt betaget, da den fremmede Herre efter en kort Søgen under Tagvinduet triumferende vendte sig om med en lille Pung i Haanden. Men endnu mere forundret blev han, da Hr. Brander — stadigvæk paa Beils Begne — bad ham modtage Halvdelen af den Sum, Pungen indeholdt, som et yderligere Bevis paa det Venstreb, han vedblivende havde for ham. Til Slutning meddelte den fremmede ham, at Beil meget gjerne vilde hilse paa ham, men da han jo naturligvis vilde undgaa Principalen maatte det være, naar denne var gaaet til Ro. Det blev de aftalt, at August en Aftenstund, naar Gaslygten udenfor Huset blev slukket — det var Signalet — skulde ile ned og aabne Gadedøren for Beil, „men,“ tilføjede Brander, „saa maa De helst trække Dem tilbage til Deres Værelse igjen, thi Glæden over Gjensynet kunde jo let løbe af med Dem og foraarsage, at Blaffer vaagnede. Desuden kender Beil jo Bejen.“

„Stol De bare paa mig,“ havde August svaret, og saa havde den fremmede fortrolig klappet ham paa Skulderen og taget Afsted med ham, og Læringen var henrykt, dels over Udsigten til igjen at saa den kjære Beil at se, og — dels over det haandgribelige Bevis paa hans usorgrede Venstreb: Dukaterne!

Som vi vide, havde Blaffer solgt sin Ejendom, og Dagen efter de i det Foregaaende refererede Begivenheder havde han indkasseret Pengesummen for den. I Dag havde Arthur meddelt ham, at da han stod i Begreb med at foretage en Udenlandsrejse, som maaske kunde strække sig over et langt Tidsrum, kunde han ikke længere paatage sig at levere Illustrationer til ham, og Blaffer havde øjeblikkelig benyttet Lejligheden til at opsigte den dyreste af sine Oversættere, den gamle Staiger. Det var jo kun ved Arthurs Indskydelse, at han havde faaet sit usle Honorar forhøjet. Det eneste, der endnu fremdeles gjorde Staa i Blaffers Lykke, var den absolute Modstand han mødte hos Marie, en Modstand, som han dog gjorde sig Haab om med Tiden at bryde.

Boghandleren var gaaet i Seng, der var tyst og stille over det hele Hus og August sad ved Vinduet paa sit Værelse og saa' ud. Allerbedst som han saaledes sad og som sædvanlig lod Tankerne dvæle ved Beil og de kjære gamle Dage, blev Gaslygten dernede pludselig slukket. Lynsnart jog Læringen ned til Gadedøren og aabnede denne, hvorpaa han efter Aftale med den fremmede Herre atter begav sig op for at vente paa Beil. I nogle Minuter

var der ikke en Lyd at høre, saa med ét var det, som om nogen listede sig hen til Søsterens Kammerdør, og lige i det samme traadte — Hr. Brander lydløst ind til ham. Han kom for at sige, at Veil havde faaet Forsald. August blev lidt underlig til Mode og hans Engstelse forøgedes end mere, da Hr. Brander i en streng Tone paalagde ham at blive, hvor han var, og ikke give et Ayn fra sig, i hvad han end fik at høre, hvorpaa han atter listede sig ud.

Blaffer selv kastede sig frem og tilbage paa Lejet, uden at kunne finde Hvile. Den stakkels Mand martredes af Skinsyge; han havde en Anelse om, at hun havde en Elsker, men hidtil var det ikke lykkedes ham at komme paa Spor efter ham. Saa var det, som om nogen bevægede sig udenfor . . . henimod Mariæ Dør. I et Nu var Blaffer oppe og henne ved Døren . . . han kiggede forsigtig ud . . . ja, der stod hun, med aabne Arme og huld-saligt Smil og modtog sin Elsker . . . men i næste Nu vare de borte. I Hast fik Blaffer da noget Tøj paa sig og ilede ud paa Gangen og nedad Trappen. Han var i højeste Grad ophidset, og beredt til Alt. Men da han gik gennem Lagerrummet hørte han pludselig en Rasken ovenover sig . . . det lød ganske som naar en tung Laas bliver aabnet . . . du store Gud! det var jo Laasen paa hans Pengekiste! . . . Et Øjeblik efter kom der et Menneske til Synne udenfor Vinduet; han lod sig glide ned ad et Toug oppe fra Sovekammeret . . . Blaffer ilede til, smækkede Vinduet op og raabte af fuld Hals: „Tyve . . . Røvere! Til Hjælp!“ Og med et velrettet Stød jog han den store Pathus-kniv ind i Livet paa Manden, der firede sig ned . . . og i samme Nu styr-tede Legemet til Jorden. Men Blaffer var uforsigtig nok til at bøje sig ud af Vinduet, og næppe havde han gjort det, før han, truffet af et frygtelig Slag i Hovedet, tumlede tilbage og sank om paa Gulvet.

August, der havde hørt Raabene, tog Mod til sig og ilede ud paa Gangen. Her saa' han sin Søster og en fremmed Mandsperson liste sig ned ad Trappen og forsvinde bag Gadedøren, men for Øjeblikket havde han ikke Stunder til at sætte efter dem, han ilede ind i Lagerrummet og fandt Blaffer liggende her, tungt og dybt aandede.

Dog, han kom snart snart til Besindelse, Slaget havde kun bedøvet ham. Ved Augusts Hjælp kom han op i Sovekammeret og saa' her til sin Rædsel at Pengekisten stod aaben og at hele dens Indhold var bortført. Blaffer var en ruineret Mand.

Fele næste Formiddag var der Forhør paa Stedet. Politidirektøren i egen høje Person ledede det, og August maatte gaa til Beskjendelse: det var ham, der havde været dum nok til at hjælpe Forbryderne, idet han havde aabnet Døren for dem, rigtignok i en anden Hensigt. Han maatte navngive Veil som den, han havde ventet, og det Skudsmaal, Blaffer ved denne Lejlighed gav sin Kommis fra tidligere Dage, var selvfølgelig ikke det bedste.

Alt blev undersøgt og drøftet paa det omhyggeligste. Den Mand, der var styrket ned, maatte være transporteret bort af flere Personer, men paa Jorden, tæt derved, fandt Fuldmægtigen et Stykke Papir, der ganske vist i forblommene Udtryk, men dog uomtvisteligt indeholdt Planen til det hele, og dette bestyrkede Politiet endnu mere i dets Formodning om den berhyggede og velorganiserede Bandeds Tilstedeværelse.

August blev foreløbig taget i Forvaring, og de andre fik strengt Tilhold om at fortie det Passerede, thi der maatte gaaes frem med stor Forsig-

tighed. Hvad det navnlig gjaldt om, var at opspore denne Hr. Weil, men det kunde vel ikke være saa svært, Hr. Weil var let at gjenkjende paa Grund af sit uheldige og paafaldende Ydre.

Fireogtredsindstyvende Kapitel.

Forsølg.

I de følgende Dage var Politiet i travl Virksomhed og Frugterne af denne viste sig, — som vi nu skulle se — meget snart.

En Aftenstund traadte en ung Mand, der var tæt tilhyllet i en Slængkappe, ind i „Rævehulens“ Stjænkstue og forlangte Mathias i Tale. Den tykke Vært, der nær var gaaet bagover af Stræk over denne pludselige Fremtoning, svarede med et Suk: „Ja, Gud bedre det! Mathias lader nok være med at komme! Gid Tanden havde den, der gav ham det Stik! . . . Doktoren mener, at Lungen er stærkt bestadiget . . .“

Den anden stampede i Gulvet og bed Læberne sammen mens et harmfuldt Blik flammede i hans Øjne; saa fattede han sig og sagde roligere: „Vis mig op til ham . . . jeg maa se ham!“ Værten bukkede atter men tillod sig at ytre, at Joseph havde ventet paa Herren og vistnok havde vigtige Ting at meddele . . . Den unge Mand studsede lidt, gav derpaa Værten et Tegn med Haanden og begav sig op i det egetræpanelede Værelse, hvor Joseph strax efter indsendt sig.

„Naa, der maa være noget aparte paa Jærde, siden du søger mig nu igjen . . . skynd dig! Jeg har Hastværk!“

Grev Johrbachs Jæger saa' noget forstyrret ud og af og til fitrede Stemmen, mens han afslagde sin Beretning.

„Jeg hørte forleden,“ sagde han „at min Herre og Hr. Arthur Grifsen talte sammen om en . . . mystisk Person, der snart bevægede sig i de fineste Kredse og snart i de laveste Samfundslag, . . . og jeg synes, det var min Pligt at underrette Dem derom . . .“

„Hvem er da denne . . . mystiske Person?“ spurgte den anden ganske rolig.

„Hr. Baron von Brand, blev der sagt.“ — „Hvad! Baron von Brand! Bor Ven og Beskytter . . .?“ — „Netop ham, Herre!“ — „Nuvel, saa maa vi advare ham!“ — „Det har jeg allerede gjort, Herre!“ svarede Jægeren i stærk Bevægelse . . . „Ja, tilgiv mig, Herre, jeg kan ikke andet, jeg maa advare Dem . . . jeg vilde ikke kunne taale, at der tilstødte Dem . . . en Ulykke!“ — Jægeren havde kastet sig paa Knæ for den unge Mand og forsøgte at gribe hans Haand, men han stødte ham bort og sagde med en Stemme, der trods al anvendt Viljekraft vibrerede stærkt: „Rejs dig! . . . Hvad vedkommer Baron von Brand os? Lad ham svare for sig selv . . . det samme vil jeg! . . . Men videre, du er vel ikke færdig endnu med dine Meddelelser? Tal kun frit, men skynd dig . . . jeg er forberedt paa alt!“ . . .

„Politiet har i Dag anstillet Efterforskninger i det lille Hus i Skjoldsgade . . . der, hvor De selv en Gang imellem kommer . . .“ „Jeg? nej, aldrig!“ svarede den unge Mand og rynkede sine Bryn. — „Tilgiv mig, jeg mente Hr. Baron von Brand!“ — „Ja, det forandrer Sagen . . . men hvad saa videre?“ — „Og der fandt de saa en ældre Kone, en lille Dreng, en ung Mand . . . og . . . en Dame . . .“

„Hvad siger du!“ raabte den anden og vaskede, mens hans Blik blev stift og hans Kinder ligblege . . . „hvad siger du . . . en Dame?“

„Ja, Herre . . . Fru Baronesse von W. . . . Generaladjutantens Gemalinde . . .“

Den anden skjulte Ansigtet i sine Hænder og udbroød i en hjertestjærende Tone: „Min Søster . . . min stakkels, stakkels Søster!“

Joseph tumlede tilbage . . . det havde han ikke ventet at høre, det kom som et Tordenflag over ham . . . men før han endnu kunde komme sig af sin Skræk, var den anden bleven rolig; han lagde sin Haand paa Jægerens Skulder, idet han sagde med et tungt Smil: „Vad nu det være godt . . . du har ramt mig paa mit ømme Sted, men nu er det forbi . . . hurtigt, hvad ved du mere?“

„Det er kun daarlige Tidenner, jeg bringer, Herre!“ svarede Joseph nedslaaet . . . „Strauber er nappet. Han har vistnok spillet os et slemt Puds . . . han blev taget paa Banegaarden, ligesom han vilde rejse . . . formodentlig ud af Landet. Han maa have faaet Penge for at røbe os. Der bliver fortalt, at Generaladjutanten ved Hjælp af en af vore har faaet opspurgt det lille Hus i Skjoldsgade hvor BARNET var anbragt . . . og at han har formaaet Politidirektøren til at omringe det netop paa en Tid . . . da Damen var deroppe . . .“

Det forholdt sig, som Jægeren fortalte. Den tjenstvillige Strauber havde stillet sig til Generaladjutantens Disposition og angivet Signalementet paa de Personer, der beboede det omtalte lille Hus, hvor, som han havde mærket, Baronessen nu og da søgte hen, og Politidirektøren havde efterkommet Baron von W.'s Opfordring om usfortøvet at straffe ind. Den unge Mand, der beboede Huset, kunde — efter Signalementet — heller ikke være nogen anden end denne Beil, der var mistænkt for Delagtighed i Indbrudet hos Blaffer, og alene af den Grund var det nødvendigt at gaa rast til Værks.

„Er der mere endnu?“ spurgte den anden. Joseph strøg sig med Haanden over Panden og vedblev: „Jeg ved, at min Herre og Major von S. ere oprørte over Damens Arrestation, og Politidirektøren selv var meget betænkelig derved, men Hr. Baron von W. holdt bestemt derpaa . . . Dog, det vigtigste er tilbage . . . aa Herre! der er ingen Tvivl om det . . . „Rævehulen“ bliver maaste i dette Øjeblik omringet af Politiet . . . og . . . endnu mere . . . man har lagt Mærke til, at De i Aften stod og betragtede det lille Hus, man har beluxet Deres Skribt, Herre, og fulgt efter Dem herhen . . .“

„Saa se at frelse dig herfra!“ sagde den unge Mand paaafaldende rolig . . . „det vilde være slemt, om man traf dig her . . . Gud være med dig, Joseph!“ Han rakte ham Haanden og Jægeren forlod hastig Stuen. Men næppe var han borte, før Værten stormende ind, helt ildrød i Hovedet og raabte: „Aa, Gud fri og frels os! Nu er Fanden løs her neden under! Nu faar vi en Husundersøgelse igjen og finder de Mathias med Saaret i Siden, saa slippe vi ikke godt fra det . . .“ I det samme løb der et Brag

nede fra Stueetagen, og den unge Mand, der i febrilsk Uro var gaaet op og ned ad Gulvet, standsede nu og sagde, idet han lagde Øret til Døren: „Det lader til, det bliver Alvor . . . de brækker Dørene op derne . . . vi maa se at faa Mathias bort . . . det maa Johan og Frits besørge . . . Mathias kan nok taale at bæres . . . han er stærk og holder det vel ud, vil jeg haabe! . . . I bringer ham ind i det Værelse, hvor Kortene hænger . . . og naar de har transporteret ham ind igjennem Gullet i Muren . . . ind til Naboejendommen . . . saa hænger I Kortene op igjen paa deres Plads . . . men rap Jer!“

„Og De selv, Herre?“ spurgte Barten.

„Na, jeg forsvinder som sædvanlig,“ svarede den unge Mand rolig; denne Ro var imidlertid tilbøielig kunstlet for at indgyde Barten Mod, thi aldrig saa snart var Mester Scharffer borte, før hans Ansigtstræk prægedes af dyb Smerte og han gav sig atter til at lytte. Det var utvivlsomt, Politiet havde omringet Bygningen og Afdelinger af det trængte frem allevegne for at ransage hver en Krog derinde. „Naar blot Mathias er frelst . . .“ mumlede han, „saa lad det gaa, som det kan! Jeg selv klarer mig nok! Ellers skulde det gaa løjerligt til . . . men nu asted!“

Alle Gasblusene i hele Huset var i et Nu blevne slukkede, og det varede en Tid, inden Politiet fandt sig til Rette i den viltsomme Bygnings Krinkelkroge . . . imidlertid var den unge Mand gjennem Løndøren forsigtig trædt ud paa den mørke Gade. Han saa' sig om, men han havde næppe gjort et Skridt, før han mærkede, at han var opdaget, og at man gjorde Mine til at følge ham. Dog nu maatte det bryde eller bære! Han skyndte sig ned ad Gaden, men de andre fulgte efter ham. Det var dog neppe rimeligt, at de vilde bryde sig til at overfalde ham, mens de endnu var Huset saa nær, saa det gjaldt om at smutte fra dem ved Ligt. Han forstærkede sine Skridt . . . hans Forsølgere gjorde ligesaa . . . nu stiftede han Retning og ilede i Løb gjennem de mørke, ubesørkede Gader . . . skarpt forfulgt af tre Betjente, der opmærksomt havde iagttaget hans Bevægelser.

Men med et for en Tanke ham gjennem Hovedet . . . han styrede over mod en høj Havemur . . . det saa' ud, som om han var træt og maatte overgive sig . . . Betjentene forcerede Løbet, men da de naaede derhen, var Flygtningen forsvunden. De undersøgte Muren, men den var altfor høj, til at nogen kunde springe over den . . . derimod var der en Havepavillon, hvis Dør vendte ud til Gaden, men Døren var laaset og den førte oven i Røbet op til Politidirektørens Bolig, saa den Vej var det ikke troligt, han kunde have taget. Betjentene stod slukørede og saa' sig om, men det var paa dette Sted meget mørkt, og da flere Gader stødte til her i Nærheden, maatte Forsølgelsen foreløbig opgives.

Medens de raadslog udenfor, sad Flygtningen imidlertid i god Behold inde i Pavillonen, — tallet være den Røgle, som Politidirektørens Datter i sin Tid havde været usforsigtig nok til at overgive i Baron von Brands Hænder. Gjennem Pavillonen og Haven kunde man bagfra komme op i Gaarden.

Den unge Mand rystede over hele sit Legeme og overvejede i Hast sin Stilling. Var Forsølgernes borte eller ventede de ham ude paa Gaden? . . . Hvorledes skulde han fra Politidirektørens Bolig slippe ud og bort? Den Dragt, han bar, vilde i alt Fald vække Vagters Opmærksomhed, — han havde nemlig tabt sin Kappe undervejs, — og han kunde maaske komme til at underkaste sig et Forhør, der kunde have farlige Følger. Imidlertid

maatte han herfra, hvad det end skulde koste. Forsigtig og døkket af Mørket listede han sig gjennem Haven op i Gaarden. Der holdt Politidirektorens Ekvipage, og Karlen var i Færd med at spænde Hæstene for. Han tænkte sig om . . . en dristig men tillige farlig Tre skjød som et Blyn igjennem hans Hoved. I Østen fandt Hofmesteraden Sted . . . det var den, der skulde frelse ham.

Han mønstrede sit Toilette. Det var Frostvejr, sia Ridestøvlerne var endnu ganske blanke, Ridebenklædernes sad upaaklageligt, kun Blusen var i Farten krøben lidt op. Han spændte Bæltet fastere om sig, pyntede lidt ved Dragten og lod sig nogle Øjeblikke efter melde — hos Politidirektøren. Kammerjenteneren havde nær faaet et Tilfælde ved at se denne forunderlige Skikkelse, der hurtigt forlangte Frøken Augusta i Tale. Den unge Pige studsfede ved at se ham, men han gik hende smilende i Møde og sagde: „De mia indrømme mig, Frøken, at jeg er ærlig mod Dem, siden jeg saaledes giver mit Costume til Pris! Tør jeg haabe, at De ogsaa under denne min Forklædning vil føle Interesse for mig?“

Han skjælvde let; der var noget i Baronens Blik, der ængstede hende, noget vildt, noget uroligt, hun aldrig mindedes at have set før. Men inden hun endau ret havde besaaet sig, havde han grebet hendes Hænder og bedækket dem med fyrige Kys . . . og da hun atter saa' op paa ham, var han den gamle. Hvor han tog sig ud i den Dragt! Og hvor han var smuk! Rig, uafhængig og højt anset, som han var, stod han for hende som det Ideal af en Mand, hendes Drømme havde syset med, og hvilken Misundelse vilde han ikke vække, naar det blev bekendt, at hun skulde ægte Baron von Brand!

Han bøjede sig atter over imod hende, men i det samme gik Døren op, og Moderen traadte ind. Da den fornuftige Kone saa' det unge Par, hostede hun lidt, før hun nærmede sig dem. Augusta sprang strax op og sagde, dybt rødmende: „Aa, Baronen er virkelig saa afsthyelig i Dag . . . og vil du se, Moder, hvor han ser ud! Gu ægte Røverkaptajn!“ — „Cœur de rose!“ udbød Baronen og trykkede Moderens Haand unødvendig stærkt, „jeg er forraadt, naadig Frue, jeg kan ikke længere trække mig tilbage!“

„De er et farligt Menneske, Hr. Baron!“ sagde Moderen med et huldbjalt Smil.

„Farlig? Maaſte . . .“ svarede han, „men dristig . . . det tør jeg love for! Hvad mener De . . . om jeg udbad mig en Plads i Deres Vogn?“

„Men Baron dog! Hvad vilde Folk sige?“ udbød Moderen med et dult Glæde . . . „hvorledes skulde vi forklare det, naar . . .“

„De har Ret,“ svarede han, „med hvis Frøken Augusta ikke har noget derimod, saa kan De jo fremstille „Røverkaptajnen“ som Deres Datters Forlovede!“

„Aa, Baron! De gjør mig ganske forfækket!“ sagde Augusta og slog Øjnene ned mens et lykkeligt Smil spillede om hendes Læber. Moderen vilde have svaret, men Døren gik atter op og Direktøren viste sig. Han standsede som med et Ryk og tog et fast Tag om sin Næse ved at se en fremmed Mand og en Mand i denne Dragt underholde sig med Damerne, og hans Overraskelse tilstod i betydelig Grad, da Fruen præsenterede ham Baron von Brand som deres Datters Forlovede. Skjønt han i Grunden længe havde været forberedt paa og ventet at dette skulde ske, og ovenikøbet saa smaat havde glædet sig dertil, var det dog med en vis Forsigtighed, han

udtrykte sin Glæde og tilføiede saa: „Det var ellers et aparte Kostume, min kjære Baron . . . jeg har til daglig Brug nok at gjøre med . . . Røvere og den Slags Folk, saa . . .“

„Ja, man skal jo være kommen paa Spor efter en hel Bande,“ ytrede Baronen med usorstyrret Ro. — „Det tror jeg! . . . Og det er mig, der personlig leder hele Affæren! Jeg har alle Traadene i min Haand!“ Han vilde maaste have udtalt sig nærmere om de udmærkede Planer, han havde lagt til Vanditternes Paagribelse, men hans Vgteshalvdel brød ham af med at sige, at Vognen ventede dem. Baronen, der havde til Hensigt at overraske Damerne, havde selvfølgelig ingen Vogn med sig, og han havde desværre i Hastværket glemt sin Kappe. Men efter det nu passerende var det en saare naturlig Ting, at han fulgte med i Politidirektørens Vogn. Han svøbte en gammel Uniformskappe af Direktørens om sig, og da Vognen holdt for Døren, steg han ned ad Trappen, sammen med de andre. Tjeneren smækkede Vogn døren i, Kudsten satte Hestene i Gang og aasted gik det til Slottet.

Og Baron von Brand, der saaledes under Politidirektørens mægtige Beskyttelse, lyffelig og vel undgik saavel Betjentene i Vagtsluen, som sine Forfølgere paa Gaden, trak Vejret dybt igjen.

Femogtredstindstyvende Kapitel

Medens de dansede.

Ballet var i fuld Gang. Baronen maatte føre Augusta op i Salen, men han pønsede kun paa saa snart som muligt at slippe bort herfra for at komme hjem og klæde sig om. Det unge Par gjorde forresten Opsigt alle vegne. Augusta lyttede med en vis Stolthed efter de misundelige Øringer, der saldt omkring hende og Baronen, der gjorde gode Miner til slet Spil, holdt sig saa rant som mulig. Men glad var han, da Hertugen lidt efter traadte hen til dem, og et svagt Smil opklarede hans stive Træk, da denne spøgende sagde til Augustas Moder: „De maa sandelig være mere forsigtig med at give dette farlige Menneske Udgang til deres Hus, naadige Frue!“ Moderen svarede med en vis Betoning: „Der gives Forhold . . . der berettiger os dertil!“ — „Hvad hører jeg, Baron?“ raabte Hertugen muntert. „De Gyfler, De Forræder! . . . Fruen Augusta, tillad mig at lykønske Dem.“ „Men idet han vilde fjerne sig, hvistede Baronen til ham: „Tag mig med Dem!“ Hertugen styndte sig da at tilføje: „Na, tilgiv mine Damer, at jeg et Øjeblik berøver Dem deres Kavaler . . . jeg har noget at tale med ham om!“

Da de omsider kom ud af Trængslen, sagde Baronen: „Er det sandt, at Baroness von W. . . . er bleven arresteret?“

„Ja, det vil sige, hun bliver holdt indespærret i det fordømte Hus i Skjoldsgade . . . ja, De har vel hørt Tale derom. Politidirektøren har begaaet en grov Faldelse . . . Gudsbød! det kommer ham dyrt til at staa! Jeg er just i Færd med at søge ham op! Det hedder sig jo nok, at Baron

von W. selv har givet ham Paabud om at anholde hende, men Sagen er kommen Majestæterne for Dre, og det kan naturligvis hverken være Dronningen eller min Moder ligegyldig, at Politiet saadan uden videre anholder en Dame, der staar i saa nær Forbindelse med Hoffet". — „Dg hvad agter De da nu at gjøre?" — „Simpelthen at forlange af Direktøren, den Barbar, at han slipper hende løs igjen!" — „Det bliver svært for ham; thi saa maa han slippe dem allesammen løs . . . og erklære, at Politiet har fejlet!" — „Ja, lad ham om det! Men ske maa det, hvis han har sit Embede kjært! Dg Baron von W. har forresten senere selv anklaget Politidirektøren for Overgreb og Hensynsløshed; thi naturligvis har han kun villet iværksætte en Skandale for med Anstand at kunne søge Skilsmisse . . . til den Ende har han lokket Politidirektøren i en Fælde og paa en eller anden forblømt Maade opfordret ham til at besætte Huset".

„Hvem tilhører det Hus?" spurgte Baronen. — „Ja, det maa Guderne vide! Det skulde De se at saa Rede paa . . . De er netop Manden for den Slegs Ting! Dnsfer De det, skal jeg staffe Dem Direktørens Tilbællelse til at besøge Huset . . . saa kan De jo sagtens bringe den Sag i Orden for os. . . ."

„Dg De mener at kunne staffe mig en saadan Tilbællelse, isald jeg vilde paataage mig Affæren?" spurgte Baronen. —

„Na, det vil være mig let, . . . men tilgiv, jeg forlader Dem . . . der ser jeg Manden!"

Kæppe var han borte, før Baronen stødte paa Grev Johrbach og Hugo von Steinfeld.

Det var forøvrigt med stor Selboverbindelse, at Hr. von Brand bevægede sig gennem de pragtfuldt oplyste Sale, om end Samtalen med Hertugen og Udsigten til at Søstren atter kom paa fri Fod havde oplivet ham en Del. Han havde i den sidste Tid haft en tung Forudfølelse af, at hans Timeglas snart var udrundet . . . at Traadene trak sig sammen om ham . . . det var vilde, frygtelige Tanker, der huserede i hans Hjerne, ligesom for et Par Timer siden i Politidirektørens Hævepavillon, kun var der nu kommen mere Klarhed over dem. Han vidste bestemt, hvad han vilde; efter en haard Kamp med sig selv, saa' han nu tydeligt og klart Enden af sit sælsomme bevægede Liv rykke sig nærmere og nærmere.

Da de to Herrer traadte hen til ham, var hans Beslutning tagen og han sagde til dem i den roligste Tone af Verden: „Jeg havde just tænkt paa at opsoge dem begge, men Stedet her egner sig ikke godt til Forklaringer . . . Vil De følge mig ind i et af de smaa Kabinetter?"

Grev Johrbach saa stift paa ham og svarede saa: „Kvæbel . . . saa lad os strax gaa derind . . . maaste har ogsaa vi noget at meddele Dem!"

De traadte ind i et lille affides liggende Værelse og tog Plads i smaa Lænestole. Der var tyst og stille rundt omkring dem, kan i det fjerne høres dæmpede Toner af Musikken i Bølsalen. . . .

Baron von Brand sad længe og stirrede frem for sig med korslagte Arme. Omfider fo'r han op af sine Drømmerier og sagde: „Naar jeg er færdig med, hvad jeg har at sige, vil De maaste indrømme, at jeg er kommen de Meddelelser i Forkjøbet, som de Herrer ville gjøre mig!"

Smidlertid havde Hertugen gjort den arme Direktor Helvede saa heds at han havde lovet at sætte Baronessen paa fri Fod og striftligt give Baron

von Brand Tilladelse til at arrangere Sagen. Hans Excellence havde allerede gjort den sørgelige Erfarung, at han var kommen i Unaade paa højere Steder, og haabede nu ved denne Svingning at faa Balance igjen. Hertugen havde med de Ord: „jeg æfter mit Aarhundrede i Stranken!“ budt Direktoren sin Arm, og vandrede nu med ham ind gennem Salene, for saaledes at tilkjendegive Herstaberne, at alt var i Orden. —

Men inde i det lille Kabinet fortalte Baron von Brand de tvende Tilhørere sit Livs Historie. Han hverken fortav eller udsmykkede noget, han stilbrede sig selv med sine gode og ædle Egenstaber saavel som med sine Laster og Sjæl. Greven havde rejst sig op, da han var færdig, og Steinfeld havde skjult Ansigtet i sine Hænder. . . .

„Her kan jeg selvfølgelig ikke blive“, sagde Baronen endelig, „min Søster vil en anden og bedre end jeg paatage sig at sørge for . . . og mine andre Forbindelser har jeg med Gode løst mig fra . . . dermed er jeg færdig med denne Verden!“

Steinfeld, til hvem han for havde sigtet, trykkede hjerteligt hans Haand og udbød med dyb Alvor: „De vil da vel ikke . . .?“

„Foregrib Begivenhedernes Gang?“ svarede Baronen med et sælsomt Smil . . . „nej, det vilde kaste en Skygge paa mi: Nava, og kan bedrøve mine Venner . . . nej, tvinges jeg til at forlade Verden, saa skal det ske paa den naturlige Maade. . . .“

„Baron, De taler i Gaader!“ sagde Grev Töhrbach.

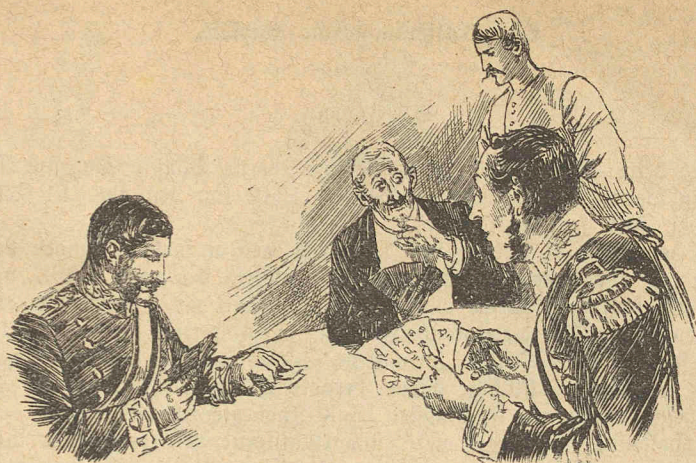
„Ja, i Gaader . . . som snart skulle blive løste . . . jeg haaber De vil blive tilfreds med mig“.

I det samme traadte Hertugen ind til dem og rakte Baron von Brand et Papir, hvorefter han med en let Bøjning for de andre Herrer ilede tilbage til Balfalen. Baronen løstede Papiret i Bejret og sagde, henvendt til Hugo von Steinfeldt: „Dette giver mig Ret til endnu i Aften at sætte Fru von W. i Frihed, og saa skal jeg sørge for, at Dronningen tilstaa den ulykkelige Kone et venligt Asyl indtil . . .“ „Indtil?“ udbød Steinfeld med sitende Røst . . . „Indtil Skilsmissemis er i Orden, hvilket snart vil kunne ske . . . og saa . . .“ „Saa kan vi alle maaske endnu blive lykkelige!“ raabte den unge Mand i stærk Bevægelse . . . „aa, min Elise . . . og mit stakkels lille Barn! Nu skal I tilhøre mig for bestandig!“

Et lyst Smil gled over Baron von Brands Træk. Han rejste sig, og sagde i en rolig Tone: „Vi ses siden . . . nu har jeg noget at besørge . . . inde i Salen“.

Hr. von Dankwart havde som sædvanlig placeret sig ved et Spillebord, men han var ualmindelig aandsfraværende og distraitt i Aften. Just som en af de Medspillende lod falde en Ytring herom, sagde en Stemme bag ved ham: „Hr. von Dankwarts Tanker bestjæftiger sig maaske med de Portrætter, som en af vore unge Kunstnere har tegnet af ham!“ Den lille Mand vendte sig forbitret om. Manden, der stod bag ved ham, var umaskeret, men han kjendte ham alligevel ikke. „Har De set dem?“ spurgte han indædt arrig. Den fremmede htrede med et Smil: „Baron von Brand gjør ingen Hemmelighed deraf . . . og ham er det, som ejer disse værdifulde Billeder“.

De andre Herrer var imidlertid blevne opmærksomme paa dette Ordskifte, og Hr. von Dankwart maatte til sin store Værgrelse fortælle, hvorledes en Smører, en elendig Maler“ havde tilladt sig at karrikere ham. „Denne

Hyr", htrede han, "holder jeg mig for god til at røre ved, men Hr. von Brand, der lader til at more sig over at vise disse usle Billeder frem, skal jeg dog tale et Alvorord med!"

"Hr. von Brand ønsker intet hellere!" svarede den Fremmede roligt.

"Og hvem er De, der ukaldet trænger Dem herind?" spurgte den lille i en skarp Tone. — "En Mand, der beundrer den fuldbendte Dygtighed, hvormed Hr. von Dankwart allvegne forstaar at gjøre sig forhadet . . . og latterlig!" var Svaret. Som stukkert af en Bremse, sø'r den lille op imod ham og raabte med dirrende Stemme: "Jeg forlanger, at vide deres Navn . . . De uforstammede!"

"Coeur de rose!" svarede den fremmede med helt forandret Stemme og med et Smil . . . "mit Navn har vi jo begge to nævnet, men Baron von Brand nævner det meget gjerne igjen i disse Herrers Nærværelse!"

Ved Lyden af denne velbetjendte Stemme saa' de alle op paa Manden, men det var dem ikke muligt, at opdage et eneste af Baronens Træk hos ham.

"En udmærket Maske!" sagde den ene. — "Ja, Hr. von Brand forstaar tilfulde den Kunst at maskere sig!" sagde den anden, men Hr. von Dankwart htrede kort: "Altsaa, Hr. von Brand! Meget vel . . . De skal høre fra mig!" Saa tog han atter Plads ved Bordet, men Kortene ryftede i hans Haand. — Baronon trak sig smilende tilbage, men da han var kommen udenfor, antog hans Træk en dyb og smertelig Alvor og han mumlede ved sig selv: "Nu er det i Orden! Men en værre Straf, kan intet Menneſke idømme sig selv!" —

Og medens Greb Johrbach jublende svingede rundt derinde med sin elskede Eugenie i Favnen, — hun havde under Ballen baaret hans Farver, saa nu var Forlovelsen deklareret, — vendte Baron von Brand tilbage til sine Damer og maatte taalmodig finde sig i at blive præsenteret for Gæsterne som Augustas lykkelige Bester, men han indskrænkede sig til at besvare de talrige Lykønskninger med et forbindtligt Blik. —

Særogtredstindstyvende Kapitel.

Solglimt.

Fra dette Tidspunkt af følge Begivenhederne Slag i Slag for Arthur Eriksen og Baron von Brand, til Sejr og Nysse for den ene, til Tilintgjørelse og Fald for den anden!

Vi hørte før, at Arthur stod i Begreb med at forlade Landet, da han mismodig og for bestandig betragtede sig løst fra den utro Clara, og nys saa' det ud, som om Baron von Brands Stjerne var i Færd med at stige lysende op over Politidirektørens Himmel, men hurtigt, som det skifter i Naturen fra Regn til Sollys, forandrede Situationen sig for dem begge.

Alt Doghandler Blaffer havde berøbet den gamle Staiger en Del af hans Arbejde, og derved formindsket hans Indtægter, kjendtes snart i Familiens Husholdning, saa meget mere, som Udgifterne vare voxede, da den lille Pige kom til, og Staiger vedvarende undslog sig ved at modtage nogen som helst Godtgørelse for Barnets Underhold, skjønt Doktor Eriksen, der nu af og til kom der i Huset, ofte havde søgt at overtale ham dertil. Clara havde siden hin ulykkelige Dag hos Madam Becker ofte mødt Arthur paa Gaderne der omkring, og ihvorvel han nok undveg hende, havde hun dog en Tølelse af, at hun saare let ved et Blik eller et Blik havde kunnet drage ham til sig igjen, om hun havde villet, men hun var for stolt dertil, hun søgte sig for dybt krænkelse til at hun skulde gjøre det, selv om hendes Hjerte ogsaa tilskyndede hende til det.

Men en skøn Dag fik Familien i Bjællegade Besøg af Therese og hendes Forlovede, Fattigforstander Berger. Den gamle Kollega og Veninde kunde ikke bære det over sit Sind, at hendes kjære Clara saaledes blev mistænkt for noget, hun umulig kunde være skyldig i, og hun kom nu med den faste Beslutning at hidføre en Forsoning.

Hun tog Clara hen til sig, lagde hendes Hoved op til sit Bryst og talte kjærlige og trøstende Ord til hende. „Hvem kunde dog finde paa at mistænke Clara! Hvem kunde dog for Alvor tro, at dette aabne og ærlige Ansigt, disse klare, smukke Øjne kunde lyve? Og han, der havde gjort det, maatte dog vel kjende hende bedst!“

Men fremfor alt ikke fortvivle! — Na, havde Clara blot tilladt hende at tale ham til, da hun forleden var paa Visit hos hans Forældre! Han skulde have saaet noget at høre, skulde han! Men det var maaske heller ikke rigtig at tage det paa den Maade . . . det var dog vist bedst at saa Sagen grundig undersøgt først. Scenen mellem Arthur og Clara var jo foregaaet hos Madam Becker, og da denne stod i et vist Forhold til Madam Bundel, derinde havde Therese med sin praktiske Sans strax indset, at det maatte være disse to værdige Madammer, der havde brygget dette sammen, sandsynligvis under Indskydelse af andre, der betalte dem godt for det. Det varede længe før Clara gav sit Minde til en saadan Undersøgelse, men hendes Kjærlighed til Arthur og Bevidstheden om sin egen Uskyld overvandt alt andet, — og Therese begav sig paa staaende Fod, ledsaget af sin tilkommende Mand, ind i Kjendens Vej.

„De værdige Madammer“ sad fortroligt sammen om et velbækket Bord,

paa hvilket der stod en høj Chokoladekande, en Rigdom af Rager og en Raffel med Punsch. Det var jo ganske vist et mindre heldigt Øjeblik, Fattigforstanderen havde valgt til sit Besøg! Men Therese lod som intet og gik endog saa ind paa det Forslag, som de i deres Forsjamfelse fremkom med: at deltage i Gildet, hvis lækre Bestanddele efter Bertindens Forsikring selvsølgelig vare hidbragte af den „kjære Madam Becker, der var saadan en Igod Sjæl, og som altid tænkte paa sine fattige Venner.“

Therese gik forsigtig til Værk, og lod Madammerne pimpe saalænge, til de vare halvt perialiserede; saa var det ikke saa vanskeligt for hende at faa dem til at forsludre sig, og røbe den Plan, hvorefter de havde handlet. At Madam Bundel der havde omgaaet Sagen og hvervet en anden til at være Claras Stedfortræder, ved denne Aabenbarelse ragede uklar med Madam Becker, og at det hele endte i et voldsomt Stjænderi mellem „de værdige Madammer“, brød Therese sig mindre om. „Herregud!“ raabte Madam Bundel under en lille Vaabenstilstand, „Frøken Therese kan jo nok forstaa, at jeg som en hæderlig Rone gjorde, hvad der stod i min Magt for at forhindre en Skandale! Og det roser jeg mig af! Jeg kjendte jo Clara, det er saamænd den skikkeligste og ærbareste Pige, der kan gaa i et Par Sto, det ved Gud, hun er! saa naar jeg indlod mig med Madam Becker om den Sag, saa var det naturligtvis kun for at fri Pigebarnet fra at falde i hendes Kløer!“

Selvsølgelig fremkaldte disse velmente Ord en ny og ikke mindre stormende Scene mellem Madammerne. Men da Therese først havde faaet Marsten reben af dem, og saaledes faaet det forresten overflødige Bevis for Claras Uskyld, tog hun hastig Afsked med dem, kastede sig i en Vogn og begav sig sporensfregts hen til Arthur.

Et lykkeligt Tilfælde lod hende strax træffe ham. Den unge Mand hørte med bankende Hjerte paa hendes Beretning, og den energiske Pige tvang ham til strax at begive sig ned i Bjællegade, hvor han i fornødent Fald kunde træffe Madammerne endnu og faa Bekræftelse paa hendes Udsagn.

„Nordstjernen“s Romanbibliothek.

„Jeg giver Dem mit Ord paa, at De har Ret,“ sagde hun, „og jeg mener, at De har behandlet den stakkels Pige uforsvarlig letfindig! Na, jeg kunde næsten fristes til at sige: „De fortjener ikke at eje hende! . . . Men Tiden er kostbar . . . skynd Dem derned!“

Da hun havde faaet ham aflagt, opklaredes hendes Ansigt af et smukt Smil, og hun sagde til sin Forlovede: „Tro mig, dette er min skønneste Brudegave!“

Saa saare Therese var gaaet, havde Clara sat sig til sit Arbejde, men det gik ikke saa flink fra Haanden som tidligere. Tankerne overvældede hende; hvorfor havde hun ikke, langt hellere end taalt hans Bebrejdelser og tiet dertil, afstået ham en Forklaring? Hun vidste det ikke; maaske havde det været en rigtig Indskydelse i hint Øjeblik, maaske havde hendes kvindelige Stoltthed følt sig saa oprørt over denne Beskyldning for Troløshed . . . Men Therese havde givet hende Mod . . . og hun længtes inderligt efter at høre Resultatet. Dog, Therese havde, som vi vide, ikke givet sig Tid til først at berolige Clara, det gjaldt hende jo om at faa Arthur i Tale strax.

Staiger sad og skrev, Børnene legede, og Claras Tanker stakke viden om.

Den gamle Fader havde ved Modtagelsen af Blassers Brev nøje overvejet, om han skulde gjøre Datteren bekendt med dets Indhold eller ikke. Men de formindste Indtægter gjorde en Forklaring nødvendig; den unge Pige havde Banfelighed ved at beherske sig, mens hun løb Brevet igjennem, og hendes Haand ryttede, da hun gav ham det tilbage. „Hvad tror du?“ spurgte hun ængstelig . . . „mon Arthur virkelig skulde være delagtig i dette?“ Den gamle vilde ikke for alt i Verden have bekræftet dette Spørgsmaal, det vilde hun have været at spørge hendes dybe Smerte; derfor svarede han blot: „Na, det er ikke troligt. Blasser har altid set skjævt til mig, og jeg havde naturligtvis under alle Omstændigheder mistet hans Arbejde.“ Men dette var ikke hans Hjertens Mening; det anede han, at der alligevel skulde noget derunder, ja, der var endog Tider, da han ansaa' Arthur for at være mere skyldig, end han i Virkeligheden var.

Børnene kunde mindre vel end de voksne finde sig tilrette i de saa hurtigt forandrede Forhold; det havde været meget lettere at vænne sig til al den Herlighed, de nys svælgede i, end det nu blev at vende tilbage til den gamle Levemaade. Ganske vist havde Staiger nu faaet mere Tid til at give sig af med dem og til at fortælle dem sine underfulde Historier, men dets gjorde han det ikke med samme Lethed som før, og dets var Clara bleven mere indesluttet og — saadan syntes det dem — mere ligegyldig mod dem end tilforn. Drengen længtes efter Arthur og generede sig naturligtvis ikke for at udtale denne Længsel atter og atter, — han kunde jo ikke vite, at det for hver Gang, hans Navn blev nævnet, gik som et Dolkestik gennem Søster Claras Hjerne! Og netop i Dag havde den lille Fyr med Graad i Stemmen oftere raabt efter sin kjære Ven, der var saa flink til at tegne for ham, — netop i Dag, da Haabet igjen var begyndt, om end langsomt, at spire frem i hendes Bryst, et Haab, der dog maaske aldrig skulde gaa i Opfyldelse!

Clara havde højet sig ned til sin lille Broder og gjentagne Gange kysset ham paa Munden, og Drengen havde i jublende Glæde herover skynget sine Arme om hendes Hals, da Faderen med ét rejste sig fra sin Plads og gik henimod Døren, der langsomt og lydløst var bleven aabnet. Han havde hørt en Stemme sige:

„Jeg beder om Forladelse, men jeg har allerede banket flere Gange paa, uden at nogen svarede mig!“ En ældre Dame med et strengt Udtryk i sit Ansigt, en spids Næse og et forfænde Blik viste sig paa Tærskelen. Clara blev som lynslagen ved at se hende her, hende, som hun saa ofte og med kjendelig Interesse havde betragtet paa Gaderne, i Kirkerne, paa Theatret, og hvor hun ellers havde set hende. Den gamle Dame mønstrede Bærelset med et Kjenderblik og præsenterede sig som — Kommerceraadinde Griksen.

Men for at forstaa Meningen med dette Besøg, maa vi et Øjeblik kigge lidt ind i Kommerceraadens Hus og lytte til de Forhandlinger, der i disse Dage var ført her. Hr. Griksen havde endelig taget Mod til sig og for Alvor sagt sin Hustru Beseed. Vel var der sket mange Skandaler i Familien, men hvem havde været de ibrigste til at udbrede dem? Hvem andre end „deres allerbedste Venner“, Albertine Wæser og hele det Alersst, hvor-til hun hørte? Kommerceraadinden kunde ikke med sin bedste Vilje nægte det; man havde jo Syn for Sagen i Brevene, hvori de tog Afstand fra Familien Griksen. „Gud bevare mig for mine Venner; mine Fjender skal jeg nok selv tage mig af!“ havde den gamle i stigende Hefthighed tilraabt sin Hustru, og hun havde mod Sædvane ikke haft et Ord at sige dertil. „Har man ikke ogsaa behaget at blamere Eddard?“ havde Kommerceraaden spurgt, opildnet af sit Held og af det rolige, estertænksomme Blik, der fulgte ham fra hans Hustru. . . . „har man ikke beskylt ham for Utroskab mod sin Hustru? Og hvad er saa det hele? Han har optaget et fattigt, forældreløst Barn . . . han har besøgt nogle Familier, hvis Børn han plejede at forære Legetøj til Julen . . . og alt det har „vore kjære Venner“ udlagt paa den værste Maade . . . og nu oven i Kjøbet opsagt os Guldstab og Trostab for Eftertiden! Men lad dem bare blive borte . . . jeg skal saamænd ikke svinde dem!“

„Ja, jeg for den Sags Skyld heller ikke,“ svarede hans Hustru mærkværdig stille . . . og Kommerceraaden, der nu var saa godt i Gang, vendte direkte henvendt til hende: „Tror du maaske, at du selv gaar fri? I saa Fald tager du slemt fejl! Nej, du er jo Familiemoderen her, og det er dig, der har været Skalkfejlsfuld for al den Uhumskhed, vi andre har solet i! Gud Fader bevar os! Hvad har vi — efter Folks Mening — ikke gjort os skyldig i! Ja, mig lader man saa temmelig gaa fri . . . jeg er et skikkeligt sølle Strog, hedder det . . . jeg er da i alt Fald ingen Hytler saadan som de andre! . . .“ Kommerceraadinden stod i Begreb med at foretage en Svingning over paa Mandens Parti, det var tydeligt nok, og derfor fordoblede han sine Anstrengelser, troligt understøttet af Doktoren og Mariane.

Hertil kom, at Alfons var rejst bort, og denne Forretningskraft kunde Kommerceraaden daarligt undvære. Han havde anmodet ham om at komme tilbage; han agtede ikke at bryde sig om Folks Railleren over, at hans Svigerføn maaske gjorde Nur til andre Fruentimmer . . . saadanne Bagateller brød Bankerne sig i alt Fald ikke om og Forbindelserne med Bankerne hverken kunde eller vilde han bryde, men derfor maatte og skulde Alfons tilbage, hvad „de kjære Venner“ saa end mente derom! Og nu Arthur! Han havde forlovet sig med en ærbar Pige, der ganske vist ikke var saa højt paa Straa, men som var alle Dage lige saa god som nogen af dem, der havde betraadt

deres Gulb! Det havde Eddard bekræftet. Barnet, som Familien Staiger havde taget til sig, blev i alle Maader behandlet vel, og baade Mariane og Doktoren vare enige om, at det var Synd og Skam, at saa vakker en Pige som Clara Staiger skulde stilles udenfor det gode Selskab, fordi hun var en Danserinde! Desuden, — og nu kom det bedste — havde Grev Johrbach, Arthurs gode Ven, sagt, at naar den unge Maler blev gift med sin elskede Clara, saa vilde det være baade Grevinden og ham en Fornøjelse at se dem hos sig, saa ofte de havde Lyst, — og Kongens Livlæge, der af Clara en Gang var bleven kaldet til hendes Søsters Sygeleje, havde udtalt sig i høj Grad rosende om den unge Pige.

Kommerceraadinden havde faaet noget at tænke paa! Hun havde lovprist Arthur for hans sønlige Lydigheid, men hendes Mand kunde rigtignok ikke forstaa, at Sønnen blot for at søge hende havde givet Afkald paa Clara, og det var da ogsaa bevisligt nok, at han i den sidste Tid havde været meget nedslaaet og beklemmt. Han vilde saamænd nok komme til at angre sin Eftergivenhed!

Fruen afsluttede omsider de langvarige Forhandlinger ved i en paafaldende mild Tone at sige: „Jo, Arthur stier paa sin Moder; han ved, at hun nøje overvejer alt, forinden hun ændrer en en Gang fattet Beslutning!“ — og Kommcereraaden og Mariane beglæde ved disse Ord et meget talentfuldt Blik.

Kommerceraadinden havde ladet hele Familien i Bjællegade præsentere for sig; gamle Staiger havde været rent konfus over dette uventede Besøg, saa Clara havde maattet tage Affære for ham, skjønt ogsaa hun var kjendelig forvirret. Den fine Dame betragtede med Tilfredshed det hyggelige, om end fattige Hjem, men saa lidt det lod sig gjøre, dvælede hendes Blik ved den slanke og i al sin Tærvælgthed skønne unge Pige, der efter Faderens Udsagn var Hjemmets gode Aand og dets rigeste Lykke.

Pludselig opdagede Kommcereraadinden med sit Spejdersøje et fint Broderi, som Clara havde havt i Haanden, da hun kom, og hvorpaa der var tegnet et stort A. Den unge Pige undveg snildt hendes Spørgsmaal om, hvad det betød, men Drengen var rappere til at svare. „Det betyder Arthur,“ sagde han, „det er Arthur Eriksen, som tegnede Billeder for mig . . . men han har ikke været her saa længe!“ — Clara blegnede, men hendes Fader tog hurtig Ordet og sagde, medens Fruen opmærksomt betragtede Broderiet: „Ja, Hr. Arthur Eriksen og jeg havde Forretninger sammen for Boghandler Blaffer . . . derfor kom han her en Gang imellem . . .“

Clara befinde sig snart, hun vilde ikke oftere fornægte ham, hun havde skjænket sin Tro, og betragtede nu Fruen med et roligt Blik. Dog, der var Taarer i hendes Øjne, og Fruen saa' det . . . men Hr. Arthur havde jo heller ikke været her saa længe! . . . Kommcereraadinden mærkede, hvor tung Skilsmisken var for Clara, og hun vidste, hvor den tyngede hendes Søn! . . . Hun havde ingen Anelse om, hvad der egentlig var imellem dem, hun troede, Arthur bragte sin Moder et Offer, og hun følte nu ret, hvor stort det maatte være! . . .

En pinlig Tavsheid var indtraadt. Saa udbød Fru Eriksen med fast Stemme: „Tilfsør Deres Broderi snarest muligt . . . Clara . . . og bring mig det, naar det er færdigt!“ . . . Den unge Pige skjælvede stærkt og tryk-
kede Hænderne mod sine Øjne . . . hun havde tænkt paa Arthurs Ord til

hende, at alt var forbi, og det just i samme Øjeblik, som hans Moder saa ubentet kastede en Dødsstraale ind i hendes Hjerte . . . hun brød ud i heftig Gulken . . . men pludselig følte hun sig grebet om Livet af en fast og stærkt Haand . . . mens en velbekendt Stemme hvistede hende i Øret: "Clara . . . min inderligt elskede Clara!" Og da hun slog Øjnene op, — stod Arthur for hende!

Svorledes han var kommen herind, uden at de havde hørt det, var der ingen, der vidste! Men han var her og drog nu i jublende Glæde den unge Pige hen til sin Moder og sagde til hende: "Moder . . . se her! Her er Clara . . . den elskeligste Pige paa den hele Jord . . . nu har du vel Intet mere imod os?" . . .

Kommerceradvinden havde givet sig til at tromme løs paa Bordet for at skjule den stærke og højst upassende Bevægelse, der havde grebet hende. Gamle Staiger var mindre formel; han lo og græd paa én Gang, — og Drengen saa' i Anden en vældig Masse Billedbøger og langhalede Drager boge frem som det praktiske Udbytte af den længe savnede Bens Tilbagekomst.

Syvogtredstindstyvende Kapitel.

En Genistreg.

Hertug Alfred havde altsaa, som vi hørte, udbirket, at Baronessen var bleven sat paa fri Fod, og Beil, hvis Ustyldighed hurtig blev godtgjort, var ligeledes bleven løsladt. Stakkels Tyr! saa var det sølgelig hans — og Blaffers Medbejler, som hin Nat havde bortført Dærlingens Søster, Marie. Blaffer var kommen sig af sit Saar, og var saa smaat begyndt paa en ny Forretning. Beil havde efter Evne sørget for August, hans tidligere Kollega og hendes Søster, og det var ham i alt Fald en Trøst at kunne gjøre dette.

Men Uvejret trak nu hurtigere og hurtigere sammen om Baron von Brands Hoved. Politibetjentene havde aflagt Rapport om Flygtningen, der paa saa ufattelig en Maade var forsvunden udenfor Politidirektørens Hæde, og den Beskrivelse, de gav af hans Person og hans Dragt, var ikke til at tage fejl af! Retfærdige Himmel! Direktøren havde altsaa i sin egen Vogn ført ham med til Wasseraden og hans Hustru havde paa Ballet præsenteret ham som Augustas Brudgom! Det var en forfærdelig Historie! Kom den ud mellem Folk, var ikke alene hans Familie blameret men han selv umulig som Chef for Politiet! Da Bænten i "Nævehulen" og Hr. Strauber imidlertid vare blevne arresterede og den sidste havde aflagt en aabenhjertig Tilstaaelse (nærmest nok for selv at slippe saa billigt som muligt), var der ikke andet for end at belægge Baron von Brand med Arrest. Det skulde ske saa hurtigt som muligt og med et kort og godt: "I Kongens Navn!" Fremfor alt maatte der ikke vækkes Opsigt, og en Politistyrke under Anførsel af en Assistent og af Politidirektøren selv skulde i al Hemmelighed begibe sig til Baronens Hjem og her foretage Arrestationen.

Samme Aften, dette skulde ske, holdt der en fuldt pakket Rejsevogn

udenfor Hr. von Brands Bolig. Selv opholdt han sig i sin lille Salon, hvor han stod lænet op til en Sænestol, i hvilken Baronesse von W. sad. Ved Siden af hende stod hendes lille Søn, der stift betragtede Hr. von Brand som nu og da strøg sin Haand op igjennem Drengens krøllede Haar, mens et sørgmodig Smil spillede om hans Læber.

"Ja, nu ere vi altsaa færdige," udbød han efter en Pause. "Du rejser til Dornhofen, som jeg købte til dig i Gaar, og Weil følger efter dig med Tøjet og de nødvendige Papirer. Skilsmissegagen er jo saa godt som afgjort. Men," vedblev han, "vi maa skynde os . . . og Vognen venter."

"Jeg er overbevist om, Henry, at du ikke er overtroisk," sagde Søsteren, "og derfor kan jeg sige dig det rent ud, som jeg mener det: det er, som om jeg havde en Følelse af, at dit Liv er i Fare . . . thi ikke sandt, du har Fjender?"

"Men han har jo ogsaa Baaben!" udbød Drengen rast, og med disse Ord viklede han sig ud af Moderens Favn og traadte dristig frem foran Baron. "Ikke sandt, du har baade blanke og skarpe Baaben? Og naar man har det, saa er der jo ingen Grund til at være bange for sine Fjender . . . vel?"

"Ja, du har Ret, min Dreng, jeg har Baaben," svarede Baron von Brand, der nu med Villie henvendte sig til Drengen for paa denne Maade at blive fri for at besvare Søsterens Spørgsmaal direkte. "Men," vedblev han, idet han sø'r sig med Haanden over Øjnene og rystede paa Hovedet, mens et tungfindigt Smil ligesom formørkede hans Træk . . . "men der gives Fjender, mod hvem man ikke er i Stand til at bruge Baaben . . ."

Baronessen drog et dybt Sul og Drengen, der endnu var bleven staaende foran Hr. von Brand, saa' forundret op paa ham og spurgte saa: "Og hvorfor ikke det?"

"Det forstaar du ikke endnu min Dreng," svarede Baron. — "Men desuagtet maa du ikke tro, at man er værgeløs," vedblev han efter en lille Pause, og idet han rettede sig i Bejret til sin fulde Højde. "Thi jeg skal sige dig, Søn, naar Fjenderne aabenlyst gaa os paa Livet med Baaben i Haand, saa træde vi andre dem i Møde paa samme Vis, — den Ting er ikke saa vanskelig; men naar de anvende Midler som Gift, Troløshed og Hyfleri, saa maa vi andre nødvendigvis betjene os af det samme, — og saa kommer det kun an paa, hvem af os, der er den Snildeste!"

"Na, du er den Snildeste!" svarede Drengen kjækt og saa' atter op paa ham med sine store klare Øjne . . . "du er den Snildeste! det har Hr. Weil altid sagt mig!"

Baron von Brand stirrede tankesuldt hen for sig og sagde lidt efter:

"Na ja, maaste! Det kan jo hænde, at jeg af og til har været ganske snild . . . men tro du mig! saa har jeg til Gjengjæld kun altfor ofte baaret mig saa dumt ad, at jeg i en eneste Time har ødelagt og revet ned, hvad jeg maaste har brugt mange Dage til at bygge op! — Men," vedblev han med en hurtig Overgang i Stemmen, og idet han atter vendte sig om mod Søsteren, der i Tavshed havde lyttet til . . . "her er vi netop naaet til et Punkt i vor Samtale, der i fuldt Maal bekræfter min Aastand . . . det er meget uklogt at drøfte den Slags Ting just i det Øjeblik, da man skal tage Afsted med hinanden . . . for en ubestemt Tid!"

"Svift, du har Ret," ytrede Baronessen med dæmpet Røst . . . "det er uklogt at drøfte sligt i en saadan Stund! . . ." Men pludselig løftede

hun sit Hoved, greb med begge sine Hænder om Baronens højre og tilføjede med en Røst, der tydeligt nok røbede den dybe Kummer, som havde fyldt hendes Hjerte: „Og dog, Henry, vi ses jo snart igjen . . . ikke sandt? Det lover du mig?“ . . . Men da han tav, vedblev hun indtrængende: „Na, Henry, hvorfor vil du ikke lade mig blive her hos dig? Hvorfor vil du ikke aabent og ærligt tilstaa for enhver, at du er min Broder? . . . Vi kunne da føre et stille og hyggeligt Liv med hinanden . . .“

„Det er for sent!“ svarede han koldt og med saa vildt og stirrende et Blik, at den unge Rone blev helt forfærdet derved.

„Na, sig ikke det, Henry!“ sagde hun inderligt . . . „og se ikke saa vildt paa mig! . . . Nu synker du atter hen i disse sælsomme Drømmerier, jeg saa ofte har grebet dig i! . . . Na, kunde du blot have Fortrolighed til mig.“

„Sagde jeg ikke, at det var for sent?“ udbrød han kort og bestemt, men strax efter tilføjede han i en forceret munter Tone, der fremkaldtes ved Søsterens dybe Medslaaethed: „Jeg mente jo kun, at det var bleven sent i Alfen . . . Klokken er otte, I maa affied . . .“

„Men jeg fik intet Svar paa mit Spørgsmaal, Henry! Ses vi snart igjen? Tor du love mig det?“ sagde hun og stængte heftigt sine Arme om hans Hals . . . „jeg fatter endnu ikke, hvorfor du vil, jeg skal rejse rejse . . . eller, eller hvorfor du ikke selv følger med. Steinfeld ved jo alt . . . Na, det er mig, som om der forestod dig en Ulykke . . . Henry, giv mig i alt Fald det Haab, at vi snart skulle gjenfås . . .“ „Ja, hvis ikke mine Planer lader mig i Stikken og Forudsætningerne bebrage mig, . . . men,“ tilføjede han uroligt, „vi maa skilles, tøver du længere, bliver det Nat, før du kommer der.“ — „Hvorfor jager du saaledes paa mig?“ spurgte hun med blød Stemme . . . „aa Henry, jeg havde endnu saa meget at sige dig . . .“ „Det maa du vente med til vi ses . . . ja, elskede Søster,“ vedblev han inderligt og trykkede Baronessen ind til sit Bryst . . . „vi maa skilles . . . vi maa ikke gjøre Affiedstimen længere end nødvendig!“ Han trykkede hendes Hænder til sine Læber og højede sig ned mod Drengen, løstede ham op til sig og kysede ham flere Gange paa Munden . . .

„Farvel . . . farvel, I Elskede!“

Og som om han mistvivlede om sin egen Styrke, ringede han paa Klokken og sagde til Kammertjeneren, der traadte ind: „Fru Baronessens Raabe!“ . . .

Mens de steg til Vogns, stod Baron von Brand indenfor Vinduet og trykkede sin brændende Pande op mod de kolde Ruder, og da Vognen var rullet bort, stirg han sig med Haanden over Øjnene og mumlede: „Komme, hvad komme vil! . . . Det er, som jeg stod alene tilbage i Nattens Mulm, nu da mit Livs Sol beg bort fra mig! . . . Men det værste er overstaaet, hvad der nu skal ske, er Børnereg mod dette!“ . . .

Lidt efter traadte Steinfeld ind. Og saa han søgte at trænge ind paa Baronem for at faa ham til at forklare sig; det anede ham, at hans Livsløb hastede mod Enden. Men Baronem brød ham kort af ved at sige: „Tales der noget i Byen om den forestaaende Duel mellem Hr. von Dankwart og mig?“ — „Ja, men Hr. von Dankwart benægter Rygtets Sandhed,“ svarede Hugo. — „Na, det er fordi, han vil dække det ned, det er meget smukt af ham . . .“ „Ja, han betragter det hele som en, ganske vist, lidt uheldig Spøg, men han foretrækker at holde sig til Maleren, som nok ogsaa har mi-

stet en større Bestilling i den Anledning . . .” „Ikke desto mindre,” sagde Baronen, kan De gjøre mig en Tjeneste ved under Haanden at udbrede det Rygte, at jeg i Morgen har en Rencontre . . . paa Liv og Død . . .”

Steinfeld betragtede ham stift og sagde efter en lille Pause: „Baron, De søger en Duel.” — „Jeg gjør under alle Omstændigheder Intet for at forebygge den,” svarede Hr. von Brand og traf paa Skuldrene. — „Og De vil,” at jeg skal videre udbrede Rygtet om en Duel mellem Dem og Hr. von Dankwart?” vedblev Hugo. — „Ja, De behøver jo ikke at nævne hans Navn eller noget Navn i det Hele taget . . . Faktumet er nok . . . forstaar De mig?” Steinfeld, der vedholdende og stift havde tagtaget Baronen, svarede nu med dæmpet Stemme og idet han greb hans Haand: „Ja, Henry, nu tror jeg nok, jeg har forstaaet Dem . . . dog, ogsaa jeg har duelleret, men jeg har altid haabet det bedste . . . De, Henry, haaber derimod Intet mere . . .” — „Jo,” svarede Baronen med isnende Kulde, „jeg haaber ogsaa, thi jeg tvivler ikke . . .” — „Om Udsaldet af denne saakaldte Duel,” saldt Steinfeld ham i Taler, „nej, thi De ved i Forvejen, hvad Ende den vil faa.”

„Maaske! — Men selv om saa var, hvad saa? . . . Hør mig!” vedblev Baronen med dirrende Stemme . . . „jeg har en Søster . . . selv om Verden ikke ved det endnu, vil den nok faa at vide, at det var hendes Broder, der . . . skulde . . . tages i Forvaring . . . og det vilde forgifte hendes Fremtid . . . og Deres med, Hugo! . . . thi om søje Tid bliver De jo forenet med hende! . . . Men der er endnu flere, — aa! jeg har jo skriftet alt for Dem — endnu flere, der vilde komme til at lide under, om jeg ikke anvendte mine sidste Timer vel! Dette Pistolskud — eller denne Duel, om De vil — sønderriver alle Traade . . . umuliggjør alle Oplysninger . . . Ingen uden jeg vil kunne give dem . . . og saa er jeg borte . . . borte for steds! . . . Mine Papirer ere i mønsterværdig Orden, alt kompromitterende er brændt, og en Del af dem, jeg i saa Henseende stod nær, har jeg sørget for . . . Men nu har vi talt længe nok; tilgiv mig, at jeg beder Dem, lad mig være ene. . . De ser mig i Morgen.” — „Er det vist, Henry?” spurgte Steinfeld og trykkede hans Haand. — „Ja,” svarede Baron von Brand venligt, „i Morgen ser De mig i ethvert Tilfælde igjen.”

Efter at Steinfeld var gaaet, havde Baronen endnu en kort Samtale med Beil, der var bleven udnævnt til Forvalter paa Godsset Dornhofen og som nu stod parat til at følge efter Baronessen. Under denne Samtale hørte Baronen: „Ja, nu har De jo gennemgaaet mine Papirer og fundet alt i Orden. Endnu kun dette: Om kortere eller længere Tid vil der melde sig til Dem nogle . . . stakkels Mennesker, tvetydige Personer, som Verden vilde kalde dem, . . . og til dem har jeg bestemt en lille Understøttelse . . . her har De de vedkommende Papirer tilligemed alt, hvad De ellers behøver. — „Tilgiv mig, naadige Herre,” sagde Beil med bævende Stemme, „men jeg tror, der er Anslag i Gjære imod Dem . . .” — „Ja, jeg ved det,” svarede Baronen med et Smil, „og jeg kan oven i Kjøbet betro Dem, at Hs. Exc. Politidirektøren vil komme om en liden Stund for at arrestere mig!” — „Du gode Gud! Og det siger De saa roligt!” — „Ja, De maa jo vel erindre, at der er Forskel paa at vilde arrestere og virkelig at gjøre det!” sagde Hr. von Brand og tændte sig ganske rolig en Cigar. „Men det er sandt, siden vi taler om Hs. Excellence, saa har jeg en lille Pakke, som jeg vil bede Dem om at besørge efter Adressen . . . den lyder, som De vil se, paa Frøken Augusta!”

I det samme traadte Baronens Kammertjener ind og rakte sin Herre en Billet. Hr. von Brand rev den op og læste den hastig, hvorefter han med et tvungent Smil vendte sig om mod Beil og sagde: „Ja, saa er det paa Tiden, vi stilles! . . . Vægst Dem ikke for mig, kjære Beil! Thi sjønt min Vogn er stærkt paa Vej til at rulle ned ad Skrænten, og sjønt jeg maaſte ikke længere formaar at ſtandſe Heſtene i deres vilde Gart mod Afgrunden, ſaa er mine Beregninger dog ſjelden ſlaaet fejl, og,“ tilføiede han mørkt, „det ſkulde gaa underligt til, om jeg ikke i Morgen ved denne Tid var en af de frieſte Sjæle mellem Himmel og Jord!“

Beil ryste paa Hovedet, da han gik; Baron von Brand ſaa' paa ſit Uhr og nikkede. Grunden til, at han havde paaſtyndet Søſterens Afrejſe og ſaavel Steinfelds ſom Beils Vortgang var ganſte rigtig den, at han havde ſaaet Nys om Politiets Bevægelſer, og af Brevet, han læste, havde han ſet, at diſſe vare temmelig vidt fremſtrebne. Han havde allerede lagt en nøjagtig Plan til at redde ſig uden at iværkſætte hemmelig Flugt, der maaſte vilde ſætte Vagbaſternes onde Tunger i Bevægelse, og heldigviis var der endnu ingen, der havde mindſte Anſe om, at man efterſtræbte hans Perſon.

Saa traadte Tjeneren ind og meldte Hertug Alfred. Et opklarende Smil ſløj over Baronens Anſigt, og han udbrod halv højt: „Ej, han kommer, ſom om han var kaldet! Saa vil Sagen falde mig dobbelt let! . . . og Hs. Exc. Politidirektøren er juſt ikke af de fiſfigſte!“

„Gudsſød! Baron, hvad ſkal det ſige?“ raabte Hertugen, der nu viſte ſig i Døren. „Trappegangen er beſat af Politiet, og ret nu kommer Direktøren for det Hele anſtigende! Iy for al Landſens Ulykke, hvad er Meningen?“

„Coeur de roſe!“ ſagde Baronen og rakte Hertugen Haanden, „ja, det er en kjedelig Affære! Men Deres Højhed har vel nok hørt, hvad man fortæller om mig i Byen?“

„Ja, at De ſkulde duellere med Hr. von Dankwart? Javist, det har jeg hørt, men han ſelv benægter det . . . Jeg kom netop herop for at ſaa noget nærmere at vide . . .“

„Duellen er ſikker nok!“ ſagde Baronen ſkjodesløft . . . „hviſ da ikke Politiet . . .“

„Ah, for Pokker!“ raabte Hertugen og ſleg ſig for Panden, „nu forſtaar jeg Politiets Nærværelſe! Man vil forhindre Duellen?“

„Det lader til det!“ ſvarede Baronen med et Smil.

„Men, ved alle Helgene! ſaa vil man altsaa dekretere Dem Husarrest?“

„Det er formodentlig Henſigten,“ ſagde Hr. von Brand.

„Bah!“ raabte Hertugen og lo, „ønſter De, jeg ſkal hjælpe Dem? Det vil være mig en ſand Spas at tage Politiet ve i Næſen! Jeg kan ikke for min Død lide de Folk!“

„Jeg tager mod Tilbudet!“ ſvarede Baronen, „thi det er mig ganſte viſt ſaare vigtigt at give Møde . . . men vi maa ſtynde os, thi Hs. Exc. Politidirektøren er her ſtrax! . . .“ Han betænkte ſig lidt og udbillede derefter for Hertugen en Plan, hvorefter de ſaaledes i Tælleskab ſkulde handle, da Tjeneren ligbleg i Anſigtet og med rylende Stemme meldte: „Hs. Exc. Politidirektøren!“

Baron von Brand ſagde da med høj og ſaſt Røſt: „Det er mig meget kjært!“ — og næſten i ſamme Nu traadte Direktøren ind.

Det vil være ſaare let forſtaaeligt, at det var med ejendommelige „Nordſtjernen"s Romanbibliothek.

Jølelser, han havde imødeset det Øjeblik, da han skulde arrestere den Mand, der endnu for kort siden var hans tilkommende Sviger søn, og da han gik op ad Trappen, stjalbede han let. Han havde, som vi vide, med et kort og syndigt: „I Kongens Navn, jeg arresterer Dem!“ besluttet at affjære alle Forklaringer og Redegjørelser, men da han nu saa Hertugen her paa denne Tid, blev den gode Mand strax en Del forfjamsket, især da Hans Højhed gjengjældte hans ærbødige Hilsen paa en temmelig udfordrende Maade, der ikke varslende godt.

„Ja, jeg skal love for, at Deres Excellence var meldt i Forvejen!“ sagde Hertugen nu, og han vedblev i en skarp Tone: „Seg maa tillade mig at gjøre Politidirektøren opmærksom paa, at jeg, mildest talt, finder det temmelig stærkt, at besætte med Politiet det Hus, hvori jeg befinder mig! Vi ved forresten nok, hvad De vil . . . ikke sandt, Baron?“

„Jo, det ved vi,“ svarede denne, idet han ganske rolig rakte sin Cigar over til Hertugen for at denne kunde tænde ved den, og henvendte sig saa til Politidirektøren med de Ord, fremsatte i en meget høflig Tone: „Deres Excellence vil ikke ryge?“

Excellencens Forbavselse steg mer og mer. Han havde haabet, at han i Spidsen for en anseelig Politistyrke skulde gjøre et mægtigt Indtryk paa Baron, og nu saa han, at denne tog det hele med en uforstyrrelig Ro.

„Ja, som sagt,“ vedblev Hertugen skarpt, „vi ved meget godt, hvad De vil . . . men det forekommer mig rigtignok, at De gjør vel megen Staahej ud af den Ting!“

Direktøren snappede efter sin Næse og sagde i en yderst besippet Tone: „Seg beder meget om Forladelse . . . men jeg havde, sandt at sige, ikke ventet at træffe Deres Durchlauchtighed her . . . jeg maa tilstaa, det har virkelig overrasket mig . . .“

Følge Aftenen henvendte Hertugen sig nu til en af Baronens Tjenere med de Ord: „De kan gaa, jeg har ikke mere Brug for Dem!“ Men da han strax efter vendte tilbage og fortalte, at Bagten paa Trappen havde nægtet at lade ham passere, for Hertugen op og raabte: „Hvad skal det sige, Deres Excellence? Har min Tjener ikke Lov til at passere? Det maa sikkert bero paa en Misforstaaelse . . . jeg beder Dem at berigtige denne Sag!“

Politidirektøren blev ved dette mer og mer forfjamsket, og uheldigvis havde han ladet sin Assistent blive staaende ude i Forbærelset. Han bukkede dybt for Hertugen og sagde stammende: „Seg beder tusinde Gange om Forladelse . . . jeg skal strax gjøre mine Betjentes Tjeneste god igen!“ Og nu aabnede han Døren ud til Forbærelset og raabte: „Tjeneren passerer frit . . . og Bagten paa Trappen trækker sig tilbage!“

Men Hertugen henvendte sig nu til Baron von Brand og sagde: „Der er meget uhyggeligt hos Dem i Aften, kjære Baron! Jeg gaar min Vej! . . . Seer man Dem i Morgen?“ . . . Kammertjeneren fik Ordre til at lade Hertugens Vogn kjøre frem, og imidlertid svarede Baron, med dyb Alvor præget i sine Træk: „I Morgen Aften vil De kunne træffe mig her!“

Hertugen nikkede og sagde saa til Politidirektøren, der var bleven staaende rolig, med Blikket fæstet paa Baron: „Ja, Deres Excellence maa nu sørge for, at jeg kan komme herfra!“ Og da han med et Blik ud i Forbærelset havde faaet Øje paa Assistenten, vendte han sig om mod Hr. von

Brand og sagde: „For Poffer, Baron! De bliver godt bebogtet! . . . Naar, som sagt, jeg trækker mig tilbage og overlader Dem til vor Byes største Tyrant! . . . Men jeg vil dog anbefale Dem til Hr. Politidirektørens Overbøreenhed . . . man maa sandelig ikke gaa saa voldsomt til Værks mod os unge Mennesker! . . . Den Slags Ting kunde jeg saamænd ogsaa godt blive indfildret i!“

„Det forbyde Gud!“ mumlede Hs. Excellence, ilbrød i Hovedet.

„Men jeg haaber da,“ vedblev Hertugen til Baron, „at De tør følge mig til Grænsen af Deres Rige eller i alt Fald ud paa Trappen . . . det synes jeg nok, jeg fortjener!“

Politidirektøren vidste i Øjeblikket ikke, hvad han skulde gjøre. Han befinde sig dog snart og sagde med et dybt Buf: „Ogsaa jeg skal have den Være at ledsage Deres Durchlauchtighed ud paa Trappen . . . jeg maa jo desuden give mine Folk Ordre til at lade Dem passere!“ Dermed gik han bagefter Hertugen, men foran Baron, hvem han dog ikke tabte af Syn, fra Salonen, hvori de befandt sig, ud i Forbørslet. Bagten paa Trappen havde, som vi vide, truffet sig tilbage. I Forbørslet standsede Hertugen og sagde i en opvænt Tone: „Men De maa for Gud! ikke raabe mit Navn ud! Tænk Dem om! Folk, der gik forbi i det samme, kunde jo ved at se Deres Betjente let bilde sig ind, at Baron og jeg vare blevne antrufne her i en eller anden statsforbryderisk Hensigt!“

Saa gik Direktøren hen til Døren og raabte: „Den Herre, der nu kommer, passerer frit!“ og derefter fulgtes de alle tre ad fra Forbørslet ud paa Trappen. Politiasistenten, der opholdt sig i Forbørslet, nærmede sig nu Døren, der førte ud til de andre, mens Kammertjeneren, med hvem Baron hurtig havde vekslet et Par Ord, stillede sig op bagved den.

Hertugen løstede Foden for at gaa ned ad Trappen, men standsede i det samme, slog sig for Panden og sagde smilende: „Ej, det er sandt! Jeg har en Ting af Bigtighed at melde Deres Excellence!“ Han greb den gamle Herre i en af Kjøleknapperne og trak ham med sig et Par Skridt henimod Døren ind til Forbørslet, der endnu stod aaben. Direktøren, der i lange Tider havde ventet forgjæves paa en lille Decoration, fulgte nysgjerrig efter, men vedblev dog at holde Øje med Baron, der ganske rolig var bleven staaende derude, lænet til Rækværket.

Tjeneren havde imidlertid ubemærket lagt Baronens Overtøj og et Par Pistoler under dette paa en Stol udenfor Døren til Forbørslet.

„De huffer jo nok den Affære, vi havde forleden?“ sagde Hertugen dømpet.

„Jeg maa tilstaa, jeg ved ikke, hvad Deres Højhed mener,“ svarede Direktøren og fløede sig bag Øret. — „Jh jo! den med Baronesse von W... Majestæterne er tilfredse med Dem . . . det blev mig betydet at tilkjendegive Dem det! . . .“ Hertugen havde imidlertid manøvreret saa godt, at de vare komne helt ind i Forbørslet igjen, og han stillede sig nu — som tilfældig — saaledes for Døren, at han spærrede Vejen for Assistenten. Denne blev da roligt staaende, saa meget mere, som Baron derude ikke havde rørt sig af Pletten for ikke at forstyrre Hertugen og Direktøren i deres private Samtale.

Kammertjeneren, der nu stod bagved Døren, der førte ud til Trappen, betragtede Hertugen stift. Han vidste, at Signalet, i det afgjørende Øjeblik, maatte komme fra ham. „Tavist, tavist!“ vedblev Hertugen, „man er tilfreds

med Dem . . . meget tilfreds!" Saa voxlede han et bethdningsfuldt Blik med Kammertjeneren, nikkede umærkeligt, — og i samme Nu sløj Døren til Trappen i!

Politidirektøren udstødte et Skrig, Assistenten styrkede hen til Vinduet, som han forgjæves søgte at faa op, Hertugen lo som en Besat, — og i næste Sekund hørte man en Vogn i flyvende Fart jage affted ned ad Gaden! Kammertjeneren havde aldrig saasnart slaaet Døren i Laas, før han stillede sig op foran den med et Blik, der betød, at Bejen derigjennem kun gik over hans Lig. Politidirektøren tog et vældigt Tag i sin Næse, — og Hertugen kastede sig stoggerleende ned paa en Stol. Omfider udbroød Direktøren i en staaand, konfus Tone: "Gad Gensdarmene sætte efter Vognen, men hurtigt!" hvortil Hertugen under en frampagtig Latter bemærkede: "Deres Gensdarm maa have excellente Heste, om de skal indhente mine Ungarere! . . . Na, den Spas vilde jeg ikke have undbæret for en hel Million! Hvor det var heldigt, at jeg kom herop!" . . .

"Men, almægtige Gud!" raabte Direktøren og slog Hænderne sammen i Fortvivlelse, "hvor kan Deres Durchlaughtighed dog mere Dem saaledes over denne forferdelige Historie! Ved De da ikke . . ." — "Jo, jeg ved alt!" lo Hertugen, "det er en aldeles ubetalelig Historie! . . . den vil nok gjøre Virkning ved Taslet i Morgen!" . . .

"De ved . . . at Baronens skulde arresteres . . ." — "Ja, javist! for at forhindre en Duel med Hr. von Dankwart!" . . .

Det gav et Sæt i Direktøren. "For en Duel, siger De! . . . du Himlens Gud! saa ved De altsaa ikke, at det er . . . Chefen for en Røverbande . . . det farligste Menneſte i hele Riget, De her har hjulpet væk! . . . Og nu havde jeg ham dog saa nær!" . . .

Den stakkels Mand var daanefærdig. Hertugen fo'r op af Stolen, Smilet forsvandt fra hans Ansigt, det var klart, Sagen havde været alvorligere, end han havde tænkt! "Gudsød! Det burde De have sagt mig i Forvejen!" sagde han og trak Brynene sammen.

"Men jeg kunde jo ikke komme til Orde!" jamrede Direktøren . . . "Deres Nærværelse her generede mig . . . og saa maatte jeg høre paa denne Historie om Majestæterne . . . men jeg burde naturligvis være gaaet lige til Sagen . . . uden Persons Ansæelse . . . ja, nu er jeg jo nødt til at rapportere Hans Majestæt, hvorledes Deres Durchlaughtighed har fjørt i Ring med mig!"

Hertugens Ansigt blev mer og mer alvorligt. "Ja, hvad er nu herved at gjøre?" ytrede han, efter at han var kommen lidt nærmere ind i Sagen . . . "men han sagde jo, at han vilde være her i Morgen Aften . . . under alle Omstændigheder plejer Baron von Brand altid at holde Ord. Jeg trøster mig til, han kommer nok! . . . I Aften er der i alt Fald intet at gjøre, han kan ikke indhentes! . . . Vent hellere til i Morgen, og sig nu til Betjentene, at han skulde kun have Husarrest for at man kunde forhindre en Duel, men at han var borte. Kommer han i Morgen, saa kan De handle, som De vil, og kommer han ikke, er det jo tidsnok endda at rykke ud med Sproget! Der er jo, som De siger, ingen uvedkommende, der aner noget saadant om ham! . . . Jeg tror, vi gjør bedst i, foreløbig at udbrede Røgtet om denne Duel . . . mener De ikke?"

Direktøren holdt Raad med sin Assistent og sagde derfor: "Nuvel! Gad saa være! . . . Men vi her maa love hinanden Tavshed, i alt Fald til

i Morgen Aften! Jeg lader dog et Par Betjente blive her tilbage og passe mig paa den Hjør dør," — det var Rammertjeneren.

Saa brød de op.

"Det gjør mig Skam ondt!" sagde Hertugen, mens de gik ned . . .
 „men hvem kunde ane det! . . . Horreur! Chef for en Røverbande! . . ."

Da de vare borte, sank den gamle Rammertjener om paa en Stol, skjulte Ansigtet i sine Hænder og mumlede hulkende: „Ja . . . han vil være her tilbage i Morgen Aften . . . det vil han! . . . aa, min Gud! men . . . som død!"

Atteogtredstindstyvende Kapitel.

Jægerens Beretning.

Den følgende Dags Eftermiddag træffe vi Greb Johrbach og Major von S. i den unge Greves Salon.

"Ja, som sagt," udbrodt Majoren, idet han tændte sig en frisk Cigar, „naar Eugenie faar sat paa dig, saa kommer du i gode Hænder! Det er et prægtigt Pigebarn, du kan tro, jeg kender hende! . . . Men sig mig, kommer der mange til den store Højtidsmiddag i Dag . . . jeg vilde dog gjerne vide lidt om det . . ."

"Omtrent fyrgetyve Couverts," svarede Greven; „du vil træffe alle vore Betjente . . . ja, med Undtagelse af Steinfeld, han er jo pludselig rejst bort."

"Ja, han elsker sin Baronesse ligesaa fyrigt, som da han saa' hende første Gang!" htrede Majoren smilende . . . „og nu, da Skilsmissehistorien sagtens er i Orden, vil han jo ægte hende. Dog, her kommer han næppe for det første . . . skjønt den gamle General har lagt sig for Had, da alle jo tager Parti for den stakkels Døne. — Men saa ved jeg en til, som ikke kommer . . . Baron von Brand!"

En mørk Sky gled hen over den unge Greves Ansigt, og han svarede alvorligt: „Nej, han kommer heller ikke . . . jeg længe forresten efter at høre, hvad der er bleven af ham . . . han skulde jo nu til Morgen have en alvorlig Rencontre med Hr. von Dankwart."

"Forunderligt!" udbrodt Majoren, „Hr. von Dankwart forsikrede bestemt i Gaar, at det ikke var sandt . . ."

"Na, det har naturligvis været af Diskretion!" sagde Greven.

"Det hedder sig forresten," vedblev Majoren, „at Baron von Brand skal have tilskrevet ham et heftigt Brev, foranlediget ved en Ytring, han nok var fremkommet med, men Hr. von Dankwart selv paaastaar, at det tværtimod var et forsonligt Brev, og at han i Nødstilfælde vil kunne lægge det frem."

"Ja, jeg er nu overbevist om, at Sagen forholder sig anderledes, end han siger . . ."

Under denne Samtale var Grebens Rammertjener traadt ind og paa et Bink af sin Herre sagde han nu med dæmpet Røst: „Jægeren er nylig vendt tilbage . . . han vil gjerne tale med Hr. Greven . . ."

„Naa, det var meget heldigt,“ sagde denne. . . . „Saa ham kun komme strax . . .“ Tjeneren bukkede og gik.

„Nej, bliv du kun,“ vedblev han, henvendt til Majoren, der vilde rejse sig for at gaa . . . „jeg vil ikke have nogen Hemmelighed for dig i denne Sag . . . hvad Jægeren har at melde mig er af største Bigtighed for os alle . . . det angaar netop ham, vi nys talte om!“

„Baron von Brand?“ spurgte Majoren nysgjerrig.

Greven nikkede med Hovedet og vedblev: „Ja netop! Han bad mig i Gaar om at laane min Jæger . . . jeg ved saamænd ikke, hvad det skulde betyde, men jeg tror ikke, at han vilde have nogen af sine egne Folk med til Rencontre.“

Grev Fohrbach saa' forventningsfuldt hen efter Døren, og et Øjeblik efter traadte Jægeren Frants Karner — eller, om man vil, vor gamle Bekjendt, Joseph — ind i Salonen.

Strax da Greven saa' ham, udbroød han: „Hvad! Hvordan er det, du ser ud . . . er der sket noget?“

Jægeren var ligbleg i Ansigtet, og han rystede over hele sit Legeme. Grev Fohrbach og Majoren havde rejst sig op, og den første sagde: „Er der hendet Baronens noget? Naa, mand dig op og fortæl!“

Frants strøg sig med Haanden over Øjnene og svarede med dyb, næsten klangløs Røst: „Først maa jeg tilstaa Dem, naadige Herre, at jeg i længere Tid har kjendt . . . Baron von Brand . . . ogsaa før jeg kom i Hr. Grevens Tjeneste.“

„Savist, det var jo ham, der anbefalede dig til mig.“

„Han har været min Velgjører, og . . .“ stammede han, „jeg har været Medvider i alle hans Forhold.“

„Naa, jeg tænkte det nok,“ svarede Greven med et Skuldertræk . . . „men lad nu det være, hvad det vil . . . Baron von Brands tidligere Forhold vedkommer ikke mig, hvad dig angaar . . . fortæl du kun frit!“

Jægeren tilfaste ham et taknemmeligt Blik og mumlede ved sig selv: „Gud lønne Dem derfor!“ hvorefter han sagde højt: „Hr. Greven havde jo givet mig Tilladelse til at følge Baronen. Jeg ventede paa ham med Vognen i Aftes Klokken ni udenfor den 6. ste Port . . . jeg havde fire Heste for, thi det hastede nok. En halv Timestid efter kom der en Vogn kjørende i fuld Fart . . . det var Hertug Alfreds Ekvipage. Baron von Brand sprang strax ud og sendte derpaa Ekvipagen hjem til Byen igjen. Han hilste paa mig, steg op i min Vogn og befalede mig at kjøre til den nærmeste Poststation . . .“

„Havde han Baaben hos sig?“ spurgte Grev Fohrbach hurtigt.

„Ja, han havde et Par Pistoler . . .“ Greven veglede et betydningsfuldt Blik med Majoren og spurgte igjen: „Var han alene den Gang?“ — „Ja, han var ene,“ svarede Jægeren. „Jeg steg da op paa Buxten, og vi kjørte nu, alt hvad Remme og Løj kunde holde . . . ved Poststationen stiftede vi Heste, og saa gik det videre. Da vi naaede Rønigshafen, tog vi ind i Gæstgiverstedet, og Baronen gav mig Ordre til at vække sig meget tidlig om Morgen. Men han havde lys tændt hele Natten, det saa' jeg nok, og da jeg om Morgen kom ind til ham, sad han ved Bordet og var i Færd med at forsegle Breve . . . Ja, undskyld, naadige Herre, at jeg fortæller det saa vidtløftigt, men jeg finder, det er af Bigtighed, og jeg har nøje givet Agt paa alt. . . . Saa gav han mig nogle Breve, som jeg skulde besørge for

ham, og tog selv Pistolerne under Rappen. Vi fulgtes ad henad den Vej, der fører til en aaben og ensom Plads i Skoven, og mens vi gik, spurgte

Baronen mig, hvad jeg troede, der skulde gaa for sig. Jeg svarede, at jeg troede, det gjaldt en Duel . . . men jeg tilføiede, at jeg rigtignok ingen saa' . . . hverken Sekundanterne eller Modstanderen. „De kommer fra den anden

Kant," svarede han. "Vi maa naturligvis være forsigtige med det Hele!" Saa fortalte han mig endvidere, at hans Modstander var en udmærket Skytte, og da han havde det første Skud, var der naturligvis ikke meget Haab. Da vi omsider var komne helt op til Skoven, standsede Baronen og sagde: "Her maa vi stilles . . . Klokken er sex . . . stil dit Uhr efter mit; om en halv Times Tid er Affæren nok forbi. Saa kan du komme hen paa den aabne Plads . . . og se, hvad der er at gjøre." Jeg havde streng Ordre til at blive, hvor jeg var, men jeg fulgte ham med Djinene, saalænge jeg kunde se ham."

"Du burde alligevel have gaaet efter ham," mente Greben.

"J saa Fald havde han skudt mig ned strax . . . og min Død havde dog ikke forebygget Duellen. — Han blev flere Gange staaende og vendte sig om mod Dalen. Fra Højdedraget her har man en vid Udsigt . . . ind over Hovedstaden. Han stod en Tidlang og stirrede ind over Byen . . . derpaa vendte han sig om og vinkede venligt til mig . . . men strax efter var han forsvunden bag Træerne . . ."

Greben havde kastet sin Cigar bort og lagt Armene over Kors. Jægeren maatte gjøre Vold paa sig selv for at kunne vedblive sin Beretning.

"Det var et forfærdeligt Øjeblik for mig!" sagde han. "Jeg turde næppe drage min Aande, saa angstelig var jeg! Jeg so'r sammen, hver Gang det raslede i Løbet, eller naar en Kvist faldt til Jorden tæt ved mig . . . der var saa stille, saa højtidelig stille rundt omkring mig . . . Saa bludselig faldt der et Skud . . . jeg rystede over hele Kroppen og Haaret rejste sig paa mit Hoved . . . strax efter faldt der et til . . . jeg saa paa mit Uhr: det var en halv Time siden, vi skiltes . . . og saa fløj jeg afsted op ad Skovstien . . . jeg lyttede opmærksomt . . . men jeg hørte ikke det allermindste, der kunde tyde paa, at her var andre Menneſker i Nærheden . . . og . . . saa fortsatte jeg min Vej . . ."

"Dg endelig fandt du ham?" udbrød Greben hastig, da Jægeren tab og stirrede vildt hen for sig.

"Ja, jeg fandt ham paa den aabne Plads, Herre". . . saadan som han havde sagt mig det."

"Dg han var . . . alene?" spurgte Majoren.

"Ja, . . . han var alene!"

"Dg . . .?" udbrød Greben i aandeløs Spænding.

" . . . Død!" hvisttede Jægeren med brudt Stemme. "Kuglen var gaaet lige gennem Hjertet!"

"Forfærdeligt!" sagde Majoren. "Forfærdeligt! Men . . . [saa' du da slet Ingen? Hørte du virkelig ingen, der fjernede sig?"]

"Jeg saa' intet, undtagen Solen, der kastede fine Straaler over det blege Ansigt, og jeg hørte intet, undtagen de jomrende Klager, jeg selv udstødte, da jeg knælede ned ved hans Side. . . Na, regn mig det ikke til Last," vedblev han tungt, "jeg holdt saa ubeskrivelig meget af ham!" . . .

"Dg hvad mener du nu om den Historie?" spurgte Greben efter en temmelig lang Pause.

"Jeg mener det samme, som han selv sagde til mig," svarede Jægeren højtideligt. "Jeg vil dø paa, at han er falden i en Duel . . . han vilde jo selv have, at vi skulde tro dette."

"Ja, det vilde han," sagde Greben tankesuld . . . "hans Livsløb var

til Ende . . . han sagde det jo allerede til mig paa hint mindebærdige Mæstebal . . . og han skal ogsaa være død med Gre . . ."

"I Kamp med . . . hvem?" spurgte Majoren og saa' hen paa Greb Fohrbach, der besvarede hans Blik og med et betydningsfuldt Nif svarede: "Hr. von Dankwart er dog med alle sine smaa Svagheder en Mand af Gre . . . det er ubestrideligt!"

"Saamænd!" sagde Majoren, "men han vil haardnakket blive ved med sin Benægtelse!"

"Saa lad os antage, at det er af Diskretion!" svarede Greben . . . "Verden vil alligevel tro paa Duellen, . . . saaledes som den Ulykkelige har villet det! . . . Han hvile i Fred!" . . .

"Men hvad gjorde du saa med ham?" spurgte Majoren, og Jægeren vedblev: "Jeg hentede Hjælp fra Landsbyen og fik ogsaa sat paa en Væge, men der var naturligvis intet at gjøre. Saa satte vi ham ind i Vognen og kjørte langsomt tilbage til Hovedstaden. Nu er han i sit Hjem, Rammertjeneren, der tog imod os, lod til at være forberedt paa det. — Men Hr. Greben tillader mig nok at besørge Brevene endnu i Aften?"

"Naturligvis!" svarede Greben, og tilføje med et bestemt Blik paa Jægeren: "Jeg haaber saa, at du fra i Morgen af opfylder dine Pligter hos mig med Punktlighed . . . og Trofast." —

Dybt rystet bukkede Jægeren for ham og paa et givet Blik forlod han Salonen.

Efter en Pause udbrod Greben: "Stakkels Baron! Det var en sørgelig . . . og dog i visse Maader en god Ende, han fik! Men nu maa vi opfylde hans sidste Vilje og hjælpe til at udsprede det Rygte, at han er falden i en Duel. Hr. von Dankwart vil ikke blive troet . . . og hvem ved! maaske vil han saa tilsidst tage det Parti, at lade Folk snakke, som de vil! Han kommer til Middagen i Dag . . . saa maa du hjælpe mig at bearbejde ham!"

Dermed stiltes de, for et Par Timer efter i fuldeste Puds at mødes ved den glimrende Diner, som Hs. Exc. Krigsministeren gav i Anledning af Forlovelsen mellem hans Søn og Eugenie von S.

Formiddagens sørgelige Begivenheder bleve selvfølgeligt drøftede vidt og bredt, og det hjalp aldeles ikke Hr. von Dankwart, at han forpligtede sig til at bevise sin Ustyldighed; man trak paa Skulderen og bukkede smilende for ham, men aldrig saa snart havde han vendt Ryggen til, før man sagde: "Det var dog mærkværdigt . . . hvem skulde have tiltroet ham det! . . . Og Baronen, der stød saa fortrinligt! . . ." "Ja," ytrede en anden, "det mærkelige er dog, at Hr. von Dankwart efter en saadan Affære kan være saa rolig, som han er, og samme Dag gaa i Selskab!"

"Ja, det er virkelig beundringsværdig!" lod det fra Mund til Mund, — og Hr. Dankwart blev fra den Tid af behandlet med langt større Værfrygt, end nogenfinde tidligere!

Politidirektøren havde ogsaa været med ved denne Lejlighed, men han forholdt sig meget tavs og talte næsten ikke med andre, end med Hertug Alfred. Da han allerede tidlig paa Aftenen kom hjem, var hans Gemalinde yderst opbragt og leverede en voldsom Scene, som Frøken Augusta, med Sorg i Sinde og med forgrædte Øjne, nødtes til at overvære. Hs. Excellence vred og sled i sin stakkels ustyldige Kæse, alt mens hans Hustru dængede ham til.

"Selv om ogsaa alting forholder sig, som du siger," ytrede hun, "saa vil Landets samtlige Domstole dog ikke kunne gjøre ham levende igjen eller

drage ham til Ansvar. Hvad kan det altsaa nytte, at raabe det ud for alle Vinde! . . . Nej, det vil kun blive til Skam for dig og til Skade for os andre! Man vil pege os ud . . ."

"Men min Vre som Chef for Politiet?" udbød Direktøren og lod Næsen flyve til Vejrs.

"Ja og min Vre!" sagde Augusta grædende. "Denne Historie har saamænd givet mig Sorg nok!"

Direktøren vandrede taktesfuld frem og tilbage og skottede af og til med et lille Suk ned paa den endnu tomme Side af Kjolen, hvor Dekorationen skulde have siddet; saa mumlede han: "Al ja! . . . nu var jeg dog saa nær ved det! . . . Og hvem ved, naar det igjen . . . falder saadan en Bandit ind at lade sig gribe af mig!"

Altiogtredsiendstyvende Kapitel.

Slutning.

I Kommerceraad Grifsens Hus var der i disse Dage ligeledes bleven fejret en Forlovelse, ganske vist ikke med den Pragt og den Pomp, som hos Krigsministeren, men i alt Fald lige i saa stor Fryd og Gammen.

Kommerceraadinden havde rigtignok som sædvanlig anbragt sin fyldige Person med Anstand og Værdighed henne i Sofaen, men der var den Dag noget saa venligt og behageligt i hendes Træk, og hendes Øjne lygte med saa mild en Glans, at det var en hel Fornøjelse at se paa! Af og til vendte hun sig om mod gamle Staiger, der sad ved hendes venstre Side, og som særlig syntes at være kommen i Afdihsuset hos hende. Han var saa godmodig og saa oprigtig, den gamle! og saa var han saa fornøjet og glad, som han ikke i lange Tider havde været! Han jortalte Løst og Fast fra sine unge Dage, og ved denne Lejlighed blev det oplyst, at hans Forældre for mange Herrens Aar siden havde staaet i et særdeles venstabeligt Forhold til Kommerceraadindens, — noget, som Fru Grifsen naturligtvis nu med uforstilt Glæde hørte.

Det var meget længe siden, der havde været saa gemytligt og saa hyggeligt i det Grifsenske Hjem som den Aften! Meget længe siden, der havde hvilet en saadan Fredens og Samdrægtighedens Aand over Alt og Alle, som ved denne Lejlighed! Clara gjorde vissefelig ikke sin nye Familie Skam! Ved sit beskedne Væsen, sin gode Forstand og sit rige Hjerte vandt hun dem for sig, en for en. Og hvor saa' hun godt ud i Aften med de blussende Kinder og de tindrende Øjne! Arthur betragtede med inderlig Glæde den smukke og elskværdige unge Pige, der snart skulde blive hans Brud, og hun, hun smilede og nikkede saa fornøjet hen til ham, hver Gang deres Blik mødtes og deres Glas stødte sammen!

Kommerceraaden var i et straalende Humør! Ved Bordet drak han det ene Glas Champagne efter det andet og sørgede som en god Vært for, at Gæsternes Glas aldrig vare tomme! Nu var der Haab om, at Freden og Lykken kunde vende tilbage til hans Hjem, nu, da disse evindelige Familie-

problemer og alle disse fortrædelige Historier tegnede til at høre op. Ja, hvad Arthurs Forlovelse angik, da var det jo ret beset egentlig ham — Kommerceraaden — der havde Vren for, at den blev kjendt for gyldig. Han undrede sig jo vel over, at han den Gang havde haft Mod til at tage Bladet fra Munden og sige sin strenge Hustru ren Vefked, men han skulde nok tage sig i Agt for her ved Bordet at lade sig mærke med noget af den Slags! Alt i alt geraadede det jo dog Kommerceraadinden til Vre, at hun havde løst sig fra sin gamle Forbom og at hun var modtagelig for Fornuft, og Arthurs Forlovede vilde sikkert heller ikke i Fremtiden gjøre de Forventninger til Stamme, som hans Fader havde haft om hende.

Ved Desferten havde Kommerceraadinden i egen Person rejst sig, og efter at hun først — efter gammel Vane — havde trommet en lille Galop paa Bordet, udbragte hun en vel motiveret Skaal for det unge Pærs Lykke, og tømte saa Resten af sin Champagne paa de Folks Velgaaende, der elskte deres Medmennefter uden Nag og Nid, paa deres, der hellere end at gaa paa Jagt efter formentlige Fejl, fremhæve de gode Sider ved den, og som tillige ere Venner af Sandheden og svorne Fjender af altsens Bagvaskelse!

*

*

*

Til dette Kommerceraadindens Dnsfte ville vi slutte os med en hjertelig Tak til de Læsere, der have fulgt os paa vore mange Gange bugtede Veje, og da særlig til dem, der have været taalmodige nok til at holde ud til det sidste! Vi ved saa godt, at en stor Del Læsere blive Marodører allerede efter de første Kapitler, — andre efter Slutningen af den første Del! Saa-
dan gaar det jo saa mange Gange! Marodørernes Antal forøges, efterhaanden som man nærmer sig Rejsens Maal. Kun saa holde ud til Slutningen — men disse saa er ogsaa Forerens Glæde! Maaſte har han trættet dem noget paa den lange Marche, maaſte kunde en og anden have ønsket sig et eller andet anderledes, men det kunde jo ogsaa hænde, at de hver for sig havde fundet noget under Vejs, der kunde glæde deres Hjerte, hvad enten det nu er en glimrende Sten, en spraglet Blomst, en smuk Udsigtsbakke eller et sthyggefuldt Hvilested!

Men forinden vi stilles fra vore Læsere, skyldte vi dem en Redegjørelse for de Personers videre Skjæbne, vi saa længe have skullet med.

For at blive ved Kommerceraadens Hus, skulde vi da sige, at Mariane med stor Beredvillighed havde antaget sig sin Broders Forlovede, hvem hun snart kom til at holde af som en Søster. Ja, da hun selv ingen Børn havde, vilde hun absolut gjøre sig en Fornøjelse af at sørge for Claras Udslyr.

Arthur Griksen og Grev Johrbach, der i den sidste Tid ikke havde set hinanden saa hyppig som ellers, skjønt deres Venſkab var uforandret fra før, bleve vieede paa en og samme Dag, og tiltraadte omtrent samtidigt en længere Bryllupsrejse. Grev Johrbach rejste mod Nord, mens den unge Maler drog mod Syden, til sine Vængslers Maal, det solrige og skønne Italien. Clara havde med Smerte taget Afſted med sin elskede Fader; det var jo ikke saa usandsynligt, at dette halve Aars Skilsmisje kunde blive til en jordiff Skilsmisje, thi Staiger var jo nu en gammel Mand. Ikke desto mindre gjenfandt hun ham ved sin Tilbagekomst saa rask og frisk som nogensinde

før, men nu boede han ikke længere i Bjælkegade, hvor Datteren havde taget Afsted med ham. Nej, Kommerceraadinden havde paa det varmeste anbefalet ham til sin Mand, og Følgen heraf var, at gamle Staiger blev ansat paa Bankierhujets Kassererkontor, hvor han snart ved sin Ordenssans og Redelighed gjorde sig yndet af alle.

Egentlige Forlovelsessvisiter havde de unge Folk ikke afslagt forinden deres Afrejse, men da de kom tilbage og havde faaet sig indrettet, som de skulde have det, sendte de Kort til deres egne og efter Kommerceraadindens udtrykkelige Ønske tillige til Familien Griksens Venner og Betjendte. Følgen heraf udeblev ikke. I deres tidligere Omgangskreds befandt der sig adskillige giftefærdige, men desværre endnu ledige Døtre, der en Gang havde sat Arthur Griksen meget højt, saavel som en hel Del andre, der havde set paa Clara med misundelige Øjne og som forargedes over hendes ringe Herkomst, — og disse Godtfolk trak sig nu skyndsomst tilbage fra dem. Det unge Par tog sig fornøftigvis ikke den Sag nær; de sluttede sig desto tættere og fastere om en lille Kreds af gode Venner, og Arthur saa' med stor Ro paa de haanende Blikke, de andre sendte ham.

Nogle faa Dage efter Arthurs og Claras Bryllup, vendte Alfons tilbage fra sin Rejse. Forholdet mellem ham og hans Hustru undergik nu hurtig en stor Forandring. Mariane greb med sikker Haand det Scepter, der hin skjæbnesvangre Dag, da Therese havde afslagt sin Visit hos Kommerceraadens, var gledet bort fra den før saa myndige Herre, og han, der havde været vant til at befale og føre det store Ord, sank efterhaanden ned til at blive en ydmyg Slave, der i ét og alt rettede sig efter sin Kone. Naar han en sjelden Gang gjorde Tilløb til at sprænge sine Ønker, var Kommerceraadinden strax ved Haanden, og aldrig saa snart havde hun vendt sin spidse Næse og sine graa, stikkende Øjne imod ham og med en let Trommen paa Bordet tilkjendegivet ham, at det var Alvor, før han hurtigst muligt rømmede Pladsen og begav sig ind paa sit Kontor, hvor Kommerceraaden saa søgte at trøste ham ved i en jevn rolig Tone at sige: „Tro De mig, kjære Ven, det er det behageligste og det bedste for os, naar vi lade Fruentimmerne styre Rodillen! Jeg vil ærlig sige Dem, at min Kone nu snart i tredive Aar har regjeret Børnene og mig. Ganske vist vandt jeg Terræn ved den sidste Affære, men Mutter mener, det var hende selv, der gjorde Udslaget . . . og det kan hun have Ret i! Forresten vil jeg meddele Dem, at Metalliques og de Femprocents er stegne . . . og naar alt kommer til alt, er det dog det Vigtigste!“

Doktor Edvard Griksens Skilsmisse fra Konen var uventet stødt paa en Hindring, og denne Hindring skrev sig fra Fru Bertha selv. Hun havde, som det vil erindres, begivet sig hjem til sin Moder, fordi hun — efter hvad hun sagde — ikke vilde finde sig i sin Mands tyranniske Opførsel. Men det varede ikke længe, før det gik op for hende, at det fædrene Hus ikke var det samme, det havde været i hendes Tid, og at hun ogsaa selv var bleven en anden. Hun kunde ikke glemme, at hun havde haft Hus og Hjem, og endnu mindre kunde hun finde sig i at være Nummer tre hos sin Mama, da hun saalænge og saa ubetinget havde været Nummer et dér, hvor hun kom fra. Bertha havde ikke været fire Uger i sin Moders Hus, før hun allerede var led og kjed af det; hertil kom ogsaa, at der var flere, der stiklede til hende, fordi hun var en fraskilt Kone — skjønt Skilsmisssen egentlig talt ikke var fuldbgyrket — og en fraskilt Kone, hed det, var en Uting, der egent-

lig ikke burde taales! Saadan gik det da til, at Fru Bertha lidt efter lidt nærmede sig sit Hjem, idet hun temmelig hyppig, men endnu altid i Smug, besøgte sine Børn. Doktoren fik det alligevel at vide, men han lukkede Øjnene i derfor, skjønt hans bløde Naturel ofte fristede ham til at søge Forsoningen helt gennemført. Men Arthur havde, forinden han drog til Syden, taget det bestemte Løfte af sin Broder, at han ikke, før hans Tilbagekomst, vilde foretage sig et eneste Skridt, der kunde betragtes som en Tilnærmelse til hans Hustru. „Thi,“ havde han sagt til ham, „giver du strax efter, saa har du, inden et halvt Aar er gaaet, affurat den samme Historie igjen!“

Beil havde taget en hjertelig Affæd med Arthur, før han forlod Hovedstaden, og han havde tillige besørget den Pakke, som Baron von Brand havde leveret ham til Frøken Augusta. Den unge Pige var kjendelig overrasket, da hun, i sin Moders Nærværelse, aabnede den og fandt, at den indeholdt et kostbart, med Brillanter indlagt Armbaand. Desforuden var der et Brev, hvori Baronnen meget galant bad Frøken Augusta om at modtage denne Sending som Grintring om en Ven, da Forholdene ikke tillod ham at kunne være mere for hende. Desværre havde Moderen rigtignok været uforsigtig nok til allerede paa Mafteballet at forkynde Forlovelsen vidt og bredt, men efterfølgende Faderen, ifølge sin Hustrus gode Raad, ganske rolig havde ladet Baron von Brand være den, han var, uden i mindste Maade at røre op i Historien, saa blev Augusta nu kun Gjenstand for almindelig Deltagelse. Dog, hun forstod at trøste sig, og inden føje Tid regnede det ned over hende med Ulykkesfælder i Anledning af en ny Forlovelse, — og denne Gang var hun heldigere med den!

Den Forretning, Blaffer havde paabegyndt, gik det kun smaat med, og den stakkels Mand plagedes haardt af Samvittighedsnag over den Uri, han havde tilføjet den gamle Stalger og over den raa Maade, paa hvilken han havde behandlet Værlingen August. Hertil kom hans Græmmelse over Affæren med Marie, der hin ulykkelige Nat var løbet bort med sin Elsker, og til hvem man siden ikke havde hørt det mindste.

„Rævehulen“, indenfor hvis skumle Mure en Del af denne Fortælling er påsket, og hvorhen vi oftere have dristet os til at føre vore Læsere, blev kjøbt af Staten og indrettet til et Slags Arbejdshus for mislykkede eller mistænkelige Personer af Kvindelønnet, og efter en Lids Forløb samlede „Beninderne“ Bunder og Becker her, hvor deres Dage gled hen under fredeligere Forhold, men ogsaa under trangere Raar, end da vi sidst besøgte dem! Værten i „Rævehulen“ slap med et halvt Aars Fængselsstraf, da man kun kunde overbevise ham om lidt Hæleri og om at have huset tvetydige Personer, men hans ærede Ven, Hr. Strauber, slap — trods sin Fiffighed — ikke saa godt fra det. Det blev oplyst, at han i det berøgtede „Børneasyll“ havde ført Mester Schwemmers lidet tiltalende Korrespondance, og desuden kunde han vanffelig sige sig fri for Meddelagtighed i bemeldte Mester Schwemmers pludselige Vortgang fra denne Jord; dette, i Forening med adskillige andre Smaasyneder, der kom for Dagens Lys, bevirkede, at Hr. Strauber maatte ombytte sin fri Tilværelse med et livsvarigt Ophold i Fugthuset, — og sin forte Frafte med den graa Værredskittel.

Og ligesom Joseph havde forsonet sig med sin Herre, Grev Fohrbach, saaledes aflagde Kammerjomsruen nu ogsaa en aaben Tilstaelse af sin Brøde mod Eugenie, og det varede ikke længe, før de to fandt hinanden, og deres Hjerter blev i alle Maader tilfreds med dem. —

Paa en af de første Foraarsdage træffe vi henad Aften tre Mandspersoner, bore gamle Bekjendte Schwindelmann, Richard Hammer og Skraderen Schellinger, ude paa Kirkegaarden, lidt nord for Byen. Skraderen var omtrent den samme som før, men med Schwindelmann og navnlig med Richard var der sket stor Forandring. Sin ulykkelige Begivenhed med Flyvemaskinen havde tørret paa dem begge; den før saa kraftige og livsglade Richard var næsten bleven en gammel Mand. Kinderne vare blege og indfaldne, Øjnene matte, Blikket tungsindigt og Kroppen ludende og sammenbøjet . . .

„Følg kun mig,“ sagde han med dæmpet Røst, „jeg ved bestemt, hvor hun ligger.“ Saa kom de til en lille Plet Jord, hvorpaa der stod et simpelt Kors, ombundet med friske Blomster. De solbede Hænderne og stod i Tavshed og stirrede paa den ensomme Grav, paa hvilken den dalende Sol just nu kastede sine milde, venlige Straaler, mens en svag Lustning bølgede hen derover, og en enkelt Sugl fra et Træ i Nærheden sang sin Aftenhymne til Skaberens Pris . . .

„Amen!“ sagde Richard med sagte, højtidelig Røst og blottede sit Hoved . . . „Fred være med dig . . . i Jesu Navn!“ . . .

I dyb Tavshed vendte de tre tilbage til Byen. Da de kom ind i en af Smaagaderne, standsede de pludselig foran et straalende oplyst Hus, hvorfra der gjennem et aabent Vindue lød Sang og munter, højroftet Tale ud til dem. Det var Thereses og Bergers Bryllupsfest, der her blev fejret. Den smukke, unge Pige med den fyldige Figur, den ranke Holdning og det af Livsmod og Livslyst straalende Blik havde selvfølgelig taget sig glimrende ud i den hvide Aflastes Kjøle, med Kniplingsfløret og den grønne Myrtheskrans, — og Fattigforstanderen var foreløbig i den syvende Himmel!

Til bore tre Venner der udenfor var der ogsaa sendt Indbydelse, men kun Skraderen havde fundet sig foranlediget til at modtage den. De andre vilde vente med at overbringe deres lykønskninger til en følgende Dag, naar Festens Tummel havde lagt sig.

Schwindelmann, der ellers ikke havde været saa stor en Beundrer af Frøken Therese, gik her: „Ja, nu er der saamænd ikke meget mere ved Balletten . . . nu er Clara borte . . . og stakkels Marie er borte . . . og nu gaar Therese ogsaa bort . . . saadan tre faar vi aldrig mere!“ . . .

Og da Schellinger havde forladt dem og var gaaet op i Brudehuset, vandrede Richard og Schwindelmann langsomt videre, men Sangens Toner og Lyden af de mange glade og frejdige Stemmer derindefra fulgte dem i den stille Aften langt ned ad Gaden og fremkaldte nu og da — som en underlig Modsatning til deres egne mørke Tanker — et Suk fra Hjertet, et Glimt i Øjet og et Lyst — men flygtigt — Smil om Læben.

Ved Enden af Gaden stilles de . . . med et Haandtryk og et Nix . . . og gik hver sin Vej.

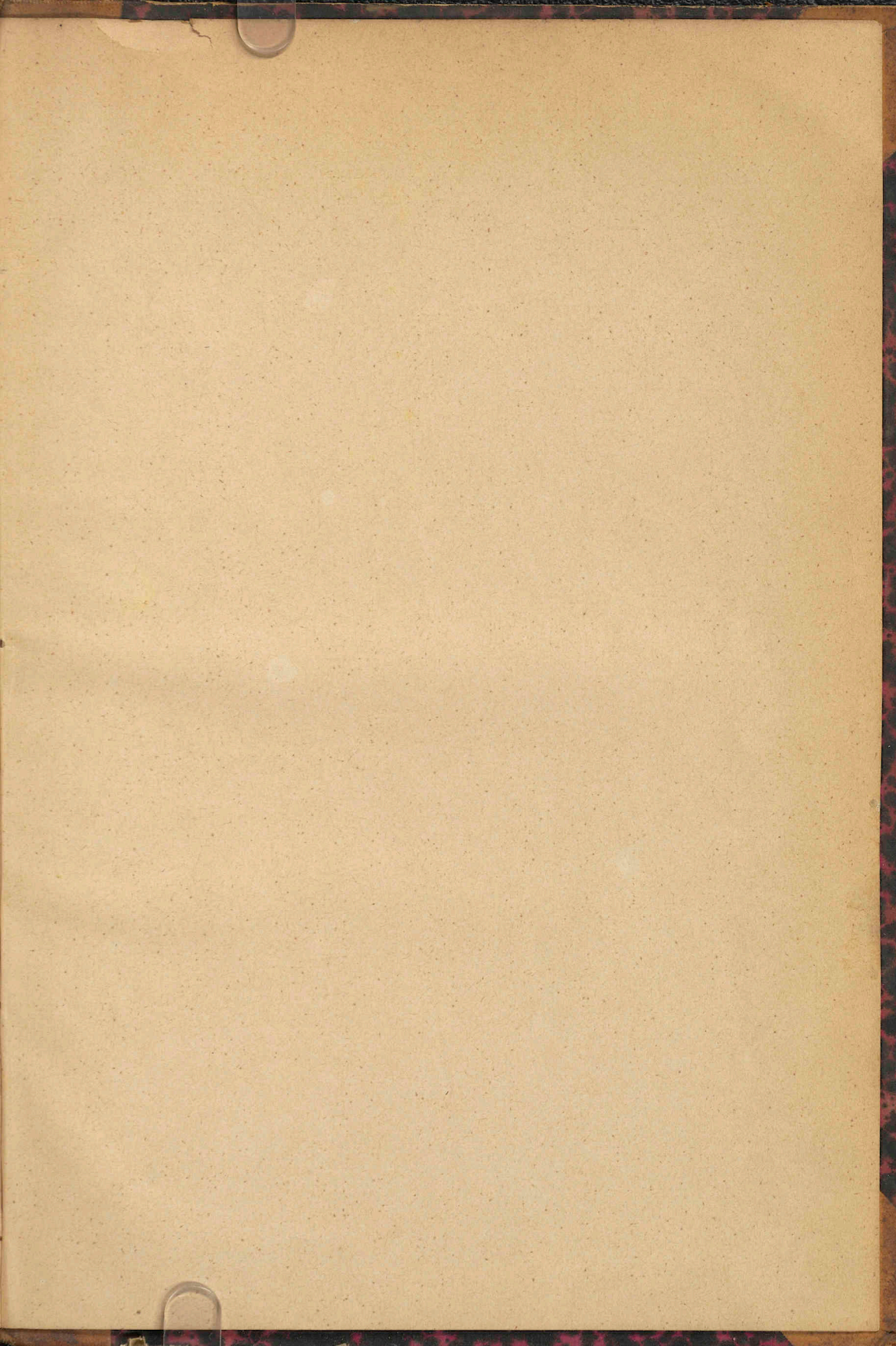
Indhold.

Første Del.

Kap.		Pag.
1.	Theatervognen	3.
2.	Sorte og røde Sløffer	7.
3.	Slavinder	13.
4.	Hullet i Tæppet	16.
5.	Clara	20.
6.	Familien Wundel	25.
7.	Slaveliv	30.
8.	Arthur	35.
9.	Coeur de Rose	39.
10.	Hr. von Dankwart	44.
11.	Do Begravelse	50.
12.	Johan Christian Blaffer & Comp.	53.
13.	Om Oversættelser	60.
14.	Huslige Scener	67.
15.	Levende Billeder	73.
16.	Moder og Barn	79.
17.	Falst Bidnesbyrd	84.
18.	I Mellemakten	87.
19.	Toilette-Hemmeligheder	94.
20.	Jæger og Kammerjomfru	98.
21.	Hos Politidirektøren	102.
22.	Tyvehistorier	106.
23.	Strimlen og Røglen	111.
24.	Hr. von Brands Segl	117.
25.	Illustrationer	121.
26.	Et tarveligt Maaltid	125.
27.	En Prøve paa levende Billeder	131.
28.	Førend Gæsterne komme	136.
29.	Prøven	141.
30.	I Nævehulen	145.
31.	Paa Loftskammeret	149.
32.	En hemmelig Domstol	157.
33.	Jæger og Kammerjomfru	162.

Anden Del.

Kap.		Bag.
34.	Hosliv.....	171
35.	Gylbne Bænker.....	176.
36.	Paa Kvisten.....	179.
37.	Ved Kanalen.....	186.
38.	En indbringende Morgenpromenade.....	191.
39.	Hvad der gik for sig i Baghuset.....	196.
40.	Hvad der forhandlede i Baghuset.....	200.
41.	Juleglæder.....	205.
42.	Juleforger.....	209.
43.	Moder og Barn.....	214.
44.	Hos de Rige.....	219.
45.	Hos de fattige.....	222.
46.	Hos en „bærdig Trængende“.....	226.
47.	En velkommen Gæst hos Wundels.....	228.
48.	En velkommen Gæst hos Staigers.....	232.
49.	En Nattegæst.....	237.
50.	I Atelieret.....	242.
51.	Nytaarsdag.....	247.
52.	Forviklinger.....	251.
53.	Hvad der gik for sig i og ved Spisesalen.....	254.
54.	En aparte Brevkasse.....	261.
55.	Meddelelserne.....	265.
56.	Forberedelser til Angrebet.....	273.
57.	Han.....	280.
58.	I fint Selvtab.....	296.
59.	To Historier.....	300.
60.	Onde Stjæbner.....	310.
61.	Døggjællere.....	314.
62.	Sammenstød.....	319.
63.	Johan Christian Blaffer & Comp.....	325.
64.	Forfulgt.....	328.
65.	Medens de dansede.....	332.
66.	Solglimt.....	336.
67.	En Genistreg.....	341.
68.	Jægerens Beretning.....	349.
69.	Slutning.....	354.

Mendelsohn

Police 2122
18.50 order
30.11.1900

Ende

Ende ...
 Madam Egeiland Bonne Gauguin.
 Erik Pontoppidan Sverre Nesheim.
 Den gamle farver
 Egil Hjorth-Jensen.
 Adam Kruse Ragnar Olsson.
 Harnetoged Snell ... Svend von Düring.
 Worse's forvalter Alf Malland.
 Krigskommissæren Hans Coucheron Aamol.
 Martha, Worse's husholderske
 Bjørg Engh.
 Sara Torvestad rører flere hjørter
 Fennefos grænser sit for en muligt
 syndig elskov. Worse derimod lader sit
 tydes af en gammelmands-kærlighed
 (Nordvision fra Norge).
 (4. del sendes 23/3).

21.15 Hov, hov

Et program med billeder.

21.35 Heigenen.

Roger Moore som Simon Templar
 »Den usynlige millionær».
 Manuskript Kenneth Heytes.
 Instruktion Jeremy Summers.
 Danske tekster: Paul Arland.
 Rosemary Chase Katherine Blake.

sikunderholdning. 18.50: Folklore.
 19.27: Vejret. 19.30: Nyheder. 21.35:
 kronik. 20.00: Spillefilm. 23.00:
 Kommentaren. 21.45: Sport.
 Nyheder.
PROGRAM III
 18.30: Geografiske stiftfog. 19.00:
 Et barn vokser op. 20.00: Aktuelt.
 Vejret 20.00: TV-teatret.

ØSTTYSKLAND

9.00: Programmet. 9.05: Musik.
 9.15: Politisk program.
 10.00: Aktuelt. Derefter i søgelyset.
 10.35: For filmvenner. 12.05: Nyhe-
 der. 12.10: Professorkollegiet.
 14.55: Nyheder. 14.25: Du - og dit
 hjem. 15.00: Børneudsend.
 16.30: Nyheder.
 Ungdomsudsending. 17.30: Programmet.
 17.35: Sport. 18.45: Programmet.
 18.50: Ole Lukøje. 19.00: 1000 tele-
 tins. 19.30: Aktuelt. Derefter i søge-
 lyset. 19.30: Aktuelt. 20.00: Lær-
 dags-underholdningen.

Mendelssohns skotske symfoni.
 Felix Mendelssohn-Bartholdy: Symfoni
 nr. 3, A-dur. »Den skotske».
 New Yorks filharmoniske orkester.
 Dirigent: Leonard Bernstein.
 Grammofon. (CBS).

13.45 Orientering.

(Genudsendelse fra 15/3).

14.15 Hørte De -:

Hemmeligheden.
 Bodil Kjer læser et eventyr
 af A. A. Milne, oversat fra engelsk af
 Asa Hoff-Jørgensen.

14.40 Kereklær.

Ord med på vejen:
 prinsesse Birgitte af Bourbon-Farme
 og politiasistent C. Holbøll.
 Med i vognen: Arne Honoré.

15.30 Radioavis.

15.35 Lørdagskæmi.

Et satirisk tilbageblik
 på ugen, der gik.
 / Bendt Krøyer.
 (For piger og drenge).

Radioens Big Band
 dirigeret af Arne Lamberth.
 Tilrettelæggelse:
 Poul Clemensen og Arne Honoré.
23.00 Radioavis.
23.10 Musik til midnat
 til Radioens Big Band
 dirigeret af Arne Lamberth
 og Niels Jørgen Steens beat kapel
 fra Studenterforeningen.
24.00 Radioavis.

DANMARK II

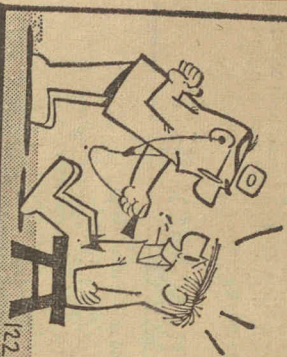
17.25 Guten Tag.

Tysk lektion 18.
 Overlærer Vernund Johansen.

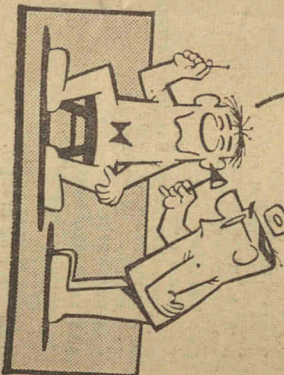
17.45 Fem favoritter.

200 unge stemmer
 om månedens 10 bedste popplader.
 Programleder: Elith Nørreholm.
 (Ungdomsudsending).

NU HAR JEG ENDELIG
DROPPET TOBAKKEN!
JEG TYGGER TANDSTIKKERE!

JEG HAR NOK TYGGET
DEN FØRSTE MILLION,
MEN DET ER DA SUN-
DERE, IKKE?

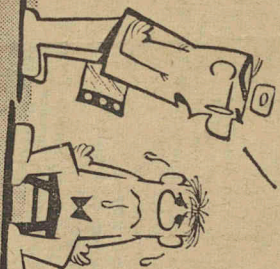

UHA!

UHA?
HVOREFOR
UHA?

DE HAR HARPISKFOR-
GIFTNING OG TRÆ-
BUKKE I TARMENE!

© 1945 by NAT'L. NEWS, Syn., Inc. of America

DE HAR HADDESEOR-
GIFTNING OG TIL-
BYR

